

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
RAZDVOJENE DUŠE

znanje

J. R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA

✠ 16 ✠

RAZDVOJENE
DUŠE

Prevela s engleskoga
Antonija Mihajlović

Posvećeno *tebi*:
već dugo,
odveć dugo
izbivaš iz svog doma.

ZAHVALE

S neizmjernom zahvalnošću čitateljima Bratstva crnog bodeža i jedan povik Celliesima!

Hvala svima na beskrajnoj potpori i savjetima: Stevenu Axelrodu, Kari Welsh, Claire Zion i Leslie Gelbman.

Također, hvala svima u odjelu *New American Library* – ove knjige su doista rezultat timskog napora.

Hvala i svim našim Modovima, za sve što radite iz dobrote vaših srdaca!

S ljubavlju prema ekipi Waud – sami ćete se prepoznati. Ovo se jednostavno ne bi ostvarilo bez vas.

Ništa od ovoga ne bi bilo moguće bez nekih ljudi: mog voljenog muža, koji me savjetuje, brine se o meni i uvijek gleda naprijed; moje predivne majke, koja mi je pružila toliko ljubavi da joj to nikada neću moći vratiti; moje obitelji (i po krvi i po posvajanju) te mojih najdražih prijatelja.

Oh, i bolje polovice agencije WriterDog, naravno.

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nohtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuwardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvamik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobница (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuwardjevi i kandidatima za inicijaciju.

gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leahdyre (im.) Moćna i utjecajna osoba.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewlhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuwardjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuwardjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinine obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem muškaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog muškaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženu.«

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito muškaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinine prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi muškaci u nekoj mjeri reaguju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih muškaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelán (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mužjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

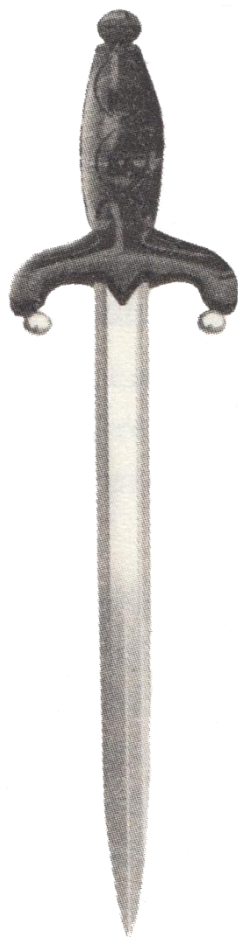
Zlozemlja (vl. im.) Pakao

*I živima i mrtvima jednaka se sudbina piše.
Jer jedino svome domu žele stići što prije.*

LASSITER

PROLJEĆE

Prvo poglavlje

Gad bježi prema mostu! Eh, sad je moj!«
Tohrment je na trenutak pričekao da se oglasi zvižduk odobrenja. Začuvši ga, zaletio se za *degradom*, preskačući lokve teškim čizmama, nogu uskiptjelih poput klipova motora i čvrsto stisnutih šaka. Proletio je pokraj kontejnera i parkiranih olupina, štakora koji su milili uokolo te beskućnika, preskočio prepreku i odbacio se preko motocikla.

U tri sata poslije ponoći u centru Caldwell, državi New York, bilo je taman dovoljno zavojitih prostora da stvari ne budu dosadne. Nažalost, onaj krpelj od koljača pred njim krenuo je u smjeru kojim Tohr nikako nije želio ići.

Kada su potrčali prema ulaznoj rampi mosta koji je vodio prema zapadu, Tohr je želio ubiti tu budalu. Čak i u ovako kasnim satima, za razliku od privatnih blokova u labirintu uličica oko klubova, na mostu preko Hudsona uvijek je bilo prometa. Dobro, viseći most Herberta G. Falchecka neće biti zakrčen automobilima, ali sigurno će ih biti nekoliko – i sam Bog zna da u današnje vrijeme svaki ljudski stvor za upravljačem ima prokleti iPhone u džepu.

Samo je jedno pravilo postojalo u ratu između vampira i Degradacijskog društva: drži se dalje od ljudi. Ta vrsta znatiželjnih orangutana na dvije noge komplikacija je koja samo što se nije dogodila, a posljednja stvar koja je ikome od njih trebala bila je potvrda da Drakula nije samo proizvod nečije mašte, te da *Živi mrtvac*¹ nisu samo prosječna televizijska serija.

Nitko nije želio završiti u glavnim vijestima televizijskih kuća, ili na naslovnicama novina i časopisa.

Nije bilo straha za internet – nema tu kredibiliteta.

Ovo tajno pravilo bila je jedina stvar oko koje su se neprijatelj i Bratstvo crnog bodeža slagali, jedini iskaz smjernosti obiju strana. I da, koljači su mogli naciljati tvoju trudnu šelan, pogoditi je u glavu i ostaviti je da umre, uzimajući ne samo njen život, već i tvoj vlastiti. Ipak, ni za Boga ne bi uznemirili ljude i pogriješili.

Nažalost, ovaj jebeni kreten u magli, s hidrauličnim pogonom umjesto nogu, nije primio gore navedeni dopis.

Ništa što se ne može riješiti ubodom crnog bodeža u prsa.

---

¹ *The Walking Dead*.

Zarežavši i iskesivši očajnike, Tohr je skupio snagu i posegnuo za rezervom mržnje visokog oktanskog broja. Spremnik za gorivo mu se iznova napunio, trenutno pojačavajući njegovu sve slabiju energiju.

Golemi je put prevalio od one noći kada su mu kralj i njegova braća došli priopćiti da mu je život gotov. Kao združenom mužjaku, njegova je družica bila srce koje je kucalo u njegovim prsima, i bez Wellsie pokraj sebe bio je samo duh onoga što je nekoć bio, forma bez sadržaja. Jedina stvar koja ga je motivirala bio je lov, hvatanje i ubijanje, kao i spoznaja da će se iduće noći moći probuditi te pronaći još lovine za odstrel.

Bez *obsvete* za svoje mrtve jedino mu je preostao blaženi Sjenosvijet gdje bi se ujedinio sa svojom obitelji. Iskreno, posljednje bi mu i bilo draže. Tko zna, možda će mu se noćas posrećiti – možda će u žaru borbe zadobiti smrtnu ozljedu i osloboditi se tereta koji su ga tištili.

Mušjak se može samo nadati.

Odjek automobilske trube popraćen kvartetom guma što cvile bio je prvi znak da je ovaj Kapetan Komplikacija pronašao ono za čim je tragao.

Kada se Tohr popeo na vrh uzlazne rampe, stigao je u pravi trenutak da ugleda koljača koji je hitro kliznuo preko poklopca motora neke bezvezne Toyote. Udarac je zaustavio vozilo; međutim, koljač nije ni najmanje usporio. Poput svih *degrada*, ološ je bio jači i otporniji nego dok je bio običan čovjek; Omegina crna, uljasta krv podarila mu je jači motor, čvršći ovjes i poboljšano upravljanje – a u ovom slučaju, i trkaće gume.

Ipak, GPS mu je bio pokvaren.

Izvevši salto preko pločnika poput profesionalnog kaskadera, koljač se osovio na noge i nastavio bježati, iako je bio ozlijeđen. Onaj zagušljivi smrad dječjeg pudera još ga je jače zapuhnuo.

Tohr je stigao nadomak automobila taman u trenutku kada su ljudi otvarali svoja vrata, izvlačili se van i mahali rukama kao da je negdje požar.

»Policija Caldwellella«, povikao je Tohr dok je jurio pokraj njih. »U potjeri smo!«

Ovo ih je primirilo i stvorilo odlične preduvjete za kontrolu štete. Doslovno mu je dalo garanciju da će se sada poredati kao u kazalištu i pripremiti svakojake bljeskalice, i to je bilo savršeno – nakon što se ovo sve završi, znat će gdje ih pronaći kako bi im oprao sjećanja i uzeo mobitele.

U međuvremenu, *degrad* se naizgled uputio preko mosta prema pješačkom prolazu. To svakako nije najsajniji potez. Da je Tohr bio na mjestu tog idiota, ukrao bi onu Toyotu i tako pokušao pobjeći.

»Oh... ma daj!« procijedio je Tohr.

Izgleda da kretenov cilj ipak nije bio pješački prolaz, već sami rub mosta. Koljač je skočio na zaštitnu ogradu za pješake i, prekoračivši je, stao na uski, vanjski rub mosta. Sljedeća postaja je rijeka Hudson.

Koljač je pogledao iza sebe, a pri žučkastom odsjaju ulične rasvjete na njegovom se licu ogledao arogantan izraz šesnaestogodišnjaka nakon što je pred svojim prijateljima strusio paket od šest limenki piva.

Čisti ego, bez mozga.

Jebote, ovaj će zbilja skočiti.

Iako je Omegin sok radosti koljačima davao veliku snagu, to ipak nije značilo da zakoni fizike za njih nisu postojali. Einsteinova jednostavna formula masa puta ubrzanje jednako energija i dalje vrijedi – stoga, kad ova vreća smeća poljubi vodu, slomit će se i pretrpjeti znatna strukturalna oštećenja. Možda ga to neće ubiti, ali će ga prokleta onesposobiti.

Jao, baš šteta!

Prije Wellsienog ubojstva, Tohr bi vjerojatno odustao od ovoga. Zbog klizne skale ovog rata bilo je važnije umotati one ljudske stvorove u usrani, amnezijski pokrivač i pohitati u pomoć Johnu Matthewu i Qhuinnu, koji su i dalje imali pune ruke posla tamo u onoj uličici. Nema povlačenja: na ovaj ili onaj način, on i koljač će se noćas sresti i razmijeniti pozdrave.

Tohr je preskočio zaštitnu ogradu, doskočio na pješački prolaz i popeo se na vanjski dio. Ščepavši snažno spone, prebacio je donji dio tijela preko vrha ograde i čizmama se prizemljio na sam naslon mosta.

Kad je *degrad* započeo uzmicati, njegova pivska hrabrost kao da se istopila.

»Zar misliš da se bojim visine?« rekao je Tohr tiho. »Možda će me metar i pol tvog lanca držati dalje od tebe?«

Vjetar je fijukao oko njih, lijepio im odjeću uz tijela i zavijao kroz čelične potpornje. Ispod njih, mračne i daleke vode rijeke doimale su se samo kao nejasno, tamno prostranstvo nekog parkirališta.

Sigurno su bile i tvrde poput asfalta.

»Imam pištolj«, zaurkao je *degrad*.

»Pa, izvadi ga onda.«

»Moji prijatelji dolaze po mene!«

»Ti nemaš prijatelja.«

Degrad je bio svježiji novajlija – njegove oči, kosa i koža tek su trebali pobijeliti. Mršav i drhtav, vjerojatno je bio narkoman kojem je droga spržila mozak i stoga se, nedvojbeno, pridružio Društvu.

»Skočit ću! Jebote, skočit ću!«

Tohr je dlanom zahvatio držak jednog od svoja dva bodeža i izvukao crnu oštricu iz korica na prsima. »Onda prestani cmoljiti i počni letjeti.«

Koljač se nagnuo preko ruba. »Učinit ću to! Kunem se da ću skočiti!«

Vjetar se obrušio na njih sa svih strana, zalelujujući Tohrov kožni kaput u smjeru slobodnog pada. »Meni je svejedno. Ubit ću te, ovdje ili dolje.«

Degrad se ponovno oklijevajući nagnuo preko ruba, a zatim se bacio, odskočivši u stranu i sudarivši se sa samim zrakom. Rukama je mlatarao kao da pokušava održati ravnotežu, stoga je prvi kontakt s rijekom bio ostvaren nogama.

S obzirom na visinu, vjerojatno je samo ugurao bedrene kosti duboko u trbušnu šupljinu. Međutim, bolje i to nego da je progutao vlastitu glavu.

Tohr je vratio nož u korice i sam se pripremio za skok, duboko udahnuvši.

Ipak, kad je skočio s ruba i osjetio prvi zagrljaj antigravitacije, ironija skoka s mosta nije nestala. Toliko je vremena izgubio želeći umrijeti, molio se Čuvarđevi da uzme njegovo tijelo i pošalje ga gore da bude sa svojim voljenima. Samoubojstvo nije nikada dolazilo u obzir; ako si oduzmeš vlastiti život, zabranjen ti je ulazak u Sjenosvijet – i to je bio jedini razlog zbog kojeg si do sada nije prerezao žile, ugurao cijev pištolja u usta... ili skočio s mosta.

Tijekom pada, dopustio si je uživanje u ideji da će udar za sekundu i pol biti kraj njegove patnje. Sve što je morao učiniti bilo je da promijeni putanju i zaroni glavom, zatim da ne stavi ruke pred nju da je zaštiti. Najvjerojatnije slijedi nesvjestica, paraliza, smrt utapanjem.

Samo, kada je on u pitanju, takav odlazak na drugi svijet nije mogao biti krajnji rezultat. Onaj koji je odlučivao o ovim stvarima morao je znati da on, za razliku od *degrada*, ima izlaz.

Sabravši svoje misli, dematerijalizirao se iz slobodnog pada – u jednom trenutku gravitacija ga je držala u čvrstom zagrljaju smrti; u idućem, nije bio ništa više od oblačka raspršenih molekula kojima je mogao upravljati u željenome smjeru.

U susjedstvu, koljač nije udario u vodu s *pljus* nekoga tko skače u bazen, ili s *tres* nekoga tko skače s daske za skakanje. Kreten je bio poput projektila koji je pronašao svoju metu, a eksplozija je načinila nadzvučnu raspuklinu kad su hektolitri istisnute rijeke Hudson poletjeli u hladni zrak.

Tohr se odlučio materijalizirati na vrhu golemog, betonskog stupa odmah desno od mjesta udara. Tri... dva... jedan...

Pogodak.

Nizvodno od mjesta udara, koje se i dalje pjenilo, izronila je glava. Nije micao rukama u pokušaju da ponovno dođe do kisika. Nije udarao nogama. Nije ni disao.

Svejedno, nije bio mrtav: možeš ih pregaziti automobilom, tući ih dok ti šake na nateknu, kidati im ruke i noge, raditi im prokleta sve što smišliš... ali su i dalje ostajali živi.

Oni su krpelji iz podzemlja koji te povuku za sobom.

Tohr je, slegnuvši ramenima, skinuo kaput sa sebe, pažljivo ga složio i ugnijezdio u proširenje gdje se okomiti dio stupa oslanjao na široku, vodenu osnovu. Ulazak u vodu s njim na leđima bio je recept za utapanje; a povrh toga, morao je zaštititi svoje pištolje i mobitel.

Poskakujući na mjestu nekoliko puta kako bi zadobio dovoljan moment sile da izroni pri otvorenoj vodi, bacio se u položaju za zaron, ruku ispruženih ispred glave, dlanova postavljenih jedan pokraj drugog, tijela ravnog poput strijele. Za razliku od *degrada*, njegov prodor u vodu bio je elegantan i gladak, iako se na površinu Hudsona bacio s visine od dobrih četiri-pet metara.

Bilo je jebeno hladno.

Napokon, bio je kraj travnja u sjevernom New Yorku – što je bilo dobrih mjesec dana do ikakvih naznaka topline.

Izronivši iz dubine, izdahnuo je na usta i zaplivaio snažnim kraulom. Približivši se koljaču, čvrsto ga je zgrabio za jaknu i započeo vući nemrtvi teret prema obali gdje će dokrajčiti gada. Tad može potražiti i sljedećeg.

Kada je Tohr skočio s ruba mosta, Johnu Matthewu je vlastiti život proletio pred očima – tijelo kao da mu je lebdjelo u bestežinskom stanju.

U tom se trenutku nalazio na obali, ispod izlazne rampe, upravo u završnoj fazi ubijanja koljača kojeg je lovio. Krajičkom oka zamijetio je neku stvar kako se baca s velike visine iznad rijeke.

U prvi mah, to mu nije imalo smisla. Bilo koji *degrad*, pa makar s polovicom mozga, znao bi da to nije dobar plan za bijeg. Ipak, u tom trenutku sve mu je postalo i suviše jasno. Na rubu mosta stajao je lik, a kožni kaput vijorio je oko njega poput plašta.

Tohrment.

Ne! povikao je John, ne ispustivši ni glasa.

»Jebote, pa on će skočiti«, ispljunuo je Quinn njemu iza leđa.

John je potrčao naprijed, kao da će ga spriječiti, a zatim nijemo vrisnuo kad je jedini otac kojeg je ikada imao skočio s mosta.

Kasnije će John promišljati kako su ovakvi trenuci zapravo bili ono što su ljudi nazivali iskustvom pred smrt – kada u događajima koji su ti se odvijali pred očima zbrojiš dva i dva, a za rezultat dobiješ određenu katastrofu, pa ti se um prebaci u prezentacijski način rada, pokazujući ti isječke proživljenoga:

John za stolom u društvu Tohra i Wellsie one prvi noći nakon što su ga prisvojili u vampirski svijet... Izraz na Tohrovom licu nakon što je analiza krvi pokazala da je John Dariusov sin... Onaj grozomorni trenutak kada je Bratstvo došlo priopćiti i Tohru i Johnu da Wellsie više nema...

Zatim su na red došli isječki iz drugog dna: Lassiter koji je vratio Tohrovu ispaćenu olupinu s mjesta na kojem je već bio... Tohrova i Johnova zajednička

izbezumljenost zbog ubojstva... Tohrovo postupno vraćanje snage... prizor Johnove *šelan* u crvenoj haljini u kojoj se Wellsie združila s Tohrom...

Čovječe, ova sudbina je baš u kurcu. Morala je upasti i ispišati se po njihovim procvalim ružama, a sad im sere po ostalim cvjetnim gredicama.

Onda je Tohr iznenada ispario. Jedan tren je letio slobodan kao ptičica, ali u sljedećem ga nije bilo nigdje na vidiku.

Hvala Bogu, pomislio je John.

»Hvala ti, mali Isuse«, dahnuo je Qhuinn.

Trenutak kasnije, s udaljenog potpornog stupa u vodu je sletjela tamna strijela.

Bez razmijenjenog pogleda ili riječi među njima, on i Qhuinn pojurili su u tom smjeru, pristigavši na stjenovitu obalu u trenutku kada je Tohr izronio, šćepao koljača i zaplivao prema kopnu. Kad se John namjestio da mu pomogne izvući *degrada* na suho, prikovao je pogled na Tohrovo namrgođeno, blijedo lice.

Mužjak je izgledao kao mrtvac, iako je, tehnički govoreći, bio živ.

Imam ga, rukama mu je pokazao John nagnuvši se, uhvatio najbližu ruku i povukao promoćenog *degrada* iz rijeke. Stvor je prizemljio kao gomila ničega i izvrsno se uživio u ulogu ribe izbuljenih očiju te rastvorenih usta, a iz njegovog širom rastvorenog grla dopirali su tihi, klokotavi zvukovi.

Svejedno, problem je bio u Tohru i John je proučavao Brata dok je ovaj izlazio iz vode: kožnate hlače bile su mu kao ljepilom zalijepljene na mršava bedra, majica bez rukava priljubljena uz ravna prsa, a kratko ošišana, crna kosa s onom svojom bijelom prugom stajala je uspravno, iako je bila mokra.

Njegove tamnoplave oči fokusirale su se na *degrada* – ili su samo revno ignorirale Johnov pogled.

Vjerojatno oboje.

Tohr se sagnuo i uhvatio *degrada* za grlo. Iskesivši oćnjake koji su bili opakog dugi, zarežao je: »Rekao sam ti.«

Zatim je izvadio svoj crni bodež i počeo ubadati.

John i Qhuinn su se morali odmaknuti – ili to ili krvavo tuširanje.

»On bi ga mogao samo pogoditi u prsa«, zagundao je Qhuinn, »i svršiti s ovim već jednom.«

Naravno, bit cijele stvari nije ubiti koljača, već ga izmasakrirati.

Ubojita, crna oštrica probijala je svaki centimetar mesa – osim prsa, *degradovog* prekidača za gašenje vječnog svjetla. Svakim razornim udarcem, Tohr je žestoko izdisao. Svakim trzajućim izvlaćenjem noža, Brat je duboko udisao, a ritam njegovog disanja tempirao je jezivi prizor.

»Sad znam kako se pravi sjeckana zelena salata.«

John je protrljao lice i ponadao se da je to posljednji komentar.

Tohr nije nimalo usporio, samo se najednom zaustavio. Nakon toga se nagnuo u stranu, oslonivši se na ruku koju je položio na tlo natopljeno masnom krvi Koljač je bio nasjeckan, ali nije bio gotov.

To mu neće pomoći. Usprkos Tohrovoj očiglednoj iscrpljenosti, John i Qhuinn su dobro znali da se ne smiju uplitati pri kraju igre. Vidjeli su ovo već i prije – posljednji udarac morao je biti Tohrov.

Nakon nekoliko trenutaka hvatanja daha, Brat se ponovno podigao u položaj. Objema rukama uhvativši dršku noža, zadigao je oštricu iznad glave.

Hrapavi jauk pobjegao mu je iz grla kada je vrh oštrice zakopao u prsa onoga što je ostalo od njegovog plijena. Tragični izraz na Tohrovom licu, prizor izobličjenih, užasnutih crta kao iz stripa, uhvaćen je u trenutku jarkog bljeska i spremljen za vječnost.

Uvijek je buljio dolje u svjetlost, usprkos tome što je prolazno sunce bilo isuviše jako da ga uopće gledaš.

Nakon što je završio, Brat se stropštao kao da mu se kralježnica pretvorila u prah, sasvim onemoćao i bez energije. Morao se nahraniti, ali ta tema, kao i mnoge druge, nije dolazila u obzir.

»Koliko je sati?« procijedio je između udaha.

Qhuinn je letimice pogledao svoj sat marke Suunto. »Dva ujutro.«

Tohr je podigao pogled s umrljanog da, usredotočivši oči unutar crvenih kolobara na dio grada iz kojeg su maločas pristigli.

»Što kažeš, da se vratimo u palaču?« Qhuinn je izvadio svoj mobitel. »Butch nije daleko...«

»Ne.« Poduprijevši se rukama, Tohr se premjestio u sjedeći položaj. »Nemoj nikoga zvati. Dobro sam, ali moram doći do daha.«

Jebeno sranje. Tip nije bio ni blizu dobroga, baš kao ni John, iako je samo jedan od njih dvojice bio mokar do kože na olujnom vjetru.

John je progurao svoje ruke u Bratovo vidno polje. *I sad, idemo kući.*

Na valu vjetra, poput glasnog alarma u praznoj kući, miris dječjeg pudera dopro je do njih i pošakljao im nosnice.

Smrad je bio učinkovitiji nego ono sve uzdisanje na tlu: podigao je Tohra na noge. Nestala je njegova letargična dezorijentiranost – dovraga, da si mu tada rekao kako je mokar kao riba, vjerojatno bi bio iznenađen.

»Još ih ima«, zarezao je.

Kada je ustao i počeo hodati, John je psovao prokletog manijaka.

»Hajdemo«, rekao je Qhuinn. »Moramo krenuti. Ovo će biti duga noć.«

Drugo poglavlje

Odmori se malo... opusti se... uživaj...«

Promrmljavši to publici sačinjenoj od antiknog namještaja, Xhex je izašla iz spavaće sobe i ušla u kupaonicu, pa se vratila natrag u mramornu zemlju.

U kupaonici koju je sada dijelila s Johnom, zaustavila se pokraj jacuzzija dubokog poput kakvog jezera. Odmah uz mjedene slavine stajao je srebreni pladanj ispunjen svakovrsnim losionima i kozmetikom za žene. A to nije bila ni polovina svega. Pokraj umivaonika? Još jedan pladanj, dupkom pun Chanelovih parfema: Cristalle, Coco, No. 5, Coco Mademoiselle. Zatim je tu bila predivna, pletena košara puna četki za kosu, jednih s kratkim zupcima, drugih s oštrim bodljikama ili nekim šiljastim, metalnim sranjima. U ormarićima? Niz OPI-evih lakova za nokte u tolikim nijansama ružičaste da bi i Barbie zaboljela glava, kao i petnaest različitih marki pjene za kosu. Gelovi. Lakovi za kosu.

Mislim, stvarno?

Možda je bolje uopće ne započeti s kolekcijom šminke Bobbi Brown.

Dovraga, što si oni umišljaju, tko se uselio u ovu sobu? Jedna od onih ludih Kardashianki?

I kad već to spominjemo... Kriste, nije mogla vjerovati sama sebi da sada zna tko su Kim i Kourtney, Khloe i Kris. Tu su još i brat Rob te očuh Bruce, mlađe sestre Kendall i Kylie, kao i raznorazni muževi, pa i onaj mali Mason!

Susrevši pogled vlastitih očiju u zrcalu, počela se zanimati za svašta. Uspjela si je sašiti mozak s e-om²! *Entertainment Televisionom!*

Sigurno da to uključuje manje nereda nego ono s drogom, ali je krajnji rezultat isti.

»To sranje treba imati etiketu na sebi s upozorenjem o korištenju.«

Dok je proučavala svoj odraz, prepoznala je obrijanu, crnu kosu i blijedu kožu te utegnuto, čvrsto tijelo, podrezane nokte i apsolutni nedostatak šminke. Čak je na sebi nosila svoju odjeću – crnu majicu bez rukava i kožne hlače, uniformu koju je godinama, svake večeri, odijevala.

Pa, jedino je prije nekoliko noći učinila iznimku. Tada je nosila nešto sasvim drugačije.

Možda ih je ona haljina zapravo ponukala da je opskrbe svim ovim ženskastim stvarima nakon obreda združivanja: Fritz i *slugan* su možda

---

² Ecstasy ili skraćeno e.

pretpostavili da je ona okrenula novi list u životu. Ili to ili je sve ovo bio samo uobičajeni način iskazivanja dobrodošlice novozdruženoj *šelan*.

Okrenuvši se od zrcala, ruke je podigla prema dnu svoga grla i uhvatila veliki, četvrtasti dijamant koji joj je John darovao. Uglavljen u čvrstoj platini, to je bio jedini komad nakita koji bi ikada mogla zamisliti da nosi; čvrst, krut, sposoban da izdrži dobru borbu i ostane na njenom tijelu.

U ovom novom svijetu ispunjenom proizvodima Paula Mitchella i *Bed Heada*³, te Chanelovim zagušljivim mirisima, barem ju je John još uvijek razumio. Što se ostalih tiče, je li tu bilo riječi o nekoj nauci? I ne bi joj bio prvi put da izigrava učiteljicu hrpi mužjaka koji su smatrali da pripadaš pod stakleno zvono samo stoga jer imaš grudi. A da je netko pokušava preobratiti u *glimerinu* tropsku orhideju? Samo bi razbila staklo, postavila bombu u podnožju stalka i objesila dimeće ostatke na luster u predvorju.

Uputivši se u spavaću sobu, približila se ormaru i iz njega izvadila crvenu haljinu koju je nosila tijekom obreda. To je jedina haljina koju je u životu odjenula – i morala je priznati da joj se svidio način na koji ju je John zubima skinuo s nje. I da, noćno ljenčarenje ovdje bilo je sjajno – prvi odmor koji je imala bogzna otkad. Jedino su uživali u seksu, međusobnom hranjenju i ponavljanju svega toga s intervalima spavanja.

Ali, John se sada vratio van na teren, a ona je s borbom trebala započeti tek sutra navečer.

Dakle, samo dvadeset i četiri sata odgode, ne i slijepa ulica.

Dovraga, u čemu je onda bio njen problem?

Možda je sve ovo žensko sranje probudilo njenu unutarnju kuju bez dobrog razloga. Nije bila zatočena, nitko je nije tjerao da se promijeni, a sama je kriva za gledanje maratonske automobilske nesreće Kardashianki na jednom programu. Što se tiče proizvoda za uljepšavanje? Pa, *slugani* su se samo trudili da budu ljubazni na jedini način koji su poznavali.

Nema mnogo ženki poput nje. I ne samo zbog toga što je bila napola *simpat*.

Namrštivši se, okrenula je glavu.

Pustivši da joj saten isklizne iz ruku, pretraživala je emocionalnu rešetku koja se oblikovala u hodniku ispred njene sobe.

Zahvaljujući svojim *simpatskim* čulima, trodimenzionalna struktura sačinjena od tuge, osjećaja gubitka i srama njoj je bila stvarna poput bilo koje zgrade pokraj koje možeš proći automobilom, razgledati je sa svih strana ili proći kroz nju. U ovom slučaju, nažalost, popravak štete na temeljima nije bio moguć, kao ni krpanje rupa na krovu, a ništa nije značila ni činjenica da su strujni kablovi pregorjeli: iako je ona doživljavala tuđe osjećaje kao njihov

---

³ Proizvodi za njegu kose.

intimni prostor, pri ruci joj nisu bili najamnici da poprave sve što je bilo pokvareno, ni vodoinstalateri ili električari za ovo sranje. Vlasnik kuće je morao sam poduzeti promjene da popravi sve što je bilo slomljeno, istrošeno ili razbijeno: nitko to nije mogao učiniti umjesto njega.

Kada je izašla u hodnik s kipovima, Xhex je osjetila podrhtavanje u vlastitoj kućici. Hroma figura zaogrnuta haljom ispred nje bila je njena majka.

Bože, i dalje joj je bilo čudno na to pomisliti, jer je bilo nepromjenjivo.

Pročistila je grlo. »Dobra večer...«

Nije joj se učinilo ispravnim bubnuti *mamen*, mama ili majčice. No'One, ime kojim se ženka nazivala, također nije bilo nimalo ugodno. Pa ipak, koje ime možeš dati nekome koga je oteo *simpat*, silom je natjerao da začne, a zatim je prepustio zamci biologije da se sama nosi s posljedicama tog mučenja?

Ime, prezime i srednje ime su: *Žao mi je*.

Kada se No'One okrenula, lice joj je bilo sakriveno kapuljačom. »Dobra večer. Kako se čutiš večeras?«

Na usnama njene majke engleski je tako grubo zazvučao, doimljući se da bi puno lakše govorila na starom jeziku. I naklon koji je izvela, krajnje nepotreban, bio je čudan, vjerojatno posljedica nekakve ozljede zbog koje je nakrivljeno koračala.

Miris kojim je odisala nije bio poput Chanela, osim ako nisu nedavno dodali liniju mirisa Tragedija.

»Dobro sam.« Možda bolje reći – ispunjena nemirom i dosadom. »Kamo si se uputila?«

»Pospremiti dnevnu sobu.«

Xhex je suspregnula trzaj i progutala namjeru da joj kaže da ne ide tamo. Fritz nikome u palači nije dopuštao ni da pomakne prstom, osim kolegama *sluganima* – a No'One je, usprkos činjenici da je stigla ovamo kako bi se brinula o Payne, odsjela u gostinjskoj sobi, jela za stolom zajedno s Braćom, i bila je prihvaćena od svih kao majka jedne od združenih *šelana*. Ni po kojem standardu nije bila sluškinja.

»Da, hm... bi li željela...« Što da radi? pitala se Xhex. Što bi pobogu njih dvije mogle zajedno raditi? Xhex je bila ratnica. Njena je majka bila... duh u tijelu. I nisu imale puno zajedničkih interesa.

»U redu je«, nježno je rekla No'One. »Ovo je baš čudno...«

U predvorju je odjeknula grmljavina, a kao da su iz nakupljenih oblaka sijevale munje i kiša se obrušila na zemlju. No'One je preplašeno ustuknula, a Xhex pogledala preko svog ramena. Koji je to vrag?

Rhage, alias Hollywood, *najveći i najljepši od Braće*, gotovo je skočio na balkon na drugom katu. Dočekavši se na noge, njegova plava kosa zanjihala se u njenom smjeru, a njegove zelenkaste oči su bile užarene.

»Poziv od Johna Matthewa. Svi smo pozvani dolje u centar. Naoružaj se, sastajemo se za deset minuta ispred ulaznih vrata.«

»Odlično, jebote«, prosiktala je Xhex pljesnuvši dlanovima.

Kada se okrenula natrag prema majci, ženka je drhtala i nastojala to sakriti.

»U redu je«, rekla je Xhex. »Dobra sam u borbi. Neće me ozlijediti.«

Dobar izbor riječi. Samo, to nije bilo ono zbog čega je ženka bila zabrinuta – njena rešetka je otkrivala strah od Xhex!

Pa, s obzirom da je bila polutanski *simpat*, naravno da će No'One prvo pomisliti *opasna*, a tek onda *kći*.

»Ostavljam te nasamo«, rekla je Xhex. »Ne brini.«

Dok je trčala natrag u spavaću sobu, nije mogla zanemariti činjenicu da ju je u prsima bolno stezalo. Ipak, nije mogla zanemariti stvarnost: njena je majka nikada nije željela. Tko bi je, uostalom, mogao zbog toga osuđivati?

Ispod ruba kapuljače svoje halje, No'One je promatrala visoku, snažnu i nemilosrdnu ženku koju je rodila kako hita da se bori s neprijateljem.

Xhexania se ni najmanje nije doimala uznemirenom mišlju da će se boriti protiv smrtno opasnih *degrada*: zapravo, cerek koji se pojavio na njenom licu kada je čula Bratovu zapovijed bio je ispunjen zadovoljstvom.

Koljena No'One su zaklecala kada je pomislila na to koga je donijela na ovaj svijet – ovu ženku sa snagom u udovima i osvetom u srcu. Nijedna pripadnica *glimere* ne bi ovako reagirala: a ipak, nikada ih ne bi ni pozvali.

Eto, u njenoj kćeri nalazio se *simpat*.

Najdraža Čuwardjevo...

Kad se Xhexania okrenula da ode, licem joj je preletio izraz koji je brzo sakrila.

No'One je požurila naprijed i šepajući hitala dolje prema kćerinom sobi. Meko je pokucala na teška vrata.

Prošao je trenutak dok joj Xhexania nije otvorila. »Hej.«

»Žao mi je.«

Nije bilo vidljive reakcije. »Zbog čega?«

»Znam kakav je osjećaj kada te roditelji ne žele. Ne bih željela da ti...«

»U redu je.« Xhexania je slegnula ramenima. »Nije baš da ne znam što si sve prošla.«

»Ja...«

»Slušaj, moram se spremi. Uđi ako želiš, ali upozoravam te: ja se ne odijevam za popodnevi čaj.«

No'One je oklijevala na pragu. Unutrašnjost joj je govorila da je ovdje netko svrsishodno provodio svoje vrijeme: krevet je bio neuredan, preko stolica

bile su prebačene kožne hlače, na podu su ležala dva para čizama; na stolu, u kutu pokraj sofe, stajale su dvije vinske čaše. Posvuda u sobi osjećao se miris združivanja punokrvnog mužjaka, jak i senzualan.

Osjetila ga je i na Xhexaniji.

Oglasio se niz škljocavih zvukova i No'One je pogledala iza do vratka. Blizu ormara, Xhexania je provjeravala ispravnost nekakvog pištolja gadnog izgleda. Bila je beskrajno sposobna – ugrurala ga je u futrolu ispod svoje ruke i posegnula za sljedećim. Zatim su na red došli meci i nož.

»Ako i dalje nastaviš stajati tamo, nećeš se nimalo bolje osjećati.«

»Nisam došla zbog sebe.«

Njene riječi poremetile su joj mirni rad ruku. »Onda, zašto si ovdje?«

»Vidjela sam izraz tvog lica. Ne želim to za tebe.«

Xhexania je ugrurala ruku unutra i izvukla crnu, kožnatu jaknu. Dok ju je navlačila na sebe, opsovala je. »Gledaj, hajde da se ne pretvaramo da je ijedna od nas dvije željela da se ja rodim, u redu? Ja praštam tebi, ti meni, obje smo bile žrtve, bla, bla, bla... Trebamo se s tim pomiriti i nastaviti dalje razdvojenim putevima.«

»Jesi li sigurna da je to ono što želiš?«

Ženka se ukipila na mjestu i zatim suzila oči. »Znam što si učinila one noći kad sam se rodila.«

No'One se povukla jedan korak unatrag. »Kako...«

Xhexania je prstom pokazala na svoja prsa. »*Simpat*, sjećaš se.« Ratnica je istupila naprijed, a njen hod bio je poput vrebanja. »To znači da mogu ući u ljude – stoga mogu osjetiti taj strah koji te obuzeo. I dok stojiš tu preda mnom, trenutno se vraćaš u vrijeme kad se to sve dogodilo – i da, znam da si radije sebi zarinula nož u trbuh nego se suočila s budućnosti u kojoj sam bila ja. Dakle, kao što sam i rekla, što kažeš da se nas dvije jednostavno izbjegavamo i prištedimo se gnjavaže.«

No'One je podigla bradu. »Doista, ti jesi polutanka.«

Tamne obrve su poskočile. »Oprosti, što si rekla?«

»Ti samo djelomično iščitavaš moje osjećaje prema tebi. Ili možda ne želiš sebi priznati, iz svojih vlastitih pobuda, da se ja možda želim brinuti o tebi.«

Usprkos činjenici da je ženka bila naoružana do zuba, najednom je naizgled bila ranjiva.

»U osornosti da sebe zaštitiš, nemoj nas dvije zakinuti za mogućnost prisnosti«, prošaptala je No'One. »Ne moramo silom stvarati bliskost ako ona ne postoji. Ali nemoj dopustiti da je srežemo u korijenu ako za nju postoji prilika. Možda... možda ćeš mi ove noći ukazati na neku sitnicu koju bih mogla učiniti da ti pomognem. Započnimo s tim, a onda ćemo vidjeti kako će se dalje situacija odvijati.«

Xhexania se pribrala i počela koračati uokolo, a njeno utegnuto, čvrsto tijelo i oprema imali su neku mušku snagu. Zaustavila se kad je došla pred ormar i nakon jednog trenutka izvukla suknju crvene haljine koju joj je Tohr darovao za obred združivanja.

»Jesi li očistila saten?« upitala je No'One. »Nije da želim reći kako si ga uprljala. Međutim, fine tkanine se moraju njegovati kako bi se očuvale.«

»Ne bih ni znala gdje započeti s tim.«

»Onda dopusti meni.«

»Bit će u redu.«

»Molim te. Dopusti mi.«

Xhexania ju je pogledala. Tihim glasom je rekla: »Pobogu, zašto bi to uopće željela učiniti?«

Istina je bila jednostavna poput ove četiri riječi, ali i složena poput cijelog jezika. »Ti si moja kći.«

Treće poglavlje

Dolje u centru Caldwell, Tohr je stresao sa sebe hladnoću, bolove i iscrpljenost koja mu je prilijepila noge za tlo i ponovno krenuo u potjeru: miris svježe krvi *degrada* bio je poput kokaina u njegovom organizmu – stimulirao ga je i davao mu snagu da nastavi.

Iza svojih leđa je osluškivao približavanje onog dvojca, i prokleta je dobro znao da nisu trčali za neprijateljem – pa, bilo im sretno u pokušaju da ga vrate u palaču. Jedino će zora imati uspjeha u tom naumu.

Osim toga, što se više uništi, imat će bolje šanse da noćas zapravo i odspava sat ili dva.

Kad je skrenuo za ugao uličice, čizme su mu se smjesta ukopale u tlo. Ispred njega dva su ratnika bila okružena sedmoricom *degrada*, ali u središtu kruga nisu bili Z. i Phury, niti V. i Butch, ili Blaylock i Rhage.

U ruci muškara slijeva nalazila se kosa. Gorostasna, pažljivo naoštrena kosa.

»Kujin sin«, zagundao je Tohr.

Mušjak sa zakrivljenom oštricom ukopao se na asfaltu kao da je bog. Lakoćom je rukovao oružjem, a njegovo gadno lice zadovoljno se smješkaloo kao da se upravo sprema sjesti i dobro objedovati. Uz njegov bok stajao je vampir kojega je Tohr eonima davno jednom sreo u Staroj zemlji i koji ni po čemu nije nalikovao na onoga tipa.

Čini se da je Throe, sin Throev, upao u loše društvo.

John i Qhuinn su dotrčali i stali mu s boka, a posljednji je kratko pregledao situaciju. »Reci mi da to nije naš novi susjed.«

»Xcor.«

»Je li rođen s onom gubicom ili mu je netko to načinio?«

»Tko bi znao.«

»Pa, ako je to trebala biti operacija nosa, morao bi si pronaći novog plastičnog kirurga.«

Tohr je preko ramena pogledao u Johna. »Opozovi ih.«

Molim? pokazao je dečko rukama.

»Znam da si poslao poruku Braći u palaču. Reci im da je to bila pogreška. Odmah, sada.« Kada se John započeo protiviti, on je sasjekao razgovor u korijenu. »Želiš li da ovdje izbije sveopći rat? Ti pozoveš Bratstvo, on pozove svoje nitkove, i najednom smo pritisnuti o zid bez ikakve izlazne strategije.

Riješit ćemo ovo sami – smrtno sam ozbiljan, Johne. Imao sam posla s ovim dečkima i prije. Ti nisi.«

Kada je susreo tvrdi pogled Johnovih očiju, imao je osjećaj da nisu samo ovih posljednjih nekoliko mjeseci proživljavali ovakve situacije.

»Moraš mi vjerovati, sinko.«

John je zauzvrat nijemo opsovao, izvadio mobitel i počeo udarati po tipkama.

I u tom trenutku, Xcor je zamijetio da imaju posjetitelje. Usprkos brojnim *degradima* koji su ga okružili, počeo se smijati. »Pa to su prokleti Crni bodeži – upravo na vrijeme da nas spase. Želite li da se spustimo na koljena?«

Svi su se koljači okrenuli – bila je to velika greška. Xcor nije gubio ni časa i kružnim je zamahom kose udario dvojicu po donjem dijelu leđa. To je bilo njegovo slobodno bacanje. Kada su oba pala na tlo, ostali su se razdvojili u dva kampa; prva polovina se okrenula prema Xcoru i Throeu, a druga polovina krenula je na Tohra i njegove dečke.

Tohr je zarikao i golim se rukama suprotstavio napadu, skočivši naprijed i zgrabivši koljača koji mu je prvi dopao ruku. Mašivši se za njegovu glavu, snažno ju je stisnuo, prije nego je podigao koljeno i snažno ga tresnuo u lice. Zatim ga je zavrteo poput zvrka i odbacio mlohavo tijelo lubanjom u bok kontejnera.

Dok se odzvanjanje utišavalo, Tohr se okrenuo prema sljedećem u nizu. Bilo bi mu draže da se upusti u akciju šakama, ali nije se želio kurčiti: na drugom kraju ulice, sedam novih *degrada* silazilo je sa žičane ograde – padali su s nje poput zmija s drveća.

Isukao je oba bodeža, ukopao se čizmama u pločnik i procijenio strategiju napada za novopridošlice. Čovječe, reci što god hoćeš o Xcorovim moralnim načelima, društvenim manirama i modnom ukusu, ali jebeni gad se znao boriti. Mahao je kosom kao da u njoj nema ni pola kilograma i imao je odlično oko za procjenu udaljenosti. Posvuda su letjeli dijelovi *degrada* – ruke, glava, šaka. Nitkov je bio čudesno učinkovit, a ni Throe nije zaostajao za njim.

Protivno svim očekivanjima ili izboru bilo kojeg od njih, Tohr i njegova ekipa stvorili su zajednički ritam s nitkovima: Xcor je prvi val odbio prema ulazu u uličicu gdje su ih već čekale crne oštrice, dok je njegov pukovnik držao drugi val na mjestu kako nitko ne bi ostao blokiran. Nakon što su Tohr, John i Qhuinn odbili plimni val, jedan po jedan koljač završio je u klaonici – svježe izrezan.

Isprva su se pravili važnima, ali ovo je već bio rad umjetnika. Xcor više nije hvalisavo mahao svojom širokom oštricom; Throe nije poskakivao uokolo; John i Qhuinn su također bili na razini.

A Tohr je do koljena zaglibio u osvetti.

Nisu bili ništa doli novih regruta – dakle, koljači bez borbenih vještina. Međutim, sama njihova brojnost značila je da se plima može okrenuti...

Odjednom se preko ograde izmigoljio i treći eskadron koljača.

Dok su preskakali jedan po jedan preko ograde, Tohr je požalio za naredbom koju je dao Johnu. Motiv toga bila je čista osveta. Zajebi ovo sranje da spriječi obračun između Bratstva i čete nitkova; želio je samo sebi priuštiti zadovoljstvo ubijanja *degrada*. Posljedice? Izložio je Johna i Qhuinna smrtnoj opasnosti. Xcor i Throe – oni mogu umrijeti večeras, sutra, ako požele i za godinu dana. A što se njega tiče – pa, postoje na tisuće načina kako možeš skočiti s mosta.

Ali njegovi dečki? Oni su bili vrijedni spašavanja. John je sada nečiji *helren*. Qhuinn je imao cijeli život pred sobom.

Nije bilo pošteno da ih njegova samoubilačka želja ovako mlade pošalje u grob.

• • •

Xcor, sin nepoznatog oca, u svom je naručju držao ljubavnicu. Njegova kosa bila je jedino žensko biće za kojim je ikada mario, a večeras, kad se suočio s neprijateljima kojih je na početku bilo sedam, da bi se izrojili na četrnaest, pa na kraju umnožili na dvadeset i jednog, zahvalila mu se na odanosti izvanrednom izvedbom.

U zajedničkom gibanju ona nije bila samo produžetak njegove ruke, već i njegovog tijela, očiju i uma. On nije bio obični vojnik s oružjem; ujedinjeni, tvorili su zvijer s mnogostrukim raljama. I dok su obavljali posao, znao je da mu baš to nedostaje. Zbog ovoga je prešao ocean da dođe u Novi svijet: da pronade novi život u novoj zemlji u kojoj su i dalje postojali stari, dobri neprijatelji.

Međutim, ovim dolaskom njegove ambicije urodile su još višim ciljem, što je značilo da su mu ovi drugi vampiri u uličici stajali na putu.

Na suprotnoj strani ulice, Tohrment, sin Hharmov, bio je vrijedan gledanja. Iako je Xcor mrzio to priznati, Brat je bio izniman borac – njegovi brzi, crni bodeži odsijavali su ambijentalnu svjetlost, njegove ruke i noge mijenjale su položaj u tren oka, a njegova ravnoteža i učinkovitost ubijanja – pa, iskonsko savršenstvo.

Da je on bio jedan od Xcorovih mužjaka, Brata bi vjerojatno morao ubiti kako bi zadržao svoj položaj vođe. Osnovno pravilo vodstva bilo je uklanjanje svakoga tko je predstavljao potencijalnu opasnost za položaj vođe, ali to nije značilo da je on vodio četvu nesposobnjakovića – slabićima nije bilo mjesta među jakima.

Bloodletter ga je podučio tome, kao i još mnogočemu.

Barem su se neke stvari pokazale istinitima.

Međutim, za Tohrmenta i one poput njega nikad neće biti mjesta u njegovoj četi nitkova: taj Brat i njegova svita ne bi se ponizili ni da pojedu objed zajedno, a kamoli sklapali poslovne saveze.

Ove noći su nakratko ipak djelovali udruženim snagama. Kako se borba odvijala, on i Throe započeli su suradnju s Braćom, zbijajući *degrade* u manje skupine i gurajući ih u doseg oštrica, gdje su ih ona trojica odašiljala natrag Omegi.

Dva Brata, ili kandidata za Bratstvo, stajali su uz Tohrov bok i obojica su bili krupniji od njega. Tohrment, sin Hharmov, više nije bio plećat kao nekad. Možda zbog oporavka od nedavne ozljede? Bez obzira koji je bio uzrok tome, Tohr je svoje pratitelje mudro izabrao. Onaj zdesna je bio divovski mužjak, i njegova veličina dokazuje kako je Čuwardjevin program rasplodivanja itekako imao smisla. Drugi je opsegom i visinom više bio kao Xcor i njegovi mužjaci – što bi se drugim riječima reklo da uopće nije bio nizak. Obojica su radili glatko i bez oklijevanja, ne pokazujući straha.

Kada se napokon sve svršilo, Xcor je teško disao, a podlaktice i bicepsi utrnuli su mu od napora. Mužjaci s očnjacima ostali su na nogama. Ostali s crnom krvi u žilama su nestali, odaslani natrag svom zlom stvoritelju.

Nijedan od petorice mužjaka nije se pomaknuo s mjesta, a dok su dahtali oružja su im i dalje bila isukana, očiju prikovanih na suprotnu stranu i očekujući prvi znak agresije.

Xcor je brzo pogledao u Throea i neznantno kimnuo glavom. Ako su pozvani i ostali članovi Bratstva, to ne bi bio obračun iz kojeg bi se živi izvukli. Međutim, ako bi se upustili u borbu s ovom trojicom? On i njegov vojnik su imali šanse, ali bilo bi ozljeda.

Nije došao u Caldwell da umre – došao je da postane kraljem.

»Radujem se našem ponovnom susretu, Tohre, sine Hharmov«, izjavio je.

»Već odlaziš?« uzvratio je Brat.

»Zar si mislio da ću ti se nakloniti?«

»Ne, za to je potrebno plemenito porijeklo.«

Xcor se hladno nasmiješio, otkrivši očnjake koji su se izdužili. Samokontrolom je obuzdao svoju narav zbog činjenice da je već otpočeo svoj rad na *glimeri*. »Za razliku od Bratstva, nevažni vojnici poput nas noću obavljaju pravi posao. Stoga, umjesto zastarjelog običaja ljubljenja prstena, mi želimo potražiti i ukloniti još neprijatelja.«

»Znam zašto si došao ovamo, Xcore.«

»Doista. Čitaš mi misli?«

»Prizivaš vlastitu smrt.«

»Zaista? Da nije možda obrnuta situacija?«

Tohrment je lagano odmahnuo glavom. »Smatraj ovo prijateljskim upozorenjem. Vрати se tamo odakle si došao prije nego pokreneš lavinu koja će te spremiti u prijevremeni grob.«

»Sviđa mi se biti s vama. S ove strane oceana zrak je baš osvježavajući. Ah, usput, kako je tvoja *šelán*?«

Hladni vihor koji je poletio naprijed bilo je ono što je očekivao: našuo je da je ženka Wellesandra ubijena u ratu prije nekog vremena i nije se libio upotrijebiti bilo kakvo oružje kojim će povrijediti neprijatelja.

Pogodio je u središte mete. Dečki pokraj Brata smjesta su se uzbunili i uhvatili na mamac. Ali neće doći do borbe ili prepirke. Ove večeri nikako.

Xcor i Throe su se dematrijalizirali, raspršivši se u prohladnu, proljetnu noć. Nije bio zabrinut da će ih slijediti. Ona dvojica će se pobrinuti da Tohr bude dobro, što je značilo da će ga razuvjeriti da se nepromišljeno i ljutito upusti u pothvat koji bi se lako mogao pretvoriti u zasjedu.

Oni nisu mogli znati da on nije mogao stupiti u kontakt s ostatkom svoje čete.

On i Throe su se materijalizirali na vrhu najvišeg nebodera u gradu. Xcor i njegovi vojnici uvijek su imali mjesto okupljanja poput ovoga da se tijekom noći mogu povremeno sastati, i ovaj krov sličan tornju ne samo da je bio vidljiv iz svih kvadranta bojnog polja, već je i naizgled bio potpuno prikladno mjesto.

Xcoru se sviđao pogled s visine.

»Potrebni su nam mobilni telefoni«, rekao je Throe nadglasavši vjetar.

»Jesu li?«

»Oni ih imaju.«

»Misliš, neprijatelji?«

»Da, i to obje strane.« Budući da Xcor nije ništa više rekao, njegova desna ruka je promrsila: »Oni imaju načine komuniciranja.«

»Koji nama nisu potrebni. Ako si dozvoliš da se osloniš na vanjska sredstva, ona postaju oružje koje tobom vlada. Već stoljećima se sasvim dobro snalazimo i bez takvih tehnologija.«

»Ali ovo je nova era i novo mjesto. Ovdje su stvari drugačije.«

Xcor se osvrnuo preko svog ramena, zamijenivši pogled na grad pogledom na lice svog pukovnika. Throe, sin Throev, bio je pravi primjer plemenitog porijekla, savršenih crta lica i privlačnog tijela koje, zahvaljujući Xcorovim podukama, nije postojalo samo radi ljepote, već i neke koristi: istinu govoreći, tijekom godina je očvrstnuo, zavrijedivši napokon pravo da se naziva mužjakom.

Xcor se hladno nasmijao. »Ako su taktike i metode Bratstva tako uspješne, zašto je naša vrsta nadomak istrebljenja?«

»Stvari se događaju.«

»A nekad su one rezultat pogrešaka – fatalnih pogrešaka.« Xcor se vratio promatranju grada. »Možda bi mogao razmisliti o tome kako se takve pogreške lako dogode.«

»Samo želim reći...«

»To i jest problem s *glimerom* – uvijek tražite lakši izlaz iz problema. Mislio sam da sam već odavno batinama iz tebe istjerao tu tendenciju. Je li ti potrebno novo podsjećanje?«

Nakon što je Throe začepio, Xcoru su se usne razvukle u široki osmijeh.

Usredotočivši se na prostranstvo Caldwellella, iako je ova noć bila mračna, znao je da budućnost pred njim itekako mora bila svijetla.

I popločena tijelima Braće.

Četvrto poglavlje

Dovraga, pa gdje pronalaze sve te novake?« upitao je Quinn dok je kružio po mjestu borbe, čizmama pljusajući kroz crnu krv.

John je jedva načuo što Quinn govori, iako mu je s ušima sve bilo u redu. Nakon odlaska onih nitkova, nije se micao od Tohra. Brat se naizgled oporavio od onog nenadanog udarca u jaja koji mu je Xcor maločas zadao, ali još nije mogao ni izdaleka odahnuti.

Tohr je obrisao bodeže o svoja bedra i duboko udahnuo, kao da se uspio izvući iz vihora koji se formirao u njemu. »Hm... Manhattan je jedini logični odgovor. Potrebna je velika populacija s mnoštvom lošeg sjemena na periferiji.«

»Dovraga, tko je ovaj *visoki degrad*?«

»Neko malo govno, kako sam čuo.«

»Baš po Omeginom ukusu.«

»Ipak, pametno govno.«

Upravo kad se John spremao započeti raspravu o tome kako je vrijeme da se vrate kući, naglo je okrenuo glavu.

»Ima ih još«, rekao je Tohr zarezavši.

Da, ali nije to bio problem – naime, Johnova *šelan* je bila vani na ulici.

Trenutno mu se um sasvim ispraznio; kao da je po svojim mislima pustio vodu iz vodokotlića. Kojeg vruga je radila vani? Nije bila na dužnosti večeras i morala bi biti doma!

Dok mu je u nos ulazio smrad svježih, živih *degrada*, u njegova prsa se poput pandža žarilo duboko unutarne uvjerenje: *Ona nikako ne bi smjela biti vani.*

»Moram otići po svoj kaput«, rekao je Tohr. »Pričekaj me ovdje i ja ću poći s tobom.«

Eh, da je barem tako lako!

U istom trenutku kad se Tohr dematerijalizirao natrag na most, John je potrčao, a njegove čizme odjekivale su od asfalta. Quinn je povikao nešto, ali razumio se samo posljednji dio: »...i popuši mi kurac!«

OK, za razliku od Tohrovih divljih i manijakalnih diverzija, ovo je bilo *važno.*

John je presjekao uličicu, sjurio se niz sporednu ulicu, skočio preko dva reda parkiranih automobila te strelovito pojurio zaobilaznicom.

Da, ondje je bila njegova družica, ljubavnica, njegov život, pripravna za borbu protiv kvarteta *degrada* ispred napuštenog hostela – stajala je uz bok velikog, plavokosog, lajavog izdajnika.

Rhage nju uopće nije trebao regrutirati. Kad je John spomenuo pojačanje, sigurno nije imao svoju Xhex na umu. A prije svega, rekao im je da ostanu doma, kako je Tohr i tražio. Jebote, što su uopće mislili postići?

»Hej!« povikao je Rhage razdragano, kao da ih poziva na zabavu. »Samo smo pomislili da udahnemo malo svježeg zraka u *prekrasnom* centru Caldwell.«

Ma, daj! Ovo je bio trenutak kad mu je smetala njegova usrana nijemost. *Ti jebeni pizdunu...*

Xhex se osvrnula da ga pogleda – i tada se nešto dogodilo!

Jedan od *degrada* je posegnuo za nožem, a kurvin sin je imao i dobru ruku i dobro oko: oštrica je uz vrtnju poletjela zrakom, dok se iznenada nije zaustavila u Xhexinim grudima.

Drugi put u istoj noći, John je vrisnuo ne ispustivši ni glasa.

Njegovo tijelo je poletjelo naprijed, a Xhex se okrenula prema koljaču lica stisnutog od bijesa. Bez gubitka prisebnosti, šćepala je držak noža i izvukla ga iz svog mesa.

Koliko dugo će njena snaga izdržati? To je bio izravan udarac!

Pokušat će sama dokrajčiti gada. Čak i ozlijeđena, svom snagom će se oboriti na njega... i smrtno nastradati u pokušaju. Isuse Kriste!

Kroz Johnovu glavu proletjela je misao da nije želio biti poput Tohra. Nije želio hodati njegovim paklom na zemlji.

Nije želio izgubiti Xhex ni noćas, ni sutra navečer, niti bilo koje večeri. Ikada.

Razjapivši usta, rikom je izbacio sav zrak iz pluća. Nije bio ni svjestan dematerijaliziranja, ali takvom se brzinom bacio na tog *degrada*, da je jedino objašnjenje bilo kako se pretvorio u duha i vratio ponovno u svoje tijelo. Željeznim stiskom dlana šćepao ga je za grlo, a zatim je odgurnuo taj komad smeća unatrag obrušivši ga s nogu i pustivši svoju težinu da ga slijedi. Kad su pali na tlo, glavom se zabio u njegovo lice smrkavši mu nos, i sasvim sigurno mu razbivši jagodicu ili očnu duplju.

No, nema stajanja.

Crna krv je prskala svuda po njemu, a on je, iskesivši oćnjake, započeo kidati svog neprijatelja zubima istovremeno ga pritiskajući o tlo. Destruktivni instinkt u njemu bio je savršeno usklađen i fokusiran, te bi nastavio ovako sve dok ne zagriže u ploćnik, ali onda se javila i njegova racionalna strana rijećima: »Hej, i što sad?«

Morao je procijeniti Xhexinu ozljedu.

Izvukavši bodež, visoko je podigao ruku i pogled prikovao na koljača – točnije, na ono što je ostalo od *degradovih* očiju.

John je tako duboko i silno zario oštricu da je, nakon što su bljesak i eksplozija izbljedili, morao objema rukama i cijelim tijelom povući da oslobodi oružje iz asfalta. Nervozno se osvrćući, molio se da ugleda Xhex.

Da, ona je bila i više nego spretna na nogama. Sukobila se s još jednim iz kvarteta, usprkos tome što se njenim prsima širila crvena mrlja, a desna joj je ruka samo visjela.

John umalo da nije potpuno poludio.

U hipu se osovio na noge, tijelom se bacio među svoju družicu i neprijatelja, i dok ju je odgurivao s puta, primio je udarac namijenjen njoj – solidan zamah bejzbolskom palicom od kojeg mu je odzvanjalo u glavi, natjeravši ga da trenutno izgubi ravnotežu.

Baš je to trebala biti posljednja stvar koja bi je obušila s nogu i zakucala posljednji čavao u njenom lijesu.

Brzom promjenom položaja, ponovno je povratio svoju ravnotežu i zatim objema rukama spriječio drugi pokušaj *degrada* da osvoji završni krug.

Jedan siloviti izbačaj naprijed i zakucao je *degrada* njegovom palicom, te mu dopustio samo djelić sekunde da pobroji sve zvijezde. Onda je uslijedila dominacija.

»Koji vrag!« izderala se Xhex na njega dok je ovaj koljača gurao da poljubi tlo.

Nije imao neki dobar način da u tom trenutku komunicira s njom, s obzirom da su mu obje ruke bile zalijepljene za *degradov* vrat. A ipak, ne bi im ni pomoglo kada bi joj dao do znanja što mu se motalo po glavi.

Brzim ubodom, John je odaslao koljača natrag Omega i ustao. Njegovo lijevo oko, ono koje je pretrpjelo udarac palicom, počelo je naticati i mogao je na licu osjetiti otkucaje svoga srca. U međuvremenu, Xhex je i dalje krvarila.

»Da mi to više *nikada* nisi učinio«, prosiktala je.

Želio joj je zaprijetiti prstom u lice, ali kada bi to učinio, ne bi mogao govoriti. *Onda se nemoj boriti kad si ozlijeđena!*

Kriste, nije mogao ni komunicirati kako treba, prsti su mu petljali s riječima.

»Bila sam sasvim u redu!«

Dovraga, pa ti krvariš...

»To je samo rana na mišiću.«

A zašto onda ne možeš podignuti ruku?!

Oboje su se približavali jedno drugome, vilice su im se trzale, a tijela su im bila savijena, baš kao da će skočiti u napad. Budući da mu nije proturječila na zadnju rečenicu, znao je da je pogodio – znao je da trpi bol.

»John Matthew! Ja se mogu brinuti sama za sebe«, ispljunula je. »Ne trebaš mi ti dahtati za vratom samo zato jer sam ženka.«

Učinio bih isto i za nekoga od Braće. Pa, uglavnom. Stoga, nemoj mi se nabacivati tim feminističkim sranjima...

»Feminističkima sranjima?!«

Ti si prva spomenula svoj spol, ne ja.

Oči su joj se suzile. »Oh, zaista. Stvarno smiješno, ali mene nisi uvjerio. I ako smatraš da je politički stav ovo što se sama branim, onda si se združio s pogrešnom *jebenom ženkom*.«

Ovdje se ne radi o tome da si ti ženka.

»Dovraga, nije tako.«

Rekavši to, duboko je udahнула, kao da ga želi podsjetiti koliko je jak bio njegov miris združivanja, da je čak nadjačao smrad posvuda prolivene krvi *degrada*.

John je iskesio očnjake i rukama joj rekao: *Ovdje se radi o tome da svojom glupošću izazivaš probleme na bojnopolju.*

Xhex je otvorila usta. Umjesto da mu se suprotstavi, samo je buljila u njega.

Najednom je zdravu ruku položila na grudi i preusmjerila pogled preko njegovog lijevog ramena, te polagano lijevo-desno odmahivala glavom – kao da je žalila ne samo zbog ovoga što se dogodilo, već što je ikada upoznala Johna.

John je opsovao i počeo koračati uokolo, samo da bi shvatio da su svi ostali u uličici promatrali njihovu malu predstavu: Tohr, Qhuinn, Rhage, Blaylock, Zsadi i Phury. I gle čuda, na licu svakog mužjaka lebdio je izraz koji je jasno, iskreno, potpuno i duboko odražavao sreću što posljednja izjava nije izašla iz usta jednog od njih.

Imate li što protiv? rekao im je John pogledom.

Shvativši njegov mig, svi su započeli naokolo nešto tražiti, pogledavali u mračno nebo ih dolje u pločnik, pa na cigleni zid obližnje uličice. Njihovo mumljanje dopiralo je na zagušljivom lahoru, kao da su filmski kritičari na konvenciji i razglabaju o netom viđenom filmu.

Živo mu se fućkalo što su mislili.

A u ovom trenutku bijesa, nije ga bila briga ni što je Xhex mislila.

U palači Bratstva, No'One je u rukama držala haljinu u kojoj se njezina kći združila. Pred njom je stajao nepomični *slugan* u nastojanju da osujeti njenu potragu za praonicom na drugom katu. Haljina je bila dobrodošla, ali ne i njena namjera da je očisti.

»Ne«, ponovila je. »Ja ću se pobrinuti za ovo.«

»Gospodarice, molim vas, to je jednostavan zadatak...«

»Onda vam neće biti problem ako mi dopustite da se ja pobrinem za nju.«

Sluganovo lice se objesilo i bilo je pravo čudo što je mogao podignuti glavu gore da je pogleda u oči. »Možda... samo ću provjeriti s nadstojnikom Perlmutterom...«

»A ja ću mu možda reći koliko ste uslužni bili u pokazivanju sredstava za čišćenje i koliko ja cijenim vašu pomoć.«

Iako joj je kapuljača bila podignuta i skrivala njeno lice, činilo se da je *slugan* sasvim jasno procijenio njenu odlučnost: ona neće posustati u svom naumu. Ni zbog ovog *slugana*, a ni zbog ijednog drugog. Njegova jedina mogućnost bila je da ju prebaci preko ramena i odnese odavde – međutim, to se nikad neće dogoditi.

»Ja...«

»Vi se upravo spremate pokazati mi put, zar ne?«

»Ah... da, gospodarice.«

Naklonila se glavom. »Zahvaljujem vam.«

»Smijem li preuzeti...«

»Vodstvo? Da, molim vas. Hvala.«

On neće ponijeti, očistiti ili spremati haljinu umjesto nje.

Ovo je bilo nešto između majke i njene kćeri.

Snužden poput kakvog izopćenika iz društva, *slugan* se okrenuo oko svoje osi i započeo hodati, vodeći je niz dugi hodnik upečatljiv po prekrasnim, mramornim statuama muškaraca u raznim pozama. Na kraju hodnika prošli su kroz pomična vrata, skrenuli lijevo i prošli kroz još jedna vrata.

Na tom mjestu sve se promijenilo. Obloga na drvenom podu više nije bila orijentalna, već je prelazila u jednostavni, dobro održavani tepih krem boje. Na čistim krem zidovima nije bilo umjetnina, a prozori nisu bili zastrti beskrajno dugim zastorima živahnih boja s ukrasnim rubovima i resama, već teškim, pamučnim naborima u istoj, bezizražajnoj boji.

Stupili su u dio palače za posluhu.

I u palači njenog oca odnos je bio jednak: jedan standard za cijelu obitelj, a drugi standard za posluhu.

Ili, barem, koliko je ona čula. Dok je živjela u kući, nikad nije otišla u stražnji dio za posluhu.

»Ovdje bi trebalo biti«, *slugan* je otvorio vrata, »sve što tražite.«

Prostorija je veličinom podsjećala na apartman u kojem je živjela na očevom imanju – bila je ogromna i prostrana, ali nije imala prozore. U njoj se nije nalazio kraljevski krevet s istovjetnim namještajem ručne izrade, kao ni ručno izrađeni sagovi u bojama breskve, nijansama žute i crvene; ormari prepuni

posljednje pariške mode ili ladice s nakitom, košare s vrpcama za kosu, sve je to nedostajalo.

Sad je ovo bilo mjesto kamo je pripadala dok joj je *slugan* opisivao svakojake bijele naprave kao perilice rublja i sušilice, a zatim joj detaljno prikazao kako se radi sa stolovima za glačanje i glačalima.

Da, odaje za posluhu bile su njen dom prije nego gostinjske odaje, još otkad se našla na ovom drugačijem mjestu.

Zapravo, najviše bi voljela da može nekoga uvjeriti neka joj dodijeli sobu u ovom dijelu palače. Budući da je bila majka združene *šelana* jednog od najistaknutijih boraca u palači, dodijeljene su joj privilegije koje nije zaslužila.

Slugan je otpočeo otvarati ormariće i ormare, pokazujući joj raznoraznu opremu i pripreme koje je opisao kao različite parne uređaje, čistače i preše.

Nakon što je obilazak završio, prešla je preko sobe i čudno se podigla na zdravu nogu kako bi objesila haljinu na ručku.

»Postoje li mrlje na haljini za koje znate?« upitao ju je *slugan* kada je raširila suknju.

No'One je nastavila pregledavati svaki centimetar suknje, steznika i skraćenih rukava. »Samo ova koju mogu vidjeti.« Pažljivo se sagnula, kao da ne želi previše opteretiti hromu nogu. »Ovdje gdje rub dodiruje pod.«

Slugan je učinio isto i proučavao neznatno zatamnjenje na tkanini – njegove blijede ruke bile su tako mirne, a namršteno lice odavalo je usredotočenost umjesto zbunjenosti. »Da, mrlju treba ručno ukloniti.«

Odveo ju je na drugi kraj prostorije i opisao proces koji će je lako zabaviti satima. Savršeno. I prije nego mu je dopustila da izađe, inzistirala je da ostane pokraj nje tijekom prvih nekoliko poteza čišćenja. Budući da se zbog toga osjećao korisnijim, oboje su bili zadovoljni.

»Vjerujem da sam spremna nastaviti dalje sama«, rekla je naposljetku.

»Dobro, gospodarice.« Naklonio se i nasmiješio. »Ja ću sići dolje i započeti s priprema Posljednjeg obroka. Ako vam bude što trebalo, molim vas, pozovite me.«

Sudeći prema onome što je naučila od svog dolaska ovdje, za to joj je bio potreban telefon.

»Ovdje«, rekao je i pokazao pokraj pultova. »Pritisnite >zvjezdicu< i >jedan<, pa tražite mene – moje ime je Greenly.«

»Stvarno ste mi bili od velike pomoći.«

Brzo je skrenula pogled da ne vidi njegov naklon. Nije se usudila duboko udahnuti sve dok se za njim nisu zatvorila vrata.

Sasvim sama, položila je ruke na bokove i pustila glavu da joj se na trenutak objesi, a pritisak u njenim prsima otežavao joj je punjenje pluća zrakom.

Pristigavši ovdje, bila je pripravna na borbu – i doista se borila, ali ne sa stvarima koje je predvidjela.

Nije uopće razmatrala koliko je težak život u aristokratskoj kući, u domu Prve obitelji. Dok je živjela s Odabranicama, imala je drugačiji ritam i pravila ponašanja, te nitko nije bio ispod nje. Ovdje? More ljudi kojima je smjela naređivati često oduzima dah.

Najdraža Čuvardjevo, možda je ipak mogla zamoliti slugu da ostane. Barem joj je prirodna potreba za sakrivanjem davala snage da raširi prsni koš. Međutim, kad se nije imala pred kim skrivati, borila se za dah.

Morat će skinuti halju.

Hroma kakva je bila, krenula je prema vratima i htjela ih zaključati, ali je shvatila da nema mehanizma za zaključavanje. To nije očekivala.

Otvorivši ih, izvirila je glavom i dvaput provjerila dugi hodnik.

Sva posluga je vjerojatno dolje, pripremaju hranu za ukućane. Dakle, u ovom dijelu palače sigurno nema nikoga osim posluge.

Bila je sigurna od drugih očiju.

Zatvorivši vrata, olabavila je pojas oko svog struka, skinula kapuljaču s vrha glave i oslobodila se težine koju je uvijek nosila u javnosti. Ah, veličanstvenoga li olakšanja. Podigavši ruke visoko iznad glave, istegnula je svoja ramena i leđa, vrat savila ulijevo i udesno. Posljednji čin olakšanja bio je da podigne tešku pletenicu i prebaci je preko ramena te smanji zatezanje na potiljku.

Osim njene kćeri koja ju je vidjela one prve večeri kada je došla pod ovaj krov – kao i onog Brata koji joj je pokušao spasiti život – nitko nije vidio njeno lice. Od trenutka tog kratkog razotkrivanja bila je pokrivena, a takvom će i ostati.

Dokaz identiteta bio je nužno zlo.

Kao i uvijek, ispod ogrtača je bila odjevena u jednostavnu haljinu koju si je sama načinila od lanene plahte. Imala ih je bezbroj, a kad bi postale iznošene, reciklirala ih je u ručnike kojima bi se brisala. Nije bila sigurna gdje će ovdje pronaći zamjensku tkaninu, ali to i nije bio problem. Redovito je odlazila na Onu stranu kako bi povratila snagu da se ne mora hraniti, stoga je tamo mogla nabaviti sve što joj je trebalo.

Tako su različita ta dva svijeta bila, ali njeni sati su jednaki: beskonačni i samotni.

Ne, ne sasvim samotni. Na ovu stranu je došla pronaći svoju kćer, i sada...

Pa, večeras mora očistiti ovu haljinu.

Dodirujući fino tkanje, nije mogla spriječiti neželjeni gežir svojih sjećanja.

I ona je nekoć imala ovakve haljine. Mnoštvo njih. Ispunjavale su ormare u njenim odajama za noćenje, tim predivnim, ukrašenim sobama s francuskim prozorima, koji su se pokazali svakakvima – samo ne sigurnima.

Oči su joj se zamaglile dok se pokušavala oduprijeti viru prošlosti. I previše puta je bila uvučena u tu crnu rupu.

»Trebali biste spaliti tu halju.«

No'One se takvom brzinom okrenula da umalo nije strgnula haljinu s radnog stola.

Na pragu je stajao ogroman mužjak tamnoplave kose. Zaista, svojom veličinom je popunio dvokrilni dovrtak, ali to nije bilo ono što ju je zapanjilo.

Činilo se kao da sjaji.

Naravno, bio je prekriven zlatnim nakitom, alkama i sitnim naušnicama koje su se isticale na njegovim ušima, obrvama, usnama i na vratu.

No'One je posegnula za svojim uobičajenim pokrivalom, a on je sasvim mirno stajao dok je ona pojasom stezala halju.

»Bolje?« upitao je nježno.

»Tko ste vi?«

Srce joj je tako jako tuklo da je ove tri riječi izgovorila u jednom dahu. Nije se dobro nosila s mužjacima u zatvorenom prostoru – ovo je bila skućena prostorija, a on je bio jako muževan.

»Ja sam vaš prijatelj.«

»A zašto vas tek sad upoznajem?«

»Neki bi rekli da ste imali sreće što se nismo ranije upoznali«, promrmljao je. »A i vidjeli ste me tijekom obroka.«

Pretpostavila je to i sama. Uglavnom bi se držala pognute glave, očiju uprtih u tanjur. Da, na periferiji njenog vidnog polja uvijek se nalazio ovaj lik.

»Vi ste doista prekrasni«, rekao je.

Dvije su je stvari spriječile da započne bezglavo paničariti: prvo, u njegovom dubokom glasu nije se osjetilo špekuliranje, nikakva muška pohota, ništa što bi u njoj izazvalo osjećaj da je proganja; i drugo, promijenio je položaj svog tijela i nehajno se naslonio na dovrtak, ostavivši joj dovoljno prostora da pobjegne – kao da je znao zbog čega je bila nervozna.

»Dao sam vam neko vrijeme da se smjestite i sredite«, promrmljao je.

»Zbog čega biste to uopće učinili?«

»Jer ste vi ovdje iz jako važnog razloga i ja ću vam pomoći.«

Mužjakove oči, bijele i sjajne te bez zjenica, nisu se odvajale od njenih, iako joj je lice bilo u sjeni. Baš kao da je promatrao njezinu nutrinu.

Povukla se jedan korak unatrag. »Vi me ne poznajete.«

Barem je to bila tako čvrsta istina da se gotovo mogla nogama ukopati u nju: čak i da je ovaj poznavao njene roditelje, njenu obitelj, porijeklo, nije poznavao nju. Ona više nije ono što je nekoć bila: otmica, rođenje, njena smrt izbrisali su taj dio.

Ili točnije, razbili ga u komadiće.

»Ja znam da mi vi možete pomoći«, rekao je. »Što kažete na to?«

»Trebali li vam sluškinja?«

Teško, s obzirom na broj posluge u ovom kućanstvu – uostalom, to i nije bila poanta. Nije namjeravala služiti mužjaku na bilo kakav intiman način.

»Ne.« Sada se nasmiješio i, morala je priznati, izgledao pomalo ljubazno. »Znate, vaše obaveze ne moraju biti samo uslužne naravi.«

Uzdignula je bradu u hipu. »Svaki rad je častan.«

To je bila činjenica koju je spoznala tek kada se sve bilo promijenilo. Najdraža Čuvarđevo, bila je razmaženo, previše tetošeno, privilegirano derište. Jedina dobra stvar koja se izrodila iz svega bilo je odbacivanje tih odvratnih, pozlaćenih halja samohvale.

»Ne smatram da je suprotno istinito.« Nagnuo je glavu, kao da je zamišlja na nekom drugom mjestu, u drugačijoj odjeći. Tko bi znao – možda mu se samo ukočio vrat? »Koliko mi je poznato, vi ste Xhexina majka.«

»Ja sam žena koja ju je rodila, da.«

»Čuo sam da su je Darius i Tohrment dali na usvajanje nakon rođenja.«

»Doista je tako bilo. Osigurali su mi sklonište tijekom mog oporavka.« Preskočila je dio kada je ukrala Tohrov bodež i upotrijebila ga na vlastitom mesu: ionako je već previše rekla ovom mužjaku.

»Znate da Tohrment, sin Hharmov, tijekom obroka dosta vremena provede gledajući u vašem smjeru.«

No'One se trgnula. »Sasvim sam sigurna da ste pogriješili.«

»Moje oči su sasvim u redu. A očigledno i njegove.«

Sad se ona nasmijala i glasni, kratki hihot prolomio joj se iz grla. »Uvjeravam vas, to nije stoga jer mu se sviđam.«

Mužjak je slegnuo ramenima. »Pa, prijatelji se ne moraju slagati oko svega.«

»S dužnim poštovanjem, mi nismo prijatelji. Ja vas ne poznajem.«

Izenada se prostorija ispunila zlatnim odsjajem, svjetlom tako mekanim i ugodnim da je osjetila tople žmarce na koži.

No'One je ponovno koraknula unatrag kad je shvatila da to nije optička iluzija nastala zbog svog onog nakita na njemu. Mužjak je bio sam izvor svjetlosti, a njegovo tijelo, lice i aura gorjeli su poput vječne vatre.

Kada joj se nasmiješio, na njegovom licu bio je izraz sveca. »Ja se zovem Lassiter i reći ću vam sve što trebate znati o meni. Prvo sam anđeo, a onda grešnik i neću ovdje još dugo ostati. Nikad vam neću nauditi, ali sam spreman pretvoriti vam život u pakao kako bih obavio svoj posao do kraja. Volim zalaske sunca i šetnje po plažama, ali moja savršena ženka više ne postoji. Naravno, moj najdraži hobi je izluđivanje ljudi. Izgleda kako sam rođen da izazivam ljude – vjerojatno je sve to povezano s onim uskršnućem.«

No'One je polako podigla ruku i čvrstim stiskom uhvatila halju. »Zašto ste vi uopće ovdje?«

»Kad bih vam to sad rekao, borili biste se protiv toga svom snagom, ali recimo da ja vjerujem u zatvaranje krugova – jednostavno nisam vidio u kojem se mi nalazimo dok vi niste naišli.« Udijelio joj je mali naklon. »Čuvajte sebe, kao i tu prekrasnu haljinu.«

Rekavši to, jednostavno je nestao, odnijevši sa sobom toplinu i svjetlost.

Zateturavši natrag prema pultu, bilo joj potrebno neko vrijeme dok nije shvatila da je ruka boli. Spustivši pogled dolje, promatrala ju je iz daljine, zamijetila blijede članke i ukočeno meso oko pojasa halje, točno kao da su bili nečiji tuđi privjesak.

Uvijek je na taj način promatrala svaki dio svog tijela.

Barem je mogla zapovijedati vlastitom mesu: njen mozak naredio je šaci pričvršćenju na ruci koja je upirala o torzo da otpusti stisak i da se opusti.

Nakon što je ruka izvršila naredbu, ona je ponovno pogledala na mjesto na kojem je stajao onaj mužjak. Vrata su bila zatvorena. On ih nije zatvorio, zar ne?

Je li uopće bio ovdje?

Pohitala je naprijed i pregledala hodnik u svim smjerovima – nije bilo nikoga.

Peto poglavlje

Nakon gotovo dvjesto godina života združenog mužjaka, Tohr je itekako bio upoznat s načinom na koji su se odvijale prepirke između tvrdoglavih ratnika i temperametnih ženki. Bilo je besmisleno osjećati nostalgiju za načinom na koji su se John i Xhex ubijali pogledima.

Bože, on i Wellsie su u svoje vrijeme i sami preživjeli nekoliko dobrih rundi, a to je samo još jedna stvar koju može oplakivati.

Posloživši sve kockice u red, ugurao se između njih dvoje, shvativši da im je u tom trenutku bila potrebna doza stvarnosti. Da je u pitanju bio koji drugi par, ne bi se ni potrudio. Ljubav nije bila u opisu njegovog posla – išla ona krivim ili pravim putem – ali ovo je bio John, sin kojega nikad nije imao.

»Vrijeme je da se vratimo natrag u palaču«, rekao je. »Potrebno vam je liječenje. I tebi i njoj«

»Ne miješaj se ovo!«

Ne miješaj se u ovo!

Tohr je ispružio ruku i poput kliješta zahvatio potiljak Johna Matthewa, stiskajući njegove tetive dok nije prisilio mužjaka da ga pogleda. »Nemoj sad biti seronja.«

Oh, ali ti si mogao biti seronja!

»Shvatio si, dečko, da taj privilegij dolazi s godinama. Sad začepi i ulazi u jebeni auto.«

John se namrštio kao da je tek sad zamijetio da se Butch dokotrljao u Escaladeu.

»A ti«, rekao je Tohr blažega glasa, »učini svima uslugu i pobrini se za to rame. Nakon toga, možeš ga nazivati jebenim glupanom, pizdom, svejedno – ali sada, ta tvoja ozljeda zacjeljuje na tri ili četiri različita i loša načina. Moraš brzo posjetiti naše kirurge, a budući da si ti razumna ženka, znam da shvaćaš o čemu govorim.«

Tohr je upro kažiprst u Johnovo lice. »Začepi. I ne, ona će se sama vratiti u palaču. Zar ne, Xhex? Ona neće ući u taj terenac s tobom.«

John je počeo mahati rukama, ali se zaustavio kad je Xhex progovorila: »U redu. Odmah idem na sjever.«

»Dobro. Idemo, sinko.« Tohr je odgurnuo Johna prema terencu, spreman da ga potegne za kosu ako bude morao. »Vrijeme je za malu vožnju.«

Čovječe, John je bio tako ljutit da si mu na vrelome čelu mogao ispržiti jaje.

Sranje. Tohr je otvorio suvozačeva vrata i ugurao ratnika unutra na prednje sjedalo kao da je vreća za spavanje ili set palica za golf, možda čak i vrećica namirnica.

»Možeš li zavezati pojas kao veliki dečko – ili ću ti ja pomoći?«

John je frknuo gornjom usnom, iskesivši svoje očnjake.

Tohr je samo odmahnuo glavom i naslonio se rukom na crno obojeni terenac. Čovječe, kako je bio umoran. »Poslušaj me! Savjet mužjaka koji je bio na tvome mjestu u ovakvim situacijama mali milijun puta: vas dvoje si sad morate dati prostora. Svaki u svoj kut, da malo odahnate – a onda možete raspraviti o ovom sranju.« Glas mu je postao hrapav. »Uostalom, koliko me pamćenje služi, pomirbeni seks je fantastičan.«

Usta Johna Matthewa oblikovala su se u nekoliko različitih varijacija na temu *jebote*, a zatim je glavom udario o naslon sjedala. Dvaput.

Slijedi mentalni podsjetnik: reći Fritzmu da provjeri ima li strukturalnih oštećenja na sjedalu.

»Vjeruj mi, sinko. Vas dvoje ćete se s vremena na vrijeme naći u istim situacijama, i mogao bi već sad započeti razumnije to podnositi. Meni je bilo potrebnih dobrih pedeset godina pogoršavanja stvari dok nisam shvatio koji je bolji način za rješavanje razmirica. Uči iz mojih grešaka.«

Johnova glava se nagnula u stranu i počeo je usnama oblikovati riječi: *Toliko je volim, umro bih da joj se nešto dogodi.*

Kad se naglo prekinuo, Tohr je duboko udahnuo kroz bol koja mu je ispunjala grudi. »Znam. Vjeruj mi, znam.«

Zatvorivši vrata škljocajem, obišao je automobil i prišao Butchu. Nakon što je ovaj spustio prozor, tiho je rekao: »Polako vozi i idi dužim putem. Daj da je odvedemo na operaciju i neka bude gotova prije nego on stigne. Posljednja stvar koja nam je potrebna jest da on sjedi Mannyju na glavi u operacijskoj sali.«

Murjak je kimnuo glavom. »Hej, treba li tebi prijevoz natrag? Ne izgledaš mi baš najbolje.«

»Dobro sam.«

»Jesi li siguran što te dvije riječi uopće znače?«

»Da. Vidimo se kasnije.«

Kad se okrenuo od automobila, zamijetio je da je Xhex nestala.

Znao je da postoji vrlo velika mogućnost da je pošla onamo kamo je ranije rekla da će otići. Iako je i ona bila u lošem stanju kao i John, nije bilo vjerojatno da će se glupo ponašati kad je u pitanju njezino zdravlje ili njihova budućnost.

Napokon, ženke nisu bile samo ljepši, nego i razumniji spol, a to je jedini razlog što je vrsta uspjela opstati ovako dugo.

Kada se Escalade puževim korakom započeo udaljavati, Tohr je nagađao koliko će samo Butchu biti zabavno na putu kući. Teško mu je bilo ne sažaliti se nad jadnim gadom.

Izgleda da se večeras neće samo murjak iz Bostona najesti jezikove juhe. Sasvim je sigurno da će svaki mužjak pojedinačno ubaciti koju riječ u tanjur, kao naprimjer:

»Vrijeme je da se vratimo u centar za obuku.«

»Potrebna ti je medicinska skrb.«

»Ti se razuman mužjak, i znam da shvaćaš ovo što ti govorim.«

»Nemoj biti seronja.«

Rhage je fino sažeo sve u dvije riječi: »Sova. Sjenici.«

Prokletstvo. »Dečki, jeste li vi to isplanirali?«

»Da, i ako nam se usprotiviš«, Hollywood je zagrizao lizalicu od grejpa, »učinit ćemo to ispočetka – ali ovoga puta, s plesnim pokretima.«

»Poštedi me.«

»Dobro. Ako ne pristaneš na odlazak kući, mi ćemo malo zamrdati bokovima.« Da pojača učinak svojih riječi, kreten je spojio dlanove iza glave i počeo izvoditi opscene pokrete kukovima, što je popratio nizom: »Ah-ah, oh-oh, da... tko je sad tvoj tatica...«

Ostali su bienuli u Rhagea kao da mu je na čelu izrastao rog. Ništa neobično za njih. A Tohr je znao, usprkos ovoj klaunovskoj diverziji, da će mu se svi tako popeti na glavu ako ne posustane.

Također ništa neobično.

Rhage se okrenuo oko svoje osi, isturio dupe, te se započeo udarati po guzici kao da je tijesto za kruh.

Jedina prednost? Tek umjereno sranje.

»Za milu Čuwardjevu«, zagundao je Z., »poštedi nas ovog jada i idi jebenoj kući.«

Netko drugi se ubacio: »Znaš, nisam nikada pomislio da sljepoća ima svojih prednosti...«

»Ili gluhost.«

»Ili nijemost«, netko je dodao.

Tohr je pogledavao uokolo, nadajući se da će iz sjene iskočiti nešto sa smradom salame iz tri dana starog sendviča.

Nije imao sreće.

Sljedeća stvar koja će se dogoditi bit će Rhage u plesnoj pozi robota koji izvodi twist, a njegova braća mu nikad neće oprostiti.

Sat i pol vremena...

Trebalo im je jedan sat i jebelih trideset minuta da se vrata kući.

Koliko je John mogao vidjeti, jedini način na koji je put mogao trajati duže bio bi da se Butch uputio na obilazak cijelog Connecticuta i Marylanda.

Kad su napokon pristigli pred veličanstvenu kamenu palaču, nije pričekao da se Escalade zaustavi ili da uspori. Otključao je vrata i iskočio iz terenca dok je ovaj još krstario. Prizemljivši se u trku, u jednom skoku je prešao stepenice do prednjeg ulaza i, nakon što se sjurio u predvorje, tako je jako gurnuo lice u nadzornu kameru da joj je leću umalo razbio nosom.

Masivna brončana vrata otvorila su se razmjerno brzo, ali proklet bio ako bi mogao reći kome je pripala čast otvaranja. Predivno predvorje obojeno u dugine boje sa stupovima od mramora i malahita te visoki, obojeni strop nisu ga se ni najmanje dojmili, kao ni mozaik na podu kojim je prešao jureći ili dozivanje njegovog imena od strane tko-bi-već-znao koga.

Zaletjevši se prema vratima koja su bila skrivena ispod glavnog stubišta, zaletio se u podzemni tunel koji ih je povezivao s centrom za obuku te lupao šifre za ulazak takvom žestinom da je bilo pravo čudo što nije razbio tipkovnicu. Ušavši kroz stražnji dio ormara za potrepštine u uredu, proletio je pokraj stola i izletio kroz staklena vrata.

»Ona je sad na operaciji«, objavio je V. s udaljenosti od nekih četrdeset i pet metara.

Brat je stajao ispred vrata glavne sobe za preglede. Među zubima je držao smotuljak, a u ruci s rukavicom upaljač.

»Treat će im još dvadesetak minuta.«

Oglasilo se *klik*, pojavio se plamičak, te je V. podigao plamteći dio prema vrhu svoje cigarete. Kada je izdahnuo, hodnikom se nehajno proširio miris turskog duhana.

Protrljavši bolnu glavu, John se osjećao kao da je poslan na metaforičku klupu uzeti minutu odmora.

»Ona će biti dobro«, rekao je V. izdišući dim.

Nema razloga da sada žuri, i ne samo stoga jer je ona bila na operacijskom stolu. Bilo je proketo očito da V. u hodniku glumi živog stopera za vrata, a sve dok mu Brat ne dopusti, John neće ući u sobu.

Vjerojatno pametan potez. S obzirom na njegovo raspoloženje, bio je sposoban srušiti ta vrata kao lik iz crtića, ne ostavivši za sobom ništa više od otiska svog tijela u ploči pregrade – i naravno, to je bilo baš ono što je trebalo usred *skalpelizijade*.

Ostavši bez mete, John je dovukao svoje bijedno dupe do Brata. *Postavili su te ovdje, zar ne?*

»Ma ne, samo imam čik-pauzu.«

Da, moš' si mislit.

Smjestivši se na zid pokraj drugog mužjaka, John je bio u iskušenju da nabaci rundu glavometa s betonskim zidom, ali nije želio riskirati nepotrebnu buku.

Bilo je prerano, pomislio je. Prerano da bude isključen iz još jedne od njenih procedura. Prerano za njih dvoje u svađi. Prerano za napetost i bijes.

Mogu li probati jednu? pokazao je rukama.

V. je podigao obrvu, ali ga nije pokušao urazumiti. Brat je samo izvukao vrećicu i nekoliko rizli. »Želiš li je sam smotati?«

John je zatresao glavom. Kao prvo, iako je bezbrojno mnogo puta promatrao kako V. namata duhan, nikad ranije nije pokušao ništa slično. Kao drugo, nije smatrao da su mu u ovom trenutku ruke bile dovoljno mirne.

V. se u tren oka probrinuo za stvari i, nakon što mu je pružio cigaretu, kresnuo je upaljačem.

Obojica su se nagnuli naprijed. Prije nego što je John ostvario kontakt s plamenom, V. mu je rekao: »Mali savjet. Ove snažno stresu, pa nemoj previše uvući.«

Jebem ti sve.

Johnova pluća ne samo da su se pobunila protiv masakra; gotovo su kolabirala. I dok su mu bronhirole izlazile na usta, V. mu je iz ruke iščupao cigaretu. Sad je mogao obje ruke staviti na bedra dok se presavijao i umalo povratio.

Kad su zvijezde izbljedjele iz njegovih suznih očiju, pogledao je u V.-a i osjetio kako su mu se u donjem dijelu trbuha jaja skupila i prešla u stanje hibernacije. Brat je uzeo Johnov smotuljak, pridodao ga vlastitom te potegao dim iz obje cigarete istovremeno.

Ma, odlično. Kao da se već nije osjećao poput pičkice.

V. mu ih je pružio držeći ih između kažiprsta i srednjeg prsta. »Osim ako ne želiš ponovno probati.« Kad je John odmahnuo glavom, zauzvrat mu je V. odobravajući kimnuo. »Dobra odluka. Još jedno potezanje i sljedeća bi ti postaja bila koš za smeće.«

John se spuštao klizeći leđima o zid sve dok mu linoleumski pod nije pružio potporu za trticu. *Gdje je Tohr? Je li već došao kući?*

»Da. Poslao sam ga da ode nešto pojesti. Rekao sam mu da mu neće biti dopušteno ponovno ući ovdje ako mi pismeno ne prisegne da će pojesti cijeli objed, uključujući i desert.« V. je potegao još jedanput i govorio kroz aromatični dim. »Gotovo sam ga morao nasilu odvući gore. On je na tvojoj strani, stvarno.«

Gotovo se ubio večeras.

»Isto bi se moglo reći za sve nas. To nam je u opisu posla.«

Znaš da je s njim drugačije.

Jedini odgovor koji je dobio bilo je kratko gundanje.

Dok je vrijeme prolazilo, V. je pušio poput važne zvjerke, a John je spoznao da želi postaviti zabranjeno pitanje.

Balansirajući na rubu pristojnosti, očaj ga je naposljetku gurnuo preko ruba. Tiho zazviždavši, pažljivo je rukama davao znakove i nastojao da ga Vishous pogleda.

Kako će ona umrijeti, V.? Brat se ukočio, a John je nastavio. Cuo sam da ti ponekad vidiš stvari. Kad bih znao da će umrijeti od starosti, lakše bi mi bilo podnijeti sve to na terenu.

V. je zatresao glavom i njegove tamne obrve namreškale su se preko dijamantnih očiju, a tetovaža na sljepoočnici izmijenila je svoj oblik. »Ne bi trebao išta promijeniti u svom životu temeljem mojih vizija. One su samo blicevi nekog trenutka u vremenu i mogu se dogoditi sljedeći tjedan, sljedeće godine ili za tri stoljeća. To su samo prizori bez konteksta, ne govore mi kada i gdje.«

Osjetivši stezanje u grlu, John je opet pucao. *Onda, umrijet će nasilnom smrću?*

»Nisam to rekao.«

Što će joj se dogoditi? Molim te.

V. i njegove oči su odlutale; zablujao se dolje niz betonski hodnik. I u toj tišini, John se užasavao, ali i jedva čekao da mu Brat kaže što je to vidio.

»Žao mi je, Johne. Jednom sam pogriješio rekavši nekome ovu informaciju. To mu je ispočetka donijelo olakšanje, a na kraju se pretvorilo u prokletstvo. Stoga, da, iz prve ruke znam da otvaranje ove Pandorine kutije neće nikome pomoći.« Pogledao je u Johna. »Zanimljivo, većina ljudi ne želi znati takvo što. I ja smatram da je to dobro. Zbog toga ja ne mogu vidjeti vlastitu smrt. Ili Butchevu. Ili Payneinu. Previše smo blizu. Život treba živjeti u neznanju – tako ne uzimaš stvari zdravo za gotovo. Sranje iz mojih vizija nije prirodno – nije ispravno, momče.«

Johnu je počelo jako zujati u glavi. Znao je da Vishousove riječi imaju smisla, ali bio je nervozan od potrebe da sazna. Jedan pogled na Vishousovu čeljust bio je dovoljan da shvati kako se obratio na pogrešnu adresu ako želi ustrajati u tome.

Ništa neće dobiti zauzvrat, osim šake u oko.

Ipak, bilo mu je grozno stajati na rubu takvog saznanja, znajući da se nalazi negdje tamo u svijetu, baš kao knjiga koju ne može i ne smije pročitati, a umire od želje da je drži u dlanovima.

Njegov cijeli život nalazio se s doktoricom Jane i Mannyjem. Sve što je on ikad bio ležalo je tamo na stolu, ugašeno poput svjetiljke, u procesu popravka jer ju je ozlijedio neprijatelj.

Zatvorivši oči, ukazalo mu se ludilo na Tohrovom licu kad je Brat napao onog *degrada*.

Da, pomislio je, sad je točno znao, duboko u svojoj koštanoj srži, kako se mužjak osjećao.

Život u paklu na zemlji tjerao te da činiš prilično sjebane stvari.

Šesto poglavlje

U velikoj blagovaonici na katu, hrana koju je Tohr jeo sadržavala je samo teksturu, ali ne i okus. Jednako tome, razgovor koji se odvijao uokolo stola bio je samo zvuk bez smisla, a ljudi njemu slijeva i zdesna bili su samo dvodimezionalne skice, ništa više.

Dok je sjedio sa svojom braćom, *šelanama* i gostima palače, sve mu se doimalo poput udaljene, zamagljene slike.

Pa, gotovo sve.

Samo je jedna stvar u prostranoj sobi ostavljala koliko-toliko utiska na njega.

Preko porculana i srebra, s druge strane buketa cvijeća i izvijenog svijećnjaka, zaogrnuti figura nepomično je sjedila, povučena u sebe, na stolici točno nasuprot njegovoj. S podignutom kapuljačom, jedini dio ženke pod haljom koji se vidio bile su dvije nježne ruke koje su, s vremena na vrijeme, rezale komadić mesa ili vilicom uzimale rižu.

Jela je poput ptičice. Bila je nečujna poput sjene.

Zašto je bila ovdje, nije imao pojma.

Pokopao ju je tamo u Staroj zemlji, ispod jabukovog stabla, jer se nadao da će joj mirisni cvjetovi donijeti olakšanje u smrti.

Bog je znao da joj ništa nije bilo lako pred sam kraj života.

A opet, evo je ponovno na životu – pristigla je s Payne s One strane, kao pozitivan dokaz da je sve moguće kad je u pitanju bilo Čuvardjevino dodjelivanje milosti.

»Još janjetine, gospodaru?« upitao ga je *slugan* uz njegov lakat.

Tohrov trbuh bio je natrpan više od kakvog kovčega, ali i dalje je osjećao slabost u zglobovima i omamljenost u glavi. Budući da je žderanje bila bolja opcija od hranjenja, potvrdno je kimnuo.

»Hvala, stari.«

Dok mu se tanjur ponovno punio mesom, te se dobrovoljno javio za dodatnu porciju riže, pogledao je uokolo prema ostalima samo da si malo popuni vrijeme.

Wrath je sjedio na čelu stola, a kralj je predsjedao nad svime i svima. Beth je trebala biti u stolici- na drugom kraju stola, ali umjesto toga, kao i obično, sjedila je u krilu svog *helrena*. Wrath je više pažnje posvećivao svojoj ženki nego što je zapravo jeo: iako je sad bio potpuno slijep, hranio je *šelana* iz svog

tanjura, podižući vilicu i držeći je na mjestu kako bi se ona mogla sagnuti i uzeti ponuđeno. Tipično za njih dvoje.

Ponos koji je očito osjećao za nju, zadovoljstvo koje mu je pričinjala briga o njoj, prokleta toplina između njih transformirala je njegovo grubo, aristokratsko lice u nježan izraz. Povremeno bi iskesio svoje duge očnjake, kao da se unaprijed radovao trenutku kad će ostati sami i kad će uroniti u nju... na mnogo različitih načina.

To nije bilo ono što je Tohr želio gledati.

Okrenuvši glavu, pogledom je uhvatio Rheva i Ehlenu. Sjedili su jedno pokraj drugog i izigravali zaljubljene golupčice, kao i Phury i Cormia ili Z. i Bella.

Rhage i Mary...

Namrštivši se, prisjetio se kako je Čuvardjeva spasila Hollywoodovu ženu. Stajala je na samom rubu smrti, a ona ju je povukla natrag i podarila joj dug život.

Dolje u klinici, isto se dogodilo i s doktoricom Jane. Mrtva, ali ponovno vraćena u život, pred njom i njenim *helrenom* bile su samo dobre godine.

Tohrov pogled zaustavio se na zaogrutoj figuri preko puta njega.

Bijes je kuljao u njegovom napuhanom truhu, stvarajući još veći pritisak – ta pala aristokratkinja, koja se sada naziva No'One, također se prokleta vratila među žive, a glavna majka vrste joj je udijelila milost ponovnog života.

Njegova Wellsie?

Mrtva i pokopana. Ništa više nego uspomena i pepeo.

Za vječnost.

Dok mu je krv stvarno počela vreti, pitao se koga moraš potkupiti ili ubiti da dobiješ takvu vrstu oprosta. Njegova Wellsie je bila hvalevrijedna žena, baš kao i ove tri – zašto ona nije bila pošteđena? Jebote, zašto on nije bio, poput ovih ostalih mužjaka, radostan zbog godina koje su slijedile.

Zašto njemu i njegovoj *šelan* nije bila udijeljena milost kada im je najviše trebala?

On ju je gledao netremice i prijeteći.

Preko puta, Tohrment, sin Hharmov, usredotočio se na No'One okrutnim, bijesnim očima, kao da joj zamjera ne samo prisutnost u ovoj kući, već prisutnost samog zraka u njenim plućima i otkucaja u njenom srcu.

Bijesni izraz nije imao pozitivnog učinka na crte njegovog lica. Otkad ga je posljednji put vidjela jako je ostario, usprkos tome što vampiri, posebno oni iz jake krvne loze, izgledaju kao da im je dvadesetak godina sve do pred smrt. I to nije bila jedina promjena na njemu. Bolovao je od neprekidnog gubitka kilograma – bez obzira koliko puno pojeo za stolom, na njegovim kostima nije

bilo dovoljno mesa. Propali obrazi isticali su se na njegovom licu, kao i previše oštra linija čeljusti, a sjene ispod i iznad njegovih upalih očiju dodatno su ih zatamnile.

Međutim, njegova tjelesna slabost nije ga spriječila u tome da se bori. Nije se presvukao prije objeda, te je njegova vlažna odjeća bila umrljana crvenom krvlju i crnim uljem, bolnim podsjetnikom kako su svi mušjaci provodili svoje noći.

Pitala se gdje je bila njegova družica. Nije vidjela dokaze o postojanju njegove *šelan* – možda je sve ove godine ostao neoženjen? Da je imao ženu, bila bi ovdje i pružala mu potporu.

Sakrivši glavu još više ispod kapuljače, položila je vilicu i nož pokraj tanjura. Nije više imala teka za hranu, ni za odjecima iz svoje prošlosti. Međutim, ovo posljednje nije baš mogla ljubazno odbiti...

Tohrment je bio mlad koliko i ona u vrijeme kad su proveli one puste mjesece zajedno u utvrđenoj kolibi u Staroj zemlji, kamo su se sklonili od zimske hladnoće, proljetnih kiša, žarkog ljetnog sunca i jesenskih vjetrova. Proveli su četiri godišnja doba promatrajući njen trbuh koji je rastao od života, potpuni kalendarski ciklus u kojem su je on i njegov mentor, Darius, hranili i štitali.

Nije to bio dobar način odvijanja prve trudnoće za ženu njenog porijekla. Nije to bilo ništa što joj je sudbina, koju je sama sebi namijenila, trebala donijeti.

Međutim, bilo je arogantno od nje što je uopće išta pretpostavljala. I nije bilo povratka, kao ni sad. Od onog trenutka kada je bila oteta i odvojena od svoje obitelji, ona se zauvijek promijenila kao da joj je netko poprskao lice kiselinom, ili joj je tijelo spalio do neprepoznatljivosti, ili joj strgnuo udove te oteo čulo vida i sluha.

Ipak, to nije bilo najgore. Dovoljno je grozno što je bila obeščašćena, i to od strane *simpata*, a stres je pokrenuo razdoblje potrebe!

Provela je ta četiri godišnja doba pod slamnatim krovom, svjesna da u njenoj utrobi raste čudovište. Doista, bila bi izgubila svoj društveni položaj da ju je vampir oteo i prevario njenu obitelj za najvredniju stvar koju je posjedovala: njeno djevičanstvo. Prije otmice, kao kći *leahdyrea* Vijeća, bila je roba dragocjene vrijednosti, ona vrsta stvari koju krijete i u posebnim prilikama iznosite na svjetlo dana da joj se ljudi dive, kao da je komad finog nakita.

Zapravo je njen otac ugovarao združivanje s mužjakom koji bi joj pružio čak i luksuzniji životni stil od onoga što je zavrjedila rođenjem.

Stravičnom jasnoćom, prisjetila se trenutka kad je začula tiho škljocanje na francuskom prozoru dok je uređivala svoju kosu.

Odložila je četku na toaletni stolić, a zasun je pomaknuo netko drugi, ne ona...

U tihim je trenucima otad zamišljala da je te noći sišla u prizemne odaje sa svojom obitelji. Nije se dobro osjećala – bio je to predvjesnik njenog razdoblja potrebe, ali je ipak ostala na katu jer joj je više stvari moglo svrnuti pažnju s njene uznemirenosti.

Da... ponekad se pretvarala da ih je slijedila dolje u podrum i, stigavši ondje, napokon je rekla svom ocu o neobičnoj figuri koja se često pojavljivala na terasi ispred njene spavaće sobe.

Bila bi spasila samu sebe.

Bila bi spasila bijesnog ratnika nasuprot nje.

Upotrijebila je Tohrmentov bodež. Netom nakon poroda, zgrabila je njegovo oružje i otela mu ga. Nesposobna da se nosi sa stvarnošću ovoga što je donijela na svijet, nemoćna da udahne još jednom u ovoj sudbini na koju je bila osuđena, zarinula je oštricu u vlastiti trbuh.

Posljednje što je čula prije nego ju je uzela svjetlost bio je njegov vrisak.

Trgnula se začuvši škripu njegove stolice dok ju je odgurivao i svi su za stolom utihnuli. Svaki je pokret zastao, sav se razgovor prekinuo dok se on šuljao iz prostorije.

No'One je podignula ubrus i tapkala po usnama ispod kapuljače. Nitko ju nije ni pogledao, kao da nisu zamijetili njegovu fokusiranost na nju. Ali sa samog kraja stola, anđeo crno-plave kose piljio je ravno u nju.

Preusmjerivši pogled s njega, ugledala je Tohrmenta kako preko predvorja izlazi iz sobe za bilijar. U svakoj je ruci nosio bocu nekakve tamne tekućine, a njegovo sumorno lice bilo je gotovo mrtvačko.

Zatvorivši oči, potražila je duboko u sebi snagu koja će joj trebati da priđe mužjaku koji je tako nenadano otišao. Došla je na ovu stranu, u ovu kuću, da se iskupi kćeri koju je bila napustila.

Međutim, još je jednoj osobi bila dužna ispriku.

Iako su riječi skrušenog pokajanja bile njen konačni cilj, započet će s haljinom, izglacati je i očistiti svojim rukama. To je bila takva sitnica. Ali mora od nečega početi, a haljina je očigledno pripadala njegovoj obitelji već generacijama, i dana je njenoj kćeri da je odjene jer nije imala druge obitelji.

Čak i nakon ovoliko godina se brinuo za Xhexaniu.

Doista je bio plemenit mužjak.

No'One je u potpunoj tišini izašla iz blagovaonice, ali sve je u sobi još jednom utihnulo kad je ona ustala. Ostavši pognute glave, nije poput njega izišla kroz nadsvođeni prolaz, već kroz vrata za poslugu koja su vodila u kuhinju.

Hromim koracima prošla je pokraj pećnica, radnih ploha i zaposlenog *slugana* koji ju je pogledao s neodobravanjem, te se uputila prema stražnjem

stubištu koje je imalo jednostavne, ožbukane blijede zidove i stepenice od borovine.

»Pripadala je njegovoj *šelani*.«

Mekani, kožni potplat njenih mokasinki zacvilio je kada se okrenula prema njemu. Dolje, ispod nje, anđeo je stajao na prvoj stepenici.

»Haljina«, rekao je. »To je bila haljina koju je Wellesandra nosila one noći kada su se združili prije gotovo dvjesto godina.«

»Oh, onda ću je vratiti njegovoj družici...«

»Ona je mrtva.«

Kralježnicom su joj prošli ledeni trnci. »Mrtva...«

»*Degrad* ju je upucao u lice.« Kada je No'One uzdahnula, njegove bijele oči nisu ni trepnule. »Nosila je mlado.«

Tijelo joj se zaljuljalo i No'One se rukom oslonila na ogradu.

»Oprostite«, rekao je anđeo. »Ja ne znam ublažavati istinu, a vi biste morali znati u što se upuštate ako ćete mu je vratiti. Xhex vam je ovo trebala reći – iznenađen sam što nije.«

Istina, nisu provele mnogo vremena zajedno – a svakako su imale i dosta svojih tema o kojima su trebale razgovarati.

»Nisam znala«, naposljetku je rekla. »Proročke posude s One strane... nisu mi nikada...« Tohrment joj nije bio ni u mislima kad je otišla pogledati u posude; brinula se o Xhex i bila je usredotočena samo na nju.

»Tragedija, kao i ljubav, zasljepljuje ljude«, rekao je, kao da može iščitati njeno žaljenje.

»Neću mu je onda odnijeti.« Odmahnula je glavom. »Nanijela sam već dovoljno štete. Ako mu donesem njenu haljinu...«

»Bila bi to lijepa gesta. Mislim da mu je trebata vratiti. Možda će pomoći.«

»U čemu?« rekla je tupo.

»Da ga podsjeti kako je više nema.«

No'One se namrštila. »Kao da je on to zaboravio?«

»Bili biste iznenađeni, lijepa moja. Lanac uspomena se mora razbiti – stoga, kažem vam da mu odnesete haljinu i dopustite mu da je uzme od vas.«

No'One je pokušala zamisliti tu razmjenu. »Kako okrutno – ne, ako ste ga vi nakanili mučiti, onda to sami učinite.«

Anđeo je podigao jednu obrvu. »To nije mučenje, već stvarnost. Vrijeme prolazi i on ubrzo mora krenuti dalje. Odnosite mu haljinu.«

»Otkud toliko zanimanje za njegov život?«

»Njegova je sudbina i moja sudbina.«

»Kako je to moguće?«

»Vjerujte mi, nisam ja to tako uredio.«

Anđeo ju je netremice gledao, kao da je izaziva da iskuša je li ijedna njegova riječ lažna.

»Oprostite mi«, rekla je muklo. »Ali tom plemenitom mužjaku sam već nanijela dovoljno štete. Ne želim biti dio ičega što će ga još više povrijediti.«

Anđeo je protrljao oči kao da ima glavobolju. »Proklet bio. Njemu nije potrebno tetošenje. Potrebne su mu poštene batine po guzici – i ako ih uskoro ne dobije, *molit* će da se vrati u ovo sranje u kojem je trenutno.«

»Ne razumijem ništa od ovoga.«

»Pakao je mjesto s mnogo razina. Ovaj put agonije, u usporedbi s mjestom prema kojem je krenuo, doimat će mu se tek poput trna ispod nokta.«

No'One se trgnula i zatim morala pročistiti grlo. »Vi uopće ne znate s riječima anđele.«

»Doista? Ma nemojte mi reći!«

»Ne mogu... ne mogu učiniti to što se od mene zahtijeva.«

»Da, možete i morate.«

Sedmo poglavlje

Dok je Tohrment petljao po baru u sobi za bilijar, nije se trudio doista i pogledati za koje se dvije boce mašio. Međutim, došavši na proširenje na drugom katu, shvatio je da mu se u desnoj ruci nalazi Qhuinnova *Herradura*⁴, a u lijevoj ruci bila je boca... Drambuiea?!

OK, dobro, možda i jest bio očajan, ali i dalje je imao okusne pupoljke, a to je sranje stvarno bilo gadno.

Otišavši dolje u dnevnu sobu pri kraju hodnika, zamijenio je drugo piće za bocu dobrog, starog ruma – možda će se pretvarati da je tekila Cola i izmiješati ih.

U svojoj sobi je, zatvorivši vrata, slomio pečat na Bacardiju, razjapio svoje ždrijelo i strusio piće nizbrdo. Stanka za gutanje i udah. Ponovi... i još jedan vraški gutljaj. Vatrema linija koja se protezala od njegovih usana do utrobe bila je nekako ugodna, poput gutanja munje, i nastavio je s ritmičkim ispijanjem, udišući kao da pliva u bazenu.

Za desetak minuta nestalo je pola boce, a on je i dalje samo stajao u svojoj sobi, što je bilo prilično glupo, za razliku od potrebnog opijanja.

Odložio je cugu dolje i prtljao s čizmama dok ih napokon nije izuo. Kožne hlače, čarape, majica bez rukava slijedile su njihov trend. Kad se razodjenuo do gola, odšetao je u kuponicu, otvorio slavinu tuša i ušao unutra s bocama u rukama.

Rum je popio dok je šamponirao kosu i sapunao tijelo. Kad je krenuo s ciklusom ispiranja, otvorio je tekilu i potegao.

Tek kad je izašao ispod tuša osjetio je učinak alkohola, a oštri rubovi njegovog raspoloženja gubili su svoje konture i prerastali u žučkastu maglu zaborava. Nastavio je piti, iako je plima došla da ga odnese, a voda je s njega kapala dok se vraćao natrag u sobu.

Želio je otići dolje u kliniku i vidjeti kako su Xhex i John, ali znao je da će se ona izvući, a i oni će sami morati riješiti svoje probleme. Uostalom, uz ovako otrovno raspoloženje poput njegovog, sam je Bog znao... Ma, ionako su dovoljno toga međusobno razmijenili u onoj uličici.

Nema potrebe da ga dijeli s njima.

Pustio je da mu prekrivač osuši tijelo. Ovdje su on i toplina koja je lagano ulazila kroz ventilacijski otvor na stropu. *Herradura* je potrajala malo duže od ruma – vjerojatno jer mu je želudac bio pun kao šipak od tolikog pića i obilne

---

⁴ Herradura je vrsta tekile, a Drambuie je vrsta škotskog viskija.

večere. Strusivši tekilu do kraja, stavio je bocu na noćni ormarić i razmjestio svoje udove u udoban položaj – što i nije bilo tako teško. U ovom trenutku, mogli su ga spakirati u FedEx kutiju i bilo bi mu dobro.

Zatvorivši oči, soba se polagano pretvarala u vrtuljak, kao da se njegov krevet upravo nalazio iznad odvoda – sve je polako tonulo dolje, u vrtlog.

Znaš... s obzirom kako se ovo dobro vrtjelo, morat će zapamtiti gdje se nalazi sigurnosni izlaz. Bol u njegovim prsima nije bila ništa više od nejasne jeke; žeđ za krvlju bila je potisnuta, a njegovi osjećaji nepomični poput mramorne ploče. Ovakvo olakšanje nije osjećao čak ni dok je spavao.

Kucanje na njegovim vratima bilo je tako tiho da je pomislio kako je to samo otkucaj njegovog srca, ali onda se ponovilo nekoliko puta.

»Prokletstvo...« Teško je podigao glavu s jastuka i povikao: »Što je?«

Ne dobivši odgovor, poskočio je na noge.

»Hajde. Da, u redu... *tko je?*«

Posrnuo je prema noćnom ormariću i uhvatio se za njega, srušivši praznu bocu *Herradure* na pod. Njegov centar za ravnotežu bio je raspolovljen negdje između najmanjeg prsta na lijevoj nozi i vanjskog dijela njegovog desnog uha, što je značilo da mu je tijelo željelo istovremeno ići u suprotnim smjerovima.

Prilazak vratima bio je poput sklizanja na ledu s piruetama i helikopterom na glavi.

Kvaka je bila prava pomična meta, iako je istinski misterij bio kako su se ta vrata uspijevala micati lijevo-desno u okviru, a da se nisu razbila.

Silinom otvorivši vrata, zarežao je: »Što hoćeš?«

Nikoga nije bilo tamo, ali ono što je vidio smjesta ga je otriježnilo.

Na hodniku, obješen na jednoj od mjedenih zidnih svjetiljki, stajao je crveni vodopad haljine njegove Wellsie.

Pogledao je nalijevo i nije bilo nikoga. Zatim je pogledao nadesno i ugledao... No'One.

Dolje na samom kraju hodnika, zaogrnutu ženka hodala je što je brže mogla s obzirom na hromu nogu, a njeno nježno tijelo čudno se gibalo ispod onih nabora grube tkanine.

Vjerojatno bi je mogao sustići. Sranje, očigledno ju je nasmrt preplašio, i ako je za večerom bio nesposoban za bilo kakav razgovor, sad je bio još nesposobniji.

Vidiš? Već izmišlja nove riječi – usto da je bio gol kao od majke rođen.

Zateturavši van u hodnik, zastao je ispred haljine. Očito je bila očišćena i pripremljena za pohranu. Rukavi su joj bili napunjeni papirnatim ubrusima i visjela je na jednoj od onih stvari koje su imale obloženi uložak za steznik.

Dok je promatrao haljinu, zbog alkohola mu se pričinjalo kao da donji dio leluja na lahoru. Krvavocrvena tkanina pomicala se naprijed-natrag, teška svila upijala je svjetlost i reflektirala je u njegovo lice pod različitim kutovima.

Samo, on je bio taj koji se micao, zar ne?

Posegnuvši rukom, podigao je vješalicu sa svjetiljke i unio haljinu u svoju sobu, zatvorivši vrata. Položio je haljinu na stranu kreveta na kojoj je Wellsie običavala spavati – onu udaljeniju od vrata – i pažljivo namjestio rukave i suknu te popravljao minijaturne nabore dok nije bila u savršenom položaju.

Onda je snagom volje ugasio svjetla.

Legavši na krevet, šćućurio se na svojoj strani, položivši glavu na jastuk pokraj onoga koji je pridržavao glavu njegove Wellsie.

Drhtavom rukom dotaknuo je saten napunjenog steznika, dodirivao riblju kost ušivenu u tkaninu, strukturu haljine skrojenu da naglasi nježno, zaobljeno žensko tijelo.

Nije bio dobar osjećaj poput stvarnog dodirivanja njenih rebara, baš kao što ni saten nije bio dobar poput njenog tijela. I rukavi nisu bili poput njenih ruku.

»Nedostaješ mi...« Pogladio je udubljenje na haljini gdje je nekad bio njen struk. »Toliko mi nedostaješ.«

Kad samo pomisli da je nekoć popunjavala ovu haljinu! Eto, živjela je u njoj na kratak trenutak jedne večeri u njihovim životima.

Zašto je njegova sjećanja ne mogu vratiti? Naizgled su bila tako snažna, toliko moćna, poput čarolije prizivanja koja bi trebala ponovno ispuniti ovu haljinu njenim bićem.

Ona je bila živa jedino u njegovom umu. Zauvijek s njim, zauvijek izvan njegovog dohvata.

To je bila smrt, shvatio je. Tek jedan veliki privid.

I kao da ponovno čita ulomak iz knjige, prisjetio se njihovog vjenčanog dana, načina na koji je stajao tako nervozan s jedne strane svoje Braće – vrpeljio se pod satenskim ogrtačem i pojasom ukrašenim draguljima. Njegov otac, Hharm, tek je trebao pristići, međusobna pomirba stigla je pred sam kraj njegovog života, a trebalo je cijelo stoljeće da se ostvari. Ali Darius je bio ondje, mužjak ga je pogledavao svakih jednu ili dvije sekunde, nedvojbeno jer je bio zabrinut da će se Tohr sigurno onesvijestiti.

A obojica su bila na rubu, i onda se pojavila Wellsie...

Tohr je dlanom kliznuo dolje na suknu. Zatvorivši oči, zamišljao je njeno toplo, živo meso kako ponovno popunjava haljinu, čvrsti steznik kako se miče u ritmu njenih udaha i izdaha, njene duge, duge noge kako odižu suknu s poda, njene crvene uvojke kako se prelijevaju po crnoj čipki na rukavima.

U njegovoj viziji bila je stvarna, i sve dok su plesali s ostalima držao ju je u svom naručju, a njen pogled zasjenjen trepavicama počivao je na njemu. Te su

noći oboje izgubili svoje djevičanstvo. On je bio nespretni idiot, a ona je točno znala što treba napraviti. I to je obrazac kako su svoje dane provodili zajedno.

Iako je on prilično brzo postao vraški dobar u seksu.

Bili su kao *yin* i *yang*, a opet potpuno jednaki: on je bio časnik u Bratstvu, a ona general kod kuće – zajedno su imali sve!

Možda se zbog toga ono i dogodilo, pomislio je. Imao je previše sreće, kao i ona, pa je Čuvarđeva morala izjednačiti taj rezultat.

I evo ga sada, prazan je poput ove haljine, jer ono što je ispunjavalo i njega i ovu haljinu, toga više nema.

Suze koje su mu navrle na oči bile su tihe, suze koje polako klize i natapaju jastuk, putuju preko uzvišenja njegovog nosa i slobodno padaju jedna za drugom, poput kapi kiše s ruba krova.

Njegov palac klizio je gore-dolje po satenu, kao da miluje njen bok iz trenutaka dok su bili zajedno. Pomaknuo je nogu i prebacio je preko suknje.

Nije bilo isto. Ispod njega nije bilo tijela i tkanina je mirisala na limun, a ne na njenu kožu. On je bio, na kraju krajeva, sam u ovoj sobi koja nije bila njihova.

»Bože, nedostaješ mi«, rekao je glasom koji je počeo pucati. »Svake noći i svakog dana...«

Dok je Tohr šaputao haljini, u obližnjoj tamnoj sobi Lassiter je stajao u kutu pokraj visoke, dvodijelne komode i osjećao se poput smeća.

Protrljavši lice, pitao se zašto je od svih načina na koje se mogao osloboditi iz Međusvijeta morao dobiti baš ovaj.

Ovo sranje ga je počelo pogadati.

Njega. Anđela koji nije mario za druge ljude. Trebao je biti agent osiguravajućeg društva ili odvjetnik za osobne ozljede, ili se baviti bilo kakvim drugim poslom u kojem je smisao za zajebavanje ljudi bio vrijedna prednost.

Nikada nije trebao postati anđeo. Taj posao zahtijevao je set vještina koje on nije imao i nije mogao hiniti da ih ima.

Davno, kad mu je Stvoritelj pristupio i ponudio mu priliku da se iskupi, toliko je bio usredotočen na pomisao da se oslobodi da nije ni razmišljao o pojedinostima zadatka. Sve što je čuo išlo je u smjeru: *otiđi na zemlju, vrati ovog vampira na tračnice, oslobodi njegovu šelan* i bla, bla, bla... Nakon toga mu je dopustio da slobodno šeta uokolo, umjesto da bude zatočen u onoj nepoznatoj zemlji. Naizgled lagan posao, posebno na početku. Pojavio se u šumi s Big Macom, nahranio jadnog gada, dovukao ga natrag ovdje i zatim čekao da Tohr tjelesno dovoljno ojača te da započnu s procesom oporavka.

Dobar plan, a onda je nastupilo razdoblje stagnacije.

Očigledno »proces oporavka« nije samo uključivao borbu protiv neprijatelja.

Počeo je gubiti nadu i samo što nije podigao ruke od svega, kad se najednom u kući pojavila ona ženka, No'One – i prvi put, Tohr se zaista foksuirao na nešto.

U tom trenutku, Tupavom se upalila lampica: »oporavak« će zahtijevati sudjelovanje na zemlji na drugačijoj razini.

Priuštitu čovjeku malo ševe, pa to je odlično. Tada će svi biti na dobitku – posebno sam Lassiter, a čim je vidio No'One bez one kapuljače, znao je da je pravom putu. Bila je prelijepa da ti srce stane, ona vrsta ženke koja bi natjerala mužjaka kojeg uopće ne zanimaju takve stvari da se malo uspravi i popravi hlače. Puti bijele poput papira i plave kose koja bi joj, da nije spletena, dosegala do bokova. Ružičastih usana i divnih sivih očiju, obraza koji su bili boje razrezane jagode, bila je suviše savršena da bi bila stvarna.

A bilo je još razloga: željela se iskupiti, i Lassiter je pretpostavio da će, uz malo sreće, priroda krenuti svojim tijekom i sve će doći na svoje mjesto, a ona će doći u Bratov krevet.

Ma, sve je to krasno!

Samo, ovaj prizor preko puta? Pa... nije baš predivan.

Takva vrsta patnje bio je kanjon, vlastito čistište nekoga tko uopće nije ni umro. I proklet bio, ako anđeo ima blage veze kako će Brata izvući iz toga.

Iskreno, bilo mu je dovoljno teško u ovoj ulozi svjedoka.

Uzevši to u obzir, nije imao u planu iskazati poštovanje prema tipu. Napokon, on je imao svoju misiju, nije bio ovdje da se sprijatelji s ključem koji će mu otvoriti vrata slobode.

No nevolja je bila u ovome: dok se soba punila jetkim mirisom mužjakove agonije, bilo je nemoguće ne sažaliti se nad njim.

Čovječe, jednostavno ovo nije mogao više podnositi.

Misliva se prebacio u hodnik te se njime uputio, okružen statuama, prema vrhu glavnog stubišta. Smjestivši dupe na gornjoj stepenici, stao je osluški zvukove kuće. Dolje su *slugani* pospremali nakon Posljednjeg obroka – njihovo veselo čavrljanje u hodu doimalo se poput komorne glazbe u pozadini, zujavo kao da su pčele u košnici. Iza njega, u radnoj sobi, kralj i kraljica su bili »zaposleni« – Wrathov miris združivanja bio je tako gust u zraku, Bethino ubrzano disanje jako tiho. Ostatok kuće bio je relativno miran, ostala Braća i *šelane* i gosti povukli su se na spavanje... ili su se bacili na druge stvari, slične onome što je obavljao kraljevski par.

Podigavši oči, usredotočio se na obojeni strop visoko gore iznad mozaičnog poda predvorja. Ponad glava oslikanih ratnika na strašnim pastusima, plavo nebo i bijeli oblaci bili su pomali apsurdni – napokon, vampiri se ne mogu boriti tijekom dana. Ipak, u tome je bila ljepota prezentiranja stvarnosti kojoj ne

pripadaš: kada imaš kist u ruci, postaješ bogom i vladaš svojim životom, u mogućnosti si odabirati i birati primjere iz kataloga sudbine i špila karata usuda da si osiguraš dugotrajnu i održivu prednost.

Zagledavši se među oblake, čekao je dok se nije pojavila figura koju je tražio. Uskoro mu se ukazala.

Wellesandra je sjedila usred prostranog i pustog polja, nasred beskrajne sive ravnice istočkane ogromnim stijenama, a okrutni vjetar šibao ju je sa svih strana. Nije izgledala dobro kao onda kad ju je prvi put ugledao. Pod sivom dekom kojom je ogrnula sebe i mlado, izgledala je bljeđe, njena crvena kosa poprimila je pepeljaste tonove, koža joj je posivjela, a nekad uočljiva tamnocrvena nijansa u njenim smeđim očima sasvim je nestala. Beba u njenom naručju, sićušno, umotano klupko, nije se živahno micalo kao prije.

Ovo je bila tragedija Međusvijeta. Za razliku od Sjenosvijeta, boravak ovdje nije vječnost. Bila je to usputna stanica do posljednjeg počivališta – svačija je bila malo drugačija. Jedina stvar koja je bila ista? Ako ostaneš suviše dugo, ne možeš više izaći. Za takve nema vječne milosti.

Samo se pretvoriš u ništavilo Zlozemlja, bez mogućnosti da se ikad više oslobodiš iz te praznine.

A ovo dvoje bilo je na izmaku snaga.

»Radim najbolje što znam«, rekao im je. »Samo izdržite... prokletstvo, samo još malo *izdržite*.«

Osmo poglavlje

Povrativši svijest, prvo što je Xhex učinila jest da je pogledavala po sobi za oporavak u nadi da će John biti tamo.

Nije sjedio u stolici preko puta kreveta. Nije bio leđima naslonjen na zid u kutu. Nije bio na stolici pokraj kreveta.

Bila je sama.

Dovraga, pa gdje je on?

Na terenu joj se nije skidao s leđa, a sad ju je ostavio ovdje? Je li uopće došao na njenu operaciju?

Zastenjavši, razmatrala je da se okrene na bok, ali zbog svih onih cjevčica za infuziju i žica prilijepljenih na njenim prsima, odlučila je da je bolje ne micati se. No, tu je bila i sretna činjenica da joj je netko bušilicom nekoliko puta načinio rupetinu u ramenu.

Dok je ležala ondje namrgođenog lica, sve u sobi ju je počelo smetati. Val topline sa stropa, zujanje uređaja iza glave, plahte koje su je grebale poput brusnog papira, jastuk tvrd kao kamen i premekan madrac... Jebote, pa gdje je bio John?

Za Boga miloga, možda je pogriješila što se uopće združila s njim. Ljubav prema njemu je bila to što je bila – osjećaje ne može promijeniti, niti bi to željela. Trebala je znati stvari i službeno potvrditi. Iako su se tradicionalne spolne uloge vampira mijenjale zahvaljujući Wrathovom ublaženom tumačenju starih običaja, *šelane* su i dalje bile pod velikim teretom patrijarhalnih sranja. Možeš biti prijatelj, prijateljica, ljubavnica, kolegica na poslu, jebena automehaničarka, i očekivati da će tvoj život biti samo tvoj.

Nakon što se tvoje ime ureže na mužjakova leđa, na leđa punokrvnog ratnika – stvari se mijenjaju. Očekivanja su drugačija i bojala se.

Tvoj združeni mužjak ti se započne unositi u lice i smatrati da nisi sposobna brinuti se sama za sebe.

Gdje je bio John?

Iznervirana, iščupala se iz jastuka, izvadila infuziju i priklještila njen kraj tako da fiziološka otopina ili što je već bilo u njoj ne bi kapalo posvuda po podu. Zatim je isključila zvuk na uređaju za praćenje srca te slobodnom rukom strgnula elektrode s prsa.

Desnu je ruku ostavila imobiliziranu uz prsni koš – trebala je samo hodati, ne i mahati zastavom.

Barem joj nisu stavili kateter.

Spustivši stopala na linoleum, pažljivo je ustala i odala sama sebi počast što je bila tako uzorna pacijentica. U kupaonici je umila lice, oprala zube i pomokрила se.

Kad se ponovno vratila u sobu, očekivala je da će ugledati Johna na jednom od dva praga.

Ništa.

Zaobišavši podnožje kreveta, dalje je nastavila u laganijem ritmu jer joj je tijelo bilo omamljeno od lijekova, same operacije i činjenice da se morala nahraniti – iako sam Bog zna, nije uopće imala volje uzeti Johnovu žilu. Što duže on ne dolazi, sve je manje željela ponovno vidjeti njegovo dlakavo dupe.

Proklet bio.

Prišla je ormaru i otvorila vrata. Nakon što je zbacila bolničku spavaćicu sa sebe, zgrabila je bolničko odijelo koje, naravno, nije bilo njene veličine, već muške. Ma nije li to bila krasna metafora. Dok se jednom rukom borila s odjećom, proklinjala je Johna i Bratstvo, ulogu *šelane* i ženke općenito, a posebno ovu odjeću dok je jednom rukom pokušavala navući hlače koje su joj se omotala oko nogu.

Zaputivši se prema vratima, zorno je ignorirala činjenicu da traži svog družbenika, a umjesto toga se usredotočila na pjesme koje su joj se vrtjele u glavi, male *a cappella* verzije Top 40 hitova poput »Otkud mu pravo da je pozove van«, »Dovraga, kako ju je mogao ostaviti ovdje dolje sasvim samu« i vječni *evergreen* »Svi muškarci su idioti.«

Svom snagom je potegla vrata, a na drugom kraju hodnika John je sjedio na tvrdom podu, koljena savijenih u obliku držača za šator i ruku prekrivenih preko prsiju. Njegove oči susrele su njene u istom trenutku kad je istupila van – ne zato jer je gledao u njenom smjeru, već stoga što je bio usredotočen na prostor koji je trebala ispuniti i mnogo prije nego se zapravo pojavila.

Tutnjava u njenom umu se utišala: izgledao je kao da je prošao kroz pakao i na golim dlanovima sa sobom donio plamen iz vragove dnevne sobe.

Ispruživši ruke, rekao joj je: *Pomislio sam da bi htjela biti sama...*

Evo ga, morao joj je sranjem dodatno pokvariti loše raspoloženje.

Dovukla se do njega i spustila dolje na pod. Nije joj pomogao, i znala je da to čini namjerno – kao da poštuje njenu neovisnost.

»Izgleda da je ovo bila naša prva svađa«, rekla je.

On je kimnuo. *Mrzim to. Cijelu tu stvar. I žao mi je. Ja jednostavno ne mogu objasniti što me svladalo, ali kada sam te vidio ozlijeđenu, pukao sam.*

Njen je uzdah bio dug i polagan. »Nisi imao ništa protiv toga da se ja borim. Prije nego smo se združili, rekao si mi da ti to ne smeta.«

Znam. I dalje je tako.

»Jesi li siguran?«

Nakon trenutka razmišljanja, ponovno je kimnuo glavom. *Volim te.*

»I ja. Mislim, i ja tebe. Znaš već...«

Ali nije joj zapravo odgovorio, zar ne? Ona pak nije imala energije da dalje upire prstom. Njih su dvoje samo sjedili ondje na podu u tišini, dok naposljetku nije pružila svoju ruku i primila njegovu.

»Moram se nahraniti«, rekla je muklo. »Hoćeš li...«

Njegove oči su poletjele prema njenima i glavom je potvrdno kimnuo.

»Uvijek«, prešlo mu je preko usana.

Osovila se na noge bez njegove pomoći i ispružila slobodnu ruku dolje prema njemu. Kad je uhvatio njen dlan, ona je skupila snagu i povukla ga prema gore. Zatim ih je odvela u sobu za oporavak i snagom volje zaključala vrata dok je on sjeo na krevet.

Trljao je dlanove o kožne hlače, kao da je bio nervozan i prije nego mu je pristupila, a zatim je poskočio. *Moram se otuširati. Ne mogu ti se približiti u ovakvom stanju – cijeli sam umrljan krvlju.*

Bože, nije uopće ni primijetila da je na sebi i dalje imao odjeću za borbu. »OK.«

Zamijenili su mjesta i ona se uputila prema rubu kreveta, a on prema kupaonici da pusti vruću vodu. Ostavio je otvorena vrata – nakon što je skinuo majicu bez rukava, promatrala je kako se njegova ramena izvijaju.

Njeno ime, Xhexania, nije bilo samo tetovirano, već i urezano prekrasnim simbolima preko njegovih leđa.

Kad se sagnuo da svuče kožne hlače, ukazala se njegova veličanstvena stražnjica, i njegova široka bedra presavijala su se dok je skidao hlače prvo s jedne, a zatim s druge noge. Kada je ušao pod tuš, nestao joj je s vidika, ali malo kasnije ponovno se pojavio.

Prvi put nije bio napaljen, a ona se uskoro trebala nahraniti – shvatila je to.

John je omotao ručnik oko svojih bokova i njegov kraj zatakao na struku. Kad se okrenuo prema njoj, njegove ozbiljne oči su je rastužile. *Želiš li da obučem ogrtač?*

Dovraga, što im se to dogodilo, pomislila je. Previše su toga zajedno proživjeli samo da bi došli do onoga što je stvarno dobro, a onda su i to sjebali.

»Ne.« Odmahnula je glavom i obrisala oči. »Molim te, nemoj...«

Dok joj prilazio, onaj ručnik je i dalje bio na mjestu.

Stavši ispred nje, spustio se na koljena i pružio joj svoje zapešće. *Uzmi od mene. Molim te, dopusti da se pobrinem za tebe.*

Xhex se nagnula i uhvatila njegovu ruku. Klizeći palcem naprijed-natrag preko njegove žile, ponovno je osjetila međusobnu povezanost, a spona raskidana tamo u uličici spajala se i srastala poput posjekotine.

Ispruživši ruku, zahvatila je njegov potiljak i primaknula njegove usne svojimajima. Ljubeći ga lagano i temeljito, raširila je svoje noge, napravivši mu mjesta kad je on krenuo naprijed, a njegovi bokovi pronašli su ono što je pripadalo njemu – i samo njemu.

Kad je ručnik pao na pod, ruka joj se spustila na njegovu kitu i osjetila je da se ukrutio.

Baš ono što je i željela.

Gladeći ga, zadigla je gornju usnu i razotkrila očnjake. Nagnuvši glavu u stranu, klizila je jednim vrhom, oštrim poput britvice, niz njegov vrat.

Njegovo ogromno tijelo je zadrhtalo – stoga je ponovila pokret, ovoga puta i svojim jezikom. »Popni se na krevet kraj mene.«

John nije tratio vrijeme – kad se ona odgurnula unatrag da mu načini mjesta, on se popeo k njoj.

Obilje kontakta očima. Kao da su oboje iznova upoznavali jedno drugo.

Uzela mu je ruku i položila je na svoj bok dok mu se približavala, a kad su se njihova tijela dotaknula, jače ju je pritisnuo – miris združivanja iz njega mahnilo se uzdizao.

Imala je namjeru ići polako i bez puno buke. Ali njihova su tijela imala drugačiji plan. Žudnja je preuzela uzde i svladala ih, pa je ona zarinula zube u njegovo grlo moćnim skokom, uzimajući ono što joj je bilo potrebno da preživi i održi je u snazi – time ga ujedno i označavajući na svoj vlastiti način. Zauzvrat, njegovo tijelo guralo se prema njenom, a ta erekcija silno je željela ući u nju.

Dok je pohlepno povlačila iz njegove žile, borila se da skinje odjeću. On se za to pobrinuo umjesto nje, zgrabivši pojas hlača i žestoko ih povukavši – tkanina se rascijepila u jednom oštrom potezu. A onda je njegova ruka pronašla put do mjesta na kojem je točno željela da bude, dodirivala je njenu srž, klizila i trljala, draškala je i napokon prodrila u nju. Gibajući se u smjeru suprotnom od njegovih dugih, ubadajućih prstiju, pronašla je ritam koji će ih zasigurno oboje dovesti do ruba. Jecaji su se sudarali u njenom grlu s krvlju koju je gutala opasnom brzinom.

Nakon prvog orgazma promijenila je položaj. Uz njegovu pomoć, zajahala ga je preko kukova. Morala je ostati relativno nepomična da se ne otrgne s njegovog grla, ali on se pobrinuo za pokretni dio stvari, pumpajući u nju i stvarajući ono trenje koje su oboje željeli.

Kad je svršila drugi put, morala je popustiti stisak usta na mesu i zazvati njegovo ime. Dok je pulsirao duboko u njoj, prestala se kretati da bi upila svaki pokret kite koja se trzala i ejakulirala – osjećaj tako poznat, a opet tako nov.

Isuse, kakav je samo izraz lica imao... oči su mu bile čvrsto zatvorene, zubi ogoljeni, mišići na vratu napeti, a cijelo se vrijeme božanstvena, crvena traka prelijevala iz ubodnih rana koje je tek trebala polizati i zatvoriti.

Kad je napokon podigao svoje kapke, netremice je gledala blaženu zamagljenost u tim plavim očima. Njegova ljubav prema njoj nije bila samo emocionalna; nedvojbeno je sadržavala i tjelesni dio. To je bio način na koji su združeni mužjaci funkcionirali.

Pomislila je da se možda doista nije mogao zaustaviti u onoj uličici. Možda je to bila zvijer ispod civiliziranog oklopa, životinjska strana vampira koja ih je razlikovala od ljudskih mlakonja.

Sagnuvši se nisko, polizala je njegov vrat i zatvorila mu rane te oćutila okus koji joj se lijepio za nepce i brzo spuštao niz ždrijelo. Već je sada osjećala snagu koja je izvirala iz njene utrobe, a ovo je bio tek početak. Dok joj tijelo upija ono što je on davao, samo će postati sve jača i jača.

»Volim te«, rekla je.

Izgovorivši to, podigla ga je s jastuka tako da je završila sjedeći u njegovom krilu, a njegova erekcija prodrila je još dublje u njeno spolovilo. Obujmivši ga slobodnom rukom oko vrata, primaknula ga je svojoj žili i zadržala na mjestu.

Nije mu bio potreban bolji poticaj od toga – bol koju je osjetila od ugriza bio je slatki žalac što ju je ponovno doveo do ruba dok se gurala na njegovu batinu, stiskala ga i povlačila. Njeno spolovilo zalijevalo ga je mlijekom i potaknulo na novu rundu ejakulacije.

Krajičkom oka spazila je Johnove ruke dok ju je stiskao u zagrljaju i namrštila se. Bile su ogromne – nabujali udovi koji su, usprkos njenoj vlastitoj snazi, mogli podići više, udariti jače. Bile su šire od njenih bedara, deblje od njenog struka.

Njihova tijela nisu bila jednako sazdana. On će uvijek biti jači od nje.

To je bila stvarnost, sasvim sigurno. Svejedno, odlučujući faktor za borbenu sposobnost na terenu nije bio koliko težak uteg možeš podići; niti je to bio jedini način na koji možeš prosuditi borca. I ona je bila jednako dobar strijelac, jednako spretna s bodežom, te jednako žestoka i žilava s protivnikom.

Jednostavno ga je morala uvjeriti u to.

Priroda je bila jedno. No, čak su i mužjaci imali mozga u glavi.

• • •

Kad je seks napokon završio, John je legao pokraj svoje družice potpuno zasićen i pospan. Vjerojatno bi bila dobra ideja ubaciti nešto u usta, ali nije imao ni energije ni volje za to.

U ovom trenutku, nije ju želio napustiti ni za deset minuta. Ni sutra, ni sljedeći tjedan, ni sljedeći mjesec...

Ona se sklopčala bliže njemu, a on je dohvatio deku sa susjednog stola i pokrio ih, iako ih je združena toplina njihovih tijela vraški grijala.

Sasvim je jasno bio svjestan u kojem je trenutku ona utonula u san – promijenilo joj se disanje i s vremena na vrijeme trzala bi nogom.

Pitao se udara li ona u svojim snovima njegovo dupe.

Imao je sranja koja mora razriješiti, to je bilo sigurno, i nikoga s kim bi mogao o tome razgovarati. Nije baš da bi mogao od Tohra dobiti išta više od onoga savjeta koji mu je ovaj sinoć dao. Svi su ostali bili u savršenim vezama. Za večerom je vidio samo sretne, nasmiješene parove – teško da bi mu oni bili odgovarajuća grupa za potporu.

Mogao je jasno zamisliti njihove odgovore: *Imaš problema? Zaista? Pa, to je čudno... možda bi mogao nazvati radio ili slično sranje?*

Jedina će razlika biti hoće li te riječi doći iz usta nekoga s kozjom bradicom, parom naočala, krznenim ogrtačem ili lizalicom među zubima!

Imao je ovaj trenutak mira. I on i Xhex mogu s ovim započeti.

Nisi imao ništa protiv toga da se ja borim. Prije nego smo se združili, rekao si mi da ti to ne smeta.

I doista mu nije smetalo. Ali to je bilo prije nego su je uboli nožem pred njegovim očima.

Posljednja stvar koju je želio na svijetu bilo je postati Brat kojem se najviše divio. Sad propisno ima Xhex i sama pomisao da je izgubi te zauzme Tohrovo mjesto bila je najstrašnija stvar s kojom se ikada morao suočiti.

Nije imao pojma kako je Brat imao snage dići se iz kreveta svake noći. I iskreno, da mu već nije oprostio što je onako pobjegao i nestao nakon Wellsiene smrti, sad bi sigurno to učinio.

Prisjetio se onog trenutka kada su im Wrath i Braća grupno pristupili. On i Tohr su bili u uredu, ovdje u centru za obuku, a Brat je neprestano zvao kući, nadajući se, moleći se da mu se javi netko drugi osim telefonske sekretarice...

U hodniku ispred ureda na masivnim, betonskim zidovima nalazile su se pukotine – usprkos činjenici da su bili prokleta debeli. Tohrovo ispucavanje energije od bijesa i boli bilo je tako snažno da se doslovno u eksploziji dematerijalizirao, zatresavši podzemne temelje dok nisu popucali.

John i dalje nije znao kamo je bio otišao. A Lassiter ga je vratio natrag u užasnom stanju.

Stanju u kakvom je i danas.

Iako je to bilo sebično od njega, John to nije želio za sebe. Tohr nije bio ni pola mužjaka kakav je nekoć bio – i ne samo stoga što je jako smršavio. Premda mu nijedan od njihovih suboraca ne bi u oči pokazao svoje sažaljenje, svaki je pojedinačno osjećao to iza zatvorenih vrata.

Teško je bilo predvidjeti koliko će Brat uspjeti izdržati na terenu protiv neprijatelja. Odbijao se nahraniti, a ipak je svake noći izlazio van. Njegova želja za osvetom postajala je sve oštrija i nezasićnija.

Sam će se ubiti. I kraj.

Bilo je to poput projekcije udara automobila u stablo hrasta: jednostavna geometrijska funkcija. Samo trebaš iscrtati kutove i putanju i *tres!* Evo Tohra, mrtvog na pločniku.

Sranje, vjerojatno bi posljednji udah bio sa smiješkom, znajući da će napokon otići i biti sa svojom *šelan*.

Možda je zbog toga John bio pod ovakvim stresom kad se ticalo Xhex. Bio je blizak i s drugim ljudima u kući – sa svojom polusestrom Beth, s Qhinnom i Blayem, s drugom Braćom. Ali Tohr i Xhex su bili njegove uzdanice i sama pomisao da ih oboje izgubi jest...

Jebote.

Razmišljajući o Xhex, znao je da će ju ponovno raniti ako bude odlazila u one uličice boriti se s neprijateljem. S vremena na vrijeme, svi su to proživljavali. Većinom rane nisu bile ozbiljne, ali nikada ne znaš kad će granica biti prijeđena, kad će obična borba prsa o prsa izmaći kontroli, a ti ćeš se naći sam i okružen tucetom neprijatelja.

Nije on sumnjao u nju ih njene sposobnosti – usprkos onim nepromišljenim riječima koje su noćas izašle iz njegovih usta. Ono što mu se nije sviđalo bio je omjer snaga. I prije nego kasnije, ona će se naći u situaciji da se sama bori protiv desetak *degrada*. Njen je život ipak bio važniji nego prisutnost još jednog borca na terenu.

Trebao je malo više razmisliti prije nego je rekao: »*Da, sigurno, meni uopće ne smeta da se ti boriš na terenu...*«

»O čemu razmišljaš?« upitala ga je u mraku, kao da ju je probudilo tutnjanje njegovih misli.

Promijenivši položaj, položio je svoju glavu odmah pokraj njene i zatresao lijevo-desno. Znala je da laže.

Deveto poglavlje

S ljedeće večeri, Quinn je stajao u kutu na drugom kraju Wrathove radne sobe, uglavljen u udubljenju između dva isprana, plava zida. Prostorija je bila ogromna, duga i široka dobrih dvanaest metara, s tako visokim stropom da ti krv krene na nos. Prostor se nekako smanjivao kad se uokolo skupog francuskog namještaja naguralo desetak ili više povećih ljudi.

Quinn je poznavao ovaj francuski stil. Njegova mrtva majka voljela je taj stil, i prije nego ga je obitelj razbaštinila, gnjavila ga je da ne sjeda na ono sranje *Luja ovog i ovog*.

Barem je to bilo jedino područje u kojem ga nisu diskriminirali u vlastitoj kući – dopuštala je samo sebi i svojoj sestri da se oslanjaju na one delikatne jastuke. Njemu i njegovom bratu nije. A oca je tolerirala s grimasom na licu, vjerojatno jedino iz razloga što ih je on i platio prije nekoliko stotina godina.

Barem je Wrathovo zapovjedno središte imalo smisla. Kraljev stolac bio je velik poput kakvog automobila i sigurno je jednako težio, a elegantno izrezbareni oštri dijelovi označili su ga kao prijestolje njihove vrste. Divovski stol pred njim također nije bio izrađen za kakvu djevojku.

Večeras, kao i obično, Wrath je izgledao poput ubojice, što je i bio: tih, napet, smrtonosan. Nipošto damski stav. Pokraj njega su bili Beth, njegova kraljica i *šelan* – odlučna i ozbiljna. A s druge strane, George i njegov pas vodič kao s razglednice. Ma nisu li ionako svi zlatni retriveri tako izgledali: pitoreskni, lijepi i mazni.

Više Donny Osmond⁵ nego knez tame.

A opet, Wrath je bio dovoljno mračan za obojicu.

Iznenada je Quinn spustio svoje žive oči na Aubussonov sag. Nije mu trebalo da vidi tko je stajao bočno od kraljice.

Oh, pakla mu – njegov periferni vid večeras je i suviše dobro funkcionirao!

Njegov rođak i kurviš, u odijelo odjeven i uštogljen Saxon Veličanstveni, stajao je pokraj kraljice te izgledao poput kombinacije Caryja Granta i nekog modela iz reklame za kolonjsku vodu.

Quinn nije bio ogorčen što je tip s Blayem dijelio postelju.

Ma, ne. Nikako.

Neka mu i popuši!

---

⁵ Poznati američki voditelj, glumac i pjevač, tinejdžerski idol.

Lecnuvši se, pomislio je da bi trebao ipak smisliti drugačije uvrede koje ga neće asociirati na ono što su njih dvojica...

Bože, nije mogao ni pomisliti na to, ako je želio i dalje disati.

Blay je također bio u sobi, ali je stajao daleko od svog ljubavnika. Uvijek je bilo tako. Bez obzira jesu li bili na ovim sastancima ili negdje drugdje, uvijek su bili međusobno udaljeni barem tri metra.

I to je jedina utjeha, kad je već morao živjeti pod istim krovom s tom dvojicom. Nitko ih nikad nije vidio u ljubavnom klinču ili da se čak drže za ruke.

Uostalom, kao da Qhuinn nije ležao budan tijekom dana i mučio samoga sebe zamišljajući svakakva sranja iz Kama Sutre.

Vrata radne sobe su se otvorila i Tohr je ušao unutra vukući noge. Čovječe, izgledao je kao da ga je netko izbacio na autocestu iz automobila u punoj brzini – njegove oči bile su poput rupa u snijegu od pišaline, a tijelo mu se ukočeno kretalo dok je prilazio Johnu i Xhex.

Njegovim dolaskom, Wrath je prekinuo sav razgovor i svi su utihnuli. »Sad smo svi ovdje i ja se neću baviti ovim sranjem, već riječ prepuštam Rhevengeu. Nemam ništa dobro reći o ičemu od ovoga, stoga će vas on puno bolje izvijestiti o svemu.«

Braća su počela mrmljati, a masivni pizdun s irokezom zabio je svoj štap u pod i podigao se na noge. Kao i obično, bio je odjeven u crno odijelo na pruge – Bože, Qhuinnu se počelo gaditi sve s reverima – i krznjeni kaput, tako da mu bude toplo. Budući da su mu *simpatski* nagoni bili pod kontrolom, zahvaljujući redovnim dozama dopamina, oči su mu bile ljubičaste i uglavnom ne toliko đavolske.

Doista nije bio netko koga bi poželio za neprijatelja. Poput Wratha, bio je vođa svoje vrste – po danu je obavljao dužnost kralja *simpata* u Velikom kampu na sjeveru. Noći je provodio ovdje sa svojom *šelan*, Ehlenom, i uživao u vampirskom životu. Te dvije polovice njegova života nikad se neće sresti.

Nije bilo potrebno ni govoriti da je on Bratstvu bio iznimno vrijedna roba.

»Prije nekoliko dana poslano je pismo svim vođama preostalih krvnih loza.« Ruku je tutnuo u kaput i izvadio list presavijen poput staromodnog papira za pisanje. »Stiglo je običnom poštom. Napisano rukom. Na starom jeziku. Ja sam svoje dobio sa zakašnjenjem jer su ga poslali na sjever u Kamp. Ne, nemam pojma otkuda im adresa, i da, provjerio sam jesu li ga i svi ostali primili.«

Oslonivši štap na skupocjenu sofu na kojoj je sjedio, otvorio je pismo vrhovima prstiju, kao da mu se ne sviđa njegov dodir. Zatim je tihim, dubokim glasom pročitao svaku rečenicu pradavnog jezika kojim je bilo napisano.

Moj dragi, stari prijatelju,

ove retke napisah u namjeri da te izvijestim o svom dolasku u grad Caldwell, a dolaze i moji vojnici. U Staroj se zemlji odveć dugo obraučanavamo s neprijateljem, ali zloslutni događaji posljednjih nekoliko godina onemogućiše nam posvema daljnje obitavanje u svojoj našoj dobronamjernosti ondje gdje prethodno bijasmo uspostavili nas domicil.

Kao što si doznao od veza s one strane mora, naši svojski napori istrijebiše Degradacijsko društvo, te pružiše našoj velebnoj rasi miran i siguran procvat. Jasno, dođe vrijeme da ovu smionu ruku zaštite stavim u službu s ove strane oceana – u ovdašnjim predjelima naša rasa bijaše podnijela nesagledive gubitke, koje možda i mogasmo izbjeći da smo ranije pristigli.

Neću ništa zauzvat tražiti za služenje našoj vrsti, iako bih uvelike cijenio priliku za sastanak s tobom i Vijećem – tek da izrazim iskrenu sućut za sve što pretrpjeste nakon napada. Sramota, što dođe do ovoga – komentar usmjerih na određene segmente našeg društva.

Uz najsrdačnije pozdrave,

Xcor

Kada je Rhev završio, presavio je papir i odaslao ga u nepoznato. Nitko nije rekao ni riječi.

»Tako sam i ja reagirao«, suho je promrsio.

Ovo je srušilo branu – svi su istovremeno progovorili, sipali grdne i teške psovke.

Wrath je stisnuo šaku i njome mlatnuo po stolu tako silno da je svjetiljka poskočila, a George se skrio pod gospodarevo prijestolje. Pokušaj uspostavljanja reda bio je puko zauzdavanje konja ugrizom; neznatna odgoda, više kratki prekid u propinjanju i ritanju nego istinsko smirenje.

»Koliko znam, taj nitkov je sinoć bio vani«, rekao je Wrath.

Tohrment je prvi progovorio. »Susreli smo se s Xcorom, da.«

»Dakle, ovo nije prevara.«

»Ne, ali netko drugi ga je napisao. On je nepismen.«

»Naučit ću ja njega čitati«, promrmljao je V. »Zabit ću mu Kongresnu knjižnicu u dupe.«

Gundavo odobravanje samo što nije buknuo u provalu osjećaja, te je Wrath ponovno opalio rukom po stolu. »Kakve spoznaje imamo o njegovoj četi?«

Tohr je slegnuo ramenima. »S pretpostavkom da je pod svoje uzeo iste mužjake, ukupno ih je petorica. Tri rođaka. Ona pornozvijezda Zyper...«

Rhage je na to glasno pročistio grlo. Iako je bio sretno združen, osjećao se kao da vrsta ima jednu i jedinu seksualnu legendu – njega.

»I Throe je bio s njim u onoj uličici«, smirio je Tohr situaciju. »Gledaj, neću ti lagati – sasvim je jasno da Xcor želi pokrenuti igru protiv...«

Budući da nije dovršio rečenicu, Wrath je kimnuo glavom. »Mene.«

»Što bi značilo i protiv nas.«

»Da.«

»Protiv *nas*...«

I više glasova nego što bi se moglo prebrajati izgovorilo je tu jednu riječ – jedan jedini slog dopirao je iz svakog kuta sobe, sa svakog jastuka za sjedenje, svakog ravnog zida na koji se netko prislonio. I u tome je bila stvar. Za razliku od Wrathovog oca, njihov je kralj prije svega bio borac i Brat, pa stoga povezanost među njima nije bila zakonom propisana dužnost, već je bila utemeljena na činjenici da im je Wrath svima čuvao leđa na terenu i osobno im, tu i tamo, spasio dupe.

Kralj se osmjehnuo. »Cijenim vašu potporu.«

»On mora umrijeti.« Kad su se svi okrenuli prema Rhevengeu, tip je samo slegnuo ramenima. »Čisto i jednostavno. Nemojmo se zamarati sranjima oko protokola i sastanaka. Trebamo ga samo ukloniti.«

»Ne misliš li da je to pomalo krvoločno, grešniče?« procijedio je Wrath.

»Kao jedan kralj drugome, znaj da ti sad pokazujem srednji prst.« I to s osmijehom. »*Simpati* su poznati po svojoj učinkovitosti.«

»Da, shvaćam što želiš reći. Nažalost, u zakonu piše da prvo moraš smrtno ugroziti moj život prije nego te ja pokopam.«

»Ali ovo i ide u tom smjeru.«

»Slažem se, ali ruke su mi vezane. Ako ja naredim atentat na mužjaka koji je u drugim pogledima nevin, to nam nimalo neće pomoći u očima *glimere*.«

»Ne znam zašto ti uopće trebaš biti povezan s tom smrću?«

»Ako je taj nitkov nevin«, ubacio se Rhage, »ja sam jebeni uskrсни zeko.«

»Oh, baš dobro«, počeo ga je netko zadirkivati. »Uz Hollywood ćeš dobiti i nadimak Hop.«

»Zvjerka Hop«, dodao je još netko.

»Možemo te staviti u reklamu za Cadburyjeva čokoladna jaja i napokon zaraditi neku kintu.«

»Ljudi«, lecnuo se Rhage, »želim reći da on *nije* nevin i da ja *nisam* uskrсни zeko.«

»Zeko, gdje ti je košarica?«

»Mogu li se ja poigrati tvojim jajima?«

»Izvadi ih van, veliki dečko.«

»Hoćete li već jednom odjebati, dečki? Ozbiljno!«

Dok su se uokolo nabacivali sočnim forama sa zečevima kao da se tuku jajima, Wrath je morao opet udariti jednom ili dvaput po stolu. Bilo je očigledno odakle potreba za humorom: stres je bio na visokoj razini i da nisu otpustili malo pare, sve bi ubrzo eksplodiralo. No, to nije značilo da Braća nisu bila fokusirana; ako išta, svi su se osjećali poput Qhuinna – kao da ih je netko odalamio šakom u trbuh.

Wrath je bio tkanje života, osnova svega, struktura vrste koja živi i diše. Nakon brutalnih napada Degradacijskog društva, ono što je preostalo od aristokracije izbjeglo je iz Caldwellla u sigurne domove izvan grada. Posljednja stvar koja je vampirima trebala bila je daljnja fragmentacija, posebno u obliku nasilnog zbacivanja zakonitog vladara.

I Rehv je imao pravo: u tom je smjeru ovo sve išlo. Pakla mu, čak je i Qhuinn mogao predočiti stazu kojom bi se sve odvijalo – prvi korak, stvoriti sumnju u umu članova *glimere* o sposobnosti Bratstva da štite vrstu. Drugi korak, popuniti »prazninu« na terenu onim Xcorovim vojnicima. Treći korak, u Vijeću stvoriti saveze i potaknuti bijes i nedostatak povjerenja u kralja. Četvrti korak, potopiti Wratha i zbaciti ga s prijestolja te isplivati na površinu. Peti korak, prikazati se svima kao novi vođa.

Nakon što je mir u radnoj sobi napokon uspostavljen, Wrath je izgledao iskonski opako. »Ako me još koji jebeni lajavac natjera da ponovno lupam po stolu, izbacit ću ga van.« Rekavši to, sagnuo se i uzeo šćućurenog, četrdeset kilograma teškog retrievera te posjeo Georgea u krilo. »Plašite moga psa, a mene izluđujete.«

Kad je životnja plegla svoju veliku, četvrtastu glavu u prijevoj kraljevog lakta, Wrath je počeo gladiti njegovo svileno, žućkasto krzno. Naizgled apsolutna neusklađenost – divovski vampir gadnog izgleda umirivao je lijepog, umiljatog psa. Njih dvojica bili su u simbiotičkom odnosu, a ljubav i povjerenje koje su si međusobno ukazivali bilo je gusto poput krvi.

»Sad, ako ste spremni na malo razuma«, rekao je kralj, »reći ću vam što učiniti. Rehv će odugovlačiti s tim tipom koliko god bude mogao.«

»I dalje smatram da bismo mu trebali zabiti nož u lijevo oko«, zamumljao je Rehv, »ali kao alternativu, moramo ga držati gdje jest. On želi vidjeti i biti viđen, i kao *leahdyre* Vijeća, ja mu mogu donekle zabraniti pristup. Njegov glas u ušima *glimere* nije nešto što nam sada treba.«

»U međuvremenu«, objavio je Wrath, »ja izlazim van i osobno ću se sastati sa svim glavama obitelji na njihovom terenu.«

Nakon ovoga soba je eksplodirala, bez imalo poštovanja prema njegovom upozorenju: svi su skočili iz svojih stolica i podigli ruke kojima rukuju bodežom.

Loša ideja, pomislio je Qhuinn, složivši se s ostalima.

Wrath im je dopustio minutu oduška, kao da je ovo očekivao, a onda je ponovno preuzeo kontrolu nad sastankom. »Moj otac se sastajao s ljudima svakog mjeseca, ako ne i svakog tjedna, da razriješi razmirice. Ja ne mogu očekivati njihovu potporu ako je nisam zaslužio – i već desetljećima nisam osobno vidio neke od tih ljudi, ako ne i stoljećima.«

»Ti si kralj!« netko je graknuo. »Ne trebaš ni prstom maknuti...«

»Vidite li ovo pismo? To je novi svjetski poredak i ako ja ne odgovorim proaktivno, sam ću sebe potkopati. Gledajte, moja braćo – da se nalazite vani na terenu, upravo se spremate suočiti s neprijateljem, biste li se zamerali krajolikom oko vas? Biste li si lagali o rasporedu ulica, zgrada, automobila, ili je li vani vruće ili hladno, pada li kiša ili ne? *Nikako*. Stoga, zašto bih se ja zavaravao sranjima da je tradicija nešto iza čega se mogu skloniti tijekom obračuna? U vrijeme moga oca... to je sranje bilo poput zaštitnog prsluka protiv metaka. Sad? Ljudi moji, to je komad papira. Toga morate biti svjesni.«

Nastupila je poduža tišina i svi se okrenuli prema Tohru. Kao da su bili naviknuti obratiti mu se kad su sranja postajala nepodnošljiva.

»U pravu je«, rekao je Brat mrzovoljno. Zatim se usredotočio na Wratha. »A ti moraš biti svjestan toga da ovo nećeš sam učiniti. Kraj sebe moraš imati dvojicu ili trojicu od nas. A ti pozdravi i susreti moraju se održati tijekom nekoliko mjeseci – ako ih strpaš u kratko vrijeme ispast ćeš očajan, ali štoviše, ne želim da itko dobije priliku da organizira atentat na tebe. Mi moramo prvo skenirati mjesto sastanka i...« Rekavši ovo, zastao je i pogledao uokolo. »Moraš biti svjestan toga da ćemo mi biti laki na obaraču. Kad tvoj život bude u opasnosti, pucat ćemo da ubijemo – bilo u ženku, mužjaka, *slugana* ili glavu obitelji. Nećemo tražiti dopuštenje, niti ćemo imati namjeru samo ih raniti. Ako možeš živjeti s ovim uvjetima, onda ćemo ti dopustiti da to učiniš.«

Nitko drugi ne bi mogao postaviti bolja pravila i otići bez osvrtnja nakon toga: kralj je davao naredbe Bratstvu, ne obrnuto. Ali ovo je bio novi svijet, kako je Wrath rekao.

Mužjak je jedno vrijeme škrgutao zubima i zatim zagundao. »Dogovoreno.«

Kad se kolektivni uzdah sudario sa zračnim strujama, Quinn je shvatio da gleda u Blaya. Hm, pakla mu, kad već spominjemo središte vrtloga – zbog ovoga ga je izbjegavao kao da je gubav. Samo jedan pogled i ostao bi prikovan, kroz njega bi se slijevale svakojake rekacije, sve dok se soba lagano ne bi zavrtjela.

Bez ikakvog valjanog razloga, Blayeve oči su se podigle i srele s njegovima.

Osjećao se kao da mu je netko u dupe zabio žicu pod naponom, a tijelo mu se započelo grčiti do te mjere da se morao nakašljati i svrnuti pogled da sakrije reakciju.

Hladan poput špricera. Da. Fantastično.

»I u međuvremenu«, Wrath je govorio, »želim doznati gdje je prebivalište tih vojnika.«

»Ja se mogu pobrinuti za to«, javila se Xhex. »Posebno ako ih pronađem tijekom dana.«

Sve su se glave okrenule prema njoj. Pokraj nje, John se ukočio od glave do pete, a Qhuinn je opsovao ispod glasa.

Kad već razmišljam o problemima... nisu li oni tek riješili svoj?

Čovječe, ponekad mu je bilo jako drago što se ne upušta u veze.

Ne opet, pomislio je John za sebe. Za Boga miloga, tek su ponovno počeli razgovarati, a sada *ovo*?

Ako je mislio da je borba uz Xhexin bok bila problem, pomisao na to da se ona infiltrira u četu nitkova na njihovom, domaćem terenu, dovodila ga je na rub sloma.

Pustivši da mu glava padne natrag na zid, shvatio je da ga svi, pa i njihov pas, gledaju. Čak su i smeđe oči Georgea bile istrenirane da gledaju u njegovom smjeru.

»Vi mene zajebavate?!« prasnula je Xhex. »Mene proketo zajebavate?«

Unatoč tome što je govorila, nitko ju nije gledao. Sve se vrtjelo oko Johna: budući da je on bio njen *helren*, svi su tražili njegovo odobrenje – ili odbijanje – prijedloga koji im je iznijela.

A John kao da se nije mogao pomaknuti, nemoćan u okrutnom škripcu između onoga što je ona željela i mjesta gdje on nije želio da završe.

Wrath je pročistio grlo. »Pa, to je ljubazno od tebe.«

»Ljubazno od mene?« lecnula se. »Kao da te pozivam na večeru?«

Prozbori nešto, rekao je sam sebi. Podigni obamrle ruke gore i reci joj... Što? Da se slažeš s njenom potragom za šestoricom mužjaka bez savjesti? Nakon onoga što joj je Lash učinio? Što ako je zarobe i...

Oh, Isuse, samo što nije pukao, sada i ovdje. Da, ona je bila čvrsta, jaka i sposobna. Ali mogla je umrijeti kao i bilo tko drugi. A bez Xhex, on ne bio želio biti na ovom planetu.

Rehvenge je zgrabio svoj štap i, oslonivši se na njega, podigao se na noge. »Daj da ti i ja porazgovaramo...«

»Molim?!« ispljunila je Xhex. »Porazgovaramo? Kao da sam ja ta kojoj je potrebna mentalna korektura? Bez uvrede, Rehv, ali odjebi. Vi me trebate da učinim što mogu da vam pomognem.«

Dok su svi ostali mužjaci u sobi razgledavali svoje čizme ili elegantne cipele, kralj *simpata* je odmahnuo glavom. »Stvari su sada drugačije.«

»Kako?«

»Ma daj, Xhex!«

»Jeste li vi ljudi poludjeli? Samo stoga što je moje ime na njegovim leđima, najednom sam zatvorenicica ili slično sranje?«

»Xhex!«

»Oh, ne, nikako, možeš odjebati s tim tonom.« Pogledavala je prema mužjacima, a zatim prikovala pogled na Beth i Payne. »Ne znam kako vas dvije to trpite – doista ne znam.«

John je pokušavao smisliti način kako bi spriječio predstojeći sudar, ali uzalud je trošio vrijeme. Dva vlaka su se već frontalno sudarila i posvuda su letjeli komadi savijenog metala te dijelovi parne lokomotive.

Posebno kad se Xhex sjurila prema vratima kao da je spremna raskomadati ih golim rukama, samo da dokaže svoju poantu.

Zatim je on pošao za njom i prikovala ga je na mjestu oštrim pogledom. »Ako me slijediš iz bilo kojeg drugog razloga osim da me pustiš neka idem u lov na Xcora, onda ostani tu gdje jesi. Pripadaš ovdje, ovoj skupini zastarjelih ženomrzaca. Ne uz mene.«

Podigavši ruke, pokazao joj je: *Nije pogrešno što želim da si na sigurnom.*

»Ovdje se ne radi o sigurnosti – već o kontroli.«

Jebeno sranje! Nisu ni prošla dvadeset i četiri sata da si bila ranjena.

»Dobro. Ja imam ideju. Ja želim da si ti na *sigurnom* – što kažeš da se ti onda prestaneš boriti?« Preko ramena je prostrijelila Wratha pogledom. »Misliš li me podržati, moj gospodaru? A vi, ostale budale? Neka John odjene suknju i gaćice. Hajde, poduprite me. Ne? Ne smatrate da bi to bilo pošteno?«

John je pomahnitao, udario čizmom o pod, što je odjeknulo poput groma i prstom pokazao ravno u Tohra.

Ne samo da su on i Xhex pred svima otkrili svoje prljavo rublje, već je nekako uspio zasuti Tohrovu glavu njihovim znojnim čarapama i umrljanim majicama.

Usljedila je grobna tišina.

Zauzvrat? Brat je samo prekrizio ruke na prsima i kimnuo glavom.

Xhex je odmahнула glavom. »Moram izaći odavde. Moram provjetriti glavu. John, ako znaš što je dobro za tebe, *nećeš* poći za mnom.«

I samo tako je otišla.

Nakon njenog odlaska, John je protrljao lice. Toliko je pritiskao dlanovima da je imao osjećaj kako razmješta kosti na licu.

»Što kažete da se svi vratite svome poslu?« rekao je Wrath blago. »Želim razgovarati s Johnom. Tohre, i ti ostani.«

Nema potrebe pitati dvaput. Braća i ostali izašli su iz radne sobe kao da im netko u dvorištu upravo krade automobile.

Beth je ostala, kao i George.

Kad su se vrata zatvorila, John je pogledao u Tohra. *Tako mi je žao...*

»Ma daj, sinko.« Mužjak je koraknuo naprijed. »Ni ja ne želim ovo za tebe.«

Brat je položio svoje ruke oko Johna, i John se prepustio, srušivši se u naručje nekoć masivnog tijela, koje je usprkos tome izdržalo njegovu težinu.

Tohrov glas kraj njegovog uha bio je miran. »U redu je. Tu sam. Sve je u redu.«

John se obrazom naslonio na Tohra i buljio u vrata kroz koja je njegova *šelan* maločas izašla. Svako vlakno njegovog bića željelo je krenuti za njom – ali ta su vlakna istovremeno uzrokovala raskol među njima. U svom umu, razumio je sve što je ona govorila, ali njegovim tijelom i srcem vladalo je nešto sasvim drugačije od svega toga, nešto jače i praiskonsko. I nadjačavalo je sve ostalo.

Bilo je to pogrešno omalovažavanje, staromodno do te mjere da nije mogao sam sebi povjerovati da se tako ponašao. Nije smatrao da ženke trebaju živjeti kao u samostanu i vjerovao je u svoju družicu. Želio je da ona bude na sigurnom.

I točka.

»Daj joj malo vremena«, promrmljao je Tohr, »pa ćemo onda poći za njom, OK? Ti i ja ćemo zajedno poći.«

»Dobar plan«, rekao je Wrath, »jer nijedan od vas dvojice ne ide na teren večeras.« Kralj je podigao dlan da prekine bilo kakvo suprotstavljanje. »Stvarno?«

To ih je obojicu ušutkalo.

»Onda, jesi li dobro?« upitao je kralj Tohra.

Bratov osmijeh nije bio ni najmanje topao. »Već sam u paklu – sranje neće postati ništa gore samo stoga jer me on koristi za primjer onoga gdje ne želi biti.«

»Jesi li siguran?«

»Ne brini se za mene.«

»Lakše je to reći nego učiniti.« Wrath je odmahnuo glavom, kao da ne želi dublje ulaziti u temu. »Jesmo li gotovi?«

Kad je Tohr potvrdno kimnuo i krenuo prema vratima, John se poklonio Prvoj obitelji i zatim slijedio mužjaka.

Nije trebao žuriti. Tohr ga je čekao vani u hodniku. »Slušaj me – u redu je. Ozbiljno ti govorim.«

Samo, tako mi je žao, pokazao mu je John. Zbog svega. Sranje, i meni nedostaje Wellsie – stvarno mi nedostaje.

Tohr je trepnuo na trenutak, a zatim je tihim glasom rekao: »Znam, sinko. Znam da si je i ti također izgubio.«

Misliš li da bi joj se Xhex svidjela?

»Da.« Sjenka osmijeha prešla je njegovim hladnim licem. »Samo su se jednom srele, davno je to bilo, ali bile su *cool*, i da je bilo vremena... super bi se slagale. I čovječe, u ovakvim trenucima, dobro bi nam došla ženska podrška.«

U pravu si, pokazao mu je John, dok je pokušavao zamisliti sebe kako prilazi Xhex.

Barem je mogao pogoditi gdje će otići: u svoju staru kolibu na rijeci Hudson. To je bilo njeno utočište, njen privatni prostor. I kad se pojavi na njenom pragu, može se samo moliti da ga ne izbací naglavačke van.

Svejedno, nekako su morali ovo riješiti.

Mislim da je bolje da idem sam, pokazao je John. Ovo će vjerojatno biti gadno.

Bolje reći *pregadno*, pomislio je.

»Pošteno. Samo želim da znaš da sam tu ako me zatrebaš.«

Nije li tako bilo oduvijek, pomislio je John dok su se rastajali. Gotovo kao da se poznaju stoljećima, a ne samo nekoliko godina. A opet, pretpostavio je da se takve stvari događaju kada ti se putevi ispresijecaju s osobom koja ti je potpuno kompatibilna.

Imaš osjećaj da si s njom oduvijek.

Deseto poglavlje

Ja ću to učiniti.«

Kada je No'One progovorila, skupina *slugana* kojima se prišuljala iza leđa okrenula se poput jata ptica. U skromnoj odaji za osoblje, među okupljenima je bilo i ženki i mužjaka. Svatko je bio odgovarajuće odjeven ovisno o svojoj ulozi, bilo to kuhar, čistačica, pekar ili batler. Pronašla ih je tijekom neobavezne šetnje palačom, a tko je ona da ne iskoristi pruženu priliku?

Glavni *slugan*, Fritz Perlmutter, izgledao je kao da će se svakog trenutka onesvijestiti. On je služio njenog oca onolike godine i imao je poseban razlog zašto se protivio tome da ona u kućanstvu ima ulogu sluškinje. »Moja draga gospo.«

»No'One. Sada se zovem No'One. Molim vas, obraćajte mi se tim i jedino tim imenom. I kao što sam rekla, ja ću se pobrinuti za čišćenje centra za obuku.«

Gdje god to već bilo.

Doista, noć provedena s onom haljinom je svojevrsni blagoslov – taj joj je zadatak zaokupio ruke i podario joj fokus uz koji su sati hitro prošli. Nekoć joj je jednako bilo na Onoj strani, a rad rukama bio je jedino smirenje i pružao je svrhu njenom postojanju.

Koliko joj je nedostajalo imati svrhu u životu.

Istinu govoreći, ovdje je pristigla da služi Payne, ali ženka nije željela ništa od toga. Stigla je ovdje da pokuša uspostaviti odnos sa svojom kćeri, ali ona se nedavno združila i imala je važnijih problema. Stigla je ovdje da pronade svojevrsni mir, samo da bi od dolaska izludjela zbog mirovanja.

A to je bilo prije nego se zamalo suočila s Tohrom ranije ovog jutra.

Eto, barem mu je odnijela haljinu. Nestala je s mjesta na kojem ju je bila objesila u trenutku kad je razjareni Tohr otvorio vrata na njeno kucanje.

Najednom je zamijetila batlerov pogled iščekivanja, kao da je upravo rekao nešto što je zahtijevalo njen odgovor.

»Molim vas, odvedite me dolje«, rekla je, »i pokažite mi moje dužnosti.«

S obzirom kako se njegovo staračko, izborano lice još više objesilo, shvatila je da to nije bio odgovor kojem se nadao.

»Gospodarice.«

»No'One. A vi, ili netko od vašeg osoblja, mi možete sada pokazati dužnosti.«

Okupljena masa izgledala je zabrinuto, kao da su možebitne glasine o nebu koje pada na zemlju iznenada postale stvarne.

»Zahvaljujem vam«, rekla je batleru. »Hvala za vašu svesrdnu pomoć.«

Očito spoznavši da ovog puta neće pobijediti, glavni *slugan* se malo naklonio. »Naravno da hoću, gospo... No...«

Kad nije uspio izgovoriti njeno ime, kao da je prikladniji naziv »gospodarice« bio potreban da bi mu zrak iz dušnika uopće izašao, sažalila se nad njim.

»Doista ste uslužni«, promrsila je. »A sad mi pokažite put.«

Poslavši ostale da nastave s poslom, izveo ju je iz odaje za posluhu kroz još jedna vrata koja ranije nije zamijetila, te ju poveo kroz kuhinju u predvorje. Dok su koračali dalje, prisjetila se sebe u mladim danima – ponosna kći uzvišenog porijekla odbijala je sama narezati meso za objedom, ili se sama počestljati ili odjenuti. Kakva sramota. Barem joj je sada, kada je bila nitko i imala ništa, bilo jasno kako treba svrsishodno provoditi sate: radeći. U radu je bio spas.

»Ići ćemo ovim putem«, izrekao je batler kada je širom otvorio vrata ispod glavnog stubišta. »Dopustite mi da vam pokažem šifre.«

»Hvala vam«, odgovorila je i zapamtila brojeve.

Dok je slijedila *slugana* u dugu, usku cijev podzemnog tunela, pomislila je da, ako već mora ostati na ovoj strani, treba imati nekog posla, čak i ako je time vrijeđala *slugane*, Bratstvo, *šelane*... Bolje i to, nego biti u zatvoru vlastitih misli.

Iz tunela su izašli kroz stažnji dio ormara i provukli se u usku sobu sa staklenim vratima u kojoj se nalazio stol i metalni ormarići.

Slugan je pročistio grlo. »Ovdje je centar za obuku i medicinska klinika. Tu se nalaze učionice, teretana, svlačionica, soba s klupama i utezima, soba za fizioterapiju i bazen, kao i mnogo drugih pogodnosti. Postoji osoblje koje se brine za temeljito čišćenje svakog dijela«, ovo je izgovorio hladno, kao da nije mario što je ona bila kraljeva gošća; ona mu neće poremetiti raspored, »ali *sluganka* koja se brinula o praonici je otišla prileći, jer je u drugom stanju i ne smije više stajati na nogama. Molim vas, ovuda.«

Dok je pridržavao staklena vrata, stupili su u hodnik i uputili se prema sobi s dvokrilnim vratima, identično opremljenoj kao i praonica koju je noć prije koristila u glavnoj kući. Tijekom sljedećih dvadeset minuta iznova je slušala kako se rukuje uređajima, a zatim je batler zajedno s njom prešao kartu podzemnih odaja kako bi znala gdje mora skupiti košare i kamo se vratiti nakon što sve obavi.

A onda, nakon ukočene tišine i još ukočenijeg pozdrava, ostala je u blagoslovljenoj samoći.

Zastala je nasred praonice, okružena perilicama i sušilicama te stolovima za slaganje, zatvorila oči i duboko udahnula.

Oh, blažene li samoće i sretne težine dužnosti koja joj je pala na leđa. Sljedećih šest sati ni o čemu nije morala razmišljati, samo o bijelim ručnicima i plahtama: pronalazila ih je, ubacivala u uređaje, slagala ih i vraćala na mjesto.

Ovdje nije bilo mjesta za žaljenja ili prošlost, već samo za rad.

Primivši rukama kolica s kotačićima, izgurala je košaru od plave tkanine u hodnik i započela s obilaskom, uputivši se prvo u kliniku – vratila se natrag u praonicu do vrha napunivši svoja transportna kolica. Nakon što je ubacila prvi zavežljaj u perilicu širokog trbuha, ponovno je izašla van, prešla do svlačionice i tamo pronašla brdo bijelog rublja. Morala je dvaput otići tamo i vratiti se da bi prenijela sve ručnike, te ih je naslagala na hrpu u središtu praonice, odmah pokraj odvoda u sivom, betonskom podu.

Posljednja stanica za utovar bila je nalijevo, na samom kraju hodnika gdje se nalazio bazen. Dok je hodala, kotačići na kolicima tiho su zviždukali, a njena stopala nejednako su se vukla po podu. Držeći se za rub kolica, dobivala je dodatnu stabilnost i brži korak.

Kad je načula glazbu koja je dopirala iz prostora s bazenom, usporila je pokrete nogu i zatim se zaustavila.

Glasna melodija i glasovi nisu joj imali smisla s obzirom da su se svi članovi Bratstva i njihove *šelane* povukli na počinak. Osim ako netko nije ostavio glazbu uključenom nakon što je završio s plivanjem?

Proguravši se u predsoblje popločeno mozaikom koji je prikazivao atletičare, zapuhнула ju je teška toplina i vlaga, te se osjećala kao da se sudarila sa zastorom od baršuna. Svuda uokolo, zrakom je lebdio čudni kemijski vonj, takav da se zapitala čime li samo tretiraju tu vodu – na Onoj Strani, sve je bilo i ostajalo svježije i čisto, ali znala je da nije jednako sa stvarima ovdje na zemlji.

Ostavivši kolica u predsoblju, uputila se prema ogromnom prostoru poput špilje. Ispruživši ruku, dotaknula je tople pločice na zidu, prstima prelazila preko plavog neba i valovitih, zelenih polja. Zaobišla je sve mužjake prekrivene samo po slabinama, koji su u rukama držali lukove i strijele ili mačeve te su bili u trčećim pozama.

Obožavala je vodu. Gipko plutanje, olakšanje bolova u bolesnoj nozi, osjećaj kratkoročne slobode.

»Oh, Bože!« uzdahnula je kad je skrenula za ugao.

Bazen je bio četiri puta veći od najvećeg kupališta na Onoj Strani, i u njemu se svjetlucala svjetloplava voda – vjerojatno zbog pločica koje su prekrivale njegov duboki truh. Uzduž bazena prostirale su se crne linije, označavajući staze, a niz kameni rub spuštali su se brojevi, očito označavajući dubinu. Iznad bazena, strop je bio nadsvođen i prekriven mozaicima, a pokraj zidova nalazile su se klupe za sjedenje. Odjekujući uokolo, glazba je bila glasnija, a njen žalobni prizvuk imao je ugodnu rezonantnost.

A s obzirom da je bila sama, nije mogla odoljeti i ne približiti se rubu, te iskušati temperaturu golim stopalom.

Oh, tako primamljujuće.

Umjesto da se prepusti, ponovno se uredotočila na svoje dužnosti. Vrativši se natrag kolicima, odgurala ih je bliže velikoj pletenoj košari, a zatim upotrijebila svu snagu da podigne vlažne ručnike.

Kad se okrenula prema izlazu, zastala je i preusmjerila pažnju na vodu.

Prvi ciklus pranja plahti sigurno još nije bio gotov. Prema onome što je uređaj pokazao, trebalo im je još najmanje četrdeset i pet minuta.

Pogledala je prema satu koji je bio obješen na zidu.

Možda samo da iskoristi nekoliko minuta u bazenu. Dobro bi joj došlo olakšanje od boli u donjem dijelu tijela, a u sljedećih nekoliko treunutaka nije mogla poduzeti ništa relevantno za svoj posao.

Zgrabivši jedan čisti, složeni ručnik, dvaput je provjerila predsoblje. Otišla je čak i dalje te provirila u hodnik.

Nigdje nikoga. I sad je bilo vrijeme da to učini – osoblje je bilo zaokupljeno čišćenjem drugog kata palače, a taj su posao morali obaviti između Prvog i Posljednjeg obroka. Nitko nije bio na liječenju u klinici, barem ne trenutno.

Morala je ovo obaviti na brzinu.

Šepajući prema plicem dijelu, olabavila je pojas na halji i skinula kapuljaču, svukavši se do platnene haljine. Nakon kratkog oklijevanja, svukla je i jednostavnu haljinu – morat će se sjetiti da ponese još jednu ako ikada poželi ovo ponovno učiniti. Bolje da ostane skromna.

Dok je slagala svoje stvari, namjerno je promatrala svoj izvrnuti gležanj i tražila ožiljke od konopca koji su na njenom mesu oblikovali ružan reljef sačinjen od planina i udolina. Nekoć je njena hroma noga savršeno funkcionirala i izgledom bila ljupka kao da ju je naslikao kakav umjetnik. Sad je tek simbol onoga što je nekoć bila, podsjetnik na obeščašćenje koje ju je pretvorilo u bezvrijednu osobu, kako bi tijekom vremena naučila svoju lekciju i postala boljom.

Srećom, pokraj stepenica se nalazila kromirana ograda, i uhvatila se za nju da održi ravnotežu dok se polako spuštala u toplu vodu. Nakon silaska, sjetila se svoje pletenice i omotala teški i dugi konop na vrhu glave, zatakavši njegov kraj kako bi joj kosa slična košnici ostala na mjestu.

A onda se pustila.

Zatvorivši blaženo oči, prepustila se bestežinskom stanju – voda je milovala njeno meso poput nježnog lahora, ljubazni i mirni dlanovi bazena pridržavali su joj tijelo. Zaplivala je prema sredini bazena i odbacila svoju

odluku da ne smoči kosu, pa se prevrnula na leđa, rukama praveći krugove po vodi da ostane na površini.

Na kratki trenutak je dopustila sama sebi da osjeća, otvorivši vrata svojim čulima.

I bilo joj je baš dobro.

Ostavljen u palači ovu noć, Tohr je bio smijenjen s dužnosti, zatočen unutra i mamuran: loše raspoloženje je utrostručeno, a da toga nije bio ni svjestan.

Dobra vijest je bila kako nije morao nikoga drugoga poprskati svojim otrovom, s obzirom da je većina ukućana otišla van ili za svojim poslom.

Stoga se uputio prema centru za obuku, odjeven jedino u kupaće gaćice. Načuvši da je uzrok mamurluka uglavnom dehidracija, ne samo da je odlučio otići na bazen i potopiti se, već je sa sobom ponio i malo tekućeg osvježnja. Ma vidi kako je mislio na svoje zdravlje!

Što je ono zgrabio? Ah, da, votku – odmah mu se svidjela, i hej, izgledala je poput vode.

Zastavši u tunelu, nagnuo je V.-ev *Goose* i naglo progutao.

Jebote. Zvuk udarca Johnovih čizama o pod, poput proklete zvonjave, bilo je ono što nikad neće moći zaboraviti. Kao ni dečkov prst uperen u njega.

Vrijeme je za još jedan gutljaj... i hej, što kažeš na još jedan...

Kad je nastavio svojim putem prema onome što će se vjerojatno pretvoriti u utapajuću zabavu, shvatio je da je on hodajući klišej: s vremena na vrijeme imao je prilike vidjeti i svoju Braću u ovakvom stanju – saplitali su se vlastitim nogama, teturali bolne, ošamućene glave i lošeg raspoloženja s bocom soka za omamljivanje zalijepljenog među dlanovima. Prije nego je ostao bez Wellsie, nikad zaista nije razumio zašto to čine.

Sad? Oh, da.

Činiš ono što moraš samo da ti prođu sati. A noći kad nisi smio van u borbu bile su najgore – osim, naravno, ako nisi zapeo unutra dok se vani sunce blistavo smiješilo i branilo ti izlaz. To je bilo još i gore prokletstvo.

Kad je izašao iz ureda i uputio se prema bazenu, bilo mu je drago što nije morao nositi prijetvoran izraz lica, ili paziti na svoje riječi i hladiti svoju naglu narav.

Otvorivši vrata predsoblja, krvni tlak mu se snizio kad ga je zapuhnuo topli, vlažni val dobrodošlice. I glazba je također bila uhu ugodna: iz zvučnika zrak su ispunjali zvuci benda U2, a uokolo je odjekivala dobra stara *The Joshua Tree*.

Prvi znak da nešto nije bilo u redu je hrpetina krpa pokraj plitkog dijela bazena. Da nije toliko pio, bio bi sposoban zbrojiti dva i dva...

Plutajući nasred bazena, ženka je ležala na leđima, a njene nage grudi su blistale, bradavice bile stisnute na toplom zraku, glava zabačena unatrag.

»*Jebote.*«

Teško je bilo reći što je glasnije odjeknulo: njegova psovka ili udarac boce o popločeni pod... a možda i pljuskanje u sredini bazena kad se No'One trgnula i započela mahati rukama, prekrivajući se dok je istovremeno nastojala održati glavu iznad vode.

Tohr se naglo okrenuo i oči prekrio rukama.

U okretu mu se razbijeno staklo usjeklo u jastučić golog stopala i od boli je posrnuo – ne da mu je bila potrebna dodatna pomoć, budući da je već iskapio punu bocu. Ispruživši ruku, pokušao se dočekati na pločice i završio s porezanim dlanom desne ruke.

»Pakla mu«, viknuo je, uzmičući dalje od krhotina.

Kad se prevrnuo na leđa, No'One je izašla iz vode i golo tijelo ogrnula haljom, a njena oslobođena duga pletenica se zaljuljala dok je namještala kapuljaču na glavu.

Ponovno opsovavši, Tohr je približio dlan da pregleda ranu. Odlično. Posred ruke kojom rukuje bodežom, nalazila se pet centimetara duga rana, i bila je duboka nekoliko milimetara.

Bog će samo znati u kakvom stanju mu je stopalo.

»Nisam znao da si ovdje«, rekao je, pritom ne pogledavši u nju. »Žao mi je.«

Krajičkom oka, zapazio je No'One dok mu se približavala, a ispod ruba njene halje provirivala su gola stopala.

»Ne dolazi bliže«, graknuo je. »Posvuda su komadići stakla.«

»Odmah se vraćam.«

»Dobro«, promrmljao je, dok je podizao nogu da je pogleda.

Fantastično – duža i dublja rana jače je krvarila. I u njoj su bile zabodene krhotine.

Zastenjavi, uhvatio je mali stakleni trokut i iščupao ga. Njegova krv na staklu bila je crvena kao rumenilo, i vrtio je komadić u ruci promatrajući poigravanje svjetlosti kroz njega.

»Razmišljaš li o kirurgiji?«

Tohr je pogledom ošinuo Mannyja Manella, liječnika i ljudskog kirurga, združenog *helrena* V.-eve blizanke. Momak je došao s priborom za prvu pomoć, kao i njemu svojstvenim stavom velikoga gazde.

Koji je vrug bio tim kirurzima? Bili su zamalo nezgodni kao i ratnici. Ili kraljevi.

Čovjek je kleknuo pokraj njega. »Dakle, iz tebe curi na sve strane.«

»Nemoj me zezat.«

Baš kad se počeo pitati gdje je No'One nestala, ženka je ušla unutra noseći metlu, kantu za smeće na kotačićima i lopaticu. Započela je pažljivo mesti staklo ne pogledavši ni Tohra ni čovjeka.

Barem je obula cipele.

Isuse Kriste, bila je jebeno gola!

Dok je Manello bockao i rastvarao ranu na ruci, a zatim je umrtvio i započeo šivati, Tohr je krajičkom oka promatrao ženku, bez izravnog gledanja, a posebno nakon onoga maloprije.

Isuse... bila je *stvarno* gola.

OK, vrijeme je da prestane razmišljati o tome.

Usredotočivši se na njeno šepanje, zamijetio je da bilo dosta izraženo, i zapitao se je li to počelo dok je u silnoj žurbi izlazila iz bazena i navlačila odjeću.

Već ju je imao prilike vidjeti u ovako stresnom stanju, ali samo jednom...

Bilo je to one noći kad su je iščupali iz ruku onog *simpata*.

On je ubio gada. Upucao je njenog otimača ravno kroz glavu, obrušivši se na njega kao da je deblo. Onda su je on i Darius utrpali u kočiju i uputili se prema njenom obiteljskom domu. Plan im je bio da je odvedu kući i njenoj krvi, da je predaju onima koji su joj prema svemu što je pravedno trebali pomoći da zacijeli.

Samo, kad su se približili grandioznoj palači, iako su konji trčali u brzom galopu, ona je iskočila iz kočije. I nikad nije zaboravio onaj prizor nje u bijeloj spavaćici kako trči preko polja, bježi kao da je netko progoni, iako se sve s otmicom svršilo.

Znala je da je bila noseća. Zbog toga je i bježala.

Tada je također imala hromu nogu.

To je bio njen jedini pokušaj bijega. Pa, osim onoga kratko nakon poroda, kad joj je to i uspjelo.

Bože, bio je tako nervozan tijekom tih mjeseci kad su zajedno živjeli kod Dariusa. Nije imao nikakvog iskustva sa ženkama bilo kakvog porijekla: da, odrastao je okružen njima dok je živio sa svojom majkom, ali to je bilo još u djetinjstvu, prije prijelaza. Čim je prošao prijelaz, smjesta su ga izbacili iz doma i ubacili u jamu *potoni-ili-plivaj* u Bloodletterovom kampu za obuku, gdje je imao suviše pune ruke posla održavajući se na životu da bi uopće razmišljao o kurvama.

Tad nije uopće upoznao Wellsie uživo. Bila mu je obećana dogovorom koji je njegova majka sklopila kad mu je bilo dvadeset i pet godina, prije nego se Wellsie uopće i rodila!

Zasiktao je trgnuvši se, a Manello je podigao pogled sa svoje igle i konca. »Oprosti. Želiš li još lidokaina?«

»Dobro sam.«

Kapuljača na No'Oneinoj glavi oštro se pomaknula kad je pogledala u njegovom smjeru. Nastavila je mesti.

Možda je uzrok bio alkohol koji ga je ošamutio, ali najednom mu se živo fućkalo za pretvaranje. Dopustio je sam sebi da izravno gleda u ženu, dok je dobri doktor završavao njegov dlan.

»Znaš, morat ću ti donijeti štaku«, promrmljao je Manello.

»Kad biste mi opisali što trebate«, rekla je No'One blagim glasom, »ja bih vam mogla to donijeti.«

»Savršeno. Otidite u sobu s opremom na samom kraju teretane. Među opremom za fizikalnu terapiju pronaći ćete...«

Dok joj je tip davao upute, No'One je kimala glavom, a njena kapuljača skakutala je gore-dolje. Iz nekog razloga, Tohr si je pokušao predočiti njeno lice, ali bilo je kao u izmaglici. Već je stoljećima nije propisno pogledao – ovo što je maločas ugledao ništa nije značilo jer je stajao na velikoj razdaljini. Razotkrila se njemu i Xhex netom prije obreda združivanja, ali bio je previše potresen da obrati punu pažnju.

Imala je plavu kosu i oduvijek se skrivala u sjeni – ili je barem to činila u Dariusovoj kolibi. Ni tada nije željela da je itko vidi.

»OK, dobro nam ide«, rekao je Manello nakon što je pregledao zašivenu ranu. »Zamotat ćemo ovo i prijeći na sljedeću.«

No'One se vratila baš u trenutku kad je kirurg ljepljivom vrpcom učvršćivao kraj gaze na mjesto.

»Ako želite, možete promatrati.«

Tohr se namrštio, a zapravo nije shvatio da se Manello obratio ženki. No'One se povukla u pozadinu i mogao je vidjeti da je bila zabrinuta.

»Ipak, moram vas upozoriti«, Manello se sagnuo. »Ovo je u gorem stanju od ruke – ali dlan je bio prioritet jer treba za rukovanje nožem.«

Budući da je No'One oklijevala, Tohr je samo slegnuo ramenima. »Možeš gledati što god želiš, s pretpostavkom da imaš dobar želudac za ovo.«

Zaobišla ih je i stala iza doktora, poput kakvog vjerskog kipa prekrizivši ruke i istovremeno ih tutnuvši u široke rukave. Bila je i više nego živa: kad se trgnula vidjevši iglu s anestetikom kako ulazi u meso, naizgled se još dublje povukla u sebe.

Kao da nije podnosila njegovu bol.

Tohr je svrnuo pogled tijekom šivanja.

»Dobro, gotov si«, rekao je Manello nešto kasnije. »I prije nego me pitaš, reći ću ti odgovor. S obzirom kakvom brzinom vi dečki zacjeljujete, bit ćeš

spreman do sutra navečer. Za Boga miloga, kao da ste automobili – doživite sudar, ravno u radionicu i evo vas sekundu kasnije opet na cesti. Ljudima treba prokleta duže vrijeme da se oporave od takvih stvari.«

Oh, ma daj. Tohr baš i nije bio spreman za autocestu. Iscrpljenost koja je gušila njegov motor značila je da se mora nahraniti – a ovim, relativno malim ranama, treba duže vrijeme da srastu.

Osim one jedne epizode sa Selenom, nije se hranio iz žile već dugo...

Ne. Neće ići tamo. Nema potrebe otvarati ta vrata.

»Ne smiješ hodati na ovoj nozi«, naredio mu je kirurg dok je skidao rukavice. »Barem ne do zore. I nema plivanja.«

»Nema problema.« Osobito što se plivanja tiče. Nakon što je vidio ono što je plutalo nasred proklete stvari, možda nikad više ni ne uđe u ovaj bazen. Niti bilo koji drugi bazen, što se toga tiče.

Jedina stvar koja je spriječila da se cijela ova situacija ulijetanja pretvori u kaos bila je činjenica da s njegove strane nije bilo ničega seksualnog. Da, bio je u šoku, ali to nije značilo da je on želio... povaliti je ili slično sranje.

»Jedno pitanje«, rekao je doktor kad se podigao na noge i pružio mu ruku.

Tohr je prihvatio njegovu pomoć i bio nemalo iznenađen kakvom ga je lakoćom osovio na noge.

»Što?«

»Kako se to dogodilo?«

Tohr je pogledao prema No'One, koja je takvom brzinom svrnula pogled da joj se cijelo tijelo zaokrenulo u suprotnom smjeru.

»Boca mi je iskliznula iz ruke«, promrsio je Tohr.

»Ah, dobro – nezgode se događaju.« Njegov ton dao mu je do znanja da mu momak ni na sekundu nije povjerovao. »Pozovite me ako zatrebate. Bit ću dolje u klinici ostatak noći.«

»Hvala, stari.«

»Aha.«

A zatim su on i No'One ostali sami.

Jedanaesto poglavlje

Promatrajući iscjelitelja dok je odlazio, No'One je osjetila poriv da se makne što dalje od Tohrmenta. Doimalo se, u nedostatku treće strane, da joj se najednom približio i postao puno, puno veći.

U tišini koja je uslijedila bila je svjesna da bi trebali razgovarati, ali um kao da joj je bio zastrt oblacima. Za početak se osjećala *posramljenom*, i nekako je ćutjela da bi odgnala taj osjećaj kad bi mu se samo mogla objasniti.

U međuvremenu, njegovo ogromno tijelo odveć ju je plašilo da skupi hrabrosti. Bio je tako visok – nadvisivao ju je gotovo za trideset centimetara. Njegovo tijelo nije bilo tanašno poput njenog: iako je, u odnosu na prije, bio poprilično laganiji od ostale Braće, i dalje je bio plećatiji i mišićaviji od bilo kojeg mužjaka iz *glimere* koje je ikada upoznala.

Zapitala se gdje joj je nestao jezik.

S tim pitanjem u mislima, jedino je bila sposobna odmjeravati brutalnu širinu njegovih ramena, masivne obrise čvrstih leđa, i one duge, opako mišićave ruke. Ne stoga jer ga je smatrala privlačnim. Bila je nasmrt preplašena sve te tjelesne snage.

Tohrment je bio taj koji je koraknuo unatrag, a licem mu je preletio izraz gađenja. »Ne gledaj me tako.«

Stresavši se, prisjetila se da je ovo bio mužjak koji ju je oslobodio, a ne onaj koji ju je ikada povrijedio. Ili će je povrijediti. »Žao mi je.«

»Slušaj me dobro. Želim da ti ovo bude jasno. Ne zanima me ništa u vezi tebe. Ne znam kakvu igricu igraš.«

»Igricu?«

Njegova snažna ruka poletjela je u zrak kad je pokazao prema bazenu. »Ležala si ondje i čekala me da siđem.«

No'One se lecnula. »Što? Nisam čekala ni tebe ni ikoga drugoga.«

»Glupost.«

»Prvo sam provjerila jesam li sama.«

»Bila si gola, plutala ondje kao kakva kurva.«

»Kurva?«

Njihovi povišeni glasovi repetirali su uokolo poput metaka, sudarali se na putanjama dok su jedno drugome upadali u riječ.

Tohrment se prijeteći nagnuo prema njoj. »Zašto si došla ovdje?«

»Ja obavljam posao pralje.«

»Ne u centar za obuku – u ovu prokletu palaču.«

»Željela sam vidjeti svoju kćer.«

»Zašto onda ne provodiš vrijeme s njom?«

»Ona se nedavno združila! Pokušala sam biti na raspolaganju.«

»Da, znam. Samo ne njoj.«

Nepoštivanje u tom dubokom glasu umalo ju je natjeralo da se potpuno povuče, ali njegova nepravda dala joj je snage. »Pobogu, na koji sam način ja mogla znati da ćeš doći ovdje. Mislila sam da su se svi povukli na počinak.«

Tohrment je smanjio razdaljinu među njima. »Reći ću ti ovo samo jednom. Ovdje nema ničega za tebe. Združeni mužjaci u ovoj kući vezani su za svoje *šelane*, Qhuinn nije zainteresiran, a nisam ni ja. Ako si došla ovdje pronaći si *helrena* ili ljubavnika, neće ti poći za rukom.«

»Ne želim nikakvog mužjaka!« Njen povišeni glas ga je ušutkao, ali to nije bilo ni blizu dovoljno. »Ja ću reći *ovo* samo jedanput – prije bih se sama ubila nego ponovno primila mužjaka u svoje tijelo. Znam zašto me mrziš i ja poštujem tvoje razloge, ali *ne želim* tebe ni ikoga takvoga. *Ikada*.«

»Onda, što kažeš da započneš s tim da više ne skidaš tu prokletu odjeću sa sebe?«

Opalila bi mu pljusku da je mogla doseći tako visoko. Čak joj je i dlan zatitrao.

Ipak, nije poletjela naprijed da mu silom izbriše grozni izraz na licu. Uzdigavši bradu, progovorila je koliko je mogla dostojanstveno: »U slučaju da si zaboravio što mi je posljednji mužjak učinio, uvjeravam te da ja nipošto nisam. Hoćeš li mi vjerovati ili ustrajati u zabludi, to nije rezultat mojih postupaka – niti je moja briga.«

Kad je šepajući prošla pokraj njega, poželjela je da joj noga bude zdrava kao nekad: ponos se mnogo bolje pokazivao ravnomjernim hodom.

Približivši se predsoblju, pogledala je natrag prema njemu. On je i dalje stajao na istome mjestu, te se obratila njegovim ramenima... i imenu njegove *šelane* urezanom u samu kožu. »Nikad više neću prići blizu te vode. Odjevena ili razodjevena.«

Dok je teturala prema vratima, drhtala je od glave do pete, i tek kad je u hodniku osjetila udar hladnog zraka, postala je svjesna da je iza sebe ostavila kantu za smeće na kotačićima, uz metlu i svoju haljinu.

Neće se vratiti po njih, to je bilo sigurno.

U praonici je zatvorila vrata za sobom i prislonila se na zid pokraj njih.

Najednom, osjetivši da se guši, strgnula je kapuljaču s glave. Doista, tijelo joj je gorjelo, ali ne zbog teške tkanine koju je nosila. Unutarnji plamen pustio je svoje korijenje i njenu utrobu koristio za ogrjev, a zagrijani dim koji se uzdizao punio joj je pluća, istiskujući kisik.

Bilo joj je nemoguće pomiriti mužjaka kojeg je poznavala u Staroj zemlji s ovim kojeg je maločas vidjela. Prvi je bio čudan, ali nikad neljubazan. Dobre i nježne duše, ipak je uspijevao briljirati u brutalnostima rata – a istovremeno i zadržati svoje suosjećanje.

Njegova sadašnja verzija samo je ogorčena olupina.

A kada samo pomisli koliko je zaneseno pripremala onu haljinu u nadi da će učiniti barem nešto dobro?

Imala bi više sreće da poželi pomaknuti palaču svojim mislima.

Netom nakon No'Oneina bijesnog odlaska, Tohr je shvatio da su on i John Matthew imali mnogo toga zajedničkog, osim činjenice da dečko noćas jedino nije porezao ruku i nogu: ljubaznošću svojih temperamenata, obojica su sada bili odjeveni u kostim Kapetana Seronje, koji je uključivao i plašt obeščaćenosti, čizme srama te ključeve zajebrmobila.

Kriste, što mu je to izašlo iz usta?

U slučaju da si zaboravio što mi je posljednji mužjak učinio, uvjeravam te da ja nipošto nisam.

Zagundavši, uštipnuo se za korijen nosa. Pobogu, zašto je uopće pomislio, makar i na sekundu, da bi tu ženku ijedan mužjak seksualno privlačio?

»Jer si pretpostavio da si joj privlačan i to te izbacilo iz cipela.«

Tohr je zatvorio oči. »Ne sada, Lassiteru.«

Naravno, pali anđeo nije mario za verbalnu traku s natpisom: Stop, Policija. Idiot s plavkastom kosom otišao je prijeko i sjeo na jednu od klupa, položio laktove na koljena, a bijele oči su mu bile mirne i ozbiljne.

»Vrijeme je da ti i ja malo pročavrljamo.«

»Što, o mojim duštvenim manirama?« Tohr je odmahnuo glavom. »Bez uvrede, ali prije bih primio savjet od Rhagea – i to ti valjda govori nešto.«

»Jesi li ikada čuo za Međusvijet?«

Tohr se na zdravoj nozi čudno okrenuo oko svoje osi. »Nisam zainteresiran za predavanje o razlomcima. Hvala ti.«

»To mjesto zaista postoji.«

»Kao i Cleveland. Detroit. Prekrasni centar Burbanka.« U šezdesetima je bio fan *Laugh-in*⁶ programa. »Ali također ne želim slušati ni o njima.«

»Tamo se nalazi Wellsie.«

Tohru je srce stalo u prsima. »Dovraga, o čemu ti pričaš?«

»Ona se ne nalazi u Sjenosvijetu.«

OK, vjerojatno bi ga trebao poslušati. Umjesto toga, samo je piljio u momka.

---

⁶ Humoristični serijal sa skečevima sniman u studiju NBC-a u Burbanku. Emitirao se od 1968. do 1973. godine.

»Jebote, o čemu ti pričaš?«

»Ona nije tamo gdje ti misliš da jest«, promrmljao je anđeo.

Suhoga grla, jedva je izustio: »Želiš li reći da je ona u paklu? Jer to je jedina druga mogućnost.«

»Ne, nije.«

Tohr je duboko udahnuo. »Moja *šelán* je bila plemenita ženka i nalazi se u Sjenosvijetu – nema apsolutno nikakvog razloga da pomislim kako se nalazi u Zlozemlji. A što se mene osobno tiče, za večeras mi je dosta bacanja drvlja i kamenja. Stoga ću se odšetati kroz ona vrata ondje«, prstom je pokazao u smjeru predsoblja, »a ti ćeš me pustiti da odem. Jer nisam ni najmanje raspoložen za ovo.«

Okrenuvši se od njega, započeo je šepati koristeći onu jedinu štaku koju je No'One donijela.

»Ti si prokleta siguran u nešto o čemu nemaš pojma.«

Tohr se zaustavio. Ponovno je zatvorio oči. Pomolio se da osjeti nešto – bilo što, osim ovog poriva za ubijanjem.

Nije imao sreće.

Pogledao ga je preko ramena. »Ti si anđeo, je li tako? Dakle, trebao bi pokazati suosjećanje. Upravo sam optužio ženku koju je drugi mužjak silovao i napravio joj dijete da je kurva. Zar ti iskreno misliš da sam sada sposoban podnijeti da me netko zajebava u vezi s mojom *šelán*?«

»U zagrobnom životu postoje tri mjesta. Sjenosvijet, u kojem se voljeni ponovno ujedinjuju. Zlozemlja, kamo idu nepravedni. I Međusvijet.«

»Jesi li ti uopće čuo što sam sad rekao?«

»Tamo duše ostaju zarobljene. Taj svijet nije poput ostala dva.«

»To je tvoja briga?«

»Međusvijet je za svakoga drugačiji. Upravo sada, tvoja *šelán* i tvoje mlado su tamo zarobljeni radi tebe. Zbog toga sam i došao – ovdje sam da ti pomognem, da pomognem njima da odu kamo pripadaju.«

Čovječe, ovo je baš bilo savršeno vrijeme da si ozlijedi nogu, pomislio je Tohr. Najednom uopće nije imao osjećaj ravnoteže. Ili to ili se centar za obuku počeo vrtjeti na osovini kuće.

»Ne razumijem«, šapnuo je.

»Moraš krenuti dalje, stari moj. Prestani se držati za nju, kako bi ona mogla otići.«

»Čistilište ne postoji, ako je to ono što impliciraš.«

»Jebote, a što misliš – odakle sam ja došao?«

Tohr je podigao obrvu. »Zar doista želiš da ti odgovorim na to?«

»Nije smiješno. Ozbiljno ti govorim.«

»Ne, ti mi lažeš.«

»Jesi li se ikada zapitao kako sam te pronašao u onoj šumi? Zašto se ne odvajam od tebe? Jesi li se ikada, pa makar na trenutak, zapitao zašto gubim vrijeme na tebe? Tvoja *šelan* i tvoj sin su zatočeni i ja sam poslan ovdje da ih oslobodim.«

»Sin?« dahnuo je Tohr.

»Da, nosila je malog dječaka.«

U tom času, Tohrove noge su samo popustile pod njim – nasreću, anđeo je poskočio naprijed i uhvatio ga prije nego je uspio nešto slomiti.

»Dođi.« Lassiter ga je manevrirajući odveo do klupe. »Parkiraj se i stavi glavu među koljena – boja lica ti je otišla kvragu.«

Prvi put, Tohr mu nije proturječio; pustio je dupe da mu padne dolje i prepustio se anđelu da ga obujmi. Otvorivši usta u nastojanju da udahne, zamijetio je da pločice na podu nisu bile jednoboje, već su bile ukrašene bijelim, sivim i modrim točkicama.

Kada je na leđima osjetio kružno milovanje ogromne ruke, bio je čudno utješten.

»Sin...« Tohr je malo zadigao glavu i dlanom prešao preko lica. »Želio sam sina.«

»Kao i ona.«

Prostrijelio ga je oštrim pogledom. »Ona mi to nikada nije rekla.«

»Držala je to za sebe jer nije željela da se hvališ uokolo kako ćeš u kući imati dva muška.«

Tohr se nasmijao. Ili je možda zajecao. »Oh, točno ono što bi ona učinila.«

»Da.«

»Onda, ti si je vidio.«

»Da. I ona nije dobro, Tohre.«

»Povratit ću.« Što je čak i bilo bolje od plakanja. »Čistilište?«

»Međusvijet. I postoji razlog zašto nitko ne zna za njega. Ako izađeš iz tog područja, završiš u Sjenosvijetu – ili Zlozemlji, i tvoje iskustvo se izbriše, kao loše sjećanje koje izbljedi. A ako ti se prozor zatvori, ostaneš ondje zauvijek. Dakle, nije baš da ispunjavaš obrasce o izgledu krajolika.«

»Ja ne razumijem – imala je dobar život. Bila je plemenita ženka čiji je život prerano ugašen. Zašto ne bi otišla u Sjenosvijet?«

»Jesi li ti uopće čuo što sam rekao? Zbog tebe.«

»Mene?« Odmahnuo je rukama. »Jebote, što sam pogrešno ja učinio? Živim i dišem – nisam se ubio i ne namjeravam to učiniti.«

»Moraš je pustiti. Nemoj to nijekati. Ma hajde, pogledaj samo što si upravo učinio No'One. Uletio si joj dok je bila gola, i to ne njenom krivnjom, a samo

što joj nisi odgrizao glavu jer si mislio da ti se nabacuje s malo vrućeg i vlažnog.«

»I želiš reći da je pogrešno jer ja ne želim da ona koketira sa mnom?«
frknuo je Tohr. »Osim toga, kako ti dovruga uopće znaš što se maloprije dogodilo?«

»Zar ti stvarno misliš da nisam uvijek uz tebe? I problem nije No'One. Ti si problem – ne želiš da ti ona bude privlačna.«

»One mi *nije bila* privlačna. I nije ni sad.«

»Ali u redu je ako jest. U tome je cijela poanta.«

Tohr je posegnuo rukom, zgrabio anđela za majicu i primaknuo im glave.
»Dvije stvari ću ti reći. Ne vjerujem ni riječi što mi govoriš, i ako znaš što je dobro za tebe, začepit ćeš tu jebenu gubicu o mojoj družici.«

Kad ga je Tohr pustio i podigao se na noge, Lassiter je opsovao. »Nemaš vječnost za ovo, druškane.«

»I ostani van moje proklete sobe.«

»Jesi li ti zbog svog bijesa spreman staviti na kocku njen vječni počinak? Jesi li doista toliko arogantan?«

Tohr ga je ošinuo pogledom preko ramena. Kurvin sin je nestao: na klupi gdje je anđeo sjedio nije bilo ničega osim zraka. I bilo je teško s tim se prepirati.

»Jebeni manijak.«

Dvanaesto poglavlje

Kad je Xhex ušla u Iron Mask, osjećala se kao da se vratila kroz vrijeme. Godinama je radila u klubovima poput ovoga, probijala se među očajnim ljudima kao sad, očima pratila svaki znak nevolja – poput ovog malog čvora tenzija ispred nje.

Dva momka su se odmjeravala. Darkerski bikovi umalo nisu strugali po podu svojim New Rock čizmama. S druge strane bila je zadovoljna ženska crno-bijele kose, svjetlucavog dekoltea, u kretenskom kostimu koji je po sebi imao remenčiće od crne kože. Xhex joj je poželjela opaliti pljusku i izbaciti je van samo zbog tog stava.

Međutim, pravi problem nije bila ta šupljoglavka sa sisama, već ova dva komada mesa koji su namjeravali razmijeniti pozdrave šakama. Nije bila zabrinuta što će ova dvojica razbiti noseve ili vilice jedan drugome, već je brinula zbog ostalih dvjesto ljudi koji su se u osnovi dobro ponašali. Frcanje muških tijela u dvanaest različitih smjerova moglo bi mnoge nedužne promatrače obrušiti na guzicu, a kome je to potrebno?

Gotovo se umiješala među njih, kad se sjetila da to više nije bio njen posao. Nije više bila odgovorna za ove tupoglavce i njihova libida te ljubomorne ispade, njihove drogeraške navike ili dilanje, čak i seksualne eskapade.

Svejedno, evo Treza »Latimera« – on će se svejedno pobrinuti za to.

Ljudima u gomili Maur je bio samo jedan od njih, ali veći i agresivniji. Međutim, ona je znala istinu. Sjena je bio puno opasniji nego je ijedan čovjek mogao zamisliti. Kad bi poželio, bez problema bi im iščupao grlo u tren oka, a zatim ih nabio na kolac iznad vatre, podlijevao ih vlastitom masnoćom nekoliko sati, te pojeo za večeru zajedno s klipom kukuruza i vrećicom čipsa.

Sjene su se na jedinstven način rješavali svojih neprijatelja.

Vidim li podignute palčeve? Itko?

U času kad se gromada od Treza pojavila, dinamika na pozornici se smjesta izmijenila: usrana drolja ga je jednom pogledala i potpuno zaboravila onu dvojicu tipova koje je nahuškala da se zakače. U međuvremenu se pijani dvojac malo ohladio. Povukavši se unatrag, procjenjivali su svoju situaciju.

Trezove oči na čas su se susrele s Xhexinima, a zatim je on preusmjerio pažnju na svoj trojac. Kad mu se ženska pokušala nabaciti bljesnuvši očima i dekolteom, dojam je bio jednak kao kad vegetarijancu ponudiš sočni odrezak: Trez je bio neodređeno zgađen.

Zbog preglasne glazbe, Xhex je uhvatila pokoju riječ, ali i bez toga je savršeno mogla pogoditi scenarij: *Nemojte biti seronje. Izađite van. Prvo i jedino upozorenje prije nego postanete persona non grata.*

Na kraju svega, Trez je praktički morao željeznom polugom skinuti ovu harpiju sa sebe – zalijepila mu se poput priljepka na ruku.

Odjebao je napast. »Ne misliš valjda ozbiljno.«

Taj njegov lagani, seksi osmijeh bio je problem. A ni taj duboki glas nije pomagao, kao ni njegovo tijelo.

»Hej.« Morala mu je uzvratiti osmijehom. »Opet problemi sa ženama?«

»Uvijek.« Ogleđao se uokolo. »Gdje je tvoj čovjek?«

»Nije ovdje.«

»Ah, dakle.« Stanka. »Kako si ti?«

»Ne znam, Trez. Ne znam zašto sam došla.«

Ispruživši ruku, obgrlio ju je teškom mišicom preko ramena i privukao k sebi. Bože, jednako je mirisao – kombinacija Guccijevog *Pour Hommea* i nečega što je bilo sveukupno *njegovo*.

»Hajde, djevojčice«, promrmljao je. »Idemo iza, u moj ured.«

»Ne zovi me djevojčice.«

»OK. Što kažeš na *zlatice*?«

Provukla je ruku oko njegova struka i glavu prislonila na njegova prsa dok su koračali jedno kraj drugoga. »Voliš li da su ti muda na mjestu?«

»Da. Ali mi se ne sviđa kako ti izgledaš. Draža si mi ratoborna i bijesna.«

»I meni isto, Trez. I meni isto...«

»Onda, nemaš ništa protiv *zlatice*? Ili ću morati postati još grublji s tobom? Izvući ću i *dušice* ako budem morao.«

Straga u klubu, odmah pokraj svlačionice gdje su »plesalice« skidale i odijevale svoju uličnu odjeću, vrata Trezovog ureda bila su poput ulaza u hladnjak. Unutra se nalazio crni, kožni kauč, veliki metalni stol i olovom obložena škrinja zakovana za pod. I to je bilo to, uz narudžbenice, račune, telefonske poruke i laptope...

Otkad je ovo posljednji put vidjela, činilo joj se kao da je prošlo milijun godina.

»Čini se da iAm još nije navratio ovamo«, rekla je, kimnuvši prema neredu na stolu. Trezov blizanac ne trpi takvo stanje.

»On je u Salovom restoranu, kuha do ponoći.«

»Isti raspored, ha?«

»Ako nije pokvareno...⁷«

---

⁷ Eng. If it ain't broke, don't fix it — Ako nije pokvareno, nemoj ni popravljati.

Ugodno se smjestivši, on u svojoj stolici nalik na prijestolje, ona na kauču, osjetila je bol u grudima.

»Pričaj sa mnom«, rekao je.

Naslonila je glavu na ruku i prekržila gležanj preko koljena, te se igrala vezicama na svojim čizmama. »Što kad bih ti rekla da želim svoj stari posao natrag?«

Hitrim pogledom uhvatila je njegov trzaj. »Mislio sam da se sada boriš s Braćom.«

»I ja sam mislila.«

»Wrathu nije ugodno što ima ženu na terenu?«

»Johnu nije.« Kada je Trez opsovao, ona je teško uzdahnula. »I budući da sam ja njegova *šelan*, njegova je zadnja.«

»Stvarno te pogledao u oči i...«

»Oh, učinio je on i više od toga.« Kad se zrakom prolomilo prijeteće režanje, ona je odmahнула rukom. »Ne, ništa nasilno. Ipak, te svađe i nisu baš bile zabavne.«

Trez se zavalio u stolici. Prstima je lupkao po neredu pred sobom i zapiljio se u nju. »Naravno da se možeš vratiti – pa poznaješ me. Mene ne vežu nikakve vampirske predodžbe o pristojnosti – i naše društvo je matrijarhalno, stoga nikada i nisam razumio ženomrsece u Starim običajima. Međutim, zabrinut sam za tebe i Johna.«

»Oh, mi ćemo to riješiti.« Kako? Nije imala pojma. Ali neće se prepustiti bojazni da njihove riječi više neće imati kredibiliteta. »Jednostavno ne mogu više samo sjediti u onoj kući, a ne želim više ni vidjeti one dečke. Sranje, Trez, trebala sam znati da je ovo združivanje s njim loša ideja. Ja nisam za to.«

»Meni to zvuči kao da problem nije u tebi. Iako shvaćam zašto se on tako ponaša. Da se nešto dogodi i Amu, ja bih poludio – stoga i nije dobra zamisao da se nas dvojica borimo rame uz rame.«

»I svejedno to činiš.«

»Da, ali mi smo glupi. I nije baš da izlazimo svake noći u potrazi za borbom prsa o prsa – imamo uredske poslove koji nas okupiraju, i samo u slučaju da nas nešto pronađe, idemo to rješavati.« Otvorio je ladicu stola i dobacio joj svežanj ključeva. »Dolje niz hodnik je jedini preostali prazan ured. Ako se ponovno pojavi onaj detektiv iz Odjela za umorstva zbog Chrissy i onog njenog mrtvog dečka, morat ćemo to riješiti. U međuvremenu, vratit ću te na platnu listu. Odabrala si dobro vrijeme – potrebna mi je pomoć da organiziram izbacivače. Ali – i sad mislim ozbiljno – ovo nije dugoročna obaveza. Možeš otići ako poželiš.«

»Hvala ti, Trez.«

Oboje su buljili preko njegovog stola u neodređenu točku.

»Bit će sve OK«, rekao je Sjena.

»Siguran si u to?«

»Potpuno.«

Nekih blok i pol zgrada dalje od Iron Maska, Xcor je stajao u sjeni ispred salona za tetoviranje. Crveni, žuti i plavi odsjaj s neonske reklame bockao mu je oči i nervirao ga.

Throe i Zypher su ušli u salon prije desetak minuta, ali ne da se tetoviraju.

U ime svega svetoga, Xcoru bi bilo draže da su njegovi vojnici u ozbiljnoj misiji. Nažalost, s potrebom za krvlju ne može se pregovarati – i još nisu pronašli pouzdan izvor za to. Ljudske ženke će poslužiti u neprilici u kojoj su bili, ali snaga im nije trajala ni približno dovoljno dugo, a to je značilo da je lov na žrtve bio gotovo učestao kao i potraga za hranom.

Zaista, ovdje su bili samo jedan tjedan, a on je već u svome mesu osjećao onemoćalost – tamo u Staroj zemlji imali su prave vampirice kojima su plaćali da im budu na usluzi. Ovdje trenutno nisu imali taj luksuz, i bojao se da će to potrajati neko vrijeme.

Iako, kada bi postao kraljem, taj bi problem bio riješen.

Dok je čekao, prebacivao je svoju težinu s noge na nogu, a njegov kožni kaput tiho je cvilio. Na leđima, skrivena u svom tobolcu, ali pripravna za korištenje, ležala je njegova kosa, nestrpljiva baš poput njega samog.

Ponekad bi se mogao zakleti da je razgovarala s njim: na primjer, s vremena na vrijeme, pokraj ulaza u uličicu u kojoj se nalazio prošlo bi ljudsko biće; možda usamljenik koji je brzo hodao, ili žena koja je krivudala pokušavajući pripaliti cigaretu na vjetru, ili manja skupina nacvrcanih veseljaka. Vrebao ih je očima kao da su plijen, zamjećivao pokrete njihovih tijela i nagađao gdje su možda skrili svoje oružje, te koliko bi mu skokova trebalo da im se ispriječi na putu.

I cijelo to vrijeme njegova kosa mu je šaptala, nutkala ga da krene u akciju.

Još u vrijeme Bloodlettera, ljudi je bilo manje i bili su manje otporni, prigodni i kao meta za vježbanje i kao izvor hrane – zbog čega su ti bezrepi štakori i stvorili tolike mitove o vampirima. Sad su ti glodavci preuzeli zemljinu palaču, postavši im prijatelj.

Kakva šteta što nije mogao propisno obraditi Caldwell. Ne samo da ga otme iz ruku velikog Slijepog kralja i Bratstva, već i iz ruku *homo sapiensa*.

Njegova je kosa bila spremna; to je bilo sigurno. Samo što nije zatitrala na njegovim leđima, preklinjući ga, glasom vrućim kao iz usta neke ženke, da je upotrijebi.

Throe je izronio iz salona i stupio u uličicu. Trenutno su se Xcorovi očnjaci izdužili, kita mu se ukrutila, ali nije bio zainteresiran za seks – to je bila samo prirodna reakcija njegovog tijela.

»Zypher upravo završava s njima«, rekao je njegov pukovnik.

»Dobro.«

Kad su se malo niže otvorila metalna vrata, obojica su tutnuli ruke u kožne kapute da zgrabe svoje pištolje. Ali to je bio samo Zypher u društvu dama, koje su bile jednako privlačne kao i hrpa smeća pokraj krasnog objeda.

Međutim, oni nisu bili izbirljivi. Osim toga, imale su ono što im je bilo najpotrebnije: vrat.

Prilazeći im, Zypher se cerio, istovremeno pazeći da ne pokaže svoje očnjake. Sebi svojstvenim naglaskom, procijedio je: »Ovo su Carla, Beth i Linda...«

»Lindsay«, doviknula je najudaljenija ženska.

»Lindsay«, ispravio se, ispruživši ruku i privukavši je bliže. »Djevojke, upoznale ste mog prijatelja – a ovo je moj šef.«

Vojnik se nije zamarao s imenima – zašto uzaludno trošiti dah? Usprkos nepristojnom predstavljanju, one su se doimale uzbuđenima: Carla, Beth i Lindkoji-već-kurac smiješile su se Throeu, a u očima im se bljeskao zeleni odsjaj sve dok im pogled nije pao na Xcora.

Iako je uglavnom stajao u sjeni, sigurnosna svjetiljka sa senzorom iznad vrata se upalila kada su izašle i bilo je očito da im se nije svidjelo ono što su vidjele. Dvije su oborile oči na tlo. Treća se samo poigravala sa Zypherovom kožnom jaknom.

Urođeno odbijanje nije bila nikakva novost. Zapravo, ni jedna jedina ženka ga nikada nije pogledala s odobravanjem ili zavodljivim očima.

Nasreću, nije mogao manje mariti za to.

Prije nego je tišina postala čudna, Zypher je rekao: »Da, ove ljupke dame su upravo krenule na posao...«

»U Iron Mask«, progovorila je ona Lin.

»... ali dogovorili smo se da ćemo se ponovno sastati ovdje u tri sata.«

»Onda nam završi smjena«, dodala je jedna od njih.

Kad se trio započeo dosadno i zločesto hihotati, Xcoru nisu bile ništa više zanimljive nego on njima. Zaista, njegove ambicije bile su puno veće od Zypherovih. Seks, poput uzimanja krvi, bio je neugodna biološka funkcija, a on je bio i suviše pametan da bi pao na ta romantična sranja.

Ako se i odlučiš ići tim putem, kastracija je bila lakša, manje bolna i jednako dugoročno učinkovita.

»Onda, jesmo li dogovorili spoj?« upitao je Zypher dame.

Ženska koja mu se umalo uvukla ispod odjeće šapnula je nešto zbog čega je Zypher morao pognuti glavu. Kad su mu se obrve skupile, nije bilo suviše teško pogoditi o čemu je bila riječ, a ni žena nije izgledala nesretnom čuvši njegov odgovor.

Zapravo je i prela.

A opet, to je bilo ono što su nekastrirane ulične mačke i činile, zaključio je Xcor.

»Dogovoreno«, rekao je vampir, pogledavši u Throea. »Obećao sam da ćemo se jako lijepo pobrinuti za njih.«

»Imam sve što nam je potrebno.«

»Lijepo. Dobro.« Lupnuo je prvo jednu po stražnjici, zatim drugu. Treću, onu koja mu se pokušavala uvući pod kaput, nagnuo je natrag i žestoko je poljubio.

Još hihotanja i zavodničkih pogleda koji se nisu svodili samo na činjenicu da se ove tri prostitutke bile na putu da im se plati.

Dok su odlazile, svaka je pojedinačno pogledala u Xcora, a izraz na njihovim licima govorio mu je da im je bio poput kakve bolesti kojoj će uskoro biti izložene. Pitao se tko će izvući deblji kraj kad se ponovno susretnu – jer on će imati jednu od njih, sigurno kao što je dan predug i noći uvijek prekratke.

U ovakvim situacijama, samo to će ga i dodatno koštati.

»Krasni primjerci kreposti«, rekao je Xcor suho kad je ostao sam sa svojim vojnicima.

Zypher je slegnuo ramenima. »One su to što jesu. I bit će nam dovoljno dobre.«

»Nastojim nam pribaviti propisne ženke«, rekao je Throe. »Međutim, nimalo lagan posao.«

»Možda se moraš više potruditi.« Xcor je podigao oči prema nebu. »A sad idemo na posao. Vrijeme curi.«

Trinaesto poglavlje

Kurva? *Kurva?*

Bacila se na Onu stranu i ušavši u Utočište u kojem je provela stoljeća, nije iz glave uspijevala izbaciti ni tu riječ, a ni svoj bijes.

Dolje, u centru za obuku, čisto rublje nikad nije bilo žustrije složeno, a završivši obavljanje svojih dužnosti, ostanak u palači tijekom dnevnih sati jednostavno je bio nemoguć.

Ovo je bilo njeno jedino alternativno odredište.

Uostalom, bilo je i vrijeme da ponovno obnovi svoju snagu.

U polju, među raznobojnim cvijećem, stajala je i duboko udisala svesrdno se moleći da je nitko neće ometati. Ovo što je mogla ponuditi, čak i usputnom prolazniku, bilo je odveć malo prema onome što su ljubazne i svete Odabranice zasluživale – nasreću, većinom su sad obitavale na Dalekoj strani s Primužjakom.

Zadigavši suknje, maršem se uputila kroz rascvjetale tulipane širokih glavica i živopisnih boja koje su se prelijevale poput dijamanta. Nastavila je koračati dok nije osjetila proteste svoje bolesne noge. Ne obazirući se, ipak nije odgodila ovu promenu.

Čuvarđevin dragocjeni teritorij sa sve je četiri strane bio omeđen gustom šumom, mjestimice istočkan klasicističkim zgradama i hramovima. No'One je poznavala svaki krov, svaki zid, svaku stazu, svaki bazen – i sada, u svom bijesu, u velikom je krugu stupala oko svega.

Njen ju je bijes animirao, tjerao je da hita naprijed prema... pa, ničemu i nikome. A ipak nije ni najmanje posustala.

Kako je samo mogao on, koji ju je vidio u agoniji, upotrijebiti tu riječ? Bila je djevica kojoj je silom otet dar namijenjen mužjaku s kojim se trebala združiti.

Kurva!

Odista, Tohrment nije bio onaj mužjak kojeg je nekoć poznavala – i s tom mišlju spoznala je da su u tome bili jednaki. I ona je također odbacila raniju inkarnaciju sebe, ali za razliku od njega, ova sadašnja persona bila je napredak.

Nakon nekog vremena, noga ju je toliko zaboljela da je morala usporiti i zatim stati. Bol joj je razbistrila um, odagnavši prizor zemaljske okolice koji ju je progonio – usredotočila se na krajolik pred sobom.

Stajala je ispred Hrama osamljenih pisarica.

Nije bio nastanjen, kao ni sve ostale građevine.

Ogledajući se uokolo, spoznala je istinsku dubinu tišine. Ovaj je krajolik bio potpuno isprazan. Ironično, živopisne boje kojima je napokon odobren pristup ovdje ne samo da su zamijenile beskrajnu bjelinu, već i potjerale sav život odavde.

Prisjetivši se prošlosti, onih dana kad je toliko dužnosti imala na svojim plećima, spoznala je da na Drugoj strani boravi ne samo kako bi našla svoju kćer, već je to i drugo mjesto gdje će do iscrpljenosti raditi da utiša roj svojih misli.

Ovdje nije imala što činiti.

Najdraža Čuvardjevo, pa ona će poludjeti.

Najednom, um joj je preplavio prizor Tohrmentovih golih ramena, sve dok nije ostala potpuno zaslijepljena.

WELLESANDRA

Ime urezano širinom njegove muskulature na Starom jeziku, kao simbol zbiljskog sjedinjenja tijela i duša.

Nedvojbeno se, poput nje same, osjećao uništenim kad mu je sudbina otela život. Isprva je i sama bila bijesna. Pristigavši ovdje nakon svoje smrti, njena obamrlost kao da se rastopila razotkrivši plamen gnjeva, posebice nakon što ju je Upraviteljica uputila u njene dužnosti. Nije bila sposobna na ikome iskaliti svoj gnjev osim na sebi samoj – i činila je to desetljećima.

Barem dok nije spoznala uzrok takvoj sudbini, svrhu iza svoje tragedije, razlog svog spasenja.

Pružena joj je druga prilika da spozna greške prijašnjeg načina života, da se ponovno rodi u uslužnu i poniznu osobu.

Širom rastvorivši vrata hrama, pred njom se ukazala prostrana prostorija ispunjena redovima stolova, naslaganim svicima pergamenta i bijelim perima za pisanje. Šepajući je ušla unutra. Na svakoj postaji, u središtu radne plohe, nalazila se kristalna posuda do tri četvrtine napunjena vodom tako bistrom da je naizgled bila nevidljiva.

Da, Tohrment je patio kao i ona nekoć, a možda je bio tek na početku putovanja koje je za nju završilo prije suviše godina da bi ih mogla nabrojati. Iako je bilo lakše osjećati gnjev prema njegovim nepravednim optužbama, morala je krenuti težim, ali vrednijim putem suosjećanja i razumijevanja...

Odabranice su joj ukazale na to svojim primjerom.

Razumijevanje je zahtijevalo i znanje, pomislila je zapiljivši se u jednu od posuda.

Koraknuvši naprijed, svladala ju je nelagoda zbog potrage koju će uskoro inicirati, te je odabrala postaju na drugom kraju prostorije, daleko i od vrata i od katedralnih olovnih prozora.

Posjevši dolje, na površini stola nije pronašla ni zrnce prašine, ni minijature ostatke u vodi ili na njenoj površini, kao ni osušenu tintu u bočici – usprkos činjenici da već neko vrijeme soba nije bila ispunjena ženkama koje su pretražile događaje o vrsti ispod njih i zapisivale povijest koja se prikazivala pred njihovim milim očima.

Obujmiši posudu dlanovima, a ne prstima, No'One ju je podigla. Jedva zamjetnim pokretom otpočela je raditi krugove u vodi, zamišljajući Tohrmentova leđa.

Ubrzo se pred njom začela priča protkana ljubavlju, ispričovijedana u pokretnim slikama jarkih boja.

Nikad ranije nije ni pomišljala da u posudama istraži njega i njegov život. Onih prijašnjih nekoliko puta samo je htjela provjeriti sreću svoje obitelji i doznati svašta o kćerinom životu. Sad je shvatila da joj je bilo odveć teško potražiti dvojicu ratnika koji su joj pružili zaklon i zaštitu.

U svom posljednjem i kukavičkom činu obojicu ih je izdala.

Na površini vode ugledala je Tohrmenta u društvu crvenokose ženke dostojanstvenog držanja – plesali su valcer, ona u onoj crvenoj haljini, a on bez ogrtača i pokazujući svježe ožiljke njenog imena ispisanog na Starom jeziku. Bio je tako radostan, blistav od sreće, a njihova ljubav i ujedinjenje podarili su mu sjaj Sjevernjače.

Usljedile su druge scene i prikazivale tijekom godina, od samih početaka kad su jedno drugome bili stranci do utjehe koja je dolazila s prisnošću, od skromnog do veličanstvenog doma, od dobrih vremena kad su se zajedno smijali do loših kad su se prepirali.

U njima je bilo sadržano sve najbolje što život ikome može ponuditi: uzvraćena ljubav osobe s kojom si urezivao značenje u hrastovom deblu trajnog prolaska vremena.

I zatim još jedna scena.

Ženka je stajala u dražesnoj, blistavoj kuhinji ispred štednjaka. U ruci je držala lopaticu. Na štednjaku pred njom peklo se meso u tavi. Međutim, njenu pažnja nije bila zaokupljena kuhanjem. Dok se dim uzdizao sa štednjaka, ona je tupo piljila u prostor pred sobom, očiju sasvim nefokusiranih.

Tohrment se pojavio na drugom kraju, uletjevši kroz vrata. Zazvao ju je imenom i, zgrabivši mali ručnik, uputio se prema sitnoj napravi na stropu. Dok se grčio kao da ga uši bole, žustro je tim predmetom mahao lijevo-desno.

S druge strane, za štednjakom, Wellesandra je poskočila i odmakla zapaljenu tavu s užarenog plamenika. Progovorila je, a iako je prizor bio nijem, bilo je jasno da se ispričavala.

Nakon što se sve primirilo i vatra je bila ugašena, Tohrment se leđima oslonio na pult, prekrizio ruke na prsima i neko vrijeme govorio. Zatim je utihnuo.

Wellesandra je dugo šutjela. U prethodnim scenama iz njihovog života uvijek se doimala jakom i izravnom, ali sad je izraz njenog lica bio pun oklijevanja.

Izrekavši svoj odgovor, čvrsto je stisnula usne, a oči prilijepila na svog *helrena*.

Tohrment je polagano odvajao ruke, a zatim pustio da one padnu niz bokove; čak i čeljust mu se objesila. Beskrajno dugo je treptao gore-dolje.

Kad se napokon pomaknuo, njegovo tijelo presavijalo se kao da mu je svaka koščica bila slomljena: zateturavši preko kuhinje, pao je na koljena ispred svoje *šelan*. Podigavši drhtave ruke, dotaknuo ju je po truhu i gorko zaplakao.

Nije rekao ni riječi, samo je primaknuo svoju družicu bliže k sebi. Njegove velike, snažne ruke obujmile su je oko struka, a vlažni obraz položio je na njenu maternicu.

Iznad njega, Wellesandra se smiješila i blistala od sreće.

Međutim, ispod njenog radosnog lica, Tohrovo se izobličilo od užasnog straha. Kao da je znao, čak i tad, kako je trudnoća kojoj se radovala bila propast za troje ljudi.

»I mislio sam da ću te pronaći na ovoj strani.«

Stresavši se, No'One se okrenula, a voda iz posude prolila se po njenoj haljini – prizor u njoj je nepovratno uništen.

Tohrment je stajao na dovratku kao da želi obraniti i zaštititi ono što mu je s pravom pripadalo od ove invazije na njegovu privatnost. Njegovom lošem raspoloženju nije bilo ni traga, ali čak i u odsutnosti bijesa, ispijeno mu lice nije bilo ni blizu onoga što je upravo vidjela u posudi.

»Došao sam se ispričati«, rekao je.

Pažljivo odloživši posudu natrag, promatrala je smirivanje namreškane površine vode koja se pomalo vraćala na prijašnju razinu, obnovljena iz nekog nepoznatog i nevidljivog izvora.

»Zaključio sam da je bilo bolje pričekati dok se nisam malo otrijeznio.«

»Promatrala sam te«, rekla je. »U posudi. S tvojom *šelan*.«

To ga je ušutkalo.

Podigavši se na noge, No'One je pogladila svoju halju koja je padala, kao i uvijek, u ravnim, bezobličnim naborima tkanine. »Tvoje loše raspoloženje i eksplozivna narav su razumljivi. Prirodno je da ranjena životinja napada čak i prijateljsku ruku.«

Podigavši pogled prema njemu, zamijetila je da su mu obrve bile spojene u jednu crtu koliko se jako mrštio. Pa, nije izrekla baš prigodni uvod u razgovor.

Bilo je vrijeme da raščiste zrak među sobom, i kao što je slučaj s čišćenjem ugnojene rane, bilo je za očekivati da će boljeti.

Međutim, infekcija se mora izrezati iz mesa.

»Kad je umrla?«

»Ubijena je«, rekao je nakon jednog trenutka. »Ubili su je.«

»Kad?«

»Prije petnaest mjeseci, dvadeset i šest dana, sedam sati. Morao bih pogledati na sat da ti kažem minute.«

No'One je prešla do prozora i pogledala van na sjajnu, zelenu travu. »Kako si doznao da su ti je uzeli?«

»Moj kralj. Moja braća. Došli su... i rekli mi da je upucana.«

»Što se dogodilo nakon toga?«

»Vrisnuo sam i dematerijalizirao se. Plakao sam tjednima u divljini, sasvim sam.«

»Nisi izvršio obred njenog prelaska na Sjenosvijet?«

»Gotovo godinu dana nisam bio ni blizu doma.« Opsovao je i protrljao lice. »Ne mogu vjerovati da me ispituješ ta sranja, i ne mogu vjerovati da ti ja na njih odgovaram.«

Slegnula je ramenima. »To je stoga jer si bio okrutan prema meni na bazenu. Osjećaš se krivim, a ja osjećam da mi nešto duguješ. Ovo posljednje meni daje odvažnosti, a prvo tebi razvezuje usne.«

Zijevnuo je nekoliko puta. »Jako si pametna.«

»Zapravo i nije tako. To je očigledno.«

»Što si vidjela u posudama?«

»Jesi li siguran da želiš to čuti?«

»Sve se to u mojoj glavi vrti u neprekidnoj petlji – neće mi biti nikakva novost.«

»Rekla ti je u vašoj kuhinji da je trudna i pao si na koljena pred njom. Ona je bila sretna, ti nisi.«

Kad je on probljedio, poželjela je da mu je ispričala neku drugu scenu.

A onda ju je on iznenadio. »Čudno je to... ali znao sam da su to bile loše vijesti. Previše dobre sreće. Tako je žarko željela mlado. Svakih deset godina smo se oko toga prepirali kad bi otpočelo njeno razdoblje potrebe. Naposljetku mi je zaprijetila da će me ostaviti ako joj ne dopustim da pokuša. Bilo mi je to kao izbor između metka ili noža – u svakom slučaju, znao sam... nekako sam znao da ću je izgubiti.«

Pomoću štake, hramajući je prišao jednoj od stolica, izvukao je i sjeo. Kad je neobičnim manevrom pomaknuo svoju nogu, shvatila je da im je još jedna stvar zajednička.

Polaganim i nejednakim hodom prišla je i sjela za stol pokraj njega. »Tako mi je žao.« Doimao se pomalo iznenađen, pa je opet slegnula ramenima. »Kako da ti ne iskažem saučešće zbog tvog gubitka? Zapravo, nakon što sam vas vidjela zajedno, mislim da nikad neću zaboraviti koliko si je volio.«

Nakon jednog trenutka, on je promrmljao napuklog glasa: »Ni ja također.«

Kad su oboje utihnuli, Tohr se zapiljio u malu figuru skrivenu pod kapuljačom koja je mirno sjedila pokraj njega. Bili su međusobno udaljeni nešto više od metra, svatko je sjedio za jednim stolom za pisanje. Ipak, osjećao se kao da su bliži od toga.

»Skini svoju kapuljaču za mene.« Budući da je No'One oklijevala, on se nadovezao: »Ti si vidjela najbolje trenutke moga života. A ja želim vidjeti tvoje oči.«

Podigla je blijede ruke koje su neznatno drhtale dok je skidala pokrov s očiju.

Nije ga pogledala. Vjerojatno nije mogla to učiniti.

Mirno i usredotočeno je odmjeravao spektakularne kutove njenog lica. »Zašto se cijelo vrijeme skrivaš ispod toga?«

Udahnula je duboko, a njena se halja podizala i spuštala – vjerojatno je i dalje bila naga ispod nje.

»Reci mi«, zahtijevao je.

Kad je skupila ramena, pomislio je da griješi onaj tko smatra da je ova ženka slaba. »Ovo lice«, pokazala je kružnim pokretom prema svojoj savršeno oblikovanoj čeljusti i ružičastim, visokim obrazima, »nije ono što ja jesam. Kad ga ljudi vide, odnose se prema meni s poštovanjem koje nije prikladno. Čak su se i Odabranice tako ponašale. Prekrivam ga jer, ako to ne učinim, onda propagiram laž – čak ako sam ja jedina kojoj to smeta, to mi je dovoljno.«

»Imaš doista jedinstven način shvaćanja stvari.«

»Zar ti objašnjenje nije dovoljno?«

»Jest.« Kad se mašila za kapuljaču da je ponovno vrati na mjesto, on je ispružio ruku i položio je na njenu. »Ako ti obećam da ću zaboraviti kako izgledaš, hoćeš li je ostaviti dolje? Kad si skrivena, ne mogu iščitati raspoloženje s tvoga lica. A u slučaju da nisi zamijetila, tema našeg razgovora baš i nisu vremenske prilike.«

Jedna joj se ruka prikovala na kapuljaču, kao da ju nije mogla pustiti. Potom ga je prostrijelila pogledom tako izravnim da se trgnuo.

Bio je to prvi put da ga je doista pogledala.

Progovorivši jednakom iskrenošću, rekla je: »Da ti i ja budemo međusobno sasvim načisto, želim ti reći da me ne zanima ni jedan mužjak. Tvoja vrsta mi je seksualno odbojna, a isto vrijedi i za tebe.«

On je pročistio grlo, povukao majicu bez rukava i promeškoltio se na stolici.

Zatim je udahnuo polagano i s olakšanjem.

No'One je nastavila: »Ako sam te uvrijedila...«

»Ne, ni najmanje. Znam da to nije osobno.«

»Zaista nije.«

»Da budem iskren, tako mi se stvari čine... lakšima. Jer i ja osjećam isto.«

Čuvši ovo, na licu joj se pojavio lagani smiješak. »Kao dva zrna graška u mahuni, zaista.«

Sjedili su neko vrijeme u tišini, dok on nije iznenada progovorio: »Ja sam i dalje zaljubljen u svoju *šelan*.«

»Zašto i ne bi bio. Bila je divna.«

Osjetio je da su mu se usne razvukle u osmijeh, i to prvi put nakon toliko vremena. »Nije u pitanju samo njena vanjština, već sve o njoj.«

»Mogla sam to iščitati u tvom pogledu. Bio si opčinjen.«

Podigao je jedno od pera za pisanje i proučavao fini, oštri rez na njegovom vrhu. »Bože... tako sam nervozan bio i one noći kad smo se združili. Tako sam je želio – i nisam mogao vjerovati da će doista biti moja.«

»Je li to bilo dogovoreno vjenčanje?«

»Da, moja *mamen* ga je uredila. Moj otac nije mario za takve stvari – ili za mene, što se toga tiče. Ali moja se majka brinula o stvarima najbolje što je mogla – i bila je pametna. Zнала je ovo: kad dobijem dobru ženu, moram biti spreman za život. Ili je barem to bio plan.«

»Je li tvoja *mamen* živa?«

»Ne, i drago mi je da nije. Ne bi joj se svidjelo ništa od ovoga.«

»A tvoj otac?«

»I on je mrtav. Bio me se odrekao sve dok jednom nogom nije stupio u grob. Nekih šest mjeseci prije smrti, pozvao me k sebi – i ne bih bio ni otišao da nije bilo Wellsie. Natjerala me i bila je u pravu. Službeno me priznao na samrtnoj postelji. Nisam siguran zašto mu je to bilo toliko važno.«

»Što je s Dariusom? Nisam ga nigdje vidjela.«

»Ubio ga je neprijatelj, trenutak prije nego su ubili i Wellsie.« Kad je ona uzdahnula i prekrila usta rukom, on je kimnuo. »Bio sam u pravom paklu.«

»Ti si sasvim sam«, rekla je tiho.

»Imam svoju braću.«

»Puštaš li ih blizu?«

Kratko se nasmijao, a zatim odmahnuo glavom. »Doista ti je retorika vraška, znaš li to?«

»Oprosti, ja sam...«

»Ne, nemoj se ispričavati.« Vratio je pero natrag u držač. »Volim razgovarati s tobom.«

Kad je osluhnuo iznenađenje u vlastitom glasu, grubo se nasmijao. »Čovječe, baš mi je večeras krenulo sa šarmiranjem, zar ne?« Udarivši se po bedrima u znak kraja razgovora, podigao se na noge pomoću štake. »Slušaj, došao sam ovdje da istražim nešto. Znaš li gdje se nalazi knjižnica? Proklet bio ako je mogu naći.«

»Da, naravno.« Dok je stajala, zadigla je kapuljaču ponovno na glavu. »Odvest ću te tamo.«

Prošla je pokraj njega, te se on namrštio. »Šepanje ti je izraženije nego inače. Jesi li se ozlijedila?«

»Ne. Zaboli me kad se puno krećem.«

»Mogli bismo to riješiti. Manello je dolje.«

»Hvala ti, ali ne.«

Prije nego je izašla kroz vrata, Tohr ju je zaustavio ispruživši ruku. »Kapuljača. Ostavi je spuštenom, molim te.« Budući da nije odgovorila, rekao je: »Osim nas, ovdje nema nikoga. Na sigurnom si.«

Četrnaesto poglavlje

John Matthew stajao je na obalama rijeke Hudson, nekih petnaest minuta vožnje sjeverno od centra Caldwell, a osjećao se kao da je udaljen tisućama kilometara od svega.

U leđa mu je udarao vjetar, a u tom smjeru nalazila se i mala lovačka koliba – lako biste se odlučili da nije vrijedna truda ni da je srušite. Građevina je, međutim, bila mala utvrda zidova ojačanih čelikom, neprobojnog krova, blindiranih prozora – i s dovoljno vatrene moći u garaži da polovinu stanovnika Caldwell baci Bogu pod noge da ga osobno upoznaju.

Pretpostavio je da će Xhex doći ovamo. S obzirom da je bio toliko uvjeren, nije se ni potrudio da je prvo potraži.

Međutim, nije došla.

Odbljesak automobilskih svjetala njemu zdesna natjerao ga je da okrene glavu. Niz puteljak se spuštao automobil i polako klizio prema kolibi.

John se namrštio kad je osluhnuo rad motora: tiho, duboko i opako zujanje.

Nije to bio ni Hyundai, ni Honda. A nije mogao biti ni Harley.

Koji vrag već bio, klizio je zavojitom stazom i nastavio se uspinjati do vrha na kojem se nalazila kućerina. Nekoliko trenutaka kasnije, svjetla su se preselila i u unutrašnjost palače, a odsjaj se izljevao van kroz njene zakrivljene trijemove i široke, ravne prozore na tri kata.

Prokleta stvar je slična svemirskom brodu koji samo što nije uzletio.

Nije njegov posao da brine takve brige. A i svakako je bilo vrijeme da krene.

Nijemo opsovavši, raštrkao je svoje molekule i usmjerio ih ravno u pazuh Caldrea, tamo među niz barova i klubova sa striptizetama te salona za tetoviranje koji su se nalazili uokolo Ulice Trade.

Iron Mask bio je Rehvengeov drugi klub, zdanje za ples, seks i drogu, otvoren da ugosti darkersku populaciju koja nije bila dobrodošla u njegovom prvom klubu, ZeroSumu – taj je više imao vibraciju za eurosmeće.

Pred ulazom je bio red, kao i uvijek. Prepoznavši ga, dva izbacivača, Veliki Rob i Šutljivi Tom, pustili su ga unutra prije svih ostalih.

Baršunasti zastori, kauči širokih sjedala, crne svjetiljke. Žene u crnoj koži s bijelom šminkom i ekstenzijama za kosu koje su im dopirale do stražnjica, muškarci okupljeni u grupicama, a svi su smišljali strategije kako će povaliti nekoga – naravno, i mračna glazba sa stihovima zbog kojih ti se ideja o gutanju metka učinila divnom.

A možda je u pitanju bilo samo njegovo raspoloženje.

Ona je bila ovdje. Mogao je osjetiti svoju krv u Xhex, te se uputio kroz gužvu prateći njen signal.

Kad se približio vratima bez oznaka koja su vodila u dio kluba namijenjen samo za osoblje, Trez je izronio iz sjene.

»Što ima?« rekao je Sjena, pruživši mu dlan.

Nakon rukovanja, kucnuli su se ramenima i potapšali jedan drugog po leđima.

»Došao si razgovarati s njom?« Kad je John potvrdno kimnuo, momak mu je otvorio vrata. »Dao sam joj ured uz svlačionicu, da bude blizu mene. Idi otraga – ona upravo provjerava izvješća od osoblja.«

Sjena je najednom zašutio, ali svejedno se već dovoljno izbrbljao.

Isuse Kriste.

»Ona je tamo straga«, promrljao je momak, kao da se sigurno neće u ovo petljati.

John je pognute glave krenuo niz hodnik. Kad se približio zatvorenim vratima, nije zamijetio natpis s njenim imenom, ali se zapitao koliko će im dugo trebati da ga postave.

I pokucao je, iako je ona morala znati da je tu.

Kad je poviknula, otvorio je vrata.

Xhex je bila u kutu na drugom kraju prostorije i vukla je nešto po podu. Podigavši oči prema njemu, sledila se – to mu je jasno reklo da zapravo nije ni primijetila da je on u blizini.

Odlično. Toliko je bila zaokupljena svojim novim-starim poslom da ga je sasvim zaboravila.

»Oh... hej.« Spustivši pogled natrag, nastavila je s onim što je već radila.

Produžni kabel fijuknuo je oslobođen težine ormarića za spise, a njegov oštri i nazubljeni kraj poletio je zrakom.

Prije nego se zbog sile zamaha spotaknuo i dobro je opalio, on je skočio naprijed, čvrsto zgrabio tu stvar i sam primio udarac, a bolni žalac poput munje mu se zabio u prsni koš.

»Hvala ti«, rekla je kad joj ga je pružio i zatim se odmaknuo unatrag. »Bio je zapeo straga.«

Onda... sad ćeš ovdje raditi?

»Da. Hoću. Mislim da ona druga opcija nije realna.« Oči su joj se zamračile. »Ako mi samo pokušaš reći da ne mogu...«

Pobogu, Xhex, ovo nismo mi. Glavom je kimnuo prema stolu koji ih je razdvajao. *Ovo nismo mi.*

»Zapravo, izgleda da jesmo, jer smo oboje ovdje, ne?«

Ne želim te spriječiti da se boriš.

»Ali već jesi. Nemojmo se pretvarati da je drugačije.« Xhex je sjela i naslonila se u uredskoj stolici koja je zacičala. »Sad smo ti i ja združeni kao Braća, a svi, čak i tvoj kralj, slušaju tvoje znakove – ne, čekaj, nisam završila.« Zatvorila je oči kao da je iscrpljena. »Samo me pusti da izbacim ovo iz sebe. Ja znam da me oni poštuju, ali više poštuju prerogativ združenog mužjaka nego njegovu *šelan*. To nije specifično samo za Bratstvo – to je sama srž vampirskog društva, i bez sumnje razlog leži u tome što je združeni mužjak opasna zvijer. Ti to ne možeš promijeniti, a ja ne mogu tako živjeti. I ovdje smo gdje jesmo.«

Ja mogu razgovarati s njima i natjerati ih...

»Oni nisu korijen problema.«

John je najednom osjetio poriv da zabije šaku u zid. *Ja se mogu promijeniti.*

Ramena su joj pala, a njene oči, sive poput metala na pištolju, zadobile su oštre bridove. »Mislím da ne možeš, Johne. A ne mogu ni ja. Ja neću sjediti doma i svake te noći čekati da se vratiš u zoru.«

Ja to ne tražim od tebe.

»Dobro, jer se ja ne vraćam natrag u palaču.« Kad je John osjetio kako mu krv nestaje iz glave, ona je pročistila grlo. »Znaš, ta cijela stvar oko združivanja... ja znam da si ti ne možeš pomoći. Bila sam sjebana kad sam otišla, ali otad ne mogu prestati razmišljati o tome. Sranje, kad bi se mogao osjećati drugačije, biti drugačiji – znam da bi to i učinio. Realnost je pak, da bismo mogli provesti još nekoliko jadnih mjeseci pokušavajući iznaći rješenje, i u procesu bismo zamrzili jedno drugo – a ja to ne želim. *Ti to ne želiš.*«

Onda smo ti i ja završili, pokazao joj je. I to je sve?

»Ne! Ne znam, jebote.« Odmahnula je rukama. »Što bih drugo mogla učiniti? Toliko sam frustrirana zbog tebe, zbog sebe, zbog svega – nisam sigurna ima li uopće smisla u ovome što govorim.«

John se namrštio, shvativši se da se i on, poput nje, nalazi na mrtvoj točki. Kojim putem trebaju krenuti?

Mi smo više od ovoga, pokazao joj je.

»Želim vjerovati u to«, rekla je tužno. »Doista želim.«

Instinktivno je zaobišao stol i stao nad nju. Zgrabivši oslonce za ruke, okrenuo je njenu stolicu prema sebi i pružio oba dlana, nudeći ih joj.

U njegovom činu nije bio naredbe ili agresivnosti. Ona će odabrati ili pak neće.

Nakon jednog trenutka, Xhex je položila svoje ruke u njegove, a kad ju je povukao gore, nije se protivila.

Obgrlivši je rukama, privukao ju je bliže k sebi, a zatim ju je moćnim pokretima nagnuo u stranu, zadržavši je pažljivo u svom snažnom naručju da ne padne na pod.

Oči je prikovao za njene, a zatim im usne spojio u kratkom dodiru. Budući da ga nije pljusnula, udarila u jaja ili ga ugrizla, spustio je glavu i propisno je poljubio jezikom. Tad se stopio s njenim tijelom i poljupcem je oborio s nogu. Jednom rukom joj je stisnuo stražnjicu; druga se zaglavila na njenom potiljku. Kad se iz njenog grla otelo stenjanje, znao je da je dokazao svoju poantu.

Iako nije imao ekspresno rješenje za ovu situaciju združenog mužjaka u svijetu koji se najednom ispunio mogućnostima, znao je da je ova povezanost među njima bila sigurna.

Prekinuo je poljubac. Vratio ju je natrag na mjesto na kojem je sjedila i uputio se prema vratima.

Pošalji mi poruku kad me poželiš vidjeti, pokazao je. Dat ću ti prostor koji ti treba, ali znaj ovo: ja ću te čekati zauvijek.

Srećom je sjedila, pomislila je Xhex kad su se vrata za Johnom zatvorila.

Unatoč tome što se grčevito borila u svojoj glavi, njeno tijelo bilo je tečno i lagano poput toplog zraka.

I dalje ga je željela, a on je to dokazao. Barem su u tom pogledu odgovarali jedno drugome.

Prokletstvo, jesu li bili jedno za drugo?

Sranje, što će sad učiniti?

Pa, prva joj je pomisao bila da mu pošalje poruku da se vrati, zaključa ih unutra i obavi nedolično krštenje svog novog ureda.

Čak je i posegnula za mobitelom, a na kraju mu je pak napisala i poslala nešto sasvim drugačije.

Riješit ćemo ovo nekako. Obećavam.

Odloživši mobitel, znala je da njihova zajednička budućnost ovisi samo o njoj i Johnu – morali su isplivati iz stjenovitih sprudova prolazećeg vremena koje ne oprašta nikome i pri tome zadovoljiti međusobne potrebe.

Vjerovala je da će se boriti uz njega zajedno s Bratstvom, kao što je i on vjerovao.

Možda je taj put i dalje bio pravi – a možda i nije.

Pogledavši uokolo po uredu, nije bila sigurna koliko dugo će ostati ovdje, ali ju je snažno kucanje na vratima trgnulo iz njenih misli.

»Da«, doviknula je.

Veliki Rob i Šutljivi Tom su stupili unutra, izgledajući po starome – kao da se upravo spremaju naglavačke izbaciti neku usijanu glavu zbog lošeg

ponašanja. Iako je bila usredotočena na Johna, dobro će joj doći malo uobičajenog posla. Bezbrojne je noći provela u brigama da u klubu sve funkcionira kao po špagi.

To je zbilja mogla raditi.

»Recite što imate«, rekla je.

Prirodno, Veliki Rob je udovoljio njenom zahtjevu. »U gradu se pojavio novi igrač.«

»U kojem dijelu posla?«

Momak je dodirnuo stranu nosa.

Droga. Predivno – ali jedva da je bilo iznenađenje. Rehv je bio glavni narkobos posljednje desetljeće. A situacija nakon što se izgubio sa scene? Prilika, poput prirode, nije voljela vakuum – a novac je bio velika motivacija.

Prokletu odlično. Podzemlje Caldwellia ionako je tronogi stolić iz pakla; dodatna nestabilnost baš im nije bila potrebna.

»Tko je on?«

»Nitko ne zna. Pojavio se niotkuda i odmah kupio praha u vrijednosti pola milijuna od Benloisea, u gotovini.«

Namrštila se. Nije baš sumnjala u izvore svog izbacivača, ali ovo je bilo puno robe. »To ne znači da će se prodavati u Caldwellu.«

»Pokupili smo ovo od jednog nevaljalca u muškom toaletu.«

Veliki je Rob bacio nešto na stol. Stvar je bila standardno pakiranje od sedam grama, osim jednog detalja. Na njemu se nalazio pečat od crvene tinte.

Jebote.

»Nemam pojma što je to naškrabano.«

Bilo je to slovo Starog jezika, ono koje nije imalo istoznačni simbol u engleskom jeziku. Obično se pečatiralo na službene dokumente i označavalo je smrt.

Pitanje je bilo: koji vampir je pokušavao zauzeti Rehvovo mjesto?

»Tip od kojeg ste ovo dobili, jeste li ga pustili?« upitala je.

»Čeka te u mom uredu.«

Xhex je ustala i zaobišla stol. Hitrim pokretom udarivši Velikog Roba u ruku, rekla je: »Oduvijek si mi se svidao.«

Petnaesto poglavlje

No'One je povela Tohrmenta u knjižnicu Utočišta, s očekivanjem da će ga ostaviti nasamo da istražuje što je već želio. Kad su pristigli na odredište, on je otvorio vrata i rukom joj pokazao da prva uđe.

Naravno, prešla je preko praga.

Hram knjiga bio je dugačak, uzak i visok, svojim dimenzijama poput starog rukopisa koji se nalazio na drugom kraju. Svuda su uokolo svesci u kožnim uvezima ispunjeni galantnim rukopisom generacija Odabranica bili kronološkim redosljedom poslagani u bijele, mramorne škrinje, a priče u njima stvarni prikazi života koji su davno vođeni.

Tohrment je na trenutak samo stajao – oslonivši se na štaku, održavao je ravnotežu dok je zavijenu nogu savio i odigao s tla.

»Što tražiš?« upitala ga je letimice pogledavši najbliže police. Sam pogled na sveske natjerao ju je da se zapita kakva li je bila budućnost očuvanja prošlosti. S obzirom da su se Odabranice posvetile istraživanju stvarnog svijeta, više nisu tako puno zapisivale. Ova bi se duga tradicija mogla izgubiti.

»Zagrobni život«, odgovorio je. »Znaš li postoji li odjel o tome?«

»Vjerujem da su kronike posložene po godinama, a ne po temi.«

»Jesi li ikad čula za Međusvijet?«

»Za što?«

Posrnuvši naprijed, grubo se nasmijao i započeo pregledavati nagomilane knjige. »Upravo tako. Imamo Sjenosvijet. Imamo Zlozemlju. Dva suprotna kraja za koja sam pretpostavljao da su jedina dva izlaza nakon smrti. Tražim bilo kakav dokaz da postoji još jedna mogućnost. Prokletstvo – ovo je sve kronološki poredano, a ne po temi. Ima li kakvo mjesto gdje je drugačije?«

»Ne, barem koliko ja znam.«

»Ima li kakav sustav indeksiranja?«

»Samo po desetljećima. Međutim, ja nisam dovoljno stručna.«

»Sranje, istraživanje svega ovoga moglo bi potrajati godinama.«

»Možda bi trebao razgovarati s jednom od Odabranica? Znam da je Selena bila pisarica.«

»Nitko ne mora znati za ovo. Radi se o mojoj Wellsie.«

Ironija izrečenoga kao da se izgubila nad njim. »Čekaj, tu postoji još jedna prostorija.«

Na putu prema središnjem prolazu, pokazala mu je prostor nalijevo koji je vodio prema nadsvođenom dijelu. »Ovo je najsvetije mjesto – u njemu se čuvaju biografije članova Bratstva.«

Teška vrata odolijevala su pritisku, barem dok se ona upirala da ih otvori. Sukobivši se s Tohrmentovom snagom, popustila su i otkrila im visoku prostoriju.

»Dakle, držala nas je pod ključem«, rekao je suho dok je pregledavao imena svezaka. »Pogledaj samo ove dijelove.«

Izvukao je jedan od svezaka i otvorio ga. »Ah, Throe – otac sadašnjeg Throea. Pitam se što bi starac mislio kada bi znao s kim mu sin spava.«

Dok je vraćao svezak natrag na policu, ona nije ni pokušala prikriti svoj izgubljeni pogled. Obrve su mu se skupile od usredotočenosti, a njegovi snažni, delikatni prsti pažljivo su rukovali knjigama; tijelom se oslanjao o strukturu polica.

Tamna mu je kosa bila gusta, sjajna i jako kratko odrezana. A ona bijela pruga iznad čela doimala se tako šokantnom i neprikladnom – sve dok nije pomislila na njegove umorne, uklete oči.

Oh, te njegove oči, plave poput safira u Riznici – i jednako dragocjene.

Da, bio joj je prilično zgodan.

Činjenica da je on bio zaljubljen u nekog drugog omogućila joj je da ga uopće razmatra na toj razini: s obzirom kakve je on osjećaje gajio prema svojoj *šelan*, nije bio opasan do te mjere da se više nije osjećala posramljenom jer ju je vidio razodjevenu. Nikad je neće promatrati požudnim očima. Time bi oskvrnuo svoju ljubav prema Wellesandri.

»Ima li još čega ovdje?« upitao je, sagnuvši se sasvim nisko. Istovremeno je održavao ravnotežu pomoću štake. »Jedino što vidim su biografije Braće.«

»Gle, dopusti da ti pomognem.«

Zajedno su prošli kroz sve, ali nisu pronašli nikakve sveske koji su se odnosili na raj ili pakao. Samo Brat nakon Brata...

»Ništa«, promrsio je. »Kvragu, čemu služi ova knjižnica kad ne možeš ništa u njoj pronaći?«

»Možda...« Uhvativši se za rub police, čudno se sagnula dolje pregledavajući imena. Napokon je pronašla ono što je tražila. »Mogli bismo pregledati tvoju vlastitu knjigu.«

Prekriživši ruke na prsima, naizgled kao da je sam sebe bodrio. »Ona će biti unutra, zar ne?«

»Ona je bila dijelom tvog života, a ti si tema knjige.«

»Izvuci je.«

Nekoliko ih je bilo posvećeno njemu, te je No'One izvukla najnoviji svezak. Otvorivši ga, preletjela je preko prednjih stranica s opisom porijekla, te

skenirala različite stranice koje su uglavnom prikazivale njegove ratničke podvige. Kad je stigla do posljednjih zapisa, namrštila se.

»Što piše?«

Na Starom jeziku naglas je pročitala datum i bilješku: »>Ovu veće sa zemlje je izgubio svoju združenu šelan, Wellesandru, koja je nosila mlado. Nakon toga, svojom se voljom isključio iz komune Bratstva crnog bodeža.<«

»I to je sve?«

»Da.«

Okrenula je knjigu da bi on sam mogao pročitati, ali je samo odmahnuo rukom. »Isuse Kriste, bio sam uništen i to je sve što su zapisale.«

»Možda su samo iskazale poštovanje za tvoju tugu.« Spremila je knjigu natrag. »Zasigurno je najbolje da to ostane osobnom stvari.«

Nije ništa dalje rekao, samo je stajao ondje, oslonjen na štaku koja ga je održavala na nogama i bijesnih očiju uprtih u pod.

»Prokletog mu pakla.« Dok je trljao od, iz njega je isijavala iscrpljenost. »Jedini mi je mir u cijeloj ovoj noćnoj mori da je Wellsie u Sjenosvijetu s mojim sinom. To je jedina stvar zbog koje mogu živjeti. Kad poludim, kažem sam sebi da je ona na sigurnom, i da je bolje da ja podnosim patnju nego ona – bolje da sam ja taj kojem ona nedostaje ovdje na zemlji. Sjenosvijet bi trebao biti samo mir i ljubav, zar ne? I onda se pojavi onaj anđeo te započne brbljati o nekom Međusvijetu – i sad, najednom, jedina moja utjeha je nestala! I ne samo to! Nikad nisam čuo za to mjesto i ne mogu ga nigdje potvrditi.«

»Ja imam ideju. Pođi sa mnom.« Samo je buljio u nju, ali ona nije prihvaćala *ne* kao odgovor. »Hajde.«

Povukavši ga za ruku, izvukla ga je van iz prostorije i odvela natrag u glavni dio knjižnice. Zatim se posvetila kopanju po gomilama knjiga, pregledavala datume na svescima i izvlačila najnovije.

»Koji je datum bio kad je...« Tohrment je ponovno rekao mjesec i dan, a ona je izvukla odgovarajući svezak.

Dok je listala, osjećala je kako se nadvio nad nju – i nije bila ugrožena tom blizinom. »Evo je ovdje.«

»Oh, Bože. Što?«

»Samo piše... da, bilješka jednaka onoj u tvojoj knjizi. Izgubljena je sa zemlje i... čekaj trenutak.«

Vrativši se nekoliko stranica unatrag, a zatim unaprijed, pretraživala je povijest ostalih ženki i mužjaka koji su umrli istog datuma.

Kad je No'One ponovno pogledala u njega, na trenutak je osjetila istinski strah. »Zapravo, ovdje ne piše da je ona u Sjenosvijetu.«

»Što želiš reći?«

»Samo piše da je izgubljena. Ne piše da je prešla u Sjenosvijet.«

Duboko u hladnom, vjetrovitom srcu Caldwell, Xcor je nanjušio samo jednog *degrada*.

Koračajući parkom preko mrtve i bodljikave trave, tiho se pomicao iza nemrtvog tijela spremnog za napad s kosom u ruci. Ovaj je bio lutalica, jedinka koja se odvojila od krda koje su on i njegova četa nitkova ranije napali.

Stvor je bio ranjen – njegova crna krv ostavljala je trag koji je bio nadasve očigledan.

Tamo u uličici poubijali su sve njegove suborce i zatim su si njegovi vojnici, na Xcorovu zapovijed, priskrbili par suvenira, a on se odvojio od ostalih da pronade ovog usamljenog dezertera. U međuvremenu su Throe i Zypher pohitali natrag u salon za tetoviranje da organiziraju ženke za hranjenje, a rodaci su se vratili u njihovu bazu da zacijele rane zadobivene u borbi.

Ako se ženetina riješe ne odveć neljubaznom žurnošću, možda budu imali sreće da nalete na još jedan eskadron neprijatelja prije svitanja – iako je *eskadron* bila posve kriva riječ. Previše profesionalna. Ovi sadašnji novaci ni po čemu nisu bili nalik na one u Staroj zemlji u najboljim danima rata; svježe inicirani, nisu još ni izbljedjeli, a bili su loše organizirani do te mjere da se ni tijekom borbe nisu iskazali sposobnima na zajedničku suradnju. Nadalje, njihovo oružje uglavnom je bilo pokupljeno s ulice: skalpeli i palice – ako su i imali vatreno oružje, pištolji su im bili različite vrste, često neispravni.

Bila je to nasumično odabrana vojska, i njihova brojnost jedina je kvaliteta koju su imali. A Bratstvo ih nije uspjelo pobijediti? Kakva sramota.

Preusmjerivši pažnju na svoj plijen, Xcor je smanjivao razdaljinu među njima.

Vrijeme je da završi svoj posao, nahrani se i vrati natrag na teren.

Javna površina kojom su se kretali nalazila se dolje uz rijeku, i za Xcorov ukus bila je suviše dobro osvjetljena te previše otvorena: istočkana stolovima za piknik i okruglim bačvama od dvjesto litara za otpatke, nije baš pružala preveliki zaklon od znatizeljnih očiju, ali barem je noć bila hladna. Svatko s imalo morala svoje je noći provodio u kući. Naravno, nisi mogao izbjeći i slučajne prolaznike. Nasreću, oni su uglavnom bili zaokupljeni vlastitim svijetom, a ako i nisu, nitko se na njih neće ni obazirati.

Ispred njega, *degrad* se kretao betonskom stazom koja će ga, umjesto na sigurno mjesto, odvesti ravno u propast – a i bio je spreman za posljednji čin. Teturao je u jednu pa u drugu stranu, jednom rukom neodređeno mahao zrakom u pokušaju da održi ravnotežu koja će pak ostati nedohvatljiva, dok je drugu čvrsto pritisnuo o svoj trup. Ovim tempom, uskoro će se srušiti na tlo.

Kroz prigušene zvukove noći prolomio se jecaj. Plakao je. Prokleti stvor je plakao poput curice.

Xcor se umalo ugušio kad mu se iz utrobe uzdigao val bijesa. Najednom je spremio kosu u tobolac i isukao čelični bodež.

Do maločas poslovna stvar sad postaje sasvim osobnom.

Snagom volje je gasio svjetla na dugovratim stupovima, jedno po jedno iza i ispred koljača – tama mu se opasno približavala dok napokon nije, čak i u svojoj slabosti i boli, zamijetio da mu je kucnuo posljednji čas.

»Oh, jebote... ne!« Stvor se okrenuo pod sjajem posljednje uključene svjetiljke. »Kriste, ne...«

Lice mu je bilo snježnobijelo, kao našminkano za predstavu, ali ne zbog dovoljno dugog staža koljača. Mladiću od nekih osamnaest ili dvadeset niz vrat i ruke protezale su se tetovaže, i ako ga je pamćenje dobro služilo, prilično je vješto rukovao nožem. Svejedno, tijekom okršaja prsa o prsa, bilo je sasvim očito da je to više bio instinkt nego uvježbanost.

Očigledno je u prethodnoj inkarnaciji bio nasilnik; početno razbacivanje snagom dokazalo je da je bio naviknut na protivnike koji su uzimali nakon prvog udarca. Vrijeme njegove snage i ega je zauvijek mrtvo, a ove patetične suze pokazale su što je zapravo bio u svojoj srži.

Kad se posljednje svjetlo iznad njega ugasilo, vrisnuo je iz petnih žila.

Xcor se brutalno okomio na njega. Poletjevši zrakom, prikovao je stvora na tlo istovremeno ga gurajući prema travi.

Poklopivši njegovo lice dlanom, zario mu je nož u rame i povukao ga u stranu rastrgavši vezivno tkivo. Nožem je zastrugao preko kosti, iznova dokazujući da čak i nemrtvi imaju receptore za bol.

Xcor se sagnuo i prisionio usne na uho stvora. »Plaći za mene. Samo plaći, dok ti ne nestane daha.«

Gad je poslušno izvršavao naredbu te plakao razjapljenih usta, grcajući hvatao zrak i izdisao u drhtajima. Nadnoseći se nad njim, Xcor je kroz svoje pore upijao njegovu slabost, uvlačio je i zadržavao u dubini svojih pluća.

Mržnja koja ga je svladala nadilazila je ovaj rat, ovu noć i ovaj trenutak. Peckala ga je u duši i kostima, a gađenje koje je osjećao umalo ga je natjeralo da rastvori i raščetvori ovo što je prije bilo čovjekom.

Nekako se ipak dosjetio prikladnijeg svršetka.

Okrenuvši stvora na trbuh, ugurao je oba koljena među njegova čvrsta bedra i raširio mu noge kao da je ženka koju će upravo poševiti. Nadvivši se nad njegovo ispruženo tijelo, zagnjurio mu je lice u travu.

I latio se posla.

Nema više visokog podizanja noža i zabijanja dolje. Sad je bilo vrijeme za preciznost i pažljivo deranje bodežom.

Dok se *degrad* uzalud odupirao, Xcor je razrezao ovratnik njegove majice bez rukava, stavio oštricu među zube i zatim rukama rasparao tkaninu na dva

dijela, otkrivši stvorova ramena i leđa. Tetovaža nekakve urbane scene bila je načinjena zavidnom sposobnošću i tinta se krasno prelijevala preko glatke površine kože – barem na mjestima gdje slika nije bila zamagljena crnom krvlju.

Zbog jecanja i hrapavog dahtanja tetovaža se izobličavala i vraćala u prvotni oblik, kao da je bila loše snimljeni film.

»Kakva šteta uništiti ovo djelo«, procijedio je Xcor. »Sigurno je mnogo vremena utrošeno na to. Zacijelo je i boljelo.«

Xcor je vrh oštrice položio na koljačev potiljak. Žarivši ga u kožu, gurnuo je nož još i dublje, sve dok nije osjetio otpor kosti.

Opet nalet plača.

Ponovno je prislonio usne na uho. »Samo otkrivam ono što svi već mogu vidjeti.«

Sigurnim i mirnim rezom povukao je nož prema dolje, uzduž uredno poslaganih kralježaka, dok je njegov plijen skvičao poput svinje. Zatim je koljena premjestio na stražnji dio koljačevih nogu, prikovavši dlan na sredini njegovog ramena, a rukom je posegnuo unutra da zahvati vrh kralješnice.

Ovo što je stvor preživio nakon što se on svom snagom odupro o njega, nijedan čovjek ne bi uspio. *Degrad* se i dalje micao, iako mu je bila oduzeta mogućnost disanja, kao i sposobnost da će ikad više uspravno stajati: stvorova unutarnja infrastruktura, ona koja je bila esencijalna za njegovo držanje i mobilnost, visinu i stas, sad je visjela u Xcorovim rukama.

Koljač je i dalje plakao, a iz njegovih očiju slijevala se rijeka suza.

Xcor je sjeo na svoje noge i hvatao dah uslijed napora. Bilo bi divno ostaviti ovog slabića u trenutnom stanju, osuđenog na vječnu sudbinu beskičmenog otpatka. Dopustio je samome sebi trenutak da uživa u njegovoj patnji i ovaj prizor kažnjavanja utisne u svoj um.

Prisjećao se trenutaka kad je i on bio u sličnom položaju, reduciran na sirovi osjećaj, dolje na tlu, gol i ponižen.

Beskoristan si poput svog lica. Gubi se.

Bloodletter je bio hladan i bezobziran, njegovi podanici učinkoviti i nemilosrdni: u ratnom su kampu šćepali Xcorove ruke i noge i odnijeli ga do ulaza u špilju, odakle su ga šutnuli van, kao da su bacali konjski izmet.

Sam i u hladnom bijelom snijegu zime, Xcor je ležao na mjestu pada baš poput ovoga koljača, bespomoćan i predan na milost drugima. Međutim, licem je bio okrenut prema nebu.

Doista, nije to bio prvi slučaj odbacivanja u njegovom životu. Započevši sa ženkom koja ga je rodila, pa preko posljednjeg sirotišta u kojem je prebivao, imao je dugu povijest uskraćivanja osnovnih prava. Ratni kamp bio mu je posljednja prilika da pronade neku zajednicu i nikako se nije mogao pomiriti s tim da ga izbace.

Jedino je ustrajnim trpljenjem boli mogao zaslužiti povratak u kamp. Čak se i Bloodlettera dojmio pokazavši mu što je sve mogao podnijeti.

Suze su bile za djecu, ženke i kastrirane mužjake. Kakva šteta što je potrošio lekciju na ovaj komad!

»Imali ste pune ruke posla.«

Xcor je pogledao gore. Throe se pojavio niotkuda i dematerijalizirao se ravno na scenu.

»Jesu li ženske spremne?« upitao je Xcor osorno.

»Da, vrijeme je.«

Xcor se upregnuo da skupi snagu. Morao se pobrinuti za ovaj nered – nije smio ostaviti trzajući leš da ga ljudi pronađu i promišljaju nad njim dok im glave ne eksplodiraju.

»Ondje se nalazi zahod.« Throe je prstom pokazao preko travnjaka. »Završite s tim i dopustite da vas operem.«

»Misliš, kao da sam beba?« Xcor je ošinio pogledom svog pukovnika. »Ipak ne. Ti se vrati natrag kurvama. I ja ću ubrzo za tobom.«

»Ne smijete ponijeti svoje trofeje.«

»A gdje mi predlažeš da ih ostavim?« Njegov je ton sugerirao opciju *u tvoj šupak*, barem iz njegovog kuta gledišta. »Idi.«

Throe je negodovao, ne slažući se s njim, ali je svejedno kimnuo i po protokolu ispario poput duha.

Ostavši nasamo, Xcor je posljednji put pogledao izmasakrirani leš. »Oh, daj se saberi.«

Poriv da i dalje kažnjava stvorovu slabost dao mu je dovoljno energije da zarine nož u *degradova* prsa. Čim je čelik probio meso, smjesta se oglasio prasak popraćen svjetlom, a na mjestu na kojem je *degrad* ležao ostala je samo mrlja.

S naporom se podigao na noge, uzeo kralježnicu svog plijena i spremio je u naprtnjaču obješenu o ramenu u kojoj su se nalazili ostali trofeji.

Nije mogla stati unutra i jedan kraj je virio kroz zavezani vrh.

Throe je imao pravo u vezi s ovom torbom punom sumornih uspomena.

Dematerijaliziravši se na vrh kolibice s kupaonicom, spremio je trofeje ispod ventilacijskih izbočina i snagom volje se prebacio unutra, u dio gdje su bili umivaonici i školjke. Bio je prilično siguran da je mjesto mirisalo na lažni osvježivač zraka, ali ništa nije zamijetio od zagušljivog smrada trulog mesa svog plijena.

Čim se pomaknuo upalila su se svjetla sa sensorima, stvorivši fluorescentnu maglicu. Priprosti umivaonici bili su načinjeni od nehrđajućeg čelika, ali je voda bila hladna i čista. Nagnuvši se, skupio je ruke i umio lice.

Kakvo je uzaludno traćenje vremena ovo sređivanje. One prostitutke se neće ničega sjećati, a nije baš da će pranje kao čudom učiniti njegovo lice pristalim.

S druge strane, ipak je bolje da ih ne preplaši – takva bi gnjavaža bila iznova ih tražiti ako pobjegnu!

Podigavši glavu, ugledao je svoj odraz na grubim, metalnim pločama koje su predstavljale zrcala. Usprkos mutnom odrazu, bio je jednako ružan, te je odmah pomislio na Throea. Iako je vojnik cijelu noć proveo boreći se, njegovo privlačno lice izgledalo je svježije poput zore. Realnost je ustuknula pred njegovom plemenitom pojavom kao da na odjeći uopće nije imao krv koljača, a po tijelu otekline i posjekotine.

Xcor je, međutim, mogao dva tjedna potrošiti na uljepšavanje, pojesti obilan obrok, nahraniti se od Odabranice, ali bi i dalje bio jednako ogavan.

Još je jednom umio lice, a zatim je pogledom uokolo potražio nešto da se obriše. Jedino je zamijetio uređaje za sušenje ruku toplim zrakom.

Njegov je kožni kaput bio uništen, a široka, crna košulja ispod njega u jednako bijednom stanju.

Napustivši kućicu dok mu je hladna voda kapala s brade, pojavio se na krovu. Ovo mjesto nije nudilo dovoljno sigurnosti njegovoj torbi, te će za svoju kosu i kaput morati pronaći drugo.

Iscrpljen i iznemogao, pomislio je u kakvu se jebenu gnjavažu upušta.

Šesnaesto poglavlje

Visoko gore, iznad kaotičnog Caldwell, u Tohrovoj se glavi prolomio takav vrisak da samim čudom No'One nije prekrila uši da utiša gromoglasnu jeku u tišini mramorne knjižnice Odabranica.

Ispružio je ruku. »Daj mi to.«

Uzevši svezak od nje, prisilo je oči da se usredotoče na znakove Starog jezika iscrtane pažljivim pokretima.

Wellesandra, združena za Tohrmenta, sina Hharmova i Brata Crnog bodeža, krvna kći Relixova, preminula je na zemlji ove noći, odnijevši sa sobom svoje nerođeno mlado, sina od nekih četrdeset tjedana.

Dok je čitao kratki odlomak, osjećao se kao da se nemili događaj maločas odigrao, a tijelo mu je utonulo u onu staru, dobro poznatu rijeku tuge.

Morao je nekoliko puta čitati simbole da se uspije usredotočiti na skriveno značenje.

Niti spomena o Sjenosvijetu.

Pažljivo pretražujući ostale odlomke, tražio je zapise o preminulima – bilo ih je podosta.

Preminuo na zemlji i prešao u Sjenosvijet.

Pa opet: *Preminuo na zemlji i prešao u Sjenosvijet.*

»Oh, Bože...«

Uokolo je odjekivao zvuk škripanja, ali nije podigao pogled. No'One ga je počela vući za ruku.

»Sjedni, molim te, sjedni.« Žestoko je potegnula. »Molim te.«

On se samo pustio, a stolica koju je dovukla uhvatila je njegovu težinu.

»Postoji li ikakva šansa«, rekao je dubokim glasom, »da su one to jednostavno zaboravile napisati?«

No'One, kao ni itko drugi, nije morala odgovoriti na to pitanje. Osamljene Odabranice imale su svetu dužnost, nešto čime se nisu zajebavale.

Lassiterov je glas pokucao na njegova unutarnja vrata: *Zbog toga sam i došao ovdje – da pomognem tebi, da pomognem njoj.*

»Moram se vratiti u palaču«, promrsio je.

Sljedeći korak bio je da se osovi na noge, ali to nije najbolje prošlo. Između iznenadne slabosti u tijelu i onog jebenog stopala, zabio se u jednu od naslaganih gomila, a udar njegovog ramena uzrokovao je valno gibanje pažljivo raspoređenih knjiga.

Nešto malo i mekano isprijehilo se njegovom padu...

Bilo je to tijelo. Sićušno žensko tijelo s bokovima i grudima koje je nenadano, šokantno djelovalo na njega, čak i kroz ovakvu mahnitost.

Prizor No'One u onom bazenu, njena naga figura, blistava i mokra, eksplodirala je poput nagazne mine u njegovom umu, a detonacija je bila toliko silna da si je probila put kroz sve ono što ga je pokretalo.

Tako se brzo sve to dogodilo: dodir, sjećanje i uzbuđenje.

Ispod rasporka na njegovim kožnim hlačama, batina mu je poskočila gore u punoj dužini.

»Daj da ti pomognem da se vratiš natrag u stolicu«, čuo je njene riječi iz velike udaljenosti.

»Ne diraj me.« Odgurnuo ju je i oteturao dalje. »Nemoj mi se ni približavati. Ja ću poludjeti...«

Posrćući niz gomile knjiga prema izlazu, nije mogao disati i nije mogao podnijeti samoga sebe...

Čim se oslobodio prostora knjižnice, požurio je dalje od Utočišta, vrativši svoje beznadno tijelo u spavaću sobu u palači.

I dalje je bio ukrućen kad je stigao ondje.

Buljeći u svoj rasporak na hlačama, pokušao je smisliti drugo objašnjenje. Možda ima ugrušak? Ugrušak u kiti... sranje...

Nema šanse da ga je privlačila druga ženka.

On je združeni mužjak, proklet bio.

»Lassitere«, pogledao je oko sebe. »Lassitere!«

Gdje je bio taj prokleti anđeo?

»Lassitere!« zavapio je.

Nije bilo odgovora ni naglog ulaska kroz vrata, što znači da je zaglibio sam sa sobom – i ukrućenom batinom.

Od gnjeva mu se desna ruka stisnula u šaku.

Okrutnim zamahom, udario je sam sebe gdje je vrijedilo i kao maljem zakučao svoja jaja.

»Jebote!«

Kao da ga je pomela kugla za rušenje, njegov se neboder urušio, a od boli se takvom brzinom presavio da je završio na podu.

Pokušavajući se podići na koljena, istovremeno je zatvorio usta da ne povрати vlastiti želudac. Dok se cijelo vrijeme pitao je li ozbiljno oštetio unutarnje organe, kroz njegove je jauke jedva čujno dopirao suhi glas.

»Sranje, to je sigurno boljelo.« Anđelovo lice pojavilo se u vidokrugu njegovog suznog pogleda. »S druge strane, vjerojatno bi mogao otpjevati Alvinov dio na božićnom albumu.«

»Što...« Teško mu je i govoriti i disati. Svaki put kad se zakašljao, pitao se hoće li mu jaja izaći na usta. »Reci mi, taj Međusvijet...«

»Želiš li pričekati dok ne budeš hipoksičan?«

Tohrova je ruka poletjela i zgrabila anđelov biceps. »Reci mi, jebem ti majku.«

Među mužjacima je postojala univerzalna pojava fantomske boli u vlastitom setu svaki put kad svjedočiš razbijanju jaja drugog mužjaka.

Lassiter je čučnuo pokraj bratovog tijela savijenog u perez. I sam je pomalo osjetio mučninu, na trenutak pokrivši rukama ono što mu nalazilo među nogama – samo da uvjeri dečke dolje, koliko god on bio ikonoklast, da su neke stvari ipak svete.

»Reci mi!«

Impresivno je kako je momak uopće imao snage dreknuti. I, da, opcija *možda kasnije, nakon što se oporaviš* nije bila moguća s kurvinim sinom koji je mogao sam sebe onako opaliti.

Niti je bilo razloga da ublažava stvari.

»Međusvijet zapravo ne spada pod Čuvarđevinu ili Omeginu ovlast. To je Stvoriteljjev teritorij – i, prije nego pitaš, to bi bio onaj koji je stvorio sve stvari. Tvoju Čuvarđevu, Omegu, sve. Postoji nekoliko načina da dospiješ tamo, ali uglavnom razlog leži u tome što ti ne želiš pustiti nekoga ili netko ne želi pustiti tebe.«

Budući da je Tohr ostao bez riječi, Lassiter je prepoznao znakove sprženog mozga i sažalio se nad jadnim kurvinim sinom.

Položivši ruku na Bratovo rame, nježno je rekao: »Diši sa mnom. Hajde, skupa ćemo to učiniti. I da samo na minutu disanjem izbacimo to sranje van...«

Tako su ostali dugo vremena –Tohr sklupčan poput fetusa, a Lassiter osjećajući se poput balvana.

U svom dugom životu, vidio je patnju u svim njenim oblicima. Bolest. Osakaćenost. Razočaranje epskih razmjera.

Dok je zurio u svoju ispruženu ruku, shvatio je da je postao ravnodušan prema svemu tome, a otvrdnuo je zbog suviše izloženosti i osobnog iskustva, ograđen od ikakve suosjećajnosti.

Čovječe, bio je pogrešan anđeo za ovaj posao.

Vraška je situacija u kojoj su se njih dvojica našli.

Tohr je podigao oči u kojima su zjenice bile potpuno raširene – da Lassiter nije znao kako su plave, rekao bi da su crne.

»Što ja mogu učiniti?« zavapio je Brat.

Oh, čovječe, nije mogao ovo podnijeti.

Podigao se i otišao do prozora. Vanjski krajolik je bio diskretno osvijetljen, a uspavani vrtovi bez imalo blistave ljepote. Doista, proljeće je bilo hladni, okrutni inkubator, a bujna ljetna toplina mjesecima daleko.

Jedan cijeli život daleko.

»Pomozi mi da ja pomognem njoj«, rekao je Tohr hrapavoga glasa. »Zar mi nisi tako rekao?«

U tišini koja je uslijedila nije imao ništa, pa ni jednu jedinu misao. Ako brzo ne izvuče nešto iz svog dupeta, bio je na dobrom putu natrag u pakao izrađen po mjeri samo za njega, s nikakvom nadom za bijeg. A Wellsie i ono mlado zaglaviti će u svom dijelu.

Koliko je samo bio arogantan!

Nikad mu nije ni sinulo da ovo neće upaliti. Kad je bio pozvan, pokazao se kao drzak i samouvjeren čovjek spreman samo na krajnji rezultat – svoju slobodu.

Nikad mu nije ni palo na pamet da će se morati truditi. Na zaslonu njegovog radara nije bilo ni naznaka neuspjeha.

I nikad nije očekivao da će ga uopće brinuti ono što se dogodilo Wellsie i Tohru.

»Rekao si da si ovdje da pomogneš meni, da pomogneš njoj.« Budući da i dalje nije bilo odgovora, Tohr je stišao glas. »Lassitere, ja sam ovdje na koljenima.«

»To je stoga jer su ti jaja u dijafragmi.«

»Rekao si mi...«

»Ti mi ne vjeruješ.«

»Vidio sam u knjigama na Onoj strani. Ona nije u Sjenosvijetu.«

Lassiter se zapiljio u vrtove, začuđen time koliko su bili nadomak životu – usprkos svojoj snuždenoj i osakaćenoj vanjštini, samo što nisu zapjevali dolasku proljeća.

»Ona nije u Sjenosvijetu!«

Straga ga je nešto šćepalo i, zavrtjevši ga, odbacilo leđima u zid – da je imao krila na sebi, sigurno bi se odcijepila.

»Ona nije ondje!«

Tohrovo lice se iskrivilo u faksimil njegovih kontura, a kad mu je grlo priklješćio rukom, Lassiter je doživio trenutak spoznaje. Brat bi ga mogao ubiti upravo ovdje i upravo sada.

Možda će tako ponovno završiti u Međusvijetu. Nekoliko pucnjeva u glavu, zatim slomljeni vrat i – paf! Nisi uspio. Dobar dan, vječno ništavilo.

Smiješno, nikad nije ni razmišljao o povratku ondje.

»Bilo bi ti bolje da otvoriš jebenu njušku, anđele«, zarežao je Tohr.

Lassiter je ponovno pregledavao to lice i odmjerio snagu u tom tijelu. »Ti nju previše voliš.«

»Ona je moja *šelan*.«

»Bila je. Prokletstvo – *bila je* tvoja.«

Tišina je potrajala samo jedan treptaj oka. Uslijedilo je krckanje, bljesak i mnogo boli, kao i malo klecanje u koljenima – to nije mogao priznati.

Nitkov ga je odalamio.

Lassiter je odgurnuo momka sa sebe, ispljunuo krv na pod i na tren razmišljao da uzvрати udarac. Zajebi ti obračun šakama. Ako ga Stvoritelj pozove, onda će Alfa i Omega morati doći po njega; Tohr neće biti onaj koji će ga poslati avionskom poštom natrag.

Vrijeme je da se izgubi iz ove proklete sobe.

Kad se uputio prema vratima, bilo mu je lako ignorirati prigušeno psovanje iza svojih leđa, a posebno uzevši u obzir da se upravo pitao je li mu jedno oko obješeno o niti optičkog živca.

»Lassitere. Jebote, Lassitere – oprosti mi.«

Andeo se zavrtio oko svoje osi. »Želiš li znati u čemu je problem?« Prstom je upro ravno u Tohrovu glavu. »Ti si problem. Žao mi je što si izgubio svoju ženu. Žao mi je što si i dalje suicidalan. Žao mi je što nemaš razloga da uopće ustaneš iz kreveta – ili da legneš u njega. Žao mi je što imaš čir na dupetu i bolan zub i proketo, jebeno plivačko uho. Ti si živ. Ona nije. I zbog tvog grčevitog držanja za prošlost oboje ste završili u Međusvijetu.«

Ponesen svojim gnjevom, zaletio se prema gadu. »Želiš li detaljan opis? Ona nestaje – ne prelazi u Sjenosvijet. A ti si razlog zbog kojeg se to događa.« Rukom je mahnuo prema njegovom žilavom tijelu i zavijenom stopalu i ruci. »Ovo je razlog zbog kojeg se ona nalazi tamo. I što se ti duže držiš nje i svog starog života – usput, svega što si izgubio, ona ima sve manje šanse da se oslobodi. Ti si sad odgovoran, ne ona, ne ja – stoga, što kažeš da sljedeći put opet sam sebe opališ, seronjo.«

Tohr je drhtavom rukom prešao preko lica, kao da želi izbrusiti njegove konture. A zatim je zgrabio prednji dio svoje majice točno iznad srca. »Ja ne mogu samo tako prestati jer je njeno tijelo nestalo.«

»Ali ti se ponašaš kao da se to dogodilo jučer, a ja nemam osjećaj da će se to promijeniti.« Lassiter je prešao do kreveta na kojem je bila položena haljina sa združivanja. Ščepavši saten, povukao ju je s kreveta i protresao. »Ovo nije ona. Tvoj gnjev nije ona. Tvoji snovi, tvoja jebena bol... ništa od toga nije ona. Nje više *nema*.«

»Znam to«, uzvratio je Tohr. »Zar misliš da ja to ne znam?«

Lassiter je gurnuo haljinu naprijed, a saten je padao poput krvave kiše. »Onda i reci to!«

Muk.

»Reci, Tohre. Daj da čujem.«

»Ona je...«

»*Ispljuni to.*«

»Ona je...«

Ne dobivši ništa zauzvrat, odmahnuo je glavom i bacio haljinu natrag na krevet. Zamumljavši ispod glasa, ponovno se uputio prema vratima. »Ovo nas ne vodi ničemu. Nažalost, isto vrijedi i za nju.«

Sedamnaesto poglavlje

Zora se bližila, a Xhex je upravo završavala prvu noćnu smjenu na starom poslu. Ritam prolaska sati bio je dobar, a stolnoteniska priroda posla u kojem si se morao obračunavati s gomilom pijanih ljudi u zatvorenom prostoru dovoljno je brzo djelovala. Također je bilo dobro ponovno biti Alex Hess, voditeljica osiguranja – njena vlastita izmišljena ženka, iako je ime koje je koristila među ljudima bilo lažno.

I bilo je jebeno fantastično što joj Bratstvo nije dahtalo za vratom. Ono što i nije bilo tako sjajno jest osjećaj da joj je sve bilo ravno, kao da su joj život pregazili buldožeri pripremajući teren za kamione s asfaltom.

Nikad nije čula da ženke rade probleme zbog združivanja. Kao i obično, to nije značilo da ona nije bila vanjski igrač. I na kraju svega, bez Johna kraj sebe, sve joj se doimalo poput velikog, rezonantnog idiotizma.

Letimice je pogledala na sat i shvatila da ima još jedan sat prave tame. Čovječe, poželjela je da je ovamo stigla na svom motoru, pa bi sada mogla upaliti svjetla i rolati kroz mračne kutke pri smiješnim brzinama. Ducati je, međutim, bio zaključan u njenoj garaži.

Pitala se postoji li pravilo koje zabranjuje *šelanama* da voze motor.

Vjerojatno ne, ah uz uvjet da sjedi s obje noge na istoj strani, odjevena u oklop i s kacigom načinjenom od ojačanog kevlaru otpornog na grebanje – možda bi joj dopustili da odvozi koji krug oko fontane ispred palače.

Brum-brum.

Izašavši iz ureda, zaključala ga je snagom misli tako da se ne mora zamarati ključevima.

»Hej, Treze«, rekla je kad je njen šef izronio iz ženske svlačionice. »Upravo sam te krenula potražiti.«

Sjena je utrpavao svoju snježnobijelu košulju u crne hlače i doimao se malo opuštenijim nego inače. Sekundu kasnije, jedna od zaposlenih cura izašla je kroz vrata s licem sjajnim kao da ju je netko ručno ulaštio.

Što vjerojatno i nije bilo daleko od istine.

Barem je njen tupi izraz lica dokazao Xhex kako Trez pazi da sve bude u tajnosti. Ali ipak, ne smiješ se hraniti na mjestu na kojem radiš. Može doći do komplikacija.

»Vidimo se sutra navečer«, rekla je žena zbunjenog osmijeha. »Kasnim, a imam dogovor s prijateljicama.«

Nakon što je cura izašla na stražnji izlaz, Xhex se zapiljila u Treza. »Trebao bi naći druge izvore.«

»Ovo mi je zgodno i oprezan sam.«

»Nije sigurno. Osim toga, možeš joj sjebati mozak.«

»Nikad ne koristim istu curu dvaput.« Trez ju je obgrlio rukom. »Ali dosta o meni. Jesi li gotova?«

»Da.«

Zajedno su ležernim korakom pošli prema vratima kroz koja je cura maločas izašla. Bože, ovo su bila stara vremena i kao da se ništa nije dogodilo otkada su posljednji put zajedno zatvorili lokal. A ipak, dogodio se Lash. Dogodio se John i združivanje.

»Ne želim te uvrijediti ako ti se ponudim da te otpratim doma«, promrmljao je Trez.

»Onda, sviđa ti se da su ti noge upravo ondje gdje jesu, ha?«

»Da. Sasvim mi lijepo popune hlače.« Ipak joj je otvorio vrata, a hladni zrak pojurio je unutra kao da želi pobjeći sam od sebe. »Što želiš da mu kažem ako dođe?«

»Reci da sam dobro.«

»Dobra je stvar da nemam problema s laganjem.« Ona se krenula usprotiviti, a Sjena je samo zakolutao očima. »Nemoj trošiti svoj glas, a ni moje vrijeme. Idi kući i malo odspavaj. Možda će sutra stvari biti bolje.«

Umjesto odgovora, nabrzinu ga je zagrlila i stupila van u tamu.

Nije se dematerijalizirala na sjever, već je krenula lunjati Ulicom Trade. Svi su zatvarali: klubovi su izbacivali posljednje goste, koji su izgledali privlačno koliko i sažvakana žvakaća; salon za tetoviranje gasio je neonsku reklamu; rešetka na Tex-Mex restoranu već je bila spuštena.

Što je dalje koračala, osjećala se umornijom, a oko nje sve je bilo turobno i sumorno dok se nije približila podužem bloku napuštenih zgrada. Zbog recesije, obrti su se sušili poput strvine na cesti, a iznajmljeni lokali bili su sve rjeđi i međusobno udaljeniji.

Xhex je stala, onjušila zrak i pogledala nalijevo.

Iz napuštene niske zgrade bez dizala, nošen na struji zraka, do nje je dopro nepogrešivi miris muškog vampira.

Prije nemilog događaja s Bratstvom, ona bi krenula u potjeru i ušla unutra da provjeri treba li im pomoć, da vidi što su mu učinila Braća.

Sad je samo nastavila svojim putem i koračala naprijed visoko podignute glave. Oni nisu htjeli njenu pomoć – ne, to vjerojatno nije bilo sasvim točno. Prihvaćali su je sve dok nisu iskrsnuli Johnovi problemi. Prije je bio slučaj da se više nisu ugodno osjećali u njenoj blizini.

Ispred nje, na udaljenosti od oko dva bloka, na putu joj se ispriječila masivna figura.

Zaustavila se, duboko udahnula i osjetila peckanje u očima.

Nošen vjetrom, Johnov nepogrešivi miris združivanja bio je teški začim koji je nadjačao smrad grada i prokleti žalac njene nesreće.

Krenula je prema njemu. Brzo. Brže...

Sad je već i trčala.

On joj je krenuo ususret i sam započeo trčati kad ju je vidio da ubrzava, te su se uskoro sudarili.

Teško je bilo reći čija su usta prva pronašla tuđe usne, ili čije su ruke jače stiskale, ili tko je bio očajniji.

Ipak, u ovome su bili ravnopravni.

Odvojivši usne od njegovih, zastenjale je: »Moja gajba.«

Kimnuo je i sekundu kasnije ona je isparila s mjesta, kao i on, te su ponovno poprimili tjelesni oblik ispred njene kolibe.

Nisu se ni potrudili ući unutra.

Jebao ju je na nogama, prislonivši je na hladna vrata.

Sve je bilo ubrzano i mahnito – potezala je kožne hlače dolje dok nije uspjela osloboditi jednu nogu, a on je strgnuo dugmad na svom rasporku. Zatim joj je sasvim raširio noge, prikovao je svojim bokovima i ukopao se u njeno spolovilo do vrha.

Koliko ju je nemilice nabijao, toliko je glavom lupala o vrata kao da pokušava provaliti u vlastiti dom. U sebi ga je osjećala još većim nego inače, a razdvojio ju je do te mjere da joj se kapacitet sasvim nategnuo. A onda ju je ugrizao s druge strane vrata – ali ne da se hrani, već da je drži na mjestu.

Trebalo joj je to. U ovom trenutku, ove noći, trebala ga je sirovog i nesputanog te pomalo bolnog.

Pakla mu, to je bilo točno ono što je i dobivala.

Dok je svršavao, bokovima se prilijepio za njene. Duboko unutar nje, njegova erekcija podizala je oluju, zazivajući njen orgazam.

A onda su završili unutra, na podu. Njene noge sasvim rastvorene, njegova usta na njenoj srži.

Ruku prikovanih za njena bedra, ukrućene batine koja mu je i dalje virila kroz raspork, spustio se na nju mahnitog jezika, šibao je, penetrirao, uzimao ono što je i maločas uzeo.

Užitak je bilo nepodnošljiv, takva vrsta agonije koja ju je tjerala da zabacuje glavu i presavija se na podu, a dlanovi su joj skvičali po linoleumu dok se neuspješno upirala da ostane na mjestu.

Orgazam je takvom silinom poletio njome da su joj, kad je zazvala njegovo ime, pred očima zatreperila jarka svjetla. A on nije ni najmanje posustajao. Kad je nastavio s lizanjem, bila je gotovo sigurna da ju je ugrizao za unutarnji dio bedra, točno na prijevoju s kojeg se debela žila spuštala dolje da opskrbi donji dio njenog tijela. Ali previše je tu bilo sisanja, previše svršavanja, previše svega da bi znala ili marila.

Kad se John napokon zaustavio i podigao glavu, nalazili su se na drugom kraju, gotovo su bili ušli u dnevnu sobu. Oh, kakvog li prizora. Lice njenog mužjaka bilo je rumeno, njegova usta sjajna i napućena, očnjaci toliko izduženi da nije mogao ni čeljust zatvoriti – a i ona je bila jednako istrošena; hrapavo je disala, spolovilo joj je pulsiralo kao da ima vlastito srce.

On je i dalje bio ukrućen.

Kakva šteta što je imala jedva dovoljno energije da trepne – jer je zaslužio vraški revanš...

Samo, činilo se da je točno znao o čemu je razmišljala. Podigavši se između njenih raširenih nogu, zgrabio je svoju batinu i počeo pumpati.

Zastenjavši, izvila se u luk i promeškolljila bokovima. »Svrši po meni cijeloj«, rekla je kroz stisnute zube.

John je sam sebe obrađivao i dlanom čvrsto uhvatio debelu kitu, a dok je pumpao, čulo se škljocanje. Kad je jače raširio koljena zbog bolje ravnoteže, njegova ogromna bedra su se udvostručila, a mišić na podlaktici isturio se poput krševitog reljefa dok je pumpao brže i jače. Onda je zarežao bez zvuka, tijelo mu se ukočilo i počelo prskati vruće mlazeve preko njenog cijelog spolovila.

Sama pomisao da je sva mokra i neuredna bila joj je umalo dovoljna da opet svrši. Ali pogled na njega dok on to obavlja? Opet ju je odaslao ravno preko ruba...

»Ako će ga ona obraditi, onda će vas to koštati dodatnih dvjesto dolara.«

Xcor se povukao ustranu tijekom pregovora s kurvama, pazeći da bude u sjeni – posebno u trenutku kad je Throe došao do škakljivog dijela. Nema razloga da ih podsjeća na svoj izgled, pa da cijena bude čak i viša.

Samo su se dvije cure pojavile u ovoj napuštenoj kući dolje u Ulici Trade, ali izgleda da je i broj tri bio na putu ovamo – iako je, zahvaljujući svom kašnjenju, izvukla deblji kraj: njega.

Njene prijateljice su se ipak pobrinule za nju – osim ako, naravno, nemaju namjeru same uzeti dio poskupljenja. Napokon, dobre se kurve, poput dobrih vojnika, znaju pobrinuti za sebe.

Izenada se Zyper približio ženi koja je bila zadužena za pregovore, jasno pripravan na korištenje fizičkih sredstava da spasi financijska. Dok joj je vampir vrhom prsta klizio preko ključne kosti, ona je naizgled pala u trans.

Kad je Zypher bio u pitanju, nije bilo potrebe za umnim igricama. Ženke iz obiju vrsta nisu si mogle pomoći u njegovoj blizini.

Vampir je nagnuo glavu do njenog uha i nježno govorio. Zatim ju je polizao po vratu. Njemu iza leđa, Throe je stajao šutljiv, oprezan i strpljiv te čekao svoj red, kao i uvijek.

Vječni džentlemen.

»OK«, rekla je ženska bez daha. »Samo pedeset više.«

U tom trenutku, vrata su se širom otvorila.

Xcor i njegovi vojnici tutnuli su ruke u džepove kaputa tražeći svoje pištolje, spremni na ubijanje. Ali to je bila samo prostitutka koja je kasnila.

»Hej, cure, hej«, rekla je svojim prijateljicama.

Dok je stajala na pragu zaogrnuta širokom jaknom preko jeftine odjeće i teturala kao da je pijana, očito je bila na nečemu – njeno lice preplavio je blaženi izraz od maločas uzete droge.

I bolje. Lakše će s njom baratati.

Zypher je pljesnuo rukama. »Hoćemo li se baciti na posao?«

Djevojka pokraj njega se zahihotala. »Obožavam tvoj naglasak.«

»Onda možeš imati mene.«

»Čekaj, i ja isto!« Drugo hihotanje. »I ja ga obožavam!«

»Ti ćeš se pobrinuti za mog kolegu vojnika – mog prijatelja, koji će vam sad svima platiti.«

Throe je stupio naprijed s lovom, i kad ju je udijelio u nestrpljive dlanove, kurve su se doimale usredotočene više na oba mužjaka pred sobom nego na novac.

Zamjena profesionalnih uloga za koju bi se Xcor mogao okladiti da se nije događala suviše često.

A zatim je nastupilo sparivanje – dok su Throe i Zypher odvukli svoj plijen u odvojene kutove, on je ostao s ušlagiranom kurvom.

»Onda, hoćemo li odraditi ovo?« upitala je s uvježbanim osmijehom. Doista, činjenica da su joj oči bile ljubazne zbog droge gotovo je izrazu njenog lica dala iskrenost.

»Dođi k meni.«

Ispružio je ruku iz tame.

»Oh, sviđa mi se.« Doteturala je i naglašeno zabacila bokovima. »Zvučiš poput... ne znam čega.«

Kad je položila svoj dlan u njegov, on ju je privukao k sebi – u tom trenutku se i ona iskrivila unatrag.

Okrenuvši lice ustranu, protrljala je nos, a zatim ga uštipnula kao da nije mogla podnijeti njegov smrad. Logično. Bilo je potrebno više od običnog

umivanja da skine *degradovu* krv sa sebe. Naravno, Throe i Zypher su si dali vremena da se materijaliziraju u kući i propisno se operu. On je, međutim, ostao u gradu da se bori.

Kicoši. Obojica. S druge strane, njihove ženske nisu već pokušavale pobjeći.

»Ipak, u redu je«, rekla je malodušno. »Ali *nema* ljubljena.«

»Nisam bio svjestan da sam predložio išta takvo.«

»Samo da smo načistu.«

Kad se oglasilo stenjanje, Xcor je buljio u ljudsku ženku. Kosa joj je opušteno padala na ramena, masna i trakasta. Šminka joj je bila jaka i razmrljana na rubu usana, te u kutovima očiju. Parfem joj je bio sladak.

Xcor se namrštiio, onjušivši nedobrodošli miris.

»Sad me slušaj«, rekla je, »i nemoj tako gledati. To je moja politika i ti se možeš...«

Pustio ju je da baljezga dok je on ispružio ruku i podigao jednu stranu plavih koverča, razotkrivši njeno grlo... Ništa osim glatke kože. A na drugoj strani...

Ah, da. Baš na njenoj žili kucavici, dva mala i okrugla ožiljka.

Već ju je upotrijebio netko od njegove vrste noćas. I to mu je objasnilo omamljenost i miris mošusa koji je zamijetio.

Xcor je pustio kosu da padne na mjesto. Zatim se odmaknuo od nje.

»Ne mogu vjerovati da si tako dosadan«, lecnula se. »Samo stoga jer te ne želim ljubiti – da znaš, ne vraćam ti novac. Dogovor je dogovor.«

Netko je već svršavao, a odjeci užitka bili su tako duboki i grleni da se na kratki trenutak ova napuštena zgrada od te simfonije pretvorila u pravi budoar.

»Ma naravno da možeš zadržati lov«, promrsio je.

»Ma znaš što, jebi se, evo ti ga natrag.« Bacila je smotuljak prema njemu. »Smrdiš na kanalizaciju i ružan si kao ponoć.«

Dok su novčanice padale s njegovih prsa na pod, on je samo nakratko pognuo glavu. »Kako želiš.«

»Jebi se.«

Brzina kojom se promijenila iz blažene žene u kuju pokazala mu je da joj ovakve promjene raspoloženja i nisu toliko strane. Još jedan razlog zbog kojeg je bilo bolje održavati profesionalne odnose sa ženskim spolom.

Kad se on sagnuo da pokupi novac, ona je pomaknula nogu unatrag i zamahnula njome da ga udari u glavu.

I nije učinila najpametniji potez. S obzirom na njegovu ratničku uvježbanost i godine borbenog iskustva, njegovo tijelo se samo obranilo, bez potrebe da mu svjesni um uopće daje naredbe: kurvu je zgrabio za gležanj,

srušio je i prilijepio na pod. I prije nego je postao svjestan svojih pokreta, već ju je bio okrenuo na trbuh i njen nježni vrat priklješćio u prijevoju lakta svoje debele ruke.

Tad je bio spreman samo kvrcnuti njime.

Umirila se. Umjesto agresije, sad je jaukala i preklinjala.

On je smjesta popustio stisak, odskočivši s nje, a zatim joj je pomogao da se podigne i nasloni na zid. Hiperventilirala je, a prsa su joj se tako jako nadimala gore-dolje da je bilo sasvim izgledno kako će joj košarice grudnjaka uzrokovati raspuklinu na umjetnim dojčkama.

Prijeteći se nadvivši nad njom, razmišljao je o tome kako bi Bloodletter postupio u ovakvoj situaciji. Taj mužjak ne bi prihvatio njen prijedlog o zabrani poljubaca – on bi uzeo, pod vlastitim uvjetima, ono što je i želio, i dovraga s tim koliko bi je to moglo ozlijediti. Ili je ubiti.

»Pogledaj me«, zapovijedio je Xcor.

Kad je podigla svoje oči, raskolačene i traumatizirane, izbrisao joj je sjećanje o dolasku ovamo, bacivši je u trans. Njeno disanje se ujednačilo, tijelo joj je ponovno palo u nehajni, opušteni položaj, a njene mahnite, drhtave ruke su se umirile.

Prikupivši novac, stavio ga je u njeno krilo. Zaslužila ga je barem za modrice koje će joj izbiti ujutro.

Zatim se, zastenjajući, opustio i prislonio na zid pokraj nje, a noge prekrižio. Morao je pokupiti svoju torbu slatkiša i kosu s nebodera, ali u ovom trenutku je bio previše umoran da se pomakne.

Međutim, večeras nema hranjenja za njega. Usprkos tome što ju je hipnotizirao.

Kad bi uzeo iz žile žene pokraj sebe, sasvim bi je izgledno ubio: bio je gladan kao vuk, a nije znao koliko ju je netko već posisao. Što se njega ticalo, njeno mahnito ponašanje bilo je uzrokovano niskim krvnim tlakom.

Preko puta je promatrao svoje vojnike dok su se jebali i morao je priznati da je ritmičko kretanje njihovih tijela bilo erotično. U drugačijim okolnostima, mogao je zamisliti kako Zypher spaja oba para u jedno veliko klupko ruku i nogu, dojki i šaka, kita i skliskih udubljenja. Ali ne i ovdje. Soba je bila prljava, nesigurna, hladna.

Naslonivši glavu natrag na zid, Xcor je zatvorio oči i nastavio slušati.

Ako zaspi, a njegovi vojnici ga upitaju je li se nahranio, odagnat će njihovu zabrinutost objašnjenjem koje je uključivalo posljedice čina onog drugog vampira.

A bit će vremena da kasnije zabode svoje zube u drugi izvor hrane.

Istinu govoreći, mrzio je hranjenje. Za razliku od Bloodlettera, prisilni seks sa ženama ili ženkama nije bio njegova stvar – i Bog je znao, nikada mu se nijedna nije dragovoljno predala.

Pretpostavio je da svoj život duguje prostitutkama.

Kad je netko drugi započeo svršavati, ovog puta jedan od njegovih vojnika – vjerojatno Throe – zamišljao je sebe s drugačijim licem, lijepom i privlačnom facom na koju bi se ženke lijepile, umjesto vrišteći bježale.

Možda bi trebao sebi odstraniti kralješnicu.

Ali u tome i jest bila ljepota neizgovorenih misli. Nitko nije trebao znati tvoje slabosti.

A nakon što se pozabaviš time, samo ih baciš u mentalni koš za smeće, gdje i pripadaju.

Osamnaesto poglavlje

Quinnu čekanje nikad nije išlo od ruke, a posebno onda kad su stvari bile u redu. S obzirom da je upravo dva puta slagao, gdje se nalazio John Matthew?

I nije bio najsretniji.

Dok se klatio pred skrivenim vratima ispod glavnog stubišta – kako bi se mogao sakriti u tunel u slučaju da netko naiđe – imao je najbolji mogući pogled na predvorje. Kad se otvore vrata vestibula, imat će izravan pogled na svoj apsolutno *najdraži* par: Blaya i Saxtona.

Trebao je znati da ga sreća neće drugačije poslužiti.

Blay je rastvorio vrata poput gospodina kakav je i bio, a Saxton mu je, dok je ulazio unutra, preko ramena dobacio nehajni pogled poluzatvorenih očiju.

Čovječe, takva vrsta pogleda bila mu je gora nego da se zažvale u javnosti.

Nema sumnje da su otišli na finu večeru i zatim se vratili u Saxto novu gajbu na malo tjelovježbe koju je bilo teško izvesti ovdje u palači. Potpuna privatnost i nije bila nešto na što si se ovdje mogao okladiti.

Dok je Blay skidao Burberryjev kaput, svilena mu se košulja širom rastvorila i otkrila trag ugriza na vratu. I to na ključnoj kosti.

Bog je samo znao na kojim ih je mjestima još imao.

Izenada je Saxton rekao nešto zbog čega se Blay zarumenio, a pomalo sramežljivi, rezervirani osmijeh koji je uslijedio gotovo je Quinnu natjerao da povrati.

Odlično, dakle kurva je imala i smisao za humor, a Blayu su se svidale njegove šale.

Fantastično.

Tek što je završio misao, Saxton se krenuo penjati stubištem. Blay je, s druge strane, to zaobišao.

Sranje. Quinn se zavrtio i jurnuo prema vratima te grebao rukama u nastojanju da stisne kvaku.

»Hej.«

Quinnove ruke su se umirile. Tijelo mu se ukočilo i srce mu se zaustavilo.

Taj glas. Taj mekani, duboki glas koji je slušao gotovo čitavog života.

Ispravivši kralježnicu, odustao je od bijega, okrenuo se i suočio, poput mužjaka kakav je i bio, sa svojim bivšim najboljim prijateljem. »Hej. Dobra noć, zar ne?«

Sranje, poželio je to povući. Kao da nije bila?

»Da, a tvoja?«

»Da. John i ja smo izašli van. Sad idemo malo dizati utege. Otišao se presvući.«

Teško mu je bilo reći zašto je bio tako brbljav, zbog laganja ili zbog ovog peckanja u grudima.

»Onda, ne ideš na Posljednji obrok?«

»Ne.«

Glasanje cvrčaka u pozadini. Naslovna pjesma *Izazova*. Nuklearna bomba – ne da bi Qhuinn u ovom trenutku uopće primijetio nuklearni oblak u obliku gljive.

Bože, Blayeve su oči bile tako prokleta plave. I sveca mu, njih dvojica su zapravo bili sami. Kad se to posljednji put dogodilo?

Oh, da. Nakon što se Blay prvi put poseksao s njegovim rođakom.

»Onda, izvadio si svoje pirseve?«, rekao je Blay.

»Ne baš sve.«

»Zašto? Mislim... oduvijek su bili dio tebe.«

»Pa, ne želim da me više definiraju na taj način.«

Blayeve su obrve poskočile, a Qhuinn je nekako želio učiniti isto. Očekivao je da će mu nešto drugo izletjeti iz gubice. Nešto poput poštapalice, nakon čega bi se ščepao za muda i frknuo kao da su mu veličinom jednaka glavi na ramenima.

»Još ih imam gdje su najbitniji, ne brini.«

Nije ni čudo što ga je Saxton privlačio.

»Onda, kakvo je stanje s vama dečkima?«

Drugi put je poletio u raj zbog onih crvenih obrva. »Dobro sam – mi smo dobro.«

»Dobro...«

Nakon jednog trenutka, Blay je pogledao preko svog ramena, u smjeru vrata koja su vodila u batlerovu smočnicu. To je početak razvijanja strategije za bijeg.

Hej, kad već odlaziš, želio je reći Qhuinn, hoćeš li mi učiniti uslugu? Mislim da je mi lijeva klijetka pala na pod, pa pripazi da je ne zgaziš na odlasku. Hvala.

»Jesi li dobro?« promrsio je Blay.

»Da. Idem u teretanu s Johnom.« Već je to rekao. Jebote. Vlak mu je iskočio iz tračnica. »Onda, eto ga. Kamo ti ideš?«

»Pošao sam po... nešto hrane za Saxa i sebe.«

»Znači, ni vi dečki nećete ići na Posljednji obrok. Izgleda da nam je to zajedničko.« Netko je navijao za ekipu. Čulo se glasno hukanje. »Onda, uživaj. Mislim, uživajte.«

Na drugoj strani predvorja, vrata vestibula su se otvorila praskom i John Matthew je uletio unutra. »Kurvin sin«, zamumljao je Qhuinn. »Nitkov se napokon vratio.«

»Mislio sam da si rekao...«

»Štitio sam obojicu.«

»Niste bili zajedno? Čekaj, ako te uhvate da nisi s njim...«

»To *nije* bio moj izbor. Vjeruj mi.«

Kad se Qhuinn uputio ravno prema *gospodinu Neovisnom*, Blay mu je bio odmah za petama, a Johnu je bio potreban samo jedan pogled na njih dvojicu da mu s lica ispari izraz zadovoljstva – kao da mu je netko u dupe zabio palicu za golf.

»Nas dvojica moramo razgovarati«, procijedio je Qhuinn.

John se osvrnuo oko sebe kao da traži bunker u koji bi mogao uskočiti. Da, više sreće drugi put; u predvorju u suštini i nije bilo namještaja, a glupi kreten nije mogao dovoljno daleko skočiti da dosegne blagovaonicu.

Qhuinne, nazvao bih te...

Qhuinn je ščepao momka za potiljak i odgurnuo ga, licem naprijed, u zemlju biljara i kokica. Tek što su prešli prag sobe, John se oslobodio i uputio ravno prema baru. Podigavši bocu *Jacka*, strgnuo je čep.

»Misliš li ti da je ovo jebena šala?« Qhuinn je upro prstom u istetoviranu suzu ispod svog oka. »Trebao bih biti s tobom svake sekunde dana i noći, seronjo. Lažem zbog tebe posljednjih četrdeset i pet minuta.«

»Istina je. Doista jest.«

Čuvši Blayev glas iza sebe, iznenadio se. Ali bilo mu je drago.

Otišao sam vidjeti Xhex. U ovom trenutku, ona je prva na mojoj listi.

Qhuinn je odmahnuo rukama. »Odlično. Onda kad mi V. u prsa zabode moju obavijest o otkazu, ti ćeš se i dalje moći osjećati samozadovoljnim. Baš ti hvala.«

»Johne, ne možeš se nepromišljeno ponašati prema takvim stvarima.« Blay je zaobišao šank i zgrabio čašu, kao da se pobojavao da bi mu prijatelj mogao sam strusiti cijelu bocu. »Daj mi to.«

Uzeo je cugu, čašu napunio zdravom dozom i sam je popio.

»Što je?« zamumljao je osjetivši pogled na sebi. »Evo ti je natrag ako želiš.«

John je potegao iz boce i zatim se zapiljio u prazan prostor. Nakon jednog trenutka, pružio je viski prema Qhuinnu.

Zakolutavši očima, Qhuinn je rekao: »Ovo je barem vrsta isprike koju prihvaćam.«

Dok je prihvaćao bocu, sinulo mu je da su prošla stoljeća otkad su njih trojica ovako bili zajedno. Prije njihovog prijelaza, svaku večer su nakon treninga provodili u Blayevoj staroj sobi u roditeljskoj kući, gubili dane igrajući videoigre, ispijali pivo i pričali o budućnosti.

A sad, nakon što su postigli ono priželjkivano? Svatko je krenuo svojim putem.

John je opet bio u pravu. Momak je propisno združen, dakle normalno da je usredotočen na druge stvari. A Blay se vraški dobro provodio s kurvom Saxtonom.

Qhuinn je bio jedini od njih koji nije postigao ništa u odnosu na dobre stare dane.

»Pakla mu«, promrmljao je Johnu. »Pusti, zaboravimo ovo sve.«

»Ne«, ubacio se Blay. »Prekini sa sranjima, Johne – dopusti mu da ide s tobom. Ne zanima me hoćeš li biti sa Xhex ili ne. Ti mu to duguješ.«

Qhuinn je prestao disati, sasvim se usredotočivši na mušjaka koji mu je nekoć bio najbolji prijatelj i nikad ljubavnik... kao i na sve ono što se nikad neće dogoditi.

Usprkos svega što se odigralo među njima dvojicom i svim legendarnim zajebima koje je izveo, Blay mu je još uvijek čuvao leđa.

»Volim te«, izlanuo se Qhuinn dok su ostali šutjeli.

John je podigao ruke i pokazao: *Volim i ja tebe. I stvarno mi je jebeno žao. Ova stvar između mene i Xhex postala je...*

Bla, bla, bla – što je bio slučaj kod znakovnog jezika.

Qhuinn nije registrirao ni jednu riječ. Objašnjavajući svoju situaciju, Johnu se razvezao jezik, a Qhuinn je bio u iskušenju da ga prekine i time izbjegne ne samo njegove riječi, već i osobu kojoj je govorio. Ali jedino o čemu je mogao razmišljati bili su Blay i Saxton i ono jebeno rumeno lice.

Bila mu je potrebna sva prisebnost da pogleda u Johna i procijedi: »Možemo to riješiti, u redu? Samo mi dopusti da te slijedim – neću gledati, obećavam.«

John je nešto govorio rukama, Qhuinn je kimao. A onda se Blay počeo udaljavati, koraknuvši jednom unatrag, pa još jednom, pa treći put.

Još razgovora i Blayevih riječi.

Zatim se mušjak okrenuo i izašao da uzme hrane i ode gore do Saxtona.

Tihi zvižduk natjerao ga je da dođe k sebi i usredotoči se na Johna.

»Da. Sigurno.«

John se namrštió. *Želiš li da ti na čelo zakucam parkirnu kartu?*

»Što?«

Oprosti, imao sam dojam da me ne pratiš. Izgleda da sam bio u pravu.

Quinn je slegnuo ramenima. »Gledaj to na ovaj način – više te ne želim nokautirati.«

Oh, super. Ali Blay je u pravu. Neću ovo više napraviti.

»Hvala, stari.«

Piće?

»Da. Dobra ideja. Zapravo, odlična ideja.« Obišao je šank. »Mislim da ću uzeti cijelu bocu.«

Devetnaesto poglavlje

Ona je mrtva.«

Čuvši muški glas, Lassiter se osvrnuo preko ramena. Na drugom kraju njegove spavaće sobe, Tohr je stajao na pragu i pridržavao se za dovrtak.

Lassiter je odložio vuneni kaput. Spremao je odjeću u kovčeg ne zbog toga što ju je mogao ponijeti sa sobom, već jer mu se učinilo ispravnim da spremi svoje stvari prije nego ga pozovu: nakon što vrtlog Međusvijeta i njega povuče natrag, osoblje će morati baciti tu odjeću i onih nekoliko sitnica koje je prikupio.

Brat je ušao unutra i zatvorio vrata za sobom.

»Ona je mrtva.« Odšepao je prema kauču i sjeo. »Eto, rekao sam to.«

Lassiter je spustio dupe na krevet i samo zurio u njega. »I misliš da je to dovoljno.«

»Kojeg vruga želiš od mene?«

Morao se nasmijati. »Molim te. Da sam ja redatelj ove predstave, ona bi ti se vratila još davno, a ja bih pobjegao odavde.«

Tohr se od iznenađenja malo nasmijao.

»Ma daj, stari«, promrmljao je Lassiter. »Ne želim te sjebati. Kao prvo, prsa su ti previše ravna – a ja volim sise. I drugo, ti si dobar tip. Zaslužuješ bolje od ovoga.«

Sad je Tohr izgledao iskreno šokiran.

»Oh, za Boga miloga.« Lassiter je ustao i krenuo natrag do otvorenih ladica komode. Izvukavši kožne hlače, prvo ih je zgužvao, a zatim ponovno složio.

Petljanje uokolo rukama trebalo mu je pomoći da se pribere, iako mu to nije nikako polazilo za rukom. Možda bi samo trebao glavom zakucati u zid.

»Ideš nekamo?« upitao je Brat nakon nekog vremena.

»Aha.«

»Dižeš ruke od mene?«

»Rekao sam ti. Ne određujem ja pravila. Izvući će me odavde i bolje da bude prije, nego kasnije.«

»Izvući će te kamo?«

»Gdje sam bio nekad.« Zadrhtao je, iako je to bilo za curice. Ipak, za tipa poput njega, vječna osamljenost bila je pakao. »Nije to putovanje kojemu se radujem.«

»Hoćeš li ići ondje gdje je i Wellsie?«

»Rekao sam ti, svačiji Međusvijet je drugačiji.«

Tohr je položio glavu među dlanove. »Pa, ja sebe ne mogu samo tako isključiti. Ona je bila moj život. Kvragu.«

»Možeš započeti s tim da se ne pokušavaš kastrirati šakom jer ti se digao na drugu ženu.«

Budući da Brat nije ništa odgovorio, Lassiter je imao dojam da se momak raspao. I da, nisu li stvari postale čudne zbog toga?

Lassiter je odmahnuo glavom. »Ja sam pogrešni anđeo za ovaj posao, stvarno.«

»Nikad je nisam prevario.« Tohr je oštro udahnuo kroz nos, frknuvši baš muški, kako je to i inače bilo. »Drugi mužjaci... čak i oni združeni, povremeno odmjeravaju ženke. Možda ševe i sa strane. Ali ne i ja. Ona nije bila savršena, ali bila mi je i više nego dovoljna da budem zadovoljan. Dovraga, kad je Wrathu bila potrebna pomoć, netko da drži Beth na oku prije nego su se združili? Poslao je mene. Znao je da joj se neću nabacivati, ne samo iz poštovanja prema njemu, već me nije ni najmanje zanimala. Doslovno nikad u životu nisam ni pomislio na neku drugu.«

»Ali večeras jesi.«

»Nemoj me podsjećati.«

Pa, barem je bio svjestan toga. »Zbog tog razloga ja večeras odlazim na putovanje u zemlju iz koje nema povratka. A tvoja *šelan* ostaje ondje gdje je i bila.«

Tohr je protrljao središte svojih grudi kao da ga bole. »Jesi li ti siguran da ja već nisam umro i prešao u taj Međusvijet? Jer ovo unutra točno odgovara tvom opisu. Pakao, ali ne poput Zlozemlje.«

»Ne znam. Možda neki ljudi nisu ni svjesni da su ondje – ali moja naredba bila je jasna kao dan, i sve se vrtjelo oko toga da je ti moraš pustiti kako bi ona mogla nastaviti dalje.«

Tohru su ruke očajnički pale kao da ne želi više ništa imati s ovim svijetom. »Nikada nisam ni pomislio da ću morati proći kroz još nešto gore od njene smrti. Nisam mogao ni zamisliti ikakav slijed događaja koji bi mogli još i jače boljeti.« Opsovao je. »Trebao sam znati da je sudbina beskrajno domišljati sadist. Zamisli, ona ženka koju volim može prijeći u Sjenosvijet samo ako ja poševim neku drugu ženu. Fantastična jednadžba. Jednostavno jebeno fantastična.«

To nije bilo ni pola svega, pomislio je Lassiter. Ali čemu to sad spominjati.

»Moram nešto znati«, rekao je Brat. »Kao anđeo, vjeruješ li da su neki ljudi prokleti od rođenja? Da su neki životi jednostavno osuđeni na propast od samog početka?«

»Ja mislim...« Sranje, nikad nije tako duboko ulazio u stvari. To *nije* bio on. »Ja mislim da se život odvija prema setu vjerojatnosti koje lebde iznad glava

svakoga živućega gada na planetu. Šansa je po definiciji nepoštena i nasumična.«

»A što je onda s tim tvojim Stvoriteljem? Ima li On ulogu u tome?«

»Našim Stvoriteljem«, promrmljao je. »I ne znam. Ne vjerujem ni u što.«

»Anđeo koji je ateist?«

Lassiter se neznatno nasmijao. »Možda je to razlog zbog kojeg neprestano upadam u nevolje.«

»Ma, ne. Upadaš u nevolje jer si nekad pravi seronja.«

Obojica su se zahihotali, a zatim sjedili u tišini.

»Onda, što ću morati učiniti?« upitao je Tohr. »Što će sudbina od mene sad zahtijevati?«

»Isto što i zahtijeva svako pregnuće. Krv, znoj i suze.«

»Samo to«, rekao je Tohr suho. »A evo, mislio sam da će biti samo ruka ili možda noga.«

Budući da Lassiter nije odgovorio, Brat je odmahnuo glavom. »Slušaj, moraš ostati. *Moraš* mi pomoći.«

»Ali uopće mi ne polazi za rukom.«

»Ja ću se jače potruditi. Molim te.«

Nakon gotovo vječnosti, Lassiter je osjetio da mu glava potvrdno kima. »OK. U redu.«

Tohr je dugo i polako izdahnuo, kao da mu je laknulo, pokazavši ono što je i sam znao; da su i dalje svi bili u dubokoj gabuli.

»Znaš«, rekao je Brat, »kad sam te upoznao, nisi mi se uopće svidio. Mislio sam da si pravi magarac.«

»Osjećaj je bio obostran. Iako ne i dio s magarcem – i nije bilo ništa osobno. Meni se nitko ne sviđa, i kao što sam rekao, nisam vjernik.«

»Iako ostaješ da mi pomogneš?«

»Ne znam... pretpostavljam da je razlog taj jer želim što i tvoja *šelana*.« Slegnuo je ramenima. »I živima i mrtvima jednaka se sudbina piše. Oni jedino svome domu žele stići što prije. A usto,... ne znam, nisi ti ni tako loš.«

Nešto kasnije, Tohr se vratio natrag u svoju sobu. Kad je stao ispred vrata, zamijetio je svoju štaku prislonjenu na drvene ploče.

No'One mu je to vratila nakon što ju je ostavio na Onoj strani.

Podigavši predmet u ruku, ušao je u svoju sobu i napola očekivao da će ju pronaći na svomu krevetu, nagu i spremnu na malo seksa. A to je bilo apsolutno apsurdno – na toliko razina da ih nije mogao ni nabrojati.

Smjestivši se na kauč, zurio je u haljinu s kojom je Lassiter tako grubo postupao. Delikatni saten bio je namreškan, valovi materijala oblikovali su se u predivnu ljeskavu površinu preko kreveta.

»Moja voljena je mrtva«, rekao je sam sebi naglas.

Dok su se odjeci njegovoga glasa gubili zrakom, nešto mu je postalo nenadano, glupavo jasno: Wellesandra, krvna kći Relixova, nikad više neće ispuniti taj steznik. Nikad više neće navući haljinu preko glave i migoljiti se da uđe u korzet, ili čupkati vrhove kose iz svilenih čvorova na leđima. Neće više tražiti odgovarajuće cipele, ili se razljutiti jer je kihnula netom nakon nanošenja maskare na oči, niti će se brinuti hoće li nešto prolići po suknji.

Ona je bila mrtva.

Kako ironično. Cijelo ovo vrijeme ju je oplakivao, a ipak je nekako uspio promašiti bit svega. Ona se neće vratiti. Nikada.

Ustavši, prišao je krevetu i pažljivo skupio haljinu. Suknja kao da se protivila tome, klizila mu iz ruku i padala opet dolje na pod – preuzimala je kontrolu nad situacijom.

Baš kao što je njegova Wellsie uvijek činila.

Skupivši gotovo sav materijal, odnio je haljinu do ormara, otvorio dvokrilna vrata i objesio veličanstvenu težinu na mjedenu šipku.

Sranje. Svaki put kad ga otvori, prvo će mu ona upasti u oči.

Skinuvši je dolje, prebacio ju je na drugu stranu, da bude u tami iza ona dva odijela koja nikad nije nosio i kravata koje mu nije kupila njegova družica, već Fritz.

A zatim je čvrsto zatvorio vrata ormara.

Ponovno se vrativši do kreveta, ispružio se i zatvorio oči.

Da krene dalje, nije mu trebao seks. Prihvatiti njenu smrt, pustiti je kako bi je spasio, to je mogao učiniti i bez dobrobiti koje bi mu pružila bilo kakva naga ženka. Napokon, što bi to mogao učiniti? Uputiti se u uličice, pronaći kurvu i pojebati je? To je bila tjelesna funkcija jednaka disanju. Teško mu je bilo shvatiti kako bi to moglo pomoći.

Nepomično ležavši, pokušao si je predočiti golubice koje oslobađaju iz kaveza, vodu koja pada s brana, vjetar kako ziba stabla, i...

Pakla mu. Kao da se na unutarnjoj strani njegovih vjeđa vrtio prokleti *Discovery Channel*.

Ali onda, baš kad je počeo tonuti u san, slike su se izmijenile i pretvorile u vodu – lijenu, zelenkastu vodu bez struja. Mirnu i toplu vodu, posvuda okruženu vlažnim zrakom...

Nije bio siguran u kojem je točno trenutku zaspao, ali prizor se nastavio u san koji je započeo s blijedom rukom, dražesnom blijedom rukom koja je plutala na vodi.

Bila je to njegova Wellsie u bazenu. Njegova prekrasna Wellsie. A dok je plutala, grudi su joj stršale, dok su čvrsti trbuh i obli bokovi te golo međunožje blistali od vode.

U snu je ugledao samog sebe kako se spušta u bazen, silazeći niz kratke stepenice; voda mu je prodirala u odjeću.

Zaustavio se i pogledao svoja prsa.

Bodeži su mu i dalje bili u koricama. Pištolji zataknuti pod rukama. Pojas s municijom visio mu je o bokovima.

Kojeg je vraga on to činio? Stvari su mu se smočile i postale beskorisne.

Ono nije bila Wellsie.

Sveca mu, ono nije bila njegova *šelan*...

Vrisnuvši, Tohr se naglo pridigao u krevetu, otrgnuvši se snu. Rukama je potapšao svoja bedra, očekujući da će pronaći mokre kožne hlače. Ali ne, ništa od toga nije bilo stvarno.

Međutim, batina mu se ponovno ukrutila. Misao kojoj nije želio dati pravo pristupa isplivala je na površinu i zabola se u stražnji dio njegova uma.

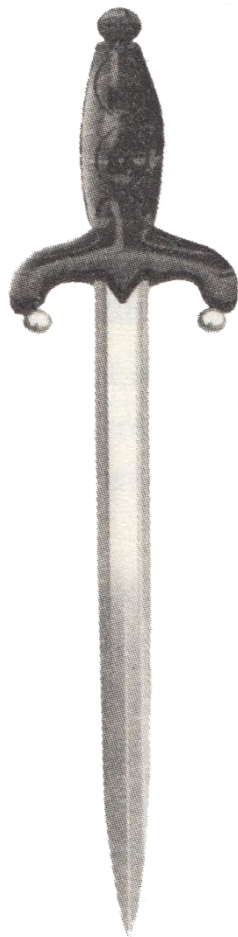
Dok je netremice gledao u svoju batinu i psovao, nepopustljiva dužina natjerala ga je da pomisli na bezbrojne prilike kad ju je upotrijebio za užitak, zabavu i oplodivanje.

Sad je samo želio da omlohavi i ostane takvom.

Naslonivši se natrag na jastuke, tuga ga je pritisnula poput tereta kad je spoznao istinu o kojoj je anđeo govorio. On nije, zapravo, pustio svoju Wellsie ni na jednoj razini.

On je bio problem.

LJETO

Dvadeseto poglavlje

S pogodnog položaja iza dalekozora, palača s druge strane rijeke Hudson doimala se ogromnom, kao masivni nagomilani katovi koji su odvažno stajali na kamenom postolju. Na svakom katu presijavala se svjetlost kroz staklene panele, kao da kuća nije ni imala pravih zidova.

»Veličanstveno mjesto«, komentirao je Zypher kroz teški, miomirisni lahor.

»Da«, čulo se njemu slijeva.

Xcor je spustio dalekozor s očiju. »Prevelika izloženost danjem svjetlu. Ovo je požar koji samo čeka da se dogodi.«

»Možda je podrum opremljen«, rekao je Zypher. »I još nekoliko onih mramornih kada...«

S obzirom na ton njegovog glasa, vojnik je zamišljao ženke svakojake vrste u pjenušavoj kupci, te ga je Xcor prostrijelio pogledom prije nego se ponovno posvetio promatranju.

Kakva sramota. Assail – sin jednog od najveće Braće što su ikada postojali – mogao je biti borac, ratnik, možda čak i Brat, ali njegova pala majka Odabranica prislila ga je na drugačiji životni put.

Iako bi čovjek mogao posumnjati imali li nitkov uopće išta među nogama, bio je odgovoran za svoju sudbinu koja nije morala uključivati samo mramorne kade. Međutim, dok je stajao ondje, bio je tek još jedna niškorist njihove rase, kicoš koji je uzaludno tratio svoje noći.

Iako bi se to sve noćas moglo promijeniti.

Pod olujnim oblacima u pozadini osvijetljenima odsjajem munja, ovaj je mužjak, barem na kratak trenutak, postao važan. Istinu govoreći, okolnosti u kojima postaje relevantan mogu ga koštati života, ali ako su povijesne knjige služile svojoj svrsi, njegova mala uloga u velikoj prekretnici vrste mogla bi biti zapisana.

Istina, ništa nije znao o svemu tome, ali ne očekuješ da će riba biti svjesna toga da služi kao mamac za morske pse.

Ponovno skenirajući valoviti teren, Xcor je zaključio da je nedostatak stabala i grmlja rezultat pripremnih radova raščišćavanja za gradnju. Nesumnjivo bi jedan aristokrat želio imati uređen vrt; činjenica da vrt zapravo otežava pristup kući nije bila jedna od stvari koje bi Assail razmotrio.

Dobra vijest je bila, iako je sasvim izgledno da je kuća ojačana čelikom – u potpornim stupovima, podnim gredama, konstrukciji krova – da si barem mogao ući i izaći kroz brojne prozore.

»Ah, da, evo i ponosnog kućevlasnika«, zarežao je Xcor, ugledavši mušku figuru kako stupa u grandioznu dnevnu sobu.

Nije bilo čak ni zastora da sakriju njegovu prisutnost. Kao da je bio hrčak u svom kavezu.

Mužjak je samo zbog toga zaslužio umrijeti, i zaista, na Xcorovim leđima kosa je zapjevušila pogrebnu pjesmu.

Xcor je pojačao uvećanje na dalekozoru. Assail je vadio nešto iz džepa na prsima – cigaru. I naravno, upaljač koji je bio zlatni. Vjerojatno je smatrao da vatra, poput pakiranog mesa, dolazi samo iz trgovina.

Bit će mu veliko zadovoljstvo ubiti ga zajedno s ostalima koji će se uskoro pojaviti ovdje.

Zaista, Vijeće *glimere* uspješno se ogradilo od nastojanja Xcora i njegove čete nitkova. Nije primio pozivnicu za sastanak ili službeni pozdrav od *leahdyrea* Vijeća, Rehvengea. Čak ni službeni odgovor na pismo koje je bio poslao u proljeće.

Ovo ga je frustriralo do boli, ali onda mu je jedna ptičica zapjevala u uho, i pred očima mu se otvorio sasvim drugi put.

Najbolje oružje u ratu često nije bio bodež, pištolj, pa čak ni top. Bilo je to nešto nevidljivo i smrtonosno – a opet ne otrovni plin. Bilo je to nešto u potpunosti bestežinsko, a ipak je imalo nemjerljivu gravitaciju.

Informacija – čvrsta, provjerena informacija, dobivena od doušnika iz neprijateljskog tabora, imala je moć atomske bombe.

Vijeće je primilo njegovu pismenu poruku i ozbiljno su je shvatili. Veliki Slijepi kralj, ne odgovorivši zapravo ništa, odmah je započeo održavati sastanke s glavama preostalih plemićkih obitelji – osobno, u njihovim domovima.

Odvažan potez u vrijeme rata – i služio je kao dokaz da je Xcorov izazov imao temelje u stvarnosti: kralj ne bi riskirao svoj život na takav način, osim ako nije izgubio kontakt sa svojim podanicima i bio prisiljen ponovno uspostaviti odnose.

Kad razmotri prošla vremena, bilo je to čak i bolje od sastanka s Vijećem. Preostali članovi Vijeća bili su malobrojni i znao je lokacije njihovih domova. Wrath je veći dio članova primio u audijenciju, i zahvaljujući svojoj maloj ptičici, Xcor je itekako bio svjestan tko je još preostao.

Usredotočivši se na ostatak kuće, procjenjivao je krov, trijemove i dimnjake.

Prema riječima doušnika, Assail se vratio ovog proljeća, pripisao si vlasništvo nad ovim domaćinstvom, i to je bilo sve što su aristokrati znali. Pa,

osim čudne stvari da mužjak nije nikoga doveo sa sobom – ni obitelj, ni osoblje, ni *šelan* – a to je držao za sebe. I jedno i drugo je bilo neobično za jednog pripadnika *glimere*, a možda je samo čekao da vidi kako će se stvari odvijati u ovom novom okolišu prije nego dovede svoju krv k sebi i pozove u goste ostale velevažne članove.

Ali postojao je i mlađi brat, ne? Onaj kojeg je također razmazila njihova majka, pala Odabranica. Možda i polusestra na lošem glasu?

Iza svojih leđa, Xcor je osluhnuo rastezanje svojih vojnika – kožna odjeća im je pucketala, oružje im se meškolojilo. Olujni oblici neba nastavili su se ispunjavati povremenim odbljescima munja, dok je tutanj još uvijek odjekivao u daljini.

Trebao je od samog početka pretpostaviti da će doći do ovoga: ako želi svrgnuti Wratha s prijestolja, morat će to sam učiniti. Pogriješio je što se uzdao u *glimeru* koja je bila sposobna jedino za stvaranje neutemeljnih zabluda o svojoj veličanstvenosti.

Barem je imao svoje prste u Vijeću. Kasnije, kad stvari postanu gadne, trebat će mu sva moguća potpora. Nasreću, bilo je više ljudi koji su se slagali s njim nego onih koji nisu: Wrath nije bio ništa više od obične figure, i s obzirom da je u vrijeme mira to bilo i podnošljivo, sada, u eri rata i krvavih sukoba, bilo je neodrživo.

Stari običaji su mogli održati tog mužjaka na položaju koji mu ne pripada samo još toliko. U međuvremenu, Xcor će čekati prikladan trenutak i odlučno zadati udarac.

Bilo je vrijeme da se Wrathova vladavina progna u fusnotu na koju će svi brzo zaboraviti.

»Mrzim čekanje«, promrmljao je Zypher.

»To je jedina vrlina koja vrijedi«, uzvratio je Xcor.

U predvorju palače Bratstva svi su se okupljali za večerašnji izlazak. Mužjaci su se migoljili uokolo podnožja glavnog stubišta, oružja su im blistala na prsima i bokovima, obrve su im bile skupljene ponad hladnih očiju, tijela su im vrzmala baš nalik na pastuhe koji nikako da umire svoja kopita.

Iz sjene ispred vrata batlerove smočnice, No'One je čekala da Tohrment siđe i pridruži im se. Inače je bio među prvima, a sada je odveć kasnio i za onima posljednjima.

Eno ga, na proširenom dijelu stubišta drugog kata, zavijen u crnu kožu.

Dok je silazio, pažljivo se oslonio na rukohvat.

Nije ju mogao prevariti.

Tijekom posljednjih mjeseci još je više oslabio i tijelo mu se osušilo, dok nije svima postalo jasno da ga je jedino njegova želja za osvetom tjerala dalje.

Bio je na rubu izgladnelosti za krvlju, ali ipak se odbijao pokoriti tom zahtjevu svog tijela.

Stoga je ona nervozno čekala i gledala ga na početku svake noći i na njenom kraju: svakog sumraka nadala se da će sići dolje napokon okrijepljen. Shvatila bi da se moli neka ostane živ.

Najdraža Čuvardjevo!

»Izgledaš usrano«, komentirao je jedan od Braće.

Tohrment je samo ignorirao rečeno, te se uputio da stane pokraj ogromnog mladog mužjaka koji se združio s Xhexaniom. Njih su dvojica tim i bila mu je zahvalna na tome. Mladić je sigurno bio punokrvan, usprkos svojoj nomenklaturi, i čula je mnoge priče o njegovim hrabrim podvizima u borbi. Nadalje, baš taj ratnik nikad nije bio sam: iza njega, vjeran poput sjene, bio je vojnik stvarno gadnog izgleda, onaj očiju različite boje i pogleda u kojem se ogledala njegova pamet, jednako velika kao i njegova snaga.

Morala je vjerovati da njih dvojica ne bi dozvolili da se Tohr nađe u smrtnoj opasnosti.

»Uživajte u pogledu? Ja baš i ne.«

Prigušeno je zasiktala i okrenula se, a rub halje zavijorio se oko nje. Lassiter je neopaženo izašao iz smočnice i popunio dovratka vrata, a njegova tamnoplava kosa i zlatni pirsinzi bljeskali su se ispod stropne svjetiljke.

Njegove prodorne oči bile su uvijek poticaj za bijeg, ali barem u ovom trenutku, njegov bijeli pogled nije bio prikovan na njoj.

Prekriživši ruke na prsima i tutnuvši ih u rukave halje, samo je nastavila promatrati Tohrmenta. »Iskreno, ne znam kako se uopće uspijeva boriti.«

»Vrijeme je da prestanemo s Tohrom postupati kao s vrućom kašom.«

Nije bila sasvim sigurna što je to značilo, ali pokušala je pogoditi. »Ovdje ima Odabranica koje su na raspologanju za hranjenje. Zsigurno bi se mogao nahraniti od jedne?«

»Da, jebote, baš.«

Dok su tako stajali kao usklađeni par, oči im je na trenutak privukao Wrath, Slijepi kralj, kad se pojavio na vrhu stubišta i započeo se spuštati dolje do okupljenih. I on je također bio odjeven u ratnu odjeću, ali njegov voljeni pas nije mu bio kraj noge – sad ga je vodila njegova kraljica, a njih dvoje hodali su jednako podignute glave, stasa i stava; njihove kretnje su bile u savršenoj sinkronizaciji.

Tohrment je nekoć imao ovo, pomislila je.

»Željela bih da mogu pomoći«, promrmljala je. »Učinila bih sve da mu netko bude pri ruci umjesto dok ovako sam pati.«

»Doista to mislite?« oglasila se mračna spodoba.

»Naravno.«

Lassiter se licem unio u njeno. »Vi *doista* tako mislite?«

Htjela je jedanput koraknuti unatrag, ali je shvatila da ne može dalje zbog vrata. »Da.«

Anđeo je ispružio svoj dlan da ga ona stisne. »Zakunite mi se.«

No'One se namrštila. »Ja ne razumijem...«

»Ako ostajete pri tome da biste učinili sve – želim da mi se zakunete.« Sad su njegove bijele oči plamtjele. »Nismo se od proljeća pomaknuli s mjesta, a ni onda nismo imali vremena napretek. Kažete mi da ga želite spasiti, a ja želim da se obvezete na to – bez obzira koliko vas koštalo.«

Najednom, kao da joj je netko namjerno ubacio sjećanje u um – možda čak i anđeo, ali vjerojatnije njena savjest – prisjetila se onih trenutaka nakon rođenja Xhexanie, kad su njena tjelesna bol i duševna tjeskoba bili jedno te isto, ali ravnoteža se napokon uspostavila kad se bol u njenom srcu zbog svega što je izgubila očitovala u njenoj najskrivenijoj nutrini.

Previše slaba da se nosi s tim teretom, uzela je Tohrmentov bodež iz korica na prsima i upotrijebila ga na način zbog kojeg je on vrisnuo.

Posljednje što je tada čula bio je hrapavi vapaj.

Piljeći gore u anđela, više nije bila ni glupa ni naivna. »Vi mi predlažete da ga ja nahranim.«

»Da. Vrijeme je da sve ovo podignemo na sljedeću razinu.«

No'One se morala ohrabriti prije nego je ponovno pogledala Tohrmenta. Ali dok je upijala konture njegovog krhkog tijela, donijela je odluku: on je nju pokopao i ona se zasigurno može prisiliti da prihvati njegova usta na svojoj žili kako bi mu podarila život.

Naravno, s pretpostavkom da će on pristati na ono što mu je ponuđeno, te da će i ona sama pristati.

Zaista, dok se s tim samo hipotetski suočavala, tijelo joj je zadrhtalo na samu pomisao, ali prisilila je svoj um da zatomi odgovor tijela. Ovo je bio mužjak koji nije imao nikakvog interesa za nju. Zapravo, on bi mogao biti jedini mužjak kojeg bi bez straha mogla nahraniti.

»Krv Odabranice bi bila čišća«, čula je vlastite riječi.

»I ne bi nas nikamo odvela.«

No'One je odmahнула glavom, zanemarujući bilo kakvo skriveno značenje u toj rečenici, ali onda je prihvatila anđelovu ruku. »Ja ću ga poslužiti svojom krvlju samo ako on dođe k meni.«

Lassiter se neznatno naklonio. »Ja ću se pobrinuti za taj dio. I držat ću vas za riječ.«

»Neće biti potrebno. Moj zavjet je moj zavjet.«

Dvadeset i prvo poglavlje

Stajavši s braćom u predvorju, Tohr je imao jako loš preosjećaj o tome kako će se stvari večeras odvijati. A ipak, tek što se probudio iz sna o svojoj Wellsie i djetetu, onog sna koji je povremeno sanjao, ali i u potpunosti razumio tek nakon što mu je Lassiter objasnio njegov kontekst. Sad je znao da su se njih dvoje nalazili u Međusvijetu, skrupčani ispod sivog pokrivača usred hladnog i sumornog, tamnosivog krajolika.

Postupno su sve više odmicali u daljinu.

Prvi put kad je imao ovu viziju, mogao je vidjeti svaku vlas na glavi svoje *šelan*... i bijele polumjesece na vrhovima njenih prstiju... i način na koji se čudna, ambijentalna svjetlost prelamala na grubim nitima pokrivača, kao i konture sićušnog klupka koje je čvrsto privinula na srce.

Sad je bila metrima daleko, siva zemlja među njima bilo je ono što je pokušavao prijeći, ali nije uspijevaao ni stupiti na nju. I jednako užasno, ona je bila sasvim blijeda, a njeno lice i kosa poprimili su nijanse sivog zatvora u kojem je bila zatočena.

Naravno, bio je izvan sebe kad se probudio.

Za Boga miloga, ovih posljednjih mjeseci činio je sve što je mogao da krene dalje: spremio je haljinu, silazio dolje na Prve i Posljednje obroke, krenuo na jebenu jogu, transcendentalno sranje. Čak je na internetu tražio tekstove o fazama tugovanja i druga sranja.

Dao je sve od sebe da svjesno ne razmišlja o Wellsie, a kad bi njegova podsvijest podrignula i izbacila neku uspomenu, ugušio bi je. Kad ga je boljela duša, zamišljao je one jebene golubice kako izlaze iz kaveza, brane koje se prelijevaju i zvijezde padalice, ma tko zna koliko drugih kretenskih metaforizacija kojima je mjesto bilo na motivacijskim posterima.

Ali i dalje je sanjao onaj san u nijansama sive, i dalje je Lassiter bio ovdje.

Nije mu upalilo.

»Tohre? Jesi li s nama?« graknuo je Wrath.

»Da.«

»Jesi li siguran u to?« Wrathove naočale okrenule su se prema ostatku skupine. »Pa, krenimo. V., John Matthew, Qhuinn i Tohr sa mnom. Svi ostali na teren, pripravnici uskočiti kao potpora.«

Braća su uskliknula s odobravanjem, te su se uputili prema vestibulu sasvim ispunivši mali prostor.

Tohr je posljednji izašao kroz vrata, i baš u trenutku kad je stupio na prag, zbog nečega se zaustavio te pogledao preko ramena.

No'One se odnekud pojavila na rubu mozaika koji je prikazivao stablo jabuke na podu, a zbog halje i kapuljače doimala se poput sjene koja je najednom postala trodimenzionalna.

Vrijeme se usporilo i zatim sasvim stalo kad se suočio s njenim pogledom, a neka čudna sila nije mu dala da se pomakne.

Tijekom ljetnih mjeseci viđao ju je na objedima, silio se da razgovara s njom, izvlačio joj je stolicu i pomagao da je posluže, kao što je činio i za ostale ženke u kući.

Ali nijednom nije bio nasamo s njom, i nikad ju nije dotaknuo.

Ipak, iz nekog razloga se osjećao kao da je dodiruje.

»No'One?« rekao je.

Iz rukava je izvukla ruke i podigla ih gore prema kapuljači koja joj je sakrivala lice. Pokazala mu se vrlo dostojanstveno.

Oči su joj blistale i imale pomalo prestrašen odraz; lice savršeno kao i proljetos kad su bili u Utočištu. A malo niže, njen vrat bio je savršeni, blijedi stup mesa koji je lagano dodirnula vrhovima drhtavih prstiju.

Došavši niotkuda, glad ga je svom silinom napala, potreba se u odjecima širila njegovim tijelom, izdužila mu očnjake i rastvorila usne.

»Tohre? Koji kurac?«

V.-ev oštri glas razbio je čaroliju.

Osvrnuo se preko ramena. »Evo, dolazim.«

»Dobro, jer te kralj čeka.«

Tohr je preusmjerio pažnju na predvorje, ali No'One više nije bilo. Kao da nikad nije ni bila ondje.

Protrljavši oči, zapitao se je li možda umislio cijelu stvar. Je li bio toliko iscrpljen da je počeo halucinirati?

Ako mu se stvari priviđaju, to nije zbog iscrpljenosti.

»Da nisi više ništa rekao«, promrsio je okrznuvši Brata u prolasku. »Ni jednu prokletu riječ.«

Kad je V. počeo brojiti ispod glasa, bilo je jasno da je izgovarao litaniju o svim Tohrovim manama. Barem je to sranje dalo posla njegovim jebenim ustima dok su hodali naprijed prema Wrathu, Johnu Matthewu i Qhinnu.

»Spreman sam«, objavio je Tohr.

Nitko mu nije trebao riječima dati do znanja da je bilo proketo vrijeme. Izrazi na njihovim licima bili su dovoljno jasni.

Nekoliko sekunda kasnije, materijalizirali su se na valovitoj tratini ispred kuće toliko velikoj da si slobodno mogao smjestiti cijeli bataljun unutra.

Tragično, u njoj se nalazio jedino njen vlasnik, posljednji preživjeli od cijele obitelji.

Tijekom nekoliko prijašnjih mjeseci bili su u toliko kuća poput ove. I priče su bile jednake. Obitelji desetkovane. Nada izgubljena. Oni koji su preostali vegetirali su, ne živjeli.

Bratstvo nije prihvaćalo zdravo za gotovo da su njihovi posjeti dobrodošli, iako, naravno, nitko nije odbio kraljev posjet. I nisu ništa riskirali: isukanih pištolja u rukama, približavali su se vratima u obrambenoj formaciji, Tohr ispred Wratha, V. njemu iza leđa, John pokraj kraljeve ruke, Qhuinn sa suprotne strane.

Još da odrade dva ovakva sastanka i moći će malo predahnuti.

Ono što se odigralo samo je dokazalo da stvari mogu u treptaju oka krenuti krivim putem.

Najednom se svijet počeo vrtjeti, a starinska se kuća izvijala i okretala kao da su joj u temelje ugradili miksera za kolače.

»Tohre!« netko je graknuo.

Ščepala ga je nečija ruka. Drugi je opsovao.

»Je li zaradio metak?«

»Jebem mu majku.«

Opsovavši, Tohr je sve odgurnuo od sebe i ponovno se osovio na noge. »Za Krista miloga, dobro sam.«

V. mu se toliko unio u lice, da mu je nitkov doslovno uletio u nos. »Idi doma.«

»Jesi li ti poludio?«

»Ti si nam samo smetnja. Zovem dečke.«

Tohr je već bio spreman da se usprotivi, ali Wrath je samo odmahnuo glavom. »Moraš se nahraniti, moj brate. Vrijeme je.«

»Layla je spremna za to«, nadovezao se Qhuinn.

Tohr je letimice pogledao svu četvoricu i shvatio da je izgubio. Kriste, V. je već prislonio mobitel na uho.

Znao je na nekoj razini da su bili u pravu. Ali, Bože, nije se opet želio gnjaviti s tim.

»Idi kući«, zapovjedio mu je Wrath.

V. je spremio mobitel »Rhage dolazi ovamo za... Bingo!«

Kad se Hollywood pojavio, Tohr je opsovao nekoliko puta, ali nije se borio protiv njih.

Vratio se u palaču entuzijastično kao da ide na amputaciju noge i da pronade Odabranicu Laylu.

Jebote.

Kroz dalekozor, Xcor je promatrao plemenitog Assaila dok je ovaj ulazio u ogromnu kuhinju i zastao pokraj prozora koji je gledao u smjeru nitkova.

Mužjak je i dalje bio privlačan kao grijeh, tamne, izrazito crne kose i zagasite puti. Takvog aristokratskog držanja, ostavljao je dojam inteligentne osobe – iako su slični bili svi pripadnici *glimere*. Ljudi su često pogrešno pretpostavljali da osobe dostojanstvenog držanja i utegnutog tijela posjeduju i k tome odgovarajuću pamet.

Kad se vampir usredotočio na rad koji je obavljao rukama, Xcor se namrštio i zapitao se priviđa li mu se pred očima. Mužjak je zaista provjeravao mehanizam pištolja kao da je tome vičan. A nakon što je tutnuo pištolj pod jaknu svog odijela izrađenog po mjeri, u ruke je uzeo još jedan i ponovio isti postupak.

Neobično.

Osim ako ga kralj nije upozorio da bi tijekom posjeta mogli iskrsnuti problemi? Ali ne, to bi bilo suludo. Ako obnašaš dužnost poglavara vrste, ne bi želio ostaviti dojam da si pod opsadom, čak i da je tako.

»On odlazi«, objavio je Xcor kad mu se učinilo da Assail ide prema garaži. »Neće se sastati s Wrathom. Barem ne večeras – ili sigurno ne ovdje. Idemo preko rijeke. Odmah.«

U treptaju oka su se dematerijalizirali, pojavivši se ponovno u sjeni borova na samom rubu imanja.

Pogriješio je što se krajolika tiče. Preko cijelog travnjaka bili su raspoređeni kružni tragovi koje je trava tek počela ispunjavati, a ovdje, iza kuće, nalazila se gomila uredno složenih trupaca, čak i cijelih stabala.

Tu je i sjekira zabodena u panj, ručna pila i konopcem povezane, nedavno nasječene cjepanice za loženje.

Dakle, mužjak je imao nekoliko *slugana*. I očito je imao poštovanja prema tome koliko je važno bilo uskratiti napadačima mjesto za skrivanje. Osim ako nije sve uklonjeno zbog pogleda?

S ove strane kuće nije bilo ničega, samo gusta šuma.

Doista, Assail nije ostavljao dojam prosječnog aristokrata, pomislio je Xcor namrgođeno. Pitanje je bilo zašto.

Vrata odvojene garaže u najbližoj kući počela su se bezvučno dizati, ispuštajući van snop svjetlosti. Unutra je snažni motor zabrujao, a zatim se iz nje unatrag izvela niska i sjajna crna stvar.

Kad se vozilo zaustavilo, a vrata počela kliziti dolje, bilo je sasvim jasno da je Assail prije odlaska strpljivo čekao da kuća ponovno bude osigurana.

Kad je krenuo dalje, nije žurio i nije imao upaljena prednja svjetla.

»Idemo za njim«, zapovjedio je Xcor, složivši dalekozor za pojas.

Dematerijalizirajući se u intervalima, uspješno su slijedili mužjaka uz rijeku prema Caldwellu. Potjera im nije predstavljala apsolutno nikakav izazov: usprkos tome što je sjedio za volanom sportskog automobila, Assail naizgled nikamo nije žurio, što bi pod drugačijim okolnostima Xcor samo pripisao tome da je mužjak bio tipični aristokrat koji nije imao pametnijeg posla nego izgledati dobro u svom kožnom sjedalu.

Ali, u ovom slučaju...

Automobil se zaustavljao na svakom crvenom svjetlu, izbjegavao autocestu, i probio se među uličice i ulice centra s jednakim nedostatkom hitrine.

Assail je skrenuo lijevo, pa desno i opet lijevo. Još nekoliko skretanja dok nije stigao u najstariji gradski gustiš gdje su ciglene, poslovne zgrade bile urušene, a prihvatilišta i pučke kuhinje za beskućnike brojčano su nadjačavale profitabilne obrte.

Ondje nije više bio u mogućnosti voziti kružnom rutom.

Xcor i njegova četa nitkova bili su mu na repu dematerijalizirajući se s krova na krov, što je postalo škakljiv posao kada su se građevinski uvjeti pogoršali.

Onda se automobil zaustavio u uskoj uličici između jeftine, stambene zgradurine i otrcane niske zgrade bez dizala. Kad je Assail izašao, mahnuo je cigarom, a slatkasti se dim na struji zraka popeo do nosa progonitelja.

Na trenutak, Xcor se zapitao nisu li ih namamili u klopku – isukao je svoj pištolj, a njegovi vojnici slijedili su primjer. Ali onda je u uličicu uklizao veliki, crni sedan skrenuvši u širokom luku. Kad se zaustavio pred njim, Assailov odabir parkirnog mjesta postao je jasniji. Za razliku od novopridošlica, vampir se parkirao odmah pokraj križnog raskrižja da ima mogućnost odabira bilo kojeg od četiri smjera.

Mudro, posebice ako poželi pobjeći.

Iz drugog su automobila izašla ljudska bića. Četvorica muškaraca.

»Jesi li sam ovdje?« upitao je onaj sprijeda.

»Da. Kao što ste tražili.«

Muškarci su razmijenili poglede koji su govorili kako je mužjakova poslušnost bila potpuna ludost. »Imaš li novac?«

»Da.«

»Gdje je?«

»U mom posjedu.« Mužjakov je engleski bio nalik na Xcorov – izraženog naglaska – ali u tome je sva sličnost prestajala. Tamo dolje bilo je to aristokratsko otezanje, a ne grubi irski naglasak. »Imate li moju robu?«

»Da, imamo je. Da prvo vidimo lov.«

»Tek kad ja pogledam što ste mi donijeli.«

Muškarac koji je govorio isukao je pištolj i uperio ga u vampirova prsa. »Nećemo ovo odraditi na taj način.«

Assail je ispuhnuo djelić plavog dima i vrtio cigaru među vrhovima prstiju.

»Jesi li čuo što sam ti rekao, seronjo?« graknuo je muškarac, a trojica iza njega zavukli su ruke u džepove sakoa.

»Da.«

»Ovo ćemo odraditi onako kako *mi* želimo, seronjo.«

»Zovem se Assail, ljubazni gospodine.«

»Jebi se. Daj mi lovu.«

»Kako vi zahtijevate.«

Iznenada je vampir prikovao pogled za oči tog muškarca i automatsko oružje u njegovom mesnatom dlanu započelo je lagano vibrirati. Namrštivši se, tip se usredotočio na svoju ruku, kao da pokušava zapovijedati njome.

»To nije način na koji *ja* obavljam posao«, promrsio je Assail.

Cijev pištolja se postupno počela micati dalje od vampirovih prsiju i radeći široke kružne pokrete sve dalje i dalje od prvotne mete. Pod naletom sve veće panike, muškarac je ščepao vlastito zapešće kao da je pripadalo neprijatelju, ali njegov trud nije ni najmanje skrenuo pištolj s putanje koja se neprestano mijenjala.

Dok se pištolj postupno okretao prema onome tko je njime rukovao, ostali su muškarci počeli dovikivati i cupkati nogama. Vampir nije rekao ni riječi, niti se pomaknuo, ostavši savršeno miran i nadmoćan kad je preostalu trojicu voljom ukopao na mjestu. Panika u njihovim očima. Oh, kakve li naslade.

Kad se pištolj prislonio na muškarčevu sljepoočnicu, Assail se osmjehnuo, iskesivši bijele zube koji su zablistali u tami.

»Dopustite mi da vam pokažem kako ja obavljam posao«, rekao je tihim glasom.

A onda je muškarac povukao okidač i upucao sam sebe u glavu.

Kad mu se tijelo srušilo na pločnik, a odjeci pucnja uokolo odzvanjali, oči preostale trojice muškaraca raskolačile su se od užasa, usprkos tome što su im tijela bila imobilizirana.

»Ti«, obratio se Assail muškarcu najbližem sedanu. »Donesi mi robu koju sam kupio.«

»Ja...« Muškarac je progutao knedlu. »Nemamo... ništa...«

Oholog kraljevskog držanja, Assail je rekao: »Molim, što si to rekao?«

»Nismo ništa donijeli.«

»A zašto ne?«

»Jer smo mi htjeli...« Muškarac je opet progutao knedlu. »Mi smo htjeli...«

»Htjeli ste mi uzeti novac i ubiti me?« Ne dobivši odgovor, Assail je samo kimnuo. »Jasno mi je zašto biste to htjeli učiniti. I bez sumnje ćete razumjeti ovo što ja moram učiniti sada.«

Dok je vampir povukao svoju cigaru, muškarac s kojim je razgovarao sam je započeo podizati svoj pištolj, dok nije cijev prislonio na sljepoočnicu.

Jedan za drugim, odjeknula su još tri uzastopna pucnja.

Zatim je vampir nehajno odšetao do prvog ubijenog i ugasio cigaru u njegovim ustima.

Xcor se lagano nasmijao kad je Assail ponovno sjeo u svoje vozilo.

»Hoćemo li ga slijediti?« upitao je Zypher.

Nije li to baš bilo pitanje na mjestu? Ovdje u centru mnogo je *degrada* koje treba smaknuti, a nije bilo razloga da se zamaraju time zarađuje li Assail na ljudskim ovisnicima. Ipak, dosta je noći preostalo da je kvalitetno iskoriste, a mogućnost da će se mužjak ipak sastati s kraljem još je postojala.

»Da«, odgovorio je Xcor. »Ali samo ja i Throe. Ako se pak, održi susret s Wrathom, mi ćemo pronaći vas.«

»Upravo su nam zbog ovoga potrebni mobiteli«, rekao je Throe. »Brža, bolja koordinacija.«

Xcor je zaškrgutao zubima. Otkad su stigli u novi svijet, dopustio je Throeu da nabavi samo jedan takav uređaj, i ni jedan drugi: ništa od vojniovog čula mirisa i sluha, instinkta izoštrene vježbanjem i praksom, znanja o neprijatelju i samom sebi nije dolazilo s mjesečnim računom, potrebom za ponovnim punjenjem ili prijetnjom da će ga negdje ispustiti, izgubiti, ili da će mu ga netko ukrasti.

Zanemarivši njegov komentar, Xcor im je zapovjedio: »Idite naprijed i potražite neprijatelja.«

»Kojeg?« rekao je Zypher srčano se nasmijavši. »Sve ih je više na popisu za biranje.«

Zaista. Assail se nije ponašao dolično jednom aristokratu. Ponašao se kao mužjak koji možda pokušava sagraditi svoje vlastito carstvo.

Sasvim je moguće bilo da je ovaj pripadnik *glimere* vampir po Xcorovom ukusu, što je značilo da će možda i on biti uklonjen u određenom trenutku – i to ne samo kao kolateralna žrtva.

U Caldwellu je bilo mjesta samo za jednog kralja.

Dvadeset i drugo poglavlje

Kad je Tohr poprimio tjelesni oblik u palači Bratstva, bio je ljut na cijeli svijet, gadan kao smrt i otrovan kao čegrtuša.

Gurnuvši vrata vestibula, molio se da ih je Fritz otključao daljinskim upravljačem i da mu nije išao osobno u susret. Nitko ga nije trebao vidjeti ovakvog.

Molitve su mu bile uslišane kada su unutarnja vrata popustila pod njegovim pritiskom, te je umarširao u predvorje gdje ga je dočekala nepostojeća publika: čitavo prizemlje kuće utonulo je u tišinu i *slugani* su iskoristili priliku da uredе spavaće sobe na katovima prije nego započnu s pripremama za Posljednji obrok.

Sranje. Vjerojatno je trebao Phuryju poslati poruku da ga pita gdje je Layla.

Najednom ga je obuzeo sveprožimajući nagon, glava mu se zavrtjela na vrhu kralježnice, a oči su sletjele na blagovaonicu.

Neki unutarnji glas nutkao ga je da krene, impuls ga je tjerao kroz nadsvođene prolaze, pokraj dugog i ulaštenog stola, te kroz rotirajuća vrata u kuhinju.

No'One je stajala za pultom i razbijala jaja o keramičku zdjelu.

Sama.

Zaustavila se usred razbijanja jednog jajeta, a kapuljača joj se istog trenutka vratila na glavu i zatim se okrenula licem prema njemu.

Iz nekog razloga, srce mu je ubrzalo otkucaje. »Je li ono bio samo privid?« upitao je.

»Molim?«

»Prije mog odlaska, je li mi se priviđalo da te gledam u predvorju?«

No'One je polako spustila ruku i jaje je spašeno. »Ne. Nije.«

»Spusti ponovno svoju kapuljaču.«

To nije bilo pitanje, već naredba koju Wellsie nikad ne bi dopustila. No'One je, s druge strane, mirno poslušala.

I eno je, razotkrivena pred njegovim očima – kapa od plave kose završavala je na kraju debele pletenice, njeni blijedi obrazi i sjajne oči, njeno lice...

»Rekla sam Lassiteru...« Pročistila je grlo. »Lassiter me zamolio da te nahranim.«

»A ti si rekla?«

»Da.«

Zamišljao ju je u onom bazenu; plutala je na leđima, potpuno naga, a sveprisutni jezik vode klizio joj je toplim tijelom.

Posvuda.

Tohr je ispružio ruku i dlanom se oslonio na kuhinjski ormarić. Teško mu je bilo reći od čega se jače tresao: iznenadne potrebe da joj zagriže vrat ili dubokog očaja zbog same pomisli na to.

»Ja sam i dalje zaljubljen u svoju *šelan*«, čuo je svoj glas.

I to je i dalje ostao problem: odlučnost cijelog svijeta, sve to sranje o okretanju nove stranice nije ni najmanje promijenilo njegove osjećaje.

»Ja to znam«, odgovorila je No'One. »I drago mi je zbog toga.«

»Trebao bih se nahraniti od Odabranice.« Koraknuo je prema njoj.

»Znam. I ja se slažem. Njihova je krv čišća.«

Još jedan korak bliže. »Ti potječeš iz plemenite obitelji.«

»Potjecala sam«, rekla je mrko.

Kad su njena nježna ramena neznatno zadrhtala – kao da je osjetila njegovu glad – u njemu se probudio predator. Shvatio je da želi skočiti preko pulta za kojim je stajala, samo kako bi mogao...

Učiniti što?

Pa, nije li to bilo očito.

Iako njegovo srce i um nisu bili ništa više doli praznog klizališta, zamrznuti do srži i potpuno ravni, ostatak njega bio je živ – tijelom mu je tutnjala svrha koja je prijetila da će pokositi dobre namjere, pravila uljuđenog ponašanja i njegovo oplakivanje.

Približavajući joj se, glavom mu je proletjela užasna misao da je zapravo Lassiter na ovo pomislio kad mu je govorio o puštanju. U ovom trenutku, ostavio je Wellsie za sobom. Nije bio svjestan ničega, osim sićušne ženke pred sobom koja se svom snagom odupirala porivu da pobjegne od Brata koji ju je vrebao.

Zastao je tek na jedan metar od nje. Spustivši pogled s njene pognute glave, oči su mu zapele na blagom pulsu njene žile kucavice.

Disala je jednako teško kao i on.

A kad je udahnuo, osjetio je miris – i to nije bio strah.

Najdraža Čuwardjevo, bio je ogroman.

Dok je No'One stajala u sjeni velikog ratnika koji se nadvio nad njom, trpjela je vrućinu koja je isijavala iz njegovog tijela kao da stoji ispred pomahnitale vatre. A ipak, nije se opekla. Nije bila prestrašena. Negdje u njoj, zakopana u dubini, rasplamsala se toplina, i u prvi mah ju nije prepoznala kao dio svoje unutarnje strukture.

Jedino je bila svjesna da će on za nekoliko trenutka uzeti iz njene žile i da će mu ona to dopustiti – ali ne stoga jer je anđeo to zahtijevao od nje, i ne stoga jer se zavjetovala, i ne stoga jer je željela ispraviti prošlost.

Ona je to željela.

Čuvši grleno siktanje, znala je da je Tohrment rastvorio usta da otkrije svoje očnjake.

Bilo je vrijeme, a ona nije zadigla rukav. Razmaknula je gornji dio halje, povukla je dolje na ramena i glavu nagnula ustranu, nudeći mu svoje grlo.

Oh, kako joj je srce lupalo.

»Ne ovdje«, zarežao je. »Dođi sa mnom.«

Primivši je za ruku, povukao ju je za sobom u batlerovu smočnicu i zatvorio ih unutra. Niska, natrpana prostorija imala je zidove prekrivene policama napunjenima raznobojnim konzervama voća i povrća, a ustajali i topli zrak mirisao je na svježe mljevene začine i suho, slatkasto brašno.

Kad se svjetlo na stropu upalilo i vrata se sama zaključala, znala je da je to bila njegova volja na djelu.

A onda se samo zapiljio u nju dok su mu se očnjaci još jače izdužili – dva bijela vrha provirila su mu ispod gornje usne, a njegove oči su usplamtjele.

»Što trebam učiniti?« upitala je hrapavim glasom.

On se namrštio. »Kako to misliš?«

»Što ja trebam učiniti za tebe?« *Simpat* je sam uzeo ono što je želio, ne mareći za nju. A njen otac, naravno, nikad nije dopustio da se ikoji mužjak hrani od nje.

Izenada se Tohrment naizgled iščupao iz vrtloga i vratio natrag u drugačiju svijest. Njegovo je tijelo ostalo pripravno, težinu je prebacivao čas na jednu, čas na drugu nogu, šake su mu se stiskale i ponovno opuštale.

»Zar nikad nisi...«

»Moj me otac čuvao. A kad sam bila oteta... ne, nikad ovo nisam propisno obavila.«

Tohrment se rukom uhvatio za glavu kao da ga muči bol u njoj. »Slušaj, ovo je...«

»Reci mi što trebam učiniti.«

Dok je iznova prelazio očima po njoj, pomislila je kako mu ime u potpunosti odgovara. Pogledaj samo koliko se mučio.

»Potrebno mi je ovo, znaš«, rekao je kao da govori sam sebi.

»Da, jest. Tako si slab da me srce boli.«

Samo, on će ovo prekinuti, pomislila je kad mu se u očima ugasio onaj plamen. I znala je zbog čega.

»Ona je dobrodošla u ovaj prostor«, rekla je No'One. »Dozovi u umu svoju šelan. Dopusti da ona zauzme moje mjesto.«

Eto, sve što treba da mu pomogne. Zbog Tohrmentove velike dobrote prema ranijoj verziji nje i okrutnih igrica sudbine uperenih protiv njega, učinit će sve da ispravi stvari.

»Mogu te ozlijediti«, rekao je krutog glasa.

»Ništa gore od onoga što sam već proživjela.«

»Zašto...«

»Prestani pričati. Prestani razmišljati. Učini što moraš da se pobrineš za sebe.«

Dugi, napeti muk. I onda se svjetlo ugasilo, mali sobičak utonuo je u polutamu, a jedino osvjetljenje dopiralo je kroz mliječno staklo na vratima.

Zadahtala je i njegovo se disanje ubrzalo.

A onda joj je ruku provukao oko struka i trzajem je privukao k sebi. Udarivši o njegov prsni zid, osjećala se kao da ju je netko bacio na stijenu, te je slijepo ispružila ruke da se za nešto uhvati.

Meso na njegovim rukama bilo je glatko i vruće, koža tanka iznad tvrdih mišića.

Vukao je njenu pletenicu. Zatim ju je rasplitao snažno povlačeći i njena kosa je bila oslobođena, a tjemne olakšano...

Teškom joj se rukom provlačio kroz uvojke, petljao ih i povlačio dolje. Nakon što joj se vrat još više rastegnulo, kraljeznica joj je bila prisiljena slijediti ga sve dok nije ostala na nogama samo zahvaljujući njegovoj snazi.

Dezorijentirana i nestabilna, trenutno je izgubila svoju svrhu, baš kao što ju je i on bio izgubio dok ih nije obavila tama.

Pogledom je potražila njegovo lice i pronašla ga neutješnog izraza. Nije mu mogla vidjeti crte lica, a u tijelu mužjaka koji ju je pritiskao k sebi nije mogla pronaći njega.

U treptaju oka sve se pred njom preobrazilo u nepoznate doline i kutove. Njegovo tijelo više nije bilo Tohrmentovo, onoga Brata koji ju pokušao spasiti, već tijelo nekog stranca.

Međutim, nije bilo povratka i nije bila sposobna zaustaviti vihor koji je sama pokrenula.

Njegov stisak, njegove ruke, njegovo tijelo tako su se jako zgrčili da je bila sasvim prignječena o njega. Ukočila se, a on je glavu spustio dolje – pišteće rezanje uzdignulo se iz njegovog dubokog prsnog koša. Njegov mračni, teški miris gotovo je prekrpio njen osjet straha.

Još jedno siktanje, nakon čega ju je kao britvicom zagrebao započevši na njenoj ključnoj kosti i penjao se sve više.

Obuzela ju je panika.

Njegova prisutnost, željezni stisak, činjenica da nije mogla pravilno vidjeti, cijelo to iskustvo u bljesku ju je vratilo u prošlost, te se započela opirati.

U tom trenutku on je svom silinom zario zube.

No'One je zajecala i pokušala se osloboditi, ali su njegovi očnjaci već bili duboko zakopani, a bol slatka poput pčelina uboda. I onda sisanje, snažno sisanje popraćeno divljim drhtanjem njegovog tijela.

Nešto se tvrdo izdignulo s njegovih bokova i pritisnulo o njen trbuh.

Prikupivši svu snagu, ponovno se pokušala oteti stisku, ali su njeni napori bili jednaki lahoru suočenom s naletom uragana.

A onda se njegova zdjelica ritmički otpočela trljati o nju, spiralno se vrteći; njegova erekcija se gurala naprijed i tražila slobodan prolaz među skutama njene halje, dok je istovremeno požudno gutao iz nje. Zrak među njima bio je ispunjen zadovoljnim stenjanjem.

Toliko je bio opčinjen da nije ni namirisao njen strah, a svjesni joj se um borio s činjenicom da je ona zapravo željela ovo od njega.

Uperivši pogled u strop, prisjećala se uzaludne borbe i molila se da sve ovo uskoro svrši.

Najdraža Čuvardjevo, što je to učinila?

Tijelo uz Tohrovo predalo mu se svime što je imalo – krvlju, dahom i mesom. I prokleti bili oboje, ali uzimao je, uzimao žestoko i krvožedno, pohlepno laptao i želio više od same žile.

Želio je samu srž ove ženke.

Želio je ući u nju dok je istovremeno pio iz nje.

Iako je bio svjestan da ona nije njegova Wellsie, nikako to nije mogao zaniijekati. Pod prstima njena kosa nije bila ista – No'Oneina je padala u glatkim, ravnim pramenovima, a ne u gustim kovrčama. Njena krv nije bila istog okusa – bogata aroma na njegovom jeziku i pikantnost na stražnjem dijelu ždrijela bili su sveukupno drugačiji. I njeno je tijelo bilo mršavije i nježnije, ne oblo i snažno.

Ali i dalje ju je želio.

Njegova bijedna kita rikala je bez isprike, spremna da uzima i posjeduje. Barem seksualno.

Sranje, ova vatrena kugla želje i potrebe nije bila slična blijedom, anemičnom hranjenju od Odabranice Selene. Ovo je bilo ono što je i trebalo biti – skidanje civilizirane kože da otkrije životinju u svojoj srži.

I proklet bio, prepustio se tome.

Namjestivši No'One u pogodniji položaj, popustio je stisak ruku oko njenoga struka i klizio niže, prelazeći donjim dijelom njenih leđa i preko njenog boka, pa se zaustavio na stražnjici.

Iznenada ju je gurnuo o staklene ormare na kojima su zazveckali paneli. Nije mislio biti grub, ali bilo mu se nemoguće oduprijeti potrebi. I još gore, duboko u vijugama svog uma nije to ni želio.

Podigavši glavu, tako je jako zarikao da su ga zaboljeli bubnjići, a zatim je ponovno zagrizao u nju, izgubivši potpuno samokontrolu na ovoj gozbi za njegova izgadnjela osjetila.

Drugi je ugriz bio viši i bliže njenoj čeljusti, a njegovo sisanje postalo je još intenzivnije. Hranjivost njene krvi jurcala je prema vlaknima njegovih mišića, jačala ih regenerirajući ga i iznova mu vraćala tjelesnu cjelovitost.

Sisanje... jebote, *sisanje*...

Kad je napokon podigao glavu, bio je opijen njome, a um mu se vrtio iz drugačijih razloga, ne samo od žeđi za krvlju. Seks bi bio sljedeći na redu, te se zaista osvrnuo uokolo ne bi li ugledao krevet.

Samo... dovraga, njih dvoje su bili u smočnici?!

Kriste, nije se mogao ni sjetiti kako se ovo sve uopće dogodilo.

Bio je siguran da nije želio da ona iskrvari, stoga je ponovno sagnuo glavu do njenog grla. Isplazivši jezik, liznuo je oba ugriza na njenom vratu i osjetio baršunastu kožu, njen okus i miris...

Miris koji je prodro u njegove nosnice nije bio komercijalni parfem.

Nije to bio ni miris uzbuđene ženke, onaj koji je osjetio na samom početku.

Ona je bila prestravljena.

»No'One?« rekao je, prvi put osjetivši njeno drhtanje.

Ona je zaplakala hrapavoga glasa te započela jecati, a on je trenutno zanijemio, ostavši i sam šokiran. Zauzdavši svoja osjetila, tek je tada jasno osjetio njene nokte zakopane u stražnji dio svojih bicepsa, a njeno delikatno tijelo pokušavalo se osloboditi.

Odmah ju je pustio.

No'One se stropštala o kutni ormar i zatim poletjela prema vratima, šćepala kvaku i takvom je silinom potezala da je mliječno staklo bilo na dobrom putu da se rasprsne.

»Čekaj malo!«

Istog trenutka kad je mislima otključao bravu ona je izjurila van, preletjela kuhinju i izašla na drugoj strani kao da je bježala da spasi goli život.

»Sranje!« Sjurio se za njom. »No'One!«

Nije mario tko bi ga mogao čuti kad je ponovno zazvao njeno ime – odjek njegova glasa penjao se do visokog stropa blagovaonice kad je protrčao uz dugi stol i izletio u predvorje.

Dok je bježala preko mozaika jabukovog stabla na podu, navrlo mu je sjećanje na nju one noći kad su je pokušali vratiti u očevu kuću; njena spavaćica

vijorila se iza nje dok je trčala preko livade obasjane mjesečinom, baš kao sablast.

Sad, dok je jurila prema stepenicama, iza nje se vijorila njena halja.

Tohra je obuzela takva panika da se tijekom potjere dematerijalizirao, vrativši se u tjelesni oblik na pola puta do gore, a opet je nikako nije uspijevaao preteći. Nastavivši dalje na nogama, slijedio ju je kraj Wrathove radne sobe i niz hodnik, te skrenuo nadesno.

Iste sekunde kad se približila ulazu sobe u kojoj je spavala, uletjela je unutra i zalupila vratima.

Došao je pred drvena vrata baš u trenutku da čuje okretanje ključa u bravi.

Dok mu je njena krv kolala tijelom, dajući mu snagu koja mu je nedostajala, apetit za hranu koji je odavno izgubio i najbistriju glavu koju odveć dugo nije nosio na ramenima, prisjetio se svega što je zanemario dok je bio prikovan na njenom grlu.

Velikodušno mu se predala svojom voljom, a on je uzeo previše i prebrzo u toj mračnoj sobi.

Preplašena je – ili čak i gore.

Okrenuvši se, leđima se prislonio na vrata i olabavio koljena dok mu pod nije uhvatio dupe u letu. »Jebem ti... pakla mu!«

Proklet bio.

Oh, čekaj, pa to i jest istina.

Dvadeset i treće poglavlje

Netom prije zatvaranja Iron Maska, Xhex se nalazila u svom uredu i odmahivala glavom u smjeru Velikog Roba. Na njenom stolu, između njih dvoje, ležala su još tri paketa onog kokaina sa simbolom smrti na njima. »Ti mene zezaš s ovim sranjem?«

»Uzeo sam to od nekog tipa prije deset minuta.«

»Jesi li ga zadržao?«

»Unutar zakonskih propisa. Rekao sam mu da rješavam papirologiju. Nisam mu baš spomenuo da može slobodno otići – nasreću, toliko je pijan da nije zabrinut za svoja građanska prava.«

»Idem razgovarati s njim.«

»Na tvom je omiljenom mjestu.«

Izašla je van i skrenula nalijevo. Soba za ispitivanje nalazila se na samom kraju hodnika i nije imala bravu na vratima – posljednja stvar na svijetu koja im je trebala bili su problemi s policijom. Bolje rečeno, dodatni problemi: s obzirom na ono što se svake noći odvijalo pod ovim krovom, znalo se da svako toliko policija pronjuška ovuda.

Otvorivši vrata, opsovala je ispod glasa. Tip je sjedio za stolom, a brada mu je bila spuštена na prsa, ruke su mu mlitavo visjele niz tijelo, koljena bila razmaknuta ustranu. Bio je odjeven poput staromodnog kicoša u stilu *steampunka*, što uključuje crno, usko odijelo i bijelu košulju s visokim čipkanim ovratnikom – i naravno, nešto je bilo čudno. Tkanina, kao prvo. Činjenica da ništa od toga nije bilo ručno izrađeno, kao drugo. Dugmad je također čudna. Ali to se događalo kad bi ljudi koji su se voljeli pretvarati umočili prste u povijesne vode. Svaki put bi pogriješili.

Nečujno zatvorivši vrata, prešla je do njega, stisnula šaku i odalamila njome po stolu da ga probudi.

Oh, gle, imao je mali štap kojim je zaokružio odjevnu kombinaciju. I plašt.

Kad se tip trgnuo i posrnuo unatrag klackajući se na stražnjim nogama stolice, ona mu je u letu otela štap za hodanje od ebanovine i gravitaciji prepustila odluku što će učiniti s ovim ljudskim bićem.

Kako slatko. U njegovim otvorenim ustima je zamijetila dva porculanska ispupčenja slična očnjacima koji su bili zalijepljeni na njegove zube. Izgleda da se zbog toga još više osjećao kao Frank Langella.

Ona je sjela baš u trenutku kad se on leđima srušio na pod, te je proučavala srebrnu lubanju na vrhu njegovog štapa dok se on s mukom dizao s poda,

popravljao svoj debilni kostim kao i stolicu, te se ponovno sjedao na mjesto. Kad je zagladio kosu crnu poput ugljena, u korijenu se pokazala čokoladnosmeđa boja.

»Da, pustit ćemo te«, rekla je i prije nego je pitao. »I dok god mi budeš odgovarao na pitanja, neću pozvati naše prijatelje iz policije Caldwell.«

»OK. Hvala.«

Barem se nije pretvarao da ima engleski naglasak. »Gdje si nabavio koku?« Prije nego je on otvorio svoju njušku, ona je podigla ruku. »Prije nego mi kažeš da ti je to od prijatelja i da mu je ti samo čuvaš, ili da si posudio kaput i slučajno je pronašao u džepu, policija neće povjerovati u to sranje ništa više od mene – ali jamčim ti da će imati priliku poslušati tvoje laži.«

Nastupila je duga tišina tijekom koje je ona samo buljila u njega. Čak je i u oči stavio crvene leće kako bi mu zjenice dobile plamteći odsjaj.

Pitala se je li se ikad pokušao dematerijalizirati kroza zid.

Bila je spremna pomoći mu da proba.

»Robu sam kupio na križanju Tradea i Osme. Prije neka tri sata. Ne znam kako se tip zove, ali on je obično na tom mjestu svake noći od jedanaest do ponoći.«

»Prodaje li samo sranje s ovim simbolom?«

»Ne.« Tip se doimao opuštenijim, naglasak tipičan za Jersey bio je očitiji. »Okreće skoro sve što mu dođe pod ruku. Proljetos ne bih uspio nabaviti koku. U posljednjih mjesec ili dva dana imao je robu svaki put. To mi se sviđa.«

Je li mu ovo izigravanje Drakule bila zapravo pobuna protiv društva?

»Kako se zove?« upitala je.

»Dagger. To odgovara mojoj ličnosti.« Kad je pokretom glave pokazao na svoju odjeću, svjetlost se na trenutak odbila od prstena s crvenim kamenom na njegovom najmanjem prstu. »Ja sam vampir.«

»Doista. Mislila sam da oni ne postoje.«

»Oh, mi smo itekako stvarni.« Zatim ju je polako odmjerio od glave do pete pogledom očitog ženskaroša. »Mogao bih te upoznati s nekim ljudima i dovesti te na sijelo.«

»Zar to nije za vještice?«

»Znaš, ja imam tri žene.«

»Zvuči kao da ti je gužva u kući.«

»I upravo tražim četvrtu.«

»Lijepo od tebe, ali već sam udana.« Kad je izgovorila te riječi, zaboljelo ju je u grudima. »Sretno.«

Nije bila sigurna zbog koga se nadovezala s tim. Bože, John!

Netko je tiho pokucao na vratima. »Da«, rekla je preko ramena.

»Imaš posjet.«

Istog trenutka kad je odgovor dopro do njenih ušiju, tijelo joj se zapalilo, i najednom je bila spremna izbaciti naglavačke van ovu maskotu za Noć vještica.

John je noćas uranio, a ona nije imala ništa protiv.

»Gotovi smo«, objavila je i ustala.

Muškarac je također ustao, šireći nosnice. »Bože, tvoj je parfem... predivan.«

»Nemoj to sranje ponovno donositi pod moj krov ili ćemo sljedeći put preskočiti razgovor. Jasno?«

Kad je otvorila vrata, zapuhnuo ju je napaljeni miris njenog mužjaka, a bogati začini tutnjali su niz hodnik.

I eno ga ondje, na drugom kraju, pred vratima njenog ureda.

John.

Okrenuvši glavu u njenom smjeru, spustio je bradu i nasmijao se, a oči su mu poprimile pomalo vragolasti izraz, što je značilo da je bio i više nego spreman za nju.

»Ti si predivna«, izdahnuo je varalica pri izlasku.

Upravo se spremala odjebati ga i tad je John ugledao malog i narajcanog kretena.

Ovo i nije baš najbolje krenulo.

Njen združeni mužjak vrebajući im se približavao, a čizmama je tako glasno lupao da je nadjačao udaranje basa koje je dopiralo iz kluba.

Njen prijatelj s umjetnim očnjacima i plaštem i dalje je bio usredotočen na nju, ali to nije dugo potrajalo. Kad je očima opazio bijesnu silu prirode od gotovo sto trideset kilograma, doslovno se uvukao u sebe i skrio iza Xhex.

Baš pravi materijal za pastuha.

John je stao na vrata pripriječivši mu sve izlaze, a one njegove plave oči bile su iskonski opake dok se nadvirivao preko njenog ramena i gledao u čovjeka.

Nehajnim pokretom ruke ih je upoznala. »Ovo je moj muž, John. Johne, ovaj upravo odlazi. Želiš li ga ispratiti van, dušo?«

Prije nego je varalica uspio odgovoriti, John je iskesio očnjake i zasiktao. Osim zviždanja, bio je to jedini zvuk koji je mogao pustiti iz usta, ali bio je učinkovitiji od riječi.

»Ajme, čovječe«, promrsila je Xhex naglo koraknuvši ustranu.

Gospodin Umjetni Vampir upravo se upišao.

John je bio i više nego sretan što može iznijeti smeće van. Kreten, da na taj način gleda njegovu ženu? Nitkov je imao sreće jer je John bilo toliko napaljen.

U drugom slučaju, dao bi si malo vremena da mu slomi nogu ili ruku – samo da mu pokaže što ga ide.

Uhvativši ga poput kliješta za potiljak, odgurao je razvratnog kurvinog sina prema stražnjem izlazu, nogom otvorio vrata i odvuкао ga na stražnje pakiralište.

Jedna od verzija »Oh, Bože, molim te, nemoj me ozlijediti« izlazila mu je iz usta zbog prokleta dobrog razloga. John je bio na rubu da ga ubije, ali se suzdržao držeći se za najtanju nit zdravog razuma.

Budući da nije bilo načina da zapovjedi tipu da ga pogleda, John je smeće okrenuo u zraku, zgrabio ga za ramena i podigao tako da su mu slatke, lakirane, crne cipele leluјale na vjetru.

Uspostavivši kontakt s očima koje su imale neku vrstu smiješne, lažne crvene boje, John je pozera mislima natjerao u trans, te izbrisao sjećanje na one očnjake. Bio je u iskušenju da mu ugradi malu spačku o tome kako su vampiri doista postojali i da su ga lovili.

Odmjerena doza inducirane paranoje brzo bi skratila ovu šaradu u koju se kreten uživio.

Ali opet, nije bio vrijedan truda, posebno kad je već mogao biti u svojoj ženki.

Posljednjim trzajem je oslobodio tipa i pustio ga da bježi glavom bez obzira. Kreten je bio suviše koščat; vježba će mu dobro doći.

Dok se John vraćao natrag u klub, zamijetio je Xhexin Ducati parkiran paralelno uz zgradu odmah ispod sigurnosnog svjetla. Zamišljao ju je kako jaše svu tu moć, polegnuta nisko na motoru – tјerala ga je opasnim zavojem u obliku potkove.

Šulјao se prema vratima i pronašao ih otvorenima, a ona je stajala na pragu.

»Mislila sam da ćeš mu iščupati grklјan«, otegnuto je rekla.

Bila je sasvim uzbuđena.

Krenuvši prema njoj, John se nije zaustavio sve dok se njene grudi nisu trljale o njegove, a ona se nije povukla natrag ni za centimetar – naravno, to mu je još brže potјeralo sokove. Bože, bila je tako vruća, a ova samonametnuta odvojenost koju su prakticirali budila je u njemu još i očajniju želju za njom.

»Želiš li doći u moj ured?« rekla je zarezavši. »Ili da to obavimo ovdje?«

Kad je on samo kimnuo poput kakvog praznoglavca – a takav je i bio, ona se nasmijala. »Što kažeš da odemo unutra... da ne preplašimo djecu?«

Da, za većinu ljudskih bića, seks nije uključivao i puštanje krvi.

Dok ih je vodila, on je promatrao njihanje njenih bokova i pitao je li zapravo anatomski moguće da se osobi jezik objesi do poda.

Niti sekundu nakon što su se zaključali nasamo, on je bio na njoj, žestoko je ljubio i rukama mahnito podizao njenu majicu. Kad je prste zarila u njegovu

kosu, sagnuo se i zahvalno se pomolio što ona nije opterećena nošenjem grudnjaka.

Pohlepno je sisao njenu bradavicu, jednom rukom joj se zavukao u međunožje, te ju je položio na papire na njenom stolu. Sljedeći je korak bio skidanje njenih kožnih hlača, a zatim ga je izvadio i penetrirao u nju.

Brzo, mahnito jebanje, ona vrsta koja je uzrokovala micanje namještaja i vjerojatno sama od sebe privlačila pozornost, uvijek je bio uvodna točka. Drugi je put bio polaganiji. Treći je put bilo ono senzualno sranje koje su u filmovima zamagljivali.

Bio je to tipični način jedenja sa švedskog stola: trpanje u usta da utažiš želju; probiranje najdražih slastica; i za kraj, svršiš sa sočnim aperitivom.

Svršili su u isto vrijeme, on savijen nad njom, a ona dugih nogu omotanih oko njegovih bokova, što čvršće priljubljeni jedno uz drugo.

Usred drhtavog svršavanja, on je slučajno podigao glavu i pogledao. Preko puta se nalazio ormarić za spise i dodatna stolica, a iz nekog razloga je prvi put zamijetio da je zid bio sačinjen od betonskih blokova i obojen u crno.

To su iste stvari u koje je gledao već posljednjih nekoliko mjeseci, a ništa od toga ranije nije registrirao.

Činjenica da ovo nije bio njihov dom opalila ga je kao maljem po glavi.

Nije ga pozvala u svoju kuću na rijeci još od onog prvog susreta nakon odvajanja, niti je ona ijednom došla u palaču.

Zatvorivši oči, pokušao se ponovno usredotočiti na svoje tijelo i ono što je radilo, ali sve što je osjetio bio je nejasni takt pulsiranja ispod remena. Otvorivši oči, želio joj je pogledati u lice, ali ona je bila izvijena u luku i sve što je mogao vidjeti bio je vrh njene brade. Naravno, uz nekoliko kartica za radno vrijeme koje koriste njeni izbacivači.

Oni bi mogli upravo sad biti ispred vrata i slušati ih.

Sranje... ovo je bilo ljigavo.

On je imao aferu s vlastitom družicom.

U početku je sve bilo jako uzbudljivo, kao da su nadoknađivali sve ono što su propustili kad su se tek upustili u vezu. I pretpostavljao je da će mu uvijek biti tako zabavno.

Ipak, sjene su se cijelo vrijeme nadvijale nad njim, zar ne?

Čvrsto stisnuvši oči, shvatio je da bi mu bilo puno draže da ovo rade u njihovom bračnom krevetu. I ne stoga jer je on bio staromodan; nedostajalo mu je spavanje pokraj nje.

»Što je bilo, Johne?«

Zaškiljio je očima. Trebao je znati da će skužiti da nešto s njim nije u redu – na stranu *simpatske* sposobnosti, ona ga je poznavala bolje od ikoga. A kad su njegove oči susrele njene sjajne i tamnosive, kolac tuge mu se zabio u prsa.

Ipak, doista nije želio razgovarati o tome. Premalo im je vremena bilo na raspolaganju.

Poljubio ju je duboko i dugo, zaključivši da je to najbolja vrsta odvlačenja pažnje za oboje – i upalilo je. Kad je ona jezikom dotakla njegov, ponovno se započeo micati unutar nje i dugi potezi dovodili su ga do ruba, a zatim mu pružili olakšanje do samog kraja. Ritam je bio spor, ali neumoljiv, te mu je učinkovito utišao misli u glavi.

Ovaj put ejakulirao je u laganim valovima, te je svršavao s određenom dozom očaja.

Kad je sve bilo gotovo, neizbježno za sve orgazme, postao je svjestan udaljenog, prigušenog tutnjanja glazbe i zveketa visokih peta u hodniku, kao i sasvim dalekog odjeka mobitela koji je zvonio.

»Što nije u redu?« upitala je.

Razdvojivši im tijela, zamijetio je da su bili napola odjeveni. Kad su posljednji put bili potpuno goli?

Isuse, bilo je to tijekom onog blaženog razdoblja nakon njihovog združivanja koje se sad doimalo davno svršenom uspomenom, možda se čak radilo o nekom drugom paru.

»Je li sve prošlo u redu s Wrathom noćas?« upitala ga je dok je navlačila hlače. »Je li u tome problem?«

Mozak mu se mučio da se usredotoči, ali nasreću su mu ruke bile sasvim u redu, i ne samo toliko da zakopča rasporak na hlačama. *Da, sastanak je dobro prošao. Ipak, teško je to prosuditi. Glimeri je bitno jedino kakav će dojam ostaviti.*

»Pa...« Nikad nije puno govorila o stvarima povezanima s Bratstvom. Ali opet, s obzirom kako su se odnosili prema njenom sudjelovanju u borbi, bio je iznenađen što je to uopće spomenula.

Kako tebi ide večeras? pokazao je rukama.

Podigla je sa stola nešto na čemu je bila ležala – jednu malu vrećicu. »Imamo novog dilera u gradu.«

Uhvatio je ono što mu je dobacila, namrštivši se na simbol utisnut na celofanu. *Kojeg vruga? Ovo je na... Starom jeziku.*

»Da, i nemamo pojma tko stoji iza toga. Ali ovo ti obećavam, doznat ću.«

Reci mi ako ti mogu pomoći.

»Mogu to i sama riješiti.«

Znam.

Muk koji se odužio samo mu je pomogao da se prisjeti toga gdje su se nalazili – i gdje nisu bili.

»U pravu si«, iznenada je rekla. »Namjerno te nisam pozvala u svoj dom. Dovoljno mi je teško što me moraš ovdje ostaviti.«

Mogao bih biti s tobom. Useliti se k tebi.

»Wrath to nikad ne bi dopustio – i s pravom, ako smijem dodati. Ti si mu jako važna stavka, a moja kuća nije ni približno sigurna kao palača. Osim toga, što bismo učinili s Qhuinnom? I on zaslužuje život – a ondje gdje živiš sada, on barem donekle ima autonomiju.«

Neparni dani, onda.

Slegnula je ramenima. »Dok nam i to ne postane dovoljno? Johne, to je sve što imamo sada – i bolje je nego što većina ljudi ima. Zar ne misliš da bi Tohr ubio nekoga samo da može...«

To meni nije dovoljno. Ja sam pohlepan, a ti si moja šelan, ne samo afera za jednu noć.

»A ja se ne mogu vratiti u palaču. Žao mi je. Samo bih ih zamrzila – i tebe. Voljela bih da se mogu pretvarati da se sve ovo može riješiti mojom samoaktualizacijom, ali ne ide mi.«

Ja ću razgovarati s Wrathom.

»Wrath nije problem. Oni slušaju tvoje znakove. Svi do posljednjega.«

Budući da joj nije odgovorio, prišla mu je, položila dlan na njegovo lice i pogledala ga u oči. »Ovako mora biti. A sad idi da mogu zatvoriti lokal. I vrati mi se sutra čim uzmogneš. Već sam počela odbrojavati minute.« Čvrsto ga je poljubila, a onda se okrenula i izašla iz ureda.

Dvadeset i četvrto poglavlje

No'One se probudila uz užasni vrisak koji prati krvava ubojstva. Trebao joj je jedan trenutak da shvati kako je zvuk dopirao iz njenih širom otvorenih usta, a tijelo joj je bilo napeto kao strijela.

Srećom je ostavila svjetla upaljenima, te je pregledavala zidove prekrivene tkaninom, zastore i posteljinu na krevetu. A onda je svrnula pogled na svoju halju – da, i dalje ju je imala na sebi, a ne tek tanku spavaćicu.

To je bio samo san.

Ona se *nije* nalazila u podrumu pod zemljom.

Nije bila predana na nemilost *sirnpatu*.

»Žao mi je.«

Uzdahnuvši, povukla se prema mekanom uzglavlju kreveta. Tohrment je stajao u sobi odmah pokraj zatvorenih vrata.

»Jesi li OK?« upitao je.

Povukla je kapuljaču na glavu, sakrivši se ispod nje. »Ja...« Nije mogla jasno razmišljati zbog sjećanja na ono što se dogodilo među njima. »Ja sam dovoljno dobro.«

»Ne mogu u to povjerovati«, rekao je hrapavim glasom. »Bože, tako mi je žao. Nema isprike za ono što sam učinio. I nikada ti se više neću ni približiti. Kunem ti se.«

Tjeskoba u njegovom glasu pogodila ju je ravno u srce, kao da je njena vlastita. »U redu je.«

»Dovraga. Zbog mene si imala noćnu moru.«

»Nisi ti bio onaj koji me probudio. Bilo je to ono od prije.« Duboko udahnuvši, rekla je: »Čudno, nisam sanjala o tome što mi se dogodilo. Često sam o tome razmišljala, ali kada zaspim, samo me obuzme tama.«

»A upravo sad?« zaškrgutao je zubima.

»Bila sam opet pod zemljom. U podrumu. Najdraža Čuvardjevo, *taj smrad*.« Obgrlivši se rukama, osjetila je propuh – kao da se opet nalazi iza onih grubih vrata od hrastovine. »Grumeni soli... zaboravila sam te slane grumene.«

»Žao mi je.«

»Dolje su bili grumeni soli za životinje – zbog toga su mi ostali ovi ožiljci. Oduvijek sam se pitala je li on upotrijebio svoju *simpatsku* moć ili nešto drugo da mi promijeni kožu. Ali ne, tamo su se nalazili slani grumeni i usoljeno

meso.« Odmahnula je glavom. »Zaboravila sam na to sve do sada. Zaboravila sam tako puno detalja.«

Kad je on režeći opsovao, ona je podigla pogled. Izraz na Tohrmentovom licu govorio joj je kako bi volio da može ponovno ubiti toga *simpata* – ali brzo ga je promijenio, kao da ju ne želi uzrujati.

»Mislim da ti nikad nisam rekao kako mi je žao«, rekao je blago. »Nekad davno, u onoj kolibi s Dariusom. I njemu i meni je bilo žao što si ti...«

»Molim te, nemojmo više govoriti o toj temi. Hvala.«

U neugodnoj tišini koja je uslijedila, oglasilo se kruljenje u njegovom trbuhu.

»Trebao bi jesti«, promrmljala je.

»Nisam gladan.«

»Ali tvoj trbuh...«

»Može ići kvragu.«

Netremice promotrivši njegovu nepomičnu figuru, bila je zaprepaštena promjenom na njemu: čak i nakon ovako kratkog vremena u lice mu se vratila boja, držanje mu je bilo uspravnije, oči budne i oprezne.

Krv je bila tako snažna stvar.

»Opet ću te nahraniti.« Kad ju je prostrijelio pogledom koji je sugerirao da je poludjela, ona je podigla bradu i suočila se s njegovim očima. »Da, učinit ću to.«

Vidjevši ovoliko poboljšanje u toliko kratkom roku, iznova će pretrpjeti te strašne trenutke. Njena prošlost držala ju je u klopci, ali ta promjena u njemu!

Njena krv ga je oslobodila umora – a zbog toga će ostati živ vani na terenu.

»Kako to možeš reći?« Glas mu je bio toliko hrapav da samo što nije pukao.

»Ja se jednostavno tako osjećam.«

»Ispunjavanje obaveze te ne bi smjelo odvesti tako daleko u osobni pakao.«

»To je na meni da odlučim, ne na tebi.«

Obrve su mu se čvrsto skupile. »U onoj si smočnici bila janje predano mesaru na klanje.«

»Kad bi to bila istina, ne bih bila ovdje i disala, zar ne?«

»Je li ti se svidio san koji si upravo sanjala? Bilo ti je zabavno?« Kad se ona trznula, on je krenuo do zatvorenih prozora i gledao u njih s takvom fiksacijom kao da može vidjeti u vrt. »Ti si više od puke sluškinje ili krvnog roba, znaš li to?«

S dubokim ponosom ga je izvijestila: »Služenje drugima također je plemenita svrha.«

Pogledavši preko svog ramena, potražio je njene oči usprkos zadignutoj kapuljači. »Ali ti to ne radiš da bi bila plemenita. Skrivaš svoju ljepotu i svoj društveni položaj pod tom haljom samo da bi kaznila samu sebe. Mislim da to nema nikakve veze s bilo kakvim altruističkim nastojanjima.«

»Ti ne poznaješ ni mene ni moje motive.«

»Bio sam uzbuđen.« Na to je trepnula. »Morala si to i sama primijetiti. I ako se budem ponovno hranio iz tvoje žile, to će se opet dogoditi.«

»Ipak, nisi mislio na mene«, istaknula je.

»Bi li to išta promijenilo?«

»Da.«

»Jesi li sigurna u to?« rekao je suho.

»Nisi ništa poduzeo u vezi s tim, zar ne? A to jedno hranjenje ti neće biti dovoljno – ti toga moraš biti svjestan. Previše je vremena prošlo. Već si sad toliko napredovao, ali uskoro će ti trebati još.«

Kada je opet opsovao, ona je podigla bradu, odlučna da ne popusti.

Nakon poduzetog trenutka, on je odmahnuo glavom. »Ti si tako neobična.«

»Shvatit ću to kao kompliment.«

S drugog kraja spavaće sobe, Tohr se zapiljio u No'One i morao ju je vraški poštovati, iako je bilo sasvim jasno da je izgubila pamet – bila je potpuno nepokolebljiva usprkos činjenici da su joj na vratu bili tragovi ugriza, da se probudila uz vrisak, a čak se i prepirala s jednim Bratom.

Kriste, kad je čuo njen vrisak, samo što nije provalio prokleta vrata. Vizije nje s neakvim dugim nožem i samoranjavanje natjerale su ga u akciju. Ipak, jedino što ga je dočekalo unutra bila je ona na onom krevetu, nesvjesna ičega oko sebe, osim onoga što joj se odigravalo u glavi.

Grumeni soli. Pakla mu.

»Tvoja noga«, rekao je blago. »Kako se to dogodilo?«

»Stavio mi je čeličnu lisicu oko gležnja i privezao me za gredu. Kad mi je prišao... lisica se urezala u meso.«

Tohr je zatvorio oči da otjera tu sliku. »Oh, Bože...«

Nije bio siguran što reći nakon toga. Samo je stajao ondje, nemoćan i tužan u želji da su se mnoge stvari drugačije dogodile u njihovim životima.

»Mislim da znam zašto smo mi ovdje«, rekla je odjednom.

»Jer si ti vrisnula.«

Pročistila je grlo. »Zapravo, oduvijek sam se pitala zašto me Čuvarđeva dovela u Utočište. Ali anđeo Lassiter je u pravu. Ovdje sam da pomognem tebi, kao što si i ti meni jednom davno.«

»Nisam te na kraju spasio, sjećaš se?«

»Ipak jesi.« On je odmahivao glavom kad ga je ona prekinula. »Nekoć sam te promatrala dok bi spavao – tamo u Staroj zemlji. Uvijek si ležao desno od vatre i spavao si na boku meni sučelice. Sate sam provodila u um utiskujući način na koji se blagi odsjaj zapaljenog treseta poigravao preko tvojih zatvorenih kapaka, tvojih obraza i čeljusti.«

Najednom, kao da se soba sužavala oko njih oboje, te postajala manja i toplija. »Zašto?«

»Jer si bio sasvim drugačiji od *simpata*. Bio si tamnopus, a on blijed. Ti si bio velik, a on mršav. Bio si drag prema meni, a on nije. Ti si bio jedini razlog zbog kojeg nisam potpuno izgubila um.«

»Nisam to nikad znao.«

»Nisam ni htjela da znaš.«

Nakon trenutka čekanja, namrgođeno je rekao: »Jesi li se od početka planirala ubiti?«

»Da.«

»Zašto to nisi učinila prije poroda?« Čovječe, nije mogao vjerovati koliko su iskreni postali jedno prema drugome.

»Nisam željela da prokletstvo padne i na bebu. Čula sam priče o tome što se dogodi ako uzmeš stvari u svoje ruke, te sam bila spremna prihvatiti posljedice samo za sebe. Ali za nerođeno mlado? Dolazilo je na svijet u tuzi već na samom početku, ali je barem imalo priliku da samo odredi svoju sudbinu.«

A ipak nije bila prokleta – Bog je znao, dovoljno je propatila na tom putu prema izlazu.

Na njene riječi ponovno je odmahnuo glavom. »Što se hranjenja tiče... Cijenim tvoju ponudu. Međutim, ne mogu uopće zamisliti da će ponavljanje scene iz prizemlja donijeti išta dobra ni meni ni tebi.«

»Priznaj da se osjećaš snažnije.«

»Rekla si da nisi sanjala to sranje još otkad se dogodilo.«

»Jedan san ne znači mnogo.«

»Meni je dovoljan.«

Ta njena brada se opet podigla, i proklet bio ako je ta navika bila neprivlačna.

Zaista.

»Ako sam mogla preživjeti stvarne događaje«, rekla je, »mogu se nositi i sa sjećanjima na njih.«

U tom trenutku, promatrajući iskaz njene čvrste volje, osjetio se povezanim s njom, kao da ih je neki konop vezao jedno s drugim – prsa o prsa.

»Dođi k meni ponovno«, objavila je. »Kad budeš u potrebi...«

»Još ćemo vidjeti«, usprotivio se. »A sad, jesi li ti dobro? Mislim, ovdje u ovoj sobi? Možeš i zaključati vrata.«

»Ja ću biti dobro samo ako mi opet dođeš.«

»No'One...«

»To je jedini način na koji mogu ispraviti stvari s tobom.«

»Pa ti i ne moraš ništa popravljati.«

Okrenuvši se od nje, zaputio se prema vratima, i prije nego je izašao, pogledao je preko ramena. Ona je zurila u svoje prekrížene ruke, a njena glava, skrivena ispod kapuljače, bila je pognuta.

Ostavivši je s toliko malo mira koji joj preostao, otišao je u svoju sobu u pratnji želuca koji je krulio i razoružao se. Bio je gladan kao vuk, želja za hranom izdubila mu je rupu bez dna u donjem dijelu torza – a iako bi radije zanemario taj zahtjev svog tijela, nije imao izbora. Dok je naručivao dostavu u sobu od Fritza, sjetio se i No'One, te rekao *sluganu* da se pobrine da i ona dobije nešto za jelo.

Onda je došlo vrijeme za tuširanje. Nakon što je pustio vodu, razodjenuo se i ostavio svoje krpe na mramornom podu. Upravo kad je krenuo koraknuti preko nereda na podu, ugledao je svoj odraz u dugom zrcalu iznad umivaonika.

Čak i njegovom nemarnom oku bilo je očito da mu se tijelo oporavilo – mišići su mu se napeli ispod kože, a ramena nisu bila obješena.

Kakva šteta što nije više cijenio svoj oporavak.

Ušavši u staklom omeđeni prostor, stao je pod slavinu, pa se ispruživši ruke naslonio na zid i pustio da mu voda klizi niz tijelo.

Kad je zatvorio oči, opet je bio dolje u smočnici, na ženkinom vratu – i obrađivao njenu žilu. Trebao je uzeti iz njenog zapešća, a ne iz grla.

Najednom ga je sjećanje u potpunosti obuzelo, a um mu se ugasio pod navalom okusa, osjeta i dodira njenog tijela na njegovom.

Bože, bila je poput izlazećeg sunca.

Otvorivši oči, pogled mu je pao na erekciju koja je obznanila svoju prisutnost već pri prvoj slici. Batina mu je bila proporcionalna ostatku njega – što je značilo da je bila duga, debela i teška, ujedno i sposobna da izdrži satima.

Dok mu se batina napela zahtijevajući njegovu pažnju, pobojavao se da je erekcija bila poput gladi u njegovoj utrobi: neće otići nikamo, osim ako ne poduzme nešto u vezi s tim.

Nije on bio neki posttraumatski slučaj s neumoljivom erekcijom i dlakavim dlanom. Mogao je izabrati hoće li ga izdrkati ili ne.

Zgrabivši pločicu sapuna, prvo je nasapunao noge te poželio da je bio V., ali ne s onim crnim svijećama i sranjem. Kad bi barem imao um tog vampira, mogao bi misliti na molekularni sastav plastike, ili kemijski sastav paste za zube, ili kako benzin pogoni automobile.

Može misliti i na dečke – koji bi, s obzirom da ga nisu privlačili, mogli uzrokovati toliko željeno ispuhivanje.

Nevolja je bila u tome što je bio samo Tohrent, sin Hharmov, i jedino što mu je preostalo bilo je da se prisjeti kako se prave čokoladni kolačići: nije imao pojma o znanosti, bolio ga je kurac za sport, a već godinama nije uzeo novine u ruke ili gledao vijesti na televiziji.

Osim toga, to je bilo jedino jelo koje je znao napraviti – ali što se ono stavlja u njih? Maslac? Margarin? Gips?

Budući da mu ništa nije palo na pamet, bojao se da je njegovo poznavanje kulinarstva beskorisno i da neće imati nikakvog utjecaja na njegovog veseljka.

Pokušao je još jednom. I jedino se mogao sjetiti kako se otvara prokleta vrećica čipsa.

Zatvorio je oči i pomislio na svoju Wellsie, nugu i u njihovom krevetu. Na njen okus i dodir, sve načina na koje su bili zajedno, sve dane koje su proveli dašćući isprepletenih tijela.

Ščepavši kitu, zabio je slike svoje družice na prednji dio svog uma, zalijepio ih preko svega što je bilo povezano s No'One. Nije htio tu drugu ženu u ovom prostoru; možda će morati odraditi posao koji doista nije želio i mora odrediti granice.

Dovraga, sigurno se nije mogao boriti protiv sudbine, ali svoje je fantazije mogao sam odabrati.

Pogladivši svoju kitu, pokušao se sjetiti svega o svojoj crvenokosoj ljepotici: načina na koji mu se njena kosa prelijevala preko prsiju, sjaj njenog nagog spolovila, kako bi joj grudi stršale dok bi ležala na leđima.

Doduše, bio je to samo dio povijesne knjige u kojoj su sve ilustracije izbljedjele – kao da im je njegov um rastočio svu tintu sa stranica.

Izgubio je koncentraciju, otvorio oči i primio pozdrave od svoje ruke omotane oko te glupe erekcije, koja je pokušavala dobiti nekakvu, bilo kakvu motivaciju za pumpanje.

Bilo je to poput mužnje aparata s limenkama Coca-Cole – nije dospio nigdje. Pa, osim nejasnog žalca boli na mjestu gdje se kožica zavrnuta. na glaviću.

»Prokletstvo.«

Zanemarivši ovu cijelu lošu zamisao, uposlio je ruke sapunom, klizio njime preko prsa i ispod pazuha.

»Gopodaru?« zazvao je Fritz iz spavaće sobe. »Je li vam još nešto potrebno?«

Neće pitati *slugana* da mu donese pornić. To je bilo *bljak* na tako mnogo razina. »Ne, stari. Hvala.«

»Vrlo dobro. Ugodan počinak.«

Da, totalno. »Tebi također.«

Nakon što su se vanjska vrata ponovno zatvorila, Tohr je našamponirao glavu kako je pretpostavljao da svi mužjaci čine: istisnuo je svu silu šampona, utrljao ga kao da pokušava očistiti mrlju na tepihu, a zatim dovijeka stajao ispod tuša dok nije isprao sav onaj višak nečega što je Fritz kupio.

Doći će do zaključka da bi mu bilo bolje držati oči otvorenima.

Čim je zatvorio oči da mu sapunica ne ulazi u njih, nalet topline niz njegov torzo pretvorio se u ruke, a želja za orgazmom se vratila – u batini mu je pulsiralo, a jaja su mu se stegla od napetosti.

Trenutno se opet našao u prizemlju u smočnici – usta su mu bila zakačena na glatkom No'Oneinom vratu, sisanje i uvlačenje ispunjavalo mu je utrobu, ruke su mu čvrsto privijale njeno tijelo o njegovo.

Tvoja je šelan dobrodošla ovdje.

Odmahnuo je glavom da se otrese zvuka njenog glasa u svom unutarnjem uhu i onda je shvatio da je to bilo rješenje.

Ponovno ščepavši svoju batinu, rekao je svom mozgu da su te slike bile zapravo njegova Wellsie. Svi su dodiri, osjeti, mirisi i okusi pripadali njegovoj Wellsie, a ne drugoj ženki.

Nije to bila uspomena.

Bila je to njegova družica – ovaj put, ponovno s njim!

Ejakulacija je tako naglo došla da se trznuo, raskolačio oči, a tijelo mu je drhtalo – ne od orgazma, već od iznenađenja da je zapravo doživljavao jedan u stvarnom životu, a ne u zemlji snova.

Dok je pumpao i prepustio se valu užitka, promatrao se dok je svršavao; njegov je ud činio ono što je i trebao činiti – u mlazovima prskao mokre, mramorne zidove i staklene panele na vratima.

Bio je to više prikaz biologije na djelu, nego erotika.

Bila je to samo tjelesna funkcija poput disanja ili jedenja. Da, osjećaj je bio dobar, ali isto je tako bilo i s dubokim udahom: u ovom emocionalnom vakuumu, u ovoj usamljenoj kabini, bio je to samo niz ejakulacija koje su se iskašljavale kroz njegovu prostatu.

Osjećaji su seksu davali značenje, pa bio on samo u tvojoj mašti ili s tvojom družicom, čak i ako si bio s nekim tko ti se zapravo uopće nije sviđao.

Ili s nekim koga nisi htio poželjeti, istaknuo mu je unutarnji glas.

Kad mu je tijelo bilo gotovo, pobjao se da je to bila tek prva runda jer je batina bila visoko podignuta, baš kao i na samom početku. Ali barem se nije osjećao kao da je prevario svoju družicu. Zapravo, nije uopće ništa osjećao, što je bilo dobro.

Isprao se, izišao ispod tuša, obrisao se ručnikom i ponio ga sa sobom natrag u spavaću sobu.

Nakon što pojede svoj objed i ispruži se na krevet, bio je prilično siguran da će se stvari pogoršati, i to ne od probavnih smetnji.

Ali bilo je OK. Dobro koliko i jest bilo moguće.

Seks koji je imao sa svojom družicom bio je monumentaln, sveprožimajući i transformirajući vatromet.

Ovo je sranje bilo seksi kao i grozna prehlada.

Sve dok nije razmišljao o...

Zaustavio se i pročistio grlo, iako ništa nije rekao naglas.

Sve dok nije razmišljao o drugoj osobi ženskog spola, bilo je dobro.

Dvadeset i peto poglavlje

Xcor je stajao u udubljenom dovratku ciglene zgrade u srcu grada. Zasjenjeno udubljenje od gotovo jednog metra, nešto poput lijesa, Xcoru je istovremeno pružalo zaklon od tuđih pogleda i zalutalih metaka te večeri.

Sasvim sam i potpuno razjeban pregledavao je područje te držao oko na sjajnom, crnom automobilu – bio je u potjeri.

Podigavši podlakticu, provjerio je koliko je sati. Gdje su bili njegovi vojnici?

Prije nego se razdvojio od skupine da bi slijedio Assaila – što ga je dovelo ovdje, naredio je ostalima da ga pronađu nakon što završe prvu rundu borbe – eto, zadatak lociranja koji njima zasigurno nije bio težak. Sve što su morali napraviti bilo je da s krovova nadziru dio grada u kojem se dilanje drogom najčešće odvijalo.

Ni najmanje teško, a opet je sasvim sam.

Assail se i dalje nalazio u zgradi nasuprot i sasvim izgledno ortačio sa svitom poput one ubijene prošle noći. Poslovno mjesto u koje je ušao bila je tobožnja umjetnička galerija; Xcor jest bio staromodan, ali ne i naivan. Svaki posao koji je uključivao prodaju robe i usluga mogao se voditi preko bilo kakvog »zakonskog« lokala.

Gotovo sat vremena kasnije pojavio se drugi vampir, te je svjetlo iznad stražnjeg izlaza na trenutak obasjalo njegovu gustu, crnu kosu i predatorsko držanje. Njegov niski automobil kojim se dovezao bio je parkiran nešto dalje, i dok ga je zaobilazio, s malog prsta bljesnuo je nekakav prsten.

Svojim kretnjama i crnim odijelom koje je nosio ostavljao je dojam pravog vampira. Mračnog, senzualnog, opasnog.

Zastavši pokraj vrata automobila, tutnuo je ruku u džep sakoa da izvadi ključeve...

I okrenuo se prema Xcoru s pištoljem u ruci. »Zar vi doista mislite da ja nisam svjestan toga da me slijedite?«

Način kojim je izgovarao riječi bio je dašak starog svijeta, a naglascima je izvrtao riječi i pretvarao ih u praktički nepoznati jezik – ili Xcor nije bio tako dobro upoznat s izvornim dijalektom.

Gdje su bili njegovi *jebeni* vojnici?

Kad je Xcor istupio iz tame, u ruci je držao svoj automatski pištolj, i nije mu nedostajalo zadovoljstva zamijetivši iznenađen izraz na licu drugog mušjaka.

»Jeste li očekivali Brata?« procijedio je Xcor.

Assail nije spustio cijev pištolja. »Moj posao je moj posao. Nemate pravo uhoditi me iz sjene.«

»Moj posao je ono što ja odredim da jest.«

»Vaši načini neće imati uspjeha ovdje.«

»A koji su to načini?«

»Ovdje postoje zakoni.«

»Tako sam i čuo. I prilično sam uvjeren da ste ih vi nekoliko prekršili u svojim pothvatima.«

»Ne govorim o ljudskim zakonima.« Kao da su oni bili potpuno nevažni – i barem su se oko toga mogli složiti. »Stari zakonik nalaže...«

»Mi smo u Novom svijetu, Assaile. Nova pravila.«

»Tko kaže?«

»Ja.«

Mužjak je suzio oči. »Pravila koja već kršite?«

»Vaš je zaključak vaš vlastiti.«

»Onda ću pustiti da takvim i ostane. A sad ću vas napustiti – osim ako niste planirali da me upucate. U tom slučaju, vi idete sa mnom.« Podigao je drugu ruku. U njoj je bio mali crni uređaj. »Dakle, bomba koje je žicama povezana sa šasijom mog automobila će eksplodirati ako se moj palac zgrči – što je upravo onakva automatska reakcija koja će se javiti ako me upucate u prsa ili pak u leđa. Oh, i možda bih trebao spomenuti da radijus eksplozije obuhvaća i daleko dalje od mjesta na kojem stojite, a detonacija je toliko učinkovita da ne biste bili u mogućnosti dovoljno se brzo dematerijalizirati izvan zone.«

Xcor se nasmijao s iskrenim poštovanjem. »Vi znate što kažu o samoubojicama, zar ne? Ne mogu prijeći u Sjenosvijet.«

»To nije samoubojstvo – ako vi mene prvi upucate. Već samoobrana.«

»I voljni ste to iskušati?«

»Ako ste i vi.«

Mužjak se doimao potpuno nezabrinutim oko izbora, pomiren i sa životom i sa smrću, ne mareći za nasilje i bol – a opet sasvim priseban.

Bio bi izvanredan vojnik da ga njegova mamica nije kastrirala, pomislio je Xcor.

»Dakle, vaše rješenje«, promrsio je Xcor, »je međusobno samouništenje.«

»Onda, što ćete učiniti?«

Da je Xcoru za leđima bila njegova četa vojnika, imao bi i boljih načina da riješi ovu situaciju. Ali ne, nitkova nije bilo nigdje uokolo. A kad si suočen s ravnopravnim neprijateljem koji je bio dobro naoružan i odvažan, osnovno je pravilo borbe da se ne upuštaš u sukob – umjesto toga se povlačiš, ponovno

raspoređuješ svoje jedinice i živiš čekajući nove okolnosti koje su povoljnije za tvoju pobjedu.

Osim toga, Assail je morao ostati živ dovoljno dugo kako bi ga kralj mogao posjetiti.

Međutim, ništa od ovoga mu nije sjelo. A Xcorovo raspoloženje, mračno već od početka, postalo je dubinski crno.

Nije ništa više rekao. Samo se dematerijalizirao u drugu uličicu udaljenu oko jednog kilometra, prepustivši svom odlasku da govori umjesto njega.

Kad se materijalizirao pokraj zatvorenog štanda s novinama, bio je bijesan na svoje vojnike, a gnjev uzrokovan sučeljavanjem s Assailom preusmjerio se i pojačao pomislivši na te nitkove.

Započevši vlastitu potragu, išao je od napuštene zgrade do kluba, pa do salona za tetoviranje i zgrade s iznajmljenim stanovima, sve dok ih nije pronašao na vrhu nebodera: poprimivši tjelesni oblik, ugledao ih je sve na jednom mjestu, opuštene kao da nisu imali nikakvog pametnijeg posla.

Umjesto krvi, u njegovim je žilama poteklo iskonsko nasilje i širilo se posvuda do te mjere da je u zatvorenom prostoru svoje lubanje zamijetio luđačko zujanje.

Bila je to glad za krvlju, ali istinski razlog nije ni najmanje ublažio njegovu zlovolju.

»Dovraga, gdje ste vi bili?« zahtijevao je odgovor, a vjetar mu je fjukao oko glave.

»Rekli ste nam da vas čekamo ovdje.«

»Rekao sam vam da me pronađete!«

Throe je odmahnuo rukama. »Prokletstvo! Potrebni su nam mobiteli, ne samo...«

Xcor se zaletio prema mužjaku, zgrabio ga za ovratnik i zakucao ga u čelična vrata. »Pazi na svoj ton!«

»Imam pravo...«

»Nas dvojica *nećemo* ponovno o tome raspravljati.«

Xcor se odgurnuo unatrag i udaljio od mužjaka, a kaput mu je lamatao s jedne strane na drugu od vrućeg, jakog vjetra koji je puhao iznad grada.

Throe, međutim, nije posustajao. »Mogli smo *svi* biti gdje ste željeli. Bratstvo ima mobitele.«

Zavrtio se oko svoje osi. »Zajebi Bratstvo!«

»Više biste sreće imali u tome kada bismo posjedovali sredstva za komunikaciju.«

»Bratstvo je slabo upravo zbog toga jer se oslanjanju na tehnološke štake!«

Throe je odmahnuo glavom na način sveznajućeg aristokrata. »Ne, oni su u budućnosti. A mi se ne možemo s njima nadmetati ako smo zapeli u prošlosti.«

Xcor je stisnuo šaku. Njegov otac – ili bolje, samo Bloodletter – gurnuo bi ovog kurving sina ravno s ruba zgrade zbog ove drskosti i neposlušnosti. I Xcor se zaista za jedan korak primaknuo mužjaku.

Ali ne, pomislio je hladnom logikom. Postojao je mnogo korisniji način da ovo riješi.

»Idemo na teren. Odmah.«

Prikovavši svoj pogled na Throea, postojalo je samo jedno i jedino prihvatljivo rješenje – i ostali su to znali, sudeći po načinu na koji su isukali svoja oružja i pripremili se za sukob s neprijateljem.

Throe, kicoš koji je cijenio društveni red čak i u vojnoj situaciji, samo ih je slijedio.

Međutim, osim njegovog afiniteta prema konsenzusu, postojali su i drugi razlozi zbog kojih je on izvršavao naredbe: onaj dug koji je smatrao da će ga zauvijek morati vraćati. Njegova predanost prema ostalim nitkovima je s vremenom ojačala i postala zajednička – do određene mjere.

I, naravno, njegova najdraža, pokojna sestra, koja je na neki način i dalje bila s njim.

Pa, gledajući s praktične strane, češće je boravila s Xcorom.

Na njegov mig, on i vojnici raspršili su svoje molekule prema mreži uličica. Dok je putovao, Xcor se prisjetio one davne noći kad mu je fini džentlmen pristupio u prljavom dijelu Londona sa smrtonosnom svrhom.

Throe nije dovoljno razmotrio koliko će ga koštati njegova odluka.

Mnogo je više od nekoliko šilinga iz džepa bilo potrebno da natjera Xcora da ubije onog koji je oskrvnuo njegovu sestru. Njegov je cijeli život bila cijena koju je morao platiti. Vraćanje tog duga pretvorilo ga je u nešto mnogo više od pukog pripadnika *glimere* čije je ime sličilo onima iz Bratstva: Throe se pokazao vrijednim svoje krvne ostavštine, daleko nadmašivši bilo čija očekivanja.

Zapravo, Xcor je pristao na dogovor samo da iskoristi mužjaka kao primjer slabosti za ostale. Throe je trebao biti ponižen i poražen u očima pravih vojnika – tek pogažena, plačljiva pičkica koju će s vremenom slomiti i natjerati da ih služi.

No to nije bio krajnji rezultat.

Materijalizirali su se u jednu vrelu uličicu, a kad su se njegovi vojnici raspršili iza njega, zatvoreni prostor od jednog ciglenog zida do drugog bio je dupkom pun.

Uvijek su lovili u čoporu; za razliku od Bratstva, nisu se odvajali jedan od drugoga i stoga su svi vidjeli ono što je uslijedilo.

Iz korica izvukavši jedan od čeličnih bodeža, Xcor ga je čvrsto primio za držak. Zavrtio se prema Throeu i zabio ga mužjaku u utrobu.

Netko je viknuo. Nekoliko ih je opsovalo. Throe se savio nad ranom.

Xcor je šcepao mužjaka za rame, izvukao nož i ponovno ga zarinuo.

Miris svježe vampirske krvi bio je nepogrešiv.

Međutim, morala su biti dva izvora krvi, ne samo jedan.

Vrativši bodež u korice, odgurnuo je Throea, te se mužjak stropoštao ravno na tlo. Zatim je uzeo jedan od Throevih bodeža iz korica i oštrim rubom prešao po unutrašnjosti svoje podlaktice. Obrisavši svoju ruku preko cijelog torza žrtve, na silu mu je ugurao zakrvavljeni bodež u ruku. Onda je čučno, prikovavši okrutne oči na mužjaka.

»Kad te Braća pronađu, oni će se pobrinuti za tebe i liječiti te – a ti ćeš doznati gdje žive. Reći ćeš im da sam te ja izdao i da se želiš boriti na njihovoj strani. Ulagivat ćeš im se i pronaći način da se infiltriraš u njihovo prebivalište.« Uperio je prst u mužjakovo lice. »I budući da si tako jebeno predan razmjenjivanju informacija, o svemu ćeš mene izvijestiti. Dajem ti dvadeset i četiri sata, a onda ćemo se ti i ja ponovno sastati – ili će ostaci tvoje slatke sestre doživjeti sramotan kraj.«

Throeva su se oči raskolačile na njegovom blijedom licu.

»Da, imam je.« Xcor se sagnuo tako su im se nosovi umalo dodirnuli. »Ona je u mom posjedu cijelo ovo vrijeme. Stoga ti kažem u lice, *nemoj* zaboraviti kome si se zakleo na vjernost.«

»Ti... nitkove...«

»U pravu si. Imaš vremena do sutra. *Top of the World*, četiri ujutro. Budi tamo.«

Mušjakove su oči usplamtjele, a mržnja u njima bila mu je dovoljna potvrda: Xcor je posjedovao pepeo pokojne, i obojica su znali ovo: ako je bio sposoban poslati svog pukovnika u truh zvijeri, tad mu neće biti ništa posebno baciti praškaste ostatke u kantu za smeće ili prljavu školjku, možda i košaru za prženje u McDonald'su.

Sama prijetnja da bi se to moglo dogoditi bila je i više nego dovoljna da obaveže Throea.

I kao što je to učinio davno prije u nekoj drugoj eri, i sad će također žrtvovati samog sebe za onu koju je izgubio.

Xcor se podigao i okrenuo.

Njegovi su vojnici stajali rame uz rame kao prijeteći i nepomični zid s kojim se sučelio. Ali nije bio zabrinut da će se pobuniti. Svakog je ponaosob odgojio, ako se to tako može reći. Bloodletter, taj sadistički mužjak, naučio ih je umijeću ratovanja i osvećivanja. Ako su bili iznenađeni, jedini je razlog mogao biti što Xcor ovo nije već ranije učinio.

»Vratite se natrag u kamp ostatak noći. Ja moram ići na sastanak – ako se vratim i pronađem da makar jedan od vas nedostaje, lovit ću ga i neću stati samo na ozljedi. Posao ću obaviti do kraja.«

Otišli su i ne pogledavši Throea – ili njega, što se toga tiče.

Mudra odluka.

Bijes mu je bio oštriji od noževa koje je maločas upotrijebio.

Ostavši sam u uličici, Throe je ruku položio na svoj trbuh, snažno pritiskajući da smanji gubitak krvi.

Iako tijela osakaćenog od boli, njegov vid i sluh bili su nadnaravno oštri dok su upijali signale iz okoline: zgrade koje su se nadvisivale nad njim bile su visoke i bez svjetala. Prozori su bili uski i ispunjeni debelim, ornamentnim staklima. Zrak je bazdio na prženo meso, kao da se negdje u blizini nalazi restoran koji je često upotrebljavao roštilj. A iz daljine su dopirali odjeci automobilskih truba, kočnica autobusa i prodoran ženski smijeh.

Još je bila rana večer.

Bilo tko bi ga mogao pronaći. Prijatelj. Protivnik. *Degrad.* Brat.

Barem ga je Xcor ostavio s bodežom u ruci.

Opsovavši, prevrnuo se na bok i pokušao ustati upirući se o tlo.

Nije li time riješio problem jasnog i glasnog uočavanja svega oko sebe? Pod novim naletom agonije, svijet oko njega se zamutio – bomba koja mu je eksplodirala u utrobi imala je takvu magnitudu da se morao zapitati je li nešto probio.

Pomislio je kako bi Xcor mogao biti u krivu. Možda će mu ova uličica poslužiti kao lijes, a ne kao pladanj za posluživanje Bratstvu.

Zaista, dok je ležao presavijajući se od bolova, shvatio je da je trebao bolje znati. S vremenom je postao opušten pokraj tog mužjaka, na isti način na koji timaritelji tigrova postanu neoprezni: određene uzroke ponašanja uzeo je zdravo za gotovo, pronašavši u njima lažnu sigurnost i predvidljivost.

U stvarnosti, opasnost se nije smanjivala, već povećavala.

I kao što je bilo od prvog susreta s Xcorom, ostao je u klopci okolnosti koje su ih spojile.

Njegova sestra. Njegova predivna, nevina sestra.

Ona je u mom posjedu cijelo ovo vrijeme.

Throe je zastenjao, ali ne zbog svojih rana. Kako je samo Xcor nabavio njen pepeo?

Pretpostavljao je da se njegova obitelj propisanim obredom pobrinula za nju. I kako je uopće mogao znati za suprotno? Nije mu bilo dozvoljeno vidjeti ni

majku ni svog brata nakon što se pogodio s Xcorom, a otac mu je bio preminuo deset godina ranije.

Nepravednost je bila epska: u smrti se nadao da će ona dobiti mir koji je zaslužila. Sjenosvijet je stvoren za duše lagane i nježne kao što je njena bila. Ali bez propisanog obreda za prelazak onamo...

Najdraža Čuvardjevo, možda joj je zanijekan ulazak.

Ovo je bilo novo prokletstvo nad njim. I nad njom.

Podigavši oči prema nebu – od kojeg nije vidio gotovo ništa – pomislio je na Bratstvo. Ako ga pronađu na vrijeme i pobrinu se za njega kako je Xcor pretpostavljao, on će učiniti ono što je tražio. Za razliku od ostalih nitkova u četi, on je imao svoju vlastitu zakletvu koja se nije odnosila ni na kralja, ni na Xcora ili njegove suborce – iako je zapravo sve više išla u smjeru tih mužjaka.

Ne, on se zakleo na vjernost nekome drugome... i Xcor je to znao. Zbog čega si je taj tiranin dao truda da pribavi dodatno osiguranje u slučaju Throevog bijega?

U prvi mah učinilo mu se da zadah u zraku dolazi iz kontejnera za smeće kao rezultat vjetrova promjenjivog smjera koji je raznosio smrad bačene hrane. Ali ne, u tom groznom buketu namirisao je i izdajničku slatkoću.

Podigavši glavu, pogledao je niz svoje tijelo i dalje preko dugog pločnika. Na kraju uličice zamijetio je trojicu *degrada*.

Njihov je smijeh odzvanjao poput mrtvačkog zvona, a ipak je shvatio da se smiješi, usprkos tome što su nejasni bljeskovi u daljini najavljujivali isukane noževe.

Ideja da se sudbina poigrala s Xcorovim planom u prvih mah mu se učinila savršeno prihvatljivim bijegom iz svega. Samo, njegova sestra... kako će njoj pomoći ako je mrtav?

Dok su se koljači približavali, znao je da će mu ova bol u truhu biti slična nagaženom prstu na nozi u usporedbi s onim što će mu oni učiniti.

Ali morao se boriti – do posljednjeg otkucaja svog srca i posljednjeg udaha, borit će se svim sredstvima za onu jedinu stvar zbog koje je i dalje živio.

Dvadeset i šesto poglavlje

Proklet bio, ali Tohr je na sebi zamijetio promjenu. Koliko god to mrzio priznati, dok su se on, John i Quinn kretali prema njihovom dijelu gradskog centra, bio je jači, hitriji i jebeno bistrije glave. I osjeti su mu se vratili: nema više nestabilne ravnoteže. Vid mu je bio oštar kao sokolov, a tako je dobro Čuo da je mogao osluhnuti grebanje štakorovih pandža dok su tražili zaklon po ulicama.

Nikad ni ne možeš spoznati koliko je gusta magla koja te okružuje dok se ne podigne.

Hranjenje mu je nedvojbeno vratilo snagu, posebno ako se uzme u obzir njegovo zanimanje – očito je trebao promijeniti profesiju. Računovođa. Smetlar. Psihić za pse. Bilo kakav posao u kojem trebaš cijelu noć grijati dupe na kauču.

A opet, kad bi se time bavio, ne bi mogao *obsvetiti* svoju Wellsie. I nakon svega što se dogodilo sinoć, počevši s onim susretom dolje u smočnici – do onoga što si je učinio kad je napokon legao u krevet, imao je osjećaj da joj se morao iskupiti.

Kriste, činjenica da mu je No'One podarila takvu snagu natjerala ga je na misao da je oskrvnuo uspomenu na svoju Wellsie.

Kad se nahranio od Odabranice Selene, više ga ništa nije toliko mučilo – možda jer je još bio u posttraumatskom šoku? Više izgledno, jer nije bio ni najmanje uzbuđen, ni prije, ni tijekom, kao ni nakon hranjenja.

Pakla mu, tako je bio spreman za borbu večeras.

I niti tri bloka kasnije, pronašao je ono za čim je tragao: miris *degrada*.

Kad su on i njegovi dečki počeli nečujno trčati, nije izvukao nijedno oružje. U ovakvom raspoloženju, dobro bi mu sjela borba golim rukama.

Vrisak koji je nadglasao potmule zvukove udaljenog prometa nije se prolomio iz ženskih usta. Dubok i hrapav, mogao je izaći samo iz muškog grla.

Zajebi ovu strategiju tihog prikradanja.

Prebacivši brzinu u sprint, sjurio se iza ugla i sudario se sa zidom mirisa koje je bez problema prepoznao: vampirska krv – različite vrste, obje od mužjaka. Krv *degrada* – jedna vrsta, zagušljiva i gadna.

Jasno kao dan, na asfaltu je ležao muški vampir, dvojica koljača su mu stajala pod nogama, a jedan *degrad* posrtao je uokolo, očito šakom pogođen ravno u lice. To je objasnilo onaj vrisak.

Ovo su mu bile sasvim dovoljne informacije da krene u akciju.

Pojurivši naprijed, u letu je odskočio i zgrabio jednog od *degrada*, zahvatio gada oko vrata rukom i zavrteo ga jednim trzajem. Dok je gravitacija obavljala svoj dio posla i zakucala neprijatelja licem o pločnik, bio je u iskušenju da ga iscipelari na mrtvo ime – ali s ranjenikom usred uličice, ovo je bila hitna situacija. Izvadio je jedan od bodeža, zabio ga ološu u prsa i iznova zauzeo borbeni stav prije nego je bljesak uopće izbljedio.

S druge strane, John se ubodom pobrinuo za *degrada* s rupom na obrazu i poslao ga natrag njegovom zlom stvoritelju. A Qhuinn je odabrao opciju na broju tri, zavrteo ga u piruetu i odbacio u zid da tresne glavom.

S obzirom da im je nestalo neprijatelja – barem zasad, Tohrment je otrčao do ranjenog mužjaka.

»Throe«, lecnuo se kad ga je ugledao.

Vojnik je ležao na leđima i pritiskao svoju utrobu rukom u kojoj nije držao bodež. Mnogo krvi. Mnogo boli, sudeći prema izmučenom izrazu njegovog lica.

»Johne! Qhuinne!« zazvao je Tohr. »Držite oči širom otvorene ako naiđe društvanice ovog nitkova.«

Dobivši zvižduk i »primljeno« zauzvrat, spustio se na koljena da mu opipa bilo. Treptavi puls koji je osjetio nije bio dobar znak.

Naslonivši se na vlastite noge, susreo je pogled nebesko plavih očiju. »Hoćeš li reći tko ti je ovo učinio? Ili ćeš me pustiti da se igram pitanja i odgovora sa samim sobom?«

Throe je otvorio usta, iskašljao nešto krvi, te zatvorio oči.

»OK... dopusti mi da pogodim, tvoj šef. Kako mi ide?« Tohr je podigao vampirovu ruku da brzinski pregleda rane. »Znaš, ti nikad nisi ni pripadao onim jebenim kretenima.«

Nije dobio odgovor, ali tip nije izgubio svoju prisebnost – njegovo disanje bilo je ubrzano, a dahtanje mu je govorilo da trpi bolove kakve možeš osjetiti jedino u svjesnom stanju. Xcor je bio jedino objašnjenje. Četa tih nitkova uvijek se borila kao eskadron, i nikada ne bi ostavila jednog od svojih vojnika – osim ako im Xcor nije naredio drugačije.

Osim toga, dvije vrste vampirske krvi? Sigurno je to bila borba bodež na bodež.

»Što se dogodilo? Vas dvojica ste se sukobili oko toga što ćete jesti za Posljednji obrok? Kodeksa odijevanja? Ili je u pitanju bilo nešto mnogo ozbiljnije. Homer Simpson protiv Freda Kremenka?«

Brzim je pokretima razoružao vojnika i maknuo dva dobra, održavana pištolja, mnoštvo municije, višestruke noževe te podužu žicu za davljenje.

»Pazi što radiš«, graknuo je kad je Throe podigao ruku. S lakoćom ju je uhvatio te pritiskom vratio natrag dolje bez puno uloženog truda. »Nesmotreni pokreti brzo će me natjerati da završim posao koji je Xcor započeo.«

»Nož na nozi«, odgovorio je promuklim glasom.

Tohr je zadigao hlače i našao još metala.

»Barem te ostavio dobro opskrbljenog«, promrsio je Tohr dok je vadio svoj mobitel i birao broj palače.

»Imam situaciju«, rekao je kad se V. javio.

Nakon kratkog razmjenjivanja riječi s bratom, on i Vishous su odlučili dovesti kurvinog sina u centar za obuku. Napokon, neprijatelj tvog neprijatelja može ti postati prijateljem... u pravim okolnostima. Osim toga, *opsjena* kojom je bilo okruženo njihovo uporište mogla je sjebati bilo što, sve od GPS-a do Djeda Mraza. Nema šanse da bi četa nitkova mogla pronaći momka ako se ispostavi da je ovo varka.

Deset minuta kasnije, Butch je dovezao automobil.

Throe i nije imao neko mišljenje o tome kako ga podižu, prenose i smještaju na stražnje sjedalo: kreten je napokon bio bez svijesti. Dobra vijest je bila da je to značilo kako im nije predstavljao neposrednu opasnost – ali bilo bi svakako dobro da ga živog uspiju dovesti u palaču.

Roba za cjenkanje? Izvor informacija? Klupica za noge!

Popis mogućnosti za koje ga mogu iskoristiti bio je beskrajan.

»Upravo vrsta putnika kakve ja volim«, rekao je Butch kad je opet sjeo za volan. »Nema šanse da će pokušati upravljati autom sa stražnjeg sjedišta.«

Tohr je kimnuo. »Ja idem s tobom.«

Prvi odjek pucnja pištolja došao je iz Johnove četrdesetice i Tohr se smjesta prebacio u borilački način rada, zalupivši vrata Escaladea, a zatim je rukom posegnuo za svojim oružjem.

Drugi je pucanj došao od nepoznatog neprijatelja.

Skočio je u zaklon iza terenca otpornog na metke, ali svejedno je lupajući na četverokutni panel dao znak murjaku da krene. Throe je bio previše vrijedan da bi ga izgubili zbog gnjavatorskog eskadrona *degrada*.

Kad je brat stisnuo papučicu gasa, Tohr je ostao izložen na vjetru, ali brzo je to riješio – sagnuvši se u loptu, pretvorio se u manju, pokretnu metu koju će teže pogoditi.

Meci su ga slijedili, samo što brzopotezni na okidaču nije baš bio vješt u punjenju svog plijena olovom – zveckanje čahura o pločnik bilo mu je sve bliže, ali ne i dovoljno brzo. A kada se približio kontejneru, bacio se iza njega, spreman da uzvрати paljbu čim dozna gdje su bili njegovi dečki.

Tišina u uličici.

Ne, to nije bilo sasvim točno.

Kapanje, kao da je nešto curilo iz željeznog trbuha masivne kante za smeće, natjeralo ga je da se namršti i brzinski pogleda dolje.

Nije to bio kontejner.

Sranje, pogodili su ga!

Poput računala što odrađuje skeniranje, ušao je u vlastito tijelo i identificirao oštećena mjesta. Torzo, lijeva strana, na rebrima. Nadlaktica, s unutarnje strane, deset centimetara ispod pazuha. I to je bilo to.

Nije uopće ni osjetio pogotke i nisu mu smetali, ni zbog boli ni zbog gubitka krvi. Prokletu hranjenje – bilo je to poput ulijevanja avionskog goriva u rezervoar. I naravno, uvelike je pomoglo što meci nisu probili ništa važno – bile su to samo površinske ogrebotine.

Izvirivši glavom iza kontejnera, nije mogao nikoga vidjeti u uličici, ali je uspio osjetiti koljače posvuda uokolo dok su tražili zaklon. Barem nije namirisao ničiju svjež u krv osim vlastite. Dakle, John i Quinn su bili dobro, hvala Bogu.

Zatišje koje je uslijedilo i trajalo dobro ga je nerviralo.

Čovječe, netko je morao ovu borbu ponovno ubaciti u veću brzinu – Butch je vozio natrag s tempiranom bombom u prostoru za teret koja je odbrojavala, a Tohr je želio biti ondje kad brat dođe u palaču.

Još malo naslovne pjesme *Izazova*.

Doletjevši niotkuda, ponovno ga je pogodila ona grozna scena iz batlerove smočnice – njegova glad i ženkin otkimanje, pa reakcija njegovog tijela što je tutnjala.

Velika pandža bijesa zabola mu se u dupe, narušila mu koncentraciju, izvlačila ga van iz borbe – i povlačila ga točno na ono mjesto gdje nikako nije želio biti.

Kad mu se um pomutio, a prsa se zapalila, poželio je vrisnuti.

Umjesto toga, izabrao je drugačiji način da prisili svoj um da krene drugom stazom.

Podigao je oba pištolja ispred sebe, te skočio iz zaklona iza kontejnera.

Gle ti gromobrana! Okidači su se povlačili, meci su prštali – a on je bio meta.

Kad mu se rame trgnulo unatrag, znao je da su ga ponovno pogodili, ali nije obraćao pažnju. Krenuo je ravno prema izvoru paljbe, iz oba poluautomatska pištolja pucao je u mračni kut, izbacivao rundu za rundom metaka dok je hodao naprijed.

Netko je nerazumljivo vikao.

Bio je na autopilotu i nepobjediv.

U trenutku kad je medicinsko osoblje primilo poziv, No'One se nalazila u glavnoj sobi za preglede centra za obuku; isporučivala je hrpu tek složenih bolničkih odijela nedavno izvađenih iz sušilice i još pomalo toplih.

Doktorica Jane je prislonila uho na telefon za obližnjim stolom. »On je što? Možeš li mi to ponoviti? Tko? I vi *njega* dovozite ovamo?«

U tom trenutku vrata koja vode u vanjski hodnik uz tresak su se otvorila i No'One je nesvjesno koraknula unatrag. Braća Vishous i Rage zauzeli su cijelu prostoriju ušavši unutra – ratnici su bili ozbiljni, njihove oči zamračene, obrve nisko spuštene, tijela napeta.

U desnim su rukama držali bodeže.

»Čekaj, da, ovdje su. Za koliko stižeš? OK, da, bit ćemo spremni za njega.« Jane je poklopila i pogledala na mužjake. »Onda, vi ste dečki zaduženi za osiguranje?«

»Prokleta da.« Vishous je kimnuo prema operacijskom stolu. »Dakle, ne mogu ti asistirati.«

»Jer ćeš držati svoj nož pod grlom mog pacijenta.«

»Pogodila si. Gdje je Ehlena?«

Razgovor se razmahao dok je doktorica Jane prikupljala opremu i osoblje, a u kaosu koji je uslijedio, No'One se pomolila da je nitko ne primijeti. Koga li to dovode?

Kao da joj je Vishous pročitao misli, pogledao je u njenom smjeru. »Sve nebitno osoblje mora napustiti centar za obuku.«

Telefon na stolu ponovno je zazvonio, a iscjeliteljica Jane opet je prislonila uho na slušalicu. »Halo? Qhuinne? On je učinio *što*?« Ženkine su oči poletjele prema njenom društbeniku, a obrazi su joj probljedili. »Reci mi koliko je loše? I potreban mu je prijevoz? Imate li... Hvala Bogu. Da, ja ću se probrinuti za to.«

Poklopila je i rekla muklim glasom. »Tohr je višestruko pogođen. Manny!« zazvala je. »Imamo još jednog!«

Tohrment?

Vishous je opsovao. »Ako ga je Throe samo jednom napucao...«

»On je sam izašao na otvorenu paljbu«, presjekla ga je Jane.

Svi su se sledili.

Kad je No'One naglo prislonila ruku na zid da se pribere, Rhage je jedva čujno rekao: »Molim?«

»Ne znam ništa više od toga. Qhuinn je samo rekao da je izašao iz zaklona, podigao dvije četrdesetice, i jednostavno... stupio naprijed usred kiše metaka.«

Drugi liječnik, Manuel, uletio je kroz susjedna vrata. »Koga sad imamo?«

Razgovor se nastavio i duboki glasovi miješali su se s visokim ženskim. Sestra Ehlena je također stigla uz dva Brata.

No'One se još više povukla u kut pokraj ormarića sa zalihama, maknuvši im se s puta dok je samo piljila u pod i molila se. Kad su u njen vidokrug stupile

dvije ogromne, crne čizme, samo je odmahнула glavom znajući što će joj biti rečeno.

»Moraš otići.«

Vishousov je glas bio miran i siguran. Gotovo ljubazan, što je bila novost.

Podigavši bradu, suočila se s njegovim ledenim, dijamantnim očima. »Zaista, morat ćeš me prvo ubiti i odvući moje tijelo odavde ako želiš da odem.«

Brat se namrštio. »Gledaj, uskoro dovodimo opasnog...«

Najednom se oglasilo tiho režanje i mužjak se doimao iznenađenim. Smiješno, pomislila je, s obzirom da je došlo iz njegovih...

Ne. To nije bio on.

Ona je zarežala. Upozorenje se uzdizalo iz njenih grudi, prelamalo se preko njenih usana.

Utišavši taj zvuk, izgovorila je: »Ja ostajem. U kojoj ćete ga sobi liječiti?«

V. je glupavo trepnuo, kao da mu je taj osjećaj bio nepoznat. Nakon jednog trenutka, preko ramena je pogledao u svoju družicu. »Ah, Jane – gdje ćeš obrađivati Tohra?«

»Odmah ovdje. Throea ćemo smjestiti u drugu operacijsku – manje vrata, stoga i manji rizik od bijega.«

Brat se okrenuo i otišao od nje, ali samo da uzme stolicu i donese je natrag. »Ovo je u slučaju da se umoriš od stajanja.«

A zatim ju se ostavio nasamo.

Najdraža Čuvardjevo, tko bi se izložio neprijateljskoj vatri bez zaštite?

Na pitanje i odgovor osjetila je mreškanje u utrobi: onaj koji je želio biti ubijen na dužnosti. Eto tko!

Možda bi bilo bolje da ga je Layla nahranila. Manje komplikacija, ili... Odabranica je bila predivna, bez ikakvih deformacija na sebi. Da, on je tvrdio da nije želio nikoga na seksualan način, ali muška odlučnost sigurno može biti na kušnji pokraj ženke onakve vanjštine. I bilo kakva seksualna reakcija bi ga ubila.

No'One je bila bolja za njega.

Da, to je bilo ispravno. Ona će se pobrinuti za njegove potrebe.

Opravdavajući se samoj sebi, činjenica da je sama pomisao njega na vratu krasne Odabranice u njoj izazivala neobični val nasilnosti jest ono što sad nije namjeravala detaljnije razmotriti.

Dvadeset i sedmo poglavlje

Throe se probudio u crnoj rupi. Tama kojom je bio okružen progutala ga je u cijelosti. Niti je vidio, niti čuo, niti je imao osjeta u tijelu.

Znači, ovo je bila Zlozemlja. Dijametralna suprotnost blještavog Sjenosvijeta. Mračno mjesto kamo su grešnici sa zemlje bili prokleti na vječnost.

Ovo je bio Omegin pakao, i zaista, bilo je vruće.

Njegov trbuh je gorio.

»Ne, nisi u pravu. I onaj je *degrad* također upucan s visine. Još je netko bio na poprištu.«

Throeva osjetila brzo su se probudila i odagnala tamnu prazninu poput izlaska sunca nad krajolikom – ali je oprezno pazio da ne promijeni disanje ili se ne pomakne: taj mužjak nije bio jedan od njegovih suboraca.

Uostalom, kao ni drugi koji je progovorio: »O čemu ti govoriš?«

»Kad sam prešao da ga ubodem i pošaljem Omegi, bio je izrešetan mecima, od kojih su neki mogli biti ispucani samo s pogodnog položaja iznad njega. Govorim ti, vrh njegove lubanje, njegova ramena, to je sranje bilo u neredu.«

»Je li tko od naših bio ondje?«

»Nije, bar koliko ja znam.«

Treći je glas rekao: »Ne. Mi smo svi bili dolje na tlu.«

»Netko ga je drugi ustrijelio. Tohr ga je sasvim sigurno napunio s nešto olova, ali to nije bilo sve...«

»Tiho. Naš gost dolazi k sebi.«

Razotkrili su ga, te je Throe otvorio oči. Ah, da. Ovo nije bila Zlozemlja – ali joj je proketo nalikovala: cijelo je Bratstvo crnog bodeža bilo poredano uza zidove prostorije u kojoj se nalazio, a mužjaci su piljili u njega s agresijom u svojoj srži. I to nije bilo sve. Još su neki vojnici bili s njima ovdje, kao i ona ženka koja je ubila Bloodlettera.

Kao i veliki Slijepi kralj.

Throe su usredotočio na Wrathu. Mužjak je nosio tamne naočale, ali čak i tad je sasvim jasno osjećao proždirući pogled iza tih leća. Doista, najvažniji vampir na planetu izgledao je isto kao i oduvijek – gorostasni ratnik, lukav poput izvanrednog stratega, lica krvnika i tijela dovoljno snažnog da mu ništa od navedenog ne bi bio problem.

Da, ime mu je u potpunosti odgovaralo.

A Xcor je odabrao jako, jako opasnog protivnika.

Kralj se približio uzglavlju kreveta. »Moji su ti kirurzi spasili život.«

»Ja ne sumnjam u to«, rekao je Throe kreštavim glasom. Najdraža Čuwardjevo, kako ga je grlo zaboljelo.

»Ovako stoje stvari. U normalnim oklonostima plemeniti mužjak bi mi bio dužan. Ali, s obzirom s kim ti liježeš u krevet, uobičajena pravila ne vrijede.«

Throe je nekoliko puta progutao slinu. »Moja prva zakletva vjernosti, moja jedna... i jedina... je prema mojoj obitelji.«

»Baš neka jebena obitelj«, promrsio je Brat Vishous.

»Mojim krvnim rođacima. Mojoj... voljenoj sestri.«

»Mislio sam da je ona mrtva.«

Throe je svrnulo pogled na ratnika. »Da, mrtva je.«

Kralj se ugurao između njih. »Bla, bla, bla – nudim ti sljedeće. Pustit ćemo te kad se dovoljno oporaviš, slobodno ćeš moći izaći i reći svijetu da smo moji dečki i ja suosjećajni i poštenu ko jebena Majka Terezija, usprkos tome tko ti je šef.«

»Bio šef.«

»Svejedno. Važno je to da možeš ostati ovdje u jednom komadu...«

»Osim ako ne izvedeš neko sranje«, ubacio se Vishous.

Kralj je Brata prostrijelio pogledom. »... sve dok se ponašaš poput gospodina. Čak ćemo ti pribaviti nekoga da se nahraniš. Čim prije izađeš odavde, to bolje.«

»A kad bih se želio boriti na vašoj strani?«

Vishous je pljunuo na pod. »Ne primamo izdajnike.«

Wrath ga je ošinio očima. »V. Začepi jebenu njušku. Ili ideš van na hodnik.«

Vishous, sin Bloodletterov, nije bio tip mužjaka kojem se itko obraćao na taj način. Osim Wratha, naravno. U ovom slučaju, Brat s tetoviranim licem, ugledom perverznojaka i rukom smrti je poslušao što mu je bilo rečeno. Začepio je jebenu njušku, što je uvelike govorilo o Wrathu. Nije li?!

Kralj se ponovno okrenuo. »Ali bih volio znati i ovo – tko te ranio?«

»Xcor.«

Wrathu su zadrhtale nosnice. »I ostavio te da umreš?«

»Da.« Na određenoj razini, i dalje nije mogao u to povjerovati, zbog čega se osjećao glupim. »Da... on je to učinio.«

»Jesi li zbog toga sad odan samo svojoj obitelji?«

»Ne. To je oduvijek bilo tako.«

Wrath je kimnuo i prekrižio ruke na prsima. »Ti govoriš istinu.«

»Uvijek.«

»Pa, dobra stvar da si ih se sad otarasio, sinko. Ta četa nitkova dira u gnijezdo stršljena od kojeg neće baš tako lako pobjeći.«

»Zaista, ne mogu vam reći ništa više nego što već sami ne znate.«

Wrath se lagano nasmijao. »Diplomat, ha?«

Vishous se ubacio: »Bolje reći, mrtva životinja.«

Wrath je podigao ruku, a crni dijamant na kraljevom prstenu je bljesnuo. »Neka netko izbaci tu njušku iz ove sobe. Ili ću ja to učiniti.«

»Jebem ti, sam ću izaći.«

Nakon što je Brat odmarširao kroz vrata, kralj je protrljao čelo. »Dosta priče. Izgledaš usrano i... gdje je Layla?«

Throe je započeo odmahivati glavom. »Nemam potrebu za krvlju.«

»Ne govori gluposti. I nećeš umrijeti pod našim nadzorom samo da bi me Xcor mogao optužiti da sam te ja ubio. Neću mu u ruke dati takvu vrstu oružja.« Kad je kralj krenuo prema vratima, Throe je prvi put shvatio da se pokraj mužjaka nalazi pas; Wrath ga je držao za oprsnicu. Zar je doista slijep? »Nema potrebe ni govoriti da će ovo biti obavljeno sa svjedocima – hej, Odabranice.«

Throeu se mozak u potpunosti ugasio kad je u prostoriju stupila nestvarna figura. Doista nestvarna. Visoka, svijetle kose i očiju, odjevena u bijelu halju, bila je to zaista prava Odabranica.

Kakva je samo ljepotica bila, pomislio je. Izlazeće sunce koje živi i diše, ma čudo!

I nije bila sama, kao što je i bilo prikladno za takav dragulj. Pokraj nje, Phury, sin Ahgonyjev, stajao je kao zaštitni zid. Konture njegovog lica bile su tako zategnute i doimalo se kao da je možda njegova. Čak je u ruci držao crni bodež – iako ga je diskretno prislonio na bedro, nesumnjivo da ga ženka ne vidi i ne uznemiri se.

»Ostavljam vas da obavite ovo«, rekao je Wrath. »I da sam ja na tvom mjestu, pazio bih što radim. Ovi moji dečki... malo su nervozni.«

Nakon što je Slijepi kralj otišao zajedno sa psom, Throe je ostao nasamo s Braćom, vojnicima... i ovom ženkom.

Kad je stupila naprijed, njen osmijeh bio je poput izvora mira i ženstvenosti usred opakosti rata i smrti, i da nije ležao – pao bi na koljena iz divljenja.

Toliko je puno vremena prošlo otkad je bio u društvu plemenite ženke. Zaista, toliko se već navikao na kurve i prostitutke, prema kojima se samo iz navike odnosio kao prema damama, a ne jer je mario za njih.

Oči su mu zasuzile.

Podsjećala ga je na ono što je njegova sestra trebala biti.

Phury je stao ispred nje, zaklonio mu pogled kad se nagnuo dolje i usne mu prislonio na uho. Stiskajući Throevu rame dok nije zacvičalo od boli, Brat je tiho zarežao: »Samo se uzbudi i kastrirat ću te istog trenutka kad ona iziđe odavde.«

Pa... nije li mu to bilo kristalno jasno. I brzinski pogled uokolo po sobi rekao mu je da Phury nije bio jedini koji će ga napasti. Ostala Braća će se boriti za komadiće njegovog leša ako se uzbudi.

Uspravivši se do pune visine, Phury se nasmiješio ženki kao da se nemaju apsolutno oko čega brinuti. »Ovaj je vojnik iznimno zahvalan za dar iz tvoje žile, Odabranice. Nisi li zahvalan?«

Seronja, ali to nije izgovorio. Stisak koji se još jednom utisnuo u Throevu nadlakticu bio je jednako skriven i suosjećajan.

»Ja sam do groba zahvalan, vaša milosti«, rekao je ispod glasa.

Na to se Odabranica nasmiješila Throeu, oduzevši mu dah. »Ako smijem i ovako beznačajnom gestom pomoći plemenitom mužjaku poput vas, to je moj blagoslov. Borba protiv neprijatelja najuzvišenija je služba našoj vrsti.«

»Ja bih se mogao sjetiti barem još jedne«, rekao je netko muklo.

Kad joj je Phury dao znak rukom da priđe krevetu, Throe nije mogao ništa drugo nego samo gledati u njeno lice, a srce mu se borilo s odlukom hoće li ubrzati ili sasvim prestati kucati. I dok je zamišljao kakvog bi okusa mogla biti, trudio se da ne obliže usne – jer to zasigurno spada na popis zabranjenih stvari. Također je čvrsto podsjetio svoj batinu da ostane mlohava ili će izgubiti svoja dva najbolja prijatelja glupana.

»Ja nisam vrijedan«, rekao joj je nježnim glasom.

»Prokleta si jebeno u pravu«, zarežao je netko.

Odabranica se namrštila i pogledala preko ramena. »Oh, ali zasigurno jest. Plemenit je svatko tko se bodeža laća i časno bori protiv *degrada*.« Ponovno je spustila pogled dolje na njega. »Gospodaru, smijem li vas sad uslužiti?«

Oh... prokletstvo.

Njene su se riječi sjurile ravno dolje do njegove kite: ravno niz njegovu dužinu, koja je trenutno odebljala, do samog vrha, koji ga je zapekao od potrebe.

Throe je zatvorio oči i pomolio se za snagu. Neka Braća loše naciljaju. No vjerojatno mu nijedna neće biti uslišana.

Njeno se zapešće približio njegovim usnama – mogao ju je namirisati.

Oči su mu se naglo otvorile, a njena nježna žila bila je taman udaljena za ugriz – jedino na što je mogao misliti bilo je da ispruži ruku i miluje joj glatki obraz.

Crna oštrica silom mu je vratila ruku natrag. »Bez diranja«, rekao je Phury mračno.

Pa... Brat barem nije zamijetio što se događalo dolje, ispod pasa. Osim što se ne bi složio s tim da ga pretvore u neutralan spol, Throe bi učinio sve da se ovo dogodi – stoga je zabrana dodirivanja bila sasvim u redu.

• • •

Dok je Tohr ležao u krevetu, probudio se s mišlju kako je bilo malo prerano da ide spavati. Zar ne bi trebao biti vani i boriti se?

»Dovedite Laylu ovdje odmah«, graknuo je muški glas. »Ne možemo operirati dok mu se krvni tlak ne podigne.«

Što je to rekao, zapitao se Tohr. Čiji je tlak bio nizak?

»Doći će što prije«, čuo je udaljeni odgovor.

Jesu li razgovarali o njemu? Ne, nisu...

Kad je otvorio oči, industrijski luster koji je visio upravo iznad njegovog lica brzo je razjasnio stvari. Ovo nije bila njegova spavaća soba; ovo je bila klinika centra za obuku. I *jesu* pričali o njemu.

U tren oka se svega prisjetio – kako je samo izašao iz sigurnosti onog kontejnera... Zatim je stupio naprijed, na otvorenu paljbu, i izbušili su ga mecima. On je pucao sve dok nije stao iznad olabavljenog, smrdljivog lika onog koljača.

Nakon toga je teturao naprijed-nazad, poput štapa samo djelomično zabodenog u zemlju.

A onda su se svjetla ugasila.

Zastenjavi, pokušao se podići, ali dlan mu je proklizao s pokretnog ležaja.

Manellovo privlačno lice iskočilo mu je pred oči zamijenivši sjaj i odsjaj svjetlosne naprave. Vidi samo taj izraz lica! Nitkov je izgledao kao da mu je netko upravo nabavio karte za Disneyland. Iznenađenje!

»Ti bi trebao biti u nesvijesti.«

»Tako je loše, ha...«

»Možda čak i malo gore. Bez uvrede, ali kojeg si ti vruga mislio?« Dobri kirurg se okrenuo oko svoje osi i otrčao prema vratima, pa isturio glavu u hodnik. »Treba nam Layla ovdje! Odmah!«

Nakon toga razgovor se još nastavio, ali nije uspio razaznati njihove riječi, i ne stoga jer je bio ozlijeđen. Njegovo tijelo je imalo mišljenje o tome od koga će se nahraniti – i što se njega tiče, bez obzira koliko ta Odabranica bila ljupka, *neće* se od nje hraniti.

I bio je šokiran kad je shvatio zašto.

Želio je No'One, iako to nije bilo pošteno od njega.

»Ja ću to učiniti. Ja ću se pobrinuti za njega.«

Osluhnuvši njen glas, Tohr je zaškrgutao zubima i osjetio nalet potrebe kroz svoje tijelo. Okrenuvši glavu ustranu, pogledao je preko stolova s instrumentima za operaciju... i eno je ondje – stajala je u udaljenom kutu, zadignute kapuljače, nepomičnog tijela, a ruke su joj se meškoljile u rukavima halje.

Istog trenutka kada ju je ugledao očnjaci su mu se izdužili, tijelo mu se ispunilo izvan vlastitog oklopa, preostala otupjelost je isparila otkrivši svakojake osjete – bol sa strane na vratu, ispod ruke na njegovim rebrima; drhtanje na vrhovima njegovih zubiju, kao da ih je zarinuo u nju; žeđ u njegovoj utrobi.

Izgladnjelost u njegovoj batini, želja za njom.

Sranje.

Brzo je kamuflirao svoje uzbuđenje potegavši kirurško platno i držeći ga da sakrije svoje bokove.

»OK, sigurno nećeš moći ustati i sjesti«, promrmljao je Manny.

Doista? A što se tiče doktorove druge doze iznenađenja? Dobar momak, ali kad je hranjenje bilo u pitanju, pomalo glupav čovjek. S ovakvom gladi za tu određenu ženku? Tohr je bio jebeni Superman, sposoban umjesto utega na klupi podignuti Hammera, dok bi slobodnom rukom žonglirao nekoliko Smartova.

Ipak, bio je zabrinut za No'One. Posljednji je put bio promašaj epskih razmjera.

Na drugoj strani sobe, ona mu je kimnula i kao da je točno znala zbog čega je bio zabrinut, a ipak bila spremna ići do kraja.

Iz nekog je razloga njena hrabrost izazvala peckanje u njegovim očima.

»Ostavi nas«, rekao je kirurgu ni ne pogledavši ga. »I nemoj pustiti nikoga unutra dok te ja ne pozovem.«

Psovanje. Mumljanje. Sve je ignorirao. A kada je napokon čuo glasno zatvaranje vrata, zauzdao je svoje instinkte čvrstom rukom – spoznaja da je bio sam s njom temperirala je sav taj impuls za hranjenjem. Neće je ponovno ozlijediti ili preplašiti i točka.

Slabašnim glasom, No'One je prekinula tišinu. »Tako jako krvariš.«

Oh, čovječe, sigurno ga još nisu oprali. »Izgleda gore nego što jest.«

»Onda bi trebao biti mrtav.«

Malo se nasmijao i okrivio gubitak krvi za sve ovo. A ništa od tog sranja nije bilo smiješno.

Kad je protrljao lice, osjetio je zavijenu ranu i morao je opet leći te zapitati samog sebe je li bio u problemima – i nije mislio na seksualnu varijantu. Koliko je metaka bio u njemu? Koliko je blizu smrti?

Bez uvrede, ali kojeg si ti vraga mislio?

Stresavši se od svega toga, ispružio je ruku i dozvao je k sebi. Dok mu se približavala, njeno je šepanje bilo jako izraženo. Kad se našla pokraj stola, bokom se naslonila na njegov rub, baš kao da je možda ta noga muči.

»Daj da ti donesem stolicu«, rekao je, krenuvši se ustati.

Njena ga je nježna ruka ponovno vratila na leđa. »Ja ću je donijeti.«

Dok je s leđa promatrao njeno šepanje, bilo je očigledno da trpi bolove. »Koliko dugo stojiš na nogama?«

»Već neko vrijeme.«

»Trebala si otići.«

Dogurala je stolicu s kotačićima do kreveta i zastenjala kad je olakšala pritisak težine sa svojih nogu. »Ne dok nisam doznala da si sigurno stigao kući. Rekli su da si ušetao na otvorenu paljbu.«

Bože, poželio je da joj može vidjeti oči. »Nije to prvi put da sam učinio nešto glupo.«

Kao da je time na neki način poboljšavao stvari? Idiot.

»Ja ne želim da ti umreš«, šapnula je.

Prokletog mu pakla. Zabezegnula ga je iskrena emocija u tim riječima.

Kad je tišina još jednom prevladala, zapiljio se u sjenu koju je bacala kapuljača i razmišljao o onom trenutku kad je izašao iza kontejnera. A onda se vratio još dalje u svoja sjećanja...

»Znaš što? Već sam godinama ljut na tebe.« Učinilo mu se da se ona trgnula, te je ublažio ton svog glasa. »Jednostavno nisam mogao povjerovati u ono što si učinila sama sebi. Toliko smo daleko dogurali – ti, ja i Darius. Postali smo kao obitelj, i mislim da sam oduvijek smatrao da si nas na neki način iznevjerila. Ali sad, nakon što sam ja izgubio sve... razumijem zašto si to učinila. Doista.«

Pognula je glavu. »Oh, Tohrmente.«

Ispružio je ruku i položio je na njenu. Tad je zamijetio da je bio sav krvav i umrljan, užasna travestija na bjelini njene kože.

Kad je krenuo povući ruku, ona ju je primila i zadržala u svojoj.

Pročistio je grlo. »Da, čini mi se da razumijem zašto si to učinila. U tom trenutku nisi mogla vidjeti nikoga osim same sebe. Nije ti bio cilj povrijediti ostale ljude koji su te okruživali – željela si skratiti vlastite muke jer ih jednostavno nisi mogla podnositi više ni jednu jebenu minutu.«

Muk koji je uslijedio malo je duže potrajao, a onda je ona tiho rekla: »Kad si izašao ususret mecima noćas, jesi li ti pokušavao...«

»To je bilo samo zbog borbe.«

»Doista?«

»Da. Samo sam radio svoj posao.«

»S obzirom na reakciju tvoje Braće, izgleda da oni to ne smatraju dijelom vaših dužnosti.«

Uperivši pogled prema gore, uhvatio je odraz njih dvoje na konturama operacijskog reflektora od nehrđajućeg čelika – njega u ležećem položaju kako krvari, nju pognutu i skrivenu ispod kapuljače. Njihova tijela i figure bili su izobličeni, iskrivljeni, deformiranog oblika zbog nejednakih zrcalnih površina, ali slika je bila istinita i na više od samo jednog načina: njihove su ih sudbine oboje učinile grotesknima.

Čudno, njihove spojene ruke bile su najjasnije od svega, jer se slika odražavala na ravnoj plohi metala.

»Mrzim ono što sam ti učinio sinoć«, izlenuo je.

»Znam. Ali to nije razlog zbog kojeg se trebaš ubiti.«

Istina. Za to je već imao dovoljno drugih motiva.

No'One je iznenada spustila kapuljaču, a on je zumirao njen vrat.

Sranje, želio je tu žilu – baš onu koja se protezala odmah ispod kože.

Vrijeme za čavrljanje je završilo. Glad se vratila, i nije imala veze samo s biologijom. Želio je ponovno biti na njenom mesu i piti ne samo da zaliječi svoje rane, već jer mu se sviđao njen okus, i dodir njene divne kože na njegovim ustima, i način na koji su njegovi očnjaci duboko prodirali i dopuštali mu da uzme dio nje u sebe.

OK, možda je malo i slagao o onoj kiši metaka. Apsolutno je mrzio što ju je povrijedio – ali to nije bio jedini razlog zašto je odšetao ususret svom tom olovu. Istina je bila da je ona u njemu prizivala nešto, neku vrstu osjećaja koji su pokretali motore u njemu zahrđale i zapečene od nekorištenja.

To ga je užasavalo. *Ona* ga je užasavala.

A ipak, dok je sad promatrao njeno napeto lice, bilo mu je drago što se živ vratio iz one uličice. »Sretan sam što sam još ovdje.«

Uzdah koji je ispustila bio je manifest olakšanja. »Tvoja prisutnost mnogima pomaže i ti si važan na ovom svijetu. Uvelike si vrijedan.«

Neobično se nasmijao. »Ti me precjenjuješ.«

»Ti sebe podcjenjuješ.«

»Udvostruči to«, šapnuo je.

»Molim?«

»Znaš točno što mislim.« Stavio je točku na to stisnuvši joj ruku, a kad mu nije odgovorila, rekao je: »Drago mi je da si ovdje.«

»Meni je drago da si *ti* ovdje. To je čudo.«

Da, vjerojatno je bila u pravu. Nije imao pojma kako se izvukao živ iz onoga. Nije nosio ni zaštitni prsluk.

Možda mu se sreća mijenjala.

Nažalost, malo je prekasno za takvo što.

Zapiljivši se u nju, upijao je dražesne linije njenog tijela, od sivih očiju boje golubice do njenih ružičastih usana, skroz do elegantnog i izduženog vrata i pulsa koji je kucao ispod njene dragocjene kože.

Ona je najednom spustila pogled na njegova usta. »Da«, rekla je. »Sad ću te nahraniti.«

Vrućina i sirova snaga ponovno mu je obuzela tijelo, podizala bokove i rješavala kirurgov problem niskog krvnog tlaka. Ali sva ta razuzdanost je i dalje zabranjena. Dio njega koji je želio stvari od nje, stvari koje ona ne želi dati nikome... stvari koje su bile usko povezane s onim što je učinio pod tušem i u svom krevetu sam tijekom dana... ovdje neće dobiti svoje vrijeme u eteru.

Osim toga, njegov um i njegovo srce nisu bili ni najmanje zainteresirani za to sranje, i ovo je bio još jedan razlog zbog kojeg je ona bila savršena za njega. Layla bi možda čak i primila njegovo tijelo u uzbuđenosti; No'One to ne bi nikad učinila. A mogao je i na gori način izdati svoju *šelan* nego željeti ono što ne može dobiti. Barem će s No'One, i zahvaljujući samokontroli, ti impulsi zauvijek ostati samo maštarija, neškodljiva, nerealizirana, masturbacijska fantazija koja nije bila ništa više opipljiva u njegovom stvarnom životu kao ni pornići na internetu.

Bog ti pomogao, istaknuo je glasić, ako te ona ikad poželi natrag.

Upravo tako. Ali dok je ona oklijevala, on je bio siguran da se to nikad neće dogoditi.

Grlenim glasom joj je rekao: »Meni se ne žuri. I znaj da će ovog puta svjetla ostati upaljena... i uzet ću iz tvog zapešća samo toliko koliko mi ti želiš dati.«

Dvadeset i osmo poglavlje

Dok je No'One sjedila pokraj Tohrmenta, čula je ponovno svoj glas: »Da...« Najdraža Čuvardjevo, nešto se promijenilo među njima. U teškom, naelektriziranom zraku koji im je odvajao tijela, frcale su vruće iskre, a električna struja zagrijavala joj je kožu iznutra.

Ovo je bilo potpuno drugačije od onoga iskustva u mračnoj smočnici, gdje se opirala nikada prekinutoj ruci prošlosti koja ju je gušila.

Tohrment je tiho opsovao. »Sranje, trebao sam im reći da me prvo operu.«

Kao da nije bio ništa više od radne površine po kojoj se nešto prolilo ili komad tkanine koju je bilo potrebno oprati.

Ona se namrštila. »Ne marim za tvoj izgled. Ti dišeš i tvoje srce kuca – to je jedino što mi je važno.«

»Imaš jako niske standarde za mužjake.«

»Ja nemam standarde za mužjake. Međutim, ako si ti zdrav i na sigurnom, ja sam na miru.«

»Prokletstvo«, rekao je blago. »Zaista to ne shvaćam... ali vjerujem ti.«

»To je istina.«

Promatrajući njihove isprepletene ruke, razmišljala je o ovome što joj je netom rekao – o prošlosti, o prividnoj obitelji koju su njih troje imali u Staroj zemlji.

O tome kako je ona to svima razbila u komadiće, uključujući i svoju kćer.

Zaista, oduvijek je svoje uskrснуće smatrala novom prilikom pruženom da se iskupi za svoje samoubojstvo, ali sad je imala i novu svrhu koju je trebala ispuniti.

Povrijedila je ovog mužjaka, ali joj je milosrdno pružena mogućnost da mu pomogne.

Bilo je to osnovno načelo rada Čuvardjeve: sve se moralo završiti u punom krugu kako bi se ponovno uspostavila ravnoteža.

Naravno, s pretpostavkom da mu ona *može* pomoći.

Osjećajući svrhovitost, ona je pogledala njegovo tijelo – ili barem koliko je mogla vidjeti ispod kirurškog platna. Prsa su mu bila obložena mišićima i na jednom prsnom mišiću nalazio se zvjezdasti ožiljak, a trbuh je bio rebrasti krajolik snage. Posvuda su se nalazile modrice za čiji uzrok nije htjela znati, kao i male, okrugle rupe koje su je plašile.

Ali za oko joj je zapelo ono što se odigravalo ispod pasa. Čvrsto je držao plavu plahtu preko svojih bokova kao da nešto skriva, a podlaktica i šaka su mu se napele dok ih je ona promatrala.

»Nemoj se brinuti za to«, rekao je grlenoga glasa.

On je bio uzbuđen.

»No'One, pogledaj me u oči. Nemoj gledati dolje.«

Temperatura u sobi čak se i povisila do te mjere da je razmišljala da skine halju. I najednom, kao da joj je mogao čitati misli, zdjelica mu se izvila u luk koji je bio senzualan.

»Oh, jebem ti – No'One, ne smiješ ići tamo.«

Čudnovato iščekivanje pojurilo je njenim žilama, zbog čega joj je zazujalo u glavi, a u trbuhu je osjetila neodređenu mučninu. Ipak nije bila svjesna toga da ga nije hranila: ako išta, sad je još jače željela osjetiti njegova usta na sebi.

S tom mišlju, podigla je svoje zapešće i prinijela ga njegovim usnama.

Kratko je siknuo, još brže zagrizao – bol slatka poput uboda stotine sićušnih igala. A onda je sisao – njegova topla, vlažna usta poput hermetičke brtve na njenom mesu, ritmički su se povlačila.

Zastenjao je. Duboko u svom grlu, zastenjao je od užitka, i kad je to učinio, srce joj je poskočilo u grudima i još brže zakucalo. Još one topline, neprimjetne i prožimajuće strasti razbukvalo se ispod njene kože, um joj se pomutio, a tijelo opustilo.

Kao da je Tohrment primijetio promjenu u njoj, istegnuo je vrat, prsa su mu nadimala, oči su mu potonule natrag u duplje. A zatim je počeo mijaukati; preklinjanje koje ni najmanje nije bilo u skladu s njegovim ogromnim tijelom, i žalobni zvuci su se uzdizali iz njegovoga grla, izmjenjući se s gutljajima.

Pod upaljenim svjetlima, s rukom koju je mogla u svakom trenutku povući, panika ju je na čas preplavila, a zatim se u potpunosti raspršila. Jednostavno je u ovom bilo previše Tohrmenta da bi ga zamijenila s bilo kim drugim, i dobro osvijetljena soba nije imala ništa zajedničko s onim podzemnim podrumom: sve je bilo jasno i čisto, a ovaj mužjak na njoj žili bio je zaista vampir nimalo sličan *simpatu*.

Postajala je sve svjesnija što se više opuštalala.

Sada su se njegovi bokovi bez prestanka zibali.

Ispod plahte koju će ona uskoro prati, ispod polukugle koju su sada oba njegova dlana oblikovala, njegova se zdjelica kružno micala. Svakim krugom trbušni mišići su mu se napeli i torzo mu se izvijao u luk, a oni su zvukovi bivali sve glasniji.

Bio je sasvim uzbuđen.

Čak i u ovakvom stanju njegovo je tijelo bilo spremno za združivanje – očajnički je to željelo, ako je način na koji se micao bila ikakva indikacija.

U prvi mah nije razumjela trnce koji su je preplavili – istovremeno su otupljivali i pojačavali njene osjete do maksimuma. Možda je razlog ležao u tome jer ga je nahranila dva puta u istom danu. Kad su se Tohrmentove šake ponovno stisnule s prednje strane njegovih bokova, kad je svoj ud još jače primio kroz plahtu, bilo je jasno da je on jaukao za pažnjom i bio je prisiljen udijeliti nešto.

Iskrice su se vratile u još bržem naletu kad je shvatila da se on trlja.

No'One je rastvorila usne jer joj je disanje postalo otežano, a pod njenom se haljom toplina rasplamsala i smjestila svoje središte u donjem dijelu njene utrobe.

Najdraža Čuvardjevo, bila je uzbuđena. Prvi put u svom životu.

Kao da joj je mogao čitati misli, prostrijelio ju je pogledom. U očima mu se ogledala zbunjenost i nadnaravna tama naizgled puna straha. Ali bilo je u njima još mnogo one topline. Susrevši taj sjajni pogled, jednom je rukom popustio stisak dolje i krenuo prema svojim prsima. Kad joj je dotaknuo podlakticu, nije to učinio da je zadrži na mjestu ili da je obuzda, već da je pomiluje, nježno i lagano.

Disanje je postalo nemoguće i nije marila za to.

Opijali su je lagani prelasci njegovih prstiju, gurali je još bliže ovom plamenu koji nije vidjela. Zatvorivši oči, dopustila je samoj sebi da lebdeći nestane daleko od svih briga i preokupacija, sve dok nije bila svjesna ničega osim osjeta u svom tijelu.

Zaista, dok ga je hranila i sama je bila nahranjena, a djelić njene najskrivene duše prvi put je kušao nove okuse...

Naposljedku je osluhнула lizanje i spoznala da je završio.

Željela mu je reći da nastavi, *preklinjati* bi bio točniji izraz.

Podigavši teške kapke, nije mogla fokusirati oči, i to joj se učinilo sasvim prikladnim. Svijet je bio zamagljen, a ona bez kostiju i smušena, med joj tekao žilama, u lubanji bila pamučna vata.

Međutim, Tohrment je bio sve ostalo.

Naizgled oštar poput britvice, mišići su mu se napinjali ne samo na bokovima, već na cijelom tijelu, od bicepsa do trbuha – čak su mu i stopala pod plahtom stajala uspravno.

Njegova druga ruka, ono kojom ju je milovao, vratila se natrag na mjesto ispod pojasa. »Mislim da je bolje da odeš.«

Glas mu je bio tako dubok, namrštila se dok je pokušavala razaznati izgovorene riječi. »Jesam li nešto pogrešno učinila?«

»Ne, ali ja upravo hoću.« Škripao je bijelim zubima dok su mu se bokovi uzdizali i spuštali ispod plahte. »Moram... *Jebem ti.*«

U tom joj je trenutku značenje njegovih riječi postalo jasno.

»No'One, molim te, ja moram... ne mogu se još dugo suzdržavati...«

Njegovo je ogromno tijelo bilo apsolutno predivno u ovoj posebnoj agoniji: iako je bio krvav i ranjen i natučen, u načinu na koji se izvijao na stolu bilo je nešto nedvojbeno seksualno.

Na trenutak se njena noćna mora sa *simpatom* prijeteći nadvila nad njom, na rubu njene svijesti užas je pokušavao zadobiti snagu. Ali onda je Tohrment zastenjao i ugrizao se za donju usnicu – ti dugi, bijeli zubi zarili su se u meko, ružičasto meso.

»Ja ne želim otići«, rekla je muklo.

Lice mu se zgrčilo, još jedna psovka izletjela mu je na usta. »Ako ostaneš, pripremit ću ti vrašku predstavu.«

»Onda... pokaži mi.«

To mu je preusmjerilo pažnju, oči je ponovno osvrnuo na nju, tijelo mu se ukočilo. Osim što je trepnuo, nije se ni najmanje pomaknuo.

Hrapavim glasom je izlanuo: »Dovest ću se do svršavanja. Znaš li što to znači? Orgazam?«

Hvala Čuvarđjevi na ovoj stolici, pomislila je. Između tog prigušenog glasa, njegovog opojnog mirisa i erotskog načina kojim je držao svoj ud, čak je i njena zdrava noga ostala bez snage da izdrži ovo malo težine koja joj je preostala.

»No'One, razumiješ li me?«

Dio nje koji se probudio bio je onaj koji je odgovorio: »Da. Razumijem. I želim te gledati.«

Odmahnuo je glavom kao da će se usprotiviti. Ipak, nije ništa više rekao.

»Olakšaj se, ratniče«, naredila mu je.

»Oh, Isuse...«

»Odmah.«

Naizgled ga je njena zapovijed začarala: ispod pojasa, ispod plahte, jedno mu se koljeno uzdiglo prema tijelu, a bedra su mu se rastvorila dok je stiskom osigurao vitalno mjesto koje ga je definiralo kao mužjaka.

Teško je bilo riječima opisati što se dogodilo. Držao je ud kroz nagužvanu plahtu i nabijao, kružio bokovima, gurao dolje, tijelo mu se pripremalo za vrhunac...

Oh, ti zvuci: od škripavog dahtanja, preko njegovog stenjanja i do cvileža ispod stola.

Ovo je bila muška životinja u okovima strasti.

I nije bilo povratka.

Za oboje.

Brže. Jači stisak njegovih šaka, izbacio je prsa te se anatomija na njima doimala kao izrezbarena, prije nego sačinjena od mesa. A onda je opsovao u eksplozivnom izdahu i podigao se gore, suprotno od smjera pritiska nad udom. Igre njegovih mišića natjerale su je da pritisne ruku o vlastita prsa i počne dahtati, kao da se ono što se njemu događalo repliciralo unutar njenog oblika. Zaista, kakvo je ovo čudo bilo? Tohrment se doimao kao da ga boli, a ipak nije pokazao ni jedan znak da želi prestati s tim što ga je uništavalo – ako išta, izvukao je to iz sebe, gibajući bokovima još i jače, sve dok nije završio.

Nakon svega, jedini zvuk u sobi bilo je njihovo disanje – isprva poprilično glasno, a zatim sve tiše dok nije posvema utihnulo.

Kad su joj se hiperosjetila vratila u normalu, opet je bila prisebna, a naizgled je i kod njega bilo jednako. Maknuvši ruke s prednje strane bokova, otkrio je mokru mrlju koja ranije nije bila ondje.

»Jesi li dobro?« rekao je promuklo.

Otvorila je usta. Glas joj je nestao i jedino je mogla kimnuti.

»Jesi li sigurna?«

Bilo joj je tako teško riječima dočarati ono što je osjećala. Nije bila u opasnosti, to je bilo sigurno. Ali također nije bila ni normalna.

Vrtjela se i bila nemirna. U svojoj glavi. Izvan nje. »Ja sam tako... zbunjena.«

»Zbog čega?«

Rane od metaka na njegovom tijelu natjerale su je da odmahne glavom. Ovo nije bilo vrijeme za razgovor. »Daj da odem po iscjelitelje. Moraju se pobrinuti za tebe.«

»Ti si puno važnija od toga. Jesi li dobro?«

S obzirom na odlučnu liniju njegove čeljusti, bilo joj je jasno da neće odustati. I nesumnjivo, kad bi otišla po kirurga, on bi je slijedio i za sobom ostavio stazu krvi koje nije imao napretek.

Slegnula je ramenima. »Ja samo nisam nikad očekivala da...«

Zastavši na tome, realnost njihove situacije obznanila joj se u umu. Ono uzbuđenje, to zadovoljstvo koje je pronašao... sve je to bilo zbog njegove *šelana*, zar ne? Rekla mu je da je Wellesandra dobrodošla među njima, a on joj je jasno dao do znanja da ne želi nikoga drugoga osim te ženke: dok je on naizgled bio fokusiran na nju, sasvim mu je vjerojatno pred očima bila slika druge osobe.

To nije imalo nikakve veze s njom.

Pa, ovo je zapravo i ne bi trebalo smetati. Bilo je to, napokon, točno ono što mu je rekla da želi.

Ali zašto se onda osjećala tako neobično bezvoljnom?

»Dobro sam«. Suočila se s njegovim pogledom. »Kunem ti se. Molim te, smijem li otići po iscjelitelje? Neću biti sposobna udahnuti do kraja dok se oni ne pobrinu za tebe.«

Oči su mu se suzile, ali onda je kimnuo glavom. »OK.«

Ukočeno se osmjehnula i okrenula od njega.

Čim je došla do vrata, on je rekao: »No'One.«

»Da?«

»Želim ti uzvratiti uslugu.«

Pa, nije li to zaustavilo ženku u bijegu?

Na neki se način i Tohrovo srce također sledilo.

Dok mu je No'One leđima okrenuta stajala kraj vrata, on sam nije mogao vjerovati što je upravo izletjelo iz njegovih usta – ali bila je to prokleta istina, i bio je odlučan provesti je do kraja.

»Ja znam da ti odlaziš u Utočište da se pobrineš za svoje krvne potrebe«, rekao je, »ali to ti ne može biti dovoljno. Ne noćas. Toliko sam puno uzeo od tebe u posljednja dvadeset i četiri sata.«

Budući da ona nije odgovorila, onjušio je njen miris i morao potisnuti režanje u svom grlu. Nije bio siguran je li ona toga bila svjesna u svom umu, ali njeno tijelo je davalo jasne znakove: željelo je ono što joj je on mogao ponuditi.

Samo... Bože, u što se on to upušta? Nahranit će nekoga drugoga osim svoje Wellsie?

Bog ti pomogao ako te ikada poželi natrag...

Ne, ne, ovo nije bilo vezano za seks. Bila je to tek želja da se pobrine za nju na jednaki način. To je bila samo krv – koja je bila i dovoljno uznemirujuća, dovraga.

Jesi li siguran u to? glasić mu je uzvratio.

Baš kad se spremao sam sebe opet poslati k vragu, sjetio se Lassiterovog govora: *ti si živ. Ona nije. I zbog tvog grčevitog držanja za prošlost, oboje ste završili u Međusvijetu.*

Tohr je pročistio grlo. »Doista to mislim. Ja sad želim biti kraj tebe. To je jednostavna biologija...«

Ah, stvarno? zahtijevao je glasić.

Odjebi.

»Molim?« rekla je, prostrijelivši ga pogledom preko ramena, a obrve su joj gotovo završile na stropu.

Super, znači nije govorio sam sebi.

»Gledaj«, rekao je, »dođi mi nakon što me oni zakrpaju. Bit ću u svojoj sobi.«

»Možda su ti ozljede gore nego što misliš.«

»Ne, već sam i prije bio ovdje. Puno puta.«

Podigla je kapuljaču na mjesto. »Trebaš čuvati svoju snagu za oporavak.«

»Dala si mi i više nego dovoljno za nas oboje. Dođi sa mnom...« Sranje. Jebem ti. »Dođi k meni.«

Duga stanka. »Idem po iscjelitelja.«

Kad je No'One izašla, pustio je glavu da mu padne natrag dolje – ona se zakucala u tvrdi jastuk na ležaju, a udarac je odjekivao njegovom lubanjom. Bol je bila dobra. Stoga je ponovno učinio isto.

Manello je upao u sobu za preglede. »Jeste li vas dvoje završili ovdje?«

U tonu njegovoga glasa nije bilo ruganja, što bi Tohr cijenio više da mu nije najednom sinulo kako je ejakulirao preko cijele plahte.

»OK, odradimo ovo, ljudino.« Kirurg je navukao rukavice od lateksa. »Dok si bio u nesvijesti, snimio sam te pod rendgenom i drago mi je što te mogu izvijestiti da imaš samo dva metka u sebi. Prsa i rame. Dakle, ući ću unutra, izvesti *olovoktomiju*, a zatim zašiti i ostale ulazne i izlazne rane. Mačji kašalj.«

»Moram se prvo oprati.«

»To je moj posao, i vjeruj mi, imam dovoljno destilirane vode da crijevom saperem svu tu osušenu krv s tebe, a preostat će mi dovoljno da operem i auto.«

»Da... nisam mislio na takav nered.«

Škripa guma u pozadini. Kad se izraz na Manellovom licu promijenio iz opuštenog u apsolutno profesionalni, bilo je očigledno da je primio poruku.

»Zvuči dobro. Što kažeš da ti donesem drugu plahtu?«

»Da. Hvala ti.« Pakla mu. Zacrvenio se. Ili to ili su ga također ranili u lice, samo je tek sada to primijetio.

Dok je plahta na čudnovat način mijenjala ruke koje su je držale, obojica su izbjegavala pogledati jedan drugoga – a onda se Manello u potpunosti posvetio pokretnom stoliću od nehrađujeg čelika, provjeravao igle, konce, škare i paketiće sterilne gaze koji su na njemu bili posloženi.

Upravo zaprepastujuće kako seks može dvojicu odraslih muškaraca pretvoriti u tinejdžere.

Tohr se očistio i naredio svojoj kiti da se povuče. Nažalost, doimalo se da njegova batina govori drugim jezikom – ostala je tvrda poput željezne poluge. Možda je bila gluha?

Nije želio gađati je vlastitom šakom.

Bacivši prljavu plahtu na pod, prekrio se novom. »Ja sam spreman.«

Dobra vijest je bila da barem nije bio pogođen u bedro, pa će Manello svoj posao obavljati iznad pojasa.

»Dobro«, rekao je doktor vrativši se natrag. »Sad, mislim da možemo ovo odraditi s lokalnom anestezijom, a što manje lijekova – to bolje. Stoga bih pokušao prvo bez kompletne anestezije, OK?«

»Nije me briga, doktore. Ti radi svoje.«

»Sviđa mi se tvoj stav. A započet ćemo s ovom rupom gore na prsima. Možda će te malo zaboljeti kada budem injektirao...«

»*Jebote.*«

»Oprosti zbog toga.«

»Ne možeš to izbjeći.« Pa, osim što može uzeti klin i zakucati ga za stol.

Kad se Manello udubio u svoj posao, Tohr je zatvorio oči i razmišljao o No'One. »Ja ne moram ostati dolje nakon ovoga, je li tako?«

»Da si čovjek? Apsolutno. Ali ovo sranje već zacjeljuje. Pakla mu, vi ste dečki čudesni.«

»Onda, mogu se odmah vratiti u palaču.«

»Pa, da... naposljetku.« Oglasio se odjekujući *cin!* – kao da je doktor ispustio jedan od olovnih metaka dolje na pladanj. »Mislim da te Mary prvo želi vidjeti.«

»Zašto?«

»Ona samo želi, znaš već... provjeriti kako si.«

Tohr se fokusirao na tipa. »Zašto?«

»Jesi li ti svjestan koliko si sretan što nisi završio u...«

»Ja ne trebam s njom >razgovarati<, ako na to ciljaš.«

»Gledaj, ja se neću uplitati u sve ovo.«

»Dobro sam.«

»Svojom si krivnjom upucan večeras.«

»Rizik posla!«

»Sranje. Ti nisi >dobro< i moraš >razgovarati< s nekim. Seronjo.« Dok je izgovarao *dobro* i *razgovarati* doktor je gestikulirao rukama, pravio zračne navodnike usprkos činjenici da su mu prsti bili puni instrumenata.

Tohr je od frustracije zatvorio oči. »Gledaj, posjetit ću Mary kad uzmognem... ali odmah nakon ovoga imam nekog posla.«

Zauzvrat, kirurg je govorio o svakojakim duševnim problemima. To i nije Tohrov problem.

Dvadeset i deveto poglavlje

U sred seoskog krajolika koji je okruživao istočni Caldwell, Zypher je u tišini sjedio na svom gornjem ležaju. Nije bio sam u podrumskim prostorijama čete nitkova. Tri su rođaka bila s njim, svaki jednako raspoložen za razgovor te nesklon ugađanju, baš kao i on.

Ništa se uokolo njih nije micalo. Nikakvog zvuka, osim šaptanja njegovog noža za rezbarenje koji se zabadao u meko drvo.

Nitko nije ni spavao.

Dok se zora spuštala preko zemlje i preuzimala svjetlosnu dominaciju, njihove su misli bila sličnog sadržaja, a pritiskale su ih teške posljedice čina njihovog vođe.

Nije bilo toliko neshvatljivo što je Xcor tako okrutno izrezao Throea zbog njegove neposlušnosti. Nije im nevjerovatno što je onda ostalima naredio da se izgube tako da im je suborac, na rubu smrti, ostao prepušten na nemilost neprijatelju.

A ipak nekako to nije uspijevaio razumjeti; očigledno, nisu ni ostali.

Throe je oduvijek bio poput ljepila koje ih je povezivalo, plemenit mužjak s više časti nego svi ostali mužjaci zajedno... a također je imao smisla za logiku koji mu je priskrbio mjesto Xcorovog pomoćnika. Throe je uvijek stajao u prvim redovima s njihovim hladnim, proračunatim vođom, kao jedini glas koji je mogao doprijeti do mužjaka. Također je bio i prevoditelj između svih njih i ostatka svijeta, onaj s pristupom internetu koji im je pronašao ovu kuću i trudio se pribaviti im ženke od vrste da se nahrane, onaj koji je koordinirao novac i poslugu.

Uostalom, bio je u pravu što se tiče tehnologije.

Sam Xcor je pukao – ako koljači nisu dokrajčili Throea u onoj uličici, Braća su ga možda ubila samo iz principa.

A opet, svakako će biti raspisana nagrada za njihove glave. Bilo je to samo pitanje vremena.

Promatrajući svoje izrezbareno djelo, pomislio je kakav li komad smeća, ništa više nalik na pticu sada nego dok je bio debeli štap od javora. Doista, nije imao umjetničkog dara ni u rukama, ni u očima, ni u svom srcu. Ovime je samo ubijao vrijeme dok je bio zaposlen nespavanjem.

Doista, poželio je da imaju neku ženku. Jebanje je bio njegov najveći talent, i često je provodio sate među nogama sluškinje s najvećom učinkovitošću.

Definitivno bi mu godilo malo opuštanja.

Odbacivši komad drveta u podnožje kreveta, pregledao je svoju oštricu. Tako čista i oštra, sposobna učiniti mnogo više od loše imitacije bijedne lastavice.

Isprva, Throe mu se nije ni najmanje svidio. Mužjak se pridružio četi nitkova jedne kišne noći, vanjštinom neprikladan koliko i ličnošću: dragi dječak među trgovcima smrću, stajao je ispred kolibe u kojoj nesumnjivo ne bi dopustio ni svom konju da leži.

Od visokog šešira na glavi do savršeno ulickanih cipela, prezirali su svaki njegov najmanji centimetar.

A onda ih je Xcor natjerao da vuku slamke tko će biti prvi koji će ga prebiti. Zypher je pobijedio, i smiješio se dok je pucketao prstima i pripremao se da preda mužjaku muškost njegovom gopodstvu na srebrenom pladnju.

Prvih nekoliko udaraca Throe je mlatarajući rukama pokušavao izbjeći, ali obrana mu je bila nikakva i apsorbirao je udarce glavom i utrobom. Ah i prije nego je itko očekivao, u njemu je nešto kliknulo – njegovo držanje se promijenilo iz nikakvog valjanog razloga, šake su mu se podigle, njegovo tijelo ispunjalo je svu tu kicošku odjeću na sveukupno drugačiji način.

Preokret je bio ništa manje nego – izvanredan.

Zypher se nastavio boriti protiv mužjaka, napadao ga kombinacijama udaraca koje je ovaj najednom započeo izbjegavati, i nakon kratkog vremena uzvraćati, dok Zypher nije i sam za razinu podigao svoja nastojanja.

Taj je kicoš učio, na tom mjestu i tada, usprkos tome što mu se skupa odjeća parala i kidala, natapala kišom i vlastitom krvlju.

Tijekom te prve tučnjave, a i svake naredne, pokazao im je strahovitu sposobnost prilagođavanja. Između početnog udarca šakom koji je primio, do trenutka kad se napokon srušio na guzicu od iscrpljenosti, napredovao je više kao borac nego svi vojnici koji su godine proveli u Bloodletterovom ratnom kampu.

Svi su stajali uokolo Throea dok je on sjedio dolje u blatu; prsa su mu se nadimala, lijepo lice bilo mu je natučeno, njegov visoki šešir davno izgubljen.

Stajavši nad mužjakom, Zypher je ispljunio krv iz svojih usta, a zatim se nagnuo i pružio mu dlan. Kicoš se još morao dokazati – ali u toj je tučnjavi pokazao svoj karakter.

Zapravo, nikad nije ni bio beskičmenjak.

Bilo je čudno osjećati bilo kakvu odanost pripadniku aristokracije. Ali Throe je zaslužio njihovo poštovanje opet i iznova. I dugo je bio jedan od njih – iako, to je noćas možda svršilo na nekoliko razina.

Zypher je okretao svoj nož lijevo-desno, a odsjaj svijeća na njegovoj oštrici bio je predivan, dražestan kao da pada na kožu unutarnjeg bedra neke ženke.

Xcor je upotrijebio jedan ovakav za ono čemu je bio namijenjen – da reže, sakati, da ubija – ali njegova meta? Uzevši u obzir sve ono što je Throe učinio za njih, njihov je vođa u svom bijesu učinio više štete nego koristi. Doista, Xcorova glad za krvlju činila ga je nepredvidljivim. I s umom kakav je imao i planovima kakve je skovao, to nije bila dobra kombinacija.

Zyphera je nešto poškakljalo po vratu – jedan od pauka koji su živjeli s njima brzim je nogicama trčao preko njegovog potiljka. Posegnuvši rukom uz psovku, počeo se i uništio malog osmonošca.

Vjerojatno bi trebao pokušati malo odspavati. Zapravo, bio je budan jer je čekao Xcorov povratak, ali zora je već odavno svanula, a mužjak se još nije vratio. Možda je bio mrtav, možda ga je Bratstvo zarobilo dok je bio vani sam. A možda je jedan od onih potajnih sastanaka s određenim pripadnikom *glimere* otišao u krivom smjeru.

Zypher je bio iznenađen kad je shvatio da mu se živo fućkalo. Prije se nadao da se Xcor nikad više neće vratiti kući.

Bila je to velika promjena u njegovom razmišljanju. Još davno kad se četa nitkova prvi put okupila u Staroj zemlji, oni su bili samo plaćenička družina i svaki je gledao svoje poslove. Bloodletter je bio jedina osoba sposobna ujediniti grupu: taj stroj za ubijanje, koji nije imao ni zrnca humanosti da obuzda svoje nagone, bio je najsiroviji mužjak koji je ikada stupio u vojničke čizme, i svaki mu se pojedinačno divio kao simbolu slobode i snage u ratu.

Napokon, nije bilo šanse da bi Bratstvo ikada primilo ijednog od njih.

Tijekom vremena se razvila i povezanost. Bez obzira kako je Xcor gledao na stvari, vojnici koji su se pod njim borili postali su međusobno odani – čak su se jednako osjećali i prema nekadašnjem aristokratu, Throeu.

»Oćeš li ti razgovarat« s njim?« tiho je upitao Syphon na ležaju ispod njega.

On i Syphon već su eonima dijelili krevet na kat, a Zypher je uvijek bio gore. Jednako kao i sa ženama i ženama, a bili su dobar par. Syphon je mogao izdržati: u krevetu, na podu, pritisnut o zid... kao i na bojnopolju.

»Da. Ako dođe kući.«

»Ne bi ga ubil' da ne dođe.« Irski je naglasak bio težak u tom dubokom glasu, izvrtao je slogove na neobičan način, kao i kod mužjakovog rođaka. »Nije trebao to učinit'.«

»Da.«

»Ne moraš m' se sad suprotstaviti' .«

»Ne. Ja ću se pobrinuti za to.«

Gundanje koje je dobio zauzvrat dalo mu je do znanja da će mu biti pružena potpora u pravom trenutku, a možda će mu i zatrebati. Xcor je bio gadan protivnik, kao i ljubavnik.

»Prokleti pauci«, promrmljao je Zypher kad se ponovno rukom udario po vratu.

»Trebali smo nešt' učinit'«, rekao je netko iz sjene.

Bio je to Balthazar.

Kroz odsjaj svijeća zagromili su potvrdni uzvici.

»Nećemo ponovno mirno sjedit'«, objavio je Zypher.

Pa, s pretpostavkom da se jebeni mužjak vrati, što neće imati ikakve veze s tim da se premišljao ili žalio zbog onoga što je učinio. Ne Xcor. On je bio odlučan poput svojih oštrica.

Jedna je stvar bila sasvim jasna: ako je Throe bio mrtav, Xcor će se suočiti s pobunom. Dovraga, to bi se moglo dogoditi bez obzira ostane li onaj vojnik živ. Nijedan od njih neće poleći glavu na krvnikov panj zbog potjere za prijestoljem nekoga tko nije poštivao njihove veze.

Zypher se tako jako lupio po potiljku da je netko komentirao: »Ako bi radije to učinio bičem, imamo i toga.«

Vlažnost na njegovom dlanu nagnala ga je da pogleda što je to bilo.

Krv. Crvena krv. Obilje krvi.

Prokletstvo, mora da ga je ugrizao. Podigavši drugu ruku, pretraživao je potiljak, pipao vrhovima prstiju po njemu.

Kap mu je pala na gornju stranu zapešća.

Podigavši pogled na drvenu strukturu nad sobom, obraz mu je uhvatio još jednu kap koja se slila kroz pukotinu na drvenom podu.

Prije nego je nova sletjela, već je bio dolje na tlu isukanih noževa u obje ruke.

Ostali su se trenutno uzbunili i čak da ga nisu ni upitali zašto – tek što su ga vidjeli spremnog na borbu, krenuli su da poskoče s kreveta i postanu oprezni.

»Ti krvariš«, šapnuo je Syphon.

»Nisam ja. Netko je na katu.«

Zypher je udahnuo ne bi li uhvatio miris, ali jedino je zamijetio mošusni, neprobojni smrad podzemne vlage.

»Je li možda Bratstvo isporučilo Xcora natrag k nama?« netko je rekao ispod glasa.

U nekoliko sekundi, oružje je bilo na mjestu, a zaštitni prsluci na prsima.

»Ja idem prvi«, objavio je Zypher.

Nitko se nije usprotivio – eto, već se nalazio pri dnu golemih stepenica, nogom zakoračivši na prvu. Ostali su ga slijedili, a iako je njihova družina težila gotovo petsto kilograma, bešumo su se penjali gore; staro drvo nije ni zacvililo ni zaječalo pod tapkanjima njihovih ruku ili stopala.

Pa, barem dok se nisu približili vrhu. Posljednje tri ploče bile su namjerno loše postavljene da odaju bilo kakvog uljeza. Preskočio ih je dematerijalizirajući se izravno do čelikom ojačanih vrata koja su bila ugrađena u čelični okvir spojen s četiri zida ožubukanih čeličnim mrežama.

Nema šanse da itko uđe ili izađe na lagan način.

Oprezno je gurnuo čeličnu polugu i okrenuo kvaku. Zatim ih je neznatno odškrinuo.

Miris svježe krvi sjurio se u njegov nos i sinuse tako težak da je na stražnjem dijelu grla okusio slatki metal. I prepoznao je njegov izvor.

Bio je to Xcor. A s njim nije bilo zadaha *degrada*, ni mračnog začina vampira, ni patetične kolonjske vode ljudskog mužjaka.

Zypher je ostalima rukom dao znak da se povuku. Trebat će družbu da mu spasi dupe ako se pokaže da ga je nos pogrešno informirao.

Otvorivši vrata brzim, bešumnim trzajem, stupio je u umjetnu tamu koju su načinile daske i zastori kojima su prekrili sve prozore.

Preko okrhnutih pločica kuhinjskog poda i prašnjavog parketa u hodniku, na drugom kraju dnevne sobe, u krugu odsjaja svijeća boje meda, Xcor je sjedio u lokvi krvi.

Vojnik je i dalje bio odjeven u ratničku odjeću, njegova kosa i pištolji ležali su pokraj njega na podu, noge su mu bile ispružene, a gole i krvave podlaktice odmarale su se na njegovim bedrima.

U ruci je držao čelični bodež.

Sam je sebe rezao. Oštricom svog noža za ubijanje je ubadao poprilično izrezbarene i jake ruke; rana je bilo previše za prebrojati. Ali to ga nije šokiralo. Na mužjakovom licu blistale su suze. Klizile su dolje niz obraze, padale s njegove čeljusti i brade, miješale se s onim što je sipilo iz njegovog mesa.

Riječi, grube i tihe, doprle su prijeko. »... prokleta pičkico... plačeš, bezvrijedna, pičkico... prestani... *prestani*... učinio si mu ono što si morao... prokleta pičkico...«

I netko drugi je osjećao povezanost s njima.

Doista, njihov je vođa bio sav kukavan u svojoj patnji i žaljenju.

Zypher se polako povukao s vrata i ponovno ih zatvorio.

»Što je?« zahtijevao je Syphon iz tame.

»Moramo ga ostaviti na miru.«

»Xcor je onda živ?«

»Da. I pati od vlastite ruke i iz opravdanog razloga – prolijeva svoju krv zbog onoga koga je tako smrtno uvrijedio.«

Svi su potvrdno zagundali, a zatim su se okrenuli i sišli niz stepenice.

I to je bio početak. Ali dug je put bio pred njim da ponovno zadobije njihovu odanost. Oni su morali doznati Throeovu sudbinu.

Sjedeći na tvrdom podu, u lokvi vlastite krvi, Xcor je bio napregnut do krajnosti između svog naukovanja pod Bloodletterovom rukom i svog srca.

Začudno, u ovoj dobi otkriva kako je imao nešto takvo, i teško da je prihvaćao to otkriće kao blagoslov.

Doimalo se više kao značka neuspjeha. Bloodletter ga je dobro poučio što su odlike dobrog vojnika, i samo su emocije bijesa, osvete i pohlepe bile dijelom tog leksika, ništa drugo: odanost je bila nešto što zahtijevaš od svojih podanika, i u slučaju da je nisu iskazivali tebi i jedino tebi, riješi ih se kao da su neispravno oružje. Jedino ako si jači od neprijatelja možeš zaslužiti poštovanje, i nikad ne smiješ dopustiti da budeš poražen jer si ga podcijenio. Ljubav je povezana jedino sa zadobivanjem i uspješnom obranom svoje stečene moći.

Zarivši crveno obojeni nož ponovno u svoju kožu, siknuo je kad se bol poput trnaca raširila niz njegove ruke i noge, od čega mu se zavrtjelo u glavi, a otkucaji srca su zatreperili.

Dok je svježa krv nadirala, pomolio se da će iz njegovog tijela odnijeti zamršene niti zbunjenosti i žaljenja koje su ga obavile netom nakon što je ostavio Throea na onom pločniku.

Kako je ovo sve moglo poći tako krivim putem?

Taj kaos je započeo onog trenutka kad je odlučio ostati u onoj uličici.

Nakon što je zapovjedio svojim mužjacima da ostave Throea, i sam je namjeravao učiniti isto, ali je na kraju završio vrebajući na krovu jedne od zgrada, ostavši skriven dok je pazio na svog vojnika. Ostao je kako bi se uvjerio da će Braća, a ne Degradacijsko društvo pronaći njegovog pukovnika – jer su mu informacije bile potrebne o prvom, a ne o drugom neprijatelju.

Dok je promatrao Throea kako se savija od bolova na asfaltu, udova izokrenutih pod čudnim kutovima jer je pokušao olakšati bol njihovim premještanjem, stvarnost časnog ratnika ostavljenog bespomoćnog ondje slijevala se u njega.

Iz kojeg je razloga uzrokovao takvu agoniju?

Osjećavši šibanje vjetrova o svoje tijelo, koje mu je ujedno bistrilo glavu i hladilo njegov bijes, Xcor je spoznao da mu je vlastiti čin neugodno čučao u nutrini. Nepodnošljivo.

Kad su stigli koljači, izvukao je svoj pištolj, pripravan braniti mužjaka kojeg je maločas šutnuo poput šugavog psa. Ali Throe je bio taj koji je zadao prvi udarac, a onda su se pojavila Braća i s lakoćom su dokrajčili *degrade*, podigli Throea i položili ga u stražnji dio crnog vozila.

U tom trenutku, Xcor je odlučio da neće pratiti terenac. I razlog zbog kojeg je to učinio bio je sušta suprotnost njegovim prijašnjim djelima.

Throea će liječiti izvanrednim sredstvima u brlogu Bratstva.

Neka bilo tko kaže kako su ta jebena Braća voljela luksuz, ali znao je da su imali pristup nadprosječnoj medicinskoj skrbi. Oni su bila kraljeva osobna straža; Wrath ih ne bi opskrbio s ničim manje vrijednim. Kad bi ih slijedio s namjerom da se ušulja u njihov zamak? Mogu ga s lakoćom razotkriti i boriti se protiv njega, umjesto da Throeu pruže pomoć koja mu je bila prijeko potrebna.

Doista, Xcor je ostao po strani iz pogrešnog razloga, lošeg razloga, neprihvatljivog razloga – usprkos svojoj obuci, našao se u situaciji da odabire njegov život umjesto svojih ambicija. Taj ga je bijes odveo u jednom smjeru, a žaljenje u drugom. I posljednje je stavilo točku na i.

Bloodletter se, bez sumnje, okretao u svom grobu.

Kocka je bila bačena, te je tugaljivo čeznuo za ostacima ove noći i svojim namjerama kad je paljba iz vatrenog oružja ispunila uličicu čak i prije nego je vozilo u kojem se Throe nalazio uspjelo otići.

Dok je sabirao misli nastupilo je kratko zatišje, a onda je Tohrment, sin Hharmov, izašavši iz zaklona, stupio na sredinu ceste i postao meta novopristiglim *degradima* dok je praznio svoje šaržere u njih.

Bilo mu je nemoguće ne osjetiti divljenje zbog toga.

Xcor je bio ravno iznad koljača koji je započeo uzvraćati paljbu na Brata – a iako su se neprijateljski meci zabijali u mužjaka, Tohrment je nastavio pucati iz obje cijevi, neustrašiv i nepokolebljiv.

Jedan metak u glavu i s njim bi zauvijek bilo svršeno.

Motiviran nečim što je odbijao imenovati, Xcor se bacio na truh, nadvirio se nad rub krova zgrade te ispružio vlastiti pištolj ispraznivši svoj šaržer na *degrada* koji je bio u zaklonu i tako izbrisavši bilo kakvu mogućnost za Bratovu smrt. Činilo se to odgovarajućom nagradom za takvu hrabrost.

A zatim se dematerijalizirao s poprišta i satima hodao ulicama Caldwellla – Bloodletterove lekcije kucale su mu na unutarnja vrata, zahtijevale da ih se pusti unutra da mogu ugasiti osjećaj kako je ono što je učinio Throeu bilo pogrešno.

Međutim, žaljenje se još i pojačalo, izjedalo ga ispod kože, iznova definiralo odnos s njegovim vojnikom, kao i s mužjakom kojeg je nekoć nazivao *ocem*.

Zapekla ga je spoznaja da možda nije bio skrojen od istog platna poput Bloodlettera. Posebno ako uzme u obzir da je krenuo, zajedno sa svojim nitkovima, putanjom koja vodi u sudar sa Slijepim kraljem – i provedba tog plana zahtijevat će onakvu vrstu snage kakva dolazi samo iz bešćutnosti.

Zapravo, već je bilo kasno da skrene s te putanje, čak da je to i želio. I dalje je namjeravao svrgnuti Wratha – iz jednostavnog razloga jer se prijestolja preuzimaju, bez obzira što nalagali Stari običaji ili slijepa tradicija.

Ali kada su u pitanju njegovi vojnici i njegov pukovnik...

Usredotočivši se ponovno na svoju podlakticu, navika i slijepa potraga za samim sobom natjerali su ga da opet prisloni oštricu na meso; povlačio je vrh s obrnute, tupe strane tako da je šteta bila gora, prljavija i bolnija.

Bilo mu je sve teže pronaći neozlijeđeni dio kože. Siknuvši kroz stisnute zube, pomolio se da bol prodre sve do njegove srži. Morao je prokopati kroz svoje osjećaje na način kako je samo Bloodletterov glas uspijeva, da se ojača, iznova zadobije bistar um i hladno srce.

Međutim, nije mu uspijevalo. Bol se samo udvostručila u njegovom srcu, pojačavala izdaju kojom je povrijedio dobrog mušjaka dobre duše koji ga je tako odano služio.

Ljepljiv od vlastite krvi, utapajući se u vlastitoj patnji, iznova je zarivao oštricu u meso, opet i opet, očekujući da se javi ona stara, poznata bistrina...

U sebi je došao do spoznaje da će, ako ponovno uspije dobiti priliku, osloboditi Throea, napokon i za sva vremena.

Trideseto poglavlje

Dok je Tohr ležao na krevetu, nije bio svjestan ničega drugoga osim pulsiranja u svojoj batini. No, toga i mirisa svježe ubranog cvijeća koje je Fritz svakog dana u podne mijenjao u vazi na hodniku.

»Zar to želiš od mene, anđele?« glasno je upitao. »Ma daj, znam da si ondje.«

Da naglasi svoje pitanje, tutnuo je ruku ispod pokrivača i pustio je da klizi preko njegovih prsa i trbuha, sve dok se nije smjestila s prednje strane njegovih bokova. Kad se zgrabio za batinu, nije mogao potisnuti žestoku drhtavicu koja mu je izvila kralježnicu u luk, ni stenjanje koje mu se uzdiglo u grlu.

»Jebem ti, gdje si?« zarežao je, nesiguran u polutami kome se uopće obraćao. Lassiteru. No'One. Milosrdnim Mojrama⁸ – ako su uopće postojale.

Na određeni način, nije mogao uopće povjerovati da čeka drugu ženu, a činjenica da se klackajuća ravnoteža između hitnoće i krivnje brzo prevagne na prvu stranu bila je čudna.

»Ako izgovoriš moje ime dok si to radiš, mislim da ću povratiti u vlastita usta.«

Lassiterov je glas bio hrapav i bestjelesan; dopirao je iz udaljenog kuta sobe u kojem se nalazio otoman.

»Jesi li na ovo mislio?« Bože, Tohr se pitao je li to zaista bio on. Gladan i nestrpljiv. Nervozan od napaljenosti.

»Bolje i to nego kupanje pod kišom metaka.« Pokrivač je zašuškao. »Hej, bez uvrede, ali možeš li oba dlana držati tako da ih mogu vidjeti?«

»Možeš li je natjerati da mi dođe?«

»Slobodna volja je ono što ona jest. A dlanovi, jebeni seronjo? Ako nemaš ništa protiv.«

Tohr je izvukao obje ruke i osjetio snažan poriv da objavi: »Ja nju želim nahraniti, ne i poševiti. Ne bih No'One prisilio na to.«

»Predlažem da njoj prepustiš odluku želi li se seksati ili ne.« Momak se malo nakašljao – ali seks je bio neugodna tema između muškaraca ako su govorili o plemenitim ženkama. »Možda ona ima svoje vlastite zamisli.«

Tohru se u sjećanja vratio njen pogled dok ga je promatrala kad se obrađivao. Nije bila preplašena. Naizgled je bila opčinjena...

Nije bio siguran kako će se s tim nositi.

---

⁸ Božice sudbine u grčkoj mitologiji: Kloto određuje rođenje, Lahezis čuva život, Atropos određuje smrt.

Tijelo mu se samo od sebe izvilo u luk, kao da mu želi reći: *Dovraga, ti to ne znaš, prijatelju.*

Kad se oglasila druga runda kašljucanja, Tohr se malo nasmijao. »Alergičan si na to cvijeće?«

»Da. Upravo to. Sad ću te ostaviti, OK?« Muk. »Ponosan sam na tebe.«

Tohr se namrštio. »Zbog čega?«

Budući da nije čuo odgovor, postalo mu je jasno da se anđeo već izgubio.

Mekano kucanje na vratima natjeralo je Tohra da poskoči; jedva je osjetio bol u svojim ranama i točno je znao tko je to bio. »Naprijed.«

Dodji k meni.

Vrata su se malo otvorila, a No'One je kliznula unutra, zatvorivši ih.

Kad je osluhnuo škljocanje brave koja se zaključala, tijelo mu je sasvim ugasilo um: mora je nahraniti i poševiti.

U jednom kratkom trenutku lucidnosti pomislio je da bi joj trebao reći neka ode, kako bi mogli biti pošteđeni posljedica koje će se obznaniti nakon što se seks ohladi i glave se razbistre... a dvoje ljudi spozna da su oni Molotovljevi kokteli koji su desetkovali njihov krajolik razbacivanjem.

Osim što je samo pružio ruku prema njoj.

Nakon jednog trenutka, ona je podigla ruku i skinula svoju kapuljaču. Dok je ponovno u pamćenje upijao njeno lice i oblik, spoznao je da nije bila poput Wellsie. Bila je niža i nježnije građe. Svijetle puti i kose.

Ipak, sviđala mu se. I bilo mu je lakše, na neobičan način, da je bila toliko drugačija. Manja je šansa bila da će ikad u svom srcu zamijeniti svoju voljenu ovom ženkom: iako je njegovo tijelo bilo uzbuđeno, to je bio najmanje važan znak povezanosti. Mužjacima iz snažne krvne loze poput njegove, ako su bili dobrog zdravlja i dobro nahranjeni, kakav je on sad bio, digao bi se na vreću krumpira.

A No'One, usprkos vlastitom mišljenju o sebi, bila je puno privlačnija od gomoljastog povrća...

Kriste, romantika je ovdje gore bila na vrhuncu, ne?

Polako mu je prilazila, šepanje se jedva primjećivalo, a kad se približila rubu kreveta, spustila je pogled na njegova gola prsa, ruke, trbuh...

Očima je prelazila još i niže.

»Opet sam uzbuđen«, rekao je grlenim glasom. I jebem ti, ali pomislio bi da je rekao to kako bi je upozorio. Istina? Nadao se da će ponovno prizvati njen pogled, onaj kojim ga je gledala kad je sam sebe doveo do svršavanja.

I, tko bi rekao, evo ga – vruć i znatiželjan. Bez straha.

»Hoću li uzeti iz tvog zapešća?« upitala je.

»Popni se na krevet«, samo što nije zarežao.

Podigla je jedno koljeno na visoki madrac i zatim na čudan način pokušala privući i drugo. Bolesna noga joj je popustila, izgubila je ravnotežu i poletjela naprijed.

Tohr ju je s lakoćom uhvatio, zgrabivši je za ramena i spriječivši izravan pad na lice. »Imam te.«

I nije li se u tome krilo dvostruko značenje!

Namjerno ju je povukao preko sebe tako da je bila čvrsto oslonjena na njegovim prsnim mišićima. Čovječe, bila je lakša od perca. A opet, nikad nije ni jela nešto mnogo.

On nije bio jedini koji se morao propisno nahraniti.

Pružio joj je vremena da se prilagodi. Bio je veliki mužjak i krajnje uzbuđen, a već ju je ionako dovoljno preplašio. Što se njega ticalo, mogla si je uzeti sve vrijeme ovoga svijeta da se uvjeri tko je zapravo bio s njom.

Najednom se njen miris promijenio i zašao u uzbudljivi dio spektra ženskog buđenja. Zauzvrat, njegovi su se bokovi promeškoličili ispod pokrivača, a ona je nagnula glavu i pogledala preko svog ramena, promatrajući reakciju njegovog tijela.

Da je bio gospodin, sakrio bi svoje uzbuđenje i pobrinuo se da se ovo svede na uzvraćanje usluge koju mu je ona učinila. Ali trenutno se osjećao puno više kao *muškarac* nego *gospodin*.

S obzirom na to, privukao ju je na svoja prsa, okrenuvši je pod takvim kutom da su joj usta sletjela ravno na njegovu žilu kucavicu.

Koža.

Topla, muška koža dodirivala joj je usne.

Topla, čista, vampirska koža zlaćane puti, a ne kremasto bijela, odisala je začininima, snagom, i nečim tako erotičnim da joj se tijelo vratilo natrag na ono vulkansko mjesto.

Dok je udisala, njegov miris – taj miris mužjaka – uzrokovao je reakciju bez presedana. Sve je trenutno postalo instinktivno, očnjaci su joj se spustili iz gornje čeljusti, usne joj se razdvojile, jezik joj je izvirio kao da namjerava nešto kušati.

»Uzmi to, No'One... Znaš da to želiš. Uzmi me...«

Progutavši knedlu, odgurnula se od njega i srela njegov plamteći pogled. U njemu se odražavalo previše emocija da bi ih mogla dešifrirati, a jednako je bilo i s njegovim glasom i izrazom lica. Nije ovo bilo lako ni njemu; to je bila njegova bračna soba, u kojoj je nedvojbeno bio sa svojom družicom tisuće puta.

A ipak je želio nju. Bilo je to očito u napetosti njegovog tijela, u tom uzbuđenju koje je bilo vidljivo čak i ispod pokrivača.

I sama je poznavala problematično raskrižje na kojem je stajao, rastrgan između kontradikcija: i ona se osjećala jednako. Željela je ovo, ali ako se sad nahrani od njega, stvari će krenuti svojim tijekom, a ona nije bila sigurna je li spremna na posljedice.

Samo, neće se sad okrenuti i otići. A neće ni on.

»Zar me ne želiš na svom zapešću?« rekla je glasom koji nije mogla prepoznati kao svoj.

»Ne.«

»Onda, gdje me želiš?« To nije bilo pitanje. Najdraža Čuvarđjevo, nije ni znala tko mu se obraća na takav način – tiho, zavodljivo i dominantno.

»Na mom grlu.« Njegove su riječi bile čak i tiše, te je zastenjao kad je njen pogled pao na mjesto na koje ju je, doimalo se, namjerno povukao.

Ovaj moćni ratnik želio je da ga ona iskoristi. Dok je ležao oslonjen na jastuke, njegovo ogromno tijelo doimalo se začudno očarano, a sputavali su ga nevidljivi lanci koje svejedno nije mogao raskinuti.

Nije skidao pogled s njenih očiju kad je nagnuo glavu ustranu, otkrivajući svoju žilu na strani suprotnoj od one na kojoj je ona bila. A sve samo da bi se ona morala još jednom istegnuti preko njegovih prsa. Da, pomislila je, i ona je to također željela... samo, prije nego je načinila ikakav pokret, pružila je svojoj nutrini priliku da započne paničariti. Posljednja stvar koju je željela bila je da se usred svega ovoga izgubi i uznemiri.

Ništa se nije pojavilo iz dubina. Prvi put, sadašnjost je bila tako živa i očaravajuća da se prošlost nije mogla probiti na površinu ni kao jeka ni kao sjena – u ovom trenutku, bila je obrisana bez traga.

I sasvim jasna u tome što je ona željela.

No'One je ispružila ruku i sasvim se istegnuta u tanku liniju kad je prekoračila beskrajnu širinu njegovog torza. Njegova je veličina bila gotovo smiješna, razlika njihovih tijela apsurdna – a ipak nije bila prestravljena. Ništa prijeteće nije bilo u tvrdim jastučićima njegovih prsnih mišića ili širokoj gredi njegovih ramena.

Jedina im je svrha bila da pojačaju njenu glad za njegovom žilom.

Tijelo mu se izvilo u luk kad je legla preko njega. Uzavrela vrućina je probijala njegovu kožu i uvećavala potrebu njenog tijela, kao da se lagano kuhanje pretvara u divlje vrenje.

Tako je puno vremena prošlo otkad je posljednji put zabola zube u mužjaka. I davno, u najranijoj prošlosti, bilo je to obavljeno pod strogim nadzorom ne samo njenog oca, već i ostalih mužjaka koji su pripadali njenoj krvnoj lozi: doista, tijekom tih procedura sve je imalo ceremonijalni značaj, baš kao biologija obuzdana prisutstvom društva i društvenih očekivanja.

Nikad nije bila uzbuđena. A časni džentlmen od kojeg se hranila bio je mudro prikrivao svoju reakciju.

Ovo je posvema bilo sve ono što ta ranije iskustva nisu bila.

Ovo je bilo sirovo, divlje i sasvim seksualno.

»Uzmi od mene«, zapovjedio je, a zatim stisnuo čeljust i podigao bradu da mu je grlo postalo još vidljivije.

Kad je sagnula glavu, tresla se od glave do pete, ali njen ugriz nije bio milosrdan.

Ovaj put, ona je zastenjala.

Njegov okus nije bio sličan ičemu čega se mogla sjetiti, a pomahnitala rika u njenim ustima klizila je preko njenog jezika i spuštala se dalje niz grlo. Njegova je krv bila čišća i jača nego one koje je ranije kušala – i oh, ta moć u njemu. Bilo joj je kao da se potentnost njegovog ratničkog tijela slijevala u njeno, preobražavajući je u nešto toliko mnogo više nego što je ikada ranije bila.

»Uzmi još«, nutkao ju je promukloga glasa. »Uzmi sve...«

Poslušala je njegovu zapovijed, pomaknuvši glavu pod pogodnijim položajem i tako da su joj usne savršeno prijanjale na njegovu kožu. Dok se hranila iznenada pojačanog apetita, u um joj je doprijela spoznaja da su joj grudi osjetno teže dok su se odmarale na njegovim prsima. Bol u njenoj utrobi se produbljivala bez obzira koliko pila. Noge su bile zanemarive težine, kao da su samo čekale da padnu i rastvore se.

Za njega.

Nestanak njene napete rigidnosti bio je tako potpun, naizgled nepovratan – i što joj je to uopće značilo? Toliko je bila opijena da nije marila ni za što drugo osim da dobije još ovoga što je uzimala.

Trideset i prvo poglavlje

Tohr je svršio nedugo nakon prvog No'Oneinog ugriza. Jednostavno nije bilo načina da zaustavi kontrakcije svojih muda ili pulsirajuće šokove koji su se uzdizali prema vrhu njegove batine, kao ni eksploziju koja je prsnula iz glavića dok je ejakulirao ispod plahti.

»Jebote... No'One.«

Kao da je znala što se netom dogodilo, i kao da je on tražio njen pristanak za to, kimnula mu je o vrat. Zatim je otišla i korak dalje, primila ga za zapešće i gurnula mu ruku ispod plahte.

Nije morala dva puta pitati.

Raširivši noge, pumpao je ukrućenu dužinu u ritmu koji je odgovarao pulsiranju na njegovoj žili kucavici. A kad je ponovno svršio, ejakulacija je luđački tukla. Zgrabio je svoju mošnju i čvrsto stisnuo. Užitak i bol postali su zrcalo iz lunaparka, iskrivljeni odrazi jednog pokraj drugog uvećali su sve, od osjeta očnjaka u njegovom vratu do erupcija ispod pojasa.

Sam osjećaj puštanja i stavljanja boli s kojom se danonoćno borio na stranu je takvo jebeno olakšanje. Bio je jezero privremeno otopljeno i oslobođeno ledenog pokrova, uživao je u svojoj otvorenosti prema njoj, načinu na koji joj se prepustio dok je ležao ispod njenog krhkog tijela, očaran i zarobljen njenom nježnom težinom i moćnim ugrizom.

Toliko je vremena prošlo otkad je duboko u vječno zaleđenim prostranstvima svoje duše osjetio išta dobrog. Stoga je znao da će ga njegovi tereti i dalje čekati nakon što izblijedi ovaj umirujući izlazak sunca, i još je jače zaronio u samo iskustvo – namjerno se utapao u svim tim osjetima.

Kad je No'One napokon izvukla svoje očnjake i liznula jezikom ubodne rane da ih zapečati, ponovno je svršio do kraja: vlažni, topli dodir preko kože spustio se niz njegovo tijelo do ukrućene batine koja se trzala i ritala, a iz koje se izlijevalo još onoga što je već prekrivalo donji dio njegovog trbuha i natapalo plahte.

Gledao ju je u oči dok je ejakulirao i grizao donju usnu zabacivši glavu unutra – tako da je ona točno znala što je činio.

I u tom trenutku je shvatio da je ona željela nešto od toga i za sebe.

Njen opojni miris jasno mu je to rekao.

»Hoćeš li mi dozvoliti da ti pričinim jednako zadovoljstvo?« rekao je hrapavog glasa.

»Ja... ja ne znam što trebam učiniti.«

»Je li to da?«

»Da«, izgovorila je bez daha.

Okrenuvši se na bok, nježno ju je odgurnuo na madrac. »Sve što trebaš je ležati ovdje – ja ću se pobrinuti za sve ostalo.«

Lakoća kojom ga je poslušala bila je veliko iznenađenje – i dovoljan znak, što se njegovoga libida ticalo, da je razodjene, zajaši i svrši po njoj.

To se ipak neće dogoditi, ali iz toliko mnogo razloga.

»Ići ću polako«, zastenjao je, pitajući se kome se točno obratio od njih dvoje. Nije bio siguran sjeća li se što treba raditi ženki.

Njegovim je umom preletjela sjena, iskočila iz njegovog mozga i ugurala se između njih, zasjenivši ovaj trenutak.

S tužnom boli, shvatio je da se nije mogao točno sjetiti kad su on i Wellsie bili zajedno onog posljednjeg puta; da je znao kakva ih budućnost čeka, pridao bi tome puno više pažnje.

Bila je to jedna od onih ugodnih i nepamtljivih, ali potpuno dubokih spajanja u njihovom bračnom krevetu, kad su oboje bili napola budni i sretni.

»Tohrmente?«

Zvuk No'Oneinog glasa ga je smeo, zaprijetivši da će u potpunosti uništiti ovo što se događalo u sadašnjosti. Samo, onda je pomislio na Lassitera i na svoju *šelau* u onom sivom podzemlju, zarobljenu u prašnjoj pustopoljini.

Ako se sad zaustavi, nikad se više neće vratiti u ovaj trenutak, ovu mogućnost, ovu situaciju s No'One... ili s bilo kim drugim. Trajno će zapeti na cesti koja vodi prema izlazu iz njegove tuge – a Wellsie nikad neće biti oslobođena.

Prokletstvo! Kao što je slučaj i s mnogim stvarima u životu, moraš se progurati kroz prepreke, a ova je bila ogromna. Neće ni on vječno stajati ondje. Proveo je dobrih godinu dana u žalosti i tuzi, a pred njim su bila desetljeća i stoljeća istoga. Sljedećih deset minuta, petnaest minuta, sat vremena – morao je ostati priseban i samo s No'One.

»Tohrmente, možemo...«

»Smijem li ti rastvoriti halju?« Glas mu je u vlastitim ušima zazvučao mrtvim. »Molim te...«

Nakon što je ona kimnula, teško je progutao i drhtavom rukom primio pojas njene halje. Čvor se razvezao uz malo ili uopće ikakvog napora s njegove strane, a onda su se nabori tkanine oslobodili njenog u haljinu zatočenog tijela.

Batina mu se žestoko trzala na sam pogled njenog tijela jedva skrivenog pred njegovim očima, njegovim rukama i njegovim ustima.

Ta mu je reakcija dala do znanja da nažalost... ili nasreću... on može učiniti to. On će učiniti to.

Provukavši ruku ispod i obujmivši je oko struka, zastao je. Wellsie je imala tako bujno tijelo ženke, oblo i snažno. No'One nije bila takva.

»Moraš više jesti«, rekao je grubo.

Kad je skupila obrve i počela uzmicati od njega, poželio je sam sebe udariti u glavu. Nijedna žena u ovakvim trenucima nije željela slušati o svojim nedostacima.

»Jako si lijepa«, rekao je, pogledom probijajući tanku tkaninu koja joj je prekrivala grudi i bokove. »Samo se brinem za tebe. To je sve.«

Kad se ponovno opustila, dao si je vremena – gladio ju je preko jednostavne, pamučne haljine koju je nosila i polako se spuštao niže, na njen trbuh. Slika nje u zagrljaju kristalnog dlana plave vode bazena, dok je plutala raširenih ruku, glave zabačene unatrag i lijepih grudi, natjerala ga je da zastenje i usmjerila ga u određenom pravcu.

Vrhovima prstiju tragao je preko njenog tijela i okrznuo je po donjem dijelu dojki.

Siktanje koje je ispustila i iznenadno izvijanje u luk točno mu je reklo da je taj dodir i više nego dobrodošao. Ali nema žurbe. To je učinio dolje u smočnici; neće se opet dogoditi.

Opušteno i lako pomicao je ruku sve dok nije kažiprstom zahvatio njenu bradavicu. Još siktanja, izvijanja, istraživanja.

Tijelo mu je grmjelo, batina mu se opirala plahtama, njegovoj samokontroli, opirala se ovom tempu. Ipak je stvari dolje držao pod pokrivalom – i sranje će ostati takvo. Ovo se svodilo na njene potrebe, ne njegove, i najbrži način da promijeni to bio je da stavi svoje nago tijelo bilo gdje blizu njenog.

Ovo je njena krv u njemu. Da, to je bilo to. To je bio uzrok ovom ludom porivu da se združi s njom...

Kad se No'One nogama započela odupirati o madrac te mu je nokte zarila u nadlaktice, tad joj je obuvatio cijelu dojku i milovao palcem, umjesto kažiprstom.

»Sviđa ti se«, procijedio je kada je počela dahtati.

Odgovor koji je naposljetku dobio nije bio ništa više od nakupine zvukova, a opet, sve to erotsko izvijanje dalo mu je pravi odgovor. Njoj se *doista* sviđalo kako se osjećala.

Zagrlivši njena uska leđa, nježno ju je podigao i primaknuo ustima. Na trenutak je oklijevao prije nego ju je zahvatio usnama, samo stoga jer nije mogao povjerovati da je uistinu ovo činio: nikada mu nije palo na pamet da bi mogao imati bilo kakvu vrstu seksa izvan svojih sjećanja, ali evo ga, onaj električni naboj je iskrio, a njegova usta su nadomak kušanju nečega sasvim drugačijega.

»Tohrmente«, zastenjala je. »Ja ne znam što bi trebala...«

»U redu je. Ja te imam... imam te.«

Spustivši glavu, razdvojio je usne i okrznuo joj bradavicu preko tkanine – micao se naprijed i natrag, naprijed i natrag. Zauzvrat su se njene ruke zakopale u njegovu kosu – dobar je osjećaj bio osjetiti grebanje pri tjemenu.

Sranje, fantastično je mirisala, laganije i limunastije od Wellsie, a opet poput raketnog goriva u njegovim žilama.

Liznuo je i osjetio hrapavu tkaninu i nagovještaj raja – pa je stoga opet kušao. Uvukavši je u svoja usta, rastezao je njenu bradavicu, povlačio je gore u ritmu. A dok se ona još i jače privila uz njegovo tijelo, on je ruke micao preko nje cijele, upoznavao njene bokove, vanjski dio bedara, njen sićušni prsni koš.

Krevet je potihio civilio, madrac je popuštao pod njim dok joj se sve više približavao... i spojio donje polovice njihovih tijela.

Bilo je vrijeme da podigne ovo na višu razinu.

Zbog *ovoga* su ženke imale onaj pogled kad su mislile na svoje mužjake.

No'One je napokon razumjela zašto su se *šelane* malo uspravljale i potajno smiješile kada bi njihov *helren* ušao u sobu. Ovo je bio uzrok međusobnih pogledavanja između dviju polovica vrste. Ovo je bio hitni razlog zbog kojeg se nastojalo završiti s obredom združivanja, nahraniti goste i zabaviti ih uz ples, a zatim se zatvoriti u kuću ostatak dana.

Zbog *ovoga* sretno združeni parovi ponekad nisu silazili dolje na Prvi obrok. Ili Posljednji obrok. Ili ikakav drugi obrok između ova dva.

Ova gozba osjetila bila je ultimativni izvor života za vrstu. I ono što nikad nije vjerovala da će i sama iskusiti.

Razlog zbog kojeg je mogla uživati u njoj? Usprkos mahnitoj potrebi koja je gorjela u njihovim tijelima, Tohr je bio iznimno pažljiv s njom. Iako je očigledno bio uzbuđen, kao i ona, nije se žurio; njegova samokontrola oblikovala je čelične rešetke oko njihovih zajedničkih nagona za združivanjem, njegovo kušanje i tempo bili su lagani i neprijeteći, poput gracioznog padanja pera mirnim zrakom.

Zapravo, to ju je prilično izluđivalo.

Znala je da je to dobra stvar. Frustrirana kakva je bila, znala je da ovo ispravan način, jer ovako nije postojala mogućnost da se zabuni s kim je bila i je li ovo željela.

Osjet njegovih mokrih usta priljubljenih na njenoj dojci tjerao ju je da jaukne i zarije nokte u njegovu kosu. A to je bilo i prije nego ju je počeo sisati.

»Hoćeš li raširiti noge za mene?« upitao je pokraj njene bradavice.

Bedra su poslušala i prije nego su njene usne uspjele oblikovati potvrdnu riječ, a smijeh koji je netom uslijedio bilo je duboko zadovoljstvo koje je tutnjalo u njegovim prsima. On također nije gubio vrijeme. Zahvativši ponovno

usnama njenu dojku, dlan mu je kliznuo dolje na početak njenog bedra i spustio se s unutarnje strane.

»Podigni svoje bokove za mene«, rekao je prije nego je još malo lizao njenu bradavicu.

Trenutno je poslušala, toliko izgubljena u iščekivanju da nije mogla ni pojmiti zašto je to tražio. Ali onda je osjetila nježno češkanje preko cijelih nogu.

Haljina. Pomicao je njenu haljinu prema gore.

Njegova ruka je ponovno bila na mjestu, okrznula joj bedro i spustila se dolje prije nego se ponovno našla s unutarnje strane.

Oh, nedostatak prepreke. Kao da joj već nije bilo dovoljno dobro. Zauzvrat, njena se zdjelica podigla i napela te potaknula vrućinu koju će naposljetku i uzeti kao svoju. Zaista, pod njegovim spretnim pokretima, bujanje u njenoj srži promijenilo se u nešto oštro, a osjet izviranja promijenio se u napetu želju koja ju je uvelike boljela, kao i njegovi ugrizi kad je pio iz njene žile.

Prvi dodir koji je osjetila na svom spolovilu nije bio ništa više od neznatnog preleta zbog kojeg je tražila još. Drugi je bio lagana kretnja. Pa treći..

Ruku je naglo spustila dolje i prekrila njegovu, pritiskajući je jače o svoju vrućinu.

Njegov jecaj bio je neočekivan, sugerirajući da je sam doticaj s njom uzrokovao još jedan njegov orgazam – da, mogla je vidjeti po načinu na koje se njegovo tijelo grčilo da je ponovno ejakulirao; bokovi su mu se trzali ispod pokrivača na takav način da je morala pomisliti na žestoku penetraciju.

»Tohrmente...« Glas joj je bio promukao, um zakrčen, njeno tijelo jedina stvar kojoj je sve bilo jasno.

Prošlo je nešto vremena prije nego joj je mogao odgovoriti riječima, a ne samo otežanim disanjem. »Jesi li OK?«

»Pomozi mi. Treba mi...«

Dojku joj je okrznuo usnama i malo odmaknuo ruku. »Ja ću se pobrinuti za to. Obećavam. Samo još malo.«

Nije znala koliko će moći podnijeti prije nego joj tijelo eksplodira.

Naposljetku, trljanje je započelo kao i sve – polako, nježno dražkanje prije nego pravi dodir. Ali hvala velikoj Čuwardjevi, nije ostalo takvo. Kad je postupno povećao pritisak na vrhu njenog spolovila, prisjetila se načina na koji se samozadovoljavao u klinici – rukama je nabijao dolje prema bokovima, tijelo mu je stvaralo trenje dok nešto nije puklo i užitak je dosego vrhunac.

Orgazam je bio nešto najsnažnije što je ikad osjetila: čak ni bol koju je osjetila u rukama *simpata* nije bila blizu ovom užitku koji je jurcao donjim dijelom njenog dijela, udarao u njeno torzo i odjekivao sve do vrhova njenih prstiju na rukama i stopalima.

Poznavala je zemlju. Poznavala je Utočište.
Ali ovo je bio raj.

Trideset i drugo poglavlje

Dok je No'One svršavala, Tohr je ponovno ejakulirao, a dodir njenog skliskog tijela i njenih bokova dok su se trzali odveli su ga daleko preko ruba; bila je mokra i rastvorena; bila je spremna za njega i zamamna.

I dok se trljala o njegovu ruku, poželio je staviti svoja usta dolje i svoj jezik ugurati u nju, samo da može progutati ovo što joj je podario.

Zapravo, da nije bila tako tijesno pripijena uz njega, odmah bi se prebacio u taj položaj, uputio bi se dolje niz njeno tijelo i pronašao je svojim usnama. Ali trenutno nije bilo micanja. Ne dok njihova tijela ne siđu s vala vrhunca i dok im se mišići ne odvoje od kostiju.

Samo... ona nije popuštala svoj stisak.

Čak i nakon što se njen orgazam stišao, ruke su joj i dalje šokantno snažno držale njegov vrat.

Kad se započela tresti, osjećao je svaki drhtaj.

U prvi mah se pitao je li se strast možda vratila, ali ubrzo mu je postalo jasno da to nije bio slučaj.

No'One je potihlo plakala.

Kad se on pokušao odvojiti, ona ga je samo još jače stisnula i privila glavu na njegova prsa u koja se zakopala. Nije ga se bojala, niti ju je on ozlijedio.

»Psst...hej«, šapnuo je kad je položio svoj veliki dlan na njena leđa i počeo je milovati kružnim pokretima. »Dobro je...«

Zapravo, to je bila laž. Nije bio siguran da je išta bilo dobro, osobito kad je ona počela duboko jecati.

S obzirom da nije mogao učiniti ništa drugo osim ostati s njom, spustio je glavu bliže njenoj i bacio pokrivač sa svojih nogu da je prekrije i utopli.

Plakala je cijelu vječnost.

On bi je držao u naručju i duže od toga.

Bilo je čudno... pruživši joj oslonac, i sam je sebe bodrio, pa si je na taj način pružio svrhu i fokus koji je bio jednako snažan kao i seks koji su maločas dijeliti. I kad malo promisli o prošlosti, morao je znati da će do ovoga doći. Ovo što se dogodilo vjerojatno je bilo prvo i jedino seksualno iskustvo na koje je ikada dragovoljno pristala. Plemenita ženka iz punokrvne obitelji? Nema šanse da joj je ikad bilo dozvoljno da se samo drži za ruke s nekim mužjakom.

Nasilje onoga *simpata* bilo je jedino što je ikad iskusila.

Proklet bio, poželio je ponovno ubiti toga gada.

»Ja... ne znam zašto plačem«, rekla je naposljetku, a riječi su joj promicale između škripavih izdaha.

»Ja te imam«, promrmljao je. »Koliko god treba, ja te držim.«

Ali nalet osjećaja polako se stišavao, disanje joj se umirilo, šmrcanje pomalo nestalo.

Sve je bilo gotovo nakon posljednjeg drhtavog udaha. Onda je ostala nepomična, kao i on.

»Reci mi.« Nastavio ju je milovati po leđima. »Reci mi kako se osjećaš.«

Otvorila je usta kao da mu je htjela odgovoriti, ali onda je samo odmahнула glavom.

»Pa, ja mislim da si veoma hrabra.«

»Hrabra?« Nasmijala se. »Koliko me loše poznaješ.«

»Jako hrabra. Ovo ti sigurno nije bilo lako – i ja sam počašćen što si mi dopustila... da ti učinim to što jesam.«

Njeno lice preplavio je izraz zbunjenosti. »Zbog čega?«

»Potrebno je duboko povjerenje, No'One – posebno za nekoga čija je prošlost obilježena stvarima koje su se tebi dogodile.«

Namrštila se i naizgled kao da se povlačila u sebe.

»Hej«, rekao je, postavivši svoj kažiprst pod njenu bradu. »Pogledaj me.« Nakon što ga je pogledala, nakratko je pretražio njeno lice. »Kako bih želio da imam nešto filozofsko ili dubokoumno da ti pomognem sagledati stvari iz prave perspektive. Nemam, i žao mi je zbog toga. Ipak, znam ovo. Potrebna je istinska hrabrost da raskineš sponu prošlosti i to si ti večeras učinila.«

»Pretpostavljam da smo onda oboje hrabri.«

Skrenuo je pogled. »Da.«

Nastupio je tihi trenutak, kao da je prošlost isisala svu energije iz njih oboje.

Iznenada je rekla: »Zašto je trenutak poslije svega tako čudan? Osjećam se tako daleko od tebe.«

On je kimnuo, pomislivši da seks može biti čudan na taj način, čak i ako ne postoje komplikacije s kakvima su se njih dvoje borili: čak i ako ne ideš do kraja, neizmijerna bliskost koju ste dijelili otežava povratak osjećaja normalnosti i doima se poput velike udaljenosti usprkos tome što ste ležali jedan pokraj drugog.

»Trebala bi se sada vratiti u svoju sobu«, rekla je.

Zamišljao ju je kako silazi niz hodnik i pomislio kako je to previše daleko. »Nemoj. Ostani ovdje.«

U polumraku je mogao vidjeti da se ponovno namrštila. »Jesi li siguran?«

Podigao je ruku i natrag tutnuo odbjegli plavi pramen iz njene pletenice. »Da, jesam.«

Netremice su se promatrali duže vrijeme – možda je to bio ranjivi pogled u njenim očima, možda linija oko njenih usana; možda je čitao njene misli, ali je točno znao što se pitala.

»Znao sam da si to bila ti«, rekao je nježno. »Cijelo vrijeme... znao sam da si to bila ti.«

»I to je bilo... OK, da upotrijebim tvoj izraz?«

Ponovno je pomislio na svoju družicu. »Ti nisi poput Wellsie.«

Kad je čuo da ona pročišćava grlo, shvatio je da je to rekao naglas. »Ne, ono što želim reći je...«

»Ne moraš mi objašnjavati.« Njen tužni osmijeh bio je pun suosjećanja. »Doista ne moraš.«

»No'One.«

Podigla je ruku. »Nema potrebe za objašnjenima – usput, cvijeće ovdje je prekrasno. Nikad nisam osjetila takav miris buketa.«

»Zapravo, nalazi se vani u hodniku. Fritz ih mijenja svaka dva dana. Slušaj, mogu li nešto učiniti za tebe?«

»Zar nisi već dovoljno učinio?« usprotivila se.

»Volio bih ti donijeti nešto za jelo.«

Njene ljupke obrve su se podigle. »Ne bih htjela da se zamaraš time.«

»Ali ti jesi gladna, zar ne?«

»Pa... jesam...«

»Onda se vraćam za minutu.«

Brzo je sklizno s madraca i nesvjesno se oslonio, pripremivši se za divlje ljuljanje svijeta oko sebe. Ali nije mu se mutilo u glavi, nije imao potrebe držati se da ostane na nogama, nije posrtao. Tijelo mu je bilo u visokom startu dok je hodao oko podnožja kreveta.

No'One je spustila oči na njega, a izraz njenog lica zaledio ga je na mjestu.

U njenim očima ponovno se naslućivala želja i glad.

Nije uopće razmatrao hoće li sve ponoviti. Ali s obzirom na način na koji ga je promatrala... doimalo se kako je odgovor veliko »da«, barem iz njenog kuta gledišta.

»Sviđa li ti se ovo što vidiš?« upitao ju je previše dubokoga glasa.

»Da...«

Pa, nije li ga to ukrotilo: ispod njegovog pojasa, batina mu je poletjela u stav mirno – i proklet bio ako se njene oči nisu fiksirale na to i uživale u prizoru.

»Želio bih ti raditi i druge stvari«, zarežao je. »To bi mogao biti tek početak. Ako ti želiš.«

Usne su joj se razdvojile, kapci sasvim spustili. »Želiš li to?«

»Da, želim.«

»Onda bih ja rekao... da, molim.«

Kimnuo joj je i kao da su sklopili neku vrstu dogovora. A onda se morao prisiliti da se odmakne od kreveta.

Uputivši se do ormara, izvadio je traperice i krenuo prema vratima.

»Nešto određeno?« upitao je prije izlaska.

No'One je polako odmahнула glavom, kapaka i dalje spuštenih, usana i dalje razdvojenih, obraza i dalje rumenih. Čovječe, nije ni pojma imala koliko je privlačno izgledala u onom velikom, razbarušenom krevetu – halja joj je visjela s ruba madraca, njena uredna frizura bila je ukrašena plavim pramenovima, njen miris jak i zavodljiv kao uvijek.

Možda bi hrana mogla i pričekati. Osobito kad je primijetio njene gole noge koje su se nazirale usred zgužvanog pokrivača.

Da, imao je planove za njih. Brižljivo smišljene planove.

Najednom je naglo potegla pokrivače preko šepave noge, sakrivši je od njega.

Tohr se brzo vratio natrag do nje i odlučno povukao pokrivač na mjesto na kojem je bio. Vrhovima prstiju pratio je tragove loše sraslih rana i pogledao je ravno u oči.

»Predivna si. Svaki djelić tebe. Nemoj ni na trenutak misliti da nešto s tobom nije u redu. Jasno?«

»Ali...«

»Ne, nemoj.« Sagnuvši se, usnama joj je prelazio preko goljenice, lista, gležnja, slijedio ožiljke i milovao ih. »Predivna. U cijelosti.«

»Kako to možeš reći?«, šapnula je, trećući od suza.

»Jer je to istina.« Uspravivši se, stisnuo joj je ruku posljednji put. »Nema skrivanja od mene, OK? I nakon što te nahranim, mislim da ću ti morati pokazati koliko sam zapravo ozbiljan.«

To je izmamilo njen smiješak, pa se malo i nasmijala.

»To je moja cura«, promrmljao je. Samo... sranje, ona nije bila njegova. Dovraga, što mu je to izletjelo iz usta?

Natjeravši se da krene ponovno prema vratima, izašao je u hodnik i zatvorio je unutra.

»Kojeg vraga?« Podigavši nogu ispod koljena, pretraživao je donji dio bosog stopala. Bilo je prekriveno srebrenom bojom.

Bacivši pogled na uski tepih, zamijetio je trag – srebrena se boja rasprostirala niz hodnik, pa sve do balkona na drugom katu.

Opsovavši, zapitao se koji je od *slugana* radio i u kojem dijelu kuće. Dobra stvar je bila da su se ti jadni nitkovi radovali mrljama: u suprotnom će Fritz poludjeti.

Prateći liniju kapljica do vrha glavnog stubišta, spustio se u predvorje zajedno s njima.

Nered se nastavio ravno prema vestibulu.

»Gospodaru, dobar dan. Treba li vam nešto?«

Tohr se okrenuo prema Fritzju koji je izlazio iz blagovaonice noseći u rukama sredstvo za poliranje podova. »Hej, da. Treba mi nešto za jelo. Ali što je ovo s bojom? Vi dečki radite nešto opsceno na onoj fontani vani?«

Batler mu se posrćući približio i namrštiio se. »Nitko ne obavlja ličilačke radove na cijelom imanju.«

»Pa, netko glumi Michelangela.« Tohr je čučnuo i prstom prošao kroz jednu od lokvica...

Čekaj, to nije boja – sranje je mirisalo na cvijeće.

Svježe cvijeće?

Bio je to miris koji se nalazio u njegovoj sobi.

Kad su mu oči poletjele prema vratima što vode u vestibul, pomislio je na kišu metaka u koju je stupio. Zabrinuo se da nije samo čudom ostao živ.

»Dovedi doktoricu Jane, odmah«, graknuo je prema *sluganu*.

Ah, da, pomislio je Lassiter kad se prevrnuo na vrući kamen i počeo sunčati svoje golo dupe. Eto što se događa!

Kad se sve stvari uzmu u obzir, bio je to dobar dan da ga netko upuca.

Pa, prije noć.

Ili bolje, godišnje doba.

Hvala Stvoritelju što je bilo ljeto: ležeći na ulaznim stepenicama palače, sjajni srpanjski megavati tukli su o njega, a zrake su iscjelivale njegovo tijelo puno metaka. Bez toga? Mogao je opet umrijeti – što nije bio način na koji se želio ponovno susresti sa svojim šefom. Zaista, sunčeva svjetlost je njemu bila ono što je krv bila vampirima; nužnost u kojoj je iskreno uživao. I dok se kupao u njoj, bol je nestajala, snaga mu se vraćala... i pomislio je na Tohra.

Koji seronja, tako se izložiti u onoj uličici. U ime svega svetoga, što je taj glupan uopće mislio?

Nije bilo šanse da će dopustiti tom nitkovu da se ušeta na vatrenu liniju bez zaštite. Njih su dvojica predaleko dogurali da sve useru baš kad se pokazao napredak.

A sad, zahvaljujući tome što se pretvorio u jastučić za igle, Tohr i No'One su se seksali.

Dakle, nije sve izgubljeno. Međutim, ozbiljno je razmišljao da Brata opali u jaja za osvetu. Kao prvo, to je sranje jebeno ubadalo. Drugo, da je sada bio prosinac? Možda se ne bi izvukao.

Zvuk otvaranja teških ulaznih vrata natjerao ga je da podigne i okrene glavu. Doktorica Jane, ta njihova fantastična iscjeliteljica, izletjela je iznutra kao da ima u planu pretrčati poveću udaljenost.

Da se nije zaustavila trzajem, bila bi na korak da se spotakne preko njega. »Tu si, dakle!«

Oh, vidi, ponijela je sa sobom svoju kutiju s igračkama – mali crveni križ označavao je pribor za hitnu pomoć.

»Vraško vrijeme za dobivanje brončanog tena«, promrsila je.

Spustio je glavu opet dolje, položivši obraz ravno na sav taj topli kamen. »Samo uzimam svoje lijekove poput poslušnog pacijenta.«

»Smijem li te pregledati?«

»Hoće li me tvoj družbenik ubiti ako me vidiš golog?«

»Ti i jesi gol.«

»Ne gledaš u moju stranu za obavljanje posla.« Nakon što se ona samo nadvila nad njim ne uzvativši komentar, on je promrmljao: »U redu. Samo mi nemoj blokirati sunce. Potrebno mi je više od tebe.«

Spustila je kutiju kraj njegovog uha i kleknula. »Da, V. mi je ispričao malo o tome kako vi funkcionirate.«

»Kladim se da jest. Znaš, on i ja smo imali svojih svađa.« Kurvin sin ga je čak jednom i spasio – što je bilo čudo s obzirom koliko su se njih dvojica mrzili. »Imamo mi svoju povijest.«

»Spomenuo mi je to.« Izgovorila je to pomalo odsutno i pregledavala rupe od metaka. »Možda je još olova preostalo u tebi – smijem li te preokrenuti?«

»Olovo mi ne smeta. Moje tijelo će ga apsorbirati – ako dobijem dovoljnu količinu sunca na ramena.«

»Ipak i dalje teško krvariš.«

»Bit će sve OK.«

Da, počeo je i sam vjerovati kako to nije bila laž. Nakon što se sve dogodilo, pritajio se i skrio na suvozačevom mjestu Cadillaca kojim su Tohra odveli u kliniku. Niti minutu nakon što je stigao u medicinski centar, ukrao je nešto zavoja i sam se pretvorio u mumiju da ne iskvari po cijeloj zgradi. Nije imao razloga da se žuri van – u tom trenutku sunčeva svjetlost nije bila dostupna – barem ne dovoljno da ima koristi od nje. Osim toga, mislio je da će se riješiti svega samom šetnjom.

Ništa. Nedugo nakon što se popeo gore do spavaće sobe s Tohrom, shvatio je da je u problemima. Disanje je postalo teže. Bol je postala vruća. Pogled mu se počeo mutiti. Nasreću, do tada je sunce već bilo izašlo u potpunosti.

I svakako je morao otići u trenutku kad se No'One pojavila.

»Lassitere. Želim pregledati prednji dio.«

»To mi sve cure kažu.«

»Očekuješ li da te ja sama preokrenem? Jer hoću.«

»Tvom se družbeniku ovo neće svidjeti.«

»Kao da će ti to smetati?«

»Istina. Zapravo, zbog toga je i vrijedno truda.«

Zastenjavši, utopio je dlan u sjajnu, srebrnu lokvu krvi ispod sebe i prevrnuo se kao goveđa polovica.

»Uh«, lanula je.

»Znam, zar ne? Visi poput konjskog.«

»Ako budeš doista ljubazan – i preživiš ovo – obećavam da neću reći V.-u.«

»O mojoj veličini?«

Malo se nasmijala. »Ne, već da si pretpostavio da bih te ja mogla promatrati na bilo koji drugi način osim profesionalnog. Mogu li nešto od ovoga zaviti?« Lagano ga je dodirnuta po prsnim mišićima. »Čak i ako ostavim metke unutra, to će smanjiti krvarenje.«

»Nije dobra odluka. Sunčeva svjelost i površinsko područje su ključni. I bit ću dobro. Samo da se ne naoblači.«

»Trebam li ti donijeti krevet iz solarija?«

Sad se on nasmijao – zbog čega je i počeo kašljati. »Ne, ne – mora biti prava stvar.«

»Ne sviđa mi se zvuk tog hroptanja.«

»Koliko je sati?«

»Jedan i dvadeset šest.«

»Izađi ponovno za pola sata i provjeri dokle smo stigli.«

Neko su vrijeme samo šutjeli. »OK. Hoću. Tohr će željeti...« Njen je mobitel zazvonio i javila se: »Upravo sam govorila o tebi. Da, tu sam s njim, a on je... loše, ali rekao mi je da se brine sam za sebe. Naravno da ću ostati s njim – ne, imam sve što mi je potrebno, nazvat ću te ponovno za dvadeset minuta. U redu, za deset.« Nastupila je duga stanka, a zatim je duboko udahнула. »Ima dosta rupa od metaka. U prsima.« Još jedna stanka. »Halo? Halo, Tohre. Oh, dobro, mislila sam da smo izgubili vezu. Slušaj, moraš mi vjerovati. Da smatram kako mu je život u opasnosti, dovukla bih ga u predvorje. Ali, da budem iskrena, gledam kako zacjeljuje dok ovo govorim – vlastitim očima mogu vidjeti kako mu unutarnje rane nestaju. Bok.«

Lassiter nije ništa na ovo komentirao; samo je ostao na mjestu, zatvorenih očiju, a njegovo tijelo je bilo solarni panel koji se sam obnavlja.

»Dakle, ti si razlog zbog kojeg je Tohr iz one uličice izašao živ«,
promrljala je dobra doktorica nakon nekog vremena.

»Nemam pojma o čemu govoriš.«

Trideset i treće poglavlje

Oprosti, stari, ali možeš dobiti samo jedno hranjenje. Tako mi je rečeno.«
Dok je Throe ležao na krevetu na kojem su ga bili privezali, nije bio iznenađen odgovorom ljudskog liječnika na njegov upit. Osnaženi zatvorenik nije išao u prilog Bratstvu. Problem je bio što se nije najbolje oporavljao i dodatna krv bi mu pomogla.

Naravno, kad bi se nahranio, ne bi li to bila divna slučajnost da vidi još jednom onu Odabranicu prije odlaska.

Bila je u blizini. Mogao ju je osjetiti...

»Zapravo, vjerujem da se upravo planira tvoj skorašnji odlazak. Noć se prilično približila.«

Ako jednostavno odbije pomaknuti se?

Ne, mala je vjerojatnost da bi to usporilo Bratstvo. Riješili bi ga se kao i bilo kojeg drugog smeća.

Ljudski je kirurg otišao nakon toga – usput govoreći kako li su uopće koristili čovjeka? – a onda je opet ostao sam.

Kad su se vrata ponovno otvorila, nije se trudio ni otvoriti oči. To nije bila Odabranica...

Škljocaj metala o metal blizu njegovog uha privukao mu je pažnju. Otvorivši širom oči, gledao je u cijev Magnuma kalibra 357.

Vishousov prst u rukavici ležao je na okidaču. »Buđenje.«

»Ako me sada isključite«, rekao je slabašno, »neću preživjeti.«

Rekao je istinu. Zbog odveć dugog preživljavanja na slaboj krvi ljudskih ženki, nije bio u stanju sam iscijeliti ovako ozbiljne rane.

Vishous je samo slegnuo ramenima. »Onda ćemo te isporučiti Xcoru u kutiji od borovine.«

»Sretno s tim, prijatelju. Neću vam reći gdje ga možete pronaći.« Iako, ne zbog Xcora. Nije želio da mu suborci – ili ispravnije, njegovi *bivši* drugovi – budu napadnuti iz zasjede. »Možeš me mučiti ako želiš. Ali ništa neće izaći iz mojih usana.«

»Ja odlučujem hoću li te mučiti i, vjeruj mi, puno toga slijedi.«

»Onda kreni.«

Kirurg se ugurao između njih. »OK, idemo se smiriti prije nego budem morao ponovno u ruke uzeti konac i iglu.« Kimnuo je prema Throeu. »Začepi jebenu gubicu – ovo nije dečko kojem je potrebno ohrabivanje kad je u pitanju

puštanje krvi. A što se tiče njegovog odlaska?« Okrenuo se prema Bratu. »Moj je pacijent u pravu. Pogledaj mu vitalne znakove – život mu visi o niti. Mislio sam da je smisao svega ovoga pobrinuti se da preživi? Opet će mu trebati ona stvar s hranjenjem. Ili to ili oporavak od nekoliko tjedana.«

Bratove ledene oči pale su na uređaje koji su zujali i treperili iza kreveta.

Kad je ratnik opsovao ispod glasa, Throe se nasmiješio za sebe.

Brat je otišao bez riječi.

»Hvala ti«, rekao je Throe iscjelitelju.

Muškarac se namrštio. »To je samo moje kliničko mišljenje – vjeruj mi, jedva čekam da nestaneš s mog jebenog terena.«

»Pošteno.«

Opet sam sa sobom, čekao je. Činjenica da neko vrijeme nitko nije dolazio dala mu je do znanja da su Braća raspravljala o njegovoj sudbini.

Vjerojatno vrlo žustro.

Kad su se vrata naposljetku širom otvorila, nosnice su mu zatreperile i glava mu se naglo okrenula na stranu – eno je ondje.

Predivna poput sna. Božanstvena poput mjeseca. Stvarna kakva je i bila.

Uz pratnju Braće Phuryja i Vishousa, Odabranica mu se slatko nasmiješila – kao da je bila potpuno nesvjesna da su ti mušjaci bili spremni rastrgati ga ako samo kihne u njenom smjeru. »Gospodaru, rečeno mi je da vam je potrebno još?«

Potrebna si mi ti cijela, pomislio je kimnuvši joj.

Pristupivši krevetu, krenula je sjesti pokraj njega, ali Phury je iskesio očnjake iznad njene glave, a Vishous je neprimjetno uperio pištolj prema njegovim slabinama.

»Izvoli«, rekao je Phury, usmjerivši je prema stolici finim manirama. »Bit će ti mnogo ugodnije u ovome.«

To definitivno nije bila istina jer je sad morala ruku podignuti prema njemu. Ali opet, Bratov je glas bio tako šarmantan i opušten da je rečenici koju je izgovorio dao vjerodostojnost.

Čim mu je približila ruku, Throe je poželio da joj može reći da je predivna i da mu je nedostajala te da bi je obožavao kad bi mu pružila priliku. Ali sviđalo mu se imati jezik u ustima – a ne odrezan i zgnječen na podu.

»Pobogu, zašto me tako gledate?« rekla je.

»Tako ste prekrasni.«

Preko njenog ramena Phury je opet iskesio očnjake, a lice mu je poprimalo izraz koji nije odavao ništa osim krajnje nasilnosti.

Throe nije mario. Ponovno će kušati ambroziju, a ta dva mušjaka ispred čedne Odabranice ne bi ni učinili ništa stvarno užasno.

A nju je trenutno oblilo rumenilo – i nije li zbog toga njena vanjština dobila na blistavosti!

Kad se Odabranica istegnula i položila svoje zapešće na njegova usta, ruke su mu trzale u okovima kojima su ga privezali – i na trenutak se zbunila čuvši zveckanje. Iznad pokrivača nije se imalo što vidjeti; sve je bilo skriveno ispod ovoga što mu je održavalo tjelesnu toplinu.

»To su samo opruge u madracu«, promrmljao je.

Ponovno se nasmiješila i vratila zapešće na njegova usta.

Zagrlivši je svojim pogledom, zagrizao je što je mogao pažljivije, ne želeći je ozlijediti ni na najmanji način – a dok je pio, zapiljio se u njeno lice i spremio ga u svoja sjećanja kako bi ga mogao držati blizu svog srca.

Jer, ovo je vjerojatno bio posljednji put što će ju ikad vidjeti.

Zaista, bio je rastrgan između zahvaljivanja Čuwardjevi na tome što mu se ova ženka na trenutak pojavila u životu i gledanja na ova dva slučajna susreta kao na neku vrstu kletve.

Ostat će s njim, pobojavao se. Proganjat će ga kao i bilo koji drugi duh...

Previše je brzo završilo, te je on izvukao svoje zube iz njenog mirisnog mesa. Liznuo je jedanput, milujući je svojim jezikom.

»OK, dosta s tim.« Phury ju je podigao sa stolice smiješeći joj se iskrenom toplinom. »Idi i pronađi Qhuinna – trebat će ti malo snage.«

To je bila istina, pomislio je Throe osjetivši žalac krivnje. Zaista, sva je probljedila i naizgled bila smušena. A opet, nahranila ga je dvaput u ne tako puno sati.

Poželio je da mu je ime Qhuinn.

Phury ju je otpratio do vrata i poslao je dalje ljubaznim riječima na Starom jeziku. A zatim se okrenuo natrag i provjerio jesu li vrata zaključana.

Šaka je doletjela s boka, i uzevši u obzir onaj kratki osjet crne kože, bilo je jasno da je pripadala Bratu Vishousu.

Krckanje koje je uslijedilo bilo je tako glasno, kao da se prepolovio drveni trupac.

A opet, oduvijek je imao čvrstu čeljust.

Dok su zvona katedrale odzvanjala u Throevoj glavi, te je ispljunuo krv, Vishous je namrgođeno rekao: »To ti što si ju gledao kao da je ševiš u svojim mislima.«

Prijeko, na drugom kraju sobe, Brat Phury također je stisnuo šaku i počeo njome udarati o otvoreni dlan slobodne ruke. Dok im se približavao, rekao je gadnim tonom: »A ovo je da se pobrinem da tu pametnu ideju ne provedeš u djelo.«

Throe im se obojici nasmiješio. Što su ga više tukli, veća je bila vjerojatnost da će se morati opet nahraniti.

I oni su bili u pravu: doista je želio biti s njom – iako bi svakako bolji izraz bio *voditi ljubav*.

Bez obzira što mu učinili, zauvijek će cijeniti te dragocjene trenutke s njom...

• • •

Gore u palači, Tohr je sjedio na prvoj stepenici glavnog stubišta, laktovima oslonjen na svijena koljena, brade položene na šaku, a pokraj njega je stajao mobitel okrenut licem prema gore.

Guzica mu je potpuno utrnula.

Zapravo, nakon što je sjedio ovdje gdje jest posljednjih pet sati, vjerojatno će morati zamoliti doktoricu Jane da mu kirurški ukloni vlakna tepiha iz stražnjice.

Sigurnosni mehanizam za prijavu prilikom ulaska ispustio je bip, te se on podigao na noge, prešao do ploče, dva puta provjerio zaslon i otključao bravu.

Lassiter je ušao unutra sam, vjerojatno jer se doktorica Jane vratila natrag u Rupu. I anđeo je bio gol, kao od majke rođen... i sasvim jebeno dobro. Nema rupa od metaka, ni ožiljaka, ni modrica.

»Nastaviš li me još tako gledati, morat ćeš mi platiti večeru kasnije.«

Tohr je gledao u anđela. »Dovraga, što si mislio?«

Lassiter je odmahnuo prstom. »Ti me, od svih ljudi, ne trebaš to pitati. Ne što se tiče onog sinoć.«

Rekavši to – i sasvim ne mareći za svoju neodjevenost – Lassiter se ležernog koraka uputio u sobu za bilijar i krenuo prema šanku. Dobra je vijest bila ta što barem sada, kada je bio iza stvari i ulijevao pića, njegov jarbol i dvije plutače nisu bile u vidokrugu.

»Viski? Džin? Burbon?« upitao je anđeo. »Ja ću jedan Orgazam.«

Tohr je protrljao lice. »Molim te, nemoj nikada ponoviti tu riječ kada si u mojoj blizini golog dupeta.«

To je izazvalo rundu izraza *orgazam* na melodiju Beethovenove Pete simfonije. Nasreću, voćno sranje koje je kreten stavio u svoju čašu prekinulo je refren kad ga je progutao na eks.

»Ahhhh...« Anđeo se nasmiješio. »Mislim da ću još jedan. Želiš li i ti jedan? Ili si ovog popodneva imao dovoljno?«

Kratka mentalna slika No'Oneine dojke u njegovoj ruci natjerala je njegovu batinu da skače preko cijelog tog plana. »Lassitere, ja znam što si učinio.«

»Vani? Da, sunce i ja se izvrsno slažemo. Najbolji liječnik na svijetu – i nema mjesečnog plaćanja osiguranja. Jupi.«

Još ispijanja alkohola, zbog čega se njegova hrabrost doimala malo isforsiranom.

Tohr je parkirao dupe na jedan od stolaca. »Dovraga, zašto si stao ispred mene?«

Anđeo je samo nastavio s pripravljanjem trećega koktela. »Reći ću ti istu stvar koju sam rekao doktorici Jane – nemam blage veze o čemu ti pričaš.«

»Ali po tebi su bile rupe od metaka.«

»Zar jesu?«

»Da.«

»Možeš li to dokazati?« Lassiter se okrenuo oko svoje osi uzdignutih ruku. »Možeš li dokazati da sam uopće bio ranjen?«

»Zašto to niječeš?«

»Ali to nije nijekanje – ako ja nemam jebenog pojma o čemu ti melješ.«

S još jednim šarmantnim osmijehom, ponovno je iskapio do kraja. I onda odmah krenuo s pripravom četvrtog.

Tohr je odmahnuo glavom. »Ako se već namjeravaš zazidati, zašto to ne učiniš kao pravi muškarac?«

»Sviđa mi se okus voća.«

»Ono si što piješ.«

Anđeo je bacio pogled na sat. »Sranje. Propustio sam *Maury*. Ali snimio sam *Ellen*.«

Lassiter se ispružio na kožnom kauču, a Tohr je pomislio koliko je sretan što je nitkov barem bio toliko pristojan da se omota dekom oko najgadnijih dijelova. Kad se pojavila slika na televizijskom ekranu, a Ellen Degeneris istrčala između redova kućanica, bilo je očigledno da razgovor nije bio na anđelovom popisu zadataka koje mora obaviti.

»Samo ne mogu shvatiti zašto si to učinio«, promrsio je Tohr.

Bilo je to toliko netipično za momka koji se uvijek brinuo samo za sebe.

U tom trenutku, No'One se pojavila pod lukovima sobe. Bila je odjevena u halju s podignutom kapuljačom, ali Tohr ju je vidio nagu i slobodnu, te su mu tijelom prokolali sokovi.

Kad je spuznuo sa stolca i krenuo prema ženki, mogao se zakleti da je Lassiter zamumljao: »Zbog toga.«

Približivši se ženki, upitao je: »Hej, jesi li dobila jelo?«

»Da«, šapnula je. »Ali sam se zabrinula, budući da se nisi vratio. Što se dogodilo?«

Bacio je pogled opet na Lassitera. Doimalo se da se anđeo onesvijestio, disanje mu je bilo jednoliko, daljinski upravljač je ležao na njegovim prsima u olabavljenoj ruci, piće na podu pokraj njega od kondenzacije je tvorilo kapljice.

Ali Tohr nije povjerovao u ovo naizgledno spavanje.

»Ništa«, rekao je grubo. »Bilo je to... ništa. Idemo se gore odmoriti.«

Kad ju je okrenuo nježnim dodirom njenih ramena, ona je upitala: »Jesi li siguran?«

»Da.« I doista će se odmarati. Najednom se osjetio tako iscrpljenim.

Još se jednom potrudio pogledati preko ramena dok je hodao prema predvorju. Lassiter se i dalje nalazio na istom mjestu... samo, na njegovom se licu nazirao mali smiješak.

Kao da je sve bilo vrijedno toga, dokle god su Tohr i No'One bili zajedno.

Trideset i četvrto poglavlje

Dok je noć pomalo odmicala, Throe je hodao ulicama Caldwellella sasvim sam, nenaoružan, odjeven u bolničku spavaćicu... i najjači otkad je stigao u Novi svijet.

Ozljede od batina koje su mu nanijela ona dvojica Braće zacijelile su gotovo trenutno, te ga je Bratstvo oslobodilo ubrzo nakon onog drugog hranjenja.

Imao je pred sobom još dosta sati prije susreta s Xcorom, te je vrijeme gubio izgubljen u vlastitim mislima, šetajući u tenisicama koje je dobio na dar od neprijatelja.

Tijekom svog boravka s Bratstvom, nije doznao apsolutno ništa o lokaciji njihovog tabora. Kada su ga donijeli u palaču bio je u nesvijesti – i zaključan u kombiju bez prozora kada su ga izveli. Nakon vožnje koja je potrajala neko vrijeme, bez sumnje zbog kruženja uokolo, istovarili su ga pokraj rijeke i prepustili njegovoj snalažljivosti.

Naravno, kombi nije imao registracijske pločice niti ikakve upečatljive vanjske oznake. I bio je pod dojmom da ga netko promatra – kao da su čekali da vide hoće li ih pokušati slijediti nakon što su se počeli udaljavati od njega.

Ostao je mjestu dok se kombi nije odvezao... i zatim je krenuo lutati.

Xcorov briljantni manevar nije urodio nikakvim plodom. Pa, osim toga što je vjerojatno spasio tipov život. Ono malo što je doznao o Bratstvu nije bilo ništa više od onoga što su već i sami mogli pogoditi: imali su znatne resurse, sudeći prema količini i sofisticiranosti medicinske opreme kojom su ga liječili; broj ljudi koje je vidio ili osluškivao njihove korake s hodnika bio je jednako impresivan, te su sigurnost shvaćali jako ozbiljno. Zaista, doimalo se da tamo živi cijela zajednica, jednako skrivena od očiju ljudi kao i *degrada*.

Sve je moralo biti negdje pod zemljom, pomislio je. Osigurano stražom. Kamuflirano da se doima kao da nije ništa posebno; čak i tijekom napada, kad su toliki domovi pripadnika vrste bili pronađeni i razrušeni, nije se pojavila ni glasina da je kraljeva palača bila napadnuta.

Stoga je Xcorov plan rezultirao ničim što se Throea tiče, osim njegove ogorčenosti.

I na trenutak, zapitao se hoće li se uopće pojaviti na sastanku s bivšim vođom ili ne.

Na kraju je ipak znao da će takva pobuna ostati nerealizirana. Xcor je posjedovao nešto što je Throe želio – zapravo, jedinu stvar koju je želio. I sve

dok je taj pepeo u mužjakovom posjedu, nije mogao učiniti ništa osim škrgutati zubima, pognuti glavu i gurati naprijed. Napokon, bilo je to ono što je činio već stoljećima.

Samo, neće mu se dogoditi da ponovi istu grešku dvaput. Samo bi idiot mogao zaboraviti ovaj intuitivni podsjetnik o tome kako su stvari među njima stajale.

Rješenje je bilo da uzme natrag posmrtno ostatke svoje sestre. I čim to učini? Nedostajat će mu suborci na jednaki način kako ga je boljelo zbog vlastite obitelji, ali sam će sebe izopćiti iz te čete nitkova – i silom ako bude trebalo. A onda bi možda mogao pustiti korijenje negdje drugdje u Americi – neće biti povratka u Staru zemlju. Možda dođe u preveliko iskušenje da ponovno posjeti svoju krvnu lozu, a to ne bi bilo pošteno prema njima.

Kad je noć dovoljno odmakla, negdje oko četiri ujutro – sudeći prema položaju Mjeseca – dematerijalizirao se na krov nebodera. Nije imao nikakvo oružje kojim bi se mogao obraniti – ali nije ni imao namjeru boriti se. Prema onome što su ga naučili, njegova sestra ne može prijeći u Sjenosvijet bez propisanog obreda i stoga je morao živjeti dovoljno dugo da je sahrani.

Međutim, čim to obavi...

Gore, visoko iznad ulica i ostalih zgrada u gradu, u začudno tihoj stratosferi kojom nisu odjekivale trube ili povici ili tutnjanje kamiona za ranu dostavu, vjetar je bio jači i ledeniji usprkos vlažnom zraku i visokoj temperaturi. Ponad njegove glave tutnjali su gromovi i munja je poskakivala uzduž donjeg dijela olujnih oblaka nagovještavajući mokri početak dana.

Kad je krenuo na putovanje s Xcorom, bio je džentlmen obučen u finoj umjetnosti vođenja ženke na plesni podij – a ne u borbi prsa o prsa. Ali nije više ono što je nekoć bio.

U skladu s tim, stajao je na otvorenom hrabro i bez isprike, stopala čvrsto ukopanih i ruku niz bokove. U liniji njegove čeljusti nije se nazirala slabost, niti u konturama njegovih prsa ili u ravnoj liniji njegovih ramena, a nije bilo ni straha u njegovom srcu zbog onoga što će se možda pojaviti da ga pozdravi. Sve je to bilo tako upravo zbog Xcora: Throe se tehnički rodio kao muškarac, ali sve dok se nije pridružio Xcoru, nije doista naučio kako se ponašati sukladno svom spolu.

Uvijek će to dugovati vojnicima s kojima je proveo tako puno vremena.

Iza zaklona ventilacijskog sustava izašla je figura, a vjetar je otpuhivao dugi kaput i otkrivao snažno, opasno tijelo.

Instinkt i obuka nadišli su Throevu namjeru kad je zauzeo borbeni položaj, spreman suočiti se s njime.

Kad je mužjak koraknuo naprijed, svjetiljka iznad vrata na krovu obasjala mu je lice.

To nije bio Xcor.

Throe je i dalje bio pripravan na borbu. »Zypher?«

»Da.« Vojnik je poletio naprijed i zatrčao se da prijeđe razdaljinu između njih.

Prije nego je Throe išta shvatio, našao se u grubom zagrljaju – držale su ga ruke jednako snažne kao i njegove, k sebi ga je prislonilo tijelo veliko poput njegovog.

»Ti živiš«, rekao je vojnik bez daha. »Ti si živ...«

U prvi mah čudno, a zatim s neobičnim očajom, Throe je uzvratio zagrljaj. »Da. Da, jesam.«

Naglim trzajem, odgurnuo ga je natrag i zatim pregledavao pogledom od glave do pete. »Što su ti to učinili?«

»Ništa.«

Njegove su se oči suzile. »Budi iskren sa mnom, brate. I prije nego odgovoriš, jedno ti je oko još uvijek plavkasto od modrice.«

»Pružili su mi medicinsku pomoć i... Odabranicu.«

»Odabranicu?!«

»Da.«

»Možda bih se i ja trebao okušati u tome da me izbodu.«

Throe se morao nasmijati. »Bila je... svakako ne s ove zemlje. Svijetle kose i puti i spokojnog pogleda, nadzemaljsko biće, iako je živjela i disala.«

»Mislio sam da su one izmišljene.«

»Ne znam – možda sam ju idealizirao. Ali bila je točno onakva kakvima ih glasine opisuju – ljupkija od bilo koje ženke koje su tvoje oči ikad vidjele.«

»Nemoj me mučiti!« zacerekao se Zypher kratko, a zatim se ponovno uozbiljio. »Jesi li dobro?«

Ne pitanje – već zahtjev.

»Ophodili su se većim dijelom prema meni kao prema gostu.« Zaista, osim okova i batina – iako, s obzirom da su štitili krepost dragocjenog dragulja, morao je reći da je odobravao ono što su mu učinili. »Da, u potpunosti sam se oporavio, zahvaljujući njihovim iscjeliteljima.« Ogledao se uokolo. »Gdje je Xcor?«

Zypher je odmahnuo glavom. »On neće doći.«

»Onda ćeš me ti ubiti.« Čudno da je mužjak nudio drugome zadatak u kojem će ovaj sigurno uživati.

»Jebote, ne.« Zypher je s ramena skinuo jednu naramenicu naprtnjače. »Trebam ti dati ovo.«

Zypher je iz naprtnjače izvadio veliku četvrtastu kutiju od mjedi ukrašenu simbolima i rezbarijama.

Throe je mogao samo zuriti u nju.

Nije ju vidio već stoljećima, a nije znao da je ukradena njegovoj obitelji dok mu Xcor nije zaprijetio da će to uništiti.

Zypher je pročistio grlo. »Rekao mi je da ti kažem da te oslobađa. Tvoj dug prema njemu je podmiren i vraća ti tvoje mrtve natrag.«

Throeve su se ruke grozno tresle sve dok nisu primile težinu pepela njegove sestre. A onda su se umirile.

Dok je stajao ondje na vjetru i kiši, odsječenih nogu i nepomičan, Zypher je koračao oko njega u malim krugovima, ruku položenih na bokove i očiju uprtih u šljunak koji je prekrivao krovne ploče nebodera.

»On nije isti otkad te ostavio«, rekao je vojnik. »Jutros sam ga pronašao dok se sam rezao do kosti zbog žaljenja.«

Njegove su oči poletjele prema mužjaku kojeg je tako dobro poznao. »Doista?«

»Da. Činio je to cijelog dana. A ove noći nije čak ni izašao van u borbu. Nalazi se u sigurnoj kući, sjedi sasvim sam. Svima je naredio da izađu, osim meni, a zatim mi je dao ovo.«

Throe je privio kutiju još bliže svom tijelu, čvršće je stisnuvši. »Jesi li siguran da sam ja uzrok takvoj uzrujanosti?« rekao je suho.

»Sasvim sigurno. Zapravo, on u svom srcu nije poput Bloodlettera. On to želi biti – i sposoban je učiniti drugima stvari koje ja osobno ne bih mogao. Ali tebi, nama... mi smo njegov klan.« Zypherov je pogled bio pun iskrenosti. »Trebao bi se vratiti k nama. Njemu. On se neće ponovno tako ponijeti – taj pepeo je dokaz. A mi te trebamo – ne samo zbog svega što činiš, već zbog ovoga što si nam postao. Jedva da su prošla dvadeset i četiri sata, a mi smo slomljeni bez tebe.«

Throe je podigao pogled prema nebu, prema oluji i nasilnim, tutnjajućim nebesima iznad. Već jednom proklet zbog okolnosti, nije mogao vjerovati kako bi uopće razmatrao da na sebe opet navuče prokletstvo vlastitim pristankom.

»Mi ćemo svi biti nepotpuni bez tebe. Čak i on.«

Throe se morao malo osmjehnuti. »Jesi li ikad pomislio da ćeš izreći nešto takvo?«

»Ne.« Smijeh koji je vjetar raznosio uokolo bio je dubok. »Ne jednom aristokratu. Ali ti si mnogo više od toga.«

»Zahvaljujući tebi.«

»I Xcoru.«

»Nisam siguran da mu želim odati ikakvo priznanje.«

»Vrati se natrag sa mnom. Posjeti ga. Ponovno se ujedini sa svojom obitelji. Koliko god će te noćas boljeti, ti si izgubljen bez nas jednako kao što smo i mi izgubljeni bez tebe.«

Zauzvrat, Throe je mogao samo gledati u daljinu – gradska svjetla su poput zvijezda pod pomrčinom.

»Ja mu ne mogu vjerovati«, čuo je svoje riječi.

»On ti je ove noći vratio tvoju slobodu. Zasižno to ima nekakvo značenje.«

»Ako nastavimo s ovim, svi smo suočeni sa smrtnom kaznom. Vidio sam Bratstvo – ako su ulijevali strah u kosti u Staroj zemlji, to nije ništa u usporedbi s ovim i njihovim resursima.«

»Pa oni dobro žive.«

»Oni pametno žive. Ne bih ih mogao pronaći ni da želim. I imaju ogromno postrojenje – oni su sila s kojom se treba obračunati.« Pogledao je prijeko.
»Xcor će biti razočaran ovim što sam doznao – a to je ništa.«

»Rekao je – nikako.«

Throe se namrštio. »Ne razumijem.«

»Izjavio je da ne želi znati ništa o tome. Nikad ti se neće izravno ispričati, ali dao ti je ključ okova kojim te vezao, i neće prihvatiti nikakve informacije od tebe.«

Kratki nalet bijesa proletio je njegovom kralježnicom. Pa onda, zašto je to sve učinio?

Možda Xcor ipak nije razmotrio da će se osjećati ovako kako se osjeća. I Zypher je bio u pravu; sama pomisao da ne bude s tim mužjacima bila je poput smrti. Nakon svih ovih godina, oni su bili sve što je imao.

»Ako se vratim, mogao bih vam predstavljati sigurnosni rizik. Što ako sam ja sklopio tajni pakt s Bratstvom i ako su oni ovdje?« Pokazao je rukom uokolo.
»Ili možda čekaju negdje kako bi me slijedili?«

Zypher je slegnuo ramenima s potpunim omalovažavanjem. »Već se mjesecima pokušavamo sastati s njima. Takvo bi sjedinjenje bilo dobrodošlo.«

Throe je trepnuo, a zatim se počeo smijati. »Vi ste, dečki, poludjeli.«

»Zar to ne bi trebalo biti *mi*?« Zypher je odmahnuo glavom. »Ti nas ne bi nikad izdao. Čak i da mrziš Xcora cijelim svojim bićem, ti nikad ne bi ugrozio nas ostale.«

To je bila istina, pomislio je. A što se tiče mržnje prema Xcoru...

Gledao je u kutiju u svojim rukama.

Tijekom ovih godina, u mnogim je situacijama imao priliku razmišljati o putevima sudbine.

I doimalo se da će se noćas ponovno pitati što mu je to sudbina namijenila.

Nije bio siguran oko tog njihovog rata protiv Wratha, ali sad, nakon što je vidio Odabranicu, prilično mu se sviđala ideja o preuzimanju prijestolja, o tome da je pronađe i proglaši svojom.

Krvožedan? Da, zaista – njegovo ranije ja nikada ne bi razmišljalo na takav način. Ali njegovo novije ja naviklo se na uzimanje onoga što je želio, a plašt civiliziranosti istančao se do nevidljivosti nakon godina bez skrbi o njegovim osjetljivim vlaknima.

Ako uspije doći do Wratha, onda će i nju ponovno pronaći.

Osjetio je kako mu se usta miču i čuo je vlastiti glas kroz vjetar: »Morat će mi dopustiti da kupim mobitele.«

Xcor je ostao kod kuće cijelu noć.

Problem je bila šteta koju si je nanio na podlakticama. Mrzio je činjenicu da su tek morale zacijeliti, ali bio je dovoljno pametan da zna kako ih je jedva mogao koristiti. Doista, samo uzimanje žlice da pojede juhu pokazalo se teškim.

Rukovanje bodežom u borbi protiv neprijatelja bilo bi nemoguće izvesti. A bila je tu i opasnost od infekcije.

Bila je to prokleta stvar s krvlju. Možda da si je uzeo vremena da se nahrani od one kurve tamo u onom... Bože, zar je to bilo proljetos?

Namrštivši se, izveo je nelaki dodatak, koji je iziskivao odveć veliku cijenu. Nije ni čudo što se koprcu u teškoćama... ali dobra je stvar bila što nije bio sasvim lud zbog žeđi za krvlju.

Ili jest? Vrativši se natrag u sjećanjima na ono što je učinio s Throem, bilo je teško ne suditi svojim djelima.

Opsovavši, objesio je glavu, a ramena su mu bila opterećena iscrpljenošću i nezadovoljstvom.

Stražnja kuhinjska vrata su se otvorila, i s obzirom da je bilo prerano da se njegovi vojnici vrate, znao je da je to bio Zypher s novostima o Throevom odlasku.

»Je li s njim sve OK?« upitao je Xcor ne podigavši pogled. »Je li sigurno pobjegao?«

»Dobro je.«

Xcorove su oči poletjele. Sam Throe se nalazio na pragu, stajao visok i ponosan, njegove oči oprezne, a tijelo snažno.

»I sigurno se vratio«, rekao je mužjak mrzovoljnog tona.

Xcor je trenutno svrnulo oči na svoju juhu i teško trepnuo. S velike udaljenosti promatrao je kako se iz žlice izlijeva njen sadržaj.

»Zar ti Zypher nije rekao?« upitao je hrapavog glasa.

»Rekao mi je da sam slobodan.«

»Ako se želiš boriti, ostavit ću svoj objed sa strane.«

»Ne znam koliko ste sada sposobni učiniti išta drugo osim se nahraniti.«

Prokleta košulja bez rukava, pomislio je Xcor kad je okrenuo ruke prema unutra tako da se vidi što manje štete na njima. »Mogao bih smoći snage ako postoji potreba. Gdje su ti čizme?«

»Ne znam. Uzeli su sve što sam imao.«

»Jesu li dobro postupali s tobom?«

»Dovoljno dobro.« Throe je stupio naprijed; daske pod njegovim nogama su cičale. »Zypher mi je rekao da ne želite znati ništa o tome što sam vidio.«

Xcor je samo odmahnuo glavom.

»Također je rekao da nikad neću dobiti ispriku od vas.« Dugi muk. »Želim ispriku. Sada.«

Xcor je svoju juhu pomaknuo ustranu i uhvatio se kako pretražuje rane koje je sam sebi nanio, prisjećavši se sve te boli, sve te krvi koja se osušila u smeđu mrlju na drvenom podu pod njim.

»A što onda?« rekao je grubo.

»Morat ćete sami doznati.«

Pošteno, pomislio je Xcor.

Bez imalo otmjenosti – nije da ju je svejedno imao – podigao se na noge. Potpuno uspravljen, bio je nestabilan iz previše razloga da bi ih uopće pobrojio, a osjećaj da će izgubiti ravnotežu postao je još gori kada se suočio s očima svog prijatelja.

Gledajući Throea u lice, koraknuo je naprijed i ispružio dlan. »Žao mi je.«

Tri jednostavne riječi izgovorene jasno i glasno. I nisu bile ni približno dovoljne.

»Pogriješio sam ponijevši se tako prema tebi. Ja nisam toliko poput Bloodlettera kako sam ranije mislio, a oduvijek sam to želio.«

»Ovo nije loša stvar«, rekao je Throe tiho.

»Kad si u pitanju ti, složio bih se.«

»A ostali?«

»I ostali također.« Xcor je zatresao glavom. »To bi bilo najdalje što mogu ići.«

»Dakle, tvoje ambicije ostaju nepromijenjene.«

»Da. Moje metode, ipak... nikad više neće biti iste.«

U tišini koja je uslijedila, nije imao pojma što će dobiti zauzvrat: psovku, udarac, žestoko prepirku. I više nego što je bilo pošteno.

»Zamoli me da se vratim kao slobodan mužjak«, zahtijevao je Throe.

»Molim te. Vrati se, i dajem ti svoju riječ – iako vrijedi manje od penija – da ću se prema tebi odnositi s poštovanjem koje si odavno zaslužio.«

Nakon jednog trenutka, njegov je dlan prihvaćen. »Onda u redu.«

Xcor je odahnuo slegnuvši ramenima, rođen u olakšanju. »U redu, doista.«

Ispustivši ratnikovu ruku, sagnuo se, podigao uglavnom nedirnutu zdjelu hrane... i ponudio Throeu to malo što je imao.

»Dopustit ćeš mi da preoblikujem naše komunikacije«, rekao je mužjak.

»Da.«

I to je bilo to.

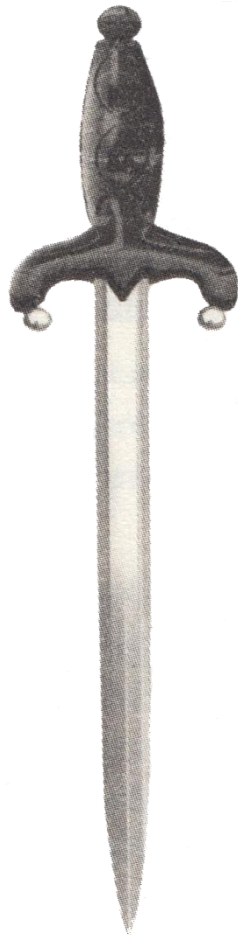
Throe je prihvatio juhu i prišao do mjesta na kojem je Xcor bio sjedio. Spustivši se na pod, odložio je mjedenu kutiju sa strane i počeo jesti.

Xcor mu se pridružio na krvavoj mrlji koju je načinio tijekom dana – u tišini su dovršili svoje ponovno ujedinjenje. Ali nije sve bilo gotovo, barem ne što se Xcora tiče.

Njegovo je žaljenje ostalo s njim, težina tereta njegovih djela zauvijek ga je izmijenila, poput rane koja je loše zacijelila i pretvorila se u ožiljak.

Ili bolje rečeno, u ovom slučaju – pravilno zacijelila.

JESEN

Trideset i peto poglavlje

No'One se probudila usred potresa.

Madrac pod njom se ispremetao uokolo, velika snaga trešnje bacala je jastuke u ovom i onom smjeru, pokrivači su letjeli, hladni zrak neugodno ju je milovao po koži.

Njena je svijest ubrzo shvatila što je uzrok tom kaosu. Nije se to zemlja micala, već Tohrment. Pokraj nje, on je mlatarao rukama kao da se bori protiv spona koje su ga prikovale za krevet, a njegovo masivno tijelo nekontrolirano se trzalo.

Ponovno je sanjao onaj isti san. Onaj o kojem je odbijao govoriti, i koji se, prema tome, sigurno ticao njegove voljene.

Svjetlo iz kupaonice bacalo je svoj odsjaj na njegovo nago tijelo kad se dočekao na noge. Zgrčeni mišići na njegovim leđima bacali su sjene oštih linija, šake su mu bile čvrsto stisnute, njegova bedra napeta kao da se upravo sprema poletjeti naprijed.

Dok je hvatao dah, ime koje je u pravilnom luku bilo urezano u njegovu kožu širilo se i sužavalo, gotovo kao da je ženka ponovno bila živa:

WELLESANDRA

Bez riječi, Tohrment je ukočeno otišao u kupaonicu. Zatvorivši vrata, presjekao je izvor svjetlosti i nju.

Ležavši u mraku, slušala je šum vode koje je potekla. Letimičan pogled na sat na noćnom ormariću rekao joj je da je bilo vrijeme za ustajanje, ali ipak je ostala ondje gdje je bila.

Koliko je samo dana provela u ovom njegovom krevetu? Mjesec. Ne, dva... možda i tri? Vrijeme je za nju izgubilo svoje značenje, a njene noći gubile su se poput miomirisa nošenog ljetnim lahorom.

Bio je njen prvi ljubavnik.

A ipak, odbijao ju je uzeti u cijelosti.

Štoviše, nakon silnog vremena koje su proveli zajedno i dalje joj nije dopuštao da ga dodirne. Niti je spavao pod istim pokrivačem s njom. Niti ju je poljubio u usta. I nije joj se pridružio u kadi ili bazenu, niti ju je promatrao željnim očima dok se odijevala... Nije ju ni držao u naručju dok su spavali.

Ipak, bio je darežljiv u svojim seksualnim vještinama, iznova i iznova je vodio na ono mjesto kratkotrajnog blaženstva, uvijek tako pažljiv s njenim tijelom i njenim orgazmima. I znala je da i on uživa – reakcija njegova tijela bila je odveć snažna da bi je mogao skriti.

Doimalo se pohlepnim poželjeti više, ali ipak...

Usprkos mahnitoj vrućini koju su prizivali jedno u drugome, usprkos načinu na koji se opušteno hranio od nje i ona od njega, osjećala se suhom. Bila je zarobljena u mjestu odakle nije mogla nazreti ultimativno odredište. Iako je pronašla svoju svrhu u noćima radeći dolje u centru za obuku, te olakšanje i iščekivanje svakog svitanja kad bi se on vraćao kući snažan i zdrav, bila je u škripcu. Nemirna.

Nesretna.

Zbog čega je naposljetku pozvala gosta da večeras dođe u palaču.

Barem je na jednom području mogla ići naprijed. Ili se tako nadala.

Izvukavši se iz toplog džepa koji je sama načinila, drhtala je iako su radijatori bili uključeni. Temperaturne razlike bile su jedna od stvari na koje se tek morala naviknuti s ove strane – i jedina stvar iz Utočišta koja joj je nedostajala. Ovdje bi je svladala prevelika vrućina, ponekad bi se tresla od hladnoće, a rujan je pokucao na vrata i sa sobom donio rane jesenske mrazove.

Kad je navukla halju, njeni su nabori bili ledeni, te je drhtala u zagrljaju gadljive tkanine. Uvijek je pazila da bude odjevena čim bi ustala iz kreveta. Tohrment joj nikad nije rekao ni riječi, ali imala je dojam da je on tako i volio: iako je uživao u dodirima, izbjegavao ju je pogledati kad je bila naga i bježao, a također se jednako ponašao kad su bili u javnosti – iako su zasigurno Braća znala da je ostajala s njim u sobi.

Imala je osjećaj, iako joj je on rekao da je znao koga zadovoljava, da je nastojao pronaći svoju *šelán* u njenom tijelu, u njihovim zajedničkim iskustvima.

Bilo kakav podsjetnik na suprotno teško bi mu pao.

Uguravši stopala u kožne mokasine, oklijevala je malo prije odlaska. Mrzila je što je u neizlječivom stanju, ali nikada neće s njom o tome razgovarati. Zapravo, u posljednje vrijeme nije uopće puno govorio kad je bio u njenom društvu, iako su njihova tijela tečno govorila jezikom na kojem su već komunicirala. Zaista, ništa se dobro neće izroditi ako ostane ovdje, posebno s obzirom na raspoloženje u kakvom je bio.

Prisilivši se da krene prema vratima, podigla je kapuljaču na glavu i provirila van, pa pogledala lijevo i desno prije nego je stupila u hodnik i ostavila ga samog.

Kao i obično, otišla je u potpunoj tišini.

»Lassitere«, siknuo je Tohr gledajući u zrcalo u kupaonici. Budući da nije dobio odgovor, ponovno je umio lice hladnom vodom. »Lassitere.«

Kad je zatvorio oči, pred njim se ukazala Wellsie u onom sivom krajoliku. Sad je bila još i dalje od njega, toliko nedostupna dok je tako mirno sjedila među onim stijenama od sivog kamena.

Njih su dvoje gubili uporište.

»Lassitere – dovraga, gdje si ti?«

Anđeo se napokon pojavio na rubu *jacuzzija* – u jednoj je ruci imao kutiju keksa s komadićima čokolade, a u drugoj visoku čašu punu mlijeka.

»Hoćeš li jedan?« rekao je, trpajući kalorije u usta. »Upravo sam ih izvadio iz hladnjaka. Puno su bolji kad su hladni.«

Tohr je pogledao u momka. »Rekao si mi da sam ja problem.« Kad je umjesto odgovora dobio samo zvuk žvakanja, naglo je poželio nahraniti nitkova cijelom kutijom. »Ona je i dalje ondje. Gotovo je *nestala*.«

Lassiter je odložio na stranu svoje grickalice, kao da mu je možda iznenada nestalo apetita. A kad je samo odmahnuo glavom, Tohra je na trenutak svladala panika.

»Ako si me zajebao, anđele, ubit ću te.«

Drugi je mužjak samo zakolutao očima. »Ja sam već mrtav, idiote. I smijem li te podsjetiti da tvoja *šelan* nije jedina koju pokušavam osloboditi – moja je sudbina njena, sjećaš se? Tvoj neuspjeh je i moj neuspjeh – stoga nemam pobuda s tobom se zajebavati.«

»Zašto je onda ona još i dalje u onom groznom mjestu?«

Lassiter je odmahnuo rukama. »Gledaj, stari, trebat će mnogo više od nekoliko orgazama. Ti moraš toga biti svjestan.«

»Isuse Kriste, ne mogu učiniti ništa više nego što...«

»Doista?« Lassiteru su se oči suzile. »Jesi li siguran u to?«

Kad su im se pogledi sudarili, Tohr je morao spustiti oči i ponovno procijeniti svoju pretpostavku o privatnosti koju je imao s No'One.

Zajebi to; zajedno su doživjeli stotinu orgazama, stoga...

»I sam znaš, kao i ja, koliko stvari još nisi učinio«, rekao je anđeo nježno. »Krv, znoj i suze, to je ono što ćeš morati proliti.«

Spustivši glavu, Tohr je protrljao sljepoočnice, osjećajući se kao da će vrisnuti. Jebeno sranje!

»Ideš li van večeras, ha?« promrmljao je anđeo. »Pronađi me kad se vratiš.«

»Ti si stalno uz mene, zar ne?«

»Nemam pojma o čemu govoriš. Sastanimo se nakon Posljednjeg obroka.«

»Što ćeš učiniti sa mnom?«

»Kažeš da ti je potrebna pomoć – pa, pružit ću ti je.«

Anđeo se podigao na noge i ležerno odšetao prema vratima kupaonice. A zatim se vratio natrag i skupio svoje usrane kekse. »Do svitanja, moj prijatelju.«

Ostavši sam, Tohr je na trenutak razmatrao koristi i nedostatke razbijanja zrcala – ali onda je zaključio da si može ugroziti priliku da izađe van i pronade *degrade* koje će ubiti. A upravo sad? Jedino ga je misao na to uspijevala obuzdati unutar vlastite kože.

Krv, znoj i suze.

Opsovavši, stao je pod tuš, a zatim se obrijao i izašao iz kupaonice. No'One je već ranije otišla, vjerojatno stoga da siđe dolje na Prvi obrok odvojeno od njega. Činila je ovo svake noći, iako je ovaj privid diskrecije teško mogao ikoga zavarati.

I sam znaš, kao i ja, koliko stvari još nisi učinio.

Dovraga s njim, Lassiter je vjerojatno bio u pravu – i ne samo o cijeloj toj stvari u vezi sa seksom.

Dok je razmišljao o tome, shvatio je da nikad nije No'One objasnio svoje postupke. Nije bilo šanse da ona ne zna kako je ponovno sanjao onu noćnu moru – njegovo bacanje s kreveta kao da je iskočio iz tostera i loše raspoloženje bilo je jasno poput neonske reklame u sobi. Ali nikad o tome nije razgovarao s njom. Nikada joj nije pružio priliku da mu postavi pitanje o tome.

Zapravo, nije s njom mnogo razgovarao o bilo čemu. Niti o svojim pothvatima na terenu. Niti o svojoj Braći. Niti o neprekidnim prepirkama koje je njihov kralj vodio s pripadnicima *glimere*.

A držao ju je na odstojanju i što se tiče mnogo drugih stvari...

Otvorivši ormar, izvadio je kožne hlače i ugurao noge u njih.

Pojas hlača zapeo mu je na pola bedara, a kad ih je ponovno povukao, nisu se pomakle ni centimetra. Potegavši ih još jače, one su se raspale.

Prokleti komad smeća.

Zgrabio je još jedne i naišao na isti problem – njegova su bedra bila prevelika za njih.

Prekapajući po ormaru, provjerio je sve complete odjeće za borbu. Kad je bolje razmislio o tome, u posljednje vrijeme stvari i jesu postale uže. Jakne su mu stezale ramena. Majice bi bile rasparane ispod pazuha na kraju noći.

Pogledavši preko ramena, ugledao je svoj odraz na zrcalu koje se nalazilo na jednoj od komoda.

Prokletstvo, bio je opet velik kao nekoć. Čudno da nije to zamijetio sve do večeras, ali njegovo tijelo, sad na redovnom rasporedu hranjenja, napuhalo se do prijašnjih dimenzija – ramena su mu bila povezana mišićima, ruke nabujale, trbuh pločast, njegova bedra natečena od snage.

No'One je bila odgovorna za ovo. Bila je to njena krv u njemu koja ga je činila ovako snažnim.

Okrenuvši se, uputio se prema telefonu, naručio kožne hlače u većoj veličini, a zatim se zavalio na otomanu.

Oči je prikovao na ormar.

Haljina s njegovog i Wellsinog združivanja i dalje je bila ondje, ugurana negdje straga – visjela je ondje gdje ju je stavio kad je odlučio krenuti naprijed.

Lassiter je bio u pravu: nije otišao daleko sa promjenama, a mogao je i bolje od toga. Ali, Bože, seksati se s nekim drugim? Kao pravi seks? Oduvijek je bila samo njegova Wellsie.

Sranje... ova noćna mora u kojoj je bio samo je postajala još veći košmar.

Ali, Bože, ona vizija koju je imao kad se probudio, u kojoj je njegova *šelan* bila još dalje na obzoru, još je više izbljedadjela, a njene umorne oči izmučene i sive poput krajolika...

Kucanje na vratima bilo je odveć snažno da bi bilo Fritzovo. »Uđi.«

John Matthew je provirio iza vrata. Dečko je bio odjeven u odjeću za borbu, naoružan do zuba i mračnog raspoloženja.

»Ideš li ranije van?« rekao je Tohr.

Ne, zamijenio sam sa Z.-em za smjenu – samo sam želio da znaš.

»Što nije u redu?«

Ništa.

Kakva laž. Istina je izlazila na vidjelo u oštrim rubovima njegovih riječi, a njegove ruke oblikovale su položaje znakovnog jezika s tvrdim kutovima na slovima. I nije želio pogledati nigdje drugdje osim u pod.

Tohr je pomislio na neuredni krevet na drugom kraju sobe i na činjenicu da je No'One ostavila jednu od svojih haljina na stolici pokraj komode.

»Johne«, rekao je. »Slušaj.«

Dečko ga nije ni pogledao. Samo je stajao ondje na pragu otvorenih vrata, obješene glave i spuštenih obrva, a tijelo mu se trzalo u želji da ode.

»Uđi na minutu. I zatvori vrata.«

John nije žurio i prekrižio je ruke nakon što ih je obojicu zatvorio unutra.

Sranje. Odakle početi?

»Mislim da znaš što se ovdje događa s No'One.«

To se mene ne tiče, došao je odgovor na znakovnom jeziku.

»Glupost.« Barem ga je to natjeralo da ga pogleda – kakva šteta, budući da mu je zbog toga nestala volja za otkrivanjem. Kako bi mu mogao objasniti što se događalo? »Ovo je složena situacija. Ali nitko neće zauzeti Wellsieno mjesto.« Sranje, to ime. »Zapravo, želim reći...«

Voliš li je?

»No'One? Ne, ne volim.«

Pa onda, kojeg vruga radiš ovdje – ne, nemoj mi odgovoriti. John je koračao uokolo ruku položenih na bokovima, a na njegovo oružje padala je meka svjetlost. *Mogu i sam pogoditi.*

Na tužan način, pomislio je Tohr, njegov je bijes bio častan. Sin koji je štitio uspomenu na svoju majku.

Bože, kako je to zaboljelo.

»Moram krenuti naprijed«, šapnuo je Tohr hrapavoga glasa. »Nemam drugog izbora.«

Dovraga s tim da nemaš. Kao što sam rekao, to se mene ne tiče. Moram ići. Vidimo se kasnije.

»Ako si samo na trenutak pomislio da je meni zabavno ovdje, potpuno si u krivu.«

Čuo sam vaše glasove. Znam točno koliko se zabavljate.

Otišao je zalupivši vrata za sobom.

Fantastično. Ukoliko ova noć postane još bolja, netko će izgubiti nogu. Ili glavu.

Trideset i šesto poglavlje

O pćenito govoreći, miris ljudske krvi nije bio ni blizu toliko zanimljiv kao miris *degrada* ili vampira. Istina, bio je jednako prepoznatljiv, pa si ipak morao obratiti malo pozornosti.

Kada je Xhex prebacila nogu preko svog Ducatija, iznova je onjušila zrak.

Definitivno ljudska krv, a dolazila je iz smjera zapadno od Iron Maska.

Provjerivši svoj sat, vidjela je da ima još malo dodatnog vremena prije sastanka i pozdrava – iako u normalnom tijeku svog posla ne bi ni prošla pokraj bilo kakvog nereda koji je uključivao ljudska bića, u svjetlu trenutnih događaja na crnom tržištu sišla je s motora, uzela ključ i dematerijalizirala se u tom smjeru.

Tijekom posljednja tri mjeseca u centru grada raširila se epidemija ubojstava. Pa... ništa čudno. Ali ona koja su je zanimala nisu bila povezana s međusobnim propucavanjima bandi iz automobila, niti brzopoteznim ubojstvima iz strasti, niti onima u kojima je krivac pobjegao s mjesta prometne nezgode. Njena skupina odnosila se na četvrtu veliku masu – ubojstva povezana s drogom.

Samo ne na onaj ustaljeni način.

Sve su smrti bile počinjene samoubojstvom.

Dileri su padali kao kruške s grane lijevo i desno – i zaista, kolike su šanse bile da toliko tih jebenih pizdonja dobije napadaj grižnje savjesti, i svi u isto vrijeme? Osim ako, naravno, netko nije ubacio moralni aditiv u gradski vodovod. U tom slučaju bi Trez ostao bez posla na nekoliko različitih razina – a to nije slučaj.

Ljudska je policija bila zbunjena. Vijesti su se proširile do nacionalne razine. Političari su se jako uzбудili i podigli na noge.

Čak je pokušala i sama njuškati uokolo poput Nancy Drewing, ali njen je tajming uvijek bio tipa *dekintirana si* ili *kasniš*.

A opet, već je znala odgovore na mnoga pitanja koja su ljudima visjela nad glavama: simbol za smrt na Starom jeziku na tim paketićima bio je ključ. I gle čuda, što je više momaka jelo vlastite metke, češće se pojavljivao taj simbol. Došlo je do toga da se nije samo pojavljivao na pakiranjima kokaina, već i heroina te *ecstasyja*.

Vampir koji je bio u pitanju, tko god on ili ona bila, postupno je prisvajao tržište. A nakon pretrpane ljetne sezone manipuliranja ljudskog smeća da se svojom rukom izbrišu iz genetskog bazena, uspjeli su ubiti cijelu demografsku

skupinu koja se bavila prodajom droge: sve što je ostalo bili su sitni preprodavači po uglovima ulica... i Benloise, opskrbljivač velikih riba.

Kad se materijalizirala iza parkiranog kombija, bilo je očito da je stigla na poprište netom nakon što se sve odigralo: na asfaltu su ležala dva momka nalikujući na blatnjave lokve, licem prema gore i mrtvih očiju. Obojica su imali pištolje u rukama i rupe u čeonom dijelu mozga, a automobil kojim su došli još je bio u leru i otvorenih vrata – para se uzdizala iz ispušne cijevi.

Međutim, nije ju zanimalo ništa od toga. Ono što joj je zapelo za oko bio je vampir koji je ulazio u sjajni Jaguar; njegova crna kosa imala je plavičasti odsjaj na svjetlosti koja je padala s visoko nadsvođenog prolaza.

Izgleda da je njen omjer dan/dolar krenuo uzlaznom putanjom.

Brzim pokretom materijalizirala se ispred njegovog automobila, i zahvaljujući činjenici da nije upalio prednja svjetla, mogla je sasvim dobro vidjeti njegovo lice obasjano lampicama s kontrolne ploče.

Vidi, vidi, vidi, pomisli ona kad mu je glava poletjela prema njoj.

Lagani smijeh kojim se mužjak oglasio odgovarao je ljetnim noćima: dubok, topao – i opasan kao nadolazeća munja. »Predivna Xhexania.«

»Assaile. Dobro došao u Novi svijet.«

»Čuo sam da si ovdje.«

»Također.« Kimnula je prema tijelima. »Koliko vidim, daješ svoj obol javnim interesima.«

Vampir je poprimio opaki izraz, onakav kakav je morala očekivati. »Pripisuješ mi zasluge za koje nisam zaslužan.«

»Aha. Baš.«

»Nije valjda da mariš za ove bezrepe štakore.«

»Marim za to što je tvoja roba našla put do moga kluba.«

»Kluba?« Elegantne obrve poletjele su u visinu iznad ledenih očiju. »Ti radiš s ljudima?«

»Držim ih na kratkoj uzici, to bi bio bolji izraz.«

»I ne odobravaš kemikalije.«

»Što su više pod utjecajem, bivaju sve nesnosniji.«

Duga stanka. »Dobro izgledaš, Xhex. Kao i uvijek.«

Pomislila je na Johna i način na koji je izbacio onog vampirskog glumca prije nekoliko mjeseci. S Assailom bi bio to drugačiji scenarij – John bi se mnogo više zabavio s prikladnijim protivnikom, a Assail je bio kadar učiniti bilo što.

Osjetivši žalac boli, upitala se bi li njen mužjak uložio trud u borbu za nju.

Stvari su se među njima promijenile i ne na dobar način. Sve te ljetne odluke da ostanu blizu i povezani posustale su pod zahtjevima njihovih noćnih

poslova, a oni njihovi kratki susreti više su produbljavali udaljenost među njima nego što su je liječili.

Do sada, na hladnom jesenjem vremenu, njihovi su posjeti bili teži i sve rjeđi. I sve manje seksualni, također.

»Što nije u redu, Xhex?« rekao je Assail tiho. »Mogu namirisati bol.«

»Precjenjuješ svoje čulo njuha – i svoj doseg, ako misliš da tako brzo možeš preuzeti Caldwell. Pokušavaš obuti cipele velikih njuški.«

»Želiš reći cipele tvoga šefa, Rhevengea.«

»Upravo tako.«

»To znači da ćeš doći raditi za mene nakon što se riješim svih suvišaka?«

»Ne, ni da mi ponudiš svoj život.«

»A što kažeš da ti ponudim tvoj?« Popratio je tu rečenicu osmijehom. »Oduvijek si mi se sviđala, Xhex. Ako ikada poželiš pravi posao, pronađi me – ja nemam problema s polutanima.«

Pa, nije li ta mala pošalica izazvala u njoj želju da mu razbije zube. »Žao mi je, sviđa mi se mjesto na kojem sam sada.«

»Prema tvom bi mirisu lako mogao zaključiti drugačije.« Kad je upalio motor automobila, tiho brujanje nagovještavalo je svakojake konje ispod poklopca. »Vidimo se.«

Mahnuvši joj ležerno, zatvorio se unutra, zaturirao motor i odvezao se dalje ugašenih prednjih svjetala.

Dok je piljila u mrtvace koje je ostavio za sobom, barem je sada znala ime, ali to je bila jedina dobra vijest. Assail je bio tip mušjaka kojem ni na trenutak ne smiješ okrenuti leđa. Kameleon bez savjesti, mogao bi biti tisuću različitih lica pred tisuću različitih osoba – a nitko nikada ne bi znao tko je on zapravo bio.

Na primjer, nije mu ni na trenutak povjerovala da ga je privlačila. Bio je to samo zlonamjerni komentar da joj poljulja tlo pod nogama. I upalilo mu je; ali ne iz razloga kojeg je on izmislio.

Bože, Johne...

Ovo sranje među njima ubijalo ih je oboje, ali bili su u klopci i nesposobni popraviti stvari; neposobni jednostavno pustiti sve.

Bio je to kaos.

Dematerijalizirajući se natrag k motociklu, sjela je na njega, stavila naočale da zaštiti oči i odvezla se dalje. Kada se uputila prema izlazu iz centra, projurila je pokraj flote policijskih patrolnih automobila s treptavim svjetlima i glasnim sirenama – tjerali su ih koliko su im gume dopuštale prema mjestu koje je ona maločas napustila.

Dečki, želim vam dobru zabavu, pomislila je.

Pitala se jesu li do sada smislili protokol za višestruka samoubojstva.

Ona je pak krenula u smjeru prema planinama na sjeveru. Bilo bi puno učinkovitije samo se dematerijalizirati, ali bio joj je potreban zrak da ispuše glavu, i nije postojalo ništa bolje za pročišćavanje lubanje kao sto i trideset kilometara na sat po seoskoj cesti. Hladni zrak joj je gurao pilotske naočale na nos, njena motociklistička jakna prilijepila joj se na grudi poput druge kože, te ga je potjerala i jače, ispruživši se i prislonivši se na motor – bila je jedno s makinom.

Dok se približavala palači Bratstva, nije bila sigurna zašto je pristala na ovo. Možda stoga jer je bila iznenađena pozivom. Možda je željela naletjeti na Johna. Možda je tražila nešto, bilo što, drugačije od ove magle tuge u kojoj je živjela.

A opet, možda je činjenica da ide na sastanak sa svojom majkom značila da će sranje samo postati još i gore.

Nekih petnaest minuta kasnije, skrenula je s ceste i uletjela ravno u *opsjenu* koja se uvijek nalazila na svom mjestu. Usporivši da ne udari u jelena ili stablo, postupno se penjala strmom planinom, stajući pred nizom vrata koja su bila slična onima što vode u centar za obuku.

Na svakom punktu pri sigurnosnim kamerama jedva da je čekala ; očekivali su je.

Nakon što je prošla posljednju barikadu, zašla je u veliki zavoj koji je vodio u dvorište, a srce joj se spustilo u utrobu. Prokletstvo, golema kamena kuća izgledala je jednako. Ali hajde, kao da bi se uopće promijenila? Kuća bi ostala u svom čvrstom stanju čak da netko baci nuklearnu bombu negdje na sjevernoistočnoj obali.

Ova utvrda, žohari i Twinkies⁹. To bi preživjelo.

Parkirala je Ducatija malo dalje od kamenih stuba koje su vodile prema ulaznim vratima, ali nije sišla s motora. Promatravši lučne dovratke, masivne izrezbarene ploče, kamene likove opakog izgleda koji su u ustima imali kamere – nigdje nije zapazila crveni tepih dobrodošlice.

Poanta svega bio je ulazak na vlastitu odgovornost.

Brza provjera sata rekla joj je već poznato: John je vani, bori se u dijelu grada koji je nedavno napustila.

Xhex je okrenula glavu nalijevo.

Mentalna rešetka njene majke nalazila se straga, u vrtovima iza kuće.

To je bilo dobro. Nije imala volje ulaziti unutra. Nije željela prijeći preko predvorja. Nije se željela prisjećati što je bila odjenula, o čemu je razmišljala i sanjala one noći kada su se združili.

Glupa fantazija o tome kakav će joj biti život.

---

⁹ Vrsta slatkiša od biskvita s kremastim punjenjem.

Dematerijalizirajući se ravno do udaljenog ruba živice koja je okruživala vrtove, nije imala problema s orijentacijom. Ona i John proljetos su lunjali ovuda, prolazili ispod napupalih voćaka pognutih glava, udisali zaboravljeni miris svježije zemlje, privijali se jedno uz drugo da pobijede hladnoću koja, oboje su znali, nije imala veze sa zrakom.

Tada je tako puno mogućnosti bilo pred njima. I s obzirom gdje su bili sada, doimalo se prikladnim da je sva ljetna toplina nestala, a to životonosno razdoblje cvjetanja u potpunosti je preskočeno: sada je lišće bilo na tlu, grane su opet bile ogoljene, i sve se objesilo.

Pa, nije li ova noć bila prava romantična razglednica?

Uputivši se u smjeru majčine rešetke, krenula je uz bok kuće te prolazila pokraj francuskih prozora sobe za bilijar i knjižnice.

No'One je bila dolje uz rub bazena; mirna figura osvijetljena plavičastim odsjajem vode koju će uskoro ispustiti.

Oho... pomislila je Xhex. Nešto se veliko promijenilo s tom ženkom, i kakva god ta promjena bila, uvelike je izmijenila njenu emocionalnu nadstrukturu. Rešetka joj je bila zbrkana, ali ne na loš način; više poput kuće koja se iz temelja renovirala. Bio je to dobar početak, pozitivna transformacija koja je vjerojatno počela prije dosta vremena.

»Bravo, Tohre«, zamumljala je Xhex tiho.

Kao da ju je čula, No'One je pogledala preko svog ramena – i u tom trenutku je Xhex shvatila da je njena kapuljača, inače uvijek podignuta, bila dolje; njena zaglađena, plava kapa od kose doimala se spletenom u pletenicu čiji je dugi kraj bio utaknut negdje ispod halje.

Xhex je pričekala da se njena rešetka osvijetli strahom.

Sveca mu, nešto se *doista* promijenilo.

»Hvala ti što si došla«, rekla je No'One kad joj se Xhex približila.

Njen je glas bio drugačiji. Malo dublji. Sigurniji.

Promijenila se na mnogo načina.

»Hvala ti na pozivu«, odgovorila je Xhex.

»Dobro izgledaš.«

»I ti također.«

Zastavši ispred svoje majke, odmjeravala je treptavo svjetlo iz bazena kako se pogirava na ženkinom savršeno dražesnom licu. I u tišini koja je uslijedila, Xhex se namrštila, a kroz njene senzorne receptore potekle su informacije, ispunjavajući sliku.

»Zapela si«, rekla je, pomislivši koliko je to bilo ironično.

Obrve njene majke su se podigle. »Zapravo... jesam.«

»Smiješno.« Xhex je pogledala prema nebu. »I ja također.«

Dok je gledala u snažnu, ponosnu ženu pred sobom, No'One je osjetila čudnovatu povezanost sa svojom kćeri: nemirni odsjaji iz bazena treperili su po tim grubim, ozbiljnim crtama lica, a njene sive i metalne oči odražavale su oštru napetost.

»Onda, ti i Tohr, ha«, rekla je Xhex ležerno.

No'One je podigla ruke da sakrije vruće rumenilo na obrazima. »Ne znam kako da odgovorim na to.«

»Možda to i nisam trebala spomenuti. Samo – da, um ti je prepun toga.«

»Zapravo i nije.«

»Lažljivice.« Nije to bila optužba ili osuda. Samo činjenično stanje.

No'One se okrenula prema vodi i podsjetila se da njena kći kao polovični *simpat* može znati istinu, a da ona ne izgovori ni riječ.

»Ja nemam pravo na njega«, promrsila je, promatrajući uzburkanu površinu bazena. »Nemam pravo ni na jedan dio njega. Ali to nije razlog zbog kojeg sam te pozvala.«

»Tko kaže?«

»Molim?«

»Tko kaže da on nije tvoj?«

No'One je odmahнула glavom. »Ali ti znaš sve odgovore.«

»Ne, ne znam. Ako ti želiš njega i on želi tebe...«

»On mene ne želi na te načine.« No'One je zagladila kosu iako nije imala ni pramena na licu. Najdraža Čuvarđjevo, srce joj je tako snažno tuklo. »Ne mogu... ne bih smjela govoriti o tome.«

Bilo je sigurnije ne razgovarati s drugima – znala je kako se Tohru ne bi svidjelo da se o njemu špekulira.

Eto, slijedi duga tišina.

»Johnu i meni ne ide baš najbolje.«

No'One je pogledala prijeko i zadigla obrve čuvši kćerin iskreni glas. »Ja... ja sam se pitala. Već odavno te nema ovdje, a on nije baš sretan. Nadala sam se drugačijem ishodu na mnogim razinama.«

Uključujući i odnos između njih dvije.

I zaista, Xhexine su riječi bile istinite. Svaka je bila u klopci – ne baš ujedinjenje kakvom se nadala. Međutim, prihvatila bi bilo kakvu zajedničku osobinu koja se pojavi.

»Mislim da veza između tebe i Tohra ima smisla«, rekla je najednom Xhex, kada je započela koračati uz rub bazena. »Sviđa mi se.«

No'One je ponovno podigla obrve i razmotrila pravilo o nepričanju. »Doista?«

»On je dobar mužjak. Stabilan, pouzdan – i da, prokleta tragično je ono što se dogodilo njegovoj obitelji. John je tako dugo bio zabrinut za njega – znaš, ona je bila jedina majka koju je John ikada imao. Mislim na Wellsie.«

»Jesi li je upoznala?«

»Ne formalno. Ona nije bila tip žene koja bi izlazila na mjesta gdje sam ja radila, i Bog zna da nikada nisam bila dobrodošla onamo gdje je bilo Bratstvo. Ali bila sam svjesna njene reputacije. Tvrd orah – bez dlake na jeziku, plemenita ženka u tom smislu. Mislim da je *glimera* nije baš obožavala, i činjenica da nije marila za njih bio je još jedan plus na njenoj strani, barem što se mene tiče.«

»Njihov je život bio prava ljubavna priča.«

»Da, prema onome što sam čula. Iskreno, iznenađena sam što je smogao snage da krene dalje, ali drago mi je da jest – to je tebe uvelike promijenilo nabolje.«

No'One je duboko udahнула i osjetila blizinu suhog lišća. »On nema izbora.«

»Molim?«

»Nije moje da ispričam njegovu priču, ali dovoljno je reći ovo: kada bi mogao izabrati drugačiji put, on bi to i učinio.«

»Ne razumijem na što ciljaš.« Budući da No'One nije ponudila objašnjenje, Xhex je slegnula ramenima. »Poštujem tvoje granice.«

»Hvala ti. Drago mi je što si došla.«

»Iznenaduje što me želiš ovdje.«

»Iznevjerila sam te previše puta da bih to nabrojala.« Kada se Xhex vidljivo stresla, No'One je kimnula.

»Kada sam prvi put došla ovdje, bila sam preplavljena osjećajima, izgubljena i usamljena – iako sam poznavala jezik. Međutim, želim da znaš da si ti pravi razlog zbog kojeg sam došla. Večeras je došlo vrijeme da ti se ispričam.«

»Za što?«

»Jer sam te napustila na samom početku.«

»Isuse...« Ženka je protrljala svoju kratku kosu, a njeno moćno tijelo se trzalo kao da samu sebe prisiljava da ne pobjegne. »Ah, slušaj, nemaš se za što ispričavati. Ti nisi tražila da te...«

»Ti si bila mlado, tek rođeno na ovaj svijet, bez *mamen* da se brine o tebi. Ostavila sam te da se sama boriš u trenutku kada nisi mogla puno više učiniti, osim plakati za toplinom i utjehom. Tako mi je žao, moja kćeri.« Položila je ruku na svoje srce. »Toliko mi je dugo trebalo da pronađem svoj glas i prave riječi, ali znaj da sam ovo vježbala u svom umu satima. Želim da ono što kažem bude ispravno, jer je sve od prvog dana između nas bilo pogrešno – i svemu sam ja kriva. Bila sam toliko sebična, nedostajalo mi je hrabrosti, i ja...«

»Stani.« Xhexin je glas bio napet. »Molim te, samo stani...«

»Da, ja sam pogriješila što sam ti ikada okrenula leđa. Pogriješila sam što sam čekala ovako dugo. Ali ovo...« Lupnula je nogom. »Ove noći otkrit ću ti sve svoje greške, kako bih ti se mogla zakleti svojom ljubavlju, makar ona bila nesavršena ili neželjena. Ne zaslužujem zvati se tvojom majkom, ili tebe zvati svojom kćeri, ali možda se među nama može razviti... prijateljstvo. Ja mogu razumjeti ako je i ono neželjeno, i znam da nemam prava išta zahtijevati od tebe. Samo želim da znaš da sam ja ovdje, i moje srce i um su otvoreni da doznam tko si ti... i što si ti.«

Xhex je jednom trepnula, a onda ostala bez riječi. Kao da je ono što joj je rečeno naišlo na lošu radijsku frekvenciju te je bila prisiljena nagađati značenje njenih riječi.

Nakon jednog trenutka, ženka je grubo rekla: »Ja sam *simpat*. To znaš, zar ne? Izraz >polutan< ne znači ništa kada >polu< označava grehoždera.«

No'One je uzdigla bradu. »Ti si plemenita ženka. To je ono što ti jesi. I ja ne marim za sastav tvoje krvi.«

»Mene se užasavaš.«

»Svega sam se nekad užasavala.«

»I sigurno vidiš tog mužjaka u mom licu. Svaki put kad me pogledaš, sigurno se sjećaš onoga što je učinjeno.«

Na to je No'One teško progutala. Vjerojatno je taj dio bio točan, ali bio je i najmanje važan detalj za njihov napredak: vrijeme je da to dokaže svojoj kćeri. »Ti si plemenita ženka. To je ono što ja vidim. Ništa više... *i ništa manje*.«

Xhex je trepnula nekoliko puta.

Zatim se bacila naprijed i No'One je shvatila da se nalazi u snažnom, sigurnom zagrljaju.

Nije ni trenutka oklijevala da uzvрати tu pažljivu gestu.

Dok se privijala uz kćer, pomislila je kako se opraštanje najbolje može izraziti dodirima. Riječi ne mogu ni opisati sve nijanse značenja ovog zagrljaja kojeg je u trenutku svoje najveće agonije izbjegla, ovo privijanje vlastite krvi na svoja njedra, podupiranje ženke, pa makar i na kratak trenutak, koju je tako sebično povrijedila.

»Moja kćeri«, rekla je napukloga glasa. »Moja predivna, snažna... plemenita kćeri.«

Drhtavom rukom je obujmila Xhexin potiljak i okrenula ženkinu glavu kako bi je mogla položiti na svoje rame, baš kao da na sebe privija bebu. A onda ju je laganim, nježnim dodirima gladila po kratkoj kosi.

Bilo je sasvim nemoguće reći da je bila zahvalna na ičemu što joj je onaj *simpat* učinio. Ali ovaj je trenutak izvadilo onaj žalac boli, ovaj važni trenutak kada je osjetila kao da je krug koji je imao svoj začetak u njenoj maternici

napokon bio završen – dvije polovice koje su dugo razdvojeno životarile sada su se ponovno ujedinile.

Kada se Xhex naposljetku odmaknula, No'One je zadahtala. »Ti krvariš?« Podigavši ruku do kćerinog obraza, dlanovima je brisala crvene kapljice. »Pozvat ću doktoricu Jane.«

»Ne brini se za to. To je samo... da, nikakav razlog za zabrinutost. To je način na koji ja plačem.«

No'One je dlanovima obujmila Xhexino lice i odmahнула glavom u čudu. »Ti zapravo nisi poput mene.« Kada je ženka naglo svrnula pogled, rekla je: »Ne, to je dobro. Ti si tako jaka. Tako moćna. Volim to kod tebe – volim sve na tebi.«

»Ne misliš to zaista?«

»Tvoja *simpatska* strana... to je blagoslov na mnogo načina.« Kada se Xhex htjela usprotiviti, No'One ju je prekinula. »Pružati ti zaštitni sloj i brani te od... stvari.«

»Možda.«

»Definitivno.«

»Znaš što? Ja nikada nisam bila ljuta na tebe. Želim reći da ja razumijem zašto si učinila to što jesi. Na ovaj si svijet donijela grozotu.«

»Nemoj *nikada* više upotrijebiti tu riječ preda mnom«, graknula je No'One. »Ne kada govoriš o sebi. Je li ti jasno?«

Xhex se duboko nasmijala, podigavši ruke u obranu. »OK.«

»Ti si čudo.«

»Prije bih rekla prokletstvo.« Kada je No'One otvorila usta da joj proturječi, Xhex ju je prekinula. »Gledaj, cijenim sve ovo. Doista je lijepo od tebe. Ali ja ne vjerujem u leptiriće i jednoroge, a ne bi ni ti trebala. Znaš li što sam ja bila ovih posljednjih... Bože, svih ovih godina koliko ih pamtim?«

No'One se namrštila. »Radila si u ljudskom svijetu, ne? Vjerujem da sam to jednom čula.«

Xhex je podigla svoje blijede ruke, savijala prste kao da su pandže i ispravljala ih. »Bila sam plaćeni ubojica. Plaćali su mi da lovim ljude i ubijam ih. Posvuda po meni je tuđa krv, No'One – i trebaš toga biti svjesna prije nego isplaniraš naše dražesno ujedinjenje. A opet, drago mi je da si me pozvala ovdje, i sve ti je i više nego oprošteno – ali nisam sigurna da imaš realističnu sliku o meni.«

No'One je tutnula ruke u rukave svoje haije. »I dalje se time baviš?«

»Ne, ni za Bratstvo ni za mog bivšeg šefa. Ali u ovom poslu gdje se trenutno nalazim? Ako bih morala ponovo upotrijebiti te vještine, učinila bih to bez oklijevanja. Ja štitim svoje, i ako mi se netko ispriječi na putu – učinit ću što moram. Takva sam.«

No'One je proučavala njeno lice, taj grubi izraz, to napeto, mišićavo tijelo – i vidjela što se nalazilo ispod te snage: Xhex je bila ranjiva, kao da samo čeka da joj netko okrene leđa, isključi je, odgura je ustranu.

»Mislim da je to sasvim u redu.«

Xhex je doslovno poskočila. »Što?«

No'One je još jednom uzdigla bradu. »Okružena sam mužjacima koji žive po istim načelima. Zašto bi išta bilo drugačije samo stoga jer si ti ženka? Ja sam ponosna na tebe. Bolje je biti agresor nego trpjeti agresiju – radije bih da si takvog stanja uma nego drugačijeg.«

Xhex je s drhtajem udahnula. »Bože... prokletstvo... nemaš pojma koliko mi je trebalo čuti te riječi.«

»Rado ću ih ponoviti, ako želiš...«

»Nisam nikada ni pomislila. Drago mi je da si ovdje. Drago mi je da si me pozvala. Drago mi je...«

Nije završila rečenicu i No'One se nasmiješila, a u njenim se grudima upalilo veliko, sjajno svjetlo. »I meni također. Možda, ako imaš... kako to oni kažu, slobodnog vremena? Mogli bismo provesti nekoliko sati zajedno?«

Na Xhexino lice izmigoljio se mali smiješak. »Smijem li te nešto zamoliti?«

»Bilo što.«

»Jesi li se ikada vozila na motociklu?«

»Što je to?«

»Dođi sa mnom pred kuću. Pokazat ću ti.«

Trideset i sedmo poglavlje

Tohr se vratio na kraju noći s dva zamrljana bodeža, bez municije i s gadnom modricom na nozi zbog koje je šepao poput zombija.

Prokleta željezna poluga. A opet, osveta tom određenom *degradu* bila je poprilično zabavna. Za bolje raspoloženje ništa se nije moglo usporediti s brušenjem lica neprijatelja.

Asfalt je bio njegov prijatelj.

Bila je to naporna i duga noć za sve njih – što je bilo dobro. Sati su proletjeli, iako je bazdio na pokvareno meso od sve te crne krvi, a njegove nove kožne hlače trebaju zakrpu s jedne strane. Osjećao se puno bolje nego onda kada je tek izašao na teren.

Borba i jebanje, kao što je Rhage uvijek govorio. Te su dvije stvari neusporedivo najbolje popravljale raspoloženje.

Kakva šteta što činjenica da je bio hladnije glave nije značila da je nešto i bilo drugačije. Isto ga je sranje čekalo kada se vratio kući.

Ušavši u vestibul, započeo je ritual razoružavanja – raskopčao je prsnu i ramenu futrolu za oružje, te opasač. Miris svježe ispečene janjetine s ružmarinom ispunio je predvorje, a brzi pogled u blagovaonicu pokazao mu je da su *slugani* sve propisno postavili: srebrnina i kristal su blistali. Ostali su se već počeli okupljati za Posljednji obrok.

No'One nije bila među njima, ali to je i običaj.

Potrčavši stepenicama, nije mogao zaniijekati erekciju koja je postajala sve kruća i kraća dok se penjao sve više. Ipak, to ga nije činilo sretnim.

I sam znaš, kao i ja, koliko stvari još nisi učinio.

Kada je došao do svojih vrata, zahvatio je kvaku i zatvorio oči. A onda, gurnuvši vrata da se širom otvore, rekao je: »No'One?«

Smjena joj je trebala završiti prije nekih sat vremena – Fritz je inzistirao na tome da ona uzme malo vremena da se stigne spremiti za večera; nešto protiv čega se u početku borila, ali izgleda da je u posljednje vrijeme to uvelike iskorištavala, jer je *jacuzzi* uvijek bio vlažan pri odvodu kad bi se on vratio iz borbe.

Nadao se da ju neće uhvatiti u kadi. Želio se otuširati, a nije znao kako se ponijeti u situaciji kada bi njih dvoje u kupaonici bili goli.

I sam znaš, kao i ja...

»Začepi.« Spustio je oružje i počeo svlačiti majicu i čizme. »No'One? Jesi li ovdje?«

Namrštivši se, provirio je u kupaonicu i tamo pronašao prazninu.

U zraku nije bilo miomirisa. U kadi nije bilo vode koja je otjecala. Ručnici su bili na mjestu.

Čudno.

Smušene glave, vratio se natrag u hodnik i krenuo prema glavnom stubištu te dobro iskoristio vrata skrivena ispod ulaza. Dok je hodao podzemnim tunelom, pitao se nije li možda u bazenu?

Nadao se da nije. Batina mu se molila da jest.

Pobogu, nije više znao što da misli.

Eto, nije plutala ondje, naga ili drugačija. I nije bila u prostoriji s perilicama i sušilicama. Niti u sobi s utezima, niti u svlačionici, niti je preslagivala ručnike u teretani. Također, nije bila ni u klinici da na police stavlja svježe opranu odjeću za liječnike.

Nije bila tamo.

Bilo mu je potrebno upola manje vremena da se vrati natrag u palaču, a kada je ušao u kuhinju, sve što je tamo pronašao bili su *slugani* koji su žurno pripremali večera.

Uključivši svoje osjete za krv prvi put, otkrio je da uopće nije bila u palači.

Žestoka panika prohujala je kroz njega, od čega mu je čak zazujalo u glavi.

Ne, čekaj, to je bio zvuk motocikla?

Duboko, tutnjavo zavijanje nije mu imalo smisla. Osim ako Xhex nije došla iz nekog razloga – što je bila dobra vijest za Johna.

No'One je bila ispred kuće. Upravo sada.

Tragajući za krvi u svojim žilama, potrčao je preko predvorja, sjurio se kroz vestibul, i ukopao se na mjestu pri gornjoj stepenici glavnog ulaza.

Xhex je sjedila na svom Ducatiju i njena crna figura u koži savršeno je prijanjala na motor. A odmah iza nje? No'One je bila na istom sjedalu, spuštene kapuljače – njena kosa pravi je kovrčavi nered, njen osmijeh velik kao sunce.

Izraz njenog lica promijenio se čim ga je ugledala i postala je napeta.

»Hej«, rekao je, osjetivši da mu se bilo vraća na normalan broj otkucaja.

Iza sebe je osjetio da je netko drugi također izašao kroz vestibul. Bio je to John.

Xhex je pogledala u svog mužjaka i kimnula, ali nije ugasila motor. Pogledavši preko ramena, upitala je: »Jesi li dobro, mama?«

»Da, doista.« No'One je čudnim pokretom skliznula, a njena se halja ponovno spustila do njenih stopala i kao da joj je laknulo što je vesela vožnja napokon gotova. »Vidimo se sutra navečer?«

»Da. Pokupit ću te u tri sata.«

»Savršeno.«

Dvije su se ženke nasmiješile jedna drugoj takvom lakoćom da je gotovo zaplakao: među njima se stvorila neka vrsta nečega... i ako on nije mogao vratiti svoju Wellsie i svog sina... da, bilo bi mu drago da No'One pronađe svoju pravu obitelj.

Izgleda da je korak u pravom smjeru bio načinjen.

Kada se No'One započela uspinjati stepenicama, John je zauzeo njeno mjesto i sišao prema motociklu. Tohr ju je želio pitati kamo su otišle, što je radila, što su rekle jedna drugoj. Ipak, podsjetio se da usprkos njihovom zajedničkom dijeljenju postelje nije imao nikakva prava postaviti ijedno od tih pitanja.

I to mu je točno reklo koliko zapravo daleko nisu stigli.

»Jesi li se zabavila?« upitao je kada se povukao i pridržao joj vrata da može ući.

»Da, jesam.« Skupila je skute svoje halje i odšepala u vestibul. »Xhex me provozala na motociklu – ili je pravilnije motoru?«

»Oboje je ispravno.« Smrtna zamka. »Sljedeći put ipak stavi kacigu.«

»Kacigu? Misliš kao jahaću?«

»Ne baš. Govorimo o nečemu ipak malo čvršćem od baršuna s povezom za bradu. Ja ću ti nabaviti jednu.«

»Oh, hvala ti.« Zagladila je plave pramenove koji su letjeli posvuda. »Bilo je tako... uzbudljivo. Poput letenja. U početku me bilo strah, ali vozila je polako. Kasnije mi se sviđjelo. Vozili smo jako brzo.«

Pa, nije li se od toga usrao u gaće?

I prvi put, shvatio je da želi da nju jest bilo strah. Taj Ducati nije bio ništa više od motora s prokletim sjedalom pričvršćenim na njemu. Jedan trzaj stražnjeg dijela i ta njena nježna koža bila bi samo crvena boja na cesti.

»Da... to je odlično.« U svojoj glavi joj je držao prodiku o sigurnosti koja je sadržavala osnovna načela kinetičke energije i medicinskih izraza poput *hematoma* i *amputacije*. »Jesi li spremna za večeru?«

»Izgladnjela sam. Sav taj svježi zrak.«

Izvana mu je do ušiju doprla rika onog motora dok se udaljavao, a onda je John ušao unutra blijed kao smrt.

Dečko je otišao ravno u sobu u bilijar, a sto posto nije tražio prženi kikiriki s medom – ipak, neće razgovarati s njim. Proketo mu je jasno to dao do znanja na početku večeri.

»Hajdemo«, rekao je Tohr. »Idemo sjesti.«

Uobičajeni cvrkut razgovora oko stola utihnuo je kada su ušli unutra kroz nadsvođeni prolaz, ali bio je previše usredotočen na ženu koja je hodala pred njim da bi mario. Pomisao da je bila u vanjskom svijetu sama i vozila se po noći zajedno s Xhex, učinila ju je nekako drugačijom.

Ona No'One koju je poznavao ne bi nikada izvela takvo nešto.

I, sranje... iz nekog razloga, tijelo mu se uzбудilo od same pomisli na nju u odjeći drugačijoj od haljine, kako jaše onu makinu, raspletene kose i odvozi se u noć.

Kako bi izgledala u trapericama dobroga kroja koji je grlio žensku stražnjicu i tjerao mužjaka na jahanje?

Najednom, zamislio ju je голу i prislonjenu na zid, raširenih nogu, raspletene kose, a rukama se milovala po grudima. Poput dobrog dečka, on je bio dolje na koljenima, ustima prislonjen na njeno slatko mjesto, a jezikom je lizao sve ono što je dobro istražio svojim prstima.

Lizao ju je i osjećao njeno tijelo na svom licu kada bi se izvila i napela.

Rezanje koje je izašlo iz njega bilo je dovoljno glasno da odjekne tihom prostorijom. Dovoljno glasno da natjera No'Oneino iznenađeno lice da se osvrne preko ramena. Dovoljno glasno da ispadne totalna budala.

Da prekrije svoje tragove, pažljivo je izvlačio njenu stolicu ispod stola. Kao da izvodi operaciju na mozgu.

Kada je No'One sjela, miris njenog uzbuđenja dolepršao mu je u nos, i gotovo se morao sam zadaviti da spriječi osolobađanje još jednog režanja koje mu je vibriralo u prsima.

Smjestivši se na svoje mjesto, erekcija mu je bila uvelike priklještena iza rasporka, i to je bilo baš dobro. Možda će se tako presjeći cirkulacija krvi i seronja će se ispuhati – samo... pa, uzevši u obzir teoriju o prstenovima za penise, vjerojatnije će se dogoditi suprotno.

Fantastično.

Podigao je svoj ubrus i oslobodio ga elegantnog držača.

Svi su buljili u njega. No'One. Bratstvo. Njihove *šelane*. Čak i *slugani* koju još nisu počeli s posluživanjem jela.

»Što je?« promrsio je, položivši damastnu tkaninu preko svog krila.

I u tom je trenutku shvatio da nije obukao majicu. I da No'One nije vratila kapuljaču na glavu.

Teško je bilo reći tko je privlačio više pažnje. Vjerojatno ona, jer većina prisutnih nije nikada vidjela njeno lice.

I prije nego je bio svjestan, gornja mu se usna skvrčila iznad izduženih očnjaka, te je svakog mužjaka pogledao u oči, a potom tiho i opakao siktao na njih. Usprkos činjenici da su svi bili sretno združeni. I njegova braća. I nije imao pravo biti teritorijalan.

Mnoge su obrve poletjele u nebo. Nekoliko je ljudi zamolilo još jednu rundu onog što su već pili. Netko je počeo ležerno zvižducati.

Kada je No'One nespretno vratila kapuljaču na glavu, ostali su započeli voditi čudne razgovore o vremenu i sportu.

Tohr je samo protrljao sljepoočnice. Teško je bilo reći zbog čega ga je zaboljela glava.

Toliko je toga bilo u ponudi.

Na kraju, objed je prošao bez daljnjih incidenata. A opet, u nedostatku tuče hranom ili požara u kuhinji, bilo je teško zamisliti što bi bilo vrijedno drugog čina njegovog poskoka kobre na Bratstvo.

Kad su stvari završile, on i No'One su žurno krenuli van iz blagovaonice – ali ne iz istog razloga.

»Moram sada ići na posao«, rekla je kada su stigli do stubišta. »Nije me bilo cijelu noć.«

»Možeš to nadoknaditi tek kad padne noć.«

»To ne bi bilo u redu.«

Našavši se na rubu da joj kaže da bi trebala umjesto toga ići u krevet, shvatio je da je No'One u posljednjih nekoliko mjeseci provodila vrijeme samo s njim: da, naravno, ona je i radila, ali to je činila sama, a tijekom obroka uvijek je bila tiha.

Pa, ako bolje razmisli o tome... kad su bili na katu, ili su spavali ili se tjelesno upražnjavali. Tako da zapravo ni s njim nije razgovarala.

»Gdje ste ti i Xhex bile?«

»Posvuda. Dolje, sve do rijeke. U gradu.«

Nakratko je zatvorio oči na onaj dio *u gradu*. A onda se morao zapitati zašto je on nikada nije nikamo odveo. Ako nije bio na dužnosti, vrijeme je provodio dolje u teretani ili bi čitao u krevetu, čekajući nju da završi s poslom. Nikada mu nije ni palo na pamet da bi mogao s njom raditi nešto u vanjskom svijetu.

To je zbog toga jer si ju skrivao najbolje što si mogao, javila se njegova savjest.

Svejedno. Uvijek je radila!

»Hej, čekaj minutu! Zašto ti nikada ne daju slobodnu večer?« zahtijevao je namrgođeno nakon što je zbrojio dva i dva. Sranje, kojeg je vruga taj batler radio – tjerao ovu ženu da radi do iznemoglosti?

»Oh, ali ih ja nikada ne koristim. Ne sviđa mi se samo besposleno sjediti.«

Tohr je palcem protrljao obrvu.

»Ispričaj me«, promrmljala je, »idem dolje u centar za obuku i odmah započeti s poslom.«

»Kada ćeš biti gotova?«

»Vjerojatno oko četiri popodne.«

»OK.« Kada se okrenula od njega, stavio joj je ruku na podlakticu. »Slušaj, ako ideš u svlačionicu tijekom dana, uvijek pokucaj i najavi svoj ulazak, OK?«

Posljednja stvar što je ikome trebala bila je da ugleda kojeg iz Bratstva bez odjeće.

»Oh, naravno. Uvijek to činim.«

Kada je nestala skrenuvši za uglom, promatrao je njen hod – šepavi joj je lik odražavao urođeno dostojanstvo kojem, najednom je osjetio, nije odavao zasluženu počast.

»Zaboravio si na naš spoj?«

Pogledavši udesno, odmahnuo je glavom Lassiteru. »Nisam raspoložen.«

»Smola. Hajde, sve sam već pripremio.«

»Gledaj, bez uvrede, ali sada nisam baš najbolje društvo...«

»Kada si ti uopće dobro društvo?«

»Ja doista ne...«

»Bla, bla, bla. Začepi njušku i pokreni to svoje dupe.«

Kada ga je anđeo ščepao i povukao, Tohr je odustao od protivljenja i dopustio da ga ovaj vuče gore po stubištu i niz hodnik s kipovima – i van na drugu stranu. Prošli su pokraj njegove sobe, soba Bratstva, pokraj apartmana Z.-a, Belle i Nallae. Ušli su u odaje za poslugu i uputili se do ulaza u kinodvoranu.

Tohr se ukopao na mjestu. »Ako je ovo još jedan maraton *Bea-chesa*¹⁰, ja ću ti *beteirati* dupe dok te ne bude tako boljelo da nećeš moći ni sjesti.«

»Oh, vidi ti njega! Pokušavaš biti smiješan.«

»Ozbiljno, ako u tebi ima imalo suosjećanja, pustit ćeš me da odem u krevet.«

»Imam M&M s kikirikijem.«

»Nije moj stil.«

»Groždice.«

»Ne.«

»*Sam Adams*¹¹.«

Tohru su se suzile oči. »Hladan?«

»Ledeno hladan.«

Tohr je prekrižio ruke na prsima i sam sebi rekao da neće lupati nogama poput petogodišnjaka. »Želim *Milk Duds*¹².«

»Imam ih. I kokice.«

Opsovavši, Tohr je trzajem otvorio vrata i spustio se u polutamnu, crvenu špilju. Anđeo se pobrinuo da sve glatko teče nakon što su se popeli gore: duboke

¹⁰ Film iz 1988. s Bette Midler u glavnoj ulozi.

¹¹ Vrsta piva.

¹² Vrsta karamela umočenih u čokoladu.

palače za njihove stražnjice su aktivirane. Boce *Sam Adamsa* bila je s dodatnom zalihom u kanti leda na podu. Nevjerojatan izbor kaloričnih grickalica, i da, žuta kutija *Milk Duds*. I proklete kokice.

Sjeli su jedan pokraj drugog i izbacili podložak za stopala.

»Reci mi samo da ovo nije erotski film iz pedesetih«, promrmljao je Tohr.

»Ma, ne. Kokice?« rekao je anđeo nakon što je pokrenuo film i ponudio mu zdjelu. »S više maslaca – onaj dobri, plastični. Ne ono sranje od pravih krava.«

»Sada sam OK.«

Gore na zaslonu prikazivala se uvodna špica nekog filmskog studija s hrpom zahvala. A onda su se pojavili starac i starica – sjedili su na kauču i razgovarali.

Tohr je potegao iz svoje boce. »Što je, dovraga, ovo?«

»Kada je Harry sreo Sally.«

Tohr je spustio dugovratu s usana. »Što?«

»Začepi. Nakon ovoga, pogledat ćemo epizodu *Slučajnih partnera*. Onda *Afera za pamćenje* – onaj dobri stari film, a ne ova glupost s Warrenom Beattyjem. Zatim *Kraljevna nevjesta*...«

Tohr je bokom pritisnuo dugme i uspravio stolicu. »OK. Dobro. Želim ti dobru zabavu s ovim.«

Lassiter je pritisnuo *pauzu* i ščepao njegovo rame kao kliještima. »Jebote, sjedni. Gledaj i uči.«

»Što da učim? Koliko zapravo mrzim romantične komedije? Hajde da se obojica pomirimo s tim i pusti me.«

»Treat će ti ovo.«

»Za moju drugu karijeru pizde?«

»Jer se moraš prisjetiti kako biti romantičan.«

Tohr je odmahnuo glavom. »Ne. Nema šanse. Neće se dogoditi...«

Kada je uskočio na vlak *samo preko mog mrtvog tijela*, Lassiter ga je nastavio tresti rukom. »Moraš se prisjetiti da je to moguće, prijatelju.«

»Dovraga, moram...«

»Zapeo si, Tohre. I gdje ti možda imaš vremena prdjeti uokolo, Wellsie nema taj luksuz.«

Tohr je ušutio, sjeo natrag i počeo kidati etiketu s boce piva. »Ja ne mogu to učiniti, stari. Ne mogu se pretvari da se osjećam... tako.«

»Nešto kao da se ne možeš seksati s No'One? Pa dobro, koliko dugo ti planiraš nastaviti s tim gdje ste sad?«

»Sve dok ti ne nestaneš. Dok Wellsie ne bude slobodna i ti ne odeš.«

»I kako ti ide s tim? Sviđa ti se onaj san s kojim si se probudio danas?«

»Filmovi mi neće pomoći«, rekao je nakon jednog trenutka.

»Što ćeš onda drugo učiniti? Drkati u svojoj sobi dok se No'One ne vrati s posla – a onda drkati pokraj nje? Oh, čekaj, pusti me da pogodim – besciljno hodati uokolo. To nikada ranije nisi učinio.« Lassiter je Tohru u lice gurnuo zdjelu koju mu je ranije ponudio. »Što će *tebe* koštati ako ostaneš ovdje sa mnom? Začepi i jedi svoju polovicu kokica, seronjo.«

Tohr je prihvatio ono što mu je nabio na nos jer je bilo to ili će završiti krila punog kokica.

Jedan sat i trideset šest minuta kasnije, morao je pročistiti grlo kada je Meg Ryan rekla Billyju Crystalu da ga je mrzila usred zabave na Staru godinu.

»Umak sa strane«, rekao je Lassiter ustavši. »Odgovor na sve.«

Minutu kasnije na ekranu se pojavio mladi Brace Willis, a Tohr je nebu odaslao svoje zahvale. »Ovo je mnogo bolje. Iako, treba nam još piva.«

»Riješena stvar.«

Još svijetlog piva i vrijeme je proletjelo dok su gledali dvije epizode *Slučajnih partnera*, uključujući božićnu epizodu kada su glumci zajedno s ekipom sa seta zapjevali u posljednjoj sceni.

Da, to ga *nije* natjeralo da ponovno pročisti svoje grlo.

Doista. Uopće nije.

A onda su pokušali izdržati *Aferu za pamćenje* – barem dok se Lassiter nije sažalio nad obojicom i započeo pritiskati tipku za premotavanje naprijed.

»Cure kažu da je ovaj najbolji«, promrsio je anđeo, pritisnuvši ponovno tipku i onaj je ubrzano odglumio scenu. »Možda je ipak bio pogreška.«

»Amen.«

OK, film o kraljevni nije bio toliko loš – sranje je na mjestima bilo i smiješno. I, da, bilo je... *cool* kada se par ujedinio na kraju. Nadalje, svidio mu se Columbo u ulozi djeda. Ali nije mogao reći da ga je išta od ovog najednom pretvorilo u Casanovu.

Lassiter je pogledao prema njemu. »Nismo još gotovi.«

»Samo me natoči pivom.«

»Pitaj i dat će ti se.«

Anđeo mu je pružio novu bocu i nestao u projekcijskoj sobi da zamjeni DVD. Kada se vratio na mjesto gdje su sjedili, ekran se osvijetlio.

Tohr je poskočio u svom sjedalu. »Kojeg vruga radiš?«

Kada se Lassiterovo ogromno tijelo isprijecilo projekciji na ekranu, lice i prsa mu je prekrilo gigantski par treskavih dojki. »*Adventures in the MILFy Way*. Istinski klasik.«

»To je pornić!«

»Pa, da.«

»OK, *neću* s tom sjediti i gledati ovo.«

Anđeo je i dalje stajao na nogama i slegnuo ramenima. »Samo sam se želio uvjeriti da znaš što propuštaš.«

Stenjanje je odjekivalo kroz zvučni sustav kada su te ogromne sise izgledale kao da pljuskuju Lassitera po glavi.

Tohr je prekrpio oči na taj užas. »Ne! Neću to gledati!«

Lassiter je prekinuo film, zvukovi su nestali. Brza provjera prstiju uvjerila ga je da je pritisnuo stop, a ne pauzu, hvala Bogu.

»Samo pokušavam doprijeti do tebe.« Lassiter je sjeo, otvorio pivo i izgledao umorno. »Stari, ovo sranje s anđelima... tako je jebeno teško utjecati na bilo što. Nikada ranije nisam imao problema sa slobodnom voljom, ali pobogu, volio bih da te mogu čarolijom prebaciti ondje gdje trebaš biti, kao u onoj seriji *I Dream of Jeannie*.« Kada se Tohr trgnuo, anđeo je promumljao: »Iako, u redu je. Nekako ćemo te dovesti tamo.«

»Zapravo, upravo te zamišljam u ružičastoj haremskoj haljini.«

»Hej, ja imam fantastičnu guzu, samo da znaš.«

Neko vrijeme su pili pivo dok se na ekranu nije na nasumičnim mjestima pojavio Sonyjev logo. »Jesi li ikada bio zaljubljen?« upitao je Tohr.

»Jednom. I nikada više.«

»Što se dogodilo?« Budući da anđeo nije odgovorio, Tohr ga je prostrijelio pogledom. »Oh, u redu je viriti u moj prljavi veš, a ti ne možeš uzvratiti uslugu?«

Lassiter je slegnuo ramenima i otvorio još jedno pivo. »Znaš što ja mislim?«

»Ne dok mi ne kažeš.«

»Mislim da bismo trebali pokušati s još jednom epizodom *Slučajnih partnera*.«

Tohr je dugo i polako izdahnuo i morao se složiti. Nije bilo tako loše s ovim momkom gledati filmove, raspravljati o dijalozima dok su ispijali piće *Sam Adams* i jeli smeće od hrane. Zapravo, nije se mogao sjetiti kada je posljednji put samo negdje bezveze visio.

Naravno, moralo je to biti s Wellsie. Kad je imao slobodnog vremena, uvijek ga je provodio s njom.

Bože, koliko su samo dana potratili, nesvjesno se izležavali ispred televizora, gledali reprize i usrane filmove na kabelskoj i dosadne vijesti. Držali bi se za ruke, ili bi mu ona ležala na prsima, a on se igrao s njenom kosom.

Tako uzaludno potrošeno vrijeme, pomislio je. Ali kada su bili u onoj usisnoj zoni minutima ili satima, bilo je to opušteno blaženstvo.

Još jedna stvar za kojom je tugovao.

»Što kažeš na nešto iz Willisove kasnije karijere?« rekao je grubo.

»Umri muški?«

»Ti ga pusti, a ja idem napuniti još municije u aparat za kokice.«

»Dogovoreno.«

Kada su obojica ustali i krenuli prema stražnjem dijelu, on prema pultu sa slatkišima i sokovima, a Lassiter u projekcijsku sobu, Tohr je zaustavio anđela.

»Hvala ti, stari.«

Anđeo ga je udario u rame, a zatim se zaputio u sobu pronaći veselog zloćka. »Samo radim svoj posao.«

Tohr je promatrao kako se anđelova plavkasta kosa saginje dok je prolazio kroz uski dovratnik.

Bio je u pravu što se tiče jebene slobodne volje. A što se tiče njega i No'One?

Bilo mu je teško razmišljati o sljedećem koraku. Pakla mu, kad se prvi put spetljao s njom, morao je iskočiti iz vlastite kože da zanemari sve te emocije kako bi mogao primiti njenu žilu, njoj dati svoju, i biti s njom do neke mjere.

Ako s ovim ode još i dalje?

To sranje će biti poput šetnje parkom u odnosu na sljedeću razinu.

Trideset i osmo poglavlje

Bio je podne kad se oglasio Xcorov mobilni telefon. Tiha zvonjava prenula ga je iz drijemanja. Nespretno je bockao i kljuckao prstom loveći zelenu tipku, a nakon što ju je pritisnuo, prislonio je stvarčicu na uho.

U praksi je mrzio te proklete uređaje. U praktičnom pogledu, bili su od nevjerojatne koristi, takve da se morao zapitati zašto se ikada toliko protivio.

»Da«, upitao je. Kad mu je odgovorio arogantan glas, nasmijao se u polutamnom podrumu osvjetljenom svijećama. »Pozdrav, poštovani gospodine. Kako se danas osjećaste, Elane?«

»Što ...« Aristokrat je morao prikupiti još daha. »Pobogu, što ste mi to poslali?«

Na početku je njegov doušnik iz Vijeća imao poprilično visok glas, a sada mu je ton glasa dosegao stratosferu – očigledno je maločas otvorio paket s humanitarnom pomoći.

»Dokaz našeg rada.« Dok je govorio, s ležaja su se počele uzdizati glave. Njegova četa nitkova budila se i slušala. »Nisam želio da pomislite kako smo mi precijenili našu učinkovitost – ili da smo, Čuvarđeva nas sačuvala, bili neiskreni u izvještajima o našim aktivnostima.«

»Ja... ja... Zaboga, što ću ja s ovim učiniti?«

Xcor je zakolutao očima. »Možda bi netko od vaše posluge mogao to raspodijeliti i razdijeliti ostalim članovima Vijeća. A onda biste, pretpostavljam, trebali dati očistiti vaš sag.«

Unutar kartonske kutije široke i visoke jedan metar koju mu je dostavio, Xcor je stavio neke od suvenira s njihovih ratnih pohoda, dijelove i komade *degrada*: ruke, šake, onu kralježnicu, glavu, dio noge. Čuvao ih je, pripremao se za pravi trenutak da šokira Vijeće... i da dokaže kako uspješno obavljaju posao.

Rizik u grotesknoj naravi njegovog »dara« mogao bi im se obiti o glavu i oni će ih smatrati divljacima. Potencijalni dobitak bi bio kad bi njega i njegove vojnike smatrali učinkovitima.

Elan je pročistio grlo. »Doista, imali ste... poprilično zauzete ruke.«

»Ja sam svjestan toga da je sadržaj odvratn, ali rat je odvratn posao od kojeg biste vi trebali imati samo koristi, a ne i sudjelovati u njemu. Trebamo vas spasiti od takvih neugodnosti.« *Dok nam više ne budete od koristi.* »Želio bih istaknuti da je to samo mali uzorak velike količine koje smo ubili.«

»Zaista?«

Bilo je ugodno čuti tračak strahopoštovanja u tome. »Da. Uvjeravam vas da se svake noći borimo za našu vrstu, i to vrlo uspješno.«

»Da, očigledno, vi ste... i želio bih reći da mi nije potrebno više »dokaza«, kakvi već bili. Ali reći ću da sam vas namjeravao nazvati danas popodne. Posljednji sastanak s kraljem je dogovoren.«

»Oh?«

»Pozvao sam članove Vijeća jer sam za ovu večer zakazao okupljanje – neformalne naravi, naravno, da izbjegnem proceduralna pravila koji uključuju Rvengea. Assail je izrazio nemogućnost dolaska. Jasno, sigurno ima primanje kod kralja – ili će pak on doći u moj dom.«

»Jasno«, procijedio je Xcor. Ili baš i nije jasno. S obzirom na Assailove noćne pohode, koji su od ljeta postali učestaliji, vjerojatno je već imao dovoljno posla u rukama. »I zahvaljujem vam se na informacijama.«

»Kad ostali pristignu, ja ću izložiti... ove primjerke«, rekao je aristokrat.

»Da, učinite to. I recite im da sam ja spreman sastati se s njima u bilo koje vrijeme. Samo me pozovite – ja sam vaš pokorni sluga u ovome, kao i u sve ostalome. Zapravo«, zastao je radi efekta, »bit će mi velika čast povezati se s njima vašim posredstvom – a zajedno, vi i ja se možemo pobrinuti da oni primjereno razumiju u kakvom se ranjivom stanju nalaze pod vlašću Slijepog kralja, i sigurnost koju im vi i ja možemo pružiti.«

»Oh, da, doista... da.« Džentlmen je živnuo od sve te rječitosti – zbog čega ju je namjerno i izgovorio. »I jako sam vam zahvalan na vašoj iskrenosti.«

Začuđujuće kako ljudi olako kalkuliranje protumače kao iskrenost.

»I ja vama na vašoj potpori, Elane.« Nakon što je Xcor prekinuo poziv, pogledom je kružio po svojim vojnicima i zaustavio ga na Throeu. »Nakon sumraka, ponovno ćemo otići na Assailovo imanje. Možda ćemo ovog puta imati više koristi.«

Dok su drugi režanjem izražavali svoju spremnost, on je nijemo podigao svoj mobitel... i kimnuo glavom svom pukovniku.

»Gospodaru, stigli smo. Vrata se spuštaju iza našeg vozila.«

Kad je Fritzov glas odjeknuo kroz zvučnik kombija, batlerov izvještaj i nije bila novost, iako Tohr sa svog položaja iza sjedišta nije mogao vidjeti gdje su se nalazili.

»Hvala, stari.«

Tapkajući prstima po podnom tepihu, još je bio omamaljen od onolikog piva koje je popio s Lassiterom, a trbuh mu je bio kisela jama zahvaljujući maratonu kokica i *Milk Duds*.

A opet, mučnina je mogla biti uzrokovana i zbog mjesta na kojem su se nalazili.

»Gospodaru, možete li se osloboditi?«

Tohr je poput raka otpuzao do dvostrukih vrata i zapitao se zašto si ovo radi. Nakon što su Lassiter i on završili s odavanjem počasti Johnu McClaneu, anđeo je otišao spavati, a Tohru je pala na pamet ova sjajna ideja, ali iz nikakvog očitog razloga.

Otvorivši vrata, stupio je u svoju zamračenu garažu i zatvorio sve za sobom.

Fritz je spustio prozor. »Gospodaru, možda da vas ipak čekam ovdje?«

»Ne, samo idi. Ostat ću tu do sumraka.«

»Jeste li sigurni da su zastori unutra navučeni na prozore?«

»Da. Takav je protokol i ja imam puno povjerenje u svog *slugana*.«

»Možda bih ja trebao samo ući unutra i provjeriti?«

»To stvarno nije...«

»Molim vas, gospodaru. Nemojte me poslati kući da se suočim s vašim kraljem i Braćom, a da se nisam uvjerio da ste sigurni.«

Bilo se teško tome suprotstaviti. »Pričekat ću te ovdje.«

Slugan je pokrenuo svoje stare kosti iza upravljača automobila i krenuo preko garaže zavidnom brzinom – vjerojatno jer se brinuo da se Tohr ne predomisli.

Kad je batler nestao u kući, Tohr je lunjao uokolo, pregledavao svoju staru opremu za košnju travnjaka, svoje grablje i sol za posipanje prilaza. Njegov kabriolet, Stingray, premješten je u garažu palače one noći kada je donio Wellsienu haljinu Xhex.

Nije se želio vratiti ovdje da ostavi haljinu nakon što su je očistili i izglačali.

Nije bio siguran zašto sada želi biti ovdje.

»Sve je osigurano, gospodaru.«

Tohr se okrenuo oko svoje osi na mjestu na kojem je nekada bila parkirana Corvette. »Hvala, stari.«

Nije bilo čekanja da batler ode prije nego je ušao unutra zbog previše sunčeve svjetlosti s druge strane garažnih vrata. Stoga se, mahnuvši mu, pribrao i stupio u hodnik u stražnjem dijelu kuće.

Kada su se vrata iza njega uz tresak zatvorila, prvu stvar koju je zamijetio u malom predsoblju bili su njihovi zimski kaputi. Proklete vjetrovke i dalje su visjele na kukama – njegova, Wellsiena i Johnova.

Bilo je kao da te proklete stvari samo čekaju da se oni svi ponovno vrate kući.

»Bilo vam sretno s tim«, promrsio je.

Ohrabrivši samoga sebe, nastavio je dalje, ušavši u kuhinju koja je bila Wellsien san.

Fritz je bio pažljiv i ostavio je upaljena svjetla, a šok kada je ugledao ovo sve prvi put nakon njene smrti natjerao je Tohra da pomisli kako je možda ipak bilo bolje da je ušao unutra dok je sve bilo zamračeno: radne ploče koje su zajedno odabrali, golemi hladnjak koji je ona toliko voljela, i onaj stol koji su zajedno kupili na internetskoj stranici 1stdibs.com, pa niz polica koje je postavio na zid za njene kuharice... sve je bilo izloženo, sjajno i čisto kao i onog dana kada je bilo postavljeno, dostavljeno i sastavljeno.

Sranje, ništa se nije promijenilo. Sve je bilo *točno* isto kao i one noći kada je ubijena, njegov *slugan* brinuo se za prašinu – i to je bilo to.

Prešavši do ugrađenog radnog stola, prisilio se da podigne samoljepivi papirić na kojem je njenim rukopisom nešto pisalo.

Uto: Havers – kontrola, 11:30.

Ispustio je papirić i okrenuo se, ozbiljno razmatrajući svoju lucidnost. Zašto je došao ovamo? Što je dobroga moglo iz toga proizaći?

Tumarajući uokolo, prošao je kroz dnevnu sobu, knjižnicu i blagovaonicu, načinivši krug kroz javne odaje prvoga kata, sve dok nije osjetio da ne može više disati – omamljenost alkoholom nije posve nestala, a njegova čula vida, njuha i sluha nisu postala nesnošljivo izoštrena. Zašto?

Tohr je trepnuo našavši se pred vratima.

Napravio je puni krug natrag do kuhinje.

Stajao je pred vratima koja su vodila u podrum.

Ah, sranje. Ne ovo... nije bio spreman na ovo.

Istina je bila da su Lassiter i njegovi usrani filmovi napravili više štete nego koristi. Svi ti parovi na ekranu... iako su oni bili samo izmišljeni instrumenti fikcije, neki od njih su se uvukli u njegov um i potaknuli svakojake stvari.

I ništa od toga nije imalo veze s Wellsie.

Umjesto toga, razmišljao je samo o onim danima s No'One – njih dvoje borili su se s onim pustim pokrivačima između njihovih tijela, ona ga je gledala kao da želi tako mnogo više od onoga što joj je pružao, a on se suzdržavao iz poštovanja prema svojoj pokojnoj... i možda je u svojoj srži bio samo kukavica.

Vjerojatno oboje, i to u jednakom omjeru.

S obzirom na ono što mu se rojilo po glavi, morao je doći ovamo. Bile su mu potrebne uspomene na njegovu voljenu, sjećanja na Wellsie koja je možda zaboravio, snažni udar prošlosti da se natječe s ovim što je u sadašnjosti doživljavao kao izdaju.

Kao s velike udaljenosti, promatrao je svoju ruku koja je posegnula za kvakom. Okrenuvši je udesno, povukao je teška, prebojana vrata od čelika. Kad se na stepenicama upalilo svjetlo sa senzorom pokreta, udarilo ga je obilje

žutila: stepenice koje su se spuštale dolje bile su obložene mekanim, žućkastim tepihom, a na zidovima se nalazila jednaka boja. Sve je bilo umirujuće i vedro.

Ovo je njihovo nekadašnje utočište.

Prvi korak bio je ekvivalent skoku s ruba Grand Canyon. Ni drugi nije bio ništa bolji.

Jednako se osjećao kada je prešao posljednju stepenicu i više nije imao po čemu silaziti.

Podrum kuće bio je uređen u jednakom stilu kao i prvi kat, iako su samo dvije trećine bile upotrijebljene za glavnu spavaću sobu, teretanu, praonicu i priručnu kuhinju, a ostalo je služilo kao ostava.

Tohr nije imao pojma koliko dugo je stajao ondje.

Naposljedku je ipak koraknuo naprijed, prema zatvorenim vratima ispred sebe.

Činjenica da je pred sobom ugledao crnu rupu s druge strane vrata doimala se sasvim primjerenom situaciji.

Jebote, još je odisala njenim mirisom. Njenim parfemom. Njenom tjelesnom aromom.

Ušavši unutra, zatvorio je vrata i pripremio se na prizor kad je rukom udario po prekidaču, postupno dozvavši u život stropna svjetla.

Krevet je bio namješten.

Vjerojatno njenim rukama: iako su imali posluhu, ona je bila ona vrsta ženke koja je voljela sama raditi stvari. Kuhati. Čistiti. Slagati rublje.

Namještati njihov krevet na kraju svakog dana.

Ni na jednoj površini nije bilo ni tračka prašine, ni na komodama, njegovoj i njenoj... ni na noćnim ormarićima – njegov s budilicom, njen s telefonom... ni na radnom stolu s kompjuterom koji su dijelili.

Prokletstvo, nije mogao disati.

Da malo odahne od svog križnog puta, uputio se u kupaonicu s idejom da zadovolji potrebe svog tijela za kisikom.

Trebao je bolje znati. Bila je posvuda po popločenom prostoru, kao što je bila i posvuda po kući.

Otvorivši jedan od ormarića, uzeo je bočicu s pumpicom njenog losiona za ruke i čitao etiketu, što nikada nije učinio dok je bila živa.

Učinio je isto i s rezervnom bocom njenog šampona za kosu, kao i sa staklenkom soli za kupanje koje su... da, mirisale točno onako kako se sjećao – na citronovac.

Natrag u spavaću sobu, sve do ugradbenog ormara...

Nije bio siguran kada se promjena dogodila. Možda dok je prekapao po njenim vestama koje su bile složene na policama. Možda dok je zurio u njene

cipele uredno poredane kao vojnici na nakošenim policama. Možda dok je rukom prelazio preko njenih košulja na vješalicama, ili ne, njenih hlača... ih možda suknji ili haljina...

Ali naposljetku, u tišini, u njegovoj bolnoj usamljenosti, u njegovoj vječnoj tuzi... sinulo mu je da su ovo sve samo stvari.

Njena odjeća, šminka, kozmetika... krevet koji je spremala, kuhinja u kojoj je kuhala, kuća koju je oplemenila svojim stilom.

To su bile samo stvari.

I baš kao što neće više nikada odjenuti svoju haljinu sa združivanja, ona se također nikada više neće vratiti da išta od ovoga zazove svojim. Sve je to bilo njeno i ona je to iznosila, koristila i trebala svaki najmanji dio ovoga – ali to nije bila ona.

Reci mi – reci da je mrtva.

Ne mogu.

Ti si problem.

Ništa što je učinio tijekom svog procesa žalovanja nije ju vratilo natrag. Ni bolno prisjećanje, ni glupo opijanje, ni bezvrijedne suze iz slabosti ili odupiranje drugoj ženki... čak ni izbjegavanje ovog mjesta ili sati provedeni u osami s praznom rupom u prsima.

Ona je otišla.

I to je značilo da su ovo sve bile samo stvari u praznoj kući.

Bože, ovo nije bilo uopće ono što je očekivao da će osjećati. Došao je ovamo da zakopa No'One pod pločnik. Umjesto toga? Sve što je pronašao bila je zbirka neživih predmeta koji nisu imali moć promijeniti mjesto na kojem se nalazio, baš kao što nisu imali moć da se podignu na vlastite noge i progovore.

Iako, uzevši u obzir gdje se Wellsie nalazila sada, ideja da je tražio neki način da prekine ovu povezanost s No'One bila je luđačka. Trebao bi se radovati ideji da zapravo razmišlja o drugoj ženki.

Umjesto toga, i dalje je to osjećao kao kletvu.

Trideset i deveto poglavlje

U palači Bratstva, No'One je sjedila na krevetu koji je dijelila s Tohrmentom. Halja je ležala na prekrivaču pokraj nje, a njena tanka haljina prekrivala joj je tijelo.

Ova je soba bila tako tiha bez njega.

Pobogu, gdje je bio?

Kada se vratila ovdje nakon završenog posla u centru za obuku, očekivala je da će ga pronaći ovdje, toplog i možda snenog na prekrivaču. Umjesto toga, svi su pokrivači bili namješteni i jastuci poredani na uzglavlju; dodatni prekrivač, onaj koji je koristio da se zagrije, i dalje je bio uredno složen u podnožju kreveta.

Nije bio ni u sobi s utezima, ni u bazenu, a ni u teretani. Niti je bio u kuhinji gdje je nabrzinu svratila da uzme osvježavajuće piće za sebe. Niti u sobi za bilijar ili knjižnici.

Štoviše, nije se uopće pojavio na Prvom obroku.

Kvaka se okrenula i ona je poskočila – samo da bi ispuстила duboki uzdah olakšanja. Njena je krv u tijelu ratnika najavila njegov dolazak čak i prije nego je njegov miris dopro do njenog nosa, a njegovo tijelo popunilo dovratka.

I dalje je bio gol do pojasa. Ni sada nije imao čizme na nogama.

A pogled mu je bio mračan i pust, poput labirinta u Zlozemlji.

»Gdje si bio?« prošaptala je.

Izbjegao je i njen pogled i njeno pitanje zaputivši se u kupaonicu. »Kasnim. Wrath je sazvaio sastanak.«

Kad je čula zvuk vode, skupila je svoju halju i navukla je preko ramena, znajući koliko mu je neugodno bilo ako bi se razodjenula izvan kreveta. Ali to nije bio povod njegovom lošem raspoloženju; bio je takav i prije nego je pogledao prema njoj.

Njegova voljena, pomislila je. Moralo je imati nekakve veze s njegovom voljenom.

I vjerojatno bi ga trebala pustiti na miru.

Ali nije to učinila.

Kad je izašao, oko bokova mu je bio omotan ručnik, i uputio se ravno prema ormaru ni ne pogledavši u nju. Podigao je ruku i dlanom se naslonio na vrh ormara, otvorio ga i nagnuo se unutra, a ime na njegovim ramenima bilo je osvjetljeno pod stropnom svjetiljkom nad njim.

Samo, nije uopće izvadio odjeću. Objesio je glavu i mirno stajao.

»Danas sam bio kod kuće«, iznenada je rekao.

»Danas? Misliš... tijekom sati dok je sunce bilo vani?«

»Fritz me odveo.«

Srce joj je žestoko zatuklo na samu pomisao njega izloženog sunčevim zrakama. Čekaj, zar nisu ovdje zajedno živjeli?

»Imali smo vlastitu kuću«, rekao je. »Nismo živjeli ovdje sa svima ostalima.«

Dakle, ovo nije bila njegova bračna soba. Niti njegov bračni krevet.

Budući da nije ništa dalje rekao, ona je upitala: »Što si pronašao ondje?«

»Ništa. Apsolutno, jebeno ništa.«

»Ispraznili su tvoje stvari?«

»Ne, ostavio sam sve točno onako kako je bilo one noći kada je umrla. Čak je i čisto posuđe ostalo u perilici, pošta na pultu, a u kupaonici maskara koju je upotrijebila netom prije posljednjeg izlaska.«

Oh, kakva li je to agonija bila za njega, pomislila je.

»Otišao sam tamo da je pronađem, a sve što sam dobio bila je izložba prošlosti.«

»Ali ti nikada nisi daleko od nje – tvoja Wellesandra je uvijek s tobom. Ona diše u tvom srcu.«

Tohrment se okrenuo prema njoj, a njegove oči bile su zamračene i napete. »Ne više kao prije.«

Izenada se uspravila pod njegovim pogledom. Poigravala se rubom svoje halje. Prekrižila je noge, pa ih ponovno rastavila. »Zašto me tako gledaš?«

»Želim te poševiti. Zbog toga sam otišao natrag kući.«

Kad je na njenom licu zamijetio visokooktanski šok, Tohr se nije ni potrudio ublažiti istinu lijepim riječima, isprikama ili bilo kakvim fanfarama. Jednostavno mu je bila puna kapa svega: protivljenja potrebama njegovog tijela, prepiranja sa sudbinom, hrvanja s neizbježnošću kojoj je tako dugo vremena uporno odbijao popustiti.

Stajavši pred njom, bio je gol na način koji nije imao nikakve veze s nedostatkom odjeće. Gol, umoran i gladan nje.

»Onda me možeš imati«, rekla je blagim glasom.

Kad su mu njene riječi sjele, osjetio je na sebi da blijedi. »Razumiješ li što sam rekao?«

»Bio si sasvim izravan.«

»Ti bi me trebala poslati k vragu.«

Kratka stanka. »Pa, ne moramo nastaviti s tim.«

Bez ogorčenosti. Bez moljakanja. Bez razočarenja, a sve se svodilo na njega i njegove osjećaje.

Zapitao se – kako može biti tako dobra?

»Ne želim te ozlijediti«, rekao je, osjetivši da joj želi uzvratiti uslugu.

»I nećeš. Ja znam da si ti i dalje zaljubljen u svoju družicu, i ja te ne krivim zbog toga. Ljubav koju si imao s njom događa se jedanput u životu.«

»Što je s tobom?«

»Ja nemam potrebu ni želju zauzeti njeno mjesto. I ja te prihvaćam takvog kakav jesi, na bilo koji način koji odabereš da mi dođeš. Ili ne, ako tako mora biti.«

Tohr je opsovao kada se dio njegove boli nenadano ublažio. »To nije pošteno prema tebi.«

»Da, jest. Ja sam sretna samo što provodim vrijeme s tobom. To mi je dovoljno – i više nego što sam ikada očekivala da će mi sudbina pružiti. Ovih proteklih nekoliko mjeseci bila sam ispunjena neobjašnjivom radošću koju ne bih mijenjala za išta. Ako mora završiti, onda sam barem imala što sam imala. A ako ode korak dalje, onda sam sretnija nego što zaslužujem. I... ako tebi na neki način pruža barem malo mira, onda sam ja ispunila svoju svrhu.«

Kad je utihnula, to njeno šutljivo dostojanstvo dirnulo ga je u srce. I bilo je nestvarno kad je krenuo do nje, sagnuo se i dlanovima joj obujmio lice.

Milujući joj obraz palcem, gledao ju je ravno u oči. »Ti si...« Glas mu je napukao. »Ti si tako plemenita ženka.«

No'One je podigla ruke do njegovih širokih zapešća, a njen dodir bio je mekan i lagan. »Poslušaj moje riječi i vjeruj im. Ne brini se za mene. Ti se prvo pobrini za svoje srce i svoju dušu – to je sada najvažnije.«

Kleknuvši ispred nje, razvio joj je noge, a zatim se ugurao u prostor koji je načinio svojim tijelom. Kao i uvijek kad bi joj se približio, istovremeno je osjećao nelagodu i opuštenost.

Očima joj je pretraživao lice, to predivno, dobro lice. A zatim mu je pogled zastao na njenim usnama.

Sporim pokretom nagnuo se bliže, ne sasvim siguran kojeg vruga izvodi. Nikada je nije poljubio. Niti jednom. Usprkos svemu što je znao o njenom tijelu, ništa nije znao o njenim ustima, a kada su njene oči bljesnule, bilo je očito da nikada nije očekivala takvu intimnost.

Nagnuvši glavu ustranu, zatvorio je oči i približavao se dok nije osjetio obilje baršuna.

Nježno i čedno ih je pritisnuo, pa se odmakao unatrag.

Nije bilo dovoljno.

Opet se nagnuvši, poigravao se njenim ustima, draškao i rovario. A onda je naglo prekinuo kontakt i odgurnuvši se ustao na noge. Ako se sada ne zaustavi,

nikad neće, a već je kasnio na sastanak s Wrathom i braćom. Osim toga, bit ovoga nije bio seks na brzaka.

Bilo je mnogo važnije od toga.

»Moram se odjenuti«, rekao joj je. »Moram ići.«

»A ja ću biti ovdje i čekati te da se vratiš. Ako to želiš.«

»Želim.«

Okrenuvši se od nje, nije gubio vrijeme, već se bacio na odjeću i na oružje, i čim je zgrabio kožnu jaknu, imao je svaku namjeru odmah izaći kroz vrata. Umjesto toga, zastao je i pogledao u nju. Vrhovima prstiju dodirivala je svoje usne, raskolačenih očiju i u čudu, baš kao da nikada nije osjetila ništa slično ovome što je maločas iskusila.

Vratio se natrag do kreveta. »Je li to bio tvoj prvi poljubac?«

Zarumenila se najdražesnijom ružičastom bojom i stidljivo je oborila oči na sag. »Da.«

Na trenutak je samo mogao odmahivati glavom na sve ono što je morala pretrpjeti.

Onda se nagnuo dolje. »Hoćeš li mi dopustiti da te još jednom poljubim?«

»Da, molim te«, rekla je bez daha.

Ovog puta poljubac je trajao duže – usisavši joj donju usnu, čak ju je nježno ugrizao jednim očnjakom. Zbog dodira je među njima eksplodirala vrućina, a posebno kad ju je povukao gore i stisnuo o svoje tijelo. Držao ju je čvršće nego što je trebao s obzirom koliko mu je oružja visjelo po torzu.

Prije nego ju je uzeo onako na nogama, prisilio se da je vrati natrag na krevet. »Hvala ti«, šapnuo je.

»Zašto, pobogu?«

Jedino je mogao slegnuti ramenima jer je veliki dio njegove zahvalnosti bio previše složen da bi je mogao objasniti riječima. »Valjda jer me ne pokušavaš promijeniti.«

»Nikada«, rekla je. »I pazi na sebe.«

»Hoću.«

Vani na hodniku, tiho je zatvorio vrata i duboko udahnuo.

»Jesi li dobro, brate?«

Stresao se i pogledao prema Z.-u. Mužjak je bio odjeven u jednaku odjeću za borbu, ali dolazio je niz hodnik iz suprotnog smjera od svog apartmana.

»Ah, da, naravno. Ti?«

»Poslali su me po tebe.«

Dobro. Shvatio je. I bilo mu je drago što je to bio Z. Momak je nesumnjivo bio itekako svjestan njegovog sjebanog raspoloženja, ali za razliku od drugih – recimo, Rhagea – nikad ne bi zabadao nos.

Zajedno su krenuli niz hodnik i ušli u kraljevu radnu sobu upravo u trenutku kada je V. govorio: »Ne sviđa mi se ovo. Jedini vampir koji se već mjesecima zajebava s nama najednom nazove iz vedra neba i kaže da je spreman na sastanak.«

Assail, pomislio je Tohr, dok se naslanjao na police s knjigama.

Dok su njegova braća mumljala razne varijacije na temu *ne tako dobra ideja*, on se priključio raspravi i u potpunosti se s njima složio. Prevelika je to bila slučajnost!

Iza velikog stola, Wrathov izraz lica se skamenio, i sam je pogled na to lice ušutkao sve u sobi: on ide, s njima ili bez njih.

»Pakla mu«, graknuo je Rhage. »Nisi valjda ozbiljan.«

Opsovavši bez daha, Tohr je zaključio da je bolje prekinuti raspravu: s obzirom na napetost Wrathove čeljusti, Braći je bilo suđeno da izgube uvjeravajući ga u suprotno. »Nositi ćeš zaštitni prsluk«, rekao je kralju.

Wrath je iskesio očnjake. »A kada ga nisam nosio?«

»Samo da budemo načisto s tim. Kad želiš da krenemo?«

»Odmah.«

Vishous je zapalio motanu cigaretu i ispuhnuo dim. »Jebem ti.«

Wrath je ustao, za vodilicu primio Georgea i došao ispred, zaobišavši tron. »Želim uobičajnu eskardilu od četiri. Ako se pojavimo ondje s previše oružja, ispast ćemo nervozni. Tohr, V., John i Qhuinn će biti odmah uz moj bok.«

Imalo je smisla. Rhage je sa svojom zvijeri bio odveć nepredvidljiv. Z. i Phury tehnički noćas nisu ni bili na dužnosti. Butch je morao biti u pripravnosti s Escaladeom. A Rehv nije ni bio u sobi, što je značilo da ga je njegov dnevni posao kralja *simpata* odveo ponovno na sjever.

Oh, a Payne? S obzirom kako je izgledala, velika je mogućnost da bi spržila Assailove strujne krugove tako da bi postao odveć glup i nesposoban za smisleni razgovor. Poput svog blizanca, i ona je ostavljala dubok dojam na suprotni spol.

Međutim, svi će biti u pripravnosti da reagiraju na prvi znak, i Wrath je bio u pravu: ako dovedu cijelu jebenu obitelj, poslat će pogrešnu poruku.

Kad su svi krenuh prema vratima i glavnom stubištu, svakojako je gundanje odjekivalo zrakom, a pri dnu su ponovno provjerili oružje i malo jače stegnuli opasače.

Tohr je pogledao u Johna. Qhuinn ga je odmah slijedio, i to je bilo dobro jer je bilo očito da u Johnovom svijetu mnogo toga nije štimalo: odisao je na svoj mirisa združivanja, ali izgledao je kao smrt.

Kralj se sagnuo na trenutak i govorio svom psu. Zatim je zgrabio svoju kraljicu i poljubio je kao što je i želio. »Vratit ću se kući i prije nego misliš, *leelan*.«

Dok je Wrath prolazio među gomilom i nestao u dvorištu bez ičije pomoći, Tohr je došao do Beth, uzeo joj ruku i stisnuo je. »Nemoj se ništa brinuti. Vratit ću ga natrag čim se sve završi – u jednom komadu.«

»Hvala ti. Bože, hvala ti.« Stavila je ruke oko njega i čvrsto ga zagrlila. »Znam da je on siguran s tobom.«

Kad je ona kleknula da utješi nervoznog retrievera, Tohr se uputio prema vratima, usporivši kad se približio prometnom krljkancu Bratstva u vestibulu. Dok je čekao da izađe, podigao je pogled na balkon na drugom katu. No'One je bila na vrhu stepenica, stajala je sama, a njena kapuljača bila je spuštена.

Ona pletenica mora nestati, pomislio je za sebe. Kosa lijepa poput njene stvorena je da hvata svjetlo i sjaji.

Podigao je ruku i mahnuo joj, a nakon što je ona uzvratila pozdrav, izašao je van u hladnu noć.

Stao je blizu Johna, ali ne i previše blizu, te čekao Wrathov znak, a onda se dematerijalizirao s kraljem i dečkima na poluotoku pri rijeci Hudson sjeverno od Xhexine kolibe.

Kad se Tohr materijalizirao usred rijetke šumske brazde, zrak je bio leden i oštar, te je mirisao na palo lišće i mokre stijene s obale.

Assailova suvremena palača ispred njega bila je doista veličanstven prizor, čak i sa stražnje strane gdje su se nalazile garaže. Struktura palače imala je dva glavna kata, s trijemom koji se protezao uokolo, a sve je bilo puno oštrih kuteva i s mnoštvom prozora kako bi se osigurao nesmetani pogled na rijeku.

Glupo mjesto za jednog vampira. Sve to staklo tijekom dana?

A opet, što si mogao i očekivati od jednog pripadnika *glimere*.

Kuću su ranije provjerili, kao što su učinili i sa svim ostalim lokacijama na kojima su održali sastanke, tako da su bili upoznati s eksterijerom – a V. je provalio unutra i provjerio unutrašnjost. Izvještaj: nije bilo mnogo stvari, i očito se to u međuvremenu nije promijenilo. Na odsjaju lusteru sa stropa u odjelu za namještaj također nije bilo mnogo toga.

Kao da je Assail živio u staklenoj vitrini u kojoj je izložio samoga sebe.

A opet, izgleda da je tip ipak učinio nekoliko pametnih stvari. Prema V.-u, sve te staklene plohe sadržavale su jako tanke, čelične žice, slične sustavu grijanih žica protiv smrzavanja vjetrobranskog stakla, pa stoga nije postojala mogućnost ulaska i izlaska dematerijalizacijom. Također je očistio travnjak koji je okruživao palaču – ako se išta ili itko približi, postaje hodajuća meta.

S tim na umu, Tohr je pustio svoje instinkte i osjete da skeniraju okolicu, a zauzvrat je dobio prazan ekran na radaru. Ništa što se nije trebalo pomaknuti nije se micalo: samo su šuš kale grane i lišće na lahoru, a jelen je pasao na nekih tristo metara udaljenosti. Osjetio je svog brata i dečke iza leda.

Barem dok se na uskom, popločenom prilazu nije pojavio automobil.

Jaguar, nagađao je Tohr po zvuku motora.

Da, bio je u pravu. Crni XKR, zatamnjenih bočnih prozora.

Dugonosi kabriolet projurio je pokraj njih, zaustavio se pred garažnim vratima najbližima palači, a zatim uklizao unutra kada su se podigla. Assail, ili tko je već bio za upravljačem, nije odmah ugasio motor i izašao van. Čekao je da se vrata spuste natrag na mjesto, a Tohr je zamijetio da na njima nije bilo staklenih otvora. Sranje je također bilo ojačano i neznatno drugačije od ostatka stolarije na kući. Ista stvar i s ostalih pet vanjskih garaža.

Dodao je ta vrata nakon što se uselio, pomislio je Tohr.

Možda kurvin sin i nije bio totalni idiot.

»OK, ja idem na prednja vrata.« Dijamantne oči V.-a su bljesnule. »Dat ću vam znak... ili ćete čuti visoki vrisak neke curice. U svakom slučaju, znate što trebate učiniti.«

I nestao je, dematerijalizirajući se iza ugla kuće. Bilo bi bolje da ga mogu vidjeti, ali Wrath je bio najvažniji dio svega ovoga, a niz stabala iza kuće bilo je jedino mjesto koje im je pružalo zaklon.

Dok su čekali, Tohr je izvukao svoj pištolj, a isto su učinili i John Matthew i Qhuinn. Na kralju su visjele četrdesetice, ali njegov par istovjetnih pištolja ostao je na mjestu. Pucaljka u njegovoj ruci djelovala bi suviše defenzivno.

Ali njegova osobna straža? Dio opisa jebenog posla.

Ostavši na oprezu, poželio je da su mogli ostaviti kralja kod kuće tijekom uvodnog dijela, ali Wrath je tu ideju odbio nekoliko mjeseci ranije. Previše ga je to razdraživalo, posebice s obzirom na to da je on, za razliku od svog oca, bio ratnik prije nego je postao kraljem. Eto, u ovakvim trenucima poželio sam sebi zguliti kožu s lica.

Tohrov mobitel je zazvonio tri napete minute kasnije: *Kuhinjska vrata pokraj garaže.*

»Želi da dođemo na stražnji ulaz«, rekao je Tohr, spremivši mobitel u džep. »Wrathe, to je pedeset metara ravno naprijed.«

»Razumijem.«

Njih su se četvorica dematerijalizirala i ponovno materijalizirala na stražnjim stepenicama u formaciji koja je pružala Wrathu zaštitu koliko god je to bilo moguće: Tohr je bio ravno ispred kralja, John na desnom boku, a Qhuinn na lijevom. V. je smjesta zauzeo položaj iza njegovih leđa.

I niti sekundu nakon znaka, Assail je otvorio vrata.

Četrdeseto poglavlje

Tohrov prvi dojam o njihovom domaćinu bio je da se Assail uopće nije promijenio. I dalje je bio dovoljno velik da bude Brat, s kosom tako crnom da je V. izgledao plavokos. I njegova je odjeća, kao i uvijek, bila formalna i savršeno skrojena po mjeri. Bio je lukav, a njegov pogled oštrouman i zamračen – on vidi previše, sposoban je za previše.

Još jedan lijep dodatak svemu ostalom.

Aristokrat se nasmiješio na način koji nije privukao njegovu pažnju. »Nagađam da je to Wrath usred tog klupka tijela?«

»Pokaži malo poštovanja«, lecnuo se V.

»Komplimenti su začim razgovora.« Assail se okrenuo do njih, ali ih je pustio da sami prođu kroz dovrtak. »Samo smetaju...«

Wrath se dematerijalizirao tipu ravno ispred nosa. Takvom brzinom se stvorio ondje da su se sudarili prsa o prsa.

Iskesivši očnjake duge poput noža, kralj je duboko zarežao. »Pazi na svoj jezik, sinko. Ili ću se ja pobrinuti i nećeš biti u mogućnosti svoje sranje razbacivati uokolo.«

Assail je koraknuo unatrag, a oči su mu se suzile kao da je proučavao Wrathove vitalne znakove. »Nisi sličan svom ocu.«

»Kao ni ti. Nažalost.«

Kad je V. zatvorio vrata, Assail je rukom posegnuo u unutarnji džep – i tad je ugledao četiri cijevi uperene u njegovu glavu. Sledio se, te su mu oči prelazile od cijevi do cijevi.

»Vadio sam cigaru.«

»Ja bih to učinio polako da sam na tvom mjestu«, promrsio je Wrath. »Mojim dečkima ne bi smetalo da te obruše tu gdje stojiš.«

»Dobra stvar da nismo u dnevnoj sobi. Obožavam onaj sag.« Bacio je pogled prema V.-u. »Jeste li sigurni da želite ovo odraditi ovdje u stražnjem predsoblju?«

»Da, kujo, jesam«, istresao se V.

»Fobija od prozora?«

»Upravo si krenuo zapaliti«, rekao je Wrath. »Ili biti spaljen. Što kažeš da najprije riješimo ovo prvo, a onda ćemo razgovarati o tvojoj kući?«

»Sviđa mi se pogled.«

»Pogled na mene dok stojim na tvom grobu«, izjavio je V. kad je kimnuo prema Assailovoj skrivenoj ruci.

Podigavši obrvu, Assail je izvukao dugu kubanku, te je svima pokazao da dokaže kako ne laže. Zatim je ruku tutnuo u bočni džep, izvadio zlatni upaljač i podigao ga, pokazujući stvarčicu svojoj dobro naoružanoj publici.

»Želi li mi se tko pridružiti? Ne?« Odrezao je kraj cigare i zapalio je, naizgled nezabrinut što mu se glava i dalje nalazila u središtu pažnje.

Nakon nekoliko dimova, rekao je: »Onda, želio bih nešto znati...«

»Nemoj me zamarati takvim uvodom«, zamumljao je V.

»Jesi li me samo zbog toga pozvao?« upitao je Wrath.

»Da, jesam.« Vampir je okretao cigaru između palca i kažiprsta. »Imate li kakvih namjera mijenjati zakone koji se odnose na trgovanje s ljudima?«

Nagnuvši se ustranu, Tohr je brzinski skenirao ostatak kuće koji je mogao vidjeti – što i nije bilo puno: moderna kuhinja, nagovještaj blagovaonice, dnevna soba sasvim daleko. Vidjevši da se nitko nije kretao praznim sobama, ponovno se usredotočio.

»Ne«, rekao je Wrath. »Uz uvjet da posao ne bude vidljiv na radaru, možeš raditi što te volja. O kakvoj se trgovini radi?«

»Maloprodaja.«

»Čega?«

»Je li važno?«

»Ako mi ne želiš odgovoriti, onda ću pretpostaviti da se radi o drogi ili ženama.« Wrath se namrštió ne dobivši odgovor. »Onda, što prodaješ?«

»Žene su prevelika gnjavaža.«

»To sranje s drogom je teško sakriti.«

»Ne na način na koji ja rješavam stvari.«

Iz V.-a je počeo sukljati dim. »Dakle, ti si razlog zbog kojeg se preprodavači ubijaju po ulici.«

»Nemam komentara.«

Wrath se ponovno namrštió. »Zašto to sada spominješ?«

»Recimo samo da sam naletio na malo previše zainteresiranih stranaka.«

»Budi malo određeniji.«

»Pa, jedna od njih je visoka gotovo sto osamdeset centimetara. Obrijana, tamna kosa. Ime joj se rimuje sa seks, a njeno je tijelo stvoreno za njega.«

Oh, ne, nisi valjda, pomislio je Tohr.

Siktanje koje je izašlo iz Johna natjeralo je sve da pogledaju u njega. I gle čuda, njegove oči zalijepile su se za Assaila kao da je mu, barem u svojim mislima, upravo kidao glavu s tijela.

»Ispričavam se«, procijedio je Assail. »Nisam znao da ste upoznati s njom na neki način.«

Tohr je zarežao u ime svoga sina – iako su se otuđili jedan od drugog. »On je jebeno puno više nego samo njen poznanik. Stoga možeš to špekuliranje izbaciti iz glave – i kad već pričamo o tome, nje se kloni.«

»Ona je došla k meni.«

Odlično. To je doletjelo poput olovnog balona.

Prije nego se sranje izmaknulo kontroli, Wrath je podigao dlan. »Boli me neka stvar što ćeš raditi s ljudima – uz uvjet da očistiš sav svoj nered. Ali, ako stave pik na tebe, prepušten si sam sebi.«

»A što je s pripadnicima naše vrste koji se miješaju u moj posao?«

Wrath se malo nasmijao, ali njegovo okrutno lice nije odavalo apsolutno nikakav humor. »Već imaš problema s obranom svog teritorija? Ne možeš imati ono što ne možeš zadržati.«

Assail je pognuo glavu. »Pošteno.«

Zveckavi zvuk razbijenog stakla odjeknuo je svima iza leđa, prekinuvši sve što se događalo i usporivši vrijeme: začuli su pucanj.

Moćnim skokom, Tohr se bacio u zrak, a njegovo masivno tijelo letjelo je preko španjolskih pločica. Njegova meta bilo je Wrath.

Dok je stražnji dio kuće osula paljba iz vatrenog oružja, on je obrušio kralja na pod kao da igraju američki nogomet, prekrivši njegovo tijelo svojim koliko god je to bilo moguće. Svi su ostali, uključujući i Assaila, jednako poletjeli na tlo i otpuzali u zaklon iza različitih zidova.

»Moj gospodaru, jesi li pogoden?« siktavim je glasom Tohr šapnuo u Wrathovo uho i poslao poruku ostalima da hitno dođu.

»Možda u vrat«, zastenjao je.

»Lezi mirno.«

»Cijelog si me priklještio. Zar misliš da bih mogao otići?«

Tohr je okrenuo glavu da vidi kamo su svi ostali nestali. V. je bio odmah pokraj Assaila, rukom ga je ščepao za vrat, a njegov pištolj je pritisnut o sljepoočnicu njihovog domaćina. Quinn i John su leđima bili oslonjeni s obje strane ulaza kroz koji su ušli – nadzirali su situaciju vani, kao i ulaz u kuhinju.

Hladni vjetar koji je prodirao unutra kroz razbijeno staklo na vratima nije sa sobom nosio nikakav određen miris, te se po tome znali tko je vani: koljači bi usmrđjeli sobu s obzirom da su i vjetar i meci dolazili iz istog smjera, sa sjevera.

Bio je to Xcor i njegova četka nitkova.

Ali hajde, kao da to već nisu znali. Taj jedini metak sigurno je ispaljen iz puške i sigurno su ciljali Wratha kroz onaj jebeni prozor na vratima – a već je jako dugo vremena prošlo otkad je Degradacijsko društvo pokazalo ikakvu finesu u svojim napadima.

»Ovaj je sastanak trebao biti privatn, vampiru«, rekao je V. smrtnog tona.

»Nitko ne zna da ste ovdje.«

»Onda ću pretpostaviti da si naručio plaćenog ubojicu sasvim samostalno.«

Ubit će tog jebenog nitkova, pomislio je Tohr. Upravo ovdje, upravo sada.

Assail je ostao pribran, namjestivši se u obrambeni položaj tako da mu je vrh cijevi sada ciljao središte čela. »Odjebi! Zbog ovoga sam želio sve odraditi tamo u dnevnoj sobi. Ondje je staklo otporno na metke, seronjo. Inače – i ja sam pogođen, budalo.«

Mužjak je podigao svoju ruku i odgurnuo desnu s koje je kapalo, onu u kojoj je držao cigaru.

»Onda tvoji prijatelji možda loše ciljaju.«

»To *nije* bilo loše naciljano. I ja sam meta, također!«

Kiša metaka još je padala po stražnjem dijelu kuće i pronalazila svoj put unutra kroz raspuklinu na vratima. Prokletstvo, termalne ploče bile su dobre protiv njujorških zima, ali nisu vrijedile pišljiva boba kada je trebalo zaustaviti Remingtona.

»Kako si?« šapnuo je Tohr u Wrathovo uho nakon što je provjerio mobitel ima li odgovora od ostale Braće.

»Dobro. Ti?« Tada je kralj zakašljao... Čovječe, u prsima mu je hriptalo.

Krvario je negdje u dišnom sustavu!

Kretavši se brzo poput daha, Assail se izvukao iz V.-ovog stiska i hitro prešao preko stražnjeg predsoblja, uputivši se prema vratima koja su morala voditi u garažu. »Nemoj pucati! Imam automobil u kojem ga možete prevesti! I gasim sva svjetla u kući.«

Kad je sve utonulo u mrak, V. se dematerijalizirao tipu za vrat, srušivši ga na pod i pritisnuvši mu lice o pločice. »Sad ću te ubiti.«

»Ne«, naredio je Wrath. »Ne, dok ne saznamo što se događa.«

U sjenama, V. je zaškrgutao zubima i pogledao u kralja. Barem nije povukao obarač. Umjesto toga, prislonio je usta na uho njihovog domaćina i zarežao: »Bolje ti je da dvaput promisliš prije nego opet pokušaš pobjeći.«

»Onda... učinite to... sami.« Ovo je zazvučalo čudno isprekidano.

Vishous je pogledao u Tohru, a njihovi su se pogledi sukobili. Kad je Tohr jedva vidljivo kimnuo, drugi je brat opsovao, podigao ruku i otvorio vrata od garaže. Automatska su svjetla još bila upaljena od Assailovog ranijeg dolaska kući, te je Tohr ugledao četiri automobila: Jaguara. Spykera. Crnog Mercedesa. I crni kombi bez bočnih prozora.

»Uzmite GMC«, zagundao je Assail. »Ključevi su u bravi motora. U potpunosti je neprobojan za metke.«

Kad je vani sve utihnulo, John i Qhuinn su počeli pucati kroz razbijeno staklo, upavši u mirni, naizmjenični ritam, samo da se pobrinu da se netko ne bi pokušao dematerijalizirati unutra.

Sranje, municija im neće dugo potrajati.

Tohr je opsovao radi nedostatka mogućnosti, kao i zbog činjenice da još nije primio odgovor od Bratstva.

»Mi ćemo ovo riješiti«, rekao je Qhuinn, ne skrenuvši pogled. »Ali trebaju nam preostala Braća ovdje prije nego se pokušate iskrasti.«

»Već sam ih pozvao«, promrmljao je Tohr. »Na putu su ovamo.«

Barem se nadao da jesu.

Assailov je glas nadjačao glasne pucnjeve. »Uzmite prokleti kombi. Ne zajebavam se s vama.«

Tohr je prikovao tipa opasnim pogledom. »Ako jebeš, oderat ću te živa.«

»Ne zajebavam.«

S obzirom da više nije bilo daljnjih uvjeravanja, Tohr se otkotrljao s Wratha i pomogao kralju da se podigne u čučanj. Sranje, sa strane njegovog vrata slijevala se krv. »Držite glavu nisko, moj gospodaru, i slijedite me.«

»Ma nemoj mi reći.«

Kretavši se najbrže što se usudio, Tohr ga je započeo voditi preko poda, oslonivši kralja do zida, tako da Wrath može pružiti ruke i sam se orijentirati.

»Perilica za rublje«, rekao je Tohr, povukavši ga da izbjegne četvrtasti uređaj. »Sušilica. Vrata na dva metra. Metar i po. Pola metra. Silazna stepenica.«

Dok su prolazili pokraj Assaila, mužjak ih je promatrao. »Isuse, on je stvarno slijep.«

Wrath se nakratko uzdigao i izvukao bodež, usmjerivši ga ravno u tipovo lice. »Ali moj sluh radi savršeno.«

Assail bi se vjerojatno trgnuo unatrag, ali bio je stiješnjen između tvrdog zida, metka i oštrog vrha – znači, bez mnogo prostora za manevriranje. »Da. Doista.«

»Ovaj sastanak nije gotov«, rekao je Wrath.

»Ja nemam ništa drugo.«

»Ja imam. Pazi na sebe, sinko – ako pronađemo tvoje otiske prstiju igdje blizu ove svadice, sljedeća kuća će ti biti lijes od borovine.«

»Nisam to bio ja. Kunem se – ja sam poslovni čovjek, čisto i jednostavno. Samo želim da me ostave na miru.«

»Greta jebena Garbo«, zalajao je V. kada je Tohr ponukao Wratha da krene.

U garaži, Tohr se skutrene glave uputio s kraljem preko golog betona, zaobišavši ostala vozila. Kada su stigli do kombija, provjerio ga je izvana, a zatim otvorio dvokrilna vrata i ugurao unutra najmoćnijeg vampira na svijetu kao da je komad prtljage.

Zatvorivši vrata, na trenutak je zastao da duboko udahne. Onda je potrčao uokolo prema vozačevom mjestu i ušao unutra. Unutarnje je svjetlo svijetlilo još malo nakon što je zauzeo mjesto, i da, ključevi su bili upravo ondje gdje je Assail rekao da će biti. Na vozilu su bile načinjene ozbiljne preinake: dva rezervoara za benzin, čelikom ojačana karoserija, debelo staklo čija je širina išla u prilog tome da je doista bilo neprobojno za metke.

Iza njega se nalazila klizna pregrada koja je odvajala prednji od stražnjeg dijela – dovoljno široko je otvorena da može nadgledati kralja.

Ovako izoštrenog sluha, kapanje krvi u kombiju doimalo mu se glasnim poput pucnjeva koji su uzrokovali njenu pojavu. »Teško si pogođen, moj gospodaru.«

Sve što mu je došlo natrag bio je onaj kašalj.

Jebote.

John je bio spreman za ubijanje.

Dok je stajao lijevo od tih prokletih stražnjih vrata, debeli mišići njegovih bedara su se trzali, a srce mu je poskakivalo poput divljeg konja u prsima. Njegov pištolj bio je miran poput stijene.

Četa nitkova otpočela je s napadom s mjesta odakle je Bratstvo krenulo: preko golog travnjaka, u šumi iza kuće.

Vraški pogodak, pomislio je. Taj prvi metak iz puške probio je staklo na vratima i išao izravno prema Wrathovoj glavi, unatoč tome što je u prostoriji bilo još nekoliko vampira.

Preblizu. Odveć preblizu.

Ovi su dečki bili pravi profesionalci – što je značilo da su se pripremali za drugu rundu napada, i to ne iz ovog kuta koji je bio pod njihovim budnim okom.

Dok je Qhuinn nastavio potezati obarač sporim, jednoličnom pokretima, John se prislonio leđima na zid i pogledao kroz nadsvođeni prolaz u kuhinju.

Tiho zazviždavši, privukao je Qhuinnov pogled i kimnuo u tom smjeru.

»Primljeno.«

»Johne, ne smiješ tamo ići sam«, rekao je V. »Ja ću paziti na stražnja vrata, kao i na našeg domaćina.«

»Što ako uđu kroz otvor?« upitao je Qhuinn.

»Odstranit ću ih jednog po jednog.«

Bilo mu se teško suprotstaviti. Posebno kada je Brat pokazao svoje umijeće i drugim pištoljem pogodio ravno u mjesto kroz koje su Quinn i John pucali.

To je bio kraj bilo kakvog daljnjeg razgovora.

John i Quinn su se pognuli i zajedno otišli. Iskoristivši mjesečinu kao vodič, žurno su prešli profesionalno opremljenu kuhinju i pokušali otvoriti svaka vrata na koja su naišli. Zaključano. Zaključano. Zaključano.

Ispostavilo se da su blagovaonica, dnevna soba i obiteljske sobe zapravo jedno ogromno prostanstvo, baš kao da je nogometno igralište bilo pretvoreno u kuću. Dobra je vijest bila da su se na pravilnim razmacima nalazili stupovi koji su podupirali to prostranstvo, te su ih on i Quinn iskoristili kao zaklon dok su jurcali uokolo, provjeravali klizna staklena vrata i zatim se ponovno vraćali u zaklon.

Sve je bilo zaključano: dok su kružili po ogromnoj sobi, svi su prozori bili kao zalijepljeni. Ali Bože, to silno staklo...

Nakratko zastavši, uperio je svoj pištolj u jedan od njih, dvaput zazviždao da V.-u da znak... i ispalio testni metak.

Nije se razbilo. Nije čak ni napuklo. Staklo veličine šest puta dva metra samo je zahvatilo metak i zadržalo ga u sebi, kao da nije bilo ništa više nego žvakaća.

Assail nije lagao. Barem ne o ovome.

Iz stražnjeg dijela kuće, glas njihovog domaćima bio je udaljen, ali jasan. »Zatvorite i zaključajte vrata u dnu stubišta koja vode na drugi kat. Brzo.«

Primljeno.

John je prepustio Quinnu da pročešlja kupaonice i ured dok je on pohitao prema crno-bijelom mramornom stubištu. Ploča od nehrđajućeg čelika otporna na vatru tek nedavno je ondje ugrađena.

Na njoj su bile dvije brave, jedna koju si mogao zaključati da se izoliraš na katu, te druga s donje strane s istom svrhom.

Nakon što je namjestio vrata i zaključao ih, morao je Assailu odati poštovanje zbog provedenih mjera sigurnosti.

»Ovo mjesto je tvrđava«, rekao je Quinn vrativši se iz druge kupaonice.

Podrum? John je usnama oblikovao riječ da ne mora ponovno vaditi svoj pištolj iz futrole.

Kao da mu je mogao čitati misli, Assail je doviknuo: »Vrata od podruma su zaključana. Tamo su u kuhinji pokraj drugog hladnjaka.«

Vratili se u smjeru iz kojeg su krenuli u istraživanje, pronašavši još jedna čelična vrata koji su slučajno već bila na mjestu i zaključana.

John je provjerio svoj mobitel, te ugledao poruku koju je Rhage poslao: *Tška borb centr – dol čim pri.*

Jebem ti, dahnuo je i brzinski Quinnu pokazao zaslon mobitela.

»Ja idem van«, objavio je momak potrčavši prema jednoj od kliznih stijenki. »Zaključaj vrata za mnom.«

John se bacio za bratom, šćepavši ga za ruku. *Dovraga ideš*, pokazao je usnama.

Qhuinn se iskobeljao iz čeličnog stiska. »Ovo je složeno sranje koje samo čeka da se dogodi, a Wratha moramo odvesti u kliniku.« Kada je John nijemo opsovao, Qhuinn je odmahnuo glavom. »Budi razuman, stari. Ti budi potpora V.-u s Assailom, i vas dvojica osigurajte unutrašnjost kuće. Onaj kombi mora krenuti jer kralj krvari. Moraš mi dopustiti da idem tamo van i učinim što mogu da osiguram područje – ne smijemo izgubiti više nikoga.«

John je ponovno opsovao, a njegov um je tutnjao za drugim mogućnostima.

Na kraju je potapšao svog najboljeg prijatelja sa strane vrata i na kratak trenutak primaknuo njihova čela. A onda ga je pustio i povukao se unutra – iako ga je to gotovo ubilo.

Na kraju krajeva, njegova prva dužnost bila je da spasi kralja, a ne svog najboljeg prijatelja. Wrath je ovdje bio kritična točka, a ne Qhuinn.

Osim toga, Qhuinn je bio smrtno opasan kurvin sin, brz na nogama, dobar s pištoljem, odličan s nožem.

Morao si vjerovati u te vještine. I gad je bio u pravu: u ovoj situaciji bile su im nepohodne.

Kimnuvši mu posljednji put, Qhuinn je izašao kroz staklena vrata, a John ih je zatvorio i zaključao, ostavivši mužjaka da se sam bori.

Barem će četa nitkova vjerojatno pretpostaviti da se svi nalaze u kući i da će ostati ondje – morali su znati da im pristiže pojačanje, i u većini situacija, ljudi su čekali da im stigne potpora prije nego se upute u protunapad.

»Johne! Qhuinne!« zazvao je V. »Dovraga, što se tamo događa?«

John je otrčao natrag u stražnje predsoblje. Nažalost, nije na raspolaganju imao učinkovit način za komuniciranje ako ne spremi oružje.

»Sranje, Qhuinn je sam otišao van, zar ne?«

Assail se tiho nasmijao. »A ja mislio da sam jedini koji želi umrijeti.«

Četrdeset i prvo poglavlje

Odmah nakon što je Syphon povukao obarač na svojoj pušci dalekog dometa, Xcorova prva misao bila je da je mužjak možda i ubio kralja.

Stajavši u zaklonu šume, bio je oduševljen preciznošću svog vojnika: metak je odletio preko travnjaka, razbio staklo na vratima... i srušio kralja kao da je vreća pijeska.

Ili to ili je kralj odlučio potražiti zaklon.

Nije bilo načina da sazna je li njegov nestanak bila obrambena reakcija ili kolaps teško ozlijeđenog mužjaka.

Možda je oboje bilo točno.

»Pucaj«, zapovjedio je u novotariju na svom ramenu. »I zauzmite sekundarne položaje.«

Izvježbanom preciznošću njegovi su vojnici stupili u akciju, a ječeći zvuk metaka pružio im je zaštitu dok su se svi, osim njega i Throea, raštrkali u različitim smjerovima.

Bratstvo će stići svakog časa, stoga je bilo malo vremena da osiguraju područje i pripreme se za konflikt. Dobra je stvar da su njegovi vojnici bili obučeni.

Najednom je cijela kuća utonula u tamu – baš pametno. To im je potpuno otežalo pronalazak izoliranih meta, iako, uzevši u obzir da je sve staklo, osim onog prozora na stražnjim vratima, odbijalo metke, doimalo se da je Assail imao mnogo više taktičkih vještina od prosječnog *glimerinog* brbljavca.

Ako ne uzme u obzir autobombe.

U zatišju koje je uslijedilo, Xcor je morao pretpostaviti da će se kralj, ako je bio živ i neozlijeđen, dematerijalizirati kroz otvor na stražnjim vratima, napustiti područje, a ostali će ih tada napasti. Ako je kralj ozlijeđen, oni će zauzeti položaje i čekati ostale pripadnike Bratstva da stignu i pruže im zaštitu dok odvede kralja u automobilu. A ako je Slijepi kralj mrtav? Oni će ostati uz tijelo i štiti ga dok ostali ne pristignu.

U unutrašnjosti kuće opalio je pištolj. Jedan pucanj, čiji je bljesak dolazio s lijeva.

Testirali su staklo, pomislio je. Dakle, Assail je ili bio mrtav ili mu nisu vjerovali.

»Netko izlazi«, rekao je Throe pokraj njegovog boka.

»Pucaj da ubiješ«, naredio je Xcor u svoje rame.

Nije bilo razloga da ga pokušaju zarobiti: svatko tko se bori za Bratstvo sigurno je obučen da podnosi mučenje, i prema tome nije pogodan kandidat za prikupljanje informacija. Štoviše, cijela ova situacija bila je bačva dinamita koja samo čeka da eksplodira, a smanjenje broja neprijatelja bio je najvažniji cilj: uzimanje zatvorenika nije primarno.

Odjekivala je paljba dok su njegovi nitkovi pokušavali shvatiti tko je to izašao, ali ratnik se dematerijalizirao, stoga je bilo malo vjerojatno da su ga uspjeli pogoditi.

Ostala su Braća stigla u isti mah – masivni vojnici zauzimali su položaje po unutrašnjosti kuće, kao da su je prethodno dobro istražili.

Razmjenjivali su metke, a dok je Xcor ciljao par na krovu, ostali su se usredotočili na tamne figure koje su se kretale po trijemovima, istovremeno pazeći da im se netko ne prišulja s leđa iz šume.

Morao je presjeći put bilo kakvom vozilu koje bi izašlo iz kuće.

»Ja ću nadgledati garažu«, rekao je u mikrofon. »Ostanite na položajima.«

Pogledavši preko ramena u Throea, zapovjedio mu je: »Ti pomози rođacima na sjeveru.«

Nakon što je njegov vojnik kimnuo i nestao, Xcor se skutrio i učinio isto – mijenjao je svoj položaj trčeći kao da je bio previše nervozan da se dematerijalizira: ako pokušaju izvesti Wratha u vozilu jer je bio ozlijeđen, Xcor je morao biti taj koji će imati zadovoljstvo spriječiti kraljev bijeg i dovršiti posao. Pogled izbliza na garažu bio je njegov najpogodniji položaj: Braća će morati uzeti jedno od Assailovih vozila jer je izgledalo da nisu stigli sa svojim – i Assail će im ponuditi svoju pomoć. On nije bio odan nijednoj određenoj skupini – ni četi nitkova, ni Vijeću, a vjerojatno čak ni kralju. Ali sigurno nije bio spreman platiti tuđu osvetu protiv Wratha po cijenu svog života.

Xcor se utaborio iza ogromne stijene koja je ležala na rubu asfaltnog kvadrata iza kuće. Izvadivši mali i izbočeni komad metala koji je bio ulašten do visokog sjaja, postavio je zrcalo na stijenu tako da je imao pogled na sve što mu nalazilo iza leđa. A zatim je čekao.

Ah, da. Opet je bio u pravu.

Dok se paljba nastavila, posljednja garažna vrata sasvim udesno započela su se otvarati, a zaštita koju su pružala nestajala je ploču po ploču.

Kombi koji je natraške izašao nije imao prozore na stražnjem dijelu, i mogao se okladiti da su mu bočne strane bile neprobojne poput kuće – osim ako pri ruci nisi imao protuavionski projektil.

Bilo je sasvim moguće, naravno, da je ovo bila samo smicalica.

Ali nikako nije želio propustiti priliku u slučaju da nije.

Podigavši pogled, provjerio je stanje iza sebe, a zatim se usredotočio na kombi. Ako bi mu se uspio ispriječiti na putu, mogao bi propucati blok motora kroz prednju rešetku.

Napad koji je došao s leđa bio je brz i jedino što je osjetio bila je nečija ruka koja ga je ščepala oko vrata te vukla njegovo tijelo unatrag. Trenutno se prebacio u modus samoobrane prsa o prsa, te je zaustavio mužjaka u pokušaju da mu slomi vrat zabivši mu lakat u utrobu, a zatim je iskoristio trenutak boli da se okrene naprijed.

Na sekundu je ugledao razobojne oči, a onda je bio svjestan samo udaraca.

Mužjak ga je napao takvom silinom kao da je umjesto udaraca po njemu padala kiša automobila. Nasreću, imao je izvanrednu ravnotežu i reflekse, pa je zgrabio mužjaka oko bedara i žestoko ga gurnuo u čučnju. Obrušivši masivni donji dio tijela mužjaka na tlo, skočio je gore i započeo obrađivati udarcima njegovo lice, sve dok mu krv nije oblila članke te počela frcati zrakom.

Njegov nadmoćni položaj nije dugo potrajao. Usprkos činjenici da vojnik sigurno nije mogao jasno vidjeti, nekako je uspio ščepati Xcorovo zapešće i stisnuti ga kao kliještima. Brutalnom snagom povukao je natrag, primaknuo Xcora u domet i glavom se zakucao u njegovu, pa je na trenutak svijet bljesnuo kao da su stabla umjesto grana i lišća imala vatromet.

Nagla promjena gravitacije rekla mu je da ga je otkotrljao sa sebe. Zaustavio je moment sile izbacivši nogu i ukopavši čizmu u zemlju. Dok se opirao velikoj težini koja mu je sjedila na leđima, ugledao je crni kombi koji je pojurio niz prilaz kao da ga sam vrag goni.

Bijes zbog propuštene prilike da ubije kralja dao mu je dodatnu snagu, te se podigao na noge dok mu se mužjak ukliještio preko ramena.

Izvukavši lovački nož iz korica, zabadao ga je uokolo po stražnjem dijelu svog torza, i znao je da nešto pogađa osjetivši popuštanje pritiska i čuvši psovanje. Ali onda se onaj stisak oko njegovog vrata ponovno vratio, zablokirao mu dišne putove, tjerao ga da se još jače bori za kisik.

Velika stijena iza koje se ranije skrivao bila je jedan metar dalje i krenuo je prema njoj, a čizme su mu ječeći udarale po travnjaku. Zavrtjevši se, zakucao je mužjaka jednom... dvaput...

Od trećeg udarca, netom prije nego će se ovaj onesvijestiti, stisak je olabavio. Drhtavih nogu i dezorijentiran, uspio se osloboditi baš u trenutku kad mu je pokraj glave prozujao metak i to tako blizu da je na tjemenu osjetio traku vrućine.

Iza njegovih leđa, vojnik je pao dolje na travu, ali ne zadugo – brzi pogled uokolo na borbu iz vatrenog oružja rekao mu je da ako on i njegovi nitkovi ostanu još malo duže, doći će do katastrofalnih gubitaka – da, odnijeli bi sa sobom nekolicinu Braće, ali samo po ogromnu cijenu vlastitih snaga.

Instinkt u utrobi rekao mu je da je Wrath već otišao. I prokletstvo, čak i ako je polovica Bratstva bila u kombiju ili negdje oko njega – i ako transportiraju kralja dalje od ovog mjesta, a neki od njih sigurno prate vozilo u stopu – ipak ostaje dovoljan broj Braće ovdje na rubu rijeke koji mogu nanijeti ozbiljnu štetu njemu i njegovim mužjacima.

Bloodletter bi ostao i borio se.

On je, međutim, bio pametniji od toga: ako je Wrath bio smrtno ranjen ili ako je u kombiju bilo njegovo tijelo, Xcor će trebati svoju četvu nitkova za drugu fazu preuzimanja prijestolja.

»Povlačenje«, graknuo je u uređaj na ramenu.

Podigao je vojničku čizmu i odalamio jebenog kretena s raznobojnim očima koji je ležao dolje na tlu – time se pobrinuo da mužjak i ostane u ležećem položaju.

A onda je zatvorio oči i prisilio se da se smiri.

Njegov život ili smrt ovisili su o tome hoće li se uspjeti prebaciti u pravo stanje uma.

Baš u trenutku kada mu je još jedan metak prozujao pokraj glave, osjetio se laganim... i poletio je.

»Kako nam ide straga?«

Tohr je glasno upitao dok je silio kombi da skrene u još jedan zavoj na cesti. Taj komad smeća zalazio je u zavoje kao da je stolić za kavu s klimavim nogama, a ljuljao se naprijed-natrag da se čak i njemu smučilo.

U međuvremenu, Wrath je straga glumio pikule u staklenci, kralj se kotrljao uokolo i malatarao rukama da se negdje uhvati.

»Ima li šanse...« Wrath je poletio u drugom smjeru i još malo zakašljao.
»Ono, da malo usporiš ovaj autobus?«

Tohr je pogledao u retrovizor. Ostavio je pregradu otvorenom kako bi mogao nadgledati kralja, i pod odsjajem kontrolne ploče Wrath je bio blijed kao krpa – osim onog mjesta na njegovoj koži zamazanom krvlju. Ono je bilo crveno poput trešanja.

»Nema usporavanja, žao mi je.«

Ako je sreća bila na njihovoj strani, Bratstvo je potpuno zaokupilo pažnju čete nitkova u kući, ali tko bi ga znao. A on i Wrath su se nalazili s pogrešne strane rijeke Hudson i s dobrih dvadeset minuta vožnje pred njima.

I bez pojačanja, jebote.

A Wrath... sranje, doista nije dobro izgledao.

»Kako si?« ponovno je viknuo Tohr.

Tada je nastupio duži muk. Predug.

Zaškrgutavši zubima, izračunavao je udaljenost do Haversove klinike. Jebem ti, bila je dosta udaljena – stoga jurnjava prema toj ustanovi u nadi da će tamo pronaći nekoga, bilo koga s medicinskim znanjem, neće uštedjeti mnogo vremena.

Na suvozačevom mjestu se niotkuda stvorio Lassiter – doslovno iz samog zraka.

»Možeš spustiti svoj pištolj«, rekao je anđeo suho.

Sranje, povukao je pištolj na momka.

»Ja ću preuzeti upravljač«, naredio je Lassiter. »Ti se pobrini za njega.«

Tohr se izvukao iz pojasa i zamijenio mjesto s njim u tren oka, i kada je anđeo preuzeo upravljač, bilo je očigledno da je bio naoružan do zuba. Dobar potez. »Hvala, stari.«

»Nema problema. I evo, daj da ti pružim malo svjetla.«

Anđeo je zasjao, ali samo prema natrag. I... prokletstvo... kada je Tohr prošao kroz pregradu, ono što je vidio pod zlatnim odsjajem bila je smrt koja je dolazila po kralja: Wrathovo je disanje bilo plitko i u naletima, vratne žile napinjale su se od napora da udahne kisik do pluća.

Ozljeda od metka blokirala mu je dišni put iznad Adamove jabučice. Nadao se da je u pitanju samo oteklina; u najgorem slučaju, krvario je iz arterije i gušio se u vlastitoj krvi.

»Koliko još do mosta?« graknuo je prema Lassiteru.

»Vidim ga.«

Wrathu je nestajalo vremena. »Nemoj usporiti. Ni zbog čega.«

»Razumijem.«

Tohr je kleknuo pokraj kralja i strgnuo sa sebe kožnu jaknu. »Pogledat ću da vidim kako ti mogu pomoći, moj brate...«

Kralj ga je ščepao za ruku. »Nemoj se... usrati u gaće.«

»Ali ne nosim ih, moj gospodar.« I nije uopće bio paranoičan oko opasnosti koja im je prijetila. Ako ne pomogne kralju i ne olakša mu disanje, on će umrijeti prije nego itko dobije priliku pogledati što drugo nije u redu.

Bacivši se u akciju, rastvorio je kraljev kaput, uklonio prednji dio zaštitnog prsluka – i bio samo neznatno umiren jer nije pronašao ništa na tim širokim prsima. Problem je bila rana na vratu, i da, detaljnijim pregledom ustanovio je da se metak zaglavio tu negdje. Samo je Krist točno znao što nije bilo u redu. Ali, bio je prilično siguran da će imati dobru šansu za preživljavanje ako mu otvori dovod zraka ispod ozljede.

»Wrathe, moram ti omogućiti disanje. I molim te, za ljubav tvoje *šelan*, nemoj mi pametovati u kakvoj si opasnosti. Sad moraš raditi sa mnom, ne protiv mene.«

Kralj je rukom petljao po licu, naposljetku pronašao svoje naočale i podigao ih s očiju. Kad su se njegove predivne, svjetlozelene oči fokusirale na Tohrove, doimalo se kao da doista vide.

»Tohre? Tohre.« Hroptanje, očajničko hroptanje dok se kralj borio da dođe do daha. »Gdje si?«

Tohr je zgrabio njegov nemirni dlan i čvrsto ga stisnuo. »Ovdje sam. Dopustit ćeš mi da ti pomognem da prodišeš, OK? Kimni mi, moj brate.«

Nakon toga, Tohr je povikao Lassiteru: »Drži ga sasvim ravno sve dok ti ja ne kažem.«

»Dolazim na most upravo sada.«

Barem je pred njima bio pravac.

»Skroz mirno, anđele, razumiješ?«

»Primljeno.«

Izvukavši jedan od bodeža, položio ga je na obloženi pod pokraj Wrathove glave. Zatim je skinuo mijeh za vodu i rastrgao ga: izvukavši fleksibilnu, plastičnu cjevčicu koja se izvijala od rupe za piće do mjehura, položio ju je i izravnao na podu te odrezao oba kraja; a zatim je iz unutrašnjosti ispuhao vodu.

Sagnuo se k Wrathu. »Morat ću te malo zarezati.«

Sranje, disanje se još pogoršalo, samo hroptaji.

Tohr nije čekao njegov pristanak, a nije ga ni tražio. Dlanom je obuhvatio nož i lijevom rukom pipkao mekano, mesnato polje između završetaka kraljevih ključnih kostiju.

»Pripremi se«, rekao je hrapavim glasom.

Bila je prokleta šteta što nije mogao sterilizirati oštricu, ali čak da je i imao krijes na kojem ju je mogao opaliti, nije imao vremena čekati da se ohladi: njegovi su hroptavi udisaji postajali sve tiši.

Pomolivši se u sebi, Tohr je učinio točno onako kako ga je V. naučio: pritisnuo je oštri vrh svog bodeža kroz kožu do tvrdog tunela ždrijela. Još jedna brzinska molitva... a zatim je zarezao duboko, ali ne preduboko. U istoj sekundi, ugurao je fleksibilnu cjevčicu u kralja.

Olakšanje je došlo brzo, zrak je pojurio van uz tihi zvižduk. A odmah nakon toga, Wrath je propisno udahnuo.

Oslonivši se dlanom na pod, Tohr se usredotočio na cjevčicu da se ne pomakne s mjesta na kojem je bila, a stršala je s prednje strane kraljevoga grla. Kada je oko mjesta počela sipiti krv, promijenio je taktiku i uštipnuo kožu oko plastične niti života, pazeći da brtva ostane što je moguće čvršća.

Te slijepe oči s točkicama po zjenicama potražile su njegove, i u njima se odražavala zahvalnost, kao da je mu je spasio život ili slično.

Ali to će još morati vidjeti. I najmanja izbočina koja se osjetila preko ovjesa kombija dovodila je Tohra do ludila, a još su bili jako daleko od kuće.

»Ostani sa mnom«, promrmljao je Tohr. »Ostani upravo ovdje sa mnom.«

Kad je Wrath kimnuo i zatvorio oči, Tohr je bacio pogled na zaštitni prsluk. Proklete stvari dizajnirane su da zaštite vitalne organe, ali nisu bili kućni sef s garancijom.

S tim na umu, kako su uopće uspjeli izvesti kombi otamo? Zasigurno su Xcorovi vojnici nadgledali garažu – ti krvožedni nitkovi su morali znati da je to bila jedina ruta za bijeg ranjenoga kralja.

Netko ju je sigurno pokrивao – nesumnjivo jedan od Braće koji je stigao u zadnji tren.

»Možeš li voziti brže?« zahtijevao je Tohr.

»Stisnuo sam gas do kraja.« Anđeo je pogledao natrag. »I živo mi se fućka što ću pomesti sve pred sobom.«

Četrdeset i drugo poglavlje

No'One je dolje u centru za obuku pred sobom gurala kolica puna čiste posteljine prema krevetima za oporavak, kada se to ponovno dogodilo.

Zazvonio je telefon u glavnoj sobi za preglede, a onda je kroz otvorena vrata čula glas doktorice Jane koji je bio ubrzan i povišen. Spominjala je jedno ime.

Tohr.

Njeno početno oklijevanje pretvorilo se u ukopanost, ruke su joj stezale metalni obroč kolica, njeno je srce tuklo dok se svijet oko nje divlje ljuljao i vrtio je u krugu.

Dolje, na samom kraju hodnika, staklena vrata ureda širom su se otvorila i Beth, kraljica, uletjela je u hodnik.

»Jane! Jane!«

Iscjeliteljica je provirila iz sobe za preglede. »Upravo razgovaram s Tohrom. Ubrzo će ga dovesti.«

Beth je potrčala niz hodnik, a njena tamna kosa vijorila se iza nje. »Spremna sam ga nahraniti.«

Trebao joj je trenutak dok joj um nije spoznao implikacije rečenoga. Ne, to nije bio Tohr...

Najdraža Čuvardjevo, hvala ti.

Ali Wrath – nije valjda *kralj*!

Vrijeme je postalo poput gumene trake, rastezalo se u vječnost, minute koje su prolazile sasvim su se usporile dok su ostali pripadnici kućanstva pristizali – najednom je rastezanje doseglo svoj vrhunac i sve je postalo mutno.

Doktorica Jane i iscjelitelj Manuel izletjeli su iz sobe za preglede, među sobom su gurali pokretni krevet, a o mužjakovom ramenu njihala se crna torba s crvenim križem. Ehlena ih je u stopu pratila noseći u rukama još opreme, kao i kraljica.

No'One je niz hodnik prenosila poruku dok su svi dolazili k sebi, trčeći na vrhovima stopala u kožnim cipelama. Uхватила je teška čelična vrata koja su vodila na parkiralište i progurala se van prije nego su se zatvorila. Kraj betonskog rubnika kombi sa zatamljenim prozorima zaustavio se škripeći gumama, a iz ispušne cijevi uzdizala se para.

Napeti i duboki glasovi borili su se za zračni prostor kada su se stražnja vrata vozila širom otvorila. Iscjelitelj Manuel uskočio je unutra.

A onda je Tohr izašao.

No'One je zadahtala. Bio je prekriven krvlju. Njegove ruke, prsa, kožne hlače, sve je bio zamazano crvenom bojom. U svakom drugom pogledu, nije izgledao loše. Morao je to biti Wrath.

Najdraža Čuvardjevo, kralj!

»Beth! Ulazi ovamo«, povikao je Manuel. »*Odmah.*«

Nakon što je Tohr pomogao kraljici da uđe, stao je pokraj otvorenih vrata ruku položenih na bokovima. Prsa su mu se ubrzano dizala i spuštala, njegov blijedi pogled bio je prikovan na kralju. U međuvremenu, No'One je ostala na udaljenosti, čekala i molila se. Oči su joj letjele čas na Tohrov užasnuti, usredotočeni izraz lica, čas na mračno udubljenje u kombiju. Jedino što je mogla vidjeti od kralja bile su njegove čizme, čvrste, debelog potplata i crne, a urezi na njima bili su dovoljno duboki da ostave tragove na stvrnutom betonu – barem u slučaju kada ih je nosio ovako velik mužjak poput njega.

Bilo bi tako kada bi mogao opet mogao uspravno hodati.

Obgrlivši se vlastitim rukama, poželjela je da je bila Odabranica, posvećena ženka koja je imala vezu s Čuvardevom, svojevrсни pristup majci vrste za posebne zamolbe. Ali nije bila ni blizu njima.

Jedino što je mogla učiniti bilo je čekati s ostalima u krugu koji su oblikovali pokraj kombija.

Nije bilo načina da sazna koliko su dugo radili na kralju u tom vozilu. Satima. Danima. Ehlena je naposljetku sasvim primaknula pokretni krevet, a Tohr je ponovno uskočio u stražnji dio.

Wratha je nosio njegov odani Brat i plegao ga ravno na madrac obložen bijelom plahtom – odmjerivši kraljev vrat, pobjerala se da neće dugo ostati tako čista: crvena je već prodirala kroz slojeve gaze sa strane.

Vrijeme je bilo ključno – ali prije nego su ga uspjeli odgurati unutra, veliki mužjak je zgrabio Tohra za pokidanu majicu, a zatim počeo rukom gestikulirati prema svom vratu. Najednom ju je stisnuo u šaku, a zatim je otvorio svoj dlan prema gore, kao da nešto u njemu drži.

Tohr je kimnuo, te pogledao prema liječnicima. »Morate pokušati izvaditi ovaj metak. Moramo se dokopati te stvarčice – to će biti jedini način na koji možemo dokazati atentat.«

»Što ako time ugrozimo njegov život?« upitao je Manuel.

Wrath je započeo odmahivati glavom i ponovno pokazivati, ali kraljica ga je nadglasala. »Onda ćete ga ostaviti ondje gdje jest.« Kada ju je njen mužjak pogledao, ona je slegnula ramenima. »Oprosti mi, moj *helrene*. Ja sam sigurna da će se tvoja Braća složiti – tvoj život je prvi i najvažniji.«

»To je točno«, rekao je Tohr. »Olovo je manje važno – osim toga, mi već znamo tko je krivac.«

Wrath je započeo pomicati usne, ali odgovor nisu čuli. Na prsima mu je stršala cijev.

»Dobro, drago mi je da smo to riješili«, promrsio je Tohr. »Bacite se na posao, hoćete li?«

Iscjelitelji su kimnuli i svi su krenuli s kraljem, a kraljica je bila odmah pokraj svog mužjaka i govorila mu mekanim glasom dok je trčala. Zaista, kada su prošli kroz vrata koja su vodila u centar za obuku, Wrathov je beživotno zelen pogled bio prikovan na njenom licu, iako bez fokusa.

Ona ga je održavala na životu, pomislila je No'One. Ta veza među njima održavala ga je živim, kao i sve ostalo što su liječnici radili.

U međuvremenu, Tohr je također pratio svog vođu, pa je nije ni pogledao projurivši pokraj nje.

Nije ga krivila. Kako je mogao išta drugo vidjeti?

Vrativši se i sama ponovno u hodnik, zapitala se bi li se trebala opet vratiti na posao. Ali ne, nije to nikako mogla.

Samo je slijedila grupicu dolje dok nisu svi, uključujući i Tohra, nestali iza vrata operacijske dvorane. Ne usudivši se smetati unutra, ostala je vani.

Nije dugo prošlo dok joj se tim tragičnim povodom nisu pridružila i ostala Braća.

Tijekom sljedećeg sata užasi rata i previše jasno su se očitovali, a opasnost da izgube život ili ud manifestirala se u ozljedama koje su se ukazivale dok su Braća kao na kapaljku pristizala s terena.

Bio je to bijesan sukob pištoljima. Barem su tako oni rekli svojim družicama, koje su sve okupljene da ih utješe – ta tjeskobna lica, oči ispunjene užasom i uspaničena srca privukla su ih čvrsto jedne uz druge. Dobra je vijest bila da se svaki od njih vratio kući – mužjaci i osamljena ženka Payne, svi su se sigurno vratili i dobivali liječničku pažnju.

Wrath im je bio jedina briga.

Posljednji koji je pristigao imao je i najgore ozljede osim kralja – do te mjere da u prvi mah nije ni prepoznala tko je on bio. Tamna gusta kosa i činjenica da ga je John Matthew nosio rekla joj je da je to vjerojatno bio Qhuinn – što se ne bi moglo sa sigurnošću ustanoviti samo iz pogleda na njegovo lice.

Dobio je žestoke batine.

Kad su mužjaka isporučili u drugu operacijsku dvoranu, ona je pomislila na svoju sakatu nogu i pomolila se da oporavak koji je bio pred njim, pred svima njima, neće biti ni sličan njenom.

Zora je naposljetku svanula, ali znala je to samo iz onoga što je pokazivao zidni sat. Dok su se vrata operacijskih dvorana otvarala i zatvarala, povremeno su mogli vidjeti raznovrsne drame. Ranjenike su prebacivali u sobe za oporavak ili su ih puštali da se vrata u glavnu kuću na kućnu njegu – ne da je itko od njih

zapravo i otišao. Svi su se, poput nje, smjestili uzduž betonskih zidova hodnika, sjedili i bdjeli ne samo nad svojim kraljem, već i svojim suborcima.

Slugani su donosili hranu i piće onima koji su mogli jesti, a ona im je pomagala razdijeliti pladnjeve pune voćnih sokova, kave i čaja. Donosila je jastuke da olakša bol u napetim vratovima, pokrivače da zaustavi propuh na tvrdom podu, i papirnate maramice – ne da je itko od njih plakao.

Stoička narav tih mužjaka i njihovih ženki bila je svojevrsna snaga, urođena i stečena. A ipak je znala, unatoč njihovoj strpljivosti, da su bili preplašeni.

I dalje su pristizali članovi njihovog kućanstva. Odabranica Layla. Saxton, odvjetnik koji je radio s kraljem. Rehvenge, koji je u njoj uvijek izazivao nervozu, iako je bio savršeno pristojan. Kraljev voljeni retriever kojem nije bio dopušten ulazak u operacijsku dvoranu, ali su ga svi nastojali utješiti. Crna mačka, Boo, koja se migoljila uokolo ispruženih nogu u čizmama, prelazila preko krila i pritom bila milovana.

Kasno jutro.

Popodne.

Kasno popodne.

U pet sati i sedam minuta, doktorica Jane i njen partner, Manuel, napokon su se pojavili, skinuvši maske s iscrpljenih lica.

»Wrath je dobro koliko se može očekivati«, izvijestila ih je ženka. »Ali s obzirom da je na njemu izveden zahvat, pred nama su dvadeset i četiri sata nadziranja hoće li se pojaviti infekcija.«

»Ipak, s tim se možete nositi«, progovorio je Brat Rhage. »Je li tako?«

»Možemo ga do bola liječiti«, rekao je Manuel kimnuvši. »On će se izvući – taj tvrdi orah ne bi nikako drugačije želio.«

Bratstvo je uglas zagrmjelo ratnim povikom, a u tim je glasovima sasvim očito odjeknulo njihovo poštovanje, obožavanje i olakšanje. Kad je No'One i sama odahnula od olakšanja, shvatila je da to nije bilo zbog kralja. Bilo je to stoga jer nije željela da Tohr izgubi još nekoga.

To je i bilo dobro. Hvala Čuwardjevi.

Četrdeset i treće poglavlje

U prvi mah, Layla nije mogla shvatiti u što je to gledala. Lice, da, i to ono za koje je pretpostavljala kako ga poznaje po njegovim crtama. Ipak, njegovi sastavni dijelovi bili su izobličeni do te mjere da ga ne bi mogla identificirati bez dobrog poznavanja.

»Qhuinne?« šapnula je približivši se bolničkom krevetu.

Zašili su ga. Tanke linije crnog konca vijugale su od njegovog čela dolje preko obraza, koža mu je nabrekla od oteklina, njegova kosa još uvijek je slijepljena od sasušene krvi, njegovo disanje plitko.

Pogledavši uređaje koji su stajali iznad kreveta, nije čula nikakve alarme, nije vidjela nikakvo treptavo svjetlo. To je bilo dobro?

Osjećala bi se bolje kada bi joj on odgovorio. »Qhuinne?«

Na krevetu se njegova ruka prevrnula i opustila iz zgrčenog položaja da bi otkrila široki, ravni dlan.

Položila je vlastiti preko njegovog i osjetila da ga je stisnuo. »Onda doista jesi unutra«, rekla je promuklo.

Još jedan stisak.

»Moram te nahraniti«, zajecala je, osjetivši njegovu bol kao da je njena. »Molim te... otvori svoja usta za mene. Dopusti mi da ti olakšam...«

Kad ju je poslušao, oglasio se pucketavi zvuk, kao da zglobovi njegove čeljusti nisu pravilno radili.

Zarežavši sama vlastitu žilu, prinijela je zapešće njegovim natečenim, razdvojenim usnama. »Uzmi od mene...«

Bilo je očito da na početku ima teškoća s gutanjem, stoga je polizala i zatvorila jednu od rupica da uspori istjecanje. Kada mu se vratilo malo snage, ponovno se sama ugrizla.

Hranila ga je koliko je god on to želio, moleći se da njena snaga postane njegova, i da se transformira u iscjeljujuću moć.

Kako se ovo dogodilo? Tko mu je to učinio?

Uzevši u obzir broj udova omotanih gazama vani u hodniku, bilo je očito da su *degradi* sinoć na ulice Caldwella poslali brutalnu silu. A Qhuinn je zasigurno odabrao najtvrdog, najopakijeg pripadnika neprijateljske vojske. On je bio takav. Neustrašiv, uvijek voljan staviti sebe na kocku do te mjere da ju je zabrinjavala ta njegova samodestruktivna osobina.

Između odvažnosti i smrtne nesmotrenosti bila je sasvim tanka linija.

Kad je završio, zatvorila je svoje rane i privukla stolicu, pa sjela do njega i još jednom svoj dlan položila na njegov.

Bilo je olakšanje promatrati čudesnu transformaciju ozljeda na njegovom licu. Ovim tempom, uskoro će od njih ostati samo površinske modrice, jedva vidljive dolaskom sutrašnjeg dana.

Kakve god su bile unutrašnje ozljede, i one će jednako nestati.

Preživjet će.

Dok je sjedila pokraj njega u tišini, razmišljala je o njima i o prijateljstvu koje je izniknulo iz onog njenog pogrešnog obožavanja. Kad bi mu se nešto dogodilo oplakivala bi ga kao brata od vlastite krvi, i nije bilo toga što ne bi učinila za njega – štoviše, imala je snažan dojam da je jednako vrijedilo i s njegove strane.

Zaista, tako je puno učinio za nju. Naučio ju je voziti i boriti se šakama, pucati iz pištolja i rukovati svakojakom kompjuterskom opremom. Pokazao joj je filmove i upoznala je glazbu, kupio joj je odjeću drugačiju od one tradicionalne bijele halje koje su nosile Odabranice, posvetio joj je vremena i odgovarao na pitanja o ovoj strani, te ju nasmijavao kada joj to trebalo.

Toliko je toga naučila od njega. Toliko puno mu je dugovala.

Stoga joj se činilo nezahvalnim što nije bila zadovoljna svojom sudbinom. Za posljednje je iskusila čudnu ironiju: što je više bila izložena životu, to joj se doimao ispraznijim. I unatoč tome što ju je on gurao u suprotnom smjeru, ona je i dalje smatrala svoju službu Bratstvu najvažnijom stvari kojom je mogla ispuniti vrijeme.

Kad se Qhuinn pokušao drugačije namjestiti, opsovao je zbog nelagode, te je pružila ruku da ga umiri, gladeći njegovu ljepljivu kosu. Samo mu je jedno oko bilo normalno i pomakao ga je u njenom smjeru.

Usne su joj se razvukle u osmijeh i lagano je pomilovala njegov natučeni obraz samim vrhovima prstiju. Čudna je ova platonska bliskost koju su dijelili – bila je otok, utočište, i cijenila ju je više od bilo kakve privlačnosti koju je nekada osjećala prema njemu.

Najvažnija spona među njima također joj je omogućila da spozna koliko je on sam patio, gledajući svog voljenog Blaya sa Saxtonom.

Njegova je bol bila sveprisutna i omotala ga kao njegovo vlastito meso, a ujedno ga i na jednaki način sputavala, definirajući njegove krivine i pravce.

Ponekad je zbog toga zamjerala Blayu, iako nije bilo njeno da sudi: ako je išta naučila, bilo je to da nitko nije poznavao tuđe srce osim onih kojima je kucalo u prsima – a Blay je bio, u svojoj srži, plemeniti mužjak.

Iza njenih su se leđa otvorila vrata i preko njenog ramena pojavio se mužjak iz njenih misli, baš kao da su ga njene meditacije prizvale.

Ni Blaylock nije bio neozlijeđen, ali je bio u daleko boljem stanju od mužjaka koji je ležao na krevetu – barem izvana. Unutra, sve je bilo sasvim drugačije: i dalje u punoj ratnoj spremi, doimao se puno, puno starijim od svoje dobi. Posebno kada mu je pogled pao na njegovog suborca.

Stao je odmah pokraj vrata. »Želio bih znati kako si ti...«

Layla se ponovno usredotočila na Qhuinna. Njegovo normalno oko prilijepilo se na crvenokosog mužjaka, i način na koji ga je gledao nije joj više izazivao bol – no, nije to željela za sebe.

Željela je ovog vojnika za Qhuinna.

»Uđi«, rekla je. »Molim te – mi smo završili.«

Blay je polako prilazio, i ruke su mu se vzmale po različitim kopčama na tijelu – na koricama pištolja, opasaču, kožnoj navlaci koja mu je bila pričvršćena na gornjem dijelu bedra.

Međutim, i dalje je bio miran. Barem dok nije progovorio. Tada mu je glas zadrhtao. »Ti glupi kurvin sine.«

Laylino čelo se namrštilo, iako Qhuinnu nije bilo potrebno da ga brani netko poput nje. »Molim, što si rekao?«

»John... on je izašao iz one kuće da se suoči s četom nitkova. Sasvim sam.«

»Četa nitkova?«

»Onih koji su noćas pokušali ubiti Wrathu. Ovaj idiotski kurvin sin sam je odlučio umiješati se među njih, sasvim sam, kao da je neki superjunak – samo je čudo što ga nisu ubili.«

Odmah je spustila oči na krevet. Očito je Degradacijsko društvo imalo novu diviziju, i sama pomisao da se na taj način izložio opasnosti budila je u njoj želju da počne urlati na njega. »Ti... glupi kurvin sine.«

Qhuinn se malo nakašljao.

Osjetivši žalac straha, poskočila je na noge. »Idem dovesti liječnike.«

Samo, Qhuinn se smijao – nije se gušio.

U početku se grčevito smijao, a zatim sve jače i opuštenije, dok se krevet nije zatresao od šale koja je jedino njemu bila jasna.

»Meni nema ničega neozbiljnog u ovome«, lecnula se.

»Ni meni«, dodao je Blay. »Dovraga, što nije u redu s tobom?«

Qhuinn se samo nastavio smijati, a samo bi Čuwardjeva znala zbog čega.

Layla je kratko pogledala Blaya. »Kako bih ga željela odalamiti.«

»Bilo bi to suvišno u ovom trenutku. Pričekaj dok se ne oporavi, a onda se baci na posao. Zapravo, ja ću ti ga pridržati.«

»Prava stvar«, zastenjao je Qhuinn.

»Slažem se.« Layla je stavila ruke na bokove. »Blay je potpuno u pravu – kasnije ću te odalamiti. A ti si me naučio gdje točno treba udariti mužjaka.«

»Lijepo«, promrsio je Blay.

Nakon što su svi utihnuli, napeti način na koji su se ova dva mužjaka promatrala natjeralo je njeno srce da poskoči. Možda će se oni sada ipak primiriti?

»Idem dalje da provjerim ostale«, rekla je brzo. »Da vidim je li još nekome potrebno hranjenje...«

Qhuinn je ispružio ruku i zgrabio je. »Tebi?«

»Ne, ja sam dobro. Prošlog si tjedna bio i više nego velikodušan. Osjećam veliku snagu.« Nagnula se i poljubila ga u čelo. »Ti se samo odmaraj. Kasnije ću te opet posjetiti.«

Dok je prolazila pokraj Blaya, tiho je rekla: »Vas dvojica porazgovarajte. Reći ću ostalima da vas ostave na miru.«

Dok je Odabranica odlazila, Blay je samo mogao zuriti u stražnji dio njene savršeno uređene kose.

Kad je ušao u sobu, bliskost između Qhuinna i te ženke bolno mu je odjeknula u utrobi: svi ti pogledi, držanje za ruke, način na koji je izvijala svoje dražesno tijelo prema njemu... način na koji ga je ona i jedino ona održavala na životu.

A opet, doimalo se kako ona želi da on bude nasamo s Qhuinnom.

Nije mu imalo smisla. Ako je itko imao interes da njih dvojicu razdvoji, to bi bila ona.

Usredotočivši se ponovno na mužjaka, pomislio je da su te ozljede bile grozne samo dok ih gledaš, iako je proces iscjeljivanja već bio započeo.

»U koga si se to zabio?« upitao je grubo. »I nemoj se truditi da mi se suprotstaviš – razgovarao sam s Johnom čim sam stigao kući. Znam što si učinio.«

Qhuinn je podigao nateklu ruku i načinio znak X.

»Xcor...?« Kad je momak kimnuo, načinio je grimasu kao da ga je od tog pokreta zaboljela glava. »Nemoj se – da, nemoj se naprezati.«

Qhuinn je odmahnuo rukom na klasičan, sebi svojstven način nehaja. Hrapavim glasom je rekao: »Dobro je.«

»Što te natjeralo da se boriš protiv njega?«

»Wrath je bio pogođen... znao sam Xcorov ego – morao je biti...« Duboki udah, koji je na svom putu šuštiio. »... onaj koji će spriječiti kralja da ode. Taj je nitkov morao biti... morao biti onemogućen... ili Wrath ne bi nikada...«

»Izašao živ iz one kuće.« Blay je protrljao svoj potiljak. »Sveca mu – ti si spasio kraljev život.«

»Ne, puno je ljudi... zaslužno za to.«

Da, nije baš bio toliko siguran u to. Tamo u Assailovoj kući, bio je totalni kaos – ona vrsta situacije izvan kontrole koja se s lakoćom mogla pretvoriti u dvosjekli mač: da se četa nitkova nije povukla ubrzo nakon dolaska Bratstva, obje strane bi pretrpjele velike gubitke.

Zureći u Qhuinna, morao se zapitati u kakvom je stanju bio Xcor. Je li izgledao ovako? Nitkov je barem bio jednako ozlijeđen, ako ne i gore.

Blay se stresao, svjestan da je stajao pokraj ruba kreveta i šutio. »Ah...«

Davno prije, u nekom prijašnjem životu, tišina nikad nije pronašla mjesto među njima. Samo... tada su bili još dječaci u razdoblju prijelaza.

Drugačiji standardi, pretpostavio je.

»Čini mi se da bih trebao otići«, rekao je, ostavši i dalje na mjestu.

Ovo je s lakoćom moglo otići u drugom smjeru, pomislio je. Xcor je bio dobro poznat po svojim ubilačkim vještinama – Blay ga nije osobno poznao, ali čuo je priče o njemu u Staroj zemlji. Osim toga, za Boga miloga, tip s dovoljno muda da stvarno upuca kralja, a ne samo da priča o napadu na Wrathu?

Smrtno je opasan ili glup. A ovo zadnje nije se pokazalo točnim u navedenom slučaju.

Qhuinn je bez problema mogao nastradati od nečega puno gorega od višestrukih udaraca šakom.

»Mogu li ti nešto donijeti?« upitao je Blay. Momak nije mogao jesti, a već je bio nahranjen.

Layla se pobrinula za to.

Čovječe, kad bi bio brutalno iskren prema samom sebi – izgleda da je *brutalno* ključna riječ dana – bilo je situacija u kojima je zamjerao Odabranici, iako je to bio ogroman gubitak emocija. Nije se imao pravo osjećati mrzovoljnim, posebno ako uzme u obzir ono što su on i Saxton redovno radili. Posebno i s obzirom da se ništa neće promijeniti na Qhuinnovoj strani.

Gotovo si umro noćas, želio mu je reći. *Ti glupi kurvin sine, gotovo si umro... a što bismo onda mi učinili?*

I ne »mi« kao Bratstvo.

Čak ne ni »mi« kao on i John. Više kao... što bih »ja« učinio?

Sranje, zašto se uvijek vraćao u bezizlaznu situaciju s ovim mužjakom?

Bilo je previše budalasto, osobito dok je stajao nad momkom i promatrao dok mu se sve više boje vraćalo u natučeno lice, a disanje mu je postajalo sve lakše. Modrice su se manje vidjele, a sve zahvaljujući Layli.

»Bilo bi najbolje da idem«, rekao je i ipak ostao.

Ono jedno oko, ono plavo, i dalje ga je netremice gledalo. Zakrvavljeno, s posjekotinom na obrvi ponad njega, ne bi se trebalo uopće moći fokusirati. Ali jest.

»Moram ići«, rekao je naposljetku Blay, ostavši i dalje na mjestu.

Proklet bio, nije uopće znao kojeg je vraga činio!

Iz onog je oka pobjegla suza niz donji kapak, skutila se u udaljenom kutu, oblikovala kristalni krug, i toliko narasla da se nije više mogla pridržavati za trepavice. Oslobodivši se, vijugala je prema dolje i izgubila se u tamoj kosi na sljepoočnici.

Blay je poželio sam sebe odalapati u dupe. »Sranje, otići ću po doktoricu Jane – sigurno te boli. Odmah se vraćam.«

Qhuinn je zazvao njegovo ime, ali on se već okrenuo prema izlazu.

Idiot. Usrani idiot. Jadni mužjak je patio ondje na bolničkom krevetu, izgledao kao da su ga izbacili u dodatku *Sinova anarhije* – i posljednja stvar koja mu je trebala bilo je društvo.

Otrčavši niz hodnik, pronašao je doktoricu Jane za glavnim kompjuterom klinike, gdje je unosila bilješke u medicinske kartone.

Još analgetika – to je ono što mu je trebalo.

»Qhuinnu je potrebna injekcija nečega. Dođi brzo, hoćeš li?«

Ženka je odmah krenula u akciju, zgrabila starinsku liječničku torbu i vraćala se niz hodnik zajedno s njim.

Dok je ona bila unutra, Blay ih je ostavio nasamo, te se ushodao amo-tamo ispred vrata.

»Kako je?«

Zastavši i okrenuvši se oko sebe, pokušao se nasmiješiti Saxtonu – neuspješno. »Odlučio je da bude junak... i mislim da je stvarno i bio. Ali, Bože...«

Drugi je mužjak došao naprijed krećući se elegantno u svom besprijekornom odijelu, a njegove cipele *Cole Haan* nježno su stupale, kao da su bile odveć otmjene da bi pričinjale ikakvu buku – čak i na linoleumu.

On nikad nije i neće pripadati ovom ratu.

Nikad neće biti poput Qhuinna, uskakati u srce borbe iz sigurnog zaklona, napasti neprijatelja golim, medvjedićim rukama da obruši agresora i servira mu vlastita jaja za ručak.

Bio je to djelomični razlog zašto je bilo tako lako sa Saxtonom. Nema ekstrema. Osim toga, mužjak je bio inteligentan, profinjen i zabavan. Imao je dražesne manire, puno iskustva s najboljim stvarima u životu, a uvijek je bio dobro odjeven.

Bio je fantastičan u krevetu...

Zašto je zvučao kao da pokušava uvjeriti samog sebe ili slično?

Dok je objašnjavao što se dogodilo na terenu, Saxton je stajao odmah pokraj njega, a njegova *Gucci* kolonjska bila je umirujuća. »Tako mi je žao. Mora da ti je zbrka u glavi zbog svega toga.«

Mužjak je bio svetac. Nesebični svetac. Nikada ljubomoran?

Qhuinn nije bio takav. Qhuinn je bio ljubomoran i posesivan do jaja.

»Da, jest«, rekao je Blay. »Totalni kaos.«

Saxton je ispružio ruku, primio njegovu i nježno je stisnuo, a zatim je k sebi povukao svoj topli, glatki dlan.

Qhuinn nikad nije bio tako diskretan s bilo čim. On je bio limeni orkestar, Molotovljev koktel, slon u staklarni što se nije zamarao neredom koji je prčinjao u datom trenutku.

»Zna li Bratstvo?«

Blay se stresao. »Molim?«

»Što je učinio? Znaju li oni?«

»Pa, ako su išta i čuli o tome, nije im on rekao. John se doimao uznemirenim, ja sam ga pitao – i tako sam čuo priču.«

»Trebao bi reći Wrathu... Tohru... nekome. Trebao bi dobiti zasluge za ovo – iako nije u njegovom stilu da mari za takvim besmislicama.«

»Dobro ga poznaješ«, promrmljao je Blay.

»Da. A i tebe dobro poznajem.« Saxtonovo lice se steglo, ali svejedno se nasmiješio. »Moraš se pobrinuti za njega.«

Doktorica Jane je izašla iz sobe, te se Blay okrenuo oko svoje osi. »Kako mu je?«

»Nisam sigurna – što točno nije bilo u redu po tvom mišljenju? Udobno se odmarao kada sam ušla unutra.«

Pa, sranje, nije baš da će joj reći da je mužjak plakao. Ali činjenično je stanje bilo da Qhuinn nikada ne bi pokazao takvu slabost da nije bio u teškim bolovima.

»Izgleda da sam ga pogrešno protumačio.«

Preko njenog ramena, Blay je slučajno zamijetio način na koji je Saxton provukao ruku kroz guste, plave uvojke što su bili poput skulpture namješteni iznad njegovog čela.

Bila je to najčudnija stvar... Sax je možda bio u krvnom srodstvu s Qhuinnom, ali u ovom trenutku, izgledao je uvelike kao što je Blay izgledao godinama.

A opet, ljubav je jednako neuzvrćena, bez obzira na čijoj su se vanjštini odražavale emocije.

Sranje.

Četrdeset i četvrto poglavlje

Niz obližnji hodnik, Tohr je sjedio u stolici nasuprot bolničkom krevetu na koji su plegli Wratha. Vrijeme da ode odavno je prošlo.

Za Boga miloga, čak je i kraljica zaspala kraj svog družbenika na krevetu.

Izgleda da je bila dobra stvar što Beth nije smetala njegova prisutnost. A opet, ima od toga mnogo godina da su njih dvoje sklopili dogovor, dokazavši samo koliko Godzillin maraton može učiniti za prijateljstvo.

U kutu s druge strane, na ogromnom, okruglom Orvisovom krevetu boje zobene kaše, George se protezao iz sklupčanog položaja u kojem je bio i pogledao gore prema svom gospodaru. Ne dobivši odgovor, spustio je glavu i uzdahnuo.

»Bit će on OK«, rekao je Tohr.

Pas je naćulio uši i dvaput udario ćupavim repom.

Ugledavši se na životinju, Tohr je promijenio položaj, a zatim protrljao oči. Čovječe, bio je iscrpljen. Jedino što je želio bilo je svaliti se u krevet poput Georgea i odspavati dvadeset i četiri sata u komadu.

Iako je drama bila gotova, svaki put kada bi pomislio na onaj metak, nadbubrežne žlijezde ispucavale bi nove doze adrenalina. Pet centimetara udesno i pogodio bi arteriju, te zauvijek isključio Wrathovo svjetlo. Zapravo, prema priči doktorice Jane i Mannyja, mjesto na kojem se olovo slučajno zaglavilo bilo je jedino »sigurno« mjesto – uz pretpostavku da je kralj bio s nekim tko je mogao izvesti traheotomiju u kombiju pri punoj brzini s ničim osim komadom šuplje cjevčice i crnim bodežom.

Isuse Kriste... kakva noć.

I hvala Čuvarđevi na onom anđelu. Da se Lassiter nije pojavio i preuzeo upravljač? Slegnuo je ramenima...

»Čekaš Godota?«

Tohrove su oči poletjele prema krevetu. Kraljevi su kapci bili nisko, ali otvoreni, a usta rastvorena u poluosmijehu.

Gusta i brza rijeka emocija potopila je Tohrove živce, oduzevši mu sposobnost govora.

A Wrath se doimao da razumije. Otvorio je slobodnu šaku i pozvao ga k sebi, iako nije mogao podići ruku.

Tohru su zaklecala koljena kada je ustao i krenuo prema krevetu. Čim je bio dovoljno blizu, pao je na koljena pokraj svoga kralja i uzeo taj veliki dlan,

okrenuo ga... i poljubio divovski crni dijamant koji se bljeskao na Wrathovom prstu.

A onda, je položio glavu dolje na prsten, na bratove prste.

Sve je moglo biti izgubljeno večeras. Da Wrath nije preživio... sve bi se promijenilo.

Kad je kralj stisnuo njegovu ruku, Tohr je razmišljao o smrti svoje Wellsie, i nije osjetio ništa drugo osim novog užasa. Spoznaja da je bilo i drugih koje je mogao izgubiti nije bila ni najmanje utješna. Ako išta, od toga mu se tjeskobna utroba još jače zavrtjela.

Pomislio bi da će nakon smrti svoje *šelan* biti izuzet od jame tuge.

Umjesto toga, doimalo se da je ona imala samo još dublje dno kojem se mogao radovati.

»Hvala ti«, šapnuo je Wrath promuklo. »Hvala što si mi spasio život.«

Tohr je podigao glavu i odmahnuo njome. »Nisam samo ja zaslužan.«

»Zasluga je uvelike tvoja. Hvala ti, moj brate.«

»Ti bi učinio isto.«

Taj jedinstveni autokratski ton se oglasio: »Ja sam ti dužan.«

»Onda me počasti pivom jedne večeri, pa smo kvit.«

»Ti želiš reći da moj život vrijedi šest dolara?«

»Previše podcjenjuješ moju ljubav prema dobroj dugovratoj...« Ispod njegovog se pazuha progurala velika, žućkasta glava. Spustivši pogled, rekao je: »Vidiš? Rekao sam ti da će biti dobro.«

Wrath se malo nasmijao, a zatim mu se lice izobličilo od bola. »Hej, veliki dečko...«

Tohr se maknuo s puta kako bi se gospodar i njegov pas mogli ponovno povezati, da bi na kraju podigao žućkasto klupko krzna teško četrdeset i pet kilograma i namjestio ga pokraj kralja.

Wrath je doslovno sjao dok mu je pogled letio naprijed-natrag s njegove *šelan*, koja je spavala, i njegovog ljubimca, koji je bio spreman preuzeti ulogu medicinske sestre.

»Drago mi je da je to bio naš posljednji sastanak«, izlanuo je Tohr.

»Da, volio bih umrijeti s praskom...«

»Ne mogu ti dopustiti da ponovno izvedeš ovakvo sranje. To razumiješ, zar ne?« Tohr je netremice gledao u kraljeve podlaktice i očima pretraživao ritualne tetovaže koje su ocrtavale njegovo porijeklo. »Ti moraš biti živ na kraju svake noći, moj gospodaru. Za tebe su pravila drugačija.«

»Gledaj, već su na mene i ranije pucali...«

»I neće se opet dogoditi. Ne pod mojom stražom.«

»Kojeg vruga bi to trebalo značiti? Privezat ćeš me lancima u podrumu?«

»Ako bude potrebno.«

Wrathove su obrve potonule nisko, a glas mu je bio jači. »Znaš, nekad stvarno znaš biti pravi seronja.«

»Nije to stvar moje osobnosti. I to je očito – ili se ti ne bi usrao u gaće.«

»Ne nosim ih.« Kralj se opet nasmijao. »Gol sam ovdje ispod.«

»Hvala ti na toj slici.«

»Znaš, tehnički, ti meni ne možeš ništa naređivati.«

Wrath je bio u pravu; ne možeš vođi vrste narediti ni jednu prokletu stvar. Ali kad se Tohr suočio s mužjakovim slijepim očima, njegove riječi nisu bile upućene vladaru svih njih; govorio je svom bratu.

»Dok ne neutraliziramo Xcora, ništa nećemo riskirati s tobom.«

»Ako Vijeće održi sastanak, ja idem. I točka.«

»Neće ako mi to ne želimo – a upravo sada? Nigdje nisi potreban, osim ovdje.«

»Pakla mu! Ja sam kralj...« Beth se namrštila u snu, te je on spustio glas. »Možemo li kasnije razgovarati o ovome?«

»Nema razloga. Ova tema je zatvorena – i sva su Braća na mojoj strani u ovome.«

Tohr nije spustio oči kada ga je ošinuo pogled koji je, usprkos tome što je slijep, bio dovoljno jak da probije rupu na stražnjoj strani njegove lubanje.

»Wrath«, rekao je promuklo, »pogledaj tko je to kraj tebe. Želiš li nju ostaviti samu? Želiš li da te ona oplakuje? Zajebi sve nas ostale – što je s tvojom Beth?«

Bio je to udarac ispod pojasa kada je upotrijebio kartu s Beth, ali bilo kakvo oružje u ratu...

Wrath je opsovao i zatvorio oči.

I Tohr je znao da je pobijedio kada se Wrath licem okrenuo prema Beth i duboko udahnuo, kao da osjeća miris njenog šampona.

»Jesmo li se dogovorili?« zahtijevao je Tohr.

»Odjebi«, promrmljao je kralj u ženkinu kosu.

»Dobro, drago mi je da je to riješeno.«

Nakon jednog trenutka, Wrath je ponovo pogledao prijeko. »Jesu li izvadili metak iz mog vrata?«

»Jesu. Sad nam samo treba puška koja ide uz njega.« Tohr je pomilovao Georgeovu četvrtastu glavu. »I to je bila četa nitkova – samo bi se Xcor usudio pokušati nešto takvo.«

»Moramo doznati gdje oni žive.«

»Oni su lukavi. Pametni. Trebat će nam čudo.«

»Onda se počni moliti, moj brate. Počni se moliti.«

Tohr je ponovno u glavi odvratio napad. Drskost je prevršila svaku mjeru – i dokazala da je Xcor spreman na sve.

»Ubit ću ga«, rekao je potmulog glasa.

»Xcora?« Nakon što je kimnuo, Wrath je rekao: »Mislim da ćeš morati stati u red – uz pretpostavku da ga možemo povezati sa snajperistom. Dobra je vijest ovo: budući da je on na čelu čete nitkova, možemo ga smatrati odgovornim za djela njegovih vojnika. Stoga, ako je jedan od njegovih vojnika povukao obarač te puške, možemo ga srediti.«

Dok je Tohr iznova razmatrao ovo sranje, mljevenje u njegovoj utrobi doseglo je nepodnošljivu razinu. »Rekao si da mi duguješ uslugu – pa, evo što želim. Želim biti zaslužan za Xcorovu smrt. Ja i nitko drugi.«

»Tohre...« Samo je gledao nepomično ispred sebe, a Wrath je slegnuo ramenima. »Dok ne nabavimo dokaz, ja ti ga ne mogu dati.«

»Ako dokažemo da je on odgovoran, onda je moj.«

»Dobro. Samo je tvoj – ako nađemo dokaz.«

Tohr je pomislio na izraze lica Braće koja su bila vani na hodniku. »Moraš to i službeno objaviti.«

»Daj, hajde, ako sam rekao...«

»Ti znaš kakvi su oni. Ako ijedan od njih naleti na tog seronju, oderat će mu kožu. Taj mužjak u ovom trenutku ima više meta na svom dupetu od streljane. Osim toga, službeno proglašenje ti neće oduzeti puno vremena.«

Wrath je na trenutak zatvorio oči. »OK. Prestani se svađati i dovedi jednog svjedoka.«

Tohr je otišao prijeko i tutnuo glavu van iz sobe – i kakve je sreće bio, prva osoba koju je ugledao bio je John Matthew.

Dečko je bio parkiran pokraj sobe za oporavak, dupeta na tlu odmah pokraj zabrinutog Blaylocka, a glavu je obujmio rukama kao da mu unutar lubanje zveči požarni alarm.

Trgnuo se istog trenutka i pokazao: *Je li Wrath i dalje dobro?*

»Da.« Tohr je brzinski pogledao niz hodnik dok je Blay promrljao molitvu zahvale. »Sasvim će se oporaviti.«

Tražiš nekoga?

»Trebam mi svjedok.«

Ja ću to biti.

Tohr je podigao obrve. »OK. Hvala ti.«

Kad se John Matthew pridigao na noge, odjeknulo je glasno krckanje, kao da su mu leđa sama na sebi izvodila kiropraktiku. A dok se šepajući približavao, Tohr je shvatio da je dečko ozlijeđen.

»Je li ti doktorica Jane to pogledala?«

John se sagnuo i povukao nogavicu bolničkog odijela koje je imao na sebi. Njegov je list bio omotan bijelom glazom.

»Metak ili oštrica?« upitao je Tohr.

Metak. I da, nisu ni ovog bacili.

»Dobro. Kako si ti?«

»Samo površinska rana na ruci.«

Samo to, pomislio je Tohr. Blay je izgledao pomalo potišten – a opet, bila je to duga noć i dan za sve.

»Drago mi je, sinko. Odmah ćemo se vratiti.«

»Ja ne idem nikamo.«

Kad se John približio širom otvorenim vratima, Tohr se pomaknuo ustranu i zatim ušao za njim unutra.

»Kako si, sinko?« upitao je Wrath kad mu je dečko prišao i nagnuo se da mu poljubi prsten.

Dok je John pokazivao rukama, Tohr je prevodio. »Kaže da je dobro. Kaže... ako te to ne bi uvrijedilo, da ti on i Blay žele reći nešto što moraš znati.«

»Da, može. Samo reci.«

»Kaže da je bio s Qhuinnom u kući... nakon što su te upucali, prije nego je Bratstvo stiglo... a Qhuinn je izašao van. Blay je razgovarao s dečkom prije nekog vremena. Qhuinn mu je rekao da se sukobio s Xcorom, tako da... Čekaj, Johne, uspori malo. Hvala. OK, sukobio se s Xcorom... tako da ti možeš pobjeći u kombiju.«

Beth se promeškolljila, oči su joj se otvorile, i skupila je obrve kao da pokušava uhvatiti smisao izgovorenih riječi.

»Jesi li ozbiljan?« iznenadio se kralj.

»Borio se s Xcorom... jedan na jedan.« Sveca mu, pomislio je Tohr. Čuo je da je dečko otišao sam van, ali to je bilo to.

Wrath je zazviždao bez daha. »To je plemeniti mužjak, upravo ondje.«

»Čekaj Johne, ne mogu te pohvatati. Jedan na jedan, tako da je Xcor, koji je čekao priliku da napadne kombi, bio neutraliziran... On – to jest, John – želi znati postoji li kakva službena počast koju možeš odati Qhuinnu? Nešto da odaš počast... njegovoj neizmjernej i odanoj službi?«

»Da, i za mene osobno. To bi mi se jako svidjelo«, nadoda Tohr.

Wrath je na trenutak samo šutio. »Oprosti, da vidim jesam li te razumio. Qhuinn je izašao van nakon što su Braća stigla, je li tako?«

Tohr se ponovno vratio prevodjenju. »John kaže da nije. Bio je sasvim sam, bez zaštite i pojačanja prije nego su oni došli. Qhuinn je rekao kako je morao učiniti sve što može da se pobrine da ti budeš dobro.«

»Taj usrani idiot.«

»Prije bih rekla heroj«, rekla je Beth najednom.

»*Leelan*, ti si budna.« Wrath je smjesta preusmjerio pažnju na svoju *šelan*.
»Nisam te želio buditi.«

»Vjeruj mi, sam zvuk tvog glasa je poput raja... možeš me njime probuditi kad god želiš.« Nježno mu je poljubila usne. »Dobrodošao natrag.«

I Tohr i John su se posvetili promatranju poda dok su njih dvoje razmjenjivali nježne riječi.

A onda se kralj ponovno vratio razgovoru. »Qhuinn nije trebao to učiniti.«

»Slažem se«, promrsio je Tohr.

Kralj se fokusirao na Johna. »Da, u redu. Učinit ćemo nešto za njega. Ne znam točno što... ali takvo sranje je epsko. Glupo, ali epsko.«

»Zašto ga ne proglasite Bratom?« ubacila se Beth.

U tišini koja je uslijedila, Wrath je otvorio usta kao šokiran, i bila je to skupna reakcija – Tohrova čeljust se također objesila, kao i Johnova.

»Što je?« rekla je kraljica. »Zar on to nije zaslužio? Nije li uvijek bio uz vas? I izgubio je cijelu svoju obitelj – da, on živi ovdje, ali ponekad imam dojam kao da se on ovdje osjeća uljezom. Ima li boljeg načina da mu se zahvalimo i dokažemo mu da on doista pripada ovdje? Znam da nitko ne sumnja u njegovu snagu na terenu.«

Wrath je pročistio grlo. »Pa, prema Starim običajima...«

»Zajebi Stare običaje. Ti si kralj – ti možeš učiniti sve što želiš.«

Opet nalet grobne tišine, koja je uspjela prigušiti čak i zvuk ventilacijskog sustava na stropu koji je u sobu upuhivao topli zrak.

»Što ti misliš, Tohre?« upitao je kralj.

Kad je Tohr pogledao u Johna, bio je pod dojmom velike želje da pohvali osobu koja mu je bila poput sina. Ali sada su govorili o Qhuinnu.

»Mislim... da, mislim da bi to bila odlična ideja«, čuo je svoje riječi. »Qhuinna bismo trebali prisvojiti, a i Braća ga poštuju – sranje, noćas nije prvi put da se istaknuo. On je zvjezdani ratnik, ali i više od toga, a u posljednjih godinu dana uvelike se primirio. Stoga, da, mislim da bi se mogao nositi s odgovornostima, što baš i nisam mogao reći bilo kad ranije.«

»OK, ja ću to razmotriti, *leelan*. To je predivan prijedlog.« Kralj je pogledao u Tohru. »A sad, da riješimo onu uslugu. Priđi mi, moj brate, i klekni preda mnom – sada imamo dva svjedoka, što je još i bolje.«

Nakon što je Tohr poslušao i primio kraljevsku ruku, Wrath je objavio na Starom jeziku: »*Tohrmente, sine Hharmov, jesi li pripravan preuzeti na sebe, i samo sebe, smrt Xcora, sina nepoznatog oca, a rečena propast da bude nanesena tvojom rukom i tvojom rukom jedino iz osвете za smrtni napad na mene ove prethodne noći – ako se može dokazati da je rečeno proizašlo iz izravne ili neizravne Xcorove naredbe?*«

Položivši slobodnu ruku nad kucajuće srce, ozbiljno je odgovorio: »U potpunosti sam spreman, moj gospodaru.«

Wrath ja pogledao u svoju družicu. »Elizabeth, krvna kćeri Brata iz Bratstva crnog bodeža Dariusa, združena sa mnom, tvojim kraljem, slažeš li se da ćeš ovdje biti svjedokinjom mog milostivog odobrenja zahtjevu ovog mušjaka, kao takva svima ostalima potvrditi istinitost ovog trenutka, te staviti svoj potpis na pergament u znak komemoracije na ovu objavu?« Nakon što je ona potvrdno odgovorila, obratio se Johnu. »Tehrrore, krvni sine Brata iz Bratstva crnog bodeža Dariusa, također znanog pod imenima John i Matthew, slažeš li se da ćeš ovdje biti svjedokom mog milostivog odobrenja zahtjevu ovog mušjaka, kao takav svima ostalima potvrditi istinitost ovog trenutka, te staviti svoj potpis na pergament u znak komemoracije na ovu objavu?«

Tohr je preveo riječi sa znakovnog jezika. »Da, gospodaru, prihvaća.«

»Onda ovlašću koja mi je predana od moga oca, ovime zapovijedam tebi, Tohrmente, sine Hharmovu, da na sebe preuzmeš i provedeš kraljevsku dužnost osvete u moju korist – ako se potkrijepi nepohodnim dokazom – te se vratiš s Xcorovim tijelom, sina nepoznatog oca, pod moje noge u znak službe tvom kralju i tvojoj vrsti. Tvoja zakletva neka služi na čast tvojoj krvnoj lozi – u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.«

Iznova se Tohr pognuo nad prstenom koji su nosile generacije Wrathove obitelji. »Ja sam, u ovome i svemu ostalome, vaš da mi zapovijedate, a moje srce i tijelo predano je samo poslušnoj provedbi vaših naredbi.«

Kad je podigao oči, Wrath se smiješio. »Ja znam da ćeš ti toga gada dovesti kući.«

»Upravo tako, moj gospodaru.«

»A sad, odjebite odavde. Nas se troje trebamo naspavati.«

Svakojake su pozdrave međusobno razmijenili, a zatim su se Tohr i John našli vani na hodniku u neugodnoj tišini. Blay je zaspao ispred one druge sobe za oporavak, ali nije se odmarao – na lice mu se urezala duboka bora, kao da je razmišljao čak i tijekom dubokog sna.

Lagano lupanje na podlaktici svrnulo je Tohrovu pažnju na Johna.

Hvala ti, pokazao mu je dečko.

»Za što?«

Jer si podržao Qhuinna.

Tohr je slegnuo ramenima. »To je jedino imalo smisla. Sranje, koliko se puta bacio u bitku, usred kiše metaka? Zaslužio je – i nominacija za primanje u Bratstvo se ne bi trebala svoditi na krvno porijeklo, već zasluge.«

Misliš li da će Wrath to učiniti?

»Ne znam – to je komplicirano. Treba se suočiti sa stoljećima povijesti i valjalo bi ponovno napisati Stare običaje. Ali, siguran sam da će kralj učiniti nešto za njega...«

Dolje niz hodnik, No'One se pojavila iza vrata, kao da ju je njegov glas privukao.

Istog trenutka kada ju je ugledao, misli su mu se zbrkale i svaki djelić njega usredotočio se na njenu figuru umotan u halju. Pakla mu... bio je odveć sirov da bude u njenoj blizini, previše željan dodira koji je vraćao u život, previše nevoljan da bi donio ispravne odluke.

Bog im pomogao, ali ako ode dolje do nje, neće se moći suzdržati da ju ne uzme.

Krajičkom oka shvatio je da John govori nešto rukama. '

Morao je upotrijebiti svaki djelić samokontrole da okrene glavu prema dečku.

Bila je jako zabrinuta zbog tebe. Čekala je ovdje vani s nama – mislila je da si ti bio ozlijeđen.

»Oh... pa, sranje.«

Ona te voli.

OK, pa, nije li ga to natjeralo da se usere u gaće. »Ma, ne, ona je samo... pa znaš, suosjećajna osoba.«

John je pročistio grlo, iako su njegove ruke bile te koje su govorile. *Pa, čini mi se da nisam znao koliko je to ozbiljno među vama.*

Sjetivši se koliko je dečko bio uzrujan, Tohr je rukom odmahnuo na njegov komentar. »Ne, želim reći, to nije velika stvar. Stvarno. Ja znam koga volim – i kome pripadam.«

Zaboljelo ga je kada je to rekao – na njegovom jeziku, u njegovim ušima, u središtu njegovih grudi.

Žao mi je zbog... znaš i sam, tvog ranijeg gubitka, pokazao mu je John. Samo... Wellsie mi je bila jedina majka koju sam ikada imao... i ne znam. Sama pomisao da ti budeš s nekim drugim tjera me na povraćanje – iako to nije pošteno.

Tohr je odmahnuo glavom i snizio glas. »Nemoj se nikada više ispričavati jer ti je stalo do naše ženke. A što se tiče te ljubavi, moram ti opet reći. Usprkos tome kakav dojam ostavljamo izvana, ja ću voljeti samo jednu i jedinu ženku do kraja svog života. Bez obzira što učinio, s kim bio, ili kakvima se stvari doimale, možeš to sranje oročiti u banci, sinko. Je li ti jasno?«

Bilo mu je teško podnijeti Johnov tužni pogled – ubijalo ga je što je iznevjerio dečka i bilo je teško ne brinuti se da to na neki način opet ne ponovi.

Bilo je također teško jer su Tohrova uvjerenja bila duboka i iskrena... kao i Wellsiena propast. Nisu li?

Bože, hoće li ikada pronaći izlaz iz ove zbrke?

Kad mu se ta panična misao pojavila u umu, svrnuo je oči i pogledao niz hodnik prema ženkinjoj uskoj, nepomičnoj figuri.

Iza njenih leđa pojavio se Lassiter i samo se zapiljio u njega, a razočaranje na njegovom liku bilo je tako očito, da mu je bilo jasno da je nekako čuo što je bilo rečeno.

Možda čak i sve.

Četrdeset i peto poglavlje

Čim je Tohr otišao dalje ususret No'One, John se ponovno posvetio laštenju malog kvadrata linoleuma ispred Qhuinnove sobe.

Na određenoj razini, nije želio gledati Brata kako odlazi niz hodnik toj drugoj ženki. Doimalo mu se pogrešnim u svojoj srži, kao da se jedan od zakona svemira odlučio odvijati u obrnutom smjeru. Dovraga, usporedivši ga s vlastitim životom, sama pomisao da bi ikada mogao biti s nekom drugom ženkom – osim s Xhex, bila je anatema: iako je bio u neprekidnoj agoniji bez nje zbog stalne ljubavi, bio je nekako aseksualan.

A opet... ona je još bila živa.

Pa, ne bi mogao reći da njihov odnos nije bio dobar za Tohra. Ponovno je bio iste veličine kao onda kada ga je John tek upoznao – ogroman, čvrst i snažan. I hajde, već mjesecima nije samovoljno ušao u smrtnosnu stupicu otvorene paljbe ili skočio s mosta.

Dobra stvar da je Qhuinn sada činio slične stvari. Jupii.

Osim toga, bilo je teško ne odobravati ženu poput No'One: bila je jako nenapadna... tiha. Skromna. I nije uopće loše izgledala.

Tamo u vanjskom svijetu bilo je jako puno lošijih kandidatkinja. Sponzoruše. Snobovi poput ženki iz *glimere*. Okrugle i bujne kokete.

Pustivši glavu da mu padne natrag na betonski zid, zatvorio je oči čuvši njihov razgovor. Glasovi su ubrzo utihnuli i pretpostavio je da su otišli – vjerojatno u krevet...

OK, neće ići tamo.

Prepušten svojoj maloj samoći, osluškiavao je Blayevo plitko disanje i povremeno meškoljenje udova, odlučan da ne misli na Xhex.

Smiješno, ovo čekanje i zabrinutost podsjetili su ga na stara vremena... on i Blay čekali su Qhuinna.

Čovječe, imali su sreće što se momak vratio kući živ!

Dok je njegovo sjećanje vraćalo prizore iz one palače kraj rijeke, ugledao je Wratha kako pada na pod, i V.-a s pištoljem uperenim u Assailovu glavu... zatim i Tohra koji je svojim tijelom zaštitio kralja. Onda su on i Qhuinn pretraživali kuću... prepirali se pokraj onih kliznih vrata od stakla... protivio se najboljem prijatelju da izađe van u noć, sam i bez zaštite drugog Brata...

Moraš me pustiti da učinim što mogu.

Qhuinnove su oči bile nepokolebljive i bez najmanje naznake straha. Znao je svoje sposobnosti; znao je da može u posljednjoj sekundi uputiti šut i

poremetiti stvari. Bio je dovoljno snažan i dovoljno siguran u svoje borbene vještine da je mogao učiniti sve što je bilo moguće da smanji taj rizik.

I John ga je pustio da ode, iako je njegovo srce vrištalo i u glavi mu je odzvanjalo, a tijelo mu je bilo spremno blokirati izlaz. Tamo vani nisu bili samo *degradi* početnici, već četa nitkova koji su bili iznimno uvježbani, jakoiskusni i brutalni kao sam vrag. Qhuinn je bio njegov najbolji prijatelj, mužjak koji mu je značio sve na ovom svijetu, netko za kime bi plakao cijelog svog života da ga izgubi.

Sranje.

John je podigao dlanove do lica i dobro ga izmasirao.

Samo, nikakvo trljanje neće izmijeniti ovu spoznaju koja mu se prišuljala bez dobrodošlice i nepobitna.

Ugledao je Xhex na onom sastanku s Bratstvom koji se održao proljetos, kada se ponudila da će pronaći Xcorov brlog: *Ja se mogu pobrinuti zato – osobito ako ih pronađem tijekom dana.*

Njen je pogled bio hladan i oštrouman, bila je sigurna u sebe i svoje sposobnosti. *Vi me trebate da učinim što mogu da vam pomognem.*

Kad je u pitanju bio njegov najbolji prijatelj? Nije mu se to svidjelo, ali povukao se i pustio mužjaka da učini što je morao za veće dobro – iako je to uključivalo smrtno opasan zadatak. Da se nešto dogodilo momku i da je umro? John bi bio slomljen... ali takav je bio vojnički kodeks, kodeks Bratstva.

Kodeks mužjaka.

Da izgubi Xhex, sve bi bilo mnogo gore – on je bio združeni mužjak. Ipak, stvarnost je bila ovo: u svom nastojanju da je spasi od nekakve nasilne sudbine, on ju je zapravo u potpunosti izgubio: među njima ničega više nema, ni strasti, ni razgovora, ni topline... tek rijetki dodiri. I sve zbog toga jer je kontrolu preuzeo njegov zaštitnički nagon.

Sve je bila njegova krivnja.

Združio se s ratnicom – i zatim izgubio um kad je hipotetski rizik od ozljede dobio svoje obličje u stvarnosti. I Xhex je bila u pravu – ni ona nije željela da on umre ili dopadne u neprijateljske ruke, a ipak mu je dopuštala da svake noći odlazi van.

Puštala ga je da učini što je mogao da pomogne.

Nije dopuštala svojim osjećajima da je svladaju i da ga pokuša spriječiti u izvršavanju njegovih dužnosti – a kada i bi? Pa, onda bi joj strpljivo i s ljubavlju objasnio da je on rođen za borbu, da se pazi, i...

Sova? Sjenici? Rujanje?

Osim toga, kako bi njemu bilo kada bi netko smatrao njegovu nijemost ograničavajućim faktorom za borbu? Kako bi on reagirao kada bi netko rekao, usprkos svim njegovim ostalim kvalifikacijama i vještinama, usprkos njegovom

prirodnom talentu i instinktima, da mu nije dopušteno boriti se jer ne može govoriti?

Biti ženka nije uopće nikakva nesposobnost u bilo kojem smislu te riječi. Ali tako se ponio prema njoj, zar ne? On je odlučio jer nije bila mužjak, usprkos svim njenim kvalifikacijama i vještinama, da ne smije izaći van i stupiti u konflikt.

Kao da su grudi najednom usrane stvari činile još opasnijima.

John se ponovno započeo trljati, a u glavi mu je potmulo zatutnjalo od pritiska. Njegova združena strana počela mu je uništavati život. Ne – već mu je *uništila* život. Nije bio siguran, bez obzira što učinio, hoće li uspjeti vratiti Xhex natrag.

Međutim, bio je siguran u jednu stvar.

Pomislio je na Tohra i onu zakletvu.

I znao što treba učiniti.

• • •

Dok joj se Tohrment približavao, No'One je ostala bez daha: njegovo masivno tijelo zibalo se s jedne na drugu stranu u ritmu hoda, a njegove plamteće oči fokusirane su na njoj kao da ju je namjeravao proždrijeti na neki vitalan način.

Bio je spreman za združivanje.

Najdraža Čuvardjevo, dolazi da je uzme.

Želim te poševiti.

Ruka joj je poletjela na pojas halje, i doživjela je šok shvativši da je bila pripravna rastvoriti svoju odjeću odmah i sada. Ne ovdje, rekla je svojim prstima. Negdje drugdje...

U njenim mislima nije bilo mjesta za onog *simpata*, nije bilo tjeskobne zabrinutosti hoće li je boljeti, nikakvog osjećaja da bi mogla ovo zažaliti. Usred tutnjajuće potrebe njenog tijela širio se mir, spoznaja da je ovaj mužjak bio ono što je željela; ovo združivanje bilo je ono što je tako strpljivo čekala.

Oboje su bili spremni.

Tohrment je stao ispred nje, prsa su mu se nadimala i spuštala, a šake stiskale. »Dat ću ti priliku da pobjegneš od mene. Odmah i sada. Otiđi iz centra za obuku, a ja ću ostati ovdje.«

Glas mu je bio izobličen, tako tih i dubok da su mu riječi bile gotovo nerazumljive.

Njen je glas, s druge strane, bio vrlo jasan: »Ja neću otići od tebe.«

»Ti razumiješ što ja govorim? Ako ne odeš... naći ću se u tebi za manje od minute i pol.«

Uzdigla je bradu. »Ja te želim u sebi.«

Duboko režanje podiglo se do njegovih usta, oblikovano na takav način da bi se možda nasmrt prepala da ga je čula u nekom drugom kontekstu. Ipak, licem u lice s ovim veličanstvenim, uzbuđenim mužjakom? Njeno je tijelo odgovorilo čudesnim opuštanjem, pripremajući se još više da ga prihvati.

Nije bio nježan kada ju je obgrlio i podigao s poda, zaljuljajući joj noge u zrak i uhvativši je u zagrljaj. I nije bio spor kada je krenuo prema bazenu – kao da je ideja da je odnese u pravi krevet u glavnoj kući bila jednostavno previše složena da bi se zamarao njome.

Dok je on žurno hodao držeći je u naručju poput kakve nagrade, ona je promatrala njegovo lice. Obrve su mu bile nisko spuštene, usta rastvorena da otkrije svoje očnjake, a on sasvim rumen od iščekivanja. On je želio ovo. Ovo mu je trebalo.

I nije više bilo povratka.

Ne da bi ona to i htjela. Sviđao joj se taj osjećaj.

Iako joj se doimalo izdajničkim shvatiti ovu očajničku potrebu kojom ju je uzeo u svoj posjed kao kompliment. On je i dalje bio zaljubljen u svoju mrtvu družicu. A opet, želio je nju – i to joj je bilo dovoljno. To će, možda, biti sve što će ikada imati – a ipak, kao što mu je rekla, bilo je to puno više nego se ikada nadala.

Snagom njegovih misli, staklena vrata na predsoblju koje je vodilo do bazena širom su se otvorila za njih, i nakon što su se lagano zatvorila, čula je škljocaj brave koja se zaključala. A onda su žurno prošli kroz predsoblje i skrenuli za uglom u područje s bazenom – od topline onog gustog, vlažnog zraka imala je dojam da joj tijelo lebdi...

U koordinanom slijedu, stropne su se svjetiljke ugasile i plavkasti odsjaj iz bazena postao je intenzivniji, te bacao nijansu akvamarina.

»Nema povratka«, rekao je Tohr, kao da joj pruža posljednju priliku da ovo okonča.

Nakon što mu je ona samo kimnula, on je ponovno zarežao i zatim je položio dolje na jednu od drvenih klupa, na njena leđa. Održao je svoju riječ. Nije čekao ni oklijevao; u luku se nadvio nad njom i spojio njihove usne, spustivši svoja prsa na njena, te ugurao svoje noge među njene.

Omotavši svoje ruke oko njegovog potiljka, držala ga je blizu sebe dok su njegove usne plazile po njenima, a onda je jezikom prodro unutra. Ljubljenje je bilo veličanstveno i omamljujuće, do te mjere da uopće nije primijetila da joj razvezuje pojas na halji.

Zatim je rukama klizio preko njenog tijela. Kroz platnenu haljinu, njegovi su dlanovi gorjeli dok joj je milovao grudi i nastavio niže. Razdvojivši bedra još i šire za njega, povukla je haljinu prema gore i dobila što je željela, njegov dodir

na svojoj srži koji ju je masirao, dovodio je na onaj napeti rub svršavanja – ali ne i preko njega.

»Želim te poljubiti«, zastenjao je u njena usta. »Ali ne mogu više čekati.«

Mislila je da ju je već ljubio?

Prije nego je uspjela odgovoriti, odigao se s njenih bokova i žustrim prstima petljao po kožnim hlačama.

A onda je nešto vruće i tupo udaralo, gurkalo se i klizilo po površini njene kože.

No'One se izvila i zazvala njegovo ime – i u tome ju je trenutku uzeo: dok se jeka njenog glasa uzdizala prema stropu, njegovo je tijelo prisvojilo njeno, guralo se unutra, zauzimalo svoj prostor, tvrdo, a opet mekano poput satena.

Tohrmentova je glava pala pokraj njene kada su se ujedinili, a zatim se sasvim prestao micati, što je bilo dobro – osjećaj rastezanja i prihvaćanja njegove veličine bio je na granici boli – naravno, ne da bi ga ikako zamijenila.

Zastenjavši duboko u grlu, tijelo mu se počelo kretati, u početku polako, a zatim sve brže, i bokovi su mu udarali o njene dok je istovremeno zahvatio vanjsku stranu njenih bedara te stisnuo. Veliki val strasti potopio ih je oboje, te je svaki osjet bio pojačan, a njen um najednom je bio potpuno svjestan i sasvim nadvladan načinom na koji je njome dominirao ne ozlijeđivši je.

Kad je ritam bio na granici da se otme kontroli, No'One se držala za njega kao na slamci spasa. Njen tjelesni oblik lebdio je priklješten ispod njegovog, a u istom joj se trenutku srce rasipalo na komadiće i ponovno postajalo cijelo kada je užitak dosegnuo vrhunac i kliknuo. Doista, njeno ga je spolovilo za orgazma stiskalo i oslobađalo u naizmjeničnom ritmu, svršavanje sasvim drugačije od onih koje je ranije doživjela – intezivnije, dugotrajnije. I doimalo se da je i njega gurnulo preko ruba i dovelo do mahnitih kontrakcija, a zdjelica mu se gurala unutra i zatim trzala o nju.

Imala je dojam da sve traje cijelu vječnost, ali kao i kod svakog leta u koji se netko upusti, naposljetku su pobjegli slobodi neba i spustili se na zemlju.

Svjesnost je postupno nadolazila i pretvarala se u neugodan teret.

On je i dalje bio odjeven, kao i ona, a halja joj je i dalje bila omotana oko ramena i ruku. Klupa se urezala u njene lopatice i stražnji dio glave, a zrak oko nje nije bio topao kao što je strast bila.

Kako čudno, pomislila je. Iako su maločas tako puno dijelili, ovi trenuci bili su poput širokog kanjona koji ih je razdvajao.

Zapitala se kako se on osjeća...

Tohrment je podigao glavu i pogledao dolje u nju. Na njegovom licu nije bilo nikakvog određenog izraza, ni radosti, ni tuge, ni krivnje.

Samo ju je gledao.

»Jesi li OK?« upitao je.

Imala je osjećaj da ju je glas napustio, te je kimnula, iako nije bila sigurna kako se osjećala. Fizički, njeno je tijelo bilo u redu – zapravo, bilo mu je drago osjećati njegovu prisutnost u udubinama. Ali dok ne sazna kako je on, ne može posvjedočiti ništa drugo.

Posljednja ženka s kojom je bio jest njegova *šeilan*... I ona mu je zasigurno bila u mislima u ovoj napetoj tišini.

Četrdeset i šesto poglavlje

Tohr je ostao skamenjen na mjestu, nadvijen nad No'One, a erekcija mu je još bila zakopana u njenom tijelu. Batina mu se trzala u želji za nastavkom, iako je obuzdao svoju požudu.

Čekao je da mu savjest otpočne vrištati.

Pripremio se na nadolazeće, sveprožimajuće uništenje jer je bio s drugom ženkom.

Bio je spreman na... nešto, bilo što da izađe iz njegovih grudi – očaj, bijes, frustracija.

I sve što je dobio bio je osjećaj da je ovo što se upravo dogodilo početak nečega, a ne kraj.

Spustivši pogled na No'Oneino lice, pretraživao je njezine crte, tražio bilo kakav znak da ju je zamijenio za svoju *šelan*, ubadao svoje unutarnje žice da mu daju znak ili upozorenje... pripremao se za neku veliku eksploziju.

Jedino što je osjetio jest ispravnost.

Podigavši ruku, s njenog je lica odgurao pramen plave kose. »Sigurno si OK?«

»Jesi li ti?«

»Da. Jesam, na neki način... mislim, doista jesam... Izgleda da sam bio pripravan na bilo što drugo osim toga, ako ti to ima smisla?«

Osmijeh joj je razvedrio lice kao da ju je obasjalo sunce, izmijenjeni izraz podario joj je blistavu ljepotu.

Tako ljubazna. Tako suosjećajna. Tako dobrodušna.

Ne bi ovo mogao učiniti ni s kim drugim, osim s njom.

»Što kažeš da pokušamo ponovno?« rekao je blagim glasom.

Obraze joj je prekrilo još tamnije rumenilo. »Molim te...«

Ton njenog glasa izazvao je novo poskakivanje njegove batine u njoj. Njena vlažna, uska unutrašnjost odjednom ga je cijelog pomilovala, od čega je bio spreman zarikati i početi opet nabijati.

Makar, nije bilo pošteno tražiti od nje da leži na ovoj tvrdoj klupi.

Obujmivši je cijelu rukama, prisionio ju je na svoja prsa i prepustio svojim debelim bedrima da odrade posao istovremenog podizanja i nje i njega. Kada su bili na njegovim nogama, ponovno ju je poljubio, nagnuvši glavu ustranu obrađivao je njene usne svojima, a dlanovima obuhvatio njenu stražnjicu i pripremio se za pokret. Pomoću ruku, dizao ju je gore-dolje po svojoj erekciji,

ljubeći što je mogao od njenog vrata i ključne kosti dok je penetrirao u nju pod drugačijem, dubljim kutem.

Ona je bila nevjerojatna – prilijepila se uz njega, čvrsto ga držala, trenje među njima tjeralo ga je da ju grize i kuša.

Brže. Još brže.

Halja se mahnito uskovitlala, i No'One se nije svidjelo to lepetanje koliko ni njemu samom, jer ju je iznenada bacila, strgnuvši je s ramena i pustivši da padne na pločice. Kada je ponovno vratila ruke na njegov potiljak, pojačala je svoj stisak – a to je bilo sasvim u redu što se njega ticalo.

Zarivši dublje prste, bio je bliže krajnjem rezultatu – a jednako je bilo i s No'One. Glasovi koji su joj izlazi iz grla, čudesni jecaji, njen predivni miris se širio, pletenica je lupetala...

Najednom je usporio i ščepao vrpce kojom je bio pričvršćen kraj njene pletenice, i strgnuvši je, oslobodio je njenu dugu kosu. Rastresavši zarobljene debele uvojke, povukao ih je preko njenog i svog ramena, prekrivši ih oboje.

Nešto u vezi toga rasplitanja dovelo je do njegovog olakšanja: još dva pumpanja i njegovo se tijelo vinulo s litice, orgazam je nadjačao sve ostalo dok nije opsovao eksplozivno izdahnuvši.

Ploveći kroz valove zadovoljstva, čvrsto ju je stisnuo i zagnjurio lice u obilje plave kose, udisao, mirisao nježni šampon koji je koristila. Sranje, njen ga je miris još jače stimulirao, dok mu orgazam najednom nije postao toliko žestok da ga je zaboljelo, ugrozivši mu ravnotežu.

Mora da je njoj bilo jednako – kao iz daljine, čuo je kako zaziva njegovo ime dok je zalijepila svoje noge oko njegovih bokova, stopivši se s njim u jedno.

Nevjerojatno. Apsolutno nevjerojatno. I jahao je na valovima užitka dok su trajali – s obje strane. Kada se napokon umirio, No'One je objesila glavu o njegovo rame, tijelo joj je kolabiralo na njegovim prsima, njeno divno meso opustilo se poput njene divne kose.

Bez prethodne zamolbe, rukom je potražio njenu kralježnicu i milovao je sve do njenog potiljka. Dok mu se disanje smirivalo, samo ju je držao.

I prije nego je bio svjestan, pomicali su se s jedne strane na drugu. Na njegovim snažnim rukama njena je težina bila zanemariva, i imao je osjećaj da bi ih mogao ovako povezane držati zauvijek.

Naposljetku je ona šapnula: »Sigurno ti postajem teška.«

»Ni najmanje.«

»Ti si jako snažan.«

Čovječe, kako je njegovom egu to godilo. Zapravo, ako mu kaže još nešto takvo, dobit će osjećaj da bi mogao na klupi podizati gradski autobus. S Boeingom parkiranim na njegovom krovu.

»Trebao bih te očistiti«, rekao je.

»Zašto, pobogu?«

OK, to je bilo seksi. I pobudilo je u njemu želju da joj čini druge stvari. Svakojake druge stvari.

Preko njenog ramena, ugledao je bazen, i mislena učinkovitost bila je zapravo majka inovativnosti.

»Što kažeš da se bućnemo?«

No'One je podigla glavu. »Mogla bih ostati ovako...«

»Zauvijek?«

»Da.« Oči su joj bile gotovo prekrivene kopcima i sjajile su se pod plavkastim osvjetljenjem. »Zauvijek.«

Dok ju je netremice gledao, pomislio je – tako je živa. Obrazi su joj bili rumeni, usne natečene od njegovih poljubaca, kosa bujna i pomalo divlja. Bila je živa i vruća.

Počeo se smijati, a nije uopće znao zašto – ništa nije bilo smiješno, ali smijao se poput luđaka.

»Oprosti«, uspio je izustiti. »Ne znam u čemu je problem.«

»Nije me briga.« Lice joj je bilo obasjano osmijehom, pokazivala je svoje male očnjake i ravne, bijele zube. »To je najljepši zvuk koji sam ikada čula.«

Potaknut impulsom koji nije razumio, trijumfalno je uzviknuo i skočio u smjeru prema bazenu dugim odrazom, a zatim još jednim, pa trećim. Moćnim skokom, odaslao ih je oboje u zrak nad mirnom vodom.

Sletjeli su u vodu kao jedno, a mekane, nevidljive ruke okružile su ih ojačanim jastukom i zaštitile ih od jake sile gravitacije, poštedjevši ih oboje od grubog slijetanja.

Kad mu je glava uronila, potražio je njena usta i prisvojio ih.

Njegova je batina opet pronašla njenu srž.

Odmah je odgovorila na njegove podražaje, sapslela je svoje noge ponovno oko njegovih bokova, poput jeke ponavljala njegov ritam, uzvraćala poljupce. I bilo je dobro. Bilo je ispravno.

Nešto kasnije, No'One je shvatila da je naga, mokra i ispružena pokraj bazena na krevetu od ručnika koji joj je Tohrment priredio.

On je klečao pored nje, mokra odjeća mu se prilijepila za mišiće, kosa mu je blistala, oči bile tako napete dok joj je gledao tijelo.

Najednom joj se učinilo da je zahladilo osjetivši nalet nesigurnosti.

Sjela je i prekrila se.

Tohrment ju je primio za ruke i nježno ih spustio pokraj njenih bokova. »Kvariš mi pogled.«

»Sviđa ti se...«

»Oh, da. Sviđa mi se.« Nagnuo se prema njoj i utisnuo joj duboki poljubac, uguravši jezik u nju. »Eh, o tome ti ja pričam.«

Nakon što se malo opustila, No'One mu se osmjehnula. »Zbog tebe se osjećam...«

»Kako?« Pognuo je glavu i usnama joj dodirivao grlo, ključnu kost i vrh njene dojke. »Predivnom?«

»Da.«

»Ti i jesi takva.« Poljubio joj je drugu bradavicu i usisao je u usta. »Predivna. I mislim da se zauvijek trebaš riješiti te halje.«

»Pa što ću onda odjenuti?«

»Ja ću ti nabaviti odjeću. Sve što poželiš. Ili jednostavno možeš biti gola.«

»Pred svima...« Siktanje koje mu se nakupilo u grudima bilo je najbolji kompliment koji je ikada primila. »Ne?«

»Ne.«

»Onda možda u tvojoj sobi.«

»Eh, to bih mogao podnijeti.«

Usne su mu kliznule dolje, dok očnjakom nije prešao preko njenih rebara. Zatim se uputio preko njenog trbuha, ljubeći ga nježno i lijeno. Lješkario je na njenom boku, onda ju je okrznuo sasvim blizu spolovila, a sve dok se nije spustio još i niže, nije shvatila da je nešto naumio.

»Raširi svoje noge za mene«, požurio ju je dubokim glasom. »Daj da pogledam najljepši dio tebe. Daj da te poljubim ondje gdje želim biti.«

Nije bila sigurna što je sugerirao, ali bila je sasvim nemoćna odbiti njegov glas.

Podigla je nogu i razdvojila bedra, a on je zarežao.

Tohrment je zaobišao njene noge i ispružio se, dlanom ju je obuhvatio s obje strane i još je jače raširio. A onda su njegove usne bile na njoj, tople, svilene i mokre. Osjećaj mekanog na mekanom izazvao je još jedan orgazam, a on je to iskoristio, prodrijevši u nju svojim jezikom.

Njene su se ruke zakopale u njegovu tamnu kosu i kružila je svojim bokovima.

A kada samo pomisli da joj se seks svidio...

Nije znala koliko toga još ima za otkriti.

Bio je toliko pažljiv da joj se um raspadao na komadiće, toliko temeljit u istraživanju da ju je boljelo. Nije se žurio, osim u trenucima kada je bila blizu vrhunca. A kada je naposljetku odigao usta, usne su mu bile blistave i rumene, te ih je oblizao jezikom dok ju je gledao ispod spuštenih kapaka.

Zatim se podigao i zgrabio njene bokove, nagnuvši ih prema gore.

Njegova je erekcija bila nevjerojatno debela i duga, ali već je znala da joj savršeno pristaje.

I opet je bilo tako.

Ovog je puta više pažnje posvetila onom što je vidjela od njega, a ne onome što je osjećala. Podigavši se iznad nje, gibao se snažno i potentno, udovoljavao je oboma dok je bokovima nabijao naprijed-natrag, prodirao u nju i zatim se povlačio.

Osmijeh mu je bio mračan. Erotičan. »Voliš me gledati?«

»Da. Oh, da...«

Samo je toliko uspjela reći prije nego je novi val dosegnuo vrhunac i preuzeo kontrolu nad njenim mislima, govorom, njenim tijelom... njenom dušom, izbrisavši sve ostalo.

Kad je napokon utihnula i ponovno se mogla usredotočiti, prepoznala je napetost na Tohrmentovom licu, linije stisnute oko njegove čeljusti i očiju, nadimanje njegovih grudi. On još nije svršio.

»Želiš li me gledati?« zaškrgutao je zubima.

»Oh, da...«

Izvukavši se iz njenog tijela, njegova je erekcija izgledala kao i njegove usne – sjajna i nabubrena.

Jednom velikom rukom primio je svoju batinu, a drugom se oslonio na pod da podupre svoju težinu kako bi se mogao ispružiti preko njenog opuštenog, rastvorenog tijela. Zakrenuvši ramena, pobrinuo se da ona ima izravan pogled dok je on pumpao gore-dolje, a njegov obli glavić izlazio je i sakrivao se unutar njegove šake.

Disanje mu je postalo glasnije i žešće.

Kad je došlo vrijeme, u njenim je ušima odzvonio njegov vrisak i glava mu je poletjela unatrag, a brada mu je krenula naprijed kada je ogolio očnjake i ispustio siktavi zvuk. Onda su iz njega prskali mlazevi u ritmičnom pulsiranju, padali po njenom spolovilu i donjem dijelu trbuha, zbog čega se izvila u luk kao da je zadovoljstvo bilo zapravo njeno.

Kada se napokon ispraznio, ona je pružila ruke prema njemu. »Dođi ovdje.«

Nije bilo oklijevanja u izvršavanju njene molbe, približio je njene grudi svojima prije nego se okrenuo na bok da posluži kao jastuk njenoj težini.

»Je li ti dovoljno toplo?« promrmljao je. »Kosa ti je mokra.«

»Ne marim za tim.« Privila se bliže k njemu. »Sada sam... savršena.«

Njegovim je grlom odjeknulo zadovoljno grgljanje. »To i jesi... Rosalhynda.«

Čuvši svoje nekadašnje ime, trgnula se unatrag, ali on ju je čvrsto držao. »Ne mogu te zvati No'One. Ne nakon... ovoga.«

»Ne sviđa mi se to ime.«

»Onda neko drugo.«

Zapiljivši se u njegovo lice, imala je sasvim određen osjećaj da on neće odustati od ovoga. I također joj se neće obraćati imenom koje je ona odabrala davno, jako davno... kada se osjećala da je bila nitko.

Međutim, možda je bio u pravu. Najednom se nije više osjećala kao nitko.

»Trebaš imati ime.«

»Ne mogu izabrati«, odgovorila je, svjesna teške boli u svom srcu.

On je pogledao u strop. Oko svog prsta omotao je pramen njene kose, a jezikom je činio škljocavi zvuk.

»Jesen je moje najdraže godišnje doba«, rekao je nakon nekog vremena. »Nije da pekmezim ili nešto slično... ali sviđa mi se kako lišće postaje crveno i narančasto. Predivno je pod mjesecinom, ali što je važnije, to je čudesna preobrazba. Zelena boja proljeća i ljeta samo je sjena pravog identiteta stabala, i sva ta boja koja se javlja kada noći postanu hladnije je pravo čudo svaki put kada se dogodi. Kao da nadoknađuju gubitak topline sa svom tom vatrenošću boja. Sviđa mi se... Autumn.« Pogledao ju je u oči. »Ti si takva. Predivna si i vatrena – i došlo je vrijeme da se pokažeš. Stoga kažem... Autumn.«

U tišini koja je uslijedila, postala je svjesna peckanja u kutevima svojih očiju.

»Što nije u redu?« zabrinuo se. »Sranje – ne sviđa ti se? Mogao bih izabrati drugo. Lihllith? Što kažeš na Suhannah? Što... Joe? Fred? Jebeni Howard?«

Stavila je ruku na njegovo lice. »Sviđa mi se. Savršeno je. Odsada ću se nazivati imenom koje si mi ti dao, i po godišnjem dobu kada listovi plamte – Autumn.«

Oslonivši se rukama, podigla se iznad njega i utisnula mu poljubac na usne. »Hvala ti. Hvala ti...«

Kad je on svečano kimnuo, omotala je svoje ruke oko njega i stisnula. Izborom imena proglasio ju je svojom, i zbog toga se osjećala ponovno rođenom.

Četrdeset i sedmo poglavlje

Trebalo je dosta vremena prije nego su Tohr i Autumn ponovno izašli iz toplog, vlažnog zatočeništva njihovog bazena. Čovječe, nikada više neće ući u tu prostoriju bez pomisli da je *njihova*.

Otvorivši joj vrata da ona može izaći u hodnik, udahnuo je duboko i s olakšanjem. Autumn... savršeno ime za savršeno ljupku ženu.

Hodajući jedno pokraj drugog, zajedno su se uputili prema uredu. Njegova stopala ostavljala su vodene otiske, jer je s ruba mokrih hlača u koje se nekako ponovno uspio ugurati kapala voda. Ona, s druge strane, nije ostavljala nikakav trag jer je njena halja bila suha.

Posljednji put da će nositi tu prokletu stvar.

Sranje, kosa joj je dobro pristajala tako raspuštena po njenim ramenima. Možda bi je također mogao nagovoriti da je prestane nositi u pletenici.

Kad su stupili u tunel, obgrlio ju je rukom i prislonio na sebe. Dobro se uklapala. Bila je manja od... Pa, Wellsie je bila znatno viša. Autumnina glava mu je bila niže na prsima, njena ramena ne tako široka, a korak joj je bio nejednak, dok je kod njegove družice bio ujednačen kao svila.

Ali pristajala mu je. Na drugačiji način, da, ali nije mogao zaniijekati da su se njihova tijela uklapala zajedno poput ključa i brave.

Približivši se vratima koja su vodila gore u palaču, stao je iza nje i propustio je da se prva uspne stepenicama. Na vrhu je provukao ruku pored nje, utipkao šifru i otvorio prolaz u predvorje, državši teške panele širom otvorenima za nju.

Kad je ušla unutra, upitao ju je: »Gladna?«

»Izgladnjela.«

»Onda idi gore na kat i pusti da se ja pobrinem za tebe.«

»Oh, pa mogu uzeti nešto iz kuhinje...«

»Ne. Nikako. Ja ću te dvoriti.« Odveo ju je do podnožja glavnog stubišta.

»Ti idi gore i smjesti se u krevet. Ja ću donijeti hranu.«

Okljevala je na prvoj stepenici. »To nije potrebno.«

Odmahnuo je glavom pomislivši na tjelovježbu koju su odradili pokraj bazena. »Doista je potrebno. I udovoljit ćeš mi ako se riješiš te halje i legneš među plahte gola.«

Njen je osmijeh isprva bio stidljiv, a zatim spektakularan.

Onda se okrenula i pokazala mu na trenutak svoju stražnjicu.

Promatrajući zibanje njenih bokova dok se penjala, ukrutio se. Ponovno.

Oslonivši se jednom rukom na izrezbareni rukohvat, morao je pogled svrgnuti dolje na sag i pribрати se.

Gadna psovka natjerala ga je da okrene glavu.

Pogrešne riječi, ali u pravo vrijeme.

Prešavši mozaik rascvalog stabla jabuke, provirio je u sobu za bilijar. Lassiter je bio na kauču, usredotočen na široki zaslon iznad kamina.

Iako je Tohr bio polugol i polumokar, uputio se prijeko i stao između anđela i televizora. »Slušaj, ja...«

»Koji kurac!« Lassiter je započeo mahati rukama kao da su mu gorjele i kao da je pokušavao otresti plamen s njih. »Makni mi se s puta!«

»Je li upalilo?« zahtijevao je Tohr.

Još psovanja, a onda se anđeo odbacio u stranu u nastojanju da vidi televizor. »Daj mi samo minutu.«

»Je li oslobođena?« zasiktao je. »Samo mi reci.«

»Tako!« Lassiter je upro prstom u televizor. »Jebem ti majku! Znao sam da si ti otac!«

Tohr se borio protiv nagona da pljuskom dozove pameti ovog kurvinog sina. Budućnost njegove Wellsie je bila na kocki, a ovaj seronja je bio zabrinut za Mauryn test očinstva? »Ti mene zezaš?«

»Ne, prokleta sam ozbiljan. Ovaj gad je napravio djecu trima sestrama – kakav je to čovjek?«

Tohr je lupio svoju glavu umjesto anđelove. »Lassitere... ma *daj*, stari...«

»Gledaj, još sam ovdje, zar ne?«, promrmljao je momak stišavši vrištanje i skakanje gore-dolje po pozornici. »Sve dok sam ja ovdje, još ima posla koji treba obaviti.«

Tohr se samo bacio u naslonjač. Naslonivši glavu na ruku, samo je zagrizao u svoje kutnjake. »Jebeno ne razumijem. Sudbina želi krv, znoj i suze – pa, hranio sam se od nje... mi smo se – ah, oznojili, i to sasvim sigurno. Bog zna da sam dovoljno suza prolio.«

»Suze se ne broje«, rekao je anđeo.

»Kako je to moguće?«

»Jednostavno jest, stari moj.«

Odlično. Fantastično. »Koliko još vremena imam da oslobodim Wellsie?«

»Tvoji su snovi odgovor na to pitanje. U međuvremenu, predlažem ti da odeš nahraniti svoju ženku. Po tvojim mokrim hlačama rekao bih da si joj priuštio vrašku tjelovježbu.«

Riječi *ona nije moja* automatski su se oblikovale u njegovim ustima, ali zaključao ih je unutra u nadi da će njihovo neizgovaranje na neki način pomoći.

Anđeo je samo odmahnuo glavom lijevo-desno, kao da je bio itekako svjestan osjećaja koji je ostao neizgovoren... i budućnosti koja je bila jednako neizvjesna.

»Prokletstvo«, promrsio je Tohr ustavši i uputivši se prema kuhinji. »Prokletstvo.«

Nekih pedeset kilometara dalje, u seoskoj kući čete nitkova, zvuk hripanja uzdizao se u zagušljivi zrak podruma.

Dok je Throe tupo zurio u odsjaj svijeća, nije mu se sviđao položaj u kojem se nalazio njegov vođa.

Pred sam kraj njihovog posjeta Assailovom imanju, Xcor se gadno zakačio s nekim. Odbio je reći s kim se sukobio, ali morao je biti jedan od Braće. I naravno, nije primio nikakvu terapiju otada – pa, i nisu imali ništa vrhunskoga za ponuditi u tom smislu.

Opsovaši za sebe, Throe je prekrizio ruke na prsima i pokušao se sjetiti kada se mužjak posljednji put nahranio. Najdraža Čuwardjevo... je li to bilo proljetos kada su bili s one tri prostitutke? Nije ni čudo što nije zacjeljivao, a ni neće dok se ne nahrani.

Hripanje se promijenilo u mučan kašalj i zatim se nastavilo sporijim, bolnijim ritmom.

Xcor će umrijeti.

Taj zlosretni zaključak ga je izjedao neumornom žestinom još otkada se njegovo disanje promijenilo prije nekoliko sati. Da bi preživio, mužjaku su bile potrebne jedna od dvije stvari, po mogućnosti i obje: pristup medicinskoj ustanovi, opremi i osoblju kakvo je Bratstvo uživalo; i krv vampirice.

Nije bilo načina da mu pribave prvo, a posljednje se pokazalo odveć velikim izazovom ovih posljednjih mjeseci. Vampiriska populacija polako se povećavala u Caldwellu, ali od napada su ženke bile pod još većom zaštitom. I nije pronašao ženu voljnu da ih služi, iako joj je mogao pozamašno platiti.

Iako... uzevši u obzir Xcorovo stanje, možda čak ni to ne bi bilo dovoljno. Ono što im je trebalo bilo je čudo.

Ničim izazvana, u umu mu se prikazala ona spektakularna Odabranica od koje se hranio u palači Bratstva. Njena bi krv bila spasonosna za Xcora. Doslovno. Ali nije bila dostupna na tako mnogo razina. Kao prvo, kako bi uopće mogao doprijeti do nje? Čak i kada bi se uspio povezati s njom, ona bi nesumnjivo znala da je on bio neprijatelj.

Ili ne bi? U lice ga je nazvala plemenitim vojnikom – možda su Braća zatajila njegov identitet pred njom da ne povrijede njenu duboku osjećajnost.

Nema više ni zvuka. Ničega.

»Xcore?« zazvao je žurno se pridigavši. »Xcore...«

U tom se trenutku oglasila nova runda kašljanja, a zatim se teško disanje nastavilo.

Najdraža Čuvardjevo, nije imao pojma kako su ostali mogli spavati uz sve ovo. A opet, tako se dugo bore hraneći se samo ljudskom krvlju da im je san bio jedini način da napune baterije. Međutim, Throeva nadbubrežna žlijezda savladala je taj imperativ još u dva sata poslijepodne, kad je i započeo svoje bdjenje nad Xcorovim disajnim procesima.

Kad je posegnuo za mobitelom da provjeri koliko je sati, teškom se mukom usredotočio na prikazane brojeve.

Još od onog incidenta među njima ljetos, Xcor je bio sasvim drugačiji mužjak. I dalje autokratski, zahtjevan, prepun kalkuliranja koje je šokiralo i zbunjivalo... ali njegov je pogled bio drugačiji kada je gledao na svoje vojnike. Bio je nekako povezaniji sa svima njima, oči su mu bile otvorene za neku novu razinu odnosa, nečega što ranije, naizgled, nije bio svjestan.

Bila bi šteta izgubiti toga gada.

Protrljavši oči, Throe je napokon shvatio koliko je sati: pet i trideset osam. Sunce je vjerojatno tek zašlo za obzor, sumrak tek što se nazirao na istočnom nebu. Bilo bi bolje pričekati da se spusti prava tama, ali nije imao više vremena za gubljenje – posebice jer nije bio siguran što zapravo radi.

Spustivši se sa svog ležaja, uspravio se do pune visine, prešao prijeko i zatresao brdo od pokrivača ispod kojih se nalazio Zypher.

»Makni se«, zamumljao je vojnik. »Imam još trideset minuta...«

»Moraš ostale izvesti odavde«, šapnuo mu je Throe.

»Moram li?«

»A ti moraš ostati ovdje.«

»Doista?«

»Ja ću pokušati pronaći ženku za Xcora.«

To je privuklo vojničovu pažnju. Zypherova se glava podigla. »Zaista?«

Throe se vukući noge približio podnožju ležaja kako bi ga pogledao oči u oči. »Pobrini se da on ostane ovdje i budi pripravan dovesti ga na koordinate koje ću ti ja dati.«

»Throe, pobogu, što si naumio?«

Bez odgovora se okrenuo i započeo navlačiti kožnjak na sebe, a ruke su mu drhtale zbog Xcorovog opasnog stanja... i činjenice da će se, ako se njegova molitva usliša, ponovno naći u društvu one ženke.

Bacivši kratak pogled na svoju borbenu odjeću, oklijevao je.

Najdraža Čuvardjevo, poželio je da je imao neku drugu odjeću osim kože. Krasno odijelo od češljane vune i kravatu. Propisne cipele s vezicama. Donje rublje.

»Pobogu, kamo ideš?« oštro je upitao Zypher.

»Nije važno. Jedino je važno ono što ću pronaći.«

»Reci mi da ćeš se naoružati.«

Throe je opet zastao. Ako mu se ovo iz nekog razloga obije o glavu, vjerojatno će mu biti potrebno oružje. Ali nije ju želio preplašiti – uz pretpostavku da će uopće moći prodrijeti do nje i nagovoriti je da dođe k njemu. Bila je tako osjetljiva ženka...

Neke skrivene stvari, odlučio je. Pištolj ili dva. Nekoliko noževa. Ništa što ona može vidjeti.

»Dobro«, promrmljao je Zypher kada je započeo provjeravati svoje oružje.

Jedva nekoliko minuta kasnije, Throe se uspeo iz podruma i izletio van kroz vanjska vrata kuhinje.

Zasiktavši i podlakticom pokrivši oči, bio je prisiljen ponovno skočiti u mračnu kuću. Oči su ga zapekle i zasuzile, te je opsovavši krenuo prema sudoperu, pustio hladnu vodu i prskao se njome po licu.

Doimalo se kao vječnost dok mu mobitel nije rekao da je došlo vrijeme za sigurniji izlazak, te je ovaj put manje odvažno otvorio vrata.

Oh, kakvo li olakšanje noći.

Iskočivši iz svog zatočeništva, sletio je na zemlju i napunio pluća hladnim, vlažnim zrakom jeseni. Zatvorivši oči koje su ga i dalje pekle, usredotočio se na svoju nutrinu, i odaslao svoj duh dalje od kuće, raspršivši svoje sastavne molekule prema sjeveru i istoku dok nije iznova poprimio svoj oblik na polju guste trave, u čijem se središtu nalazio ogroman javor plamenih rubova.

Dok je stajao pred širokom deblom, ispod zaklona od zlaćanog lišća, istražio je krajolik svojim osjetilima oštrima poput britvice. Ovo bukoličko mjestasce bilo je daleko, daleko od ratnog polja centra grada, čak ni blizu ikakvog tabora Bratstva ili izvidnice Degradacijskog društva – barem koliko je on bio svjestan.

Kako bi bio siguran da je dobro iščitao područje, čekao je, nepomičan poput velikog stabla njemu iza leđa, ali ni blizu tako miran – bio je pripravan sukobiti se bilo s čim i bilo s kim.

Međutim, nitko i ništa nije ga napalo.

Nekih trideset minuta kasnije, spustio se na tlo i sjeo prekrživši nogu, spojio ruke i umirio se.

Bio je itekako svjestan opasnosti koje su vrebale na ovom njegovom putu. Ali u nekim si bitkama prisiljen sam skovati vlastito oružje, čak i ako si suočen s rizikom da će ti eksplodirati u lice: u ovome se krila ozbiljna prijetnja, ali ako si na išta mogao računati s Bratstvom, bila je to staromodna zaštita njihovih ženki.

Njegova je čeljust to iskusila iz prve ruke.

Polagao je nade u jednu činjenicu: ako i uspije prodrijeti do Odabranice, ona neće znati njegov pravi identitet.

Također se prisilio da iz misli odagna krivnju koju je osjećao zbog položaja u koju će je staviti.

Prije nego je zatvorio oči, još se jednom ogledao uokolo. Na udaljenom kraju livade, pokraj gustog niza stabala, nalazili su se jeleni; njihova tiha kopita češljala su po palom Ušću, glave su im poskakivale dok su se kretali. Sova se oglasila nadesno, a njeno hukanje doprlo je do njegovih načuljenih ušiju na laganom, hladnom lahoru. Daleko ispred njega, na cesti koju nije mogao vidjeti, par prednjih svjetala prozujao je dalje – vjerojatno farmerski kamion.

Nema *degrada*.

Nema Braće.

Nitko osim njega.

Spustivši kapke, zamišljao je Odabranicu i ponovno se prisjećao onih trenutaka kada je njena krv ulazila u njega, oživljavala ga, vraćala ga u život s niti o kojoj je visio. Vidio ju je sasvim jasno i usredotočio se na njen okus i njen miris, samu bit onoga što je ona bila.

A onda se molio, molio kao nikada prije, čak i onda dok je vodio civiliziran život. Toliko se jako molio da su mu se obrve skupile i srce mu je tuklo i nije mogao disati. Molio se tako očajnički da se dio njega zapitao je li ovo činio da spasi Xcora... ili samo da je može opet vidjeti.

Molio se dok mu riječi nisu postale zbrkane i sve što mu je preostalo bio je samo osjećaj u grudima, duboka potreba za koju se mogao samo nadati da će biti dovoljno jak signal da ona odgovori na njega, ako ga je doista i primila.

Throe je nastavio koliko je mogao, sve dok nije cijeli utrnuo i sledio se od tolike iscrpljenosti da mu se glava pognula, ali ne iz pokornosti, već od umora.

Nastavio je sve dok nemilosrdna tišina oko njega nije prodrila i u njegovu molitvu... i dala mu od znanja da je bilo vrijeme da prihvati poraz.

Kad je napokon otvorio oči, shvatio je da se mjesečina ušuljala ispod baldahina pod kojim se sakrio – sunčev rival došao je da preuzme noćnu smjenu nadgledanja zemlje.

Mjesec nije bio izvor te svjetlosti.

Kad je skočio na noge, odjeknuo je njegov glasan vrisak.

Odabranica je stajala pred njim, a njena halja tako svijetla i bijela, naizgled je bacala vlastiti odsjaj.

Njene su se ruke pridigle kao da ga želi smiriti. »Žao mi je što sam vas prepala.«

»Ne, u redu je. Ja... Vi ste *ovdje*.«

»Zar me niste pozvali?« Doimala se zbunjenom. »Nisam bila sigurna otkuda je došao poziv. Ja sam... jednostavno osjetila nagon da dođem ovdje. A vi ste tu.«

»Nisam znao hoće li mi uspjeti.«

»Pa, uspjelo je.« Rekavši ovo, osmjehnula mu se.

Oh, slatka Čuvardjevo na velikim nebesima iznad, bila je predivna – njena kosa sva spletena visoko na glavi, njena figura vitka i elegantna, njen miris čista ambrozija.

Namrštila se i pogledala dolje na svoje tijelo. »Zar nisam propisno prekrivena?«

»Molim?«

»Vaš pogled.«

»Oh, doista, ja sam... Molim vas, oprostite mi. Zaboravio sam svoje manire – vi ste previše ljupki da bi moje oči mogle povjerovati.«

Zbog tih se riječi neznatno trgnula, baš kao da nije bila naviknuta na komplimente – ili ju je možda uvrijedio.

»Oprostite mi«, rekao je, prije nego je sam sebe prokleo. Vokabular će mu morati smisliti nešto drugo osim isprike. Brzo. I pomoglo bi da se ne ponaša poput školarca u njenoj prisutnosti. »Ne želim vas uvrijediti.«

Sada se ponovno osmjehnula. Ah, čudesan prizor sreće. »Vjerujem vam, vojniče. Izgleda da sam iznenađena.«

Da mu je bila privlačna? Bože sveti...

Prisjetivši se svoje prošlosti kao ugladenog pripadnika *glimere*, Throe se nisko naklonio. »Počašćen sam vašim prisutstvom, Odabranice.«

»Što vas dovodi ovdje?«

»Želio sam... pa, ne bih vas želio izložiti nikakvoj opasnosti u svojoj molbi za velikom uslugom.«

»Uslugom? Doista?«

Throe je zastao. Bila je tako bezazlena, tako oduševljena pozivom, da se njegova krivnja udesetorostručila. Ali samo je ona mogla spasiti Xcora, a ovo je bio rat...

Dok se borio sa svojom savješću, palo mu je na pamet da bi joj se ipak mogao iskupiti na neki način, zavjetovati joj se u zamjenu za njen dar, ako ona pristane.

»Želio bih vas zamoliti...« Pročistio je grlo. »Moj suborac je teško ranjen. On će umrijeti ako ne...«

»Moram otići k njemu. Odmah. Pokažite gdje se nalazi i ja ću mu pružiti pomoć.«

Throe je zatvorio oči i ostao bez daha. Doista, čak je osjetio suze u očima. Hrapavim glasom je rekao: »Vi ste anđeo. Niste s ove zemlje u svojoj suosjećajnosti i dobroti.«

»Ne gubite vrijeme na lijepe riječi. Gdje je vaš suborac?«

Throe je izvadio mobitel i Zypheru poslao poruku. Odgovor je primio u sekundi – i previđeno vrijeme za dolazak bilo je apsurdno kratko. Naravno, osim ako vojnik već nije smjestio Xcora u vozilo i bio spreman krenuti isti čas.

Tako je plemenit bio taj mužjak.

Nakon što je Throe spremio mobitel natrag u džep, ponovno se usredotočio na Odabranicu. »Doći će svakog časa. Mora biti premješten u vozilo jer nije dobro.«

»A onda ćemo ga odvesti u centar za obuku?«

Ne. Teško. Nikada. »Vi ćete mu biti dostatni. Više je slab zbog rijetkog hranjenja nego zbog ozljeda.«

»Hoćemo li onda čekati ovdje?«

»Da. Čekat ćemo ovdje.« Nastupila je duga stanka, a ona se počela meškoljiti kao da joj je neugodno. »Oprostite mi ako nastavim gledati u vas, Odabranice.«

»Oh, nema potrebe da se ispričavate. Samo mi je čudno... rijetkost je da vojnik bude toliko očaran mnome.«

Sada se on trgnuo. A opet, Braća su se u njenoj prisutnosti nesumnjivo odnosili prema svakom mužjaku kao što su i prema njemu.

»Pa, dozvolite mi da nastavim biti očaran«, promrmljao je blagim glasom. »Jer ste vi jedino što vidim.«

Četrdeset i osmo poglavlje

Quinn je izronio iza skrivenih vrata pod glavnim stubištem negdje oko šest popodne te večeri. Glava mu je i dalje bila malo smušena, njegove noge više su se vukle po podu nego koračale, tijelo ga je posvuda boljelo. Pa, barem je ustao, kretao se i bio živ.

Stvari su mogle biti i gore.

Plus, imao je i dobre razloge. Kad ga je doktorica Jane ranije posjetila, izvijestila ga je da je Wrath sazvao sastanak Bratstva. Naravno, rekla mu je da nije na dužnosti i da mora ostati u krevetu dolje u klinici – ali kao da će on propustiti raspravu onoga što se odigralo kod Assaila. Negativno.

Ona je dala sve od sebe da ga uvjeri u suprotno, ali je na kraju nazvala i rekla kralju da očekuje još jednog.

Kad je zaobišao izrezbareno postolje rukohvata, mogao je čuti Braću kako razgovaraju na drugom katu – nadglasavali su jedan drugoga. Očigledno, Wrath još nije uspostavio red, što je značilo da je imao vremena skoknuti na piće žešće naravi prije nego ode gore.

To je točno ono što ti je bilo potrebno kada nisi bio sasvim siguran na nogama.

Nakon kratkog i pažljivog odmjeravanja, zaključio je da je udaljenost do knjižnice bila kraća nego do sobe za bilijar. Krećući se poput starca, došao je do hrastovih vrata i sledio se čim se približio nadsvođenom prolazu.

»Sveca mu...«

Na podu je razbacano ležalo barem pedeset knjiga Starih običaja, a to nije bila ni polovica nereda. Na velikom stolu ispod prozora ispunjenih olovnim staklom bilo je mnogo rastvorenih svezaka u kožnim uvezima i ležali su naokolo otvorenih korica, kao da su bili ubijeni vojnici na bojnom polju.

Dva kompjutera. Laptop. Blokovi žutog papira za bilješke.

Cvilež s visine natjerao ga je podigne pogled. Saxton je bio na pomičnim ljestvama i dobavljaio knjigu koja se nalazila na gornjoj polici odmah ispod stropa.

»Dobra ti večer, rođače«, rekao je momak sa svoje grane.

Upravo mužjak kojeg je trebao vidjeti. »Što se to ovdje događa?«

»Izgledaš mi poprilično oporavljeno.« Ljestve su ponovno zacvilile kad se mužjak krenuo spuštati sa svojom nagradom. »Svi i svatko su bili zabrinuti.«

»No, dobro sam.« Quinn se uputio prijeko do boca s pićem koje su bile poredane na mramornoj oblozi komode. »Onda, na čemu to radiš?«

Ne zamišljaj ga s Blayem. Ne zamišljaj ga s Blayem. Ne zamišljaj ga...

»Nisam znao da ti se sviđa šeri.«

»Ha?« Qhuinn je pogledao dolje na ono što si je ulio. Jebem ti. Usred samoočitavanja bukvice, uzeo je pogrešnu bocu. »Oh, pa znaš... dobar sam s njim.«

Da to i dokaže, iskapio je piće – i gotovo se zagrcnuo kada mu je slatkoća udarila o ždrijelo.

Poslužio se još jednim pićem, samo da ne ispadne idiot koji ni sam ne zna što si ulijeva u čašu.

Drugo je bilo čak i gore od prvog.

Krajičkom oka promatrao je Saxtona dok se ovaj smještao za stolom, a mjedena svjetiljka pred njim bacala je najsavršeniji odsjaj na njegovo lice. Sranje, izgledao je kao neki tip iz reklame Ralpa Laurena, u smeđoj jakni od tvida i sa šiljastim rupčićem u džepu, pa u onoj vesti na kopčanje koja je grijala njegova jebena jetra.

U međuvremenu, Qhuinn je na sebi imao bolničku spavaćicu i bose noge. I šeri.

»Onda, kakav je to veliki projekt?« ponovno je upitao.

Saxton ga je pogledao čudnog sjaja u očima. »To je izmjena u igri, kako bi ti rekao.«

»Oh, supertajna kraljeva stvar.«

»Doista.«

»Pa, sretno ti bilo s tim. Izgleda da ćeš neko vrijeme imati pune ruke posla.«

»Radit ću na ovome mjesec dana, možda i više.«

»Što to radiš, iznova pišeš cijeli prokleti zakon?«

»Samo jedan njegov dio.«

»Čovječe, zbog ovoga volim svoj posao. Radije bih primio metak nego radio na papirologiji.« Ulio je treći usrani šeri i zatim nastojao što manje sličiti zombiju koji je krenuo prema vratima. »Želim ti dobru zabavu.«

»I ja tebi u tvojim pothvatima, dragi rođače. I ja ću doći gore, ali dali su mi premalo vremena da bih išta napravio.«

»Riješit ćeš ti to.«

»Doista, hoću.«

Nakon što je Qhuinn kimnuo glavom i krenuo prema stubištu, pomislio je... Pa, barem ta izmjena riječi nije bila toliko strašna. Nije zamislio ništa seksualno. Ili zabavne vizije u kojima je mlatio gada dok nije prokrvario po tim finim tkaninama.

Napredak. Jupi.

Gore na drugom katu, dvokrilna vrata radne sobe bila su širom otvorena, te je ostao ukopan ugledavši veličinu nagužvane mase. Sveca mu, svi su bili ondje. Ne samo Braća i ratnici, već *šelane*... i osoblje?

Doslovno je u sobi bilo četrdeset ljudi, poredanih poput sardina oko skupocjenog namještaja.

A opet, možda je ipak imalo smisla. Nakon onog napada oka sokolova, kralj se vratio natrag za svoj stol, sjedio na svom tronu, gotovo što nije uskrснуo od mrtvih. Na neki je način zaslužio slavlje.

Prije nego stupi u bučnu gomilu, otišao je potegnuti još jedan gutljaj šerija, ali samo što ga je namirisao i njegova je utroba rekla *ne*. Nagnuvši se, izlio je piće u lončanicu s cvijećem i ostavio čašu na stolu na hodniku.

Istog trenutka kada su ga ugledali na vratima, svi su utihnuli. Kao da postoji daljinski upravljač ove sobe i netko je ugasio ton na slici.

Qhuinn se sledio i bacio kratak pogled dolje na sebe da provjeri ima li čega nepriličnoga na njemu. Pogledao je iza sebe u slučaju da se netko važan možda uspinje stubištem.

A onda je pogledao uokolo po sobi i pitao se što je propustio.

U velikom, dubokom nedostatku zvuka i pokreta, Wrath se uhvatio za svoju kraljicu i gundao dok se podizao na noge. Oko vrata mu se nalazio zavoj i izgledao je pomalo blijed, ali bio je živ i na licu je imao uočljiv izraz. A zatim je kralj položio ruku na kojoj je nosio prsten s crnim dijamantom njihove vrste, upravo u sredinu, izravno nad svoje srce... i polako, s oprezom, uz pomoć svoje *šelan*, naklonio se u struku.

Naklonio se Qhuinnu.

Kad se sva krv iscijedila iz Qhuinnove glave, a on se zapitao kojeg vruga je najvažniji vampir na planetu radio, netko je započeo polako pljeskati.

Pljesak, molim!

Drugi su se pridružili. Phury i Cormie, Z. i Bella te malena Nalla, Fritz, Vishous i Payne, Butch i Marrisa, Rehv – svi su pljeskali ne sakrivajući suze u očima.

Qhuinn se obgrlio rukama dok su njegove raznobojne oči prelazile preko svega i ničega.

Zastao je na Blaylocku. Crvenokosi je stajao s desne strane i pljeskao poput ostalih.

Da, on bi znao koliko je ovako nešto značilo sjebanom klincu s kogenitalnim defektom čija ga obitelj nije željela u svojoj blizini zbog sramote i društvene stigme.

On bi znao koliko je teško prihvatiti zahvalnost.

On bi znao koliko je Qhuinn želio samo pobjeći od ovolike pažnje... usprkos tome što je bio neizmjereno dirnut ovim iskazom časti koju nije zaslužio.

Usred svega ovoga, samo je gledao u svog starog i dragog prijatelja.
Kao i uvijek, Blay je bio sidro koje ga je držalo na mjestu protiv struja.

• • •

Dok se Xhex vozila na motoru kroz *opsjenu*, shvatila je da joj je bilo teško povjerovati da se uputila na ovaj put u palaču zbog kraljeve naredbe: Wrath je sam poslao »pozivnicu« – i koliko god ona bila ikonoklast, nije imala namjeru oglušiti se o izravnu kraljevu naredbu.

Čovječe, bila joj je muka.

U prvi mah kad je čula glasovnu poštu, pretpostavila je da je John bio mrtav, poginuo na terenu. U zadnji je čas Johnu poslala poruku, a odgovor je stigao gotovo iste sekunde. Kratak i sladak. Samo: *Hoćeš li doći kada padne mrak?*

I to je bilo sve što je primila: iako je, nakon što je potvrdno odgovorila, očekivala nešto više.

Osjećala je kao da će povratiti jer joj je John vjerojatno želio priopćiti da je njima i službeno kraj. Vampirski ekvivalent razvodu bio je rijedak, ali Stari običaji nudili su zakonski izlazak iz braka. I naravno, za ljude Johnova društvenog statusa – primarno njega kao krvnog sina Brata iz Bratstva crnog bodeža – kralj je bio jedini koji im je mogao dati razrješenje da se rastanu.

Ovo je morao biti kraj.

Sranje, stvarno će povratiti.

Skrenuvši i došavši pred palaču, nije parkirala Ducatija na kraju urednog reda nabrijanih automobila, terenaca i karavana. Ne – ostavila je motor odmah ispod podnožja stepenica. Ako je ovo bio kraljevski dekret o razvodu, ona će pomoći Johnu da dokrajči njihove jade, a onda će...

Pa, nazvat će Treza i reći mu da ne može doći na posao. A onda će se zaključati u svoju kolibu i plakati poput curice. Tjedan ili dva...

Tako glupo. Ova cijela stvar među njima bila je tako jebeno glupa. Ali ona njega ne može promijeniti, a on ne može promijeniti nju, pa što im onda preostaje? Već mjesecima među njima nema ničega osim udaljenosti i neugodne tišine. I trend se nije nimalo mijenjao; crna rupa samo je postajala sve dublja i dublja.

Kad je stupila na stepenice koje su vodile do glavnih dvokrilnih vrata, slamala se napola, raspadala se na komadiće kao da su njene kosti postale krhke i urušavale se pod težinom njenih mišića. Ali nastavila je dalje, jer je to bilo ono što borci rade. Nadjačavali su svoju bol i brisali svoje mete – i sasvim sigurno će John i ona večeras nešto ubiti, nešto što je bilo tako dragocjeno da ju je bio sram

za njih oboje, jer nisu pronašli način da njeguju svoj odnos usred ovog hladnog, okrutnog svijeta.

Unutar vestibula nije se odmah približila oku kamere. Iako nikada nije bila cmoljavi tip ženke, ipak je shvatila da vrhovima prstiju trlja područje ispod očiju i prolazi dlanom kroz svoju kratku kosu. Brzo ravnanje kožne jakne – i rekla je sama sebi da stisne zube.

Preživjela je stvari koje su bile gore od ovoga.

Samo na osnovi svog ponosa uspjeh će zadobiti malo samokontrole u sljedećih deset ili petnaest minuta.

Opsovavši, pritisnula je zvono i koraknula unatrag, prisilivši se da pogleda u kameru. Dok je čekala, ponovno je poravnala jaknu i udarila čizmama po podu. Dvaput je provjerila jesu li joj pištolji u futrolama.

Igrala se kosom.

Nagnuvši se ustranu, ponovno je zabola prst u zvono. *Slugani* su ovdje imali visoke standarde. Nakon što pozvoniš, otvarali su vrata u roku nekoliko sekundi.

Nakon trećeg pokušaja, raspravljala je sama sa sobom koliko će još puta morati moliti.

Vrata vestibula su se širom rastvorila i Fritz je izgledao nasmrt preplašen. »Moja gospo! Tako mi je žao...«

Glasna kakofonija glasova nadjačala je sve ostalo što je batler izgovorio, te se namrštila pogledavši iza starog mužjaka. Gore iznad *sluganove* glave, na vrhu glavnog stubišta, okupila se nevjerojatna gomila koja je šetala uokolo, kao da je netom započela nekakva zabava.

Možda je netko upravo svima rekao da će se oženiti.

Sretno vam bilo s tim, pomislila je.

»Važno proglašenje?« upitala je kad je stupila u predvorje i pripremila se za tuđe sretne vijesti.

»Prije priznanje.« Batler je svojom težinom, kakva već bila, zatvarao vrata. »Prepustit ću drugima da vas izvijeste.«

»Došla sam posjetiti...«

»Bratstvo. Da, znam.«

Xhex se namrštila. »Mislila sam reći kralja.«

»Pa, naravno – i kralja. Molim vas, dođite u kraljevu radnu sobu.«

Nakon što je prešla preko mozaika i započela se uspinjati, kimala je ljudima koji su silazili dolje... *šelana*, osoblju koje je poznavala, ljudima s kojima je živjela samo nekoliko tjedana, ali koji su joj postali, u kratkom vremenu, svojevrsna obitelj.

Oni će joj nedostajati koliko i sam John.

»Gospodarice?« upitao je batler. »Jeste li dobro?«

Xhex se na silu osmjehnula i nagađala da joj je vjerojatno izletjela kakva psovka. »Dobro sam, baš dobro.«

Kad je došla do Wrathove radne sobe, zrak u njoj je bio toliko zagušen od klicanja i odobravanja da je doslovno morala odgurnuti to sranje da uđe u sobu: Braća su su nadimala od ponosa – svi osim Qhuinna, koji se zarumenio tako jarko da se pretvorio u živu bombu.

John se doimao rezerviranim – nije ju uopće ni pogledao, već se zapiljio u neku točku ispred sebe.

Iza stola, Wrath se usredotočio na nju. »I sada se bacamo na posao«, objavio je kralj.

Kad su se vrata zatvorila iza njenih leđa, nije imala pojma što se događalo. John je i dalje odbijao pogledati u nju... i, sranje, kralj je imao ranu na vratu – s pretpostavkom da nije došao do zaključka kako je bijela gaza oko grla bio neki novi modni trend.

Svi su ušutjeli, smjestili se i uozbiljili.

Oh, čovječe, zar su morali ovo odraditi ispred cijelog Bratstva?

A opet, što je drugo mogla očekivati? Grupno razmišljanje je bilo tako nadmoćno u ovoj hrpi mužjaka, i naravno da su svi željeli biti prisutni kad su se stvari raskidale.

Ostala je snažna na svome mjestu. »Dajte da riješimo ovo. Gdje trebam potpisati?«

Wrath se namrštio. »Molim?«

»Na papirima.«

Kralj je kratko pogledao u Johna, pa opet u nju. »Ovo nije stvar koju bih sveo na pisanje. Ikada.«

Xhex se ogledala uokolo i zatim se ponovno usredotočila na Johna, čitajući njegovu emocionalnu rešetku. Bio je nervozan.

»Dovraga, što se ovdje događa?« zahtijevala je.

Kraljev je glas bio glasan i jasan. »Imam zadatak za tebe – ako te zanima. Nešto u što sam ja čvrsto uvjeren da ćeš obaviti s izvanrednim uspjehom. Uz pretpostavku da nam ti želiš pomoći.«

Xhex je u šoku piljila u Johna.

On je bio odgovoran za ovo, pomislila je. Kakvi god da su se kotačići okretali u ovoj sobi, on je bio taj koji ih je pokrenuo.

»Što si to učinio?« izravno ga je upitala.

To ga je natjeralo da je propisno pogleda. Podigavši ruke, pokazao joj je: *Određena ograničenja nam ne dozvoljavaju da učinimo sve. Ti nam trebaš za ovo.*

Nakratko pogledavši u Rehva, sve što je vidjela bila je duboka ozbiljnost – i ništa više. Nema cenzure, nema *djevojkama zabranjeno*. Isto je vrijedilo i za ostale mužjake u sobi: samo mirno prihvaćanje njene prisutnosti... i njenih sposobnosti.

»Što vi točno želite od mene?« polako je upitala kralja.

Dok je mužjak govorio, ona je nastavila promatrati Johna i slušati stvari poput *čete nitkova... pokušaj atentata... njihov brlog... puška*.

Sa svakom sljedećom rečenicom, njene su obrve dizale sve više i više.

OK, u pitanju nije bila prodaja kolača ili slično sranje. Ovo je bilo u vezi lociranja neprijateljskog tabora, infiltriranja u njihovu sigurnu domenu, te krađe oružja dugog dometa koje je možda upotrijebljeno za pokušaj atentata na Wratha prethodne noći.

Time će se Bratstvu osigurati, ako sve prođe prema očekivanom, dokaz koji je bio potreban da osude Xcora i njegove vojnike na smrt.

Xhex je ruke stavila na bokove samo kako ne bi njima počela trljati od zadovoljstva. Ovo je bila voda na njen mlin – nevjerojatan prijedlog koji se temeljio na nečemu što je ona odobravala: osveta nekome tko te zajebavao.

»Onda, što ti misliš?« upitao je Wrath.

Xhex je zurila u Johna, mislima ga tjerala da je pogleda. Budući da nije uspjela, ponovno je iščitala njegovu emocionalnu rešetku: bio je prestravljen, ali i odlučan.

On je želio da ona učini ovo. Zašto? Dovraga, što se promijenilo?

»Da, zanimalo bi me«, čula je vlastite riječi.

Kad su duboki muški glasovi počeli klicati s odobravanjem, kralj je stisnuo šaku i lupio njome po stolu. »Dobro! Odlično! Postoji još samo jedna stvar.«

Ima neka fora. Naravno. »Ja najbolje radim sama. Ne treba mi za vratom dadilja od tristo kilograma.«

»Ma, ne. Ti ćeš ići sama – znajući da imaš na raspologanju sve naše resurse i potporu ako ih trebaš ili želiš. Jedina zabrana je da ne smiješ ubiti Xcora.«

»Nema problema, samo ću ga dovesti na ispitivanje.«

»Ne. Ne smiješ ga ni dirnuti. Nitko ne smije dok ne odradimo analizu metka. A onda, ako dokažemo ono što ja mislim da hoćemo, on je Tohrov. I to je službeno objavljeno.«

Xhex je pogledala u Brata. Isuse Kriste, izgledao je potpuno drugačije – kao da je bio mlađi, zdraviji rođak tipa kojeg je poznavala nakon što je Wellsie bila ubijena. I uzevši u obzir kakav je bio sada? Xcor je već imao grob sa svojim imenom urezanim u nadgrobni spomenik.

»Što ako se moram obraniti?«

»Imaš moju dozvolu da učiniš sve što moraš da se pobrineš za svoju sigurnost. Zapravo, u tom slučaju...« Kralj je okrenuo svoje slijepe oči u

Johnovom smjeru. »Ohrabrujem te da sa sobom poneseš bilo kakvo oružje kojim ćeš se najbolje obraniti.«

Čitaj: upotrijebi svoju simpatsku stranu, djevojko.

»Ali, ako je moguće«, dodao je Wrath, »pokušaj ih što manje uznemiriti i Xcora ostavi iznad zemlje.«

»To ne bi trebao biti problem«, rekla je Xhex. »Ne moram dirnuti ni njega ni ostale. Mogu se samo pobrinuti za pušku.«

»Dobro.« Kad se kralj osmjehnuo i pokazao očnjake, ostali su počeli hitno raspravljati. »Savršeno.«

»Čekajte, ja još nisam pristala na ništa«, rekla je, ušutkavši ih sve kad je pogledala u Johna. »Još uvijek nisam...«

Četrdeset i deveto poglavlje

Pusti me, budalo«, dreknuo je Xcor osjetivši da ga netko ponovno podiže. Dozlogrdilo mu je preko svake mjere ovo nabacivanje s njim: s ležaja prebačen u vozilo i odvezen negdje drugdje. A sad ga ponovno uznemiravaju.

»Gotovo smo stigli«, rekao je Zypher.

»Ostavi me na miru...« To je trebalo zazvučati kao naredba. Umjesto toga, sam je sebi zauzvučao poput djeteta.

Ah, sad je poželio imati nekadašnju snagu kako bi se mogao osloboditi iz ovog stiska i stati na vlastite noge.

Ali to je prošlo i svršeno vrijeme. Doista, gotovo ga i nema... i možda će nestati zauvijek.

Njegovo ozbiljno stanje nije bila posljedica neke određene ozljede koju je zadobio u sukobu s onim vojnikom – bila je to kulminacija svega, rana koje su prekrivale njegovu glavu i utrobu, agonije njegovog srca, sile koja je postojala i ostajala unutar njega, nad kojom nije imao kontrolu.

Isprva se borio protiv plime muškom teorijom da će samo od sebe proći. Međutim, njegovo je tijelo imalo drugačije planove za njega, i bilo je jače od njegovog uma i volje. Sada je osjećao da je bio u vlasti ovog mrtvačkog pokrova dezorijentiranosti i iscrpljenosti.

Zrak koji je udahnuo bio je hladan i čist, pa je razbistrio glavu.

Boreći se da fokusira pogled, dobrodošlicu mu je poželjela livada, lelujava livada koja se uzdizala da pozdravi veličanstveno jesenje stablo. I ondje... da, ispod grana koje su bile ukrašene crvenom i žutom, stajao je Throe.

Pokraj njega nalazila se vitka figura u bijeloj halji.

Ženka.

Osim ako mu se nije priviđalo?

Ne, nije. Kad ga je Zypher prinio bliže, jasnije ju je vidio. Bila je neizrecivo lijepa, blijede puti i plave kose koja je bila svijena poput krune na vrhu njene glave.

Bila je vampirica, ne ljudska ženka. Nekako nadnaravna, a iz njenog se lika presijavala svjetlost, i to tako jarka da se mjesečina posramila.

Ah, dakle, ipak je ovo san.

Trebao je i sam znati. Napokon, nije bilo razloga da ga Zypher odvede u ruralni kraj i riskira njihove živote zbog malo svježeg zraka. Nema razloga da

ikakva ženka očekuje njegov dolazak. Nije bilo moguće da bi netko krepostan poput nje bio sam u vanjskom svijetu.

Ne, ovo je bio produkt njegovog delirija, i stoga se opustio u čeličnom zagrljaju svog vojnika, spoznavši da ovo što njegova podsvijest prikazuje i nije važno, stoga si može dopustiti da sve odigra do kraja. Naposljetku će se probuditi, i možda je ovo bio znak da je napokon zapao u duboki, iscjeljujući san.

Osim toga, što se manje borio, više se mogao usredotočiti na nju.

Oh, ljupkosti! Oh, kreposna ljepoto, koja kraljeve pretvaraš u kmetove, a vojnike u pjesnike! Ovo je bila vrsta ženke za koju se vrijedilo boriti i umrijeti, samo da na trenutak pogledaš u njeno lice.

Kakva šteta što je ona bila tek priviđenje.

Kad ga je ugledala, kao da se trgnula i to je bio prvi znak da nešto nije bilo u redu.

A opet, njegov je um vjerojatno težio stvarnosti. I neozlijeđen je imao ogavan izgled. Pretučen i izgladnjen? Bio je sretan što nije pobjegla od užasa. Kako bilo, njene su ruke poletjele na njene obraze i odmahivala je glavom lijevo-desno, i tako sve dok Throe nije stupio pred nju kao da želi zaštititi njena tankočutna osjetila.

Nije li zbog toga poželio da ima oružje? Ovo je bio njegov san. Ako će je netko zaštititi, onda bi se on trebao pobrinuti za to. No... s pretpostavkom da se može uopće podići na noge. I nije pobjegla!

»On umire«, čuo je njen glas.

Njegove su oči zatreperile čuvši taj čisti, slatki zvuk. Taj je glas bio savršen kao i ona cijela, te se svom silinom usredotočio nastojeći svoj um natjerati da nju nagovori neka još nešto kaže u njegovom snu.

»Da«, rekao je Throe. »Ovo je hitan slučaj.«

»Kako se zove?«

Xcor je u tom trenutku progovorio, misleći kako se on sam treba predstaviti. Nažalost, sve što je izašlo iz njegovih usta bilo je kreštanje.

»Položite ga dolje«, rekla je ženka. »Moramo ovo žurno obaviti.«

Mekana, svježa trava podigla se ususret njegovom slomljenom tijelu, pruživši mu jastuk kao da je dlan zemlje bio obložen mekanom vunom. A kada je ponovno otvorio čelična vrata na svojim očima, mogao ju je vidjeti dok se spuštala na koljena pokraj njega.

»Tako ste predivni.«

Ono što mu je izašlo iz usta bilo je samo grgljanje.

Disanje mu je postalo teško, kao da se nešto raspuklo u njegovoj nutrini – možda posljedica svog tog micanja?

Ali ovo je bio samo san, zašto bi mu to bilo važno?

Kad je ženka podigla svoje zapešće, on je pružio drhtavu ruku i zaustavio je prije nego je sama zagrizla svoju žilu.

Njene su oči susrele njegove.

Na periferiji, Throe joj se opet približio, kao da je bio zabrinut da bi Xcor mogao učiniti nešto nasilno.

Ne njoj, pomislio je. Nikada ovom nježnom stvorenju u njegovoj mašti.

Pročistivši grlo, progovorio je jasno koliko god je mogao. »Čuvajte svoju krv«, rekao joj je. »Predivna gospo, sačuvajte ono što vas održava na životu.«

On je bio previše potrošen za ženku poput nje. I to je bila istina ne samo zbog toga jer je bio teško ranjen i jednom nogom u grobu.

Čak i u mašti, ona je odveć dobra da bi bila u njegovoj blizini.

• • •

Kad je Layla pala na koljena, shvatila je da joj je teško govoriti. Mužjak ispružen pred njom bio je ozbiljno ozlijeđen. Ali još je nešto bilo u njemu. Usprkos činjenici da je bio na tlu i očigledno bespomoćan, bio je...

Moćan je jedina riječ koja joj je pala na pamet.

Izuzetno moćan.

Nije ga mogla suditi po crtama njegovog lica zbog oteklina i modrica, a jednako je bilo i s bojom njegove kože jer je bila prekrivena sasušenom krvlju. Ali njegovo tjelesno obličje, iako naizgled ne tako visoko poput Braće, bilo je jednako plećato i široko, jakih ramena s rukama koje su bile brutalno mišićave.

Možda su konture njegovog tijela bile uzrokom ovog dojma koji je stvorila o njemu?

Ne, ratnik koji ju je dozvao na ovu livadu bio je jednake veličine kao i mužjak koji je donio ranjenika pred njene noge.

Ovaj pali vojnik bio je jednostavno drugačiji od preostale dvojice – i u njihovim pokretima i pogledima nazirala se pokornost prema njemu.

Doista, nije ovo bio mužjak s kojim bi se mogao poigravati, već prije bik sposoban srušiti sve pred sobom.

A ipak je ruka koja ju je dodirnula bila lagana poput lahora i čak manje ograničavajuća – svejedno, imala je sasvim jasan dojam kako je želio da ona ode.

Ona ga nije namjeravala napustiti.

Na najčudniji način, bila je... zavedena... zarobljena u tom dubokom, plavom pogledu koji se čak i noću, i usprkos činjenici da samo što se nije ugasio, doimao kao da plamti. I pod tim pogledom, njeno se bilo ubrzalo i oči su

se zalijepile za njegove – kao da ih je istovremeno mogla potpuno razumjeti, ali ne i sasvim odgonetnuti.

Iz njega su izlazili zvukovi, grleni i nerazumljivi zbog njegovih rana, te je tjerani da žurno obavi potrebno.

Trebalo ga je očistiti. Brinuti se za njega. Njegovati ga danima, možda i tjednima dok ne ozdravi. A evo ipak, bio je ovdje na polju, s ovim mužjacima koji su očito znali više o oružju nego o iscjeljivanju.

Pogledala je u vojnika kojeg je poznavala. »Nakon ovoga, morate ga odnijeti unutra na liječenje.«

Iako je kao odgovor dobila kimanje i odobravanje, njeni su joj instinkti govorili da je to bila laž.

Mužjaci su bili previše nepopustljivi i za svoje dobro.

Ponovno se usredotočila na vojnika. »Vi me trebate«, rekla mu je.

Doimalo se da ga je zvuk njenog glasa još i više opčinio, te je to iskoristila. Iako je bio slab, imala je osjećaj da je u njegovom tijelu bilo i više nego dovoljno snage da je spriječi u naumu da prinese svoju žilu k njegovim ustima.

»Tiho«, rekla je ispruživši ruku i pogladivši ga po kratkoj kosi. »Budi miran, ratniče. Kao što ti štitiš i služiš ženke poput mene, dopusti mi da uzvratim tvoju uslužnost.«

Tako je bio ponosan – mogla je to vidjeti po čvrstom uzdizanju njegove brade. A ipak ju je slušao, ruka mu je pala s njene podlaktice, usta su mu se rastvorila, kao da se prepušta njenim zapovijedima.

Layla se brzo pokrenula, spremna iskoristiti trenutak predaje – njegova će pokornost uskoro nestati. Ugrizavši se za zapešće, brzim je pokretom prinijela ruku njegovim usnama, a kapi su padale jedna za drugom.

Kad je prihvatio njen dar, glas koji je načinio oduzeo joj je dah: jauk opšiven beskrajnom zahvalnošću, i po njenom mišljenju, neutemeljenim strahopoštovanjem.

A kako su njegove oči uranjale u njene, postala je svjesna jedino mužjaka kojeg je hranila dok su polje, stablo, preostala dva mužjaka sasvim izbljedjela.

Ponukana nečim čime se nije željela zamarati, spustila je ruku niže sve dok njegova usta nisu okrznula njeno zapešće: ovo je bilo nešto što nikada ranije nije učinila s drugim mužjacima, čak ni s Qhinnom. Ali htjela je znati kakav će to osjećaj biti, usta ovog vojnika na njenoj koži...

Trenutno je ostvaren kontakt, zvuk se vratio, a zatim je oblikovao nepropusnu branu oko oba uboda. Nije ju ozlijedio; čak i ovako ogroman i gladan kakav je bio, nije žestoko navalio na nju. Sisao je pažljivo, ne mičući svoj pogled s njena i kao da ju je čuvao, usprkos činjenici da je on bio taj kome je bila potrebna zaštita u trenutnom stanju.

Vrijeme je prolazilo i znala je da je uzeo od nje veliku količinu, ali nije marila. Ostala bi zauvijek na ovoj livadi, ispod ovog stabla... povezana s ovim hrabrim ratnikom koji je gotovo izgubio život u ratu protiv Degradacijskog društva.

Mogla se sjetiti sličnog osjećaja koji je iskusila s Qhuinnom, ovog čudesnog osjeta odredišta, iako nije bila svjesna toga da putuje. Ali to sisanje posramilo je ono što je nekoć iskusila s onim drugim mužjakom.

Ovo je bilo epskih razmjera.

A ipak, zašto bi vjerovala takvom osjećaju? Možda je ovo samo bila srčanija verzija onoga što je bila osjetila prema Qhuinnu. Ili je možda ovo jednostavno bio način na koji je Čuvarđeva osigurala preživljavanje vrste, a biologija je nadjačavala logiku.

Odagnavši takve svetogrdne misli, usredotočila se na svoj posao, na svoju misiju, blagoslovljeni doprinos koji je bio njena jedina prilika za služenje sada kada je uloga Odabranica bila toliko umanjena.

Davanje tekućine života plemenitim mužjacima bilo je sve što joj je preostalo od njenog poziva. Svega što je imala u životu.

Umjesto da razmišlja o sebi i o tome kako se osjećala, trebala je zahvaliti Čuvarđevi što je stigla ovdje na vrijeme da obavi svoju svetu dužnost... a onda se mora vratiti u palaču da pronađe nove mogućnosti obavljanja onoga što je potrebno.

Pedeseto poglavlje

Što se promijenilo, Johne?«

U spavaćoj sobi koju su nekoć dijelili Xhex i on, John je otišao do prozora i osjetio hladne nate vjetra kroz prozirno staklo. Vrtovi su se kupali u odsjaju sigurnosnih svjetiljki, a lažna mjesečina davala je fugama između kamenih ploča na terasi intenzivan sjaj.

Dok je očima pretraživao krajolik, nije bilo mnogo toga za vidjeti. Sve je bilo spremno za zimu, gredice s cvijećem bile su zaogrute mrežama, stabla voćaka umotana u vreće, bazen ispražnjen. Odbjegli listovi s javora i hrastova koji su se nalazili na rubu šume trčkarali su preko pokošene, smeđe trave, kao da su bili beskućnici u potrazi za skloništem. »Johne. Dovraga, što se događa?«

Xhex se nije obvezala, i nije ju krivio zbog toga. Zaokreti za sto i osamdeset stupnjeva te dezorijentiraju, a stvarni život sasvim sigurno nije dolazio u paketu s pojasom i zračnim jastucima.

Kako će objasniti svoje postupke? pitao se dok je tražio prave riječi.

Naposljetku se okrenuo, podigao ruke i pokazao: *Bila si u pravu.* »U vezi s čim?«

To bi bilo sve, pomislio je kada je počeo ponovno govoriti.

Sinoć sam gledao Qhuinna dok je odlazio u ratnu zonu – sam. Wrath je bio pogođen; mi smo se koprcali; Bratstvo još nije bilo stiglo kao pojačanje, a posvuda su letjeli meci. Četa nitkova nas je bila okružila, a ponestajalo nam je vremena jer je kralj bio ozlijeđen. Qhuinn... gle, on je znao da je korisniji izvan kuće.

Znao je ovo: ako uspije osigurati garažu, mi ćemo biti u prilici izvesti Wratha van. I... da, gotovo me to ubilo, ali pustio sam ga da ode van. On je moj najbolji prijatelj... i ja sam ga pustio da ode.

Xhex je prešla prijeko i polako sjela na stolicu. »Zbog toga je Wrathov vrat bio cijeli zavijen... a Qhuinn je bio...«

Sukobio se s Xcorom, jedan na jedan, i dao Wrathu najbolju šansu da se izvuče. John je odmahnuo glavom prema njoj. I opet, ja sam ga pustio da ode van jer sam znao da on mora učiniti ono što može. To je bilo ispravno rješenje za tu situaciju.

John je hodao uokolo, a zatim je sjeo na madrac u podnožju kreveta, položio dlanove na bedra i trljao njima gore-dolje. *Qhuinn je dobar borac – jak je i odlučan. Teške ruke. I zbog onoga što je učinio, Wrath je živ – da, Qhuinn je bio u pravu, iako je to bilo opasno.*

Pogledao je u nju. *U ovoj situaciji ti si jednaka. Potrebna nam je ta puška da objavimo rat nitkovima – Wrath mora dobiti taj dokaz. Ti si lovac koji može izaći tijekom dana – nitko od nas to ne može. Također, imaš i svoje simpatske sposobnosti ako stvari postanu kritične. Ti si prava osoba za ovaj posao – iako me užasava sama pomisao da odeš igdje blizu njih, ti si prava osoba koja može tamo otići.*

Dugi muk. »Ja... ne znam što bih rekla.«

On je slegnuo ramenima. *Zbog toga ti nisam dao nikakvo objašnjenje prije sastanka. Neću više ni govoriti. U određenom trenutku, to nije ništa više od vrućeg zraka. Djela su važna. Dokazi su važni.*

Kad je ona protrljala svoje lice kao da ju je zaboljela glava, on se namrštio. *Mislio sam... da ćeš biti sretna zbog ovoga.*

»Da. Stvarno. To je odlično.« Podigla se na noge. »Učinit ću to. Naravno da hoću. Morat ću to uskladiti s obavezama koje imam prema Trezu, ali započet ću odmah večeras.«

John je osjetio paljenje receptora boli u svojim prsima kao da su elektrana – što mu je reklo koliko je očekivao od ove maslinove grančice.

Nadao se da će ih ovo ponovno spojiti.

Zazviždao je da vrati njen pogjed na sebe. *Što nije u redu? Mislio sam da će ovo promijeniti stvari.*

»Oh, sasvim je jasno da su se stvari već promijenile. Ako nemaš ništa protiv, samo ću izaći odavde.« Kad joj je glas pukao, pročistila je grlo nakašljavši se. »Daj da porazgovaram s Wrathom. Da mu kažem kako može računati na mene.«

Kad je krenula prema vratima, doimala se totalno zbunjenom, a njeni su pokreti bili usiljeni i ukočeni.

Xhex, pokazao je ono što nije urodilo plodom – već se okrenula od njega.

Ponovno je zazviždao, a zatim poskočio s madraca i slijedio je van u hodnik. Ispruživši ruku, taknuo ju je po ramenu; uvrijedio bi je naglim pokretom.

»Johne, samo me pusti da odem.«

Stao je ispred nje i izgubio dah. Oči su joj se sjale od neprolivenih crvenih suza.

Što nije u redu? očajnički je pokazao rukama.

Brzo je trepnula, odbivši pustiti ičemu da joj padne na obraze. »Ti misliš da ću ja skakati od radosti zato jer više nisi združen sa mnom?«

Tako se jako trgnuo da umalo nije pao dolje. *Molim?*

»Nisam znala da može završiti, ali u tvom slučaju, očito već jest...«

Zajebi to! Lupio je nogama o pod jer je morao nekako proizvesti buku. *Ja sam potpuno združen s tobom! I ovo je totalno povezano s nama – jer ja želim*

ponovno biti s tobom. Ovo je i dalje stvar koja se mora obaviti! A ti si prava osoba za ovaj posao!

Naizgled je bila osupnuta, ništa se nije micalo osim njenih brzih kapaka. A onda je prekrížila ruke na prsima i samo ga gledala. »Jesi li ozbiljan?«

Da! Prisilio se da ne skače gore-dolje na mjestu. Bože, da...jebem ti, da... sve što imam – da.

Svrnula je pogled. Ponovno ga vratila. Nakon jednog trenutka, grubim je glasom rekla: »Mrzila sam što nisam s tobom.«

I ja također. I tako mi je žao. Kad je duboko udahnuo, srce mu se dovoljno umirilo da više nije imao osjećaj kao da će mu izletjeti iz grudnog koša. Mislim da se nikada neću moći boriti rame uz rame s tobom. To je poput očekivanja da ti kirurg operira suprugu. Ali neću ti stajati na putu – i nitko drugi neće. Bila si u pravu na početku – duže se vremena boriš nego što si sa mnom, i trebala bi biti u mogućnosti da radiš što želiš. Ja zapravo ne mogu biti tamo, ali želio bih izbjeći tragediju – ako ikako možemo.

Kad su se njeni kapci malo spustili, dobio je dojam da ga ona skenira pomoću svoje druge strane, te je ispravio ramena pod tim pomnim ispitivanjem: znao je što mu je bilo u umu, u srcu, u duši.

Tamo je bila samo ljubav prema njoj.

Želio ju je natrag.

Nije imao ništa za skrivati.

I uvjete koje je netom ispljunio bili su oni o kojima ne samo da je razmišljao dugo i teško, već su bili oni s kojima je znao da može živjeti. Ovo nije bio nepripremljeni, novopečeni mladoženja koji je smatrao da će život biti lagodan samo stoga jer je u svom naručju držao djevojku iz svojih snova i jer je pred njim bila budućnost toliko svijetla da je morao nositi naočale.

Sada, dok je govorio, bio je to mužjak koji je mjesecima živio bez svoje družice; koji se napatio koračajući čudnom dolinom smrti kada je spoznao da je njegova voljena na ovom planetu, ali ne i u njegovom životu; koji je izronio s druge strane pakla s novostečenim razumijevanjem samog sebe... i nje.

Bio je spreman suočiti se sa stvarnim životom glavom u glavu... i pristati na kompromise.

Samo se molio da nije bio jedini.

Dok je Xhex gledala u Johna, shvatila je da trepće kao kakav idiot.

Sranje na kvadrat!

Nije očekivala ništa od ovoga: pozivnicu od samoga kralja, priliku koju su joj pružili... i definitivno ne ovo što joj je John upravo govorio.

On je pak, bio potpuno iskren. Ovo nije bio promišljeni manevar kako bi je vratio natrag u svoj život – iako je to znala i ne iščitavši njegovu metalnu rešetku. Nije to bio njegov način.

I mislio je svaku riječ.

I dalje je bio združen s njom, hvala Bogu.

Problem...pa, i prije je bila ovako stjerana u kut s njim. Bila je spremna na podužu stazu normalne sreće. Umjesto toga? Najvažniji odnos koji je ikada imala srušio se i izgorio.

»Jesi li ti siguran da ti neće smetati ako odem tamo gdje oni žive i možda se izravno sukobim s njima? Sama, bez pojačanja.«

Ako ti se bilo što dogodi, ja ću postati Tohr. Iste sekunde. Sto posto. Ali strah od toga me neće natjerati da te zaključam doma.

»Bio si prilično odrješit kad si rekao da ne želiš završiti na Tohrovom mjestu.«

Slegnuo je ramenima. *Ali vidi, ja već jesam na njegovom mjestu ako mi nismo zajedno. Nakon što su te ranili, mislio sam... mislim da sam imao ovu ideju: ako te spriječim da se boriš, moram biti pošteđen onoga kroz što on prolazi – i neću biti izložen tom sranju jer ti nećeš biti probodena ili... da, gore. Ali, hajde, kao da je centar Caldwellla najsigurnije mjesto na planeti, i nije baš da radiš s djecom u Trezovom klubu. Štoviše, ja sam uz tebe bez obzira na sve – bilo da ćeš ostarjeti, ući na autobus broj devetnaest ili primiti metak od neprijatelja. Ako ti se bilo što dogodi, ja ću biti sjeban.*

Xhex je suzila oči. Mogla je iščitati njegovu rešetku, ali ne i svaki dio njegovog mozga, a prije nego mu se opet otvori i pusti svoje nade da polete, bilo je od kritične važnosti saznati je li on doista razmislio o svemu. »A što će biti kasnije? Recimo da nabavim tu pušku i donesem je ovdje i pokaže se da je to oružje bilo upotrijebljeno protiv Wratha – što ako im se ja poželim osvetiti? Wrath nije moj kralj, ali sviđa mi se, i poludim od same pomisli da ga je netko pokušao ukokati.«

Johnov pogled nije zatitrao, pa je povjerovala da je on doista razmotrio takav ishod. *Dok ja i ti nismo zajedno na dužnosti, bit ću OK. Ako budem morao doći kao pojačanje – pa, to je ono što jest, i riješit ćemo to – ja ću to riješiti, ispravio se. Samo ne želim biti na istom teritoriju s tobom ako to možemo izbjeći.*

»Što ako želim zadržati svoj posao kod Treza? Za stalno.«

To je tvoja stvar.

»Što ako želim i dalje živjeti u svojoj kolibi?«

Doista nemam prava u ovom trenutku išta tražiti od tebe.

Bilo je to, naravno, sve što je ona željela čuti: bez ikakvih ograničenja, slobodna da odabere, slobodna da mu bude jednaka.

I, Bože, željela se prepustiti svemu tome. Razdvojenost od njega bilo je najusranija mračna staza kojom je ikada koračala. Ali stvar je u tome što se bila navikla na kroničnu patnju. Jedina gora stvar od toga bila bi da se mora opet ispočetka aklimatizirati na ovakvu vrstu pakla. Smatrala je da to ne bi mogla preživjeti.

Ja ne radim ovo da bih se »pomirio« s tobom, Xhex. Želim to – jebote, da, doista to želim. Ali ovo je kako ja očekujem da će stvari odsada biti. I kao što sam rekao, riječi ne znače ni pišljiva boba. Stoga, što kažeš da se ti baciš na posao i vidiš što će se dogoditi. Dopusti da ti djelima potkrijepim ovo što sam ti upravo rekao.

»Ti shvaćaš da ja ne mogu podnijeti još jedan tvoj ispad. Ne mogu – previše mi je teško.«

Tako mi je jebeno žao. Dok je pokazivao rukama, također je i usnama oblikovao riječi, a sram koji mu se vidio na licu pekao ju je u grudima. Tako mi je žao – nisam bio spreman na svoju reakciju jer nikada nisam ni razmotrio komplikacije, sve dok nisam do koljena zaglibio u njima. Loše sam reagirao i volio bih kada bi mi pružila priliku da bude bolje. Naravno, u tvoje vrijeme – ti odaberi.

Vratila se u prošlost prije milijun godina kada je s Lashem bila u onoj uličici – John joj je dao njenu osvetu, dopustio joj je da ona bude ta koja će ubiti njenog osobnog neprijatelja. I to se dogodilo usprkos cijeloj toj stvari sa združenim mužjakom zbog koje je nesumnjivo imao žarku želju da rastrga onoga gada na komadiće.

Bio je u pravu, pomislila je. Dobre namjere nisu uvijek imale i dobar rezultat, ali on bi mogao dokazati kako će se stvari razvijati tijekom vremena.

»OK«, rekla je promuklim glasom. »Pokušajmo. Hoćeš li sa mnom do Wrathu?«

Nakon što je John jedanput kimnuo, koraknula je naprijed i stala uz njegov bok.

Zajedno su hodali do kraljeve radne sobe.

Svaki korak činio im se nestabilnim, iako je palača bila čvrsta poput stijene. A opet, osjećala se kao da je potres koji joj je život vrtio uokolo poput blendera najednom prestao, i nije se oslanjala na svoju ravnotežu ili na nepomičnost ovoga što joj se nalazilo pod stopalima.

Prije nego što su pokucali na zatvorena vrata, okrenula se prema mužjaku koji je njeno ime imao urezano na svojim leđima. Zadatak koji se spremala prihvatiti bio je opasan, nešto iznimno važno Wrathu i Bratstvu. Ali posljedice tog posla za njen vlastiti život – i Johnov – doimale su joj se još važnijima.

Koraknuvši prema njemu, omotala je svoje ruke oko njegovog tijela i držala se. Kad je on uzvratio zagrijaj, pristajali su jedno drugome jednako kao i uvijek, ruka u rukavici.

Prokletstvo, nadala se da će ovo uspjeti.
Oh, i da, srediti Xcora i njegovu četvu manijaka?
Krasan bonus.

Pedeset i prvo poglavlje

Spoznaja da ženka u bijeloj halji nije bila samo san postupno je doprla do Xcorove svijesti, poput podizanja magle s obzora da se otkriju konture i koncepti prethodno skriveni pod oblacima.

Nalazio se otraga u kombiju, ležao na sjedalu koje ga je pridržavalo prilikom odlaska iz njihovog brloga; glava mu je bila naslonjena na mesnati, unutarnji dio savijenog lakta, a njegova koljena skupljena jedno na drugo. Ovog puta Zypher nije bio za upravljačem. Throe je vozio.

Mužjak je bio šutljiv otkada su napustili onu livadu. Tako nekarakteristično za njega.

Dok je Xcor gledao ravno ispred sebe, pogledom je pratio jedva vidljivi uzorak na sjedalu od lažne kože na kojem je sjedio Throe. Bio je to mukotrpan posao, s obzirom da je jedino svjetlo dopiralo s kontrolne ploče.

»Bila je stvarna«, rekao je nakon nekog vremena.

»Da«, došao je tihi odgovor.

Xcor je zatvorio oči i pitao se kako je moguće da takva ženka uopće postoji. »Ono je bila Odabranica.«

»Da.«

»Kako ti je to uspjelo?«

Duga stanka. »Ona me nahranila kada sam bio u pritvoru Bratstva. Rekli su joj da sam ja vojnik, i nisu me identificirali kao njihovog neprijatelja – da je prištete brige.«

»Nisi je smio iskoristiti«, zarežao je. »Ona je nevinna u svemu ovome.«

»Jesam li imao koju drugu mogućnost? Umirao si.«

Odagnao je to iz svog uma usredotočivši se radije na činjenicu da je ono što su smatrali legendom zapravo živjelo i disalo. I služilo Bratstvu. I Throeu.

Iz nekog razloga, sama pomisao da njegov vojnik uzima žilu te ženke nagnala je Xcora da poželi rukom posegnuti iza naslona za glavu i slomiti mužjakov vrat. Osim što je neutemeljena ljubomora bila samo jedan od problema.

»Kompromitirao si nas.«

»Nikada je neće upotrijebiti da nas lociraju«, rekao je Throe namrgođeno. »Odabranica? Da na bilo koji način bude uključena u rat? Braća su odviše staromodna, a ona je odviše vrijedna. Nikada je neće izvesti van na teren.«

Razmotrivši stvari malo dublje, zaključio je da je Throe vjerojatno bio u pravu – ta je ženka bila neprocjenjiva na previše načina da bi ih mogao nabrojati. Osim toga, on i njegova četa nitkova svake su večeri izlazili van čim padne sunce – teško da su bili nepomična meta. A ako bi susreli Braću? Ponovno će stupiti u sukob. Nije on bio pičkica da bježi od svog neprijatelja – bolje da isplanira napad, ali to nije uvijek bilo moguće.

»Kako se zove?« zahtijevao je.

Još tišine.

Dok je čekao odgovor, mrzovolja mu je rekla da je imao pravo biti ljubomorani barem u jednom pogledu: očito je i njegov pukovnik gajio iste osjećaje prema ženki.

»Njeno ime.«

»Ne znam.«

»Koliko dugo se viđaš s njom?«

»Ne viđam se. Dozvaao sam je samo zbog vas. Molio sam se da ona dođe i došla je.«

Xcor je udahnuo duboko i polako, a prvi put otkada se sukobio s onim vojnikom raznobojnih očiju, osjetio je da mu se rebra šire bez boli. Bila je to njena krv u njemu. Doista, kakvo je samo čudo ona bila: osjećaj da se utapa u vlastitom tijelu se umanjio, tutnjanje u njegovoj glavi se utišalo, otkucaji srca postali su ravnomjerniji.

A ipak, ta snaga koja je kolala njime, koja ga je povukla s ruba smrti, nije dobar predznak za njega i njegove vojnike. Ako su u ovome Braća uživala na redovnoj osnovi? Onda su bili mnogo jači, i ne samo zbog svog krvnog porijekla, već i zbog hranjenja krvlju.

Iako, to ih nije činilo nepobjedivima. Syphonov pogodak dokazao je da čak i čistokrvni kralj ima ranjive točke.

Ali, bili su umnogome opasniji nego je isprva smatrao.

A što se tiče te ženke...

»Hoćeš li je ponovno dozvati?« upitao je vojnika.

»Ne. Nikada.«

Nije bilo oklijevanja u tome – što je sugeriralo da je to bila laž ili pak, zavjet. Za dobrobit obojice, nadao se da je bilo posljednje.

Oh, ali o čemu on to govori? Hranio se od nje samo jedanput i ona nije bila njegova – i nikada neće ni biti, zbog previše razloga da bi ih naveo. Doista, prisjetivši se načina na koji se ona ljudska kurva proljetos trgnula kada ga je ugledala, znao je da netko nevin i savršen poput Odabranice neće htjeti imati ništa s njim. Throe, s druge strane, možda ima šansu – osim, naravno, što on nije Brat.

On je zaljubljen u nju.

Bez sumnje je ona bila naviknuta na to.

Zatvorivši oči, Xcor se usredotočio na vlastito tijelo i osjećao kako se ponovno spaja u cjelinu, poravnava i oživljava.

Poželio je da se jednako pomlađivanje javi i na njegovom licu, njegovoj prošlosti, njegovoj duši. Naravno, tu je nemoćnu molitvu zadržao za sebe. Kao prvo, nije bila moguća. Kao drugo, to je bio kratkotrajan hir uzrokovan viđenjem predivne ženke – kojoj se bez sumnje zgadio. Ruku na srce, ni za njega ni za njegovu budućnost nije bilo iskupljenja: zadao je moćan udarac Bratstvu i svim će se mogućim snagama obrušiti na njega i četu nitkova.

Također će poduzeti i druge korake: ako je Wrath bio mrtav, nedvojbeno će se koprcati dok ne pronađu najbližeg krvnog rođaka koji će zasjesti na tron. Osim ako kraljev život ne visi o tankoj niti nad ponorom? Ili se možda izvukao zahvaljujući svoj toj medicinskoj tehnologiji koju su uzgojili u svom taboru?

Uobičajeno, ovakve bi ga misli sasvim zaokupile, a nedostatak odgovora izazvao bi mu jaku mučninu u utrobi i tjerao ga da bez prestanka korača, ako pak nije bio u borbi.

U ležernom stanju nakon hranjenja, posljedice njegovih djela nisu bile ništa više od udaljenih odjeka koji nisu dopirali do njega i nisu mu davali energiju.

Ženka ispod živopisnog javorovog stabla bila je ono o čemu je razmišljao.

Kad je prizvao njen lik iz svojih sjećanja, uvjerio je samog sebe da mu je dopuštena ova jedna noć rastresenosti. Nije bio u stanju boriti se, čak i s njenim darom, a njegovi vojnici su bili vani u pohodu protiv *degrada* – dakle, ipak se neki napredak odvijao.

Jedna noć. A onda dolaskom sutrašnjeg dana, odbacit će je ustranu kako inače i biva s fantazijama i noćnim morama, te se vratiti u stvarni svijet i otpočeti novu bitku.

Samo jedna noć.

To je sve što će darovati ovoj nadnaravnoj fantaziji bez budućnosti...

S pretpostavkom, istaknuo je glasić u njemu, da Throe održi svoju riječ i nikada je više ne potraži.

Pedeset i drugo poglavlje

Još jednu?»

Kada se Tohr ponovno usredotočio na srebrni pladanj pun hrane, No'One je poželjela odbiti njegovu ponudu. Doista, dok je ležala oslonjena na jastuke na njegovom krevetu, bila je *pretrpana*.

A ipak, kada joj je pružio još jednu zrelu jagodu koju je pridržavao za reckavu, zelenu krunu, shvatila je da nije mogla odoljeti tom voću. Razdvojivši usne, čekala je, kao što ja naučila čekati, da joj on prinese hranu ustima.

Nekoliko jarkocrvenih bobica nije ispunilo njegove rigorozne standarde, te ih je odložio sa strane, na rub pladnja. Isti je slučaj bio i s nekoliko kriški svježe pečene puretine, kao i s dijelovima zelene salate. Riža je prošla s odličnim uspjehom, kao i slasne kiflice od kiselog tijesta.

»Evo«, promrmljao je. »Ova je dobra.«

No'One je promatrala njega dok je on gledao nju kako uzima ponuđeno. Cijeli je bio usredotočen na njenu konzumaciju – na način koji ju je istovremeno dirao i fascinirao. Čula je o tome da mužjaci rade ovo. Čak je nakratko vidjela i svoje roditelje u sličnom ritualu – njena majka smještena lijevo od njenog oca, a on je provjeravao svaki pladanj, zdjelu, čašu i šalicu prije nego su bile ponuđene njoj iz njegove ruke, ali ne iz ruku njihovog osoblja – uz pretpostavku da je hrana bila dovoljno visoke kvalitete. Pretpostavljala je da je to neki neobični običaj iz ranijih vremena. Ali ne. Ovaj intimni prostor s Tohrmentom bio je osnova razmjenjivanja. Zapravo, mogla je zamisliti kako su u divljini, eonima ranije, mužjaci na isti način postupali sa svježe ubijenim plijenom.

Od toga se osjećala... zaštićenom. Poštovanom. Posebnom.

»Još jednu?» opet je rekao.

»Udebljat ću se zbog tebe.«

»Ženke moraju imati mesa na kostima.« Odsutno se osmjehnuo kada je podigao okruglastu bobicu i namrštio se na nju.

Dok su njegove riječi odjekivale, nije protumačila to značenje. Kako bi i mogla, kada je on samo birao između savršeno dobrih jela i odmicao ono što je smatrao da nije bilo dovoljno dobro za nju?

»Onda je ovo posljednja«, rekla je nježno, »a zatim moram odbiti sve ostalo. Puna sam da ću puknuti.«

Bacio je bobicu nastranu gdje su bile ostale odbijenice i zgrabio drugu, i dok je zarezao na jadnu stvar, njegov se trbuh oglasio praznim jaukom.

»I ti moraš također jesti«, naglasila je.

Gundanje koje je dobila kao odgovor bilo je ili nezadovoljno odobravanje druge jagode ili slaganje s njom – prije ovo prvo.

Dok je ona grizla i žvakala, on je položio ruke u krilo i zapiljio se u njena usta – kao da je bio pripravan pomoći joj da proguta ako bude morao.

U tom tihom trenutku, pomislila je kako se samo promijenio od ljeta. Bio je puno veći – nevjerojatno velik, a njegovo nekoć ogromno tijelo sada je bilo mamutsko. Ipak nije neprivlačno nabubrio, njegovi mišići proširili su se do vanjske granice bez imalo sala na njima, njegov je oblik svojim proporcijama bio ugodan oku. Lice mu je ostalo vitko, ali nije više bilo ispijeno, a koža mu je izgubila onaj pepeljasti ten koji nije ni zamjećivala sve dok mu se prava boja nije ponovno vratila u obraze.

Međutim, ona bijela pruga ostala mu je u kosi kao dokaz svega onoga što je prošao.

Koliko je često mislio na Wellesandru? Je li još uvijek razmišljao o njoj?

Naravno da jest.

Kad ju je zaboljelo u prsima, shvatila je da joj je teško udahnuti. Oduvijek je suosjećala s njim, njeni receptori za bol plamtjeli su kada je on patio i kao da je njegov gubitak bio njen vlastiti.

Sada, pak, iza njenog grudnog koša nalazila se drugačija vrsta agonije.

Možda je to bilo jer su sada bili bliži. Da, to je bilo to. Suosjećala je s njim na jednoj dubljoj razini.

»Gotova?« rekao je, lice nagnuvši ustranu, a odsjaj svjetiljke padao je po njemu blagom dobrotom.

Ne, pogriješila je, pomisli ona uvukavši još jedan udah.

Ovo nije bilo suosjećanje.

Ovo je bilo u potpunosti drugačije od brige za nečijom patnjom.

»Autumn?« rekao je. »OK?«

Podigavši pogled na njega, najednom je osjetila ledene trnce na koži podlaktice koji su se brzo preselili do njenih golih ramena. Ispod toplih pokrivača, njeno je tijelo drhtalo u svom vlastitom mesu, hladilo se, a zatim bilo preplavljeno valovima vrućine.

Što se događalo, nagađala je, kada ti se svijet okrene naglavačke?

Najdraža Čuvardjevo... ona je bila zaljubljena u njega.

Zaljubila se u ovog mužjaka.

Kada se to dogodilo?

»Autumn.« Glas mu je postao jači. »Što se događa?«

Nije mogla točno odrediti kada se to dogodilo. Promjena se dogodila milimetar po milimetar, pogon promjene upravljani razmjenama između njih

dvoje, velikim i malima... sve dok ono što je započelo kao nepojmljivo nije kulminiralo u nepobitno, poput naleta noći.

Poskočio je na noge. »Idem po doktoricu Jane.«

»Ne«, rekla je podigavši ruku. »Dobro sam. Samo sam umorna i zasićena od hrane.«

Pogledao ju je kao što je gledao one jagode, a to njegovo ispitivačko oko suzilo se i prikovalo na nju.

Međutim, prošla je njegov test.

Prisilivši svoje usne u osmijeh, pokazala je rukom prema drugom pladnju, onom na kojem se i dalje nalazio srebrni poklopac. »Trebaš jesti sada. Zapravo, možda bismo ti trebali naručiti svježu hranu.«

On je slegnuo ramenima. »Ovo je sasvim dobro.«

Ubacio je jagode koje nisu bile dovoljno dobre za nju u svoja usta i otkrio svoju večeru, a zatim pojeo sve što je preostalo na njenom pladnju, kao i sve što je bilo na njegovom.

Dobra stvar jest da mu je nešto drugo zaokupilo pažnju.

Nakon što je završio sa svojim jelom i ostacima njenog, sve je iznio van u hodnik.

»Odmah se vraćam.«

Rekavši to, nestao je u kupaonici, i uskoro je do nje dopro zvuk vode koja je tekla.

Sklopčavši se na boku, zurila je u navučene zastore.

Svjetla su se ugasila, a zatim su preko saga zašuškali njegovi jedva čujni koraci. Zastao je prije nego se uspeo na krevet – i na trenutak, zabrinula se da joj možda nije pročitao misli. Ali onda je osjetila nalet hladnog zraka na koži i shvatila da je on zadigao pokrivače. Prvi put.

»Je li OK ako ti se pridružim?«

Treptala je da odagna suze. »Molim te.«

Madrac se udubio i zatim se njegovo nago tijelo ušuškalo pored njenog. Kada ju je obuhvatio rukama, svojevolumino i bez iznenađenja je uronila u njegov zagrljaj.

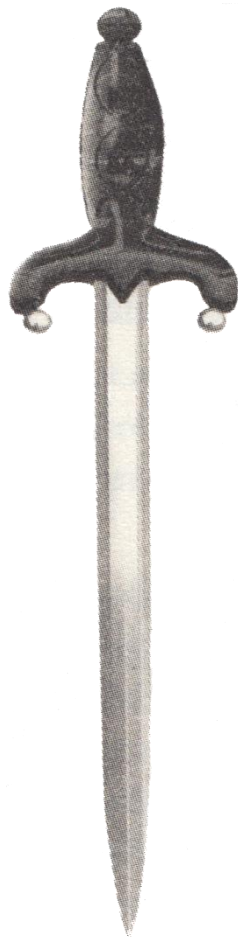
Čudni, ambijentalni led opet ju je stresao, donijevši sa sobom slutnju. Ali onda je bila utopljena, čak i vruća od dodira njegovog tijela na njenom.

Nikada ne smije doznati, pomislila je zatvorivši oči i položivši glavu na njegova prsa.

Ne, nikada ne smije doznati što je u njenom srcu kucalo za njega.

To bi sve pokvarilo.

ZIMA

Pedeset i treće poglavlje

Dok je Lassiter sjedio u podnožju glavnog stubišta, pogled mu je bio usmjeren na oslikani strop tri kata iznad njega. Između naslikanih ratnika na pastusima, pretraživao je oblake i pronašao sliku koju je tražio, a koju nije želio vidjeti.

Wellsie je bila još udaljenija u krajoliku, njeno obličje još stisnutije dok se sklopčala na tom polju punom sivih stijena.

Ruku na srce, gubio je nadu. Uskoro će biti tako daleko da je neće moći ni vidjeti. A tada će sve biti gotovo: ona će nestati, on će nestati... Tohr će nestati.

Mislio je da je No'One bila rješenje. I, znaš, početkom jeseni, bio je sav izvan sebe od sreće da je sve bilo riješeno. One noći kada je Tohr završio u krevetu sa ženkom i propisno legao s njom, ona je stigla na objed bez one grozne halje i kapuljače na sebi: bila je odjevena u haljinu safirne boje koja joj je bila prevelika, ali svejedno joj je dražesno pristajala, a kosa joj je bila raspuštena po ramenima, poput žutih kaskada.

Njih su dvoje sklopili savez kakav nastaje tek nakon što se mužjak i ženka propisno i satima istroše u krevetu.

Tada je ponovno spakirao svoje kovčege. Ostao u svojoj sobi. Satima kružio po njoj, očekujući poziv od Stvoritelja.

Kad je sunce ponovno izašlo, pripisao je to administrativnoj pogrešci. Nakon što je sunce opet izašlo, zabrinuo se.

Onda je postao rezigniran.

Bio je u panici...

Dok je sjedio i gledao gore u djelić mrtve ženke, zapitao se istu stvar koja je često mučila Tohra.

Što je još Stvoritelj želio od svega ovoga?

»Što tražiš?«

Kad ga je duboki glas prekinuo u promatranju, pogledao je prijeko u mužjaka koji je izgovorio te riječi. Tohrent je očigledno izašao kroz skrivena vrata ispod stubišta: bio je odjeven u crne, kratke hlače za trčanje i majicu bez rukava, a znoj mu se blistao na koži i crnoj kosi.

Osim ovih grašaka znoja nakon vježbanja, momak je inače izgledao odlično. Ali to je bilo uobičajeno kod njih kad su bili dobro nahranjeni, seksualno zadovoljeni i neozlijeđeni.

Međutim, Brat je izgubio nešto od svog sjajnog izgleda kad su im se pogledi sreli, i to je sugeriralo da je ispod njegove površine kuljala ista zabrinutost, uvijek prisutna, kronična briga.

Tohr je prišao prijeko i sjeo, obrisavši lice ručnikom. »Razgovaraj sa mnom.«

»Je li ti ona još uvijek dolazila u snove?« Nije bilo razloga da »nju« imenuje. Između njih dvojice samo je jedan ženka bila važna.

»Posljednji put prošloga tjedna.«

»Kako je izgledala?« Kao da to nije znao. Gledao je u nju upravo sada.

»Bila je još dalje od mene.« Tohr je skinuo ručnik s vrata i raširio ga među šakama. »Jesi li siguran da ona zapravo ne prelazi u Sjenosvijet?«

»Je li izgledala sretno?«

»Ne.«

»Eto ti odgovora na pitanje.«

»Radim sve što mogu.«

Lassiter ga je na brzinu pogledao i kimnuo. »Znam. Totalno.«

»Onda si i ti također zabrinut.«

Nema razloga odgovoriti mu na to.

Dvojica su u tišini sjedili jedan pokraj drugog, ruke su im visjele s koljena, a metaforički zid od cigle pred kojim su stajali zapriječio se pred svakim obzorom.

»Mogu li biti iskren?« rekao je Brat.

»Možeš.«

»Prestravljen sam. Ne znam u čemu sam napravio propust.« Ponovno je lice protrljao ručnikom. »Ne spavam mnogo, i ne mogu se odlučiti je li to stoga jer se bojim što ću vidjeti – ili što neću vidjeti. Ne znam kako se ona drži.«

Kratak je odgovor bio da se ne drži najbolje.

»Ja razgovaram s njom«, promrmljao je Tohr. »Nakon što Autumn zaspi, ja sjedim u krevetu i zurim u mrak. Govorim joj...«

Kad je momkov glas pukao, Lassiter je poželio vrisnuti – i ne stoga jer je smatrao Tohru pičkom. Više jer ga je toliko zaboljelo čuvši agoniju u njegovom glasu.

Sranje, tijekom ove posljednje godine, u jednom trenutku mu se vratila savjest ili slično.

»Govorim joj da je i dalje volim, da ću je uvijek voljeti, ali da sam učinio sve što sam mogao... pa, nikako da popunim tu prazninu, jer nitko to neće moći. Ali barem da pokušam živjeti neku vrstu života...«

Dok je mužjak nastavio govoriti blagim, tužnim tonom, Lassitera je najednom spopao strah da je naštetio momku na neki način, da je sjebao sve, donio pogrešnu odluku, uputio tog jadnog, bijednog gada u pogrešnom smjeru.

Sve što je znao o ovoj situaciji ponovno je razmotrio, započeo od temelja, gradio logiku kat po kat, rekonstruirao položaj u kojem su se nalazili.

Nije mogao pronaći nijednu grešku, nijedan pogrešan korak. Obojica su učinili najbolje što su mogli.

Na kraju, doimalo mu se da je to bila jedina utjeha koju je mogao pronaći – i nije li to bilo grozno. Sama pomisao da je možda nenamjerno naškodio ovom plemenitom mužjaku bila je puno gora od njegove verzije čistilišta.

Nikada nije smio pristati na ovo.

»Jebem ti«, izdahnuo je zatvorivši bolne oči. Tako su daleko došli, a bilo je kao da su lovili pokretnu metu. Što su brže trčali, ona se sve dalje odmicala, a kraj je bio sve udaljeniji.

»Samo se moram jače potruditi«, rekao je Tohr. »To je jedino rješenje. Ne znam što drugo mogu učiniti, ali moram otići još dublje.«

»Da.«

Brat se okrenuo prema njemu. »Ti si još uvijek ovdje, zar ne?«

Lassiter ga je prostrijelio pogledom. »Ako govoriš meni, onda je odgovor da.«

»OK... to je dobro.« Brat se podigao na noge. »To znači da nam je ostalo još malo vremena.«

Fantastično. Kao da će to išta promijeniti.

Nedaleko svoje kolibe, Xhex je stajala sama na obali Hudsona, čizme su joj bile ukopane u bijeli snijeg, a dah joj je izlazio iz nosa u obliku pare koja je zatim lelujala preko njenog ramena. Ružičasti odsjaj zalaska kišio je preko zaleđenog krajolika iza njenih leđa, u središtu kanala jedva pomični valovi hvatali su obojene kapljice.

Na rijeci nije bilo mnogo otvorene vode – led se spuštao s obale i okovao sve, te prijetio da će ugušiti njenu površinu dok je studen ustrajala tijekom godišnjeg doba.

Bez izravne naredbe s njene strane, njena simpatska čula probijala su se kroz blistava, nevidljiva ticala koja su prožimala rijetki, hladni zrak. Nije očekivala da će nešto i pronaći, ali nakon ovih posljednjih nekoliko mjeseci bila se navikla na ovakvu receptivnost, spoznavši da taj dio nje želi ispružiti svoje ruke što dalje samo zbog vježbe.

Nije pronašla brlog čete nitkova.

Prava osoba za posao, aha. Iskreno, ovo sranje postaje neugodno.

A opet, bilo je previše razloga zbog kojih je morala ovako pažljivo postupati: tako je velik bio pritisak na njoj da što je moguće tiše i mirnije pronađe svoju metu, ali barem su Braća imala razumijevanja za to.

John joj je jednako iskazao neizmjernu potporu u ovoj njenoj misiji. Strpljiv. Spreman raspravljati o svakom kutu ili uopće ništa ne spominjati kada je dolazila u palaču – što je bila redovna pojava, kako se ispostavilo: odlazila je tamo dva ili tri puta na tjedan, posjećivala svoju majku ili izvještavala kralja i Braću, a ponekad samo ondje boravila.

A ipak, kada je u pitanju bio John, stvari se nisu pomaknule s mjesta, osim što su uljudno objeđivali zajedno.

Iako su njegove oči plamtjele za njom.

Znala je što je činio. Držao se svoje riječi, nije navaljivao dok ona ne prodre u četvrti nitkova kako bi joj mogao dokazati da je uistinu mislio svaku riječ koju joj je rekao. Samo, ona je blesavo željela biti s njim. I pritom nije mislila biti s njim za stolom i večerati.

Bio je to napredak za njih u odnosu na ljeto i jesen, sasvim sigurno – ali ni približno dovoljno.

Ponovno se usredotočivši, nastavila je pretraživati okolicu iz nikakvog dobrog razloga sve dok se posvuda oko nje nije brzo spustila tama, a svjetlo se iscijedilo s neba kao što i biva krajem prosinca – drugim riječima, nestalo je kao da bježi od hladnoće koja mu je bila za petama.

S lijeve strane, u palači na polutoku, svjetla su se prilično nenadano pojavila, kao da je Assail imao rebrenice s unutarnje strane svog tog stakla: u jednom trenu imanje je bilo potpuno zamračeno, a u sljedećem je svijetlilo poput nogometnog stadiona.

Ah, da, koji je džentlmen taj Assail.... Baš!

Njegov položaj na narkomanskoj sceni Caldwellla gotovo je bio siguran, jer nitko drugi važniji nije preostao na njoj osim Benloisea, dobavljača velikih riba. Jedino nije mogla dokučiti tko su mu bili partneri. Nije mogao rukovati cijelim poslom sasvim sam, a opet, nikada nije vidjela nikoga drugoga da dolazi ili odlazi iz njegove kuće osim njega.

A opet, zašto bi želio dovoditi poslovne partnere u svoj privatni prostor?

Malo kasnije, niz prilaz se spustio automobil, u smjeru prema gradu. Onaj njegov Jaguar.

Čovječe, taj je gad trebao uložiti u oklopljeni Range Rover. Ili Hummer kakav je imao Qhuinn. Jaguar je bio brz, i pristajao je jebenom nitkovu. Pogon na sva četiri kotača po ovolikom snijegu nikada nije loša ideja.

Sportski automobil usporavao je dok joj se približavao, para je vijugala uokolo i imala crveni odsjaj stražnjih svjetala, nekako poput magije.

Prozor se spustio i muški glas joj se obratio: »Uživaš u pogledu?«

Bila je u iskušenju da mu ga pokaže, ali zadržala je srednji prst u džepu kada je pognuta krenula prema njemu kroz paru. U ovom trenutku, Assail nije bio »osumnjičenik« *per se* – nije učinio ništa, osim što je pomogao Bratstvu da izvuku Wrathu iz kuće kada su na njega pokušali atentat. Ali ipak, napad se dogodio u njegovoj kući, i pitala se odakle je Xcor pribavljao svoje financijske resurse: Assail je imao novaca i prije nego je odlučio postati narkobosom, a ratovi su zahtijevali gotovinu.

Osobito ako si imao namjeru svrgnuti kralja.

Usredotočivši se simpatskom stranom na mužjaka, iščitala je njegovu rešetku i ugledala poveću količinu... pa, požude, kao prvo. Želio ju je, ali mogla se okladiti da to nije pravi razlog.

Assail je volio seks s curama. Dobro. Shvatila je to.

Ispod tog testosteronskog nagona, pronašla je glad za moći koja je bila neobična. Nije želio maknuti kralja. Bila je nekako...

»Čitaš mi misli?« procijedio je.

Kad bi samo znao kome se obraćao. »Bio bi iznenađen što sve mogu doznati o ljudima.«

»Onda znaš da te ja želim.«

»Predložila bih ti da ne ideš tim putem. Ja sam združena.«

»Tako sam i čuo. Ali, gdje je tvoj mužjak?«

»Radi.«

Kad se osmjehnuo, svjetla s kontrolne ploče obasjala su njegovo lice, naglašavajući lijepe crte i čineći ga još privlačnijim. Ali nije on bio samo zgodan dečko. U tim njegovim plamtećim očima naziralo se iskonsko zlo.

Opasan mužjak. Iako je izgledao kao da nije ništa više od uštogljenog pripadnika *glimere*.

»Pa«, promrsio je, »znaš kako kažu: daleko od očiju – daleko od srca...«

»Reci mi nešto. Jesi li igdje vidio Xcora?«

To ga je ušutkalo i natjeralo da spusti kapke.

»Nemam predodžbu zašto bi me to pitala.«

»Oh, stvarno.«

»Nemam pojma.«

»Ja znam što se jesenas dogodilo u tvojoj kući.«

Opet stanka. »Ne bih nikada rekao da bi Bratstvo miješalo užitak s poslom.« Budući da je samo zurila u njega, slegnuo je ramenima. »Pa, iskreno, ne mogu vjerovati da ga oni još traže. Zapravo, čudim se da je taj gad još uvijek živ.«

»Onda, vidio si ga u posljednje vrijeme?«

Na njene riječi, njegova rešetka se osvijetlila u jednom određenom sektoru – prepreka. Skrivao je nešto od nje.

Hladno mu se osmjehnula. »Jesi li, Assaile?«

»Slušaj, dat ću ti besplatan savjet. Znam da si ti ljubiteljica kože i čvrsta i samoaktualizirana svjetska ženka, ali ne bi htjela imati nikakvog posla s tim tipom. Jesi li vidjela kako on izgleda? Združena si s lijepom dečkom kao što je John Matthew, ne treba ti...«

»Pa... neću se ševiti s gadom.«

Njen namjerno bezobrazni izraz natjerao ga je da trepne. »Doista. I, ah, dobro za tebe. Što se mene tiče, ja ga nisam vidio. Čak ni one noći kad je Wrathu postavio zasjedu.«

Lažljivac, pomislila je.

Kad je Assail ponovno progovorio, glas mu je bio dubok. »Ostavi tog mužjaka na miru. Ne želiš mu se naći na putu – nemilosrdniji je od mene.«

»Onda smatraš da bi se samo veliki dečki trebali pozabaviti s njim.«

»Upravo tako, dušice.«

Kad je ubacio Jaguara u brzinu, ona je koraknula unatrag i prekrižila ruke na prsima. Tipično. Što je bilo s tim mužjacima? Samo stoga jer imaju kitu i jaja, smatraju da imaju povlašteno pravo na snagu?

»Vidimo se opet, susjede«, procijedila je.

»Ozbiljno mislim, ti i Xcor...«

»Oh, vidim to i sama.«

Odmahnuo je glavom. »Dobro. To je tvoj sprovod.«

Nakon što je otišao, ispravila ga je u mislima – pogrešno je posložio uloge...

Pedeseti četvrto poglavlje

Autum je nepomično spavala kad joj se netko pridružio u krevetu, ali čak i u svom dubokom, gotovo bolnom odmoru, znala je čije su je ruke dodirivale po koži, spuštale se niz njene bokove, te je opustila trbuh. Točno je znala tko joj je obuhvatio grudi i prevrnuo je na leđa.

I to zbog seksa.

Hladni zrak joj je oblizao kožu kad su pokrivači bili gurnuti u stranu, i instinktivno je raširila noge, spremna zaželjeti dobrodošlicu jedinom mužjaku kojeg će ikada primiti u sebe.

Bila je spremna za Tohrmenta. Posljednjih nekoliko tjedna doimala se uvijek spremnom za njega.

Priručna – kao što bi on rekao. A i on je uvijek bio spreman za nju.

Njen veličanstveni ratnik pronašao je svoj put među njenim bedrima, svojim ih je bokovima još jače raširio – ne, to su sada bile njegove ruke, kao da je isprva imao jedan plan, a zatim se predomislio.

Njegova su je usta pronašla, zalijepila se, a zatim lizala.

Dok su joj oči i dalje bile zatvorene, a njen um u onoj ošamućenoj Nigdjezemaškoj koja nije bila ni san ni java, užitak je bio tako intezivan da se ritala i gurala o njegov jezik, predajući se njemu svime što je imala, dok ju je on sisao i draškao te penetrirao jezikom.

Samo, nije bilo orgazma za nju. Bez obzira koliko je on sebe zadovoljavao.

Trudila se koliko je mogla da je ponese val svršavanja, ali nije uspijevala doseći rub i pasti, a užitak se penjao do oštih vrhunaca – ali i dalje nije mogla pronaći orgazam, iako joj se koža orosila grašcima znoja i dah joj je parao grlo.

Iz očaja ga je ščepala za glavu i pritisnula jače o sebe.

Samo, onda je nestao.

To je bila prava noćna mora, pomislila je zajecavši zbog odbijanja. Mučan san s erotskim prizvukom.

Tohrment se ponovno bacio na nju, a ovaj put je cijelim tijelom pritisnuo njeno. Uguravši ruke iza njenih koljena, širom ju je rastvorio i istovremeno od nje načinio malu čvrstu loptu ispod svoje ogromne težine.

A onda je penetrirao, brzo i žestoko.

Sad je svršila. Istog trenutka kad ju je ispunio svojom dužinom, njeno je tijelo odgovorilo nevjerojatnom, snažnom eksplozijom, a orgazam je bio tako nasilan da se ugrizla za donju usnu s oba očnjaka.

Kad je krv počela natapati njena usta, on je usporio pumpanje da je pokupi. Ali ona nije željela sporo. Pomoću njegovih ruku uspjela se podići na stopala, te je pronašla vlastiti ritam na njegovoj batini, zajahala ga, uzimala... sve dok se uskoro nije ponovno našla na rubu.

I ostala tamo.

U početku, dok su se združivali, tako je lako bilo postići ono što je željela. U posljednje vrijeme, ipak, postalo je sve teže i teže...

Dok se opirala o njega, nabijala se na batinu svojom težinom sve brže i brže, a od frustracije je podivljala.

Ugrizla ga je za rame.

Izgrebala ga noktima.

Ova kombinacija trebala ga je natjerati da se zaustavi i zahtijeva malo civiliziranije ponašanje. Umjesto toga, dok se njegova krv cijedila po njoj, tako je jako zarikao da se u sobi nešto razbilo, kao da je srušio nešto sa zida.

I onda je svršio. I hvala slatkoj Čuvarđjevi na njegovom orgazmu. Dok se nabijao u nju i erekcija mu se žestoko trzala, ona je napokon i sama uhvatila taj riječima neopisivi val, tijelo joj se gibalo zajedno s njegovim, zaglavljje kreveta je lupalo.

Netko je vikao.

Ona.

Još jedno padanje i razbijanje.

Svjetiljka?

Kad su se napokon umirili, po njoj se cijedio znoj, u međunožju joj je tuklo, a bila je labava kao da nema kostiju. Jedna od svjetiljki s noćnog ormarića doista je završila na podu, te je pogledala preko puta i shvatila da se zrcalo iznad stolića za uređivanje razbilo.

Tohrment je podigao glavu i samo je promatrao. Pod svjetlom koje je dopiralo iz kupaonice, zamijetila je ozljedu na njegovom ramenu.

»Oh, najdraži...« Od užasa je prekrila usta rukom zbog razjapljene rane.
»Tako mi je žao.«

On je spustio oči i namršti se. »Ti mene zezaš?«

Kad ju je ponovno pogledao, smiješio se s muškim ponosom koji joj apsolutno nije imao nikakvog smisla.

»Ozlijedila sam te.« Došlo joj je da zaplače. »Ja sam...«

»Psst.« Maknuo joj je moker pramen kose s lica. »Obožavam to. *Jebeno* obožavam. Grebi me. Rastrgaj me. Grizi me – sve mi se sviđa.«

»Ti nisi normalan.« Hajde da upotrijebi kolokvijalizam koji je skupila.

»Ja nisam gotov, eto što sam...« Samo, kad je krenuo ponovno u nju, ona se povukla unatrag.

Trenutno se skamenio. »Sranje, to je bilo prilično grubo.«

»Bilo je predivno.«

Tohrment je podigao prsa poduprijevši se rukama i tako se polako i pažljivo povukao da ga je jedva osjetila. A ipak su je hvatali grčevi negdje u njenoj nutrini. Ili je možda to bio još jedan orgazam? Teško je bilo reći, jer joj je tijelo bilo sasvim nadraženo.

U svakom slučaju, slasni umor i istrošenost bili su dobra stvar. Toliko su bliski, združivanje je bilo ugodno, i čudesan intenzitet koji su postizali bio je posljedica uklanjanja svih prepreka, sve slobode... i povjerenja koje su njih dvoje dijelili.

»Daj da ti napravim kupku i operem te.«

»Dobro sam.« Osmjehnula mu se. »Samo ću se malo ovdje opustiti dok se ti otuširaš. A onda ću i ja učiniti isto.«

Ruku na srce, nije sebi vjerovala što će mu učiniti ako bude s njim naga u kupaonici. Mogla bi ga ugristi za drugu stranu njegovih ramena – iako je cijenila njegovo dopuštenje za ovu stvar s ugrizima, radije se ne bi okoristila takvom slobodom.

Tohrment je kliznuo ispod neurednih pokrivača i na trenutak stajao nad njom, suženih očiju. »Jesi li sigurna da si OK?«

»Da, jesam.«

Naposljetku je kimnuo i okrenuo se od nje.

»Tvoja leđa!« Izgledao je kao da ga je izgrebala velika mačka – široke i crvene pruge urezale su se niz njegov torzo i kralježnicu.

Bacio je pogled preko ugrizenog ramena i osmjehnuo se s još većim ponosom. »Osjećaj je odličan. Mislit ću na tebe kad budem na terenu večeras, svaki put kad mi zategnu kožu.«

Nakon što je nestao u kupaonici, ona je odmahнула glavom za sebe. Mužjaci su... pa, nisu bili normalni.

Zatvorivši oči, odbacila je pokrivače sa svoje kože i rastegnula ruke i noge dalje od tijela. Zrak je u sobi bio svjež, možda čak i hladan, ali nakon ovoga sama je sebi bila ognjište, a ostaci strasti doslovno su isparavali iz njenih pora.

Dok se Tohrment tuširao, ta je vrućina postupno blijedjela, kao i posljedično lupanje nakon vođenja ljubavi. A onda je pronašla onaj mir koji je tražila, njeno tijelo se rasplelo, dugotrajna napetost i bol su se umanjili.

Rastegnuvši cijelo nago tijelo, osmjehnula se stropu. Nikada nije bila ovako sretna!

Niotkuda ju je napala ledena drhtavica koju je povremeno osjećala još od jeseni, omen koji nije mogla imenovati, upozorenje bez konteksta.

Sad joj je bilo hladno, te je povukla pokrivače preko sebe.

Sama u krevetu, imala je dojam da je sudbina vreba, kao da je bila u šumi po noći s vukovima koje je mogla čuti, ali ne i vidjeti ih dok su se šuljali između drveća...

Spremni da iznenada skoče na nju.

• • •

U kupaonici, Tohr se osušio i nagnuo se prema zrcalu. Trag ugriza na njegovom ramenu već je počeo zacjeljivati, njegova koža se spajala iznad uboda, sve je lijepo srastalo. Kakva šteta – želio je da trag ostane malo duže.

Postojao je određeni ponos u tome kada te netko označi na ovakav način.

Ipak, odlučio je odjenuti običnu majicu kratkih rukava umjesto one bez rukava ispod jakne. Nema razloga da njegova Braća ovo vide. Takve su stvari bile privatne – samo između njega i Autumn.

Prokletstvo... ta je ženka bila nevjerojatna.

Usprkos stresu pod kojim je bio, usprkos onom razgovoru s Lassiterom u podnožju stubišta, usprkos činjenici što ju je započeo dodirivati samo stoga jer je osjećao da treba to činiti, sve se svelo na sirovi, žestoki seks: Autumn je bila kao vrtlog koji ga je bacao uokolo, a erotski stisak kojim ga je držala uvlačio ga je u samo središte vira i zatim ga izbacivao na površinu da udahne zraka... prije nego bi ga opet povukao dolje.

Da, napredovao je.

Boljelo ga je što to mora priznati, i kada bi ležao ondje, njih dvoje su hvatali dah i hladili uznojena tijela, a ona stara, dobro znana bol ubola bi ga u prsa poput vrha oštrice.

Nije mislio da će ikada izgubiti taj osjećaj.

A ipak, svake zore, tražio ju je i uzimao je... i imao je svaku namjeru činiti isto sljedećih dvanaest sati.

Izašavši iz kupaonice, ugledao ju je kako mirno leži na krevetu. Sklupčala se licem okrenuta prema prozoru i ležala na boku potpuno skrivena ispod plahti.

Ugledao ju je голу.

Potpuno jebeno голу.

Ta je slika natjerala njegovo tijelo da se trenutno ukruti, a batina mu se trzala na bokovima. Kao da je osjetila njegovo uzbuđenje, zastenjala je i izvila se, pritom erotično zaprevši. Posegnuvši rukom iza sebe, povukla je ono što ju je prekrivalo i pomaknula gornju nogu naprijed, time razotkrivši svoje blistavo spolovilo.

»Oh, pakla mu«, zarežao je.

Njegovo je tijelo požurilo k njenom bez razmišljanja ili odlučivanja, naciljalo je takvim požudnim pogledom da ne bi čak ni ubio onoga tko bi mu se ispriječio na putu: samo bi ga odalamio nogom i stavio na čekanje dok ne obavi svoj posao s njom do kraja.

Popevši se na madrac, obuhvatio je svoju batinu rukom i namjestio se kraj nje s leđa, glavićem do njene srži. Pažljivo je ulazio u nju, u slučaju da je bila još nadražena, a zatim je čekao, nadvivši se nad njom da bude siguran kako ga je ipak željela opet ovako brzo.

Kad je samo zastenjala i zadovoljno izgovorila njegovo ime, dopustio je svojim bokovima da započnu nabijati.

Skliska, glatka, vruća...

Uzeo ju je bez isprike i obožavao osjećaj da to može učiniti bez zadržke. Ona je ostala mirna i poslušna, ali bila je otpornija nego što je izgledala, i u posljednjih nekoliko mjeseci naučio se prepustiti, jer je znao da se i njoj to sviđalo.

Položivši jednu ruku na njen bok, promijenio je položaj njenog tijela kako bi mogao ući u nju još i dublje. I naravno, još je jedna dobra stvar bila u ovom položaju: mogao je gledati samoga sebe dok je ulazio i izlazio iz nje, promatrajući rub svog glavića kako se pojavljuje prije nego nestane u dubini, samo da bi se ponovno vratio na rub. Ona je bila ružičasta i natečena, a on je bio čvrst i sjajan – upravo zahvaljujući njoj.

»*Jebote*«, graknuo je kad je ponovno počeo svršavati.

Jahao ju je dok je ejakulirao, osjećao ženkin orgazam na svojoj batini, a njeno ga je spolovilo stiskalo poput šake. I promatrao je veličanstveni prizor dok mu se oči nisu zatvorile – što je bilo u redu, jer ju je i dalje mogao vidjeti s unutarnje strane kapaka.

Nakon što je završio, gotov se urušio na nju, ali se uhvatio u zadnji čas. Oborivši glavu, usta su mu se našla blizu vrha njene kralježnice, te je iskoristio ovu blizinu, okrznuvši je usnama po koži.

Znajući da bi joj trebao dati oduška, prisilio se da se odmakne i izađe.

Kliznuvši van, morao je zaškrgutati zubima – koliko je ona zapravo bila spremna za njega!

Ukopavši ruke na njene savršene usne, raširio ju je za svoj jezik. Sranje... ti zajednički okusi, osjet njenog mekanog, savršeno glatkog spolovila na njegovim ustima...

Kad je počela biti nemirna, kao da je na rubu, ali nije dobivala dovoljno, polizao je tri prsta i s lakoćom ih ugurao unutra dok ju je istovremeno proždirao ustima. To je upalilo. Potom je zazvala njegovo ime i trljala se o njegovo lice, a on se osmjehnuo i pomogao joj kroz pulsiranje koje ju je treslo.

Onda je bilo vrijeme da prestanu. I točka.

Posljedni tjedan dana ili malo više, stalno ju je salijetao – što je i bio razlog zbog kojega se danas prislio da ode u prokletu teretanu. Izgledala je umorno, a razlog tome? Inzistirala je da radi noću, a on je nikako nije mogao ostaviti na miru tijekom dana.

Autumn se okrenula i legla na trbuh; zatim je izbacila koljeno u stranu i izvila leđa, tražeći još.

»Isuse«, zastenjavao je. »Kako te mogu uopće ostaviti?«

»Pa nemoj«, rekla je.

Nije ga trebala dvaput moliti. Uzeo ju je straga, podigao njene bokove, zagrlio ih i nagnuo njenu zdjelicu kako bi mogao duboko ući. Završio je s podlakticom preko njenog pupka i održavao ravnotežu drugom rukom – nabijao je dok njihova tijela nisu počela zajedno lamatati, a krevet je ponovno zacvilio. Svršio je s psovkom, orgazam je s eksplozijom izletio iz njega, baš kao da se mjesecima nije seksao.

A i dalje je bio željan. Posebno kad je ona svršila.

Nakon što su se stvari primirile, prevrnuo ih je oboje dolje na madrac i privio ju je k sebi. Njuškajući kroz njenu kosu, spustio joj se do vrata i zabrinuo se o tome kako ju je tretirao u krevetu.

Kao da je ona znala da mu je bilo potrebno dodatno ohrabrenje, ispružila je ruku iznad sebe i pomilovala mu kosu. »Bio si divan.«

Možda. Ipak, loše se osjećao jer je puno zahtijevao od njenog tijela. »Dopuštaš li da ti sad priredim kupku?«

»Oh, to bi bilo divno. Hvala ti.«

Vrativši se natrag u kupaonicu, otišao je do dubokog *jacuzzi*a, pustio vodu i zatim dohvatio soli za kupanje iz ormarića.

Kad je provjerio temperaturu vode i načinio sitnu izmjenu, shvatio je da se voli brinuti o njoj, a pronašao je razne načine kako to raditi. Tražio je izgovore da je odvede na kat i nahrani je nasamo. Kupovao joj je odjeću na internetu. Svratio bi u Walgreens i CVS da joj kupi najdraže časopise poput *Vanity Faira*, *Vogua* i *The New Yorkera*.

Uvijek se pobrinuo da u sobi imaju kekse Milano od Pepperidge Farma u slučaju da je uhvati želja za slatkim.

I on nije bio jedini koji se brinuo za nju i pokazivao joj nove stvari.

Xhex je dolazila u kuću da je posjeti barem jednom ili dvaput tjedno. Njih bi dvije zajedno odlazile u lokalno kazalište i gledale filmove, pa bi se uputile u bolje dijelove grada da Autumn vidi lijepe kuće. Ponekad bi posjetile trgovine i dućane koji su radili dokasna – tamo su kupovale stvari s Autumnim vlastitim novcem koji je zaradila.

Sagnuvši se, provjerio je vodu, ponovno prilagodio temperaturu i donio joj nekoliko ručnika.

Što se njega tiče, bio je malo mrzovoljan kad je odlazila među ljudske luđake, nasilne *degrade* i promjenjive vjetrove sudbine. Ipak, na kraju krajeva, Xhex je bila hladnokrvni ubojica, i znao je da bi ona zaštitila svoju majku ako bi netko samo kihnuo u njihovom smjeru.

Osim toga, kad bi majka i kći izašle van, Autumn bi se uvijek vraćala kući nasmiješenog lica. I to je njega također činilo sretnim.

Kriste, obje su tako puno napredovale od proljeća. Bile su gotovo dvije potpuno drugačije osobe.

I čega je još bilo u svemu tome?

Uronivši ruku u uzburkanu vodu u kadi, očajnički se zapitao što mu je to, dovraga, promaknulo.

Pedeset i peto poglavlje

Dvije noći kasnije, Xhex se probudila s čudnim osjećajem koje ju je proganjalo. Kao da je tijekom dana progutala svoju budilicu i sada joj je počela zvoniti u trbuhu.

Intuicija. Tjeskoba. Užas.

Nema tipke za odgodu alarma na toj stvarčici.

Ustala je i otišla pod tuš, ali i dalje ju je uporno slijedio taj osjećaj da se okupljaju neviđene i nepoznate sile, da će se krajolik izmijeniti, da će šahovske figure određenih ljudi biti pomaknute, ali ne njihovom vlastitom voljom – i to na mjesta koja nisu bila dijelom njihovih strategija.

To ju je zaokupilo i tijekom kratkog puta do centra Caldwellella; nije posustalo ni kada je započela s radom u Iron Masku.

Ne mogavši to više podnijeti, uklonila je bodljikavu žicu sa svog bedra i izašla van u grad satima ranije nego inače. I dok se dematerijalizirala s krova na krov u potrazi za nitkovima, imala je osjećaj da je noćas vrlo mračno.

Ali zašto?

S tim pitanjem koje ju je pritisaklo, posebno je pazila da se ne približi područjima gdje su se borila Braća.

Činjenica da se obavezala kako će izbjegavati Braću u širokom luku vjerojatno je najveći faktor u odgođenom pronalasku one puške. Četa nitkova bila je na terenu svake noći, ali budući da su se sukobi s Degradacijskim društvom odvijali uvijek u napuštenim dijelovima grada, bio je jako teško dovoljno im se približiti, a ostati na prikladnoj udaljenosti od Johna i Bratstva.

Da, u svom je repertoaru imala neke nove rešetke, ali bio joj je teško izolirati Xcorovu – iako to nije bilo praktično, jer joj je bilo potrebno da se samo jedan od tih vojnika posklizne, zadobije tešku ozljedu i prisili ostale da ga odvedu natrag do njihovog brloga u automobilu koji bi mogla pratiti. Eto, željela je upoznati svoju veću metu izbliza i provjeriti njegove tajne iznutra.

Izluđivalo ju je što se do sada nije pomakla s mjesta. I Bratstvo također nije oduševljeno, iako zbog drugačijeg razloga: htjeli su samo ukokati ostale ratnike, ali Wrath je to zabranio. Prvo su morali pribaviti tu pušku, stoga je kralj stavio veto na ubijanje te pobunjeničke skupine izdajnika dok ne pribavi potrebne dokaze. U logičkom pogledu, ta ja objava imala smisla – nikakvo dobro ne bi proizašlo kada bi ih sve masakrirali, a onda pokušali umiriti *glimeru* sa stvarima tipa *oni su prvi zapucali*. Ali ovo noćno izviđanje bilo je zbilja teško.

Barem im je jedna stvar išla u prilog: mala je vjerojatnost da su uništili pušku.

Nesumnjivo bi četa nitkova htjela zadržati tu stvarčicu kao trofej.

Međutim, bilo je vrijeme da se ovo okonča. I možda je ova slutnja koja ju je proganjala značila da će napokon to i učiniti.

S tim na umu, i s teorijom da je bilo ludo pretraživati iste stvari uvijek iznova i očekivati drugačiji rezultat, odlučila je prestati tražiti Xcora.

Ne, večeras će njen plijen biti Assail – i tko bi rekao, locirala je njegove tragove u predjelu grada s kazalištima, unutar Benloiseove umjetničke galerije.

Brzi premještaj dolje na ulicu i zadobila je izravan pogled na koktel-zabavu koja se odvijala u galeriji.

Shvativši da svojom kožnom odjećom neće mnogo odudarati od ostalih ekscentričnih umjetnika, ugurala se unutra.

Vruće. Gužva. Svuda uokolo odjekivali su ekscentrični prizvuci.

Isuse, na ovakvom mjestu teško je bilo razlikovati spolove – svi su na ptičji način mahali rukama i imali nalakirane nokte.

Pola metra od ulaza brzo su joj ponudili čašu šampanjca – kao da im je *Veuve Clicqout* olakšavao zabludu da su svi bili Andy Warhol.

»Ne, hvala.«

Kad joj je konobar, zgodan momak u crnom odijelu, kimnuo i krenuo dalje, gotovo ga je povukla natrag samo da joj pravi društvo.

Bilo je toliko izvijenih obrva i noseva do stropa da si se morao zapitati odobravaju li oni uopće sami sebe. I brzi pogled na izloženu »umjetnost« rekao joj da će morati dovesti majku ovdje na razgledavanje – samo da bi Autumn mogla steći dojam koliko zapravo neke vrste samoizražavanja mogu biti istinski gadne i neoriginalne.

Glupavi ljudi.

Namrgođena i odlučna, probijala se kroz gomilu ramena te skretala lijevo-desno izbjegavajući ostale konobare. Nije se zamarala skrivanjem lica. Rehv je sve svoje poslove obavljao sam ili u društvu Treza i i Ama, stoga je ovdje nitko neće prepoznati.

Prilično brzo je otkrila put do Benloiseovog ureda. Bilo je tako prokleta očito: dva grubijana odjevena u konobarske uniforme, ali bez pladnjeva u rukama, stajali su pokraj gotovo nevidljivih vrata urezanih u zid prekriven tkaninom.

Assail je bio gore na drugom katu. Mogla je to jasno osjetiti...

Svejedno, neće biti lako doći do njega: bilo je riskantno pokušati se dematerijalizirati u nepoznati prostor. S druge strane čuvanih vrata vjerojatno su se nalazile stepenice, i nije željela završiti kao švicarski sir materijalizirajući se usred toga.

Makar, uvijek ga je mogla uhvatiti na izlasku. Velika je šansa bila da je ušao unutra kroz stražnja vrata i da će otići na isti način: bio je oprezan i povod njegovog posjeta sigurno nisu bile rasprave o proklesoj umjetnosti.

Pa, bilo je teško nazvati štapiće za uši zalijepljene na plastičnu zdjelu i naglavljene na zahodsku školjku ičim drugim osim smećem.

Zašavši dublje u zgradu, prošuljala se kroz vrata za osoblje i izbila u skladište koje je imalo betonski pod i betonske zidove, a bilo je ispunjeno mirisom krede i slikarskih boja. Iznad, na ravnom stropu, nalazile su se fluorescentne svjetiljke u kavezima, a nepokrivene ventilacijske cijevi i strujni kablovi bili su ukopani u potporne grede slične rovovima krtice u travnjaku. Stolovi su bili straga, a ormarići za dokumente s obje strane, tako da je središnji dio prostora bio čist, kao da su često kroz stražnji ulaz ovdje unosili velike instalacije.

Dvokrilna vrata ispred njih bila su načinjena od čelika i osigurana alarmom.

»Mogu li vam pomoći...«

To nije bilo pitanje.

Okrenula se.

Jedan od izbacivača ju je slijedio unutra, i stao je u raskorak te bio otkopčanog sako, kao da unutra ima pištolj.

Zakolutavši očima, odmahнула je rukom i bacila ga u privremeni trans. Onda, usadivši mu u um misao da se ništa neobično nije događalo, poslala ga je natrag na stražarsko mjesto – tamo će prenijeti svom debeloguzom prijatelju da se, zapravo, *ništa neobično nije događalo*.

I nije to bila nuklearna fizika s ovim *homo sapiensima*. Ali, da ipak bude sigurna, spržila je sigurnosnu kameru kada je krenula prema stražnjim vratima. Sranje. Jedan pogled na čelične panele i žice koje su bile po njima i odlučila je da neće ići kroz njih te riskirati incident koji bi uključivao policiju.

Ako je željela biti u uličici, morat će to sama odraditi.

Opsovavši, krenula je natrag na zabavu. Bilo joj je potrebno dobrih deset minuta da se provuče kroz gomilu upitnog ukusa i neupitnog ega, a čim je stupila van u noć, dematerijalizirala se na krov i otišla na njegov drugi kraj.

Assailov je automobil bio parkiran u uličici ispod, prednjim dijelom okrenut prema izlazu.

A ona nije bila jedina koja ga je nadzirala...

Sveca mu...

Xcor je bio u sjenama; također je čekao mužjaka.

Da, to je morao biti on – imao je čvrst oklop oko svoje nutrine do tolike mjere da je malo mogla iščitati iz njegove nadstrukture: iz navike ili zbog traume, vjerojatno iz oba razloga, sve tri dimenzije urušile su se jedna na drugu

dok nisu stvorile zamršenu, neprobojnu masu, tako da joj je bilo nemoguće naciljati bilo kakvu emociju.

Čovječe, povremeno bi nailazila na ovakve rešetke. Obično su značile grdnu nevolju, jer je individua bila sposobna na baš sve.

Na primjer, trebao bi ti baš ovakav zamršeni centar da imaš muda pokušati atentat na kralja.

Ovo je bila njena meta. *Znala je to.*

Kad je napokon pronašla tu stisnutu rešetku, povukla se, dematerijalizirajući se na krov visoke zgrade udaljen jedan blok. Nije željela preplašiti gada ako bi mu se odviše približila, a s ovog je mjesta i dalje imala odgovarajući pogled na Jaguara.

Sranje, da joj radar barem ima veći domet: mogla je simpatskom stranom skupljati signale udaljene oko jedne milje, ali to je bilo naprezanje – instinkti su joj bili jaki samo na maloj udaljenosti. Dakle, ako se dematerijalizira još dalje od njega? Izgubit će ga...

Dok je čekala, još se jednom zapitala kako je Xcor bio povezan s Assailom. Na aristokratovu nesreću, ako je on bio taj koji je financirao otvorenu pobunu, čak i neizravno, naći će se u središtu pozornosti.

A to i nije bilo najpoželjnije mjesto.

Oko pola sata kasnije, Assail je izronio iz stražnjeg dijela galerije i pogledao uokolo.

Znao je da je onaj drugi mužjak ondje... i obratio se nekakvim komentaram baš mjestu na kojem je Xcor stajao.

Hladni vjetar i ambijentalna buka grada ubila je glasovne tragove onoga što su već razmjenjivali, ali nisu joj bili potrebni zvučnici da shvati bit: Assailove su se emocije izmjenjivale dok je bez odobravanja hvatala signale odbojnosti i nepovjerenja koje je osjećao prema toj osobi s kojom je razgovarao. Prikriveni se mužjak, naravno, nije odao.

A onda se Assail odvezao, pa je nestala i ona druga rešetka.

Slijedila je tragove posljednje rešetke.

Poput tako mnogo stvari u životu, u retrospektivi, ono što se dogodilo Autumn te noći oko jedanaest sati i jest imalo smisla. Naznake toga bile su prisutne već mjesecima, ali kao što je bio čest slučaj kad te život ponese, ti pogrešno tumačiš putokaze, pogrešno očitaš smjer igle na kompasu, zamijeniš jednu stvar za drugu.

I tako sve dok se ne nađeš na odredištu koje nikada ne bi sam izabrao i od kojeg ne možeš više pobjeći.

Bila je dolje u centru za obuku i vadila hrpu plahti iz sušilice, kada ju je oluja oborila s nogu.

Kasnije, puno kasnije, cijeli jedan život kasnije, prisjetit će se sasvim jasno tog osjećaja mekane vrućine u svom torzu, te topline koja se zabola u njenu utrobu potjeravši graške znoja da joj izbiju na čelo.

Zauvijek će se sjećati kako se okrenula ustranu i odložila pahuljaste bijele plahte na pult.

Kad je koraknula unatrag, njena potreba udarila ju je drugi put u životu.

Isprva je imala osjećaj da su joj plahte i dalje bile u naručju, i dalje je trpjela njihovu toplinu, zajedno s osjećajem pritiska tog tereta na trbuhu.

Kad joj je znoj potekao sa strane lica, pogledala je na termostat, misleći da se pokvario ili da je netko postavio previsoku temperaturu. Ali ne, na njemu je pisalo 21 stupanj Celzijev.

Namrštivši se, pogledala je dolje na svoje tijelo. Iako je nosila samo majicu kratkih rukava i trenirku, imala je osjećaj kao da je bila u bundi u kojoj je izašla van s Xhex.

Žestoki grč ščepao joj je donji dio trbuha i kao da joj je netko maternicu stisnuo u šaci, a noge su joj klecale dok joj nije preostalo ništa drugo nego da se pusti dolje na pod. I to je bila dobra odluka, barem privremeno. Beton je bio hladan i ispružila se preko njega – dok je sljedeći veliki nalet boli nije ponovno ščepao.

Pritisnuvši ruke o zdjelicu, skupila se u loptu i napela, pa zabacila glavu unatrag, dok je istovremno pokušavala pobjeći ovome što joj je obuzelo tijelo.

A onda je krenulo.

Njeno spolovilo, u kojem je već potmulo tuklo još otkada su se Tohr i ona grubo i intenzivno združili prije njegovog odlaska, dobilo je vlastito srce, njena srž molila je za jedinu stvar koja joj može pružiti olakšanje.

Za mužjaka.

Seksualna žudnja ju je pogodila takvom silinom i sve da je htjela ne bi mogla stajati, pa ne bi mogla razmišljati ni o čemu drugome, a ni da je željela ne bi mogla izgovoriti razumljive riječi.

Ovo je bilo puno gore od onoga što je proživjela sa *simpatom*.

I ovo je bila njena krivica – ovo *sve* bila je njena krivica...

Više uopće nije odlazila u Utočište. Prošli su... Najdraža Čuvardjevo, prošli su mjeseci otkada je boravila na Onoj strani da regulira svoj ciklus. Doista, nije imala potrebe za regeneracijom – Tohr ju je hranio krvlju, a ona nije željela propustiti ni jedan trenutak da ne bude s njim.

Trebala je znati da će doći do ovoga!

Stisnuvši zube, teško je dahtala tijekom još jednog napada. Onda, taman kad je popustio i ona je htjela pozvati pomoć, vrata su se širom otvorila.

Dr. Manello se ukopao na mjestu i najednom rukama prekrio prednji dio svojih bokova. »Jesi li OK?«

Kad je žudnja opet dosegla svoj maksimum, na čas je ugledala da i on pada ondje gdje je stajao, ali tada su se njeni kapci zatvorili, čeljust joj se ukočila i trenutno je bila izgubljena.

Iz daljine je čula njegove riječi: »Idem po Jane.«

U želji za još hladnog poda, prevrнула se na leđa, ali budući da joj se koljena nikako nisu htjela ispraviti, nije imala dovoljno površinskog kontakta. Natrag na bok. A zatim se okrenula na trbuh, iako joj se noge nisu željele odmaknuti s grudi.

Oslonivši se rukama na pod, pokušala se odgurnuti i preuzeti kontrolu nad svojim osjetilima, nekako manipulirati svojim položajem – nastojala je pronaći drugačiji luk ili dah ili ispruženost ruku i bedara da si olakša.

Ali nije uspjela. Nalazila se u središtu lavljeg brloga, snažni zubi potrebe ugrizali su u nju, kidali njeno meso, lomili njene kosti. Ovo je bila kulminacija onih naleta vrućine za koje je pogrešno mislila da su ostaci strasti, i ledenih trnaca koje je pripisivala predosjećajima, i napadima neodređene mučnine čiji je uzrok tražila u velikim obrocima. Ovo je bila ona iscrpljenost. Onaj apetit. Vrući seks koje je u posljednje vrijeme doživljavala s Tohrmentom.

Zajecavši, čula je da netko izgovara njeno ime i pomislila da joj se nepoznati obraća. Ali sve dok se žudnja ne stiša, nije mogla otvoriti svoje oči i vidjeti da zapravo nije bila sama.

Doktorica Jane je klečala pred njom. »Autumn, čuješ li me?«

»Ja...«

Doktoričina blijeda ruka odmaknula je zapetljane pramenove plave kose s njenog lica. »Autumn, mislim da je ovo tvoja potreba – je li to točno?«

Autumn je kimala glavom dok je opet nisu potopili valovi hormona, otimajući od nje sve osim neopisive potrebe za seksualnim olakšanjem.

Njeno tijelo to može dobiti samo od mužjaka.

Njenog mužjaka. Onog kojeg je voljela.

Tohrmenta...

»OK, pozvat ćemo ga.«

Autumn je ispružila ruku i zgrabila šaku druge ženke. Natjeravši oči da prorade, prostrijelila je iscjeliteljicu čvrstim zahtjevom. »Nemoj ga zvati. Nemoj ga dovesti u taj položaj.«

To bi ga ubilo. Da je opsluži u njenoj potrebi? Nikada to ne bi učinio – seks je bila jedna stvar, ali on je već izgubio jedno dijete.

»Autumn, dušo... to je njegova odluka, ne misliš li tako?«

»Nemoj ga zvati! Hej, da se nisi usudila pozvati ga...«

Pedeset i šesto poglavlje

Quinn je mrzio slobodne večeri. Apsolutno ih je prezirao.

Dok je sjedio na krevetu oslonjen na uzglavlje, zureći u televizor koji nije bio uključen, sinulo mu je da već gotovo sat vremena gleda u ništa. Ipak, dizanje da dobavi daljinski i izabere program činilo mu se povećim naporom da zauzvrat dobije tako malo.

Prokletstvo, nisi mogao dovijeka trčati dolje u teretani. Nisi mogao dovijeka surfati po internetu. Nisi mogao unedogled silaziti dolje u kuhinju i vraćati se natrag...

Da, i to posljednje je bilo posebno točno, s obzirom da je Saxton i dalje koristio knjižnicu kao svoj privatni ured. Ta »supertajna kraljeva stvar« okupirala ga je prokletu vječnost.

Ili to ili ga netko uvelike ometa. Recimo, određeni crvenokosi tip...

OK, neće ići tamo. Nikako.

Quinn je ponovno pogledao u svoj sat. Jedanaest sati. »Pakla mu.«

Cijeli će život proći do sutra u sedam i trideset navečer.

Svrnuvši pogled na goli zid preko puta, bio se voljan okladiti da je John Matthew u susjednoj sobi u istom problemu. Možda bi trebali izaći negdje van i popiti piće.

Zar je doista želio proći kroz svu tu muku odijevanja samo da bi popio pivo okružen gomilom pijanih, napaljenih ljudi? Nekada ranije to bi ga uzбудilo. Ali danas, sama pomisao na onu patetičnu, alkoholom uzrokovanu čežnju do kosti ga je rastužila.

Nije želio biti kod kuće. Nije želio biti vani.

Kriste, nije više bio siguran želi li se i boriti, što se toga tiče. Rat mu se doimao samo neznatno zanimljivijim komadom praznine.

Oh, zaboga, koji je bio njegov problem?

Mobitel se zatresao pokraj njega i uzeo ga je bez pravog zanimanja. Poruka mu nije imala nikakvog smisla: *Svi mušjaci moraju ostati u glavnoj kući. Ne ulazite u centar za obuku. Hvala, doktorica Jane.*

Ha?

Ustao je, navukao ogrtač i otišao do Johna. Na njegovo kucanje došao je odgovor u vidu zvižduka.

Uguravši glavu unutra, pronašao je prijatelja u istom položaju u kojem je sam nedavno ležao – samo što je plazma bila uključena. *1000 načina za umrijeti* na Spike TV-u. Krasno.

»Jesi li dobio poruku?«

Koju?

»Poruku doktorice Jane.« Qhuinn mu je dobacio svoj mobitel. »Znaš li nešto o tome?«

John ju je pročitao i slegnuo ramenima. *Nemam pojma. Ali već sam odradio rundu u teretani. Ti?*

»Također.« Prošetao je po sobi. »Čovječe, jesam li ja u pitanju ili se ovo vrijeme vuče?«

Zvižduk koji je dobio kao odgovor bio je veliko, debelo *da*.

»Hoćeš izaći van?« upitao je entuzijastičan kao da ga zove da posjete salon za manikuru.

Kretanje na krevetu privuklo mu je pogled u tom smjeru: John je ustao i krenuo prema ormaru.

Preko njegovih leđa, duboko u koži, ime njegove *šelan* bilo je urezano na Starom jeziku:

ΣΡΕΞΑΝΙΑ

Bijedni jadnik...

Dok je mužjak navlačio crnu košulju i prekrivao golo dupe kožnim hlačama, Qhuinn je slegnuo ramenima. Izgleda da idu na pivo.

»Idem se i ja odjenuti i odmah se vraćam.«

Izašavši van na hodnik, namrštio se i poslušao neodoljivi poriv koji ga je vukao dolje, prema otvorenom prostoru koji je nadvisivao predvorje.

Nadvivši se nad ogradu s pozlaćenim liščem, zazvao je: »Layla?«

Kad je njeno ime odjeknulo, ženka je izašla iz blagovaonice. »Oh, zdravo.« Njen je osmijeh bio namješten i beznačajan, nedostatak živosti na njemu bio je jednak praznom zidu. »Kako se osjećaš?«

Morao se nasmijati. »Osupnut sam tvojim veselim i razdraganim licem.«

»Oprosti.« I kao da se trgnula iz svojih misli. »Nisam htjela biti nepristojna.«

»Ne brini se za to. Što radiš ondje?« Odmahnuo je glavom. »Ovaj... jesi li bila pozvana?«

Je li netko došao kući ozlijeđen? Blay, na primjer...

»Ne, nemam što za raditi. Samo se vucaram uokolo, kako bi ti rekao.«

Kad već to spominje, imao je dojam – još od jeseni – da je često to činila: samo gubila vrijeme negdje sa strane, nemirna kao da je čekala nešto.

Najednom je pomislio da se promijenila. Nije mogao točno odrediti kako, ali u posljednje vrijeme je bila drugačija: ozbiljna i turobna. Teško ju je bilo nasmijati.

Da opiše to ljudskim riječima, pretpostavljao je da je sve ovo vrijeme koliko je poznaje bila curica. Sada je sve više izgledala poput žene. Nije se više čudila širom otvorenih očiju stvarima koje joj je ova strana imala za ponuditi. Nije više blistala od entuzijazma.

Sranje, izgledala je uvelike kao što su izgledali on i John. Umorni od ovoga svijeta.

»Hej, želiš li izaći s nama van?« upitao je.

»Van? Misliš...«

»John i ja idemo popiti piće. Možda dva. A možda i više. Mislim da bi trebala poći s nama. Napokon, tuga se lakše podnosi u društvu.«

Spojila je ruke preko grudi. »Je li toliko očito?«

»I dalje si predivna.«

Layla se nasmijala. »Samo si šarmantan.«

»Dama u nevolji, znaš cijeli postupak. Izađi s nama – daj da ubijemo malo vremena.«

Pogledala je uokolo, a zatim je zadigla suknje i popela se stubištem. Kad je stigla na vrh, pogledala je u njega. »Quinne, smijem li te nešto pitati?«

»Samo da nisu tablice množenja. Matematika mi nije jača strana.«

Malo se nasmijala, ali ubrzo je nestalo njene opuštenosti. »Jesi li ikada pomislio da bi život mogao postati tako... isprazan? Nekada, posebice noću, osjećam kako bih se mogla ugušiti od praznine.«

Isuse, pomislio je. Da, jest.

»Dođi ovamo«, rekao joj je. Kad mu se približila, privukao ju je k sebi, prislonio je na svoja prsa i položio bradu na vrh njene glave. »Ti si tako dobra ženka, znaš li to?«

»Opet si samo šarmantan.«

»I dalje si uzrujana.«

Opustila se u njegovom naručju. »Ti si tako dobar prema meni.«

»Isto vrijedi i za tebe.«

»Nisi ti u pitanju, znaš. Ne žudim više za tobom.«

»Znam.« Pomilovao joj je leđa kao što bi brat učinio. »Onda mi reci da ideš s nama – ali upozoravam te. Možda te ipak natjeram da mi kažeš tko ti nedostaje.«

Način na koji se izvukla iz njegovog naručja i spustila oči, rekao mu je ovo: u pitanju je mužjak, i nije ga dobrovoljno htjela odati. »Treat će mi odjeća.«

»Pokušajmo vidjeti u gostinjskoj sobi. Mislim da ćemo tamo pronaći nešto.« Obujmio je njena ramena rukom i poveo je dolje niz hodnik. »A što se tiče tvog tajanstvenog obožavatelja, obećavam ti da ga neću pretući – osim ako ti ne slomi srce. Onda ću gadu možda ipak morati srediti zube.«

Dovraga, tko bi to mogao biti, zapitao se. Svi su u kući već bili u vezi.

Možda je to netko koga je upoznala na sjeveru u Phuryjevom velikom kampu? Ali tko bi tipa uopće pustio unutra?

Je li moguće da je jedan od Sjena? Hmmm... ti su gadovi bili plemeniti mužjaci, sasvim sigurno, vrsta koja bi ženkama zavrtjela glavom.

Čovječe, poželio je da je nešto drugo u pitanju, za njeno dobro. Ljubav je bila teška, čak i kada su dobri ljudi bili u vezi.

U gostinjskoj sobi joj je pronašao crne traperice i crnu majicu. Nije mu se sviđala ideja da odjene groznu minisuknju – ne samo što je to vrijeđalo njena tankočutna osjetila, već i stoga što nije želio da Primužjak na *njemu* vježba estetsku dentologiju.

Kada su izašli, John ih je čekao na hodniku, i kao da je bio iznenađen što im se pridružila Odabranica, ali ipak nije pokazao značajniju reakciju. Umjesto toga, bio je ljubazan prema Layli, čavrljao s njom usnama oblikujući riječi dok se Quinn otišao odjenuti u sobu.

Desetak minuta kasnije njih su se troje dematerijalizirali u centar grada – iako ne gdje su bili barovi: ni on ni John nisu željeli pratiti Odabranicu u Screamer's ili Iron Mask. Umjesto toga, završili su u predjelu grada s kazalištima, u slastičarni koja je bila otvorena do jedan sat poslije ponoći i gdje su, osim čokoladnih stvarčica umočenih u već kakav preljev s bla-bla-bla na posteljici od hrskavih ne-če-ga, posluživali i alkohol. Stolovi su bili mali, kao i stolice, i sjeli su straga pokraj izlaza u nuždi, te pognuli glave dok je konobarica brbljala o specijalitetima od kojih im nijedan nije zazvučao privlačno.

Izbor piva bio je milosrdno kratak i jasan.

»Dva crna za nas dvojicu«, rekao je. »A za damu?«

Kad je pogledao u Laylu, ona je odmahнула glavom. »Ne mogu se odlučiti.«

»Uzmi dva kolača koja ti se najviše sviđaju.«

»U redu... donesite mi *crème brûlée* i čokoladnu pitu. I kapučino, molim.«

Konobarica se osmjehnula dok je pisala u notes. »Sviđa mi se vaš naglasak.«

Layla je graciozno pognula glavu. »Hvala vam.«

»Ne mogu ga odrediti – francuski i njemački? Ili... mađarski?«

»Baš bi nam sad sjela ona dva piva«, rekao je Quinn čvrsto. »Žedni smo.«

Nakon što je žena otišla, prostrijelio je pogledom ostale goste, bilježio signale s njihovih lica i mirisa, osluškiavao njihov razgovor, pitao se postoji li mogućnost napada. Preko puta, John je činio isto. Eto, bilo je jako opuštajuće izvesti Odabranicu u vanjski svijet.

»Nismo baš najbolje društvo«, rekao je Layli nakon nekog vremena. »Oprosti.«

»Nisam ni ja.« Osmjehnula mu se, a zatim i Johnu. »Ali uživam što nisam kod kuće.«

Konobarica se vratila s narudžbom, pa su se svi odmaknuli od stola dok je ona dolje stavljala čaše, tanjure, tanjurić i šalicu.

Qhuinn je zgrabio svoju visoku čašu čim je ova nestala. »Onda, ispričaj nam o njemu. Možeš nam vjerovati.«

Preko stola, John je izgledao kao da ga je netko nabio čizmom u dupe, osobito nakon što se Layla zarumenjela.

»Ma, daj.« Qhuinn je otpio gutljaj piva. »Očito je da je u pitanju mužjak, a John neće reći ni riječi.«

John je pogledao u nju i signalizirao rukama, a zatim Qhuinnu pokazao srednji prst.

»Kaže, pa da, on je nijem«, preveo je Qhuinn. »A ako ne znaš što mi je to na kraju pokazao, ja neću biti taj koji će ti objasniti.«

Layla se nasmijala i podigla vilicu, razbivši tvrdu površinu *crème brûléea*. »Pa, zapravo čekam da ga ponovno vidim.«

»Dakle, zbog toga gubiš vrijeme uokolo?«

»Je li to loše za mene?«

»Bože, ne. Uvijek si dobrodošla, znaš to. Samo, tko je srećković?«

Ili mrtvac, ovisno o tome...

Layla je uvukla duboki, ohrabrujući udah, i strpala u usta dvije vrhom pune vilice prvog deserta. »Obećavaš li da nećeš nikome reći?«

»Kunem se svojim grobom, usta su mi zaključana, i sve to sranje.«

»On je... jedan od vaših vojnika.«

Qhuinn je spustio čašu na stol. »Molim?«

Ona je podigla šalicu i otpila s ruba. »Sjećaš se kad je onaj ratnik došao u centar za obuku početkom jeseni – borio se s vama protiv *dégradai* Bio je teško ranjen i vi ste se brinuli za njega?«

Kad se John naglo uspravio, Qhuinn je progutao vlastito iznenađenje i glatko se nasmiješio. »Oh, da. Sjećamo se njega.«

Throe. Pukovnik čete nitkova.

Sveca mu, ako smatra da se zatreskala u njega, onda su imali ogroman problem.

»I onda«, nastavio je, prisilivši se da mu glas ostane miran. Dobra stvar da je spustio pivo dolje – bio je pod takvim stresom da bi s lakoćom mogao smrskati čašu.

A opet, pretpostavljao je da bi stvari mogle biti i gore. Nema šanse da će Throe uspjeti doći igdje blizu nje.

»On me pozvao k sebi.«

Layla je započela kopkati po čokoladnoj piti, i hvala Bogu na tome: i on i John su iskesili očnjake.

Ljudi, podsjetio je samog sebe. Bili su u javnosti okruženi ljudima... Sada nikako nije bilo vrijeme za pokazivanje očnjaka. Ipak, *jebote*...

»Kako?« siknuo je, samo da se prizove pameti. »Pa... ti nemaš mobitel. Kako je došao do tebe?«

»Dozvao me.« Kad je odmahнула rukom kao da to nije neka velika stvar, on je naredio svom unutarnjem špiljskom čovjeku da se smiri. Bit će kasnije vremena da razriješi ove upite. »Otišla sam i tamo je bio još jedan vojnik – teško ranjen. Oh, Bože, bio je užasno pretučen.«

Pipci iskonske panike klizili su niz njegov potiljak i zatim ga uboli u prsa, ubrzavši otkucaje njegovog srca. Ne... oh, sranje...

»Ne razumijem zašto su mužjaci tako tvrdoglavi. Rekla sam im da ga odvedu u kliniku, ali samo su rekli da mu je potrebno hranjenje. Imao je poteškoća s disanjem, i...« Layla se fokusirala na kolač kao da je zaslon, kao da se prisjeća svakog i najmanjeg detalja tog događaja. »Nahranila sam ga. Željela sam se dalje brinuti za njega, ali drugi su vojnici bili napeti da ga odvedu što prije. Bio je... moćan, tako moćan, iako je bio ozlijeđen. I kada me pogledao – osjećala sam se kao da me dodiruje. Ništa slično nikada prije nisam doživjela.«

Quinn je prostrijelio Johna pogledom i bez pomicanja glave. »Kako je izgledao?«

Možda je bio jedan od drugih. Možda nije bio...

»Bilo mi je teško raspoznati. Lice mu je bio jako natečeno – ti *degradi* su tako okrutni.« Stavila je ruku na usta. »Oči su mu bile plave i kosa tamna... i gornja usna mu je bila izvijena...«

Dok je ona nastavila govoriti, Quinnov sluh je uzeo mali predah.

Ispruživši ruku, položio ju je na njenu. »Djevojčice, uspori malo. Taj prvi vojnik, kamo te dozvao?«

»Bila je to ledina. Zabačeno polje na selu.«

Kad se i posljednja kap krvi iscijedila iz njegovog lica, John je započeo nijemo psovati, i to s punim prokletim pravom. Sama pomisao da je Layla bila vani noću, sama i bez zaštite, ne samo s Throem, već i sa srcem zvijeri?

Plus... sveca mu, nahranila je neprijatelja.

»Što nije u redu?« čuo je njeno pitanje. »Quinne...? Johnne...? Pobogu, što nije u redu?«

Pedeset i sedmo poglavlje

Na drugom kraju grada, u predjelu s mesnicama, Tohr je izvadio oba svoja crna bodeža i bio pripravan da napadne. Z. i Phury su bili jedva jedan blok dalje, ali nije imao razloga da ih zove – i ne stoga jer ga je opet treslo ono sranje o junačkoj smrti.

Ova dva *degrada* pred njim болоvali su od fantastičnog slučaja besciljnog lutanja; migoljili su se uokolo kao da nisu imali pametnijeg posla od trošenja potplata na svojim čizmama.

Društvo je regrutiralo svom silom, pomislio je, a kopali su preduboko u rudniku opakih sociopata. Nakon inicijacije, kurvini sinovi nisu prolazili potrebnu obuku, niti su imali odgovarajuću potporu.

Na boku je osjetio vibraciju mobitela kad mu je stigla poruka, ali ignorirao ga je i započeo trčati. Snježni pokrivač prigušivao je udarce njegovih vojničkih čizama, i zahvaljujući hladnom vjetru koji je puhao u njegovom smjeru, nisu ga mogli ni namirisati – ne da bi ga ove budale primijetile i da je bio suprotan slučaj.

U posljednjem trenutku nešto su ipak osjetili i okrenuli se oko svoje osi.

Nije mogao poželjeti bolju reakciju.

Obojicu je zarezao po vratu, rasparavši im arterije i načinivši im druga usta ispod brada. Kad su njihove ruke poletjele gore, probio se kroz prostor između njih i okrenuo se, spreman da ih isprati na tlo.

Oh, ali ne. Pičkice su već padale dolje na koljena.

Zazviždavši, dao je znak ostalima i izvadio mobitel da nazove Butcha za čistku.

Sledio se. Poruka koju je primio bila je od doktorice Jane: *Trebaš odmah doći kući.*

»Autumn?« Kad su njegova braća dotrčala iza ugla, on je podigao pogled.
»Moram gibati.«

Phury se namrštio. »Što se dogodilo?«

»Ne znam.«

Dematerijalizirao se iste sekunde, raspršivši se prema sjeveru. Možda se ozlijedila? Dolje u klinici, na poslu? Ili... pakla mu. Što ako je izašla u grad s Xhex i netko ju je napao?

Materijalizirajući se na stepenice pred palačom, gotovo je obrušio vrata vestibula. Dobra stvar da je Fritz brzo otvorio unutarnja vrata i time spriječio dolazak majstora.

Tohr je prohujao pokraj batlera. Bio je prokleta siguran da mu je starac nešto govorio, ali nije imao vremena da ga poslušati ili razgovara s njim. Nasrnuo je na skrivena vrata pod stubištem i, ušavši u podzemni tunel, potrčao u galopu.

Prvi znak nevolja osjetio je probivši se kroz ormar za potrepštine i ušavši u ured.

Tijelo mu je poludjelo, kao i signali iz mozga ometani interferencijom i promjenom fokusa koji nije imao smisla: erekcija, debela i duga, uskovitala mu se u kožnim hlačama, a glavić mu je isplivao od iznenadne, neutažive želje da dopre do Autumn.

»Oh, jebem ti... ne...« Hrapavi zvuk njegovog glasa bio je prekinut vriskom koji je odjeknuo iz jedne od soba dolje niz hodnik. Visok i strašan, bio je to vrisak ženke u nepodnošljivim bolovima.

Tijelo mu je trenutno odgovorilo i započelo drhtati kad ga je svladala nadmoćna žudnja. Morao je doći do Autumn – ako je ne opsluži, ona će morati podnijeti deset do dvanaest sati pakla. Bio joj je potreban mužjak – on – unutar nje, da se pobrine za situaciju.

Tohr je poletio prema vratima ruku ispruženih pred sobom, spreman da odgurne proziru, krhku barijeru sa svog puta.

Zaustavio se baš kad ih je otvorio.

Dovraga, što je on to činio?

Još jedan vrisak dopro je do njega, te se skutrio kad ga je val seksualnog nagona gotovo obrušio na koljena. Viša razina njegovog rasuđivanja ponovno je pregorjela, a misleni procesi se zaustavili jer je jedino mogao misliti kako će zajahati Autumn i olakšati joj muke.

Eto, hormoni su popustili i njegov se mozak ponovno uključio.

»Ne«, graknuo je. »Ne, nema jebene šanse.«

Odgurnuvši se od vrata unatrag, zateturao je do stola i uhvatio se za njega, spreman podnijeti sljedeći napad hormona.

Prizori Wellsiene potrebe, prilikom koje su začeli njihovo mlado, treperili su mu umom, napadali ga jednako kao i nepopustljiv i nepobitan nagon njegovog tijela. Njegova je Wellsie bila u takvim bolovima da su je sakatili...

Došao je kući netom prije zore, gladan i umoran, te razmišljao kako će uživati u dobrom objedu i lošim programima prije nego utonu u san jedno pokraj drugog... ali čim je ušao unutra kroz garažu, tijelo mu je imalo istu reakciju protiv koje se borio upravo sada: savladao ga je nadmoćan nagon za združivanjem.

Samo je jedna stvar mogla uzrokovati ovakvu vrstu erekcije.

Šest mjeseci prije toga, Wellsie ga je natjerala da se zakune – na samu srž njihovog posvećenog braka – da ju neće drogirati kad opet bude u svom razdoblju potrebe. Čovječe, kako su se tada posvađali. Nije ju želio izgubiti u

porodu; poput većine združenih mužjaka, radije bi bez djece proživio ostatak dugog života s njom, nego ostao bez svega.

A što je s tvojim izlascima na teren? vrištala je na njega. Svake se noći ti suočavaš s vlastitim porodom!

Nije se mogao sada prisjetiti što joj je tada odgovorio. Bez sumnje ju je pokušao umiriti, ali nije mu uspjelo.

Ako se tebi nešto dogodi, rekla je, ni ja nemam ništa. Ti misliš da ja ne proživljam taj križni put svake jebene noći.

Što joj je bio rekao? Proklet bio, nije znao. Ali mogao je zamisliti njeno lice jasno kao dan dok je zurila u njega.

Želim mlado, Tohre. Želim komadić tebe i mene zajedno. Želim razlog da nastavim živjeti ako ti ne budeš živ – jer to je ono što ću morati učiniti. Morat ću nastaviti živjeti.

Samo, nisu znali da će on biti taj koji će ostati na životu. A mlado neće biti uzrokom njene smrti. I sve stvari oko kojih su se prepirali te noći nisu bile prave brige.

Ali život je bio takav. I čim je stupio u kuću, želio je nazvati Haversa – čak je i krenuo prema telefonu. Ali na kraju, kao i obično, nije joj mogao to odbiti.

I umjesto krvarenja nakon što je njeno razdoblje potrebe završilo, ona je začela mlado. *Neizmjerno* nije ni blizu opisivalo njenu radost!

Sljedeći je vrisak bio tako glasan, da je bilo samo čudo što su staklena vrata ostala u komadu.

Jane je uletjela u ured. »Tohre! Slušaj, trebam tvoju pomoć...«

Kad je zabio ruke poput pandža u rub stola da ostane na nogama, odmahnuo je glavom pokretom luđaka. »Ja to neću učiniti. Neću je opslužiti – nema jebene šanse. Neću to učiniti, neću to učiniti, neću...«

Brlbljao je, jebeno je brbljao. Nije čak ni čuo vlastite riječi dok je odizao stol i udarao njime o pod, iznova i iznova, dok nešto tvrdo i teško nije palo dolje.

Negdje u zakućcima svog uma, javila mu se nejasna misao da je bilo tako usrano ironično što je opet gubio pamet u ovoj sobi.

Ovdje je saznao o Wellsienoj smrti.

Jane je podigla ruke. »Ne, čekaj, trebam tvoju pomoć – ali ne na takav način!«

Još jedan nalet žudnje i morao je zaškrgutati zubima i pognuti gornji dio tijela istovremeno psujući.

»Rekla mi je da te ne zovem...«

Zašto je onda bio ovdje? Oh, pakla mu, žudnja.

»Pa zašto si mi onda poslala poruku?!«

»Ne želi uzeti nikakve lijekove.«

Tohr je odmahnuo glavom – ali ovog puta u pokušaju da poboljša sluh. »Što?«

»Odbija lijekove. Ne mogu je nagovoriti na pristanak, i nisam znala koga bih drugog nazvala. Ne mogu dobiti Xhex – i nitko drugi joj nije blizak. Ona pati.«

»Svejedno je drogiraj.«

»Jača je od mene. Ne mogu je ni vratiti na krevet, a da me ne izudara. Ali nije u tome stvar – etički, ne mogu liječiti nekoga tko mi to ne dopušta. Neću to učiniti. Možda bi ti mogao razgovarati s njom?«

U tom trenutku, Tohrove oči vratile su se u program i uistinu se fokusirale na ženku. Njena bijela kuta bila je rasparana, a jedan rever joj je labavo visio poput komada bijele kože. Očito je proživjela grube stvari.

Tohr je pomislio na Wellsie tijekom njene potrebe. Kad je sišao u njihovu sobu, prostorija je izgledala kao da ju je netko ispreturao. Noćni ormarić i sve s njega bilo je srušeno i razbijeno. Radio sa satom na podu. Jastuci nisu bili na madracu, plahte su bile razderane.

Pronašao je svoju ženku na drugom kraju sobe, na sagu, sklupčanu u agoniji. Bila je naga, ali i rumena i znojna – iako je bilo hladno.

Nikad neće zaboraviti kako ga je kroz suze pogledala s poda i preklinjala za ono što je on mogao dati.

Tohr ju je zajahao potpuno odjeven.

»Tohre...«

»Jesu li ostali mužjaci u karanteni?« promrsio je.

»Da. Morala sam čak i Mannyja potjerati. Bio je...«

»Da.« Momak je sada vjerojatno zvao Payne da dođe kući s terena. Ili to ili će provesti mnogo vremena sa svojom lijevom rukom: nakon što mužjak bude izložen, neko vrijeme ostaje ukrućen – čak i ako napusti ženkinu blizinu.

»Također sam rekla i Ehleni, a ona mi je odgovorila da se mora držati podalje. Izgleda da ponekad ciklus jedne ženke može utjecati na ostale? A ovdje nitko ne želi zatrudnjeti.«

Tohr je stavio ruke na bokove i pognuo glavu, nastojeći se pribрати. Govorio je samom sebi da nije neka životinja da uzme Autumn na bilo kakvom krevetu na kojem je ležala. On neće tako...

Sranje, koliko je samo bio spreman povjerovati u tu svoju odluku? I što je ona mislila, dovraga?

Jebote, zašto ne želi primiti lijekove?

Možda je ovo bila varka da ga natjera da je opsluži.

Zar bi mogla biti tako proračunata?

Sljedeći je vrisak bio srceparajući – i razljutio ga. U svom bijesu, rekao je sam sebi da se okrene prema ormaru s potrepštinama i dobro ga iskoristi – samo nije mogao ostaviti doktoricu Jane. Sasvim sigurno će ona pokušati ponovno pomoći Autumn i zauzvrat dobiti batine.

Pogledao je u iscjeliteljicu. »Idemo dolje zajedno – i nije me briga hoće li pristati ili ne. Prekinut ćeš njene muke, pa makar ja nju morao pričepiti na jebeni pod.«

Tohr je nekoliko puta udahnuo da se ohrabri i namjestio kožne hlače.

Jane mu je govorila, bez sumnje bukvicu o *etički ovo* i *etički ono*, ali nije čuo ni riječi.

Silazak niz hodnik trajao je cijelu vječnost: svakim korakom, njegovo se tijelo napinjalo sve više od žudnje, pretvarajući ga u bombu instinkata. Bio je presavijen u trenutku kad su se približili vratima sobe u kojoj se nalazila, a držao se za mošnje čak i ispred doktorice Jane. Batina mu je tukla, bokovi mu se naprezali.

Otvorio je vrata. »Jebem ti sve...«

Kosti su mu gotovo pukle napola kad je jedna polovica njegovog tijela poletjela naprijed, a druga se ostala držati za čeličnu kvaku.

Autumn je bila na krevetu, okrenuta potrbuške, jedno je koljeno primaknula prsima, a drugu je nogu ispružila pod gadnim kutem. Spavačica joj je bila čvrsto omotana oko struka i natopljena znojem – kosa, zapetljena i zamršena, obavijala joj je torzo. Blizu njenih usta nalazile su se krvave mrlje. Vjerojatno se ugrizla za usne.

»Tohrmente...« Njen promukli glas se podigao. »Nemoj...«

Poletio je prema krevetu i unio joj se u lice. »Vrijeme je da prekinemo ovo.«

»Idi... odlazi...« Njene zakrvavljene, nefokusirane oči susrele su se s njegovima dok su se suze slijevale niz njeno spektakularno obojeno lice, a hormoni su joj prekrili kožu žučkastom nijansom kao da je bila staromodna, rukom oslikana fotografija. »Idi... ne...«

Jecaj koji je prekinuo njene riječi pojačao se dok nije odjeknuo u obliku vriska.

»Daj mi lijekove«, lecnuo se na iscjeliteljicu.

»Ona ih ne želi uzeti...«

»Daj mi ih! Ti možda trebaš njen pristanak, ali ja sigurno ne.«

»Razgovaraj s njom...«

»Ne!« vrisnula je Autumn.

U tom je trenutku nastao vraški kaos; svi su galamili jedni na druge dok novi val žudnje nije ušutkao njega i Autumn, te su se oboje ponovno skutrili od pritiska.

Lassiterovu prisutnost zamijetio je u otkucaju srca između popuštanja seksualnog nagona i sljedeće runde prepiranja: anđeo se primakao krevetu i ispružio svoj dlan.

Autumn se umirila, udovi su se opustili. Tohrovo olakšanje, ako je uopće imao kakvo, dolazilo je od toga što su barem njene muke prestale. Njega je i dalje žudnja držala u šaci, ali ona se više nije samovoljno ubijala.

»Što joj to radiš?« upitala je doktorica Jane.

»To je samo trans. I neće dugo potrajati.«

Ipak, to je sranje bilo impresivno. Vampirski su umovi bili daleko jači od ljudskih, i činjenica da ju je anđeo uspio u ovakvom stanju umiriti sugerirala je da je u rukavu krio posebne trikove.

Lassiter je Tohra prostrijelio pogledom. »Jesi li siguran?«

»Oko čega?« lecnuo se. Pakla mu, bio je rubu da izgubi pamet.

»Njenog opsluživanja.«

Tohr se ledeno nasmijao. »Ni da na vrbi rodi grožđe. *Nikada.*«

Da to dokaže, odskočio je udesno, gdje su se na pladnju nalazile injekcije očitio namijenjene Autumn. Sčepavši dvije, zabio ih je u bedro i u sebe ubrizgao ono što je već bilo u njima.

Tada su odjeknuli novi povici, ali nisu dugo potrajali. Koktel lijekova imao je ekspresan učinak i bacio ga na pod.

Posljednje što je vidio prije nego se prokleta onesvijestio bile su zamagljene Autumnine oči koje su promatrale njegov pad.

Pedest i osmo poglavlje

Dok su je John i Quinn promatrali duboko bezizražajnih lica, Layla se uspravila u tvrdoj stolici na kojoj je sjedila.

Pogledavši uokolo po restoranu, jedino je vidjela ljude koji su mirno uživali u malim poslasticama poput onih na njenom tanjuru – stoga joj je bilo teško razlučiti što nije bilo u redu.

»Je li nešto vani?« šapnula je, nagnuvši se naprijed. Općenito govoreći, smatrala je da su ljudi uvelike bili poput vampira – samo su pokušavali živjeti svoje živote bez ičijeg uplitanja. Ali ova dva mužjaka bi znala suprotno.

Quinn ju je pogledao i usne namjestio u osmijeh koji nije dopirao od njegovih očiju. »Nakon što si nahranila mužjaka, što si onda učinila? Što su oni?«

Namrštila se, poželjevši da joj kažu što nije bilo u redu. »Ah... pa, pokušala sam ih nagovoriti da ga dovedu natrag u centar za obuku. Budući da se njihov suborac liječio ondje, pretpostavila sam da je i on dobrodošao.«

»Misliš li da su njegove ozljede mogle biti smrtonosne?«

»Da ja nisam došla ondje na vrijeme? Da, mislim. Ali bolje je izgledao kad sam ja otišla. Disanje mu je bilo puno lakše.«

»Jesi li se ti nahranila od njega?«

Sad je ton u Quinnovom glasu bio opasan do te mjere da bi pomislio kako je ljubomoran.

»Ne, nisam. Ti si jedina osoba s kojom sam to učinila.«

Tišina koja je uslijedila rekla joj je više od samog pitanja. Problem nisu bili ljudi oko njiju u restoranu ili vani na ulicama.

»Ne razumijem«, rekla je ljutito. »On je bio ranjen i pobrinula sam se za njega. Ti ga od svih ljudi ne bi smio diskriminirati samo stoga jer je on vojnik i nije plemenitog porijekla.«

»Jesi li ikome rekla kamo ideš te noći? Što si tamo radila?«

»Primužjak nam je dao slobodne ruke. Hranim i njegujem borce već dugo vremena – to je ono što ja radim. Ne razumijem...«

»Jesi li otada bila s njima u ikakvom kontaktu?«

»Ja sam se tome nadala... iskreno, nadala sam se da će se ili jedan ili obojica pojaviti u palači iz službenih razloga kako bih mogla ponovno vidjeti tog ranjenika. Ali ne, nisam ih vidjela.« Odgurnula je tanjuru od sebe. »Što nije u redu?«

Qhuinn se podigao na noge i izvadio smotuljak novčanica. Izvukavši nekoliko dvadesetica, bacio ih je na stol. »Moramo se vratiti u palaču.«

»Zašto se tako...« Stišala je glas kad je nekoliko ljudi pogledalo k njima. »Zašto se tako ponašaš?«

»Hajdemo.«

John Matthew je također ustao, bijesnog izraza na licu, stisnutih šaka i napete čeljusti.

»Layla, vrati se s nama. *Odmah.*«

Da izbjegne scenu, ustala je i slijedila ih van na hladni zrak. Nije imala nikakvu namjeru primiti naređenja i dematerijalizirati se poput poslušne curice. Ako će se njih dvojica ovako ponašati, prokleti bili, reći će joj i zašto.

Ukopavši stopala u snijeg, prostrijelila je pogledom oba mužjaka. »Što se događa s vama?«

Samo prije godinu dana bila bi šokirana ovakvim tonom vlastitog glasa. Sada, međutim, nije bila ista ženka kao prije.

Budući da nijedan od njih nije odgovorio, odmahнула je glavom. »Ja se neću pomaknuti s ovog nogostupa dok mi ne kažete.«

»Nećemo ovo sad raditi, Layla«, drsko je rekao Qhuinn. »Ja moram...«

»Ako mi ne kažete što se ovdje događa, bolje bi vam bilo da mi vjerujete kako ću se susresti s njima ako me ijedan od tih vojnika kontaktira.«

»Onda ćeš i ti također biti izdajica.«

Layla je trepnula. »Molim – izdajica?«

Qhuinn je pogledao u Johna. Kad je mužjak samo slegnuo ramenima i odmahnuo rukama, ispustio je rijeku psovki.

A onda se zemlja izmaknula pod njenim nogama. »Vjerujem da je mužjak kojeg si nahranila vojnik imena Xcor. On je vođa eskadrona skitnica i ratnika koji se kolokvijalno nazivaju četom nitkova. I ove jeseni, u vrijeme kad si ga ti nahranila, pokušao je atentat na Wratha.«

»Ja... molim?!« Kad se zanjihala na labavim nogama, John joj je pristupio i zadržao je da ne padne. »Ali kako možeš biti siguran...«

»Ja sam taj koji mu je darovao one masnice po licu, Layla. Prebio sam ga na mrtvo ime – kako bi Wrath mogao sigurno stići kući i izliječiti ranu od metka. To je naš neprijatelj, Layla, kao i Degradacijsko društvo.«

»Onaj drugi...« Morala je pročistiti grlo. »Onaj drugi vojnik, koji me odveo k njemu. On je bio u centru za obuku. Phury me doveo da ga nahranim, zajedno s Vishousom. Rekli su mi da je on plemeniti vojnik.«

»To su ti rekli? Ili su te naveli da vjeruješ u to?«

»Ali... ako je on neprijatelj, zašto smo mu pružili sklonište?«

»To je bio Throe, Xcorov pukovnik. Njegov ga je šef ostavio da umre – i, prokleti bili, nismo smjeli dopustiti da umre pod našim nadzorom.«

John je slobodnom rukom izvadio mobitel i brzo tipkao poruku, ali Layla nije ništa pratila. Pluća su joj gorjela, glava plutala, utroba se izvrtala.

»Layla?«

Netko ju je dozivao, ali panika koja ju je obuzela bilo je jedino s čim se mogla povezati. Kad joj je srce počelo tući poput čekića i širom je otvorila usta da udahne, progutala ju je tama.

»Prokletstvo, Layla!«

• • •

Premještajući se s krova na krov zgrada u Caldwellu, Xhex je slijedila Xcora iz uličice u uličicu, iz predjela u predio dok se ovaj borio protiv koljača. Iz malo ovoga što je vidjela, mužjak je bio nevjerojatno učinkovit borac, a ta njegova kosa obavljala je jebeno ozbiljan posao.

Prokleta šteta što je bio megalomanijak s iluzijama o preuzimanju trona.

Cijelo je vrijeme zaostajala najmanje jedan blok iza njega. Nije bilo razloga da izaziva svoju sreću i riskira razotkrivanje. Iako... imala je osjećaj da je on znao. Ako je način na koji je postupao s neprijateljem bila indikacija, bio je dovoljno pametan da pretpostavi da su Wrath i Bratstvo poslali emisare za njim, i nije baš da se skrivao. Bio je individualac s uzorkom kretanja na ograničenom geografskom prostoru: borio se u Caldwellu. Svake jebene noći.

Halo?!

Kad su se snježne pahulje počele vrtjeti zrakom, mužjak je promijenio položaj, potrčavši zajedno sa svojim pukovnikom, Throem. Ostavši im na repu, dematerijalizirala se na drugu zgradu. I sljedeću. I treću. Zapitala se kamo su išli kad su napustili borbenu zonu...

Nakon jednog kilometra, Xcor se zaustavio dolje na ulici, očigledno neodlučan treba li skrenuti lijevo ili desno. Kad mu se Throe približio, razmijenili su ljutite riječi. Možda stoga jer je Throe shvatio da idu u pogrešnom smjeru?

Dok su se oni prepirali, ona je pogledala u nebo i provjerila koliko je sati. Sranje. Xcor će se dematerijalizirati na kraju noći, i tad će ga izgubiti zbog instinkta koji ima ograničeni domet.

Ali barem je sada imala njegovu rešetku. I prije ili kasnije, on ili jedan od njegovih vojnika zadobit će gadnu ozljedu i morat će ga automobilom izvesti iz grada. To je neizbježno – i tako će ih srediti: nije bila kadra pratiti raštrkane molekule. Ali automobil, kombi, kamion, terenac – to je bila njena karta za ulazak. I Bog zna da su već nekoliko mjeseci kasnili s tom prokletom ozljedom.

Xcor se opet pokrenuo, zaobišavši zgradu na čijem se vrhu ona nalazila i tjerajući je ponovno u akciju. Ozbiljna i napeta, kružila je okolo, pognuta je hodala kroz stvrdnuti snijeg na krovu, zaobilazila ventilacijske i slične otvore. Međutim, kad je stigla na drugu stranu...

John Matthew.

Sranje, njen John nije bio daleko. Kojeg vruga on planira?

Rekao joj je da večeras ostaje kod kuće jer nije bio dužnosti.

S kim je bio vani? Qhuinn se odrekao svojih kurvanja... svejedno, bili su u pogrešnom dijelu grada za to. Ovo je bio predio s kazalištima.

Dematerijalizirajući se na sam rub zgrade, pogledala je dolje. Preko puta ulice, na ulazu u sporednu uličicu, John je stajao u sjenama, s Qhuinnom i... Laylom. Zar je nju Qhuinn držao u naručju, kao da se ženka onesvijestila?

Sranje. Mnogo drame dolje... Velike drame – takva da je postojala opasnost da će emocionalna rešetka Odabranice potpuno pregorjeti.

Raspršivši svoje molekule, Xhex se materijalizirala ispred Johna, prestrašivši društvanca. »Je li ona dobro?«

Čekamo Butcha, pokazao joj je John.

»Je li on na putu?«

Zauzet je diljem grada, čišćenje i to... A potreban nam je sada.

Pa, situacija je ozbiljna.

»Možeš me spustiti«, zlovoljno je rekla Layla.

Qhuinn je samo odmahnuo glavom i nastavio je držati podalje od snijega.

»Gledajte, iAm nije daleko.« Xhex je izvadila svoj mobitel i pokazala im ga. »Hoćete li mi dopustiti da ga nazovem?«

»Da, to bi bilo dobro«, odgovorio je Qhuinn.

Kad je nazvala Sjenu, zapiljila se u Johna dok je mobitel zvonio. »Hej, iAm, što ima? Da – kako bi ti znao? Treba mi poker kotača u kazališnom kvartu, odmah... Ti si pravi čovjek, iAm.« Prekinula je poziv. »Gotovo. Doći će za pet minuta.«

Hvala ti, pokazao je John.

»Što je bilo?« rekao je Qhuinn, osjetivši da se Layla ukočila.

Xhex je suzila oči na Odabraničino lice kada je ženkina rešetka odaslala signal... seksualne uzbuđenosti. I srama. I bola.

»On je ovdje«, šapnula je Odabranica. »Nije uopće daleko.«

John i Qhuinn su posegnuli za oružjem – što je bio zahtjevan posao za drugog, s obzirom da je još uvijek držao Laylu u naručju.

Dovraga, o kome je to ona govorila?

»Xcor«, lecnula se Xhex kad je pogledala u smjeru na koji se Odabranica usredotočila. A zatim, spojivši točkice, pomislila je naglas: »Isuse Kriste... Xcor?«

U tom se trenutku pojavio iAm vozeći BMW X5, i djelić sekunde kasnije bio je vani i pridržavao vrata.

Qhuinn se bacio prema terencu, a Layla se nije opirala dok ju je gurao unutra kao da je bila invalid.

»Uzmite vozilo«, rekao je iAm mužjacima. »Vaš je.«

Nakon kratkog *hvala ti* od Qhuinna, nastupio je trenutak kad je John pogledao u Xhex i pitao se što sad?

Pripremivši se na malo muškog udaranja po prsima, poželjela je opsovati.

Mi ćemo je odvesti natrag, pokazao je John. *Ti ostani ovdje i učini ono što moraš.*

I samo tako su uskočili u iAmov terenac i otišli.

»Treba li ti pomoć?« upitao je iAm.

»Hvala, ali ne«, promrsila je dok je promatrala crveni odsjaj kočnica koje su zatim nestale za ugao. »Sve je pod kontrolom.«

Pedeset i deveto poglavlje

Xcor je, iako udaljen blokovima od nje, osjetio Odabranicu. Privučen njenom blizinom, promijenio je smjer i krenuo prema njoj – sve dok mu se Throe nije ispriječio na putu i s njim se prepirao.

Doslovno govoreći, to je dobra stvar, što znači da je taj mužjak ostao vjeran svom zavjetu da je nikada više ne vidi.

Xcor, s druge strane, nije sebi obećao ništa slično – stoga je potrčao naprijed, ostavivši svog vojnika u prašini. Sudbino, tako je mnogo dana proveo piljeću paučinu na gredama iznad svog ležaja, pitajući se gdje je ona i što radi!

Kad bi Bratstvo ikada doznalo kome je pomogla na onom polju, bilo bi bijesno – i Wrath, Slijepi kralj, pokazao se već odavno vrijednim svog imena. Jao, koliko je Xcor i dalje žalio što ju je njegov pukovnik upleo u ovu zbrku! Bila je naivna, nevino pokušavala samo pomoći, a oni su od nje načinili izdajicu.

Zaslужila je bolje.

Doista, u njenom slučaju doimalo se luđačkim moliti za milost njegovoj meti. Ipak, molio se da će Wrath nju poštediti ako istina ikada izađe na vidjelo...

Približivši joj se, nije se usudio prići odveć blizu... i pronašao ju je u zaklonu malog kafića, zaštićenu u sjenama kroz koje nije mogao prodrijeti, bez obzira koliko naprezao oči.

Nije bila sama; čuvali su je vojnici – dva mužjaka i jedna ženka.

Zapitao se može li ga osjetiti, a srce mu se uzlupalo kao da ga progone. Bi li im rekla da se nalazi u blizini?

Crno vozilo se škripeći gumama približilo skupini, a ono što je izašlo iz njega bilo je nešto o čemu je Xcor čuo samo govorancije: je li to bio Sjena? Stvarna, živa Sjena?

Bratstvo je imalo plemenite saveznike, to je bilo sigurno.

Žurnim pokretima, njegovu je Odabranicu u automobil odnio vojnik s kojim se sukobio one noći na Assailovom imanju.

Xcor je iskesio očnjake, ali i zadržao rezanje za sebe. Dodir tog drugog mužjaka na njoj izazivao je iskonsko nasilje u njemu. Može li biti ozlijeđena na neki način? Sama ga je pomisao toliko užasavala da je počeo drhtati.

U posljednjem trenutku, trenutak prije nego je nestala na stražnjem sjedištu, pogledala je u njegovom smjeru.

Taj časak povezanosti usporio je vrijeme dok se sve, od pahuljica koje su padale do treperenja neonske reklame pokraj nje, pa i brzine kojom je nestala iz

njegovog vidokruga, nije pretvorilo u pojedinačne kadrove i fotografije koje je njegov um slikao jednu po jednu.

Nije bila odjevena u bijeli ogrtač, već u ljudsku odjeću koja mu se nije sviđala. Međutim, njena je kosa i dalje bila visoko podignuta na glavi i naglašavala spektakularne crte njenog lica. A kad je udahnuo, njegovi su sinusi zabrujali od hladnog zraka i njenog nježnog mirisa.

Bilo je to sve čega se sjećao o njoj. Samo, sad je očigledno bila uznemirena, njena put odveć blijeda, oči širom otvorene, a ruka joj je drhtala kad ju je prinijela do vrata kao da se želi zaštititi.

Njegova ruka se doslovno pružila za njom, kao da je mogao učiniti nešto da joj olakša patnje, kao da joj može nekako pomoći.

Bila je to gesta koja će zauvijek ostati u sjenama. Ona je bila svjesna njegove prisutnosti, i to je vjerojatno bilo razlogom zašto je žele maknuti odavde.

I sad ga se bojala – sigurno je znala da je on bio neprijatelj.

Oba mužjaka su ušla s njom, onaj viši je sjeo za upravljač, a onaj s kojim se borio kliznuo je straga pokraj nje.

Nije uopće bio svjestan da mu se dlan uvukao u jaknu i pronašao pištolj. Iskušenje da se dematerijalizira na put tom vozilu, ubije oba mužjaka i uzme ono što je želio, bilo je tako veliko da se doista premjestio niže niz ulicu.

Ali nije joj mogao to učiniti. On *nije* bio Bloodletter. Ne bi njenu savjest izložio takvom mučenju koje bi je pratilo do kraja života – jer bi sigurno zaključila i okrivila samu sebe za njihovu smrt.

Ne, ako je ikada bude imao, bit će to njenom voljom i njenim dolaskom k njemu. Što je bilo nemoguće, naravno.

I stoga... pustio ju je da ode. Nije stao ispred motornog vozila i upucao vozača u čelo. Nije pojurio naprijed, ubio onog na stražnjem sjedalu, i okrenuo se da ubije ženu koja je, od ovog trenutka, bila nekih pola bloka njemu iza leđa. Nije otuđio vozilo, zaključao Odabranicu unutra i odvezao je na neko toplo i sigurno mjesto, gdje bi oslobodio njenu kožu od onih groznih ljudskih halja i zamijenio ih svojim nagim tijelom.

Objesivši glavu, zatvorio je oči i rekalkibrirao svoje misli, zauzdao ih i upravio u smjeru dalje od ove fantazije. Doista, ne bi je iskoristio ni da pomoću nje pronađe Braću: to bi bilo ravno potpisivanju njene smrtne kazne.

Ne, ne bi je upotrijebio kao oružje u ovom ratu. Već ju je odveć kompromitirao.

Okrenuvši se oko svoje osi, lice je okrenuo u smjeru one koja je ostala iza njega. Bilo je logično što su vojnici otišli zajedno s Odabranicom, umjesto da su ostali i borili se protiv njega. Ženka poput nje bila je vrijedno dobro, i vjerojatno su pozvali pojačanje za putovanje prema kojem već odredištu.

Zanimljivo je bilo koga su odlučili ostaviti za sobom – pripadnicu nježnijeg spola. Morali su pretpostaviti da će nasrnuti na nju.

»Osjećam te jasno kao dan, ženko«, povikao je.

Njoj na čast, izašla je pod vanjsko svjetlo vrata niz uličicu. Kratke kose i utegnute, jake građe koja je bila zaštićena kožom, to je definitivno ženka ratnica.

Pa, nije li ova noć puna iznenađenja: ako je ona imala veze s Bratstvom, morao je pretpostaviti da je opasna, i stoga bi ovo moglo biti zabavno.

Kad se suočila s njim, nije posegnula za oružjem. Ipak, bila je spremna na to – doista, njeno držanje reklo mu je da je spremna učiniti što je morala. Ali nije bila spremna za napad.

Xcor je suzio oči. »Previše ženstvena za borbu?«

»Ti nisi moj za da te uzmem.«

»Onda... čiji sam?« Ne dobivši odgovor od nje, znao je da slijedi igrice. Pitanje je bilo kakva. »Nemaš ništa za reći, ženko?«

Koraknuo je prema njoj, samo da ispita gdje su bile granice. Nije se povukla; umjesto toga, polako je raskopčala prednji dio jakne kao da se priprema izvući pištolje.

Dok je stajala pod svjetlom, snijeg je padao po njoj i njenim čizmama ukopanim u bijelo, pahuljasto tlo, a njena je crna figura doista bila dojmljiva. Međutim, nije ga privlačila – možda bi bilo lakše da jest. Netko s takvom urođenom grubošću lakše bi se nosio s... njegovim licem, kakvo je bilo.

»Doimaš se prilično agresivnom, ženko.«

»Ako me natjeraš da te ubijem, to ću i učiniti.«

»Ah. Pa, imat ću to na umu. Reci mi, ostala si ovdje da uživaš u mom društvu?«

»Sumnjam da bih imalo uživala u tome.«

»U pravu si. Nisam poznat po svojim društvenim manirima.«

Pratila ga je; zato i jest bila ovdje. Zapravo, imao je još od početka večeri dojam da mu je netko za petama.

»Bojim se da moram ići«, procijedio je. »Međutim, imam osjećaj da će se naši putevi opet sresti.«

»Možeš se na to životom okladiti.«

Naklonio se glavom prema njoj... i u hipu se raspršio dalje od nje. Bez obzira na njene vještine za praćenje, nije mogla slijediti molekule. Nitko nije bio toliko dobar.

Čak ni njegova Odabranica ne bi to mogla – i hvala sudbini na tome. Ruku na srce, dugo se u njegovom umu zadržala misao da bi ga mogla pronaći kad bi poželjela, a njena krv u njemu je svjetionik koji bi mogla slijediti duže vrijeme.

Ali nije to učinila, i neće. Ona nije bila u ratu.

Mobitel mu se oglasio baš kad se materijalizirao na obali Hudsona, daleko od centra grada. Osim slova i brojeva koje nije mogao dešifrirati, u pozadini je bila i slika staromodnog kicoša – što mu je reklo da je to poziv od njegovog *glimerskog* doušnika.

Pritisnuo je tipku sa zelenim znakom. »Kako ste samo ove krasne večeri? Zar jesu? Doista... Da, javit ću vam lokaciju – ali recite im da potvrđujem. Sastat ćemo se s njima ubrzo.«

Savršeno, pomislio je pritisnuvši crvenu tipku. Oporbena frakcija *glimere* željela je sastanak uživo. Stvari su se napokon pokrenule.

Bilo je i vrijeme.

Zagledavši se preko rijeke, dopustio je agresiji da poteče, ali poriv nije dugo potrajao. Njegove su se misli ponovno vratile na Odabranicu i onaj užasnuti izraz na njenom licu.

Ona je sada znala tko je on bio.

I kao sve ženke do sada – i ona je u njemu vidjela samo čudovište.

Dok se vozio na stražnjem sjedištu i Amovog BMW-a, Quinn je pretraživao sve strane vozila u slučaju da ih slijede. Također je nazvao V.-a i Rhagea da za svaki slučaj paze na bočne strane terenca.

Nije im je rekao da je bio zabrinut zbog nitkova. Oni su pretpostavili da su u pitanju bili *degradi*, a on ih je ostavio u tom uvjerenju.

Međutim, John ih nije vozio natrag u palaču – nema razloga da dođu igdje u blizinu osnovne baze. Umjesto toga, uputili su se u predgrađa da kruže po ljudskim, gusto naseljenim dijelovima grada, sve dok se Layla dovoljno ne oporavi. Onda će se dematerijalizirati natrag u palaču.

S tom misli, pogledao je prema njoj. Piljala je kroz prozor do sebe, a prsa su joj se nadimala i spuštala odveć brzo.

Spoznaju da si pomogao neprijatelju i vjerojatno mu spasio život nitko ne bi dobro podnio.

Nagnuo se prijeko, položio ruku na njenu nogu i malo je stisnuo. »U redu je, djevojčice.«

Nije okrenula glavu prema njemu. Samo je zatresla njome. »Kako to možeš reći?«

»Ti nisi znala.«

»Ostao je u gradu. Nije nas slijedio.«

Bilo je dobro to znati. »Reći ćeš mi ako se išta promijeni.«

»Apsolutno.« Njen je glas bio mrtav. »Odmah.«

Quinn je opsovao ispod glasa. »Layla. Pogledaj me.« Budući da nije to učinila, stavio je svoj kažiprst pod njenu bradu. »Hej, ti nisi znala tko je bio on.«

Layla je zatvorila oči i kao da je poželjela da može vratiti vrijeme do one noći kad se sastala s tipom i sve učiniti drugačije.

»Dođi«, rekao je, privukavši je u svojoj zagrljaj.

Ukočeno mu se primaknula, a kad ju je pomilovao po leđima, napetost u njoj bila je neizmjerljiva.

»Što ako me kralj izbací?« rekla je o njegova prsa. »Što ako Phury...«

»Oni to neće učiniti. Razumjet će.«

Kad je zadrhtala, pogledao je u Johna u retrovizor i odmahnuo glavom svom najboljem prijatelju. Usnama oblikujući riječi, tiho je rekao: »Odvezimo je kući. Xcor je ostao u gradu.«

John je podigao obrvu, a zatim kimnuo.

Osjet krvi nije lagao – ipak, bio je to dvosjekli mač. Dobra je vijest bila što je *opsjena* koju je V. položio uokolo palače onemogućavala bilo koga da je pronađe – što je i bio razlog zašto su uopće nahranili Throea. I barem je ta povezanost s Laylom svake noći bila sve slabija, usprkos tome što je krv Odabranica bila tako čista.

»Ja nemam ništa svoje«, rekla je Layla promuklo. »Ništa. Čak mi i moju službu mogu oduzeti.«

»Psst... to se neće dogoditi. Ja to neću dozvoliti.«

Čovječe, molio se da to nije bila laž. I prokleta su odmah morali izvijestiti kralja i Primužjaka: njihova prva stanica, nakon što odvedu Laylu na pregled kod doktorice Jane, bit će Wrathova radna soba. Njih dvojica će jednostavno morati shvatiti iz kakvog je okruženja ona potekla – oni su je izmanipulirali i iskoristili poput bilo kakvog drugog resursa da učini nešto što svojom voljom ne bi napravila ni za milijun godina.

Poželio je da je ubio Xcora kada je imao priliku...

Dobrih trideset minuta kasnije, John je skrenuo na stražnju cestu do centra za obuku, i trebalo im je još deset dok se nisu dokopali garaže.

Prvi znak da nešto nije valjalo javio se kad je Qhuinn stupio na nogostup: koža mu se napela u sekundi, a u žilama mu je krv uskiptjela iz nikakvog opravdanog razloga. I onda mu je poskočila golema, tutnjajuća erekcija.

Namrštivši se, pogledao je uokolo. I Johnu se dogodilo isto čim je momak otvorio vrata i kliznuo van iza upravljača.

Na parkiralištu i u zraku je lebdjela nekakva vradžbina. Koji vrug?

»OK, daj da te odvedemo doktorici Jane«, rekao je Qhuinn primivši Laylu za lakat, te je provjerio erekciju skrivenu ispod ruba kožne jakne.

»Dobro sam. Stvarno...«

»Onda će dobra doktorica to s lakoćom potvrditi.«

Nakon što je John otvorio vrata i njih troje su ušli unutra, Qhuinnu je mozak sasvim prestao raditi kad ga je zapuhnuo val hormona. Pogledavši dolje u zdjelicu, nije mogao vjerovati da će upravo svršiti.

»Netko je u razdoblju potrebe«, rekla je Layla. »Mislim da vas dvojica ne biste trebali ući.«

Na drugom kraju hodnika, doktorica Jane samo što nije iskočila iz jedne od soba za preglede. »Morate otići. Qhuinne i John, morate odmah otići!«

»Tko je...« Qhuinn je morao zatvoriti oči i usporiti disanje: pomicanje njegovih grudi uzrokovalo je trljanje batine o zaporak na hlačama, prijeteći da će žestoko eksplodirati. »Tko je...«

Kad se svojevrsni val intenzivirao, izgubio je sposobnost govora.

Jebote, osjećao se kao da je tek prešao svoj prijelaz i bio okružen nagim ženka u svedostupnim položajima.

»To je Autumn«, rekla je Jane, potrčavši prema njima i mašući im rukama da se vrte u garažu. »Jesi li OK, Layla?«

»Dobro sam.«

»Trebaj joj kratki pregled«, promrmljao je Qhuinn kad se okrenuo prema Sjeninom automobilu. »Umalo da se nije onesvijestila. Layla, pošalji mi poruku kad završiš. OK?«

John je također hodao kao strašilo – ukočeno i nekoordiniranih pokreta. A opet, kad u hlačama imaš bejzbolsku palicu, teško da ćeš plesati poput Freda Astairea.

Kad su ih teška i čelična vrata izolirala, stvari su se vani malo popravile i osjećao se prisebnijim od one divlje erekcije.

»Isuse«, rekao je Qhuinn. »Ulij to sranje u bočice i proizvođači Viagre će ostati bez posla.«

Iza upravljača, John je zazviždao u znak slaganja.

Dok je momak vozio oko podnožja planine i prišao glavnoj kući s prednje strane, Qhuinn se meškoltio u hlačama.

Nije radio ništa seksualno gotovo cijele godine, još otkad je proveo malo kvalitetnog vremena s onim crvenokosim tipom u Iron Masku. Nakon toga, nije se puno zanimao ni za što i ni za koga, mužjaka ili ženku. Nije se čak više ni budio ukrućene batine.

Dovraga, s obzirom na dužinu suše, počeo je misliti da je ispucao dodijeljenu mu količinu orgazama: razmotrivši koliko se ševio nakon prijelaza, to se sigurno doimalo mogućim.

Ali evo ga sad ovdje, nestrpljivog u svom sjedištu.

U susjedstvu, John je činio isto, micao se lijevo-desno. Hvatao se dolje, gurao ga natrag.

Kad se palača napokon ukazala u *opsjeni*, Quinn se užasavao ulaska unutra. Ništa nije bilo seksi ili privlačno u činjenici da će se sam uspeti do svoje sobe, izdrkati jednom ili dvaput, a zatim nastaviti buljiti ispred crnog zaslona televizora.

Ja nemam ništa svoje. Ništa. Čak mi i moju službu mogu oduzeti.

Layla je itekako bila u pravu: iako su se ovdje svi trudili da se osjeća dobrodošlo, istina je bila da mu je ostanak bio dozvoljen jer je služio Johnu kao njegov *ahstrux nohtrum*.

Poput Layle, i on može dobiti otkaz.

A što se tiče njegove budućnosti? Sasvim sigurno se neće nikad združiti, jer nije želio osuditi neku ženu na savez bez ljubavi, i nikad neće imati mlado – iako, uzevši u obzir svoje raznobojne oči, to je možda bila i dobra stvar.

Bit svega je ovo: gledao je dolje u bačvu beskrajnih stoljeća bez pravog doma, bez prave obitelji i bez svoje krvi.

Kad je provukao ruku kroz kosu i zapitao se postoji li ikakva mogućnost da se njegova batina magično ispuše, znao je točno o čemu je ona Odabranica govorila spomenuvši prazninu.

Šezdeseto poglavlje

Xhex su trebale informacije. I to odmah.

Kad se Xcor dematerijalizirao da pobjegne od nje, nestao je sa zaslona njenog radara u nekoliko sekundi. I da, naciljala je njegov smjer, ali samo seronja ne bi prekrilo tragove do svog skrovišta.

Dok je slijedila ono malo što je preostalo od njega, zapela je na obali Hudsona nedaleko svoje kuće: trag se tada ohladio, ali ne stoga jer je ledeni sjeverac puhao prema rijeci.

Opalila je nogom u jedan nanos snijega i počela koračati uokolo. Vratila se svojim tragovima natrag do predjela s kazalištima. Skenirala je ostatak grada, prelazila s krova na krov.

Ništa.

Završila je opet na vrhu one zgrade gdje je ugledala Johna i ostale, šuljala se uokolo i psovala kao kočijaš. U nedostatku materijalnih dokaza, bila je prisiljena razmotriti jedinu drugu stvar koju je imala: dramu koja se odigrala ispred one slastičarne.

Izvadiвши mobitel, poslala je Johnu poruku i čekala.

Jesu li upali u zasjedu pri povratku?

Ponovno je poslala poruku. Javila se i Qhuinnu – i opet nije dobila odgovor.

Prokletstvo, što ako im se nešto dogodilo? Samo stoga što se Xcor naizgled izgubio iz grada, to nije značilo kako ne kruži uokolo i ne pokušava presresti iAmov terenac. U međuvremenu, ovdje je naganjala svoj rep poput idiota.

Upravo kad se spremala poslati novi set gotovo paničnih poruka, John se javio: *Kod kuće, dobro sam. Oprosti, bio sam u klinici.*

Suspregnuvši pekmezasti osmijeh, duboko je udahнула i napisala mu: *Moramo razgovarati o Layli. Daj da dođem u palaču.*

Bilo je sasvim vjerojatno da Qhuinn ne bi želio ostaviti Odabranicu samu u onakvom stanju, a Xhex nije htjela da John dovlači svog *ahstrux nohtrum* samo zbog sastanka.

Umjesto da pričeka njegov odgovor, brzo se dematerijalizirala do palače, uspjela se stepenicama i ušla u vestibul. Unutarnja vrata su se otvorila, a Fritz se doimao izmorenim.

»Dobra večer, moja gospo.«

»Što nije u redu?«

Batler se naklonio i zateturao unatrag. »Koga ste došli posjetiti?«

Nekoć to nije bilo pitanje. »Johna. Je li u klinici?«

»Oh... ne. Definitivno nije ondje. Gore je, na katu.«

Xhex se namrštila. »Postoji li kakav problem?«

»Oh, ne. Molim vas, gospo, samo naprijed.«

Koja usrana laž da je sve bilo u redu. U trku je prešla stablo jabuke na podu i uspela se stubištem, preskačući dvije stepenice odjednom. Kad je stigla na drugi kat, zastala je oklijevajući.

Čak i vani u hodniku mogla je zamijetiti miris seksa – mješavinu mirisa, što joj je reklo da su u pitanju doslovno višestruki klinčevi.

I nije li zbog toga osjetila da će povratiti?

Dok se približavala Johnovim vratima, pripremala se na ono što je već bilo s druge strane. Layla je bila obučeni *ehros*, a Qhuinn je dugo ševio sve i svašta – i možda je ova razdvojenost natjerala njenog mužjaka u naručje drugih.

Mrtvog srca, glasno je pokucala. »Johne? Ja sam.«

Zatvorivši oči, zamišljala je gola tijela koja su se ukopala, ljude koji su se pogledavali, Johna kako premeće uokolo da nađe svoju odjeću. Nije iščitavala rešetke – bila je odveć rastresena da bi joj to uspjelo. Nije se potrudila ni raspoznati mirise – imala je dovoljno problema ostati na nogama, a barem jedan od njih bio je Johnov.

»Znam da si unutra.«

Umjesto da joj otvori vrata, dobila je njegovu poruku: *Zaposlen sam. Možemo se naći u 18?*

Zajebi to i njegov posao.

Xhex je zgrabila kvaku, tako jako okrenula da ju je mogla slomiti, i otvorila si put...

Svih mi svetaca!

John je bio sam na krevetu, ležao na zgužvanim plahtama, a njegovo nago tijelo zrcalilo se pod svjetlom koje je ulazilo iz kupaonice. Jedna mu je ruka bila između nogu, njegova velika šaka prilijepljena na ukrućenoj batini... a drugom se držao za uzglavlje kreveta radi ravnoteže dok se sam obrađivao. Zubi su mi bili ogoljeni, mišići na ramenima i vratu ispupčeni od naprezanja.

Sranje. Donji dio njegovog trbuha bio je vlažan od prethodnih orgazama, a ipak je naizgled i dalje bio gladan svršavanja.

Usplamtjele oči susrele su njene i njegova se ruka umirila. *Idi*, oblikovao je usnama. *Molim te...*

Brzo je ušla unutra i zatvorila vrata. Ovo nije bilo nešto što je itko drugi morao vidjeti.

Molim te! zahtijevao je.

Prekoračivši hrpu na podu, mogla je jedino razmišljati o tome koliko joj je nedostajala tjelesna strana ovog tipa. Imala je osjećaj kao da je tijekom ovih dugih mjeseci bila isključena – i da, bilo bi puno bolje da sada ode, pusti ga da se sam pozabavi sa svojom erekcijom, i da se sastanu kasnije.

Ali, Bože, koliko joj je nedostajalo biti njegova ženka.

Ne mogu stati, oblikovao je usnama. Autumn je u potrebi – bio sam odveć blizu.

Aha. To je sve objasnilo. Samo... »Je li moja majka dobro?«

Kod Jane je, i dobro se snašla.

Bože, ta jadna ženka. Zar mora ponovno podnijeti takve patnje nakon svega što je proživjela? Ali barem će joj Jane olakšati muke – s pretpostavkom da Tohr nije...

Dobro, tamo definitivno neće ići.

Xhex, ti moraš otići...

»Što ako ja to ne želim?«

Na njene riječi, njegovo se tijelo divljački izvilo – sigurno kao da ga ona već dodiruje – i žestoko je svršio. Pumpao je gore-dolje dok je ejakulirao preko mišićavog prostranstva svog trbuha.

Pa, nije li to bio dobro pogođen odgovor: i on je također želio nju.

Xhex se približila rubu kreveta i ispružila ruku, okrznuvši vrhovima prstiju njegovo napregnuto bedro. Lagani dodir bio je dovoljan da mu produži svršavanje, bokovi su mu se podizali, batina mu se trzala, njegovo ratničko tijelo grčilo se dok mu je užitek tresao mišiće.

Nagnuvši se dolje, odgurnula mu je ruku kojom je pumpao i uhvatila ga u svoja usta, sisala ga i dala mu propisan završetak dok je on odgurivao plahte. I čim je bio gotov, barem s tim orgazmom, jedva se na nanosekundu umirio prije nego se pridigao te posegnuo za njom.

S lakoćom mu se prepustila, poljubivši ga kad ju je povukao na sebe. Njegove ruke, te velike, poznate ruke, posvuda su tragale dok se nisu namjestile na njenoj stražnjici i odigle je kako bi mogao ugnijezditi svoje lice među njene dojke...

Brzim rezom svojih očnjaka, rasporio joj je majicu i dohvatio njenu bradavicu. Sisao je i lizao dok mu je ona pomagala, strgnula jaknu sa sebe i bacila oružje.

John ju je prevrnuo na leđa i nijemo zarežao na njene kožne hlače.

Nije im dobro išlo – što je, uzevši u obzir koliko je čvrsta bila teleća koža, reklo ponešto o ovoj golotinji. Ipak, barem je znao bolje nego da petlja njenim bodljikavim uresom.

Čim su bili u položaju, nabio ju je oštrim ulaskom, i žestoki žalac bio je dovoljan da joj izazove orgazam od kojeg su se kosti lomile. Uslijedio je i njegov, a njihova su tijela zajedno stvarala ritam dok je ona jecala.

Ali i dalje ju je jahao, i mahnito nabijanje bilo je upravo ono što je trebala.

Iskesivši očnjake, čekala je trenutak kad će malo zastati – i onda ih je zabola. Žestoko ga je ujela, prevrnula ga na leđa, prisilivši ga da se ispruži na madracu kako bi ga mogla uzjahati. I dok mu je pritiskala ramena da ostane dolje i vukla se s njegovog vrata, nastavila ga je ševiti, a njena su je bedra podizala i spuštala niz njegovu erekciju.

John joj se u potpunosti prepustio. Ruke nije micao sa svojih bokova, njegova snaga pokleknula je pod njom, predao joj je svoje tijelo da ga iscijedi i na vratu i dolje na bokovima.

Dok ga je uzimala, njegove oči nisu se micale s njenog lica, ljubav koja je isijavala iz njih bila je poput dva velika, plava sunca koja su je grijala izvana i iznutra.

Kako je uopće bila kadra živjeti bez njega...

Privremeno se odvojila od žile da izdrži trenutni orgazam, zakopavši lice u njegovo rame – stvari su postale toliko žestoke da se nije uspijevala držati za njegov vrat. Ali znala je da je njegova krv njena da ju može uzeti, i čim bude gotovo...

Čovječe, život je bio kompliciran.

On je bio njen dom.

Pripadala je tamo gdje je on.

Prevrnuvši se na bok, ohrabrila ga je da slijedi pokušaj, i došao joj je lako poput vode, i vruće poput vatre. Bio je njegov red za hranjenje... i s obzirom kako se zapiljio u njenu žilu kucavicu, potpuno se slagao s njom.

»Daj da te prvo zapečatim«, rekla je krenuvši prema ubodnim mjestima.

Uzeo je njeno zapešće i pritisnuo je dolje, odmahnuvši glavom. *Ne – želim krvariti za tebe.*

Xhex je zatvorila oči, grlo ju je zapeklo.

Teško je bilo reći kamo će ih ovo odvesti, jer nikada nije ni razmišljala o njihovom prekidu. Ali bilo je tako proketo dobro biti kod kuće... čak i ako je ovo bio kratak posjet.

Sati su prošli, noć je iščezla i zora je svanula; a onda je sunce izašlo s ruba obzora, popelo se na podnevnu visinu i okupalo svojom svjetlošću planine pokrivene snijegom.

Autumn ničega od ovoga nije bila svjesna – i to je istina, pa bila ona dolje u klinici ili gore u palači... ili vani na snijegu.

Zapravo, mogla je biti vani na izravnoj sunčevoj svjetlosti.

Tijelo joj je gorjelo.

Usplamtjela vrućina u njenoj utrobi podsjećala ju je na rađanje Xhexanie, tako velika agonija da se zapitala je li možda smrt dolazila po nju, prije nego bi se stišala dovoljno samo da malo odahne i pripremi se za sljedeći vrhunac boli. I kao što je bilo s porođajem, i ovo se odvijalo u ciklusima, a trenuci milosrdnog olakšanja bili su sve rjeđi i rjeđi dok bol potrebe nije popunila konture njenog tijela i preuzela kontrolu nad svakim njenim pokretom, dahom i misli.

Ranije nije bilo ovako. Onda kada je bila s onim *simptomom*, potreba nije bila ni upola ovoliko snažna ili duga...

Nakon tko zna koliko sati, suze su joj presušile, jecaji se istrošili, nije se čak više ni trzala. Samo je nepomično ležala, jedva dišući, srce joj je nejakom kucalo, a oči bile zatvorene dok joj je tijelo još uvijek trpjelo napade iznutra.

Bilo joj je teško točno ustvrditi kad ju je pogodio vrh vala, ali postupno je tutnjanje među njenim nogama iščezlo i vatra u zdjelici nestala, a oštre patnje potrebe ustupile su mjesto ustrajnoj boli u njenim zglobovima i mišićima od naprezanja.

Kad je napokon bila sposobna podići glavu, vrat joj je glasno zakrckao, i zastenjela je kada joj je lice udarilo u nekakav zid. Namrštivši se, nastojala se orijentirati... oh, doista, nalazila se u podnožju kreveta, licem pritisnuta o kratku dasku.

Spustila je glavu dolje neko vrijeme. Kad se buktinja vrućine svela samo na slabo vrenje, počela je osjećati hladnoću, te je tapkala uokolo za plahtom, dekom, bilo kakvim pokrivačem. Nije bilo ničega – sve je bilo dolje na podu: bila je sasvim naga na golom madracu – očigledno je strgnula sve s njega, čak i učvršćenu plahtu.

Prizvavši malo energije koja joj je preostala, pokušala je pridići torzo i glavu. Nije se mnogo pomaknula. Imala je dojam kao da je bila zalijepljena...

Naposljetku je ipak nekako ustala.

Put do kupaonice bio je naporan i mučan kao i uspon na visoku planinu, ali s kakvom je radošću uhvatila slavinu i pustila vodu!

Dok je umjereno topla voda padala iz otvora usidrenog visoko na zidu, ona je sjela na pločice ispod njega, primaknula pete do stražnjice i objesila se preko svojih koljena. Kad je lice okrenula ustranu, nježni je mlaz ispirao sol od njenih suza i znoja.

Nedugo zatim počela ju je tresti groznica.

»Autumn?« odjeknuo je doktoričin glas daleko u sobi.

Cvokotanje zubi onemogućilo je njen odgovor, ali zvuk vode dovoljno je rekao: druga se ženka pojavila na dovratku, a zatim se približila kadi, povukla zastor od tkanine i kleknula dolje da ju pogleda oči u oči.

»Kako se osjećaš?«

Autumn je morala pokriti lice jer je zaplakala.

Teško je bilo reći je li izljev emocija bio uzrokovan time što je potreba napokon prošla, ili jer je bila toliko umorna da se nije mogla suspregnuti. Posljednja stvar koje se sjećala, prije nego je sve postalo zamagljeno, bio je Tohr kada je zabio one dvije igle u svoje bedro i srušio se na pod.

»Autumn, čuješ li me?«

»Da«, graknula je.

»Voljela bih te prebaciti u krevet ako si završila s pranjem. Ovdje je jako vruće i zabrinuta sam za tvoj krvni tlak.«

»Hladno mi je.«

»To je groznica. Sad ću isključiti vodu, OK?«

Kimnula je – nikako nije mogla smoći snage da učini bilo što drugo.

Kad je topla kiša prestala padati, osjetivši nalet hladnoće koji joj je prožeo meko meso, zveket unutar njene kože se pojačao. Međutim, jako je brzo osjetila meku deku na svojim ramenima.

»Možeš li stajati?« Nakon što je Autumn opet kimnula, pomogla joj je da ustane, odjenula joj laganu haljinu i odvela je natrag do kreveta – koji je kao čarolijom bio prekriven čistim plahtama i dekama.

Ispruživši se, bila je svjesna samo suza koje su se slijevale iz kuteva njenih očiju – beskrajna slana rijeka, vruća na njenom promrzlom obrazu.

»Hej, sve je dobro«, rekla je iscjeliteljica kad je sjela na rub madraca. »Ti si dobro – sve je završilo...«

Dok ju je nježna ruka milovala po mokroj kosi, ton doktoričinog glasa najviše ju je tješio.

A onda se pojavila slamka umetnuta u limenku soka i približila se njenim ustima.

Jedan gutljaj tog hladnog, slatkog nektara i Autumn je zakolutala očima. »Oh... blagoslovljena bila, Čuvardjevo... što je to?«

»Sok od đumbira. I nema na čemu – hej, ne tako brzo.«

Nakon što ga je iskapila, oslonila se na jastuke kad joj se oko ruke omotala crna traka koja se napuhala i zatim ispuhala. Na nekoliko mjesta na prsima bio joj je prislonjen hladni disk. Oči su joj bile nakratko osv i jetljene.

»Mogu li dobiti još malo soka od đumbira, molim?« upitala je.

»Tvoja je želja moja zapovijed.«

Iscjeliteljica je učinila i mnogo bolje od toga, vrativši se s pladnjem na kojem nije bila samo ledena limenka i slamka, već i obični krekeri koji su imali božanstveni okus u njenom truhu.

Brzo i halapljivo se bacila na hranu, kada je shvatila da njena iscjeliteljica samo sjedi i šuti.

Autumn je prestala jesti. »Zar nemaš neke druge pacijente?«
»Samo jednu, ali ona je ionako već bila dobro kad su je doveli.«
»Oh.« Autumn je uzela još jedan kreker. »Kako se zovu?«
»Saltines. Od svih lijekova koje dajem ovdje, ponekad su oni najbolji.«
»Predivni su.« Stavila je hrskavi, brašnasti kvadrat u svoja usta i zagrizla. Budući da je tišina potrajala, rekla je: »Želiš li znati zašto sam odbila lijekove?«
»To se mene ne tiče. Ali ipak mislim da trebaš razgovarati s nekim o tome.«
»S nekakvim stručnjakom?«
»Da.«
»Nema ničega lošega ako dopustiš prirodi da ide svojim tokom.« Autumn je pogledala prijeko. »Ali preklinjala sam te da ne ideš po njega. Rekla sam ti da ga ne zoveš.«
»Nisam imala drugog izbora.«
Gotovo su joj navrle suze, ali prisilila se da ih suspregne. »Nisam željela da me vidi u tom stanju. Wellsie...«
»Što je s njom?«
Autumn se lecnula od iznenađenja, krekeri su zazveckali, a sok se prolio po njenoj ruci. Tohrment je izgledao prijeteći na vratima, poput velike sjene koja je ispunjala dovratnik.
Doktorica Jane je ustala. »Idem ponovno provjeriti kako je Layla. Tvoji vitalni znakovi su dobri i donijet ću ti propisan obrok kad se vratim.«
A onda su ostali nasamo.
Nije prišao krevetu, već je ostao pokraj vrata oslonivši se na zid. Čvrsto skupljenih obrva i ruku prekriženih na prsima, istovremeno je bio suzdržan i eksplozivan.
»Dovraga, o čemu je to bilo?« rekao je grubo.
Autumn je odložila kekere i limenku sa strane, a zatim se usredotočila na presavijanje i odmatanje ruba deke.
»Pitao sam te nešto.«
Autumn je pročistila grlo. »Rekla sam doktorici Jane da te ne zove...«
»Jesi li mislila da ću ti pomoći ako budeš u mukama?«
»Ne, nikako.«
»Jesi li sigurna u to? Što si mislila da će Jane učiniti kad si odbila primiti lijekove?«
»Ako mi ne vjeruješ, pitaj iscjeliteljicu. Dala sam joj točno određene upute da te ne zove. Znala sam da bi ti to teško palo – kako i ne bi nakon...«
»Ovo nema veze s mojom šelan.«

»Nisam baš tako sigurna u to...«

»Vjeruj mi.«

Nakon toga, nije više ništa rekao. Samo je stajao ondje napetog tijela i tvrdog pogleda, zapiljio se u nju kao da je nikad prije nije vidio.

»Gdje su tvoje misli?« tiho ga je upitala.

Odmahnuo je glavom lijevo-desno. »Ne bi to željela znati.«

»Da, želim.«

»Mislim da sam se zavaravao sve ove mjesece.«

Kad je osjetila novi nalet groznice poput onoga u kadi, znala je da uzrok tome nije bila temperaturna neravnoteža u njenim kostima. Ne više. »Kako to?«

»Sada nije vrijeme za ovo.«

Kad joj je okrenuo leđa da ode, imala je sasvim jasan dojam da ga neće više vidjeti. Ikada.

»Tohre«, rekla je promuklo. »S moje strane nije bilo nikakvog manipuliranja – moraš u to vjerovati. Nisam željela da me opslužiš – nikada te ne bih prisilila na to.«

Nakon jednog trenutka, pogledao je preko ramena mrtvim očima. »Znaš što? Odjebi sa svim tim. Gotovo je i gore što me nisi željela ovdje sa sobom. Jer je druga opcija dokaz tvoje duševne bolesti.«

»Molim?« Autumn se namrštila. »I ja sam sasvim pri sebi.«

»Ne, nisi. Da jesi, ne bi odlučila proći kroz ovo.«

»Samo nisam htjela primiti lijekove. Tvoj je zaključak ekstreman...«

»Ma, je li? Pa, pripremi se – neće ti se nimalo svidjeti moj sljedeći zaključak. Počinjem misliti da si sa mnom samo da bi sebe kažnjavala.«

Tako se jako lecnula, da joj je u vratu ponovno zapucketalo. »Sasvim sigurno nisam...«

»Ima li boljeg načina da se utopiš još dublje u svoj jad nego da budeš s mužjakom koji voli drugu?«

»To *nije* razlog zašto sam s tobom.«

»Kako bi ti to znala, Autumn. Već stoljećima od sebe praviš mučenicu. Bila si sluškinja, sobarica, pralja – i ševiš mene posljednjih nekoliko mjeseci – što nas vraća natrag na moj zaključak o kliničkom slučaju luđakinje.«

»Kako se usuđuješ prosuđivati moja unutarnja uvjerenja«, siknula je. »Ne znaš ništa o mojim mislima i osjećajima.«

»Glupost. Zaljubljena si u mene.« Okrenuo se da je pogleda licem u lice i podigao dlan da spriječi ikakav komentar. »Nemoj se truditi to nijekati – svake mi noći to govoriš u snu. Zato, hajde da to riješimo. Očito se voliš samokažnjavati. I prokleta dobro znaš da sam s tobom jedino stoga jer želim

osloboditi Wellsie iz Međusvijeta. Onda, ne uklapam li se ja savršeno u tvoj uzorak?»

»Izlazi«, oštro je rekla. »*Gubi se odavde.*«

»Što? Ne želiš da ostanem kako bi te moglo boljeti još malo jače?»

»*Gade jedan.*«

»To si dobro rekla. Iskorištavao sam te i jedina osoba koja je imala koristi od toga si bila *ti* – Bog zna da ja nisam dospio nigdje. Dobra je vijest da će ti cijela ova stvar«, gestikulirao je od nje prema sebi, »biti samo još jedan dobar izgovor za još malo produženog mučenja. Oh, ne trudi se nijekati. Onaj *simpat* je tvoja krivica. Ja sam tvoja krivica. Teret cijelog svijeta je tvoja krivica, jer ti uživaš izigravati žrtvu.«

»Izlazi!« vrisnula je.

»Znaš, tvoje ogorčeno ponašanje teško se može ozbiljno shvatiti, s obzirom da si posljednjih dvanaest sati provela u mukama...«

»Izlazi!«

»...a to nisi morala.«

Bacila je na njega prvu stvar koje se mogla dokopati – limenku soka. Ali njegovi su refleksi bili tako brzi i samo ju je uhvatio velikom šakom, a zatim je vratio natrag na stolić s kotačima.

»Možeš si već jednom priznati činjenicu da si ti mazohist.« Namjerno je polako spustio limenku dolje i kao da ju je izazivao da ga još jednom pokuša pogoditi. »I u posljednje vrijeme ja sam tvojom voljom izabrana droga. Ali neću to više činiti... a nećeš ni ti, barem ne sa mnom. Ovo sranje među nama... nije zdravo za mene. Nije zdravo ni za tebe. I to je sve što mi jesmo zajedno. I što ćemo ikada biti.« Opsovao je tiho i gadno. »Gledaj, žao mi je, Autumn. Za cijelu jebenu stvar – doista mi je žao. Trebao sam prekinuti ovo već davno, davno prije nego je došlo do ovoga – i jedino što mogu učiniti da to popravim je da prekinem to sve odmah sada.« Odmahnuo je glavom, pogled mu je postao opsesivan. »Jednom sam bio dijelom tvog samouništavanja, i predobro se sjećam žuljeva od kopanja tvoga groba. Neću to ponoviti. Ne mogu. Uvijek ću suosjećati s tobom zbog svega što si proživjela, ali imam vlastita sranja koja moram riješiti.«

Kad je utihnuo, ona se obgrlila vlastitim rukama. Saptom je rekla: »Sve ovo samo stoga jer nisam htjela da me ošamute?«

»Nije samo tvoja potreba u pitanju. Znaš da nije. Da sam ja na tvom mjestu, poslušao bih savjet doktorice i razgovarao s nekim.« Slegnuo je ramenima. »Ne znam. Ne znam više ništa. U jedno sam ipak siguran, a to je da ne možemo nastaviti ovako. Gore nam je nego na početku.«

»Ti imaš osjećaje prema meni«, rekla je uzdignute bradu. »Znam da nije ljubav, ali osjećaš...«

»Osjećam sažaljevanje prema tebi. To osjećam jer si ti samo žrtva. Nisi ništa više osim žrtve koja voli patiti. Čak i kad bih se mogao zaljubiti u tebe, nema ničega da se iskreno mogu povezati. Ti si samo duh koji zapravo nije ovdje... ništa više nego što sam i ja. I u našem slučaju, dva minusa ne daju plus.«

Rekavši to, okrenuo joj je leđa i izašao, pustivši je da se grči u bolovima i gubitku, da se suoči s njegovim uvrnutim viđenjem njene prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Ostavio ju je samu na način koji nije imao nikakve veze s činjenicom da nikoga nije bilo s njom.

Dok su se zatvarala za njim, vrata nisu ispustila ni najmanji zvuk.

Šezdeset i prvo poglavlje

Izašavši u hodnik, Tohr je bio na rubu nasilnog živčanog sloma. Isuse Kriste, morao se maknuti od nje. I kad samo pomisli da je *nju* prozvao luđakinjom?

Upravo je totalno sišao s jebene pameti.

Kad je podigao pogled, Lassiter je bio ravno ispred njega. »Ne sada.« Anđeo je mahnuo rukom i odalamio ga posred lica takvom silinom, pa ne samo da je vidio zvijezde, već je ugledao cijele jebene galaksije.

Nakon što je leđima opalio u zid, anđeo ga je zgrabio za majicu i zakucao ga još jednom da su mu zubi zazvečali.

Kad mu se vid napokon vratio, to lice s *piercingom* pretvorilo se u iskonsku facu demona, a crte lica bile su tako izvrnute od bijesa da ga je jedino grobar mogao smiriti.

»Ti si seronja«, graknuo je Lassiter. »Totalni, jebeni seronja.« Tohr je nagnuo glavu ustranu i ispljunio krv. »Je li te Maury ili Ellen podučila o prosuđivanju nečijeg karaktera?«

Unio mu se u lice dugim prstom. »Pažljivo me slušaj, jer ću ovo samo jednom reći.«

»Zar me ne bi radije opet udario? Znam da bi meni bilo draže...« Lassiter ga je ponovno zakucao u zid. »Začepi. I slušaj me. *Pobijedio si.*«

»Molim?«

»Dobio si ono što si želio. Wellsie je osuđena na vječnu...«

»Koji vrag?«

Treći ga je udarac ušutkao. »Gotovo je. Svršeno.« Upro je prst u zatvorena vrata Autumnine sobe. »Upravo si ubio svoju priliku kad si je slomio.«

Tohr je poludio, emocije su mu detonirale. »Ti nemaš *jebenog* pojma o čemu pričaš – nemaš blage veze! Nisi znao ništa o ovome, o meni, o njoj – o svom poslu! Što si prokleta učinio u ovih posljednjih godinu dana? Ništa! Peglao si dupe i gledao televizijske emisije dok je moja Wellsie nestajala! Ti si prokleti gubitak vremena!«

»Stvarno? Ako si ti tako jebeno pametan, što kažeš na ovo?« Lassiter ga je pustio i koraknuo unatrag. »Dajem otkaz.«

»Ne možeš dati otkaz.«

Lassiter mu je pokazao srednji prst. »Upravo jesam.«

Anđeo mu je okrenuo leđa i potrčao niz hodnik.

»Jebeno odustaješ! To je sjajno – jebeno sjajno! Dokaz da vuk ne mijenja ćud, ti sebični kurvin sine!«

Sve što je dobio bio je još jedan srednjak preko ramena.

Grdno opsovavši, Tohr je krenuo da ga sustigne, ali se zaustavio. Zavrtjevši se, zamahnuo je rukom i opalio šakom u beton tako jako da je osjetio kako mu članci pucaju. I tko bi rekao, tutnjajuća bol u njegovoj ruci nije bila ni blizu agonije u njegovim prsima.

Bio je potpuno sirov, izvana i unutra.

Zaputivši se u suprotnom smjeru od anđela, našao se pred čeličnim vratima koja su vodila u garažu. Bez ikakvog pojma o tome što je činio ili kamo je krenuo, širom ih je rastvorio i uletio u hladan zrak, skrenuo udesno i popeo se usponom, prolazeći pokraj praznih mjesta iscrtanih žutom bojom.

Otišao je na sasvim drugi kraj tog najudaljenijeg zida i spustio dupe dolje na hladni, tvrdi asfalt, a leđa prislonio na vlažni beton.

Dok je teško disao, imao je osjećaj da se nalazi u prokletim tropima – vjerojatno zadnji izdisaji hormonske reakcije njegovog tijela: iako je bio u nesvijesti od lijekova, bio je i više nego dovoljno izložen, muda su ga boljela kao da su bila u metalnom škripcu, batina mu je i dalje bila tvrda, zglobovi bolni kao da se naprezao čak i tijekom morfijske ošamućenosti.

Zaškrgutao je zubima, sjedio sam i zapiljio se ravno ispred sebe, u tamu.

U ovom trenutku, to je bilo jedino sigurno mjesto za njega.

Možda i na neko duže vrijeme.

Kad je Layla čula vikanje, izvirila je glavom iz teretane da vidi tko to galami – i smjesta se povukla natrag unutra. Tohr i Lassiter su bili u okršaju jedan na jedan, i to nije bilo nešto u što se ona morala umiješati.

Imala je i vlastitih problema.

Usprkos Autumninom razdoblju potrebe, ostala je prenoćiti ovdje dolje u klinici, znajući da je nedavno provela nešto vremena u Utočištu i stoga nije bilo razloga da se brine o vlastitom ciklusu. Međutim, što je bilo važnije, nije ni imala kamo otići. Qhuinn i John su nesumnjivo razgovarali s kraljem i Primužjakom u glavnoj kući, i pozvat će ju te izvijestiti o njenoj sudbini.

Suočena s mogućim izgonom – ili još gore, smrću, jer je pomogla izdajnicima – provela je sate i sate koračajući uokolo po teretani i podu boje meda, prolazila pokraj tribina i klupa, pokraj ulaza u prostorije s opremom i vrata koja su vodila u hodnik. A onda bi iznova sve obilazila.

Tjeskoba koja ju je obuzela tako se jako zatezala poput vune na kolovratu, obavijala je oko vrata, i spuštala se dolje do njene utrobe.

Izluđena čekanjem, razmišljala je o Xcoru i njegovom pukovniku. Obojica su je iskoristili – ali osobito pukovnik. Xcor nije želio uzeti iz njene žile. Borio

se protiv toga – a nakon što ga je nadjačala, u njegovim se očima ogledalo duboko žaljenje jer je znao u kakav ju je točno položaj dovodio. Drugi vojnik nije imao takav problem.

Doista, njega je krivila – ono što se obruši na njenu glavu, bit će njegova krivica. Možda će se reinkarnirati u duha i onda će ga progoniti ostatak njegovih noći... naravno, s pretpostavkom da će on nju usmrtiti. A ako ne, što će onda učiniti? Zasigurno će ju smijeniti s njenih dužnosti, kao i s njenog položaja Odabranice. Kamo će otići? Nije imala ništa svoje, ništa što joj nije bilo dodijeljeno odlukom kralja ili Primužjaka.

Nastavivši kružiti u petlji svojih misli, opet se suočila s prazninom svojih živućih dana, i pitala se kakvu će svrhu imati u budućnosti.

Vrata su se otvorila na drugom kraju i ona se zaustavila.

Sva četvorica su došla k njoj: kralj, Primužjak, Qhuinn i John Matthew.

Izravnajući kralježnicu, prešla je preko sredine dvorane i izdržala njihove poglede. Kad se dovoljno približila, poklonila se do poda i nije čekala da joj se obrate. Trenutno su joj dvorske manire bile najmanji problem.

»Gospodaru. Spremna sam odgovarati za sve svoje postupke.«

»Ustani, Odabranice.« Pred njenim licem iskrsnula je ruka. »Ustani i budi umirena.«

Kad je odahnula i podigla oči, kraljev osmijeh bio je pun nježnosti, te nije čekao njen odgovor. Nagnuvši se prema njoj, u svoj je dlan primio njen i pomogao joj da se pridigne iz naklona. A kad je nakratko pogledala u Primužjaka, njegove su oči bile nevjerovatno ljubazne.

Samo je odmahнула glavom i obratila se Wrathu. »Moj gospodaru, nahranila sam vašeg neprijatelja...«

»Jesi li u to vrijeme znala tko je on bio?«

»Ne, ali...«

»Jesi li bila u uvjerenju da pomažeš ranjenom vojniku?«

»Da, ali...«

»Jesi li ga ponovno potražila?«

»Apsolutno ne, ipak...«

»Jesi li zapravo rekla Johnu i Qhuinnu gdje se on nalazio kad ste sinoć napuštali grad?«

»Da, ali...«

»Onda dosta s tim *ali*.« Kralj se opet nasmiješio i položio ruku na njen obraz, lagano je pomilovavši usprkos tome što je bio slijep. »Ti imaš veliko srce, i oni su to znali. Iskoristili su tvoje povjerenje i tebe.«

Phury je kimnuo. »Trebao sam ti odmah reći koga si hranila, ali rat je zbrkan, gadan posao i nisam te želio uvući u to. Nikad mi nije ni palo na pamet

da bi te Throe mogao potražiti – ali ne bih trebao biti iznenađen. Četa nitkova nemilosrdna je do srži.«

U hipu je slobodnom rukom prekrila usta, zadržavši u njim jecaj. »Tako mi je žao – kunem vam se obojici... nisam imala pojma...«

Phury je iskoračio naprijed i privukao je u svoj zagrljaj. »U redu je. Sve je u redu... i ne želim da ikada više o tome razmišljaš.«

Kad je okrenula glavu da se nasloni na njegova široka prsa, znala je da to nije bilo moguće. Svojom voljom ili ne, izdala je jedinu obitelj koju je imala, a to nije bila stvar koju si mogao samo otresti s ramena – čak i ako joj je njena glupost bila oproštena. I ovi posljednji napeti sati tijekom kojih je njena sudbina bila nepoznata i njena se usamljenost u potpunosti razotkrila, također neće tek tako nestati.

»Jedino bih te ipak zamolio«, rekao je Wrath, »da nas odmah izvijestiš ako te on – ili itko od njih – bude ponovno kontaktirao.«

Oslobodila se zagrljaja i usudila se uzeti kraljevu desnu ruku. Kao da je Wrath znao koju je namjeru imala, spremno joj je pružio svoj dlan, a na njegovom prstu bljesnuo je crni dijamant.

Pognuvši glavu i položivši usne na simbol njihove monarhije, progovorila je na Starom jeziku. »*Kunem se svime što imam i svojim životom.*«

Dok je sklapala savez s kraljem ispred Primužjaka i dvojice svjedoka, Xcorova slika zatitrala joj je u umu. Sjećala se svakog detalja njegovog lica i tijela ratnika.

Niotkuda, val vrućine prostrujao je njenim tijelom.

Nije marila za to. Njeno je tijelo možda bilo izdajnik; njeno srce i duša nisu.

Uspravivši se, pogledala je u kralja. »Dozvolite mi da vam pomognem pronaći ga«, čula je svoje riječi. »Moja je krv u njegovim žilama. Ja mogu...«

Qhuinn ju je prekinuo. »Apsolutno ne. Nema jebene šanse.«

Ignorirala ga je. »Dopustite mi da vam dokažem svoju lojalnost.«

Wrath je odmahnuo glavom. »Nema potrebe. Ti si plemenita ženka i nećemo tvoj život izložiti opasnosti.«

»Ja se slažem«, rekao je Primužjak. »Mi ćemo se obračunati s tim vojnicima. Ne trebaš se brinuti zbog njih – a i želim da se pobrineš za sebe. Izgledaš iscrpljeno, i sigurno si izglednjela – idi nešto pojesti i odspavati u palaču.«

Wrath je kimnuo. »Oprosti što nam je trebalo tako dugo da dođemo. Beth i ja smo bili dolje na Manhattanu, malo se odmarali i opuštali, te smo se vratili tek kad je pala noć.«

Layla je kimnula i složila se sa svime što je bilo rečeno, ali samo stoga jer se najednom osjetila tako umornom da je jedva stajala na nogama. Nasreću, kralj

i Primužjak su ubrzo otišli, a zatim su Qhuinn i John preuzeli situaciju, povelili je natrag u palaču, odveli u kuhinju i posjeli je za pult dok su oni otvarali hladnjake i smočnice.

Bilo je slatko što su je htjeli posluživati s obzirom da se nisu dovoljno snalazili po kuhinji ni da skuhaju jaje. Međutim, od same pomisli na hranu okretao joj se želudac i grčilo joj se ždrijelo.

»Ne, molim vas«, rekla je, odmahnuvši rukom na ostatke od Prvog objeda. »Oh... najdraža Čuvardjevo... ne.«

Dok su oni pripremali tanjure pečene purice i krumpira s nekakvim umakom od brokule, ona se trudila da izbjegne pogledati i omirisati išta od toga.

»Što nije u redu?« upitao je Qhuinn spustivši se na stolac pokraj nje.

»Ne znam.« Trebalo joj je laknuti što su joj Wrath i Phury tako lako oprostili prijestupe. Umjesto toga, bila je tjeskobnija nego ikada. »Ne osjećam se dobro... želim pomoći. Želim se iskupiti...«

John je započeo nešto pokazivati rukama kraj mikrovalne, ali Qhuinn je odmahnuo glavom i odbio prevesti.

»Što on govori?« zahtijevala je prijevod. Budući da nije dobila odgovor, stavila je ruku na mužjakovu. »Što on govori, Qhuinne?«

»Ništa. John prokleta ne govori ništa.«

Drugom se mužjaku nije svidjelo odbijanje, ali nije se usprotivio dok je nastavio s pripremanjem još jednog tanjura, bez sumnje za Xhex.

Nakon što se John ispričao i otišao nahraniti svoju ženu, tišina koja je uslijedila bila je isprekidana jedino zveketom Qhuinnova pribora za jelo.

Nije joj dugo trebalo da osjeti kako će iskočiti iz vlastite kože i suspregne vrištanje. Počela je koračati uokolo.

»Doista bi se trebala odmoriti«, promrsio je Qhuinn.

»Ne mogu se nikako smiriti.«

»Probaj nešto pojesti.«

»Najdraža Čuvardjevo, ne. U mom želucu je kaos – i ovdje je tako vruće.«

Qhuinn se namrštio. »Ne, uopće nije.«

Layla je samo nastavila hodati, sve brže i brže – i pretpostavljala je da je nemirna jer je pokušavala izbaciti slike iz svoje glave: Xcorov pogled. Xcorovo hranjenje iz njene žile. Xcorovo ogromno tijelo... njegovo masivno, ratničko tijelo ispruženo pred njom i očigledno uzbuđeno od okusa njene krvi.

»Dovraga, što ti se mota po glavi?« upitao je Qhuinn mračno.

Zaustavila se samo na čas. »Ništa. Baš ništa.«

Qhuinn se promeškoltio na stolcu, a zatim najednom odgurnuo napola pojedeno jelo.

»Trebala bih te napustiti«, najavila je.

»Ma ne, sve je OK. Izgleda da sam i ja nervozan.«

Kad je ustao od stola s posuđem u rukama, oči su mu se spustile niz tijelo i raširile. On je bio... uzbuđen.

Baš kao što je bila i ona.

Ostaci Autumnine potrebe, očigledno...

Val vrućine takvom ju je silinom pogodio da je jedva imala vremena uhvatiti se za granitni pult da ne padne, i nije mogla ništa odgovoriti na Qhuinnovo dozivanje iz daljine.

Potreba je zgrabila njeno tijelo, stisnula njenu maternicu i počela se ritati.

»Oh... najdraža Čuvardjevo...« Među nogama joj se spolovilo otvorilo, rascvalao i znala je da ovo nema nikakve veze ni s Xcorom ni s Qhuinnom ili i s čim izvanjskim.

Uzbuđenje je došlo iz nje same.

Njena potreba...

Nije bilo dovoljno. Odlasci u Utočište nisu bili dovoljni da spriječe utjecaj Autumnine potrebe na nju.

Sljedeći nalet žudnje gotovo ju je obrušio na koljena, ali Qhuinn je bio ondje da spriječi njen pad na tvrde pločice. Dok ju je podizao u svoje naručje, znala je da nije imala mnogo vremena za racionalnost. I znala je da je odluka koja joj se najednom ukazala bila istovremeno nepoštена i nepobitna.

»Opслужи me«, rekla je, prekinuvši ono što joj je već govorio. »Znam da me ne voliš, i znam da nakon toga nećemo biti zajedno, ali opслужи me tako da imam nešto svoje. I da ti možeš imati ono što je samo tvoje.«

Kad mu se sva krv iscijedila iz lica, a njegove raznobojne oči odražavale su nepopustljivost, ona je nastavila upirati i govoriti između brzih udaha. »Nijedno od nas dvoje nema pravu obitelj. Oboje smo sami. Opслужи me... opслужи me i promijeni to. Opслужи me da bismo imali budućnost koja će barem djelomično biti naša... Opслужи me, Qhuinne... Preklinjem te, opслужи me...«

Šezdeset i drugo poglavlje

Quinn je bio prilično siguran da se nalazi u paralelnom svemiru. Jednostavno nije bilo šanse da Layla ulazi u svoje razdoblje potrebe... i obraća se njemu da joj pomogne olakšati patnje.

Ma, ne.

Ovo je bio samo odraz stvarnog svijeta u zrcalu – svijeta u kojem su se biološki čistunci držali zajedno kako bi mogli stvoriti generacije biološki čistokrvne i nadmoćne djece.

»Opслужи me i podari nam nešto što će biti samo naše...« Hormoni u njoj podigli su se na novu, višu razinu, onemogućivši njenu sposobnost govora. Međutim, uskoro su se iste riječi vratile. »Opслужи me...«

Kad je počeo dahtati, nije mu bilo jasno je li uzrok tome bio seks u njegovoj krvi ili ova nenadana litica s čijeg je ruba visio i od čega mu se vrtjelo u glavi.

Odgovor je bio *ne*, naravno. Ne, apsolutno ne, nikada djeca, sigurno ne s nekim koga nije volio, sigurno ne s nevinom Odabranicom.

Ne.

»Quinne«, zastenjala je. »Ti si mi jedina nada, a i ja tvoja...«

Pa, to nije bila istina – barem što se prvog dijela tiče. Bilo koji drugi mužjak u kući – ili na planeti – mogao se pobrinuti za ovo. I naravno, odmah poslije morali bi odgovarati Primužjaku.

Nije to baš razgovor za koji bi se dobrovoljno javio.

Samo... pa, bila je u pravu za drugi dio. U svom deliriju, u svom očaju, naglas je rekla ono o čemu je on razmišljao već mjesecima. Poput nje, ni on nije imao nešto što je bilo stvarno njegovo, bez naznaka prave ljubavi, i doista nije imao razloga da ustaje svakog sumraka – osim rata. Kakav je to život bio?

Dobro, rekao je sam sebi. Nabavi si prokletog psa. Rješenje na sve to *nije* bilo lijeganje s ovom Odabranicom.

»Quinne, molim te...«

»Slušaj, daj da te odvedem doktorici Jane. Ona će se na pravi način pobrinuti za tebe.«

Layla je divljački odmahнула glavom. »Ne. Ja trebam *tebe*.«

Niotkuda je pomislio: mlado bi bilo moja vlastita budućnost. Ako im budeš dobar roditelj, oni te zapravo nikada ne napuste – i nitko ih ne može oteti od tebe ako ih čuvaš i paziš.

Pakla mu, kad bi Layla začela, čak ni Primužjak ne bi mogao ništa učiniti, jer bi Qhuinn bio otac. A to je u vampirskom svijetu bio najveći adut osim kralja – i Wrath ne bi dirao nešto tako privatno.

S druge strane, ako ostane trudna, vjerojatno bi ga prebili jer je obeščastio svetu ženu.

Čekaj minutu. Je li on stvarno razmatrao ovo?

»*Qhuinne...*«

Mogao bih voljeti mlado, pomislio je. Voljeti ga s ovim što sam sada i što ću ikada biti. Voljeti ga kao što nikoga drugoga nisam volio, čak ni Blaya.

Zatvorivši nakratko oči, vratio se u onaj trenutak kada je bio umro i otišao pred ulaz u Sjenosvijet. Razmišljao je o onom prizoru koji je vidio, onoj malenoj ženki...

Oh, Isuse...

»Layla«, rekao je grubo, osovivši je na noge. »Layla, pogledaj me. *Pogledaj me.*«

Kad ju je protresao, doimalo se da dolazi k sebi. Usredotočila se na njegovo lice i zabola mu nokte u nadlaktice. »Da...«

»Jesi li sigurna? Jesi li apsolutno sigurna – moraš biti sigurna...«

Na jedan časak njenim je izmučenim, predivnim licem proletio potpuno lucidan, gotovo praiskonski izraz. »Da, sigurna sam. Učinimo ono što moramo. Za budućnost.«

Pretražio je njeno lice, samo da bude siguran. Phury će popizditi, ali opet, čak je i Odabranica imala pravo izbora – i odabrala je njega, upravo ovdje, upravo sada: ugledavši neizmjernu odlučnost, jedanput je kimnuo, ponovno je podigao u naručje i izašao s njom iz kuhinje.

Kad se počeo uspinjati glavnim stubištem, njegova jedina misao bila je da će u sljedećih nekoliko sati oni začeti mlado, i da će oboje, i mlado i Layla, morati proživjeti sve: trudnoću, porod, i onih nekoliko kritičnih sati nakon rođenja.

On i Layla će na ovaj svijet donijeti kćer, malu plavušu koja će imati oblik njegovih očiju i boju Odabraninih... prije nego dobiju plavu i zelenu boju njegovih očiju.

Imat će vlastitu obitelj.

Vlastitu budućnost.

Napokon.

Izašavši ispod tuša, Xhex je znala da se John vratio. Mogla je osjetiti njegov miris, kao i miris nečega prokleta ukusnoga. Namjestivši ponovno boljikavu žicu koju je uklonila da se opere, omotala se ručnikom i bešumno ušla u spavaću sobu.

»Oh, čovječe, purica«, rekla je kada je on odložio pladanj za nju.

Pogledavši prijeko, njegove su se oči zadržale na njoj, kao da bi radije nju pojeo, ali onda se samo nasmiješio i vratio pripremanju onoga što im je donio.

»Ovo je savršeni tajming«, promrmljala je popevši se na krevet. »Izgladnjela sam.«

Nakon što je sve propisno uredio, od ubrusa do pribora za jelo i čaše te prekrivenog tanjura, donio je pladanj pred nju i postavio ga preko njenih bedara. A zatim se povukao na drugi kraj sobe da pojede svoj obrok na otomanu.

Bi li je radije on nahranio, zapitala se dok su jeli u tišini. Vampiri su to voljeli raditi... ali ona nikada nije imala strpljenja za takvo što. Hrana je bila energija za tijelo, a ne nešto čime slaviš Valentinovo.

Izgleda da su oboje bili sposobni isključiti jedno drugo, nisu li? I nešto se događalo: njegova je rešetka bila puna konflikata do te mjere da je zaledio svoje osjećaje.

»Otići ću«, rekla je tužno. »Nakon što provjerim kako mi je majka, otići ću.«

Ne moraš, pokazao joj je. Ne želim da odeš.

»Jesi li siguran u to?« Nakon što je on kimnuo, morala se zapitati je li uistinu to mislio s obzirom na ovo što je iščitavala iz njegove rešetke.

Ali hajde, nekoliko sati u krevetu neće umanjiti udaljenost koja ih je u posljednje vrijeme razdvajala.

Najednom se prestao igrati onim što mu je bilo na tanjuru. *Slušaj, moram ti nešto reći.*

Odložila je vilicu i pitala se koliko će ovo zaboljeti. »OK.«

Layla je nahranila Xcora.

»Koji vrag? Oprosti, jesam li te dobro razumjela?« Kad je on kimnuo, ona je pomislila: dobro, znala je da se dolje u gradu odigrala drama, ali ne bi nikada ni pretpostavila da je povod tome bio ovoliko ozbiljan.

Ona nije znala tko je on bio: Throe ju je prevario – dozvao ju je molitvom i doveo pred Xcora.

»Isuse...« Kao da je kralju bio potreban još jedan razlog da ubije tog pizduna?

Evo u čemu je stvar. Ona želi pomoći da ga pronađemo – i sa svojom krvi u njegovim žilama... ona to i može. Znala je prošle noći gdje se nalazio – osjetila ga je jasno kao dan. Ona bi ti doista mogla pomoći.

Xhex je potpuno zaboravila na hranu, adrenalin je prokolao njenim tijelom. »Oh, čovječe, kad bi je samo dovela na dovoljnu razdaljinu... Kad ga je nahranila?«

Ove jeseni.

»Sranje. Vrijeme curi.« Poskočila je na noge, odjurila prema kožnim hlačama i podigla ih s poda. Prokletstvo, bile su razderane napola.

U ormaru ih ima još.

»Oh, hvala ti.« Otišla je prijeko i jedva se prisilila da ne padne u očaj ugledavši njihovu uredno složenu odjeću. Bože... »Ah, znaš li gdje je ona sada?«

Dolje u kuhinji s Qhuinnom.

Kad se Johnova rešetka izmijenila, Xhex se zaustavila u trenutku navlačenja novih hlača. Suzivši oči i pogledavši preko ramena, upitala ga je: »Što prešućuješ?«

Wrath i Phury nju ne žele uplitati. Ponudila je svoju pomoć i odbili su je. Ako je ti upotrijebiš, oni to nikada ne smiju doznati – ne mogu biti jasniji od toga.

Xhex je trepnula, dah joj se zaledio u plućima.

Nitko ne smije doznati, Xhex. Čak niti Qhuinn. A ne moram ni reći da je moraš dobro čuvati.

Kad ju je John mrko pogledao, ona nije marila što joj je govorio. Nije ga čak ni čula.

S ovom informacijom, upravo je odabrao nju i njenu misiju nad kraljem i Primužjakom svoje vrste. Štoviše, predao joj je potencijalni ključ pomoću kojeg će se infiltrirati u četu nitkova – i ući ravno u trbuh zvijeri.

Xhex je zaboravila na kožne hlače i prešla do njega, pa mu obujmila lice rukama. Doista je davao podršku onome u što je vjerovao – u nju.

»Zašto mi govoriš sve ovo?«

To će te dovesti na cilj, rekao je.

Odmaknula je kosu s njegovog predivnog, napetog lica. »Ako ovako nastaviš...«

Da?

»... ja ću ti biti dužna.«

Mogu li ja izabrati kako ćeš mi vratiti uslugu?

»Pa... možeš.«

Onda želim da se useliš natrag k meni. Ili da mi dopustiš da ja živim s tobom. Želim da ponovno budemo zajedno.

Teškom mukom je trepnula, a zatim se sagnula i polako ga poljubila. Riječi nisu vrijedile ni pišljiva boba. U tome je bio u pravu. Ali ovaj mužjak, koji je proljetos bio sinonim za cigleni zid i prepreke, sada je uvelike čistio put pred njom.

»Hvala ti«, šapnula je u njegova usta, saževši sve što je osjećala u te dvije, jednostavne riječi.

John je blistao. *I ja tebe volim.*

Nakon što mu je utisnula drugi poljubac, skinula se s njega, nabacila nove hlače i zgrabila majicu bez rukava. Dok ju je navlačila preko glave, pa...

U prvi je mah pomislila da je nalet vrućine koji je prostrujao njenim tijelom dolazio iznad nje, jer je *stajala*, ravno ispod ventilacijskog otvora na stropu. Ali kada se pokrenula i osjetila da ne popušta, pogledala je dolje – na svoje tijelo.

Pogledavši u Johna, shvatila je da se i on ukočio i pogledao u svoje krilo.

»Jebem ti«, šapnula je. »Dovraga, tko je sada u razdoblju potrebe?«

John je provjerio mobitel, a zatim samo slegnuo ramenima.

»Vjerojatno bih se trebala izgubiti odavde.« *Simpat*i su općenito mogli vlastitom voljom kontrolirati svoju plodnost, i uvijek je imala sreće s tim. Kao polutanka, međutim, nije bila voljna riskirati s nekim tko je upravo kvalitetno provodio vrijeme u susjednoj sobi. »Jesi li ti siguran da je mojoj majci završila potreba kada ste otišli dolje posjetiti Laylu? Sranje, kladim se da je to ona. Kladim se da je Odabranica.«

Nadesno je doprlo duboko stenjanje, baš iza zidova Qhuinnove sobe.

Prigušeno udaranje koje je uslijedilo moglo je značiti samo jednu stvar.

»Sveca mu, je li to Qhuinn...« Samo, već je znala odgovor na to pitanje. Pustivši svoje nevidljive pipke u susjednu sobu, iščitala je njihove rešetke. Među njima nije bilo romantične ljubavi – prije čvrste odlučnosti na obje strane.

Radili su ono što su radili sa svrhom o kojoj je ona mogla samo nagađati. Ali zašto bi oni htjeli mlado? To je sranje bila ludara – posebno uzevši u obzir Odabraničin status u hijerarhiji... kao i njegov.

Kad se nad njom prijeteći nadvio još jedan nalet potrebe, Xhex je zgrabila jaknu i oružje. »Stvarno moram ići. Ne želim se izložiti, za svaki slučaj.«

John je kimnuo i otišao do vrata.

»Idem sad provjeriti kako mi je majka. Layla će neko vrijeme biti zauzeta – ali nakon toga, razgovarat ću s njom i izvijestiti te kako je prošlo.«

Bit ću ovdje i čekati da mi se javiš.

Poljubila ga je jednom, dvaput... treći put. A onda je on otvorio vrata i ona je izašla.

Istoga trenutka kada je stupila u hodnik, hormoni su je žestoko napali, poremetivši joj ravnotežu.

»Oh, pakla mu, ne«, promrmljala je, zaletjela se prema stubištu i zatim se dematerijalizirala pred skrivena vrata ispod njega.

Što je više napredovala naprijed, sve se bolje osjećala. Ipak, bila je zabrinuta za svoju majku. Hvala Bogu na lijekovima koji su mogli ublažiti taj krvavi put.

Tohr je sigurno nije opslužio. Nema šanse.

Ušavši u ured iz tunela, dugim je koracima krenula prema hodniku centra za obuku. U zraku nije bilo ničega neobičnoga i odahnula je s olakšanjem. Razdoblje plodnosti bilo je nasilno, ali dobra je vijest da patnje relativno brzo nestaju nakon što završi – iako je ženkama uobičajeno bio potreban cijeli dan da se u potpunosti oporave.

Povirivši u glavnu sobu za preglede, nije pronašla nikoga. Isti slučaj i s dvije sobe za oporavak. Ali njena je majka bila ovdje – mogla je to osjetiti.

»Autumn?« zazvala je namrgođeno. »Halo? Gdje si?«

Odgovor je došao s drugog kraja hodnika, iz prostorija u kojima su se prije održavala predavanja vježbenicima.

Uputivši se prema zvuku, otvorila je vrata glavne predavaonice i pronašla majku za jednim od stolova koji su bili okrenuti prema ploči za pisanje. Stropna svjetla su bila upaljena i nikoga nije bilo s njom.

Nije dobro. Ako je žena bila u svojim mislima... nije bila dobra situacija.

»Mamen?« rekla je Xhex, pustivši vrata da se zatvore za njom. »Kako si?«

Vrijeme je da pažljivo pristupi. Njena je majka bila nepomična poput kipa i jednako suzdržana, a sve je na njoj bilo pažljivo namješteno, od čvrsto spletene pletenice do pomno odabrane odjeće.

Ta pribranost je bila lažna, ništa doli vanjskog privida zbog kojeg se doimala još i krhkijom.

»Nisam dobro.« Autumn je odmahнула glavom. »Nisam dobro. Nikako nisam dobro.«

Xhex je prešla do nastavnikovog stola i na njega odložila oružje i jaknu. »Barem si iskrena.«

»Zar ne možeš vidjeti što mi je u glavi?«

»Tvoja je rešetka isključena, tako da ju je teško pročitati.«

Autumn je kimnula. »Isključena... da, to bi bio pravi izraz.« Duga stanka, a zatim je njena majka pogledala uokolo. »Znaš li zašto sam došla ovdje? Mislila sam da će ostaci poučavanja djelovati na mene. Ali... bojim se da mi nije uspjelo.«

Xhex je spustila dupe na stol. »Doktorica Jane te pregledala?«

»Da. Dobro sam. I prije nego me pitaš – ne, nisam bila opslužena. Nisam to ni željela.«

Xhex je odahnula s olakšanjem. Osim duševnog zdravlja njene majke, opasnost od trudnoće i poroda za njeno tijelo nije im uopće trebala u ovom trenutku – iako, možda je to i bilo sebično.

Eto, tek je pronašla tu ženu i nije ju htjela izgubiti tako brzo.

Kad je Autumn pogledala u nju, u njenim je očima bila otvorenost kakvu ranije nije zamijetila. »Trebam drugo prebivalište. Daleko odavde. Nemam novca, nezaposlena sam, bez budućnosti, ali...«

»Možeš se doseliti k meni i ostati koliko god želiš.«

»Hvala ti.« Svrnula je pogled koji se zadržao na ploči. »Potrudit ću se da budem dobra gošća.«

»Ti si moja majka. Nisi gošća. Slušaj, što se dogodilo?«

Druga je ženka ustala. »Možemo li sada ići?«

Čovječe, ta je rešetka bila potpuno zatvorena. Prikucana čavlima. Omotana zaštitom. Baš kao da je, na neki način, bila napadnuta.

Sad očigledno nije bilo vrijeme za upiranje prstom.

»Ah, da. Naravno. Možemo ići.« Xhex se odgurnula sa stola. »Želiš li se javiti Tohru prije nego odemo?«

»Ne.«

Nakon toga Xhex je čekala neko objašnjenje, ali bezuspješno – i to joj je mnogo reklo.

»Što ti je on učinio, *mamen?*«

Autumn je uzdigla bradu, a od dostojanstva je bila ljepša nego ikada. »Rekao mi je što misli o meni. Kratko i jasno. Stoga, u ovom trenutku, vjerujem da on i ja nemamo više ništa reći jedno drugome.« Xhex je suzila oči, a bijes joj je kuljao u utrobi.

»Hoćemo li?« rekla je njena majka.

»Da, naravno...«

Mora doznati što je pošlo krivo; u to je bila sigurna.

Šezdeset i treće poglavlje

Nakon što su se rebrenice podigle s prozorskih pragova, a noć je otpuhala svu svjetlost s neba, Blay je izašao iz sobe za bilijar s namjerom da se javi Saxtonu u knjižnici. Zatim želi otići na kat i urediti se za Prvi obrok.

Nije dospio ni koraka dalje od debla jabukovog stabla u predvorju.

Zastavši kao ukopan, pogledao je u svoje bokove. S njih je stršala pulsirajuća erekcija, erekcija koliko neočekivana, toliko i zahtjevna.

Podigavši pogled, pitao se tko je sada bio u razdoblju potrebe. To je bilo jedino objašnjenje.

»Možda ipak ne bi želio odgovor na to pitanje.«

Pogledavši prijeko, ugledao je Saxtona ispod nadsvođenog ulaza u knjižnicu. »Tko?«

Ali znao je. Jebeno je znao.

Saxton je elegantno pokazao rukom unutra. »Hoćeš li ući i sa mnom popiti piće u mom uredu?«

Mužjak je također bio uzbuđen, a hlače njegovog skupog odijela bile su ispučene na predjelu rasporka – samo njegovo lice nije bilo u skladu s erekcijom. Bio je ozbiljan.

»Dođi«, ponovio je i pozivanje rukom. »Molim te.«

Blayu su noge proradile i odvele ga u smjeru kaotičnog nereda u kakvom je bila knjižnica otkada je Sax dobio svoj tajnoviti *zadatak*.

Kad je Blay ušao unutra, iza njegovih leđa se oglasio zvuk zatvaranja dvokrilnih vrata, pa je pretraživao svoj um da izgovori prikladne riječi.

Ništa. Nije imao... ništa. Osobito kad se ponad njegove glave, na stropu urešenom vijencem, oglasilo prigušeno tutnjanje.

Čak su i kristali na lusteru treperili, kao da se sila seksa prenosila kroz potporne grede.

Layla je bila u potrebi. Qhuinn ju je opsluživao.

»Izvoli, popij ovo.«

Blay je uzeo što mu je već bilo ponuđeno i strusio kao da mu je utroba gorjela, a to je sranje bila voda. Posljedica je bila suprotna očekivanom gašenju požara. Brendi je pržio sve na svom putu i sletio dolje kao vatrena kugla.

»Još jedno?« upitao je Saxton.

Nakon što je kimnuo, čaša je nestala i vratila se znatno teža. Tek što je iskapio drugu rundu, rekao je: »Ja sam iznenađen...«

Koliko se grozno osjećao! Mislio je da su sve spona između njega i Qhuinna bile prekinute. Trebao je znati bolje.

Međutim, odbio je misao izgovoriti naglas.

»... da se možeš snaći u ovom neredu«, nastavio je.

Saxton je otišao do šanka i natočio sebi trostruki. »Krš je, bojim se, nepohodan.«

Dok se Blay približavao stolu, okretao je brendi u svom dlanu da ga zagrije, i trudio se smisleno govoriti. »Iznenaden sam što ne radiš ovo na kompjutorima.«

Saxton je diskretno sakrio svoj rad još jednim sveskom u kožnom uvezu. »Neučinkovitost ručnog bilježnja daje mi vremena za razmišljanje.«

»Iznenaden sam što ti je to uopće potrebno – tvoj prvi instinkt je uvijek točan.«

»U ovom trenutku puno te stvari iznenađuje.«

Zapravo, samo jedna. »Eto, čavrljam.«

»Naravno.«

Naposljedku je pogledao u svog ljubavnika. Saxton se smjestio na svilenj sofij preko puta, njegove svilene, crvene čarape virile su ispod pomno izglačanih manšeta, noge je prekrižio preko koljena, a cipele Ferragamo bile su sjajne od redovitog laštenja. Poput antiknog namještaja na kojem je sjedio, i on je bio otmjen i skupocjen, savršeno elegantan mužjak iz savršeno čistokrvne obitelji sa savršenim stilom i ukusom.

On je bio sve što bi netko mogao poželjeti.

Dok se onaj jebeni luster tresao na stropu, Blay je muklo rekao: »Ja sam i dalje zaljubljen u njega.«

Saxton je spustio oči i rukom otresao tkaninu na bedru, kao da je tamo možda bio komadić prašine. »Znam. Mislio si da nisi više?«

Kao da je to bilo prilično glupo misliti!

»Tako sam prokleta umoran od toga. Zaista jesam.«

»To mogu vjerovati.«

»Tako sam prokleta...« Bože, ti glasovi, to prigušeno nabijanje, ta zvučna potvrda onoga što je on uporno ignorirao posljednjih godinu dana.

Iznenada obuzet nasiljem, udario je čašom o mramorni kamin razbivši je na komadiće.

»Jebem ti! *Jebem ti!*« Da je bio u stanju, skočio bi gore i strgnuo taj prokleti, jebeni luster s kurčevog stropa.

Okrenuvši se na petama, kao slijepac je poletio prema vratima, posrtao preko knjiga i rušio naslagane hrpe, a gotovo se prevrnuo preko stolića za kavu.

Saxton je stigao tamo prije njega, zapriječivši mu put svojim tijelom.

Blay ga je prostrijelio pogledom. »Makni mi se s puta. Odmah. Ne želiš biti u mojoj blizini.«

»Ne bih li ja to trebao odlučiti?«

Blay se usredotočio na usne koje je tako dobro poznao. »Nemoj me pritiskati.«

»Ili... što?«

Kad su mu se prsa počela nadimati, Blay je shvatio da je momak točno znao na što je ciljao. Ili je barem mislio da zna. Ali nešto se oslobodilo; možda je uzrok bio u hormonima, možda je bio... Sranje, nije znao, i nije zapravo ni mario.

»Ako mi se ne makneš s jebenog puta, presavit ću te preko onog tvog stola...«

»Dokaži mi.«

Pogrešne riječi. Pogrešan ton. Pogrešno vrijeme.

Blay je zarikao tako jako da su prozori zazveckali, a onda je ščepao svog ljubavnika za potiljak i gotovo ga bacio preko sobe. Kad se mužjak uhvatio za onaj stol, papiri su poletjeli u zrak, hrpetine žutih i kompjuterski ispisanih stranica padale su poput snijega.

Saxton je izvio torzo da može pogledati što ga čeka iza leđa.

»Prekasno je da bježiš«, zastenjao je Blay i rastrgao patent na hlačama.

Obrušivši se na mužjaka, grubo je preturao rukama među slojevima koji su ga odvajali od onoga što će upravo uzeti. Uklonivši sve prepreke, iskesio je očnjake i ugrizao Saxtona za rame preko odjeće, ukliještivši mužjaka pod sobom kad mu je zgrabio zapešća i gotovo ih zabio dolje u kožnu podlogu za pisanje.

A onda se žestoko nabio u njega i pustio van sve što je imao – njegovo tijelo preuzelo je kontrolu... iako je njegovo srce bilo daleko, daleko odavde.

Ova je koliba – kako ju je Xhex nazivala – bila jako skroman smještaj.

Dok je Autumn hodala uokolo po njenoj unutrašnjosti, nije bilo puno toga da joj se ispriječi na putu. U uskoj i malenoj kuhinji nije se nalazilo ništa osim ormarića i radne plohe. Dnevni prostor, u kojem su bile samo dvije stolice i stol, nije nudio mnogo – osim pogleda na rijeku. U kolibi su bile samo dvije spavaće sobe. U jednoj su se nalazila dva madraca, a u drugoj samo jedna, veća platforma za spavanje. I kupaonica je bila skućena, ali čista, i tek je jedan ručnik tamo visio.

»Kao što sam ti rekla«, začula je Xhex iz glavne sobe, »i nije nešto. Imam ovdje i podzemne prostorije u kojima možeš boraviti tijekom dana, ali moramo do njih kroz garažu.«

Autumn se vratila natrag iz kupaonice. »Mislim da je predivna.«

»OK, ne moraš mi lagati.«

»Mislim ovo što govorim. Ti si jako funkcionalna ženka. Voliš da stvari dobro rade i ne voliš gubiti vrijeme. Ovo je divan prostor za tebe.« Bacila je još jedan pogled uokolo. »Svi su priključci za dovod i odvod vode novi. Takvi su i radijatori za grijanje. U kuhinji ima sasvim dovoljno mjesta za kuhanje, sa štednjakom koji ima šest plamenika, a ne četiri – i plinski je, tako da se ne moraš brinuti za struju. Krov ima kameni crijep i prema tome je izdržljiv, a podovi ne cvile pod nogama – stoga pretpostavljam da su i podne grede jednako dobro održavane.« Okrenula se od jednog kuta prema drugom. »Posvuda su prozori tako da imaš pregled iz svakog kuta da te nikada ne uhvate nespremnu, a vidim da si posvuda stavila bakrene brave. Savršeno.«

Xhex je skinula jaknu. »To si... jako dobro uočila.«

»I nisam, zapravo. Svatko tko te poznaje bi to lako uočio.«

»Meni je... meni je drago da ti jesi.«

»I meni također.«

Autumn je otišla do prozora koji je gledao na rijeku. Vani je mjesec bacao jarko svjetlo preko snježnog krajolika, a razlomljena je svjetlost u njenim očima imala nijansu plave.

Zaljubljena si u mene. Nemoj se truditi to nijekati – svake mi noći to govoriš u snu... I prokleta dobro znaš da sam s tobom jedino stoga jer želim osloboditi Wellsie iz Međusvijeta. Onda, ne uklapam li se ja savršeno u tvoj uzorak?

»Mamen?«

Autumn se usredotočila na kćerin odraz u staklu. »Oprosti, što si rekla?«

»Želiš li mi ispričati što se dogodilo između tebe i Tohra?«

Xhex se još nije razoružala, i dok je ondje stajala, bila je tako moćna, sigurna, snažna... Ne bi se ni pred kojim mužjakom ili bilo kim poklonila, i nije li to bilo predivno. Nije li to bio neizmjeran blagoslov.

»Tako sam ponosna na tebe«, rekla je Autumn, okrenuvši se da je pogleda u lice. »Želim da znaš da sam jako, jako ponosna na tebe.«

Xhex je spustila pogled na pod, a onda je rukom prošla kroz kosu kao da se nije mogla nositi s takvom zahvalom.

»Hvala ti što si me primila«, nastavila je Autumn. »Nastojat ću radom platiti svoje uzdržavanje tijekom mog boravka ovdje i doprinijeti na neki mali način.«

Xhex je odmahнула glavom. »Uporno ti govorim da ti nisi moja gošća.«

»Bilo tako ili drugačije, ja ti neću biti na teret.«

»Hoćeš li mi reći što je bilo s Tohrom?«

Autumn je promatrala oružje koje je još bilo zakopčano u kožnim futrolama, i pomislila kako je metalni odsjaj bio uvelike poput sjaja u očima njene kćeri: obećanje nasilja.

»Ti ne smiješ biti ljuta na njega«, čula je svoje riječi. »Ono što se dogodilo među nama bilo je sporazumno, i završilo je iz... pravog razloga. Nije učinio ništa loše.«

Dok je govorila, nije bila sigurna što je doista mislila o svemu tome, ali jedna stvar joj je bila sasvim jasna: neće uzrokovati situaciju koja bi natjerala Xhex da krene na mužjaka sa svim mogućim oružjem.

»Jesi li me čula, kćeri moja?« Ne pitanje, već zapovijed – prva koju je ikada izrekla da je zazvučala kao da je roditelj govori svom djetetu. »U njemu ne trebaš tražiti povod ovome ili s njim razgovarati o situaciji.«

»Daj mi razlog zašto ne bih tako!«

»Ti čitaš emocije drugih, točno?«

»Da.«

»Kad si posljednji put srela nekoga tko se sam prisilio da se zaljubi u drugu osobu? Tko je svojom voljom okrenuo svoje osjećaje u jednom smjeru, dok je u svom prirodnom stanju njegovo srce kucalo za nekog drugog?«

Xhex je malo opsovala. »Nikad. To je recept za katastrofu – ali i dalje možeš iskazati poštovanje pazeći na izbor riječi.«

»Umatanje riječi u ukrasni papir neće promijeniti narav istine.« Autumn je ponovno svrnula pogled na snježni krajolik i rijeku koja je bila djelomice zaleđena. »I ja bih radije znala što je stvarnost, nego živjela u laži.«

Neko vrijeme je među njima vladala tišina. »Je li ti to dovoljan razlog, kćeri moja?«

Još jedna psovka, i potom je Xhex rekla: »Ne sviđa mi se... Ipak, dovoljan je.«

Šezdeset i četvrto poglavlje

Samo je Bog znao koliko je dugo Tohr sjedio na onom parkirališnom mjestu. Morala je proći najmanje jedna noć i dan, a onda možda još jedna noć ili dvije? Nije znao i živo mu se fućkalo.

Bilo je kao da se ponovno nalazi u maternici, samo što mu je dupe bilo utrnuto i nos mu je curio od hladnoće.

Nakon što je njegov epski bijes izbljedio i emocije se smirile, misli su mu se pretvorile u skupinu turista, prolazile kroz dijelove njegovog života, lutale uokolo po krajolicima različitih epoha, vraćale se natrag da pomnije prouče vrhove i doline.

Dugo jebeno putovanje. I bio je umoran na kraju svega toga, iako mu se tijelo nije pomaklo već satima i satima.

Nije bilo iznenađenje – mjesta koja je najčešće posjećivao bili su Wellsieno razdoblje potrebe... kao i Autumnino. Ti su događaji i njihove posljedice planine na koje se najčešće uspinjao, različiti prizori, poput pogleda s vrha koji su se naizmjenice mijenjali dok se ne bi spojili u jednu sliku, a oblikovali su kolaž akcija i reakcija – njegovih i njenih.

Nakon svih meditacija, opet se vraćao na tri odluke.

Naravno, morat će se ispričati Autumn. Kriste, ovo je već drugi put što se istresao na nju, a prvi se dogodio još prije godinu dana pokraj bazena: u oba slučaja, njegov je temperament izvukao najgore iz njega zbog stresa pod kojim je bio, ali to mu nije izgovor.

Drugo, morat će pronaći onog anđela i odraditi još jednu rundu *oh, jako mi je žao govora*.

I treće... pa, treća je odluka bila najvažnija, i nju je morao izvršiti prije ove dvije.

Morao je stupiti u kontakt s Wellsie još jedan, posljednji put.

Udahnuvši duboko, zatvorio je oči i voljom natjerao mišiće da se opuste. A onda, više s očajem nego s nadom, zapovjedio je svom umornom umu da se oslobodi svih misli i prizora, da se isprazni od svega što ga je održavalo budnim cijelo ovo vrijeme, da se liši svih žaljenja, pogrešaka i boli.

Naposlijetku je red bio uspostavljen, a ono nezaustavljivo mentalno traganje usporilo se dok silno otkrivanje u stilu istraživača Lewisa i Clarka nije skončalo.

Usadivši u svoju podsvijest samo jedan i jedini cilj, pustio se da utone u san i čekao odmarajući se, sve dok...

Pa, Wellsie mu je došla okružena nijansama sive, u onom pustom krajoliku magle, ledenog vjetrova i stijena. Tako je daleko bila da je prvo zamijetio razmrvljenu kamenu formaciju koja mu je bila bliže... Čekaj, nije to bila hrpa kamenja.

Nije tu bilo nijednog kamena.

Ne, ovo su bile zgrbljene figure ostalih koji su patili poput nje, a njihova tijela i kosti postupno su se urušavali sami na sebe, i tako sve dok se ne bi pretvorili u humke prašine koje je vjetar raznosio.

»Wellsie?« zazvao je.

Dok se njeno ime gubilo sve dalje na beskonačnom obzoru, ona ga nije ni pogledala.

Naizgled uopće nije bila svjesna njegove prisutnosti.

Jedina stvar koja se kretala bio je vjetar što se najednom samovoljno okrenuo u njegovom smjeru i puhao iznad ravne, sive doline, puhao preko njega, puhao preko nje.

Kad joj je zahvatio kosu, oko nje su vitlali pramenovi.

Ne, nisu to pramenovi. Njena je kosa sad bila pepeo, pepeo kojeg je nevidljiva struja nosila u njegovo lice, udarala ga poput prašine i izazivala suze u njegovim očima.

Naposljetku, ona će se cijela pretvoriti u pepeo. I cijela će nestati.

»Wellsie! Wellsie, ja sam ovdje!«

Zazvao je njeno ime da je probudi, da privuče njenu pažnju, da joj kaže kako je napokon bio spreman, ali bez obzira koliko glasno vikao ili koliko jako mahao rukama, ona se nije fokusirala na njega. Nije ni podigla pogled. Nije se ni pomaknula... a nije ni njegov sin.

A ipak je vjetar i dalje puhao te trgao beskonačno malene čestice s njihovih obličja.

U grozomornom strahu, pretvorio se u velikog majmuna, vikao i skakao svuda uokolo, vrištao iz peti i mlatarao rukama. Svejedno, kao da su pravila naprezanja vrijedila i na ovom drugom svijetu, pa je naposljetku izgubio svu snagu i poput hrpe ničega se srušio dolje na tlo.

Oni su i dalje sjedili u istoj pozi.

I u tom mu se trenutku ukazala paradoksalna istina.

Odgovor se nalazio u svemu što se dogodilo s Autumn, i u seksu i hranjenju – a ipak nije imao nikakve veze s njom. Nalazio se u svemu što je Lassiter učinio da mu pomogne – i u ničemu od toga. Nije se nalazio ni u Wellsie.

On je bio odgovor. Baš on!

U svom snu, zapiljio se dolje u samoga sebe, i najednom se u njemu probudila snaga s mirnoćom koja je bila povezana uz položaj njegove duše... i

uz činjenicu da je spasonosni put iz njegovog mučenja – i njenog – upravo bio osvijetljen rukom njegovog Stvoritelja.

Napokon, nakon ovoliko vremena, ovoliko sranja, ovolike agonije, znao je što treba učiniti.

Kad je opet progovorio, nije vikao. »Wellsie, ja znam da me čuješ – samo izdrži još malo. Trebam te još samo malo – napokon sam spreman. Tako mi je žao što mi je trebalo ovoliko dugo.«

Zadržao se samo još jedan tren i poslao svu svoju ljubav u njenom smjeru, kao da time može očuvati netaknutim ono što je od nje preostalo. A onda se povukao, oslobodivši se herkulskim naporom svoga uma, tako da mu se tijelo počelo micati iz položaja na betonskom podu.

Ispruživši ruku, spriječio je pad na lice i smjesta se podigao na noge.

Čim se uspravio, shvatio je da će mu mjehur eksplodirati i ubiti sve oko sebe ako se odmah ne pomokri.

Sišavši niz rampu, jurnuo je ravno u kliniku i ušao u prvu kupaonicu na koju je naišao. Nakon što je izašao, nije gubio vrijeme da se ikome javi, iako je mogao čuti glasove u centru za obuku.

Gore u glavnoj kući, pronašao je Fritza u kuhinji. »Hej, stari, potrebna mi je tvoja pomoć.«

Batler je poskočio od popisa namirnica koji je sastavljao. »Gospodaru! Živi ste! Oh, blagoslovljena bila Čuvardjevo, svi su vas tražili.«

Sranje. Zaboravio je na posljedice koje nastanu kad se isključiš iz rešetke.

»Da, oprosti. Javit ću se svima porukom.« S pretpostavkom da uspije pronaći svoj mobitel. Vjerojatno je dolje u klinici, ali neće gubiti vrijeme i vraćati se. »Slušaj, ono što mi je doista potrebno jest da ti podeš sa mnom.«

»Oh, gospodaru, bit će mi užitak što vam mogu pomoći. Možda biste prvo trebali posjetiti kralja – svi su bili tako zabrinuti...«

»Što kažeš na ovo? Ti možeš voziti, a ja ću posuditi tvoj mobitel.« Kad je zauzvrat dobio oklijevanje, spustio je glas. »Moramo odmah poći, Fritze. Trebam te.«

Poziv na dužnost bilo je upravo ono što je motiviralo batlera. Malo se naklonivši, rekao je: »Po vašoj želji, gospodaru. I možda da vam spakiram nekoliko osvježavajućih pića.«

»Dobra ideja. Treba mi samo pet minuta.«

Nakon što je batler kimnuo i nestao iza vrata smočnice, Tohr je zaobišao podnožje stubišta i popeo se gore po crvenim sagom prekrivenim stepenicama, preskačući dvije odjednom. Usporio je korak tek kad se približio vratima Johna Mathewa.

Nakon jednog trenutka, John je odgovorio na kucanje i hitro otvorio vrata do kraja. Kad se na njegovom licu pojavilo iznenađenje, Tohr je podigao ruke u samoobrani – znao je da će dobiti jezikovu juhu što je opet nestao.

»Žao mi je što...«

Nije stigao dovršiti rečenicu. John je bacio ruke oko Tohra i tako ga jako zagrlio da mu je kralježnica zapucketala.

Tohr je uzvratio gestu jednakom snagom. Dok je grlio jedinog sina kojeg je ikada imao, govorio je tihim, jasnim glasom.

»Johne, nemoj ići na teren večeras, želim da podeš sa mnom. Trebaš mi... da podeš sa mnom. I Qhuinn neka bude tamo. Za ovo će nam trebati cijela noć – možda i duže.« Osjetivši kimanje na svom ramenu, udahnuo je da se smiri. »Dobro, sine. To je dobro. Nema šanse da bih ovo napravio bez tebe.«

• • •

»Kako si?«

Layla je podigla teške kapke i pogledom prelazila preko Qhuinnovog tijela, sve do njegovog lica. Stajao je pokraj njene strane kreveta u njegovoj sobi, potpuno odjeven, velik i suzdržan, nekako čudan, iako ne i nepristojan.

Znala je kako se osjećao. Intezivna vatra potrebe je nestala, ti sati naprezanja i nabijanja i grebanja gotovi su i obrisani, kao kakva neobična fusnota koja je blijedjela u njenom sjećanju poput sna. Dok su njih dvoje bili zarobljeni u šaci iskustva, imala je dojam da ništa više neće biti isto, da će ih vulkanske erupcije zauvijek promijeniti.

Ah sada... tihi povratak normalnosti učinio joj se jednako snažnim da je obrisao sve.

»Mislim da sam spremna ustati«, rekla je.

Tako je dobar, hranio ju je iz svoje žile i također joj donio obroke, a provela je dvadeset i četiri sata odmarajući se u krevetu nakon svega, kao što je bila tradicija gore u Utočištu, baš nakon što bi Primužjak legao s Odabranicom.

Međutim, bilo je vrijeme da se pomakne s mjesta.

»Možeš ostati ovdje, znaš.« Otišao je do ormara i počeo se naoružavati za noć. »Odmori se još malo. Opusti se.«

Ne, već je dovoljno dugo to činila.

Podbočivši se rukama, podigla je svoju težinu. Zatim je čekala vrtoglavicu te odahnula s olakšanjem jer nije bilo nikakve ošamućenosti. Ako išta, osjećala se snažnom.

Nije bilo drugog objašnjenja. Tijelo joj je jednostavno bilo... snažno.

Spustivši noge s madraca, prebacila je težinu na gola stopala i polako se osovila na noge. Quinn se u sekundi stvorio pokraj nje, ali nije joj bila potrebna pomoć.

»Mislim da ću se sada otuširati«, izjavila je.

A nakon toga? Nije imala pojma što će raditi.

»Želim da ostaneš ovdje«, rekao je Quinn kao da joj je pročitao misli. »Ti ćeš ostati ovdje. Sa mnom.«

»Mi još ne znamo jesam li zatrudnjela.«

»Još bolji razlog da se umiriš. A ako jesi, onda ćeš i dalje ostati sa mnom.«

»U redu.« Oni će, napokon, biti u ovome zajedno – s pretpostavkom da će išta od »ovoga« zapravo i imati.

»Sad idem u borbu, ali mobitel je uvijek uz mene, a i tebi sam ostavio jedan na noćnom ormariću.« Podigao je svoj i zatim prstom pokazao na onaj pokraj budilice. »Ako me trebaš, nazovi me ili pošalji poruku. Jasno?«

Lice mu je bilo smrtno ozbiljno, a njegove oči fokusirane na nju takvim intenzitetom da je imala jasan dojam koliko je vjerojatno bio uspješan na terenu: ništa i nitko mu se neće ispriječiti na putu ako ga nazove.

»Obećavam.«

On je kimnuo i krenuo prema vratima. Prije nego ih je otvorio, zastao je i naizgled tražio prave riječi. »Kako ćemo znati jesi li...«

»Pobacila? Počet će me hvatati grčevi, a zatim ću krvariti. Vidjela sam to bezbroj puta na Onoj strani.«

»Jesi li u opasnosti ako pobaciš?«

»Ne, barem koliko sam ja vidjela – ne ovako rano.«

»Trebaš li ostati u krevetu i odmarati?«

»Nakon prva dvadeset i četiri sata, bila ja u ovoj fazi aktivna ili ne – naša je kocka bačena.«

»Reći ćeš mi?«

»Čim budem mogla.«

Okrenuo se od nje. Doimao se kao da na trenutak gleda u vrata. »Ostat će.«

U to je bio uvjeren više od nje, ali bila je zahvalna na njegovoj vjeri i želji za onim što je i sama priželjkivala.

»Vratit ću se u zoru«, rekao je.

»Ja ću biti ovdje.«

Nakon što je otišao, posvetila se pranju u kadi i prelazila sapunom preko trbuha. Činilo joj se čudnim imati tako potencijalno značajnu stvar u vlastitom tijelu, a ipak biti potpuno nesvjesna svih detalja.

Ionako će jako brzo doznati sve. Većina ženki je krvarila u prvom tjednu ako im je tako bilo suđeno.

Nakon što je izašla ispod mlaza vode, prebrisala se i zamijetila da joj je on pažljivo ostavio jedan od njenih ogrtača na ormariću. Ona ga je obukla, zajedno s donjim rubljem u slučaju važnog događaja.

U spavaćoj je sobi sjela na krevet da obuče papuče, a onda...

Nije imala što raditi. Ova tišina i mirnoća bili su loše društvo za njenu tjeskobu.

Ničim izazvana, slika Xcorova lica ponovno je izronila u njenom umu.

Blago opsovavši, bojala se da nikada neće zaboraviti način na koji ju je gledao, kao da je ona vizija koju nije mogao u potpunosti shvatiti, a ipak je bio vječno zahvalan što ju je vidio samo jednom.

Za razliku od uspomena na razdoblje potrebe, osjeti koju su se pobudili u njoj kada ju je taj mužjak netremice gledao bili su intenzivni kao i trenutak kada ih je proživjela, te još dosta jaki, iako su je mjeseci odvajali od onog susreta. Samo... nije li ona to sve umislila? Je li bilo moguće da je to sjećanje tako živo jer je u pitanju fantazija?

Očigledno, ako je suditi po potrebi, a stvarni je život brzo blijedio.

Međutim, žudnja da je netko želi...

Kucanje na vratima natjeralo ju je da se pribere. »Da?«

Kroz drvene pregrade odgovorio je ženski glas: »Xhex je. Smijem li ući?«

Nije mogla ni zamisliti zašto ju je ova ženka tražila. Ipak, sviđala joj se Johnova družica i uvijek bi je s radošću primila.

»Oh, molim te, uđi – zdravo, ovo je dobrodošlo iznenađenje.«

Xhex ih je zatvorila unutra i čudno gledala uokolo, izbjegavajući njeno lice. »Onda, ah... kako se osjećaš?«

Doista, imala je dojam da će mnogo ljuti pitati isto pitanje u nadolazećem tjednu. »Dovoljno dobro.«

»Dobro. Da... dobro.«

Duga tišina. »Mogu li ti na neki način pomoći?« upitala je Layla.

»Zapravo, da.«

»Onda mi reci i ja ću učiniti sve što je u mojoj moći.«

»To je složeno.« Xhex je suzila oči. »I opasno.«

Layla je položila ruku na svoj trbuh kao da je željela zaštititi potencijalno buduće mlado. »Pobogu, što ti treba?«

»Po Wrathovoj naredbi, ja pokušavam pronaći Xcora.«

Laylina prsa su se skupila, te je otvorila usta da može disati. »Doista...«

»Znam da si ti svjesna onog što je učinio.«

»Da, jesam.«

»Također znam da si ga nahranila.«

Layla je trepnula kad joj se ponovno ukazalo njegovo okrutno i začuđujuće ranjivo lice. Na djelić sekunde, obuzeo ju je apsurdni instinkt da ga zaštiti – ali to je bilo smiješno, i nešto što je neće dugo držati.

»Naravno da ću pomoći tebi i Wrathu. Drago mi je da je kralj ponovno razmotrio svoju prijašnju odluku.«

Sad je i ženka oklijevala. »A što kad bih ti rekla da Wrath to ne smije znati? Nitko ne smije, posebno ne Qhuinn. Bi li se zbog toga predomislila?«

John, pomislila je. John je ispričao svojoj družici što se dogodilo.

»Ja shvaćam«, rekla je Xhex, »da te dovodim u težak položaj, ali ti znaš kakva je moja priroda. Upotrijebit ću sve što mi je na raspolaganju da dobijem ono što želim, a sada želim pronaći Xcora. Ja ne sumnjam u svoje sposobnosti da ću te moći zaštiti, i nemam nikakvu namjeru dovesti te u igdje u njegovu blizinu. Samo mi je potrebno područje gdje se on skriva noću i krenut ću s tim.«

»Hoćeš li ga ubiti?«

»Ne, ali Bratstvu ću pribaviti municiju da oni to obave. Oružje kojim su pucali na Wratha je puška dugog dometa – nije baš ono što bi netko uobičajeno nosio sa sobom na teren. S pretpostavkom da je nisu uništili, ostavit će je za sobom kad budu izlazili. Ako je uspijem pribaviti i mi dokažemo što su oni učinili, stvari će se dalje odvijati prirodnim putem.«

Ljubazne oči, pomislila je... mužjak je imao tako ljubazne oči dok ju je promatrao. Ali on je bio kraljev neprijatelj.

Layla je osjetila da joj je glava teška. »Ja ću ti pomoći. Učinit ću sve što mogu... i neću reći ni riječi.«

Ženka je prišla i položila iznenađujuće nježnu ruku na njeno rame. »Mrzim što te dovodim u ovaj položaj. Rat je ružan, ružan posao koji se specijalizirao u izlaganju opasnosti dobrih ljudi poput tebe. Ja osjećam koliko te ovo muči, i žao mi je što tražim od tebe da lažeš.«

Bio je dražesno što je ženka *simpat* pokazala svoju zabrinutost, ali nije ju brinulo davanje lažnog svjedočanstva Bratstvu. Zabrinjavajuća je činjenica kako će im pomoći da ubiju onog ratnika.

»Xcor me iskoristio«, rekla je, kao da pokušava uvjeriti samu sebe.

»On je jako opasan. Sretna si što si uopće s tog sastanka izašla živa.«

»Učinit ću ispravnu stvar.« Pogledala je u Xhex. »Kad idemo?«

»Odmah... ako si ti sposobna.«

Layla je duboko u sebi posegnula za snagom, a zatim kimnula. »Dopusti mi samo da uzmem svoj kaput.«

Šezdeset i peto poglavlje

Satima kasnije, dok je Marissa sjedila za stolom u Sigurnoj kući, javila se na mobitel i nije mogla skinuti osmijeh s lica. »Opet ti.«

Butchov glas bio je užasno nestrpljiv. Kao i obično. »Kad stižeš kući?«

Poredala je na sat i pomislila: kad li je noć brže prošla? A opet, tako joj je i uvijek bilo na poslu. Dolazila bi čim bi sunce sigurno zašlo iza obzora, i prije nego je znala, svjetlost se prijeteći nadvijala nad istokom i tjerala je natrag kući.

U naručje njenog mužjaka.

Teško da je to bio kućni posao.

»Za četrdeset i pet minuta?«

»Mogla bi doći sada...«

Način na koji je rastezao te riječi sugerirao je sasvim drugačije značenje toga glagola osim *povratka kući*.

»Nisam sinoć uspio izaći iz kreveta.«

Ugrizla se za usnu, zamišljajući ga nagog među plahtama koje su bile u neredu kad je otišla. »Ne?«

»Ma... ne.« Rastezao je slogove – barem dok mu nije nestalo daha. »Mislio sam na tebe...«

Njegov je glas bio tako dubok da je točno znala što si je činio, i na trenutak je zatvorila oči i udovoljila si s malo ozbiljno lijepih, mentalnih prizora.

»Marissa... dođi kući...«

Pribravši se, izvukla se iz čarolije koju je on pleo oko nje i bio toga proketo svjestan. »Ne mogu otići baš sada. Ali počet ću s pripremama za odlazak – što kažeš na to?«

»Savršeno.« Mogla je čuti zadovoljni cerek na njegovom licu. »Čekat ću te ovdje – i slušaj, šalu na stranu, ne moraš se žuriti. Samo svrati ovdje prije nego odeš na Posljednji obrok. Želim te nahraniti predjelom koje nećeš zaboraviti.«

»Ti si već prilično nezaboravan.«

»To je moja curica. Volim te.«

»I ja tebe.«

Nakon što je završila poziv, onaj veliki, debeli osmijeh još joj je lebdio na usnama. Njen je mužjak bio tradicionalan, kako bi on rekao »stara škola«, sa svim predrasudama koje su dolazile s takvim mentalnim sklopom: ženke nikada ne smiju ništa platiti, otvoriti vrata, napuniti automobil gorivom, proći kroz blatnjavu lokvu, nositi ništa teže od onoga što može stati u ručnu torbicu.... Ali

nikada ju nije sputavao u njenom poslu. Nikada. To je bilo jedino područje njenog života u kojem je ona donosila odluke, i nikada se nije žalio na njeno radno vrijeme, složenost posla ili razinu stresa.

Upravo to je bio jedan od mnogih razloga zašto je obožavala tog Brata. Nezbrinute ženke i djeca koji su boravili u Sigurnoj kući bili su joj svojevrsna obitelj na čijem je čelu bila ona: odgovorna za kuću, osoblje, program, resurse, i najvažnije, za sve i svakoga tko je bio pod tim krovom. I obožavala je svoj posao. Kad joj je Wrath predao povelju kojom ju je ovlastio da upravlja kućom, gotovo ju je odbila, ali bilo joj je jako drago što je pobijedila svoje strahove i pronašala profesionalnu svrhu.

»Marissa?«

Podigavši pogled, na otvorenima je vratima stajala jedna od nedavno zaposlenih savjetnica. »Hej. Kako je bilo na večerašnjoj terapiji?«

»Doista dobro. Napisat ću izvještaj za nekih sat vremena – odmah nakon što završimo s pečenjem kolača dolje u kuhinji. Žao mi je što te prekidam, ali neki gospodin nam je donio pošiljku.«

»Zaista?« Namrštila se prema kalendaru na zidu. »Nemamo ništa dogovoreno.«

»Znam, zbog toga i nisam otključala vrata. Rekao je da ga poznaješ, ali nije se predstavio. Pitam se trebamo li možda pozvati Bratstvo?«

»Kako izgleda?«

Ženka je podigla ruku iznad glave. »Jako je visok. Ogroman. Ima tamnu kosu s bijelom prugom iznad čela.«

Marissa je tako jako poskočila da je stolica pod njom zaškripila po podu. »Tohrment? On je živ?«

»Molim?«

»Ja ću to riješiti. U redu je – ti se vrati u kuhinju.«

Marissa je izletjela iz svog ureda i spustila se prednjim stepenicama. Zastavši kod glavnog ulaza, provjerila je sigurnosnu kameru koju im je V. postavio, a zatim odmah otvorila vrata.

Bacila se na Brata bez razmišljanja. »Oh, Bože, pa gdje si bio? Noćima te nije bilo!«

»Zapravo i nije.« Nježno joj je uzvratio zagrljaj. »Tek sam obavljao neke stvari. I sad je sve dobro.«

Odmakla se od njega, ali zadržala ruke na njegovim širokim bicepsima. »Jesi li OK?«

Svi su u palači znali da je Autumn imala razdoblje potrebe, i mogla je zamisliti koliko mu je to teško palo. A nadala se, baš poput ostalih, da će povezanost koja je rasla između Brata i one tihe, pale aristokratkinje, njemu

pomoći da zaliječi rane. Umjesto toga, on je nestao nakon što je završeno njeno plodno razdoblje, a Autumn se iselila iz kuće.

Očigledno, to nije bilo sretan svršetak.

»Slušaj, znam da ti primaš donacije, zar ne?« rekao je.

Poštujući činjenicu da joj nije odgovorio na pitanje, prestala ga je ispitivati. »Oh, apsolutno da. Uzimamo sve – mi smo ovdje stručnjaci za ponovno korištenje rabljenih stvari.«

»Dobro, jer imam neke stvari koje bih želio darovati ženkama. Nisam siguran hoćete li moći išta iskoristiti, ali...«

Okrenuo se i poveo je do kombija Bratstva koji je bio parkiran na prilazu. Fritz je sjedio na suvozačevom mjestu i čim se ona približila, iskočio je van.

Prvi put na njegovom licu nije bio radostan osmijeh. Međutim, duboko se poklonio. »Gospođo, kako se osjećate?«

»Oh, jako dobro, Fritze, hvala.«

Utihnula je kad je Tohr pomaknuo bočna vrata.

Jedan pogled unutra i prestala je disati.

Osvijetljene unutrašnjom rasvjetom, unutra su se nalazile uredno složene hrpe odjeće u košarama za rublje, kartonskim kutijama i otvorenim putnim torbama. Također su tu bile i suknje, bluze i haljine – još na vješalicama te pažljivo odložene na pod.

Marissa je pogledala u Tohra.

Brat je bio šutljiv i piljio je u tlo – i očigledno je izbjegavao kontakt očima. »Kao što sam rekao, nisam siguran hoćete li vam što biti korisno.«

Nagnula se unutra i prstima dodirnula jednu od haljina.

Posljednji ju je put vidjela na Wellsie.

Ovo je bila odjeća njegove *šelan*.

Promuklim glasom je šapnula: »Jesi li siguran da želiš darovati sve ovo?«

»Da. Takva bi šteta bila to sve baciti, a ni ona to ne bi željela. Wellsie bi htjela da je drugi koriste – to bi joj bilo važno. Mrzila je bacati stvari. Ali, da, ja nemam pojma o ženskim veličinama.«

»Ovo je jako velikodušno od tebe.« Proučavala je mužjakovo lice, shvativši da je ovo prvi put da ga je čula kako izgovara njeno ime nakon smrti. »Sve će nam dobro doći.«

Kimnuo je, a njegove oči su i dalje izbjegavale njene. »Stavio sam i neotvorenu kozmetiku, također. Poput šampona i regeneratora, mlijeka za tijelo, onog omiljenog sapuna Clinique... Wellsie je bila doista tvrdoglava po tom pitanju – kada bi pronašla nešto što joj se sviđalo, samo bi to koristila – i voljela je kupovati zalihe, stoga je dosta toga bilo nakon što sam raščistio našu kupaonicu. Oh, donio sam i neke stvari iz kuhinje – one bakrene posude u

kojima je najviše kuhala i njene noževe. Mogu to odnijeti u ljudski Crveni križ ako vi...«

»Uzet ćemo sve što si donio.«

»Ovdje je posuđe.« Tohrment je otišao iza i otvorio stražnja vrata da joj pokaže. »I znam da je mužjacima zabranjen ulazak, ali mogu li barem odnijeti sve ovo u garažu?«

»Da, da, molim te. Daj da odem i pozovem još ljudi da nam pomognu.«

»Želio bih ih sam odnijeti, ako ti ne smeta.«

»Oh da, naravno... da.« Stresavši se, otrčala je prijeko i utipkala šifru na tipkovnici pokraj garažnih vrata.

Kad se lijeva strana počela kotrljajući otvarati, ona se vratila te stala pokraj batlera, dok je Tohrment mirnim koracima išao naprijed-natrag i pažljivo prenosio stvari svoje družice, načinvši visoku i urednu hrpu odmah pokraj vrata koja su vodila u kuhinju.

»Pakira sve stvari iz kuće?« šapnula je Fritzu.

»Da, gospođo. Cijelu smo noć radili – John, Qhuinn, ja i on. Sredio je njihove sobe i kuhinju, dok smo nas trojica radili na ostatku kuće. Zamolio me da se vratim s njim nakon što ponovno padne mrak, pa da prenesemo sav namještaj i umjetnine u palaču.«

Marissa je rukom prekrila usta da njen šok ne bude tako očit. Ipak, nije se trebala brinuti hoće li njena reakcija stvoriti Tohru nelagodu; Brat je bio potpuno usredotočen na svoj posao.

Nakon što je ispraznio kombi i zatvorio sva vrata, zaobišao ga je i došao do nje. Dok je ona tražila prikladne riječi zahvale, dubokog poštovanja i najdubljeg suosjećanja, on ju je omeo izvadivši nešto iz svog džepa – vrećicu od baršuna.

»Imam još jednu stvar. Daj mi svoju ruku.« Nakon što je ona pružila dlan, on je olabavio vrpču na vrhu vrećice. Okrenuvši je naopako, istresao je njen sadržaj.

»Oh, moj Bože!« izdahnula je Marissa.

Rubini. Veliki crveni rubini, optočeni dijamantima. Pregršt rubina, ogrlica i narukvica. I naušnice. Morala je obje ruke pružiti da bi sve pridržala.

»Kupio sam ih za nju još davne 1964. godine. Od Van Cleefa i Arpelsa? Trebali su biti dar za našu godišnjicu braka, ali nemam pojma kojeg sam vraga mislio. Wellsie nije baš voljela nakit – više joj se sviđala umjetnost. Uvijek je govorila da su dragulji precijenjeni. Kako već bilo, ugledao sam ih u časopisu kod Dariusa – u *Town and Country*. Mislio sam da će se slagati s njenom crvenom kosom, i želio sam učiniti nešto nenadmašivo i romantično samo da dokažem da sam sposoban za to. Nije puno marila za njih, ali svake godine nakon toga, svake godine bez izuzetka, vadila je ovaj set iz sefa i stavljala ga na

sebe. I svake godine – baš svake – govorio sam joj da nisu bili ni do koljena njenoj ljepoti.« Nakratko se zaustavio. »Oprosti mi, počeo sam trabunjati.«

»Tohre... ne mogu ovo prihvatiti. Ovo je previše...«

»Želim da ih prodaš. Prodaj ih i upotrijebi novac da proširiš stražnji dio kuće. Butch je govorio nešto o tome da vam je potrebno više prostora? Mislim da vrijede barem četvrt milijuna, možda i više. Wellsie bi se svidio vaš rad ovdje – ona bi vas podupirala, volontirala sa ženkama i djecom, svim srcem. Stoga, nema boljeg načina da ih se iskoristi.«

Marissa je počela treptati – bilo je ili to ili rijeka suza. On je bio tako hrabar...

»Jesi li siguran?« muklo je upitala. »Jesi li siguran da želiš učiniti sve ovo?«

»Da. Vrijeme je. Čuvanje svega toga nije ju vratilo natrag i nikada ni neće. Ali barem tako možemo pomoći ženkama u ovoj kući – stoga ništa neće biti bačeno. Važno mi je da stvari koje smo kupili zajedno, imali zajedno, koristili zajedno... neće biti bačene.«

Rekavši to, Tohr se nagnuo i brzo je zagrlio. »Budi mi dobro, Marissa.«

Nakon toga je zatvorio kombi, pomogao batleru da sjedne na vozačevo mjesto i, mahnuvši joj posljednji put, dematerijalizirao se u noć na izmaku.

Marissa je pogledala na cijelo bogatstvo u svojim rukama, a zatim ponovno u kombi koji je Fritz oprezno unatrag izvezio s prilaza. Dok je *slugan* odlazio, tako ga je ona i slijedila, hodajući dolje prema ulici i vrativši dragulje natrag u vrećicu. Uskoro je podigla ruku i mahнула mu. On je jednako uzvratio pri odlasku.

Omotavši se rukama da ublaži hladnoću, promatrala je stražnja svjetla sve dok nisu nestala.

S teškim draguljima u rukama, okrenula se natrag prema kući i zamišljala dodatak koji će sagraditi u stražnjem dvorištu. Time će pružiti dodatan prostor za ženke i njihovu djecu – osobito ispod zemlje, gdje je tijekom dana bilo mnogo sigurnije.

Oči su joj se ponovno zamaglile, i ovaj put nije zaustavila suze da joj krenu niz obraze. Dok su se konture kuće pred njom zamaglile, budućnost joj se prikazala mnogo jasnijom i točno je znala po kome će nazvati novo krilo skloništa.

Wellesandra je zazvučalo tako lijepo.

Šezdeset i šesto poglavlje

Nikad ranije Layla nije bila vani tako blizu svitanja, i bilo joj je zanimljivo primijetiti da se zrak doista mijenjao. Vitalizaciju je mogla osjetiti, ali ne i vidjeti: Sunce je zaista bilo nadmoćno, sposobno osvijetliti cijeli svijet, i od nakupljajuće svjetlosti koža ju je zapekla s upozorenjem, a neki instinkt zakopan duboko u njenom tijelu govorio joj je kako je sada vrijeme da krene kući. A ipak, nije još željela otići.

»Kako si?« upitala ju je Xhex iza leđa.

Iskreno, bila je ovo duga noć. Satima su lunjale predgrađima Caldwell, kružile u tami, pratile Xcora i njegove vojnike – što se pokazalo jednostavnim zadatkom. Osjećala je mužjaka takvom jasnoćom kao da je bio osvjetljena lokacija, a njena veza s njim od hranjenja prije nekoliko mjeseci još nije nestala. A s njegove strane... Xcor je naizgled toliko bio udubljen u borbu i kao da uopće nije bio svjestan njene prisutnosti na periferiji; sasvim sigurno, ako je i zamijetio njenu blizinu, nije joj pristupio, kao ni onaj drugi vojnik.

»Layla?«

Pogledala je u ženku. »Točno znam gdje se nalazi. Nije se pomaknuo.«

»Nisam te to pitala.«

Layla se morala malo nasmijati. Jedno od većih iznenađenja noći bila je ženka *simpat* – ona koju nije više mogla definirati samo kao takvu. Xhex je imala poput britve oštar um i tjelesnu snagu mužjaka, ali u njoj je bila određena toplina u suprotnosti s time: nijednom nije napustila Laylu, lebdjela je nad njom poput *mamen* nad svojim potomkom, uvijek zabrinuta i pažljiva, kao da je znala da je mnogo od ovog neobičnog zadatka u teškim okolnostima bilo previše za nju.

»Dobro sam.«

»Ne, nisi dobro.«

Kad se Layla ponovno usredotočila na signal svoje krvi oko dva bloka dalje, ostala je tiha.

»Ja sam sigurna da si ti već svjesna ovoga«, promrsila je Xhex. »Ali ti doista činiš ispravnu stvar.«

»Znam. On mijenja svoj položaj.«

»Da, mogu to osjetiti.«

Najednom se Layla okrenula prema visokom, blještavom svjetioniku na zapadu: najvišem neboderu u gradu. Dok se fokusirala na treptava bijela i crvena

svjetla pri njegovom vrhu, zamišljala ga je kako stoji na jakom vjetru na vrhu spomenika – prisvajao je grad.

»Misliš li da je on zao?« upitala je muklo. »Mislim... možeš osjetiti njegove emocije?«

»Mogu, do određene mjere.«

»Onda... je li on zao?«

Druga je ženka izdahnula dugo i sporo, kao da je žalila za ovim što će tek podijeliti. »On ne bi bio dobra prilika, Layla. Ni za tebe, ni za koga drugoga – i nije samo u pitanju ovaj problem s Wrathom. Xcor u sebi drži opako sranje.«

»Onda je on mračna duša.«

»Ne moraš ga pročitati da bi to znala. Samo pomisli na ono što je učinio tvom kralju.«

»Da, doista.«

Od Qhuinna do Xcora. Izvanredan odabir mužjaka!

»On se brzo kreće«, rekla je Layla uznemireno. »Dematerijalizirao se.«

»Ovo je pravi trenutak. Sada ti nastupaš.«

Layla je zatvorila oči i isključila sve svoje osjete, osim instinkta kojim je pronalazila svoju krv. »Kreće se prema sjeveru.«

Kao što su se prethodno dogovorile, njih su dvije prešle jednu milju i susrele se; prešle su još pet milja i susrele se; pa deset... a Laylini instinkti služili su im kao kompas za određivanje kursa.

I vrijeme im je bilo najvažnije – zora je brzo svitala, a opasni odsjaj utaborio se na nebu i bivao sve jači.

Posljednja etapa njihove utrke završila je u gustoj šumi udaljenoj dobrim milju i pol od mjesta na kojem je stao – i barem nije otišao dalje.

»Mogu te još više približiti«, promrmljala je Layla.

»On ne ide nikamo?«

»Ne.«

»Onda ti idi. Odmah – idi!«

Layla je još jednom pogledala u smjeru gdje se on nalazio. Znala je da mora otići – ako je ona njega mogla osjetiti, i on je možda osjećao nju. Očekivala je da će njen nestanak u okoliš na sjeveru zaštićen *opsjenom* prekinuti trag i potpuno ga omesti, pa ne samo da neće osjetiti ni nagovještaj njenog odredišta, već će mu totalno zbuniti krvne instinkte koji će ga navoditi u različitim smjerovima – nešto poput svjetla koje se odbija o zrcalo.

Srce joj je poskočilo od straha i taj osjećaj nije ispuštala, spoznavši da je bio stvarniji od njene prosudbe vremena koje su proveli zajedno kada ga je nahranila.

»Layla? Idi!«

Najdraža Čuvardjevo, osudila ga je na smrtnu kaznu ove noći!

Ne, ispravila se. On je to sam učinio. S pretpostavkom da pronađu pušku u prebivalištu čete nitkova i da njome dokažu ono što su Braća mislila da hoće, Xcor je pokrenuo kotače svoje propasti već mjesecima ranije.

Ona je možda bila vodič, ali njegov je čin djelovao poput električnog naboja koji će mu zaustaviti srce.

»Hvala ti na pruženoj prilici da učinim ispravnu stvar«, rekla je drugoj ženki. »Odmah sada idem kući.«

Rekavši to, dematerijalizirala se daleko od šumom sakrivene udoline, naciljavši palaču, a uspjela je i ući u vestibul baš kad joj se svjetlost zabola u oči.

Nisu to bile suze – bila je to nadolazeća zora.

Suze prolivene radi tog mužjaka bile bi pogrešne na tako mnogo razina.

»Moramo ići, prijatelju.«

John je kimnuo na Qhuinnove riječi, ali se nije pomaknuo. Dok je stajao na sredini Wellsiene kuhinje, patio je od svojevrsnog kulturološkog šoka.

Ormarići su bili prazni. Smočnica ispražnjena. Jednaka je situacija bila i u svim ladicama i dvama ormarima, te u policama za knjige iznad ugrađenog stola.

Hodajući uokolo, obišao je stol u niši i prisjetio se večera koje je Wellsie tamo posluživala. Onda je polako prešao do duge i granitne radne plohe, zamišljajući njene posude pune tijesta za kruh prekrivene kuhinjskim krpama, njene daske za rezanje s hrpama nasjeckanog luka ili narezanih gljiva, njen spremnik za brašno, njen glineni čup s rižom. Kraj štednjaka se gotovo nagnuo dolje i udahnuo miris gulaša, umaka za tjesteninu te kuhane jabukovače.

»Johne?«

Okrenuvši se, prešao je do svog najboljeg prijatelja, te nastavio dalje prema dnevnoj sobi. Sranje, prostorija je izgledala kao je u nju pala bomba. Sve su slike bile skinute sa zidova, ništa od njih nije preostalo osim mjedenih kukica na kojima su bile obješene: sve uokvireno bilo je preseljeno u nasuprotni kut prostorije, umjetnine poredane jedna na drugu i odvojene debelim ručnicima od frotira.

Namještaj je također bio premješten svuda uokolo, veći dio raspoređen u skupine kao što su bile stolice, stolići, svjetiljke – Bože, njene svjetiljke. Wellsie nije voljela stropnu rasvjetu i to je značilo da je stotinu svjetiljki različitih veličina i oblika bilo razmješteno posvuda po kući.

Ista stvar je i sa sagovima. Mrzila je one od zida do zida, stoga su po parketima i mramoru imali orijentalne. Kao i sve ostalo, bili su smotani zajedno s resama i posloženi na hrpu, baš poput balvana uz dugi zid u dnevnoj sobi.

Najbolje komade namještaja i umjetnine će premjestiti na sjever u palaču, osoblje će unajmiti kamion za preseljenje. Ono što preostane, ponudit će Sigurnoj kući – ako bude odbijeno, proslijedit će ih dalje u Crveni križ ili Vojsku spasa.

Čovječe... i nakon deset sati neumornog rada četvorice ljudi, još je toliko posla trebalo obaviti. Ovaj prvi korak doimao se najkritičnijim dijelom.

Tohr mu se iznenada isprijedio na putu, zaustavivši ga u lutanjima. »Hej, sine.«

Oh, hej.

Kad su se rukovali i zagrlili, laknulo im je što su bili na istoj valnoj dužini nakon mjeseci otuđenja. Činjenica da ga je Brat doveo ovdje da mu pomogne jest iskaz poštovanja koji ga je iznenadio i duboko dirnuo.

A opet, kao što je Tohr istaknuo na putu ovamo, Wellsie je bila Johnova koliko i bilo čija.

»Usput, poslao sam Qhuinna natrag. Zaključio sam da su ovo opravdane okolnosti – i kužim te.«

John je kimnuo. Iako je volio svog najboljeg prijatelja, bilo je ispravno da on i Tohr budu zajedno sami u kući, pa makar i nekoliko trenutaka.

Kako je prošlo u Sigurnoj kući? pokazao je rukama.

»Stvarno dobro. Marissa je bila...« Tohr je pročistio grlo. »Ma znaš, ona je jednostavno ljubazna ženka.«

Totalno.

»I doista je bila sretna zbog donacije.«

Jesi li joj dao rubine?

»Da.«

John je opet kimnuo. On i Tohr su pregledali ono malo nakita koji je Wellsie posjedovala. Ona ogrlica, narukvica i naušnice bili su jedini vredniji komadi. Ostalo je bilo više osobno: male amajlije, nekoliko pari alka, jedan par sićušnih, dijamantnih naušnica. To će sve zadržati.

»Mislio sam što sam i rekao, Johne. Ako želiš, slobodno uzmi namještaj i slike.«

Tamo ima jedan Picasso koji mi se stvarno sviđa.

»Onda je tvoj. Sve zajedno je tvoje.«

Naše.

Tohr je pognuo glavu. »To je točno. Naše.«

John je opet kružio po dnevnoj sobi, a njegovi koraci odjekivali su gore i uokolo. *Što te nagnalo na odluku da je večeras ta noć?* pokazao je rukama.

»Nije u pitanju samo jedna stvar. Prije kulminacija svega ovoga.«

John je morao priznati da mu je bilo drago čuti taj odgovor. Sama pomisao da je ovo na neki način imalo veze samo s Autumn ga je ražestila – iako je to bilo nepošteno prema njoj.

Ljudi su nastavljali dalje sa svojim životima. To je bilo zdravo.

I možda je ovaj bijes koji nije jenjavao znak da i on mora još malo popustiti.

Žao mi je što se nisam bolje ponio prema Autumn.

»Oh, ne, u redu je, sine. Znam da ti je teško.«

Hoćeš li se združiti s njom?

»Ne.«

Johnove su obrve poskočile. *Zašto ne?*

»To je zamršeno – zapravo, nije. Prilično je jednostavno. Upropastio sam našu vezu prije dvije noći. I nema povratka.«

Oh... sranje.

»Da.« Tohr je odmahnuo glavom i pogledao uokolo. »Da...«

Njih su dvojica samo stajali ondje jedan pokraj drugoga i očima prelazili preko nereda koji su stvorili od nekoć uredne kuće. Trenutno stanje kuće, pretpostavio je John, uvelike je ocrtavalo stanje njihovih života nakon Wellsiene smrti: prazna i prljava, sve je bilo na pogrešnome mjestu.

Ipak, to je ispravnije nego ono što je bilo ranije. Prividna urednost, očuvana zbog odbijanja da krenu dalje, opasan je način života.

Hoćeš li doista prodati ovo imanje? pokazao je rukama.

»Da. Fritz će nazvati agenta za nekretnine čim započne radni dan. Osim... pa, ako ti i Xhex želite, ne moram ti ni reći...«

Ne, slažem se s tobom. Vrijeme je da pustimo sve ovo.

»Slušaj, želio bih provjeriti možeš li i nekoliko sljedećih noći uzeti slobodno? Ovdje ima još tako puno posla, a volim kad si sa mnom.«

Naravno. Ne bih to ni za što propustio.

»Dobro. To je dobro.«

Njih su se dvojica zapiljili jedan u drugog. *Izgleda kako je došlo vrijeme da krenemo.*

Tohr je polako kimnuo. »Da, sine. Doista jest.«

Bez ijedne riječi, njih su dvojica izašli kroz prednja vrata, zaključali ih... i dematerijalizirali se natrag u palaču.

Dok su mu molekule bile raštrkane, John je osjetio kako bi među njima trebala biti objavljena neka važna objava ili razmjena, nekakva konverzacijska zastava u pijesku, kameni miljokaz na kojem bi pisalo... pa, barem nešto.

A opet, nagađao je da je proces iscjeljivanja, za razliku od traume, bio nježan i spor.

Kao kad lagano zatvoriš vrata, umjesto da ih zalupiš iza sebe.

Šezdeset i sedmo poglavlje

Nekoliko večeri nakon što je Autumn stigla u Xhexinu kolibu, jedan je ručnik promijenio sve.

Bio je to samo mali, bijeli ručnik, netom izvađen iz sušilice, kojem je bio suđeno da bude obješen u nadzemnoj kupaonici i predan njima dvjema na korištenje. Ništa posebno. Ništa što Autumn nije odrađivala u palači Bratstva ili gore u Utočištu tijekom mnogih desetljeća.

Ali u tome i jest bila bit.

Dok ga je držala u svojim rukama te osjećala njegovu toplinu i mekoću, počela je razmišljati o silnom rublju koje je do sada oprala. I o pladnjevima hrane koje je odnijela Odabranicama. Zatim i o krevetima koje je namjestila, a tu su i hrpe bolničkih spavaćica, odijela i ručnika. Godine i godine ponosnog obavljanja dužnosti sluškinje...

Već stoljećima od sebe praviš mučenicu.

»Nisam takva.« Presložila je ručnik i ponovno ga razmotala.

Dok su njene ruke samovoljno obavljale posao, Tohrov glas je odbijao popustiti. Zapravo, postao je još i glasniji u njenoj glavi kada je krenula van i ugledala blještave podove koje je ručno ulaštila, te kristalne prozore i kuhinju čistu kao suza.

Onaj simpat je tvoja krivica. Ja sam tvoja krivica. Teret cijelog svijeta je tvoja krivica...

»Prestani!« skinula je, začepivši uši rukama. »Samo prestani!«

Želja da postane gluhom nije urodila plodom. Dok je hramala po maloj kući, nije bila zatočena unutra zbog krova i zidova, već zbog Tohrmentovog glasa.

Nevolja je bila u ovome: bez obzira kamo otišla ili kuda pogledala, ravno ispred sebe uvijek je vidjela ono što je ona očistila, popravila ili ulaštila. I njenovi planovi za ovu noć uključivali su još takvog posla, iako nije bilo vidljive potrebe za dodatnim čišćenjem.

Naposljetku se prisila da sjedne u jednu od one dvije stolice koje su bile okrenute prema rijeci. Ispruživši nogu, promatrala je onaj gležanj koji već tako dugo vremena nije ni izgledao ni radio kako treba.

Ti uživaš izigravati žrtvu – time se hraniš.

Tri noći, pomislila je. Tri su joj noći bile potrebne da se useli ovamo i opet postane sluškinjom.

Započela je s tim čim se probudila – nakon prvog sumraka.

Dok je sjedila u osami, udisala je sredstvo za poliranje namještaja s aromom limuna i osjetila nadmoćan nagon da ustane, pronade krpu i krene brisati stolove i pultove. To i jest bilo dijelom njenog obrasca ponašanja, zar ne?

Opsovavši, prisilila se da ostane na mjestu, dok su joj se u glavi vrtjeli odjeci onog groznog razgovora s Tohrmentom.

Čim je on izašao, ona je ostala u šoku. Sljedeće što je osjetila bili su valovi bijesa.

Noćas je slušala njegove riječi. I s obzirom da je bila okružena dokazima vlastitog ponašanja, teško je bilo proturječiti njegovim zaključcima.

Bio je u pravu. Usprkos okrutnosti istine koju je izrekao, Tohrment je bio u pravu.

Iako je sve zaogrnila prividom služenja drugima, njene »dužnosti« manje su bile pokora, a više kažnjavanje. Svaki put kad bi počistila za drugima, ili pognula glavu ispod one kapuljače, ili se povukla da ostane neprimjetnom, u svom srcu osjetila bi slastan žalac boli, mali rez koji bi zacijelio jednako brzo kako je i nastao...

Deset tisuća rezova, tijekom previše godina da bi ih izbrojila.

Činjenica je bila da joj nijedna Odabranica nikad nije naredila da počisti za njom. A ni Čuvarđeva. Svojom voljom je to radila, ugurala vlastito postojanje u kalup bezvrijedne sluškinje, pogibala glavu i ribala tijekom tisućljeća.

I sve zbog...

Slika onog *simpata* ponovno joj se ukazala pred očima, i na kratak trenutak prisjetila se njegovog mirisa, dodira njegove odveć skliske kože i prizora njegovih šestoprstih ruku na njenom mesu.

Kad joj se žuč uzdigla u grlo, odbila joj se prepustiti. Dala je njemu i tim sjećanjima previše na važnosti tijekom dugih godina...

Najednom se zamislila u svojoj sobi, časak prije nego je bila oteta u očevoj palači – gnjavila je *sluganku*, nezadovoljna svime što se nalazilo oko nje.

Svojim se izborom degradirala od gospođe do sluškinje, bacila samu sebe između dva ekstrema, od nekvalificirane superiornosti do samonametnute inferiornosti. Onaj *simpat* poslužio je kao ljepljivi agens, njegovo nasilje povezalo je dva kraja spektra tako da se u njenom umu jedan razvio iz drugog, tragedija je nadvladala njenu titulu i kao posljedicu imala uništenu ženku koja je za svoj novi *status quo* odabrala patnju.

Tohrment je bio u pravu: kažnjavala je samu sebe, a odbijanje lijekova tijekom potrebe bilo je dijelom toga: ona je odabrala tu bol, kao što je izabrala i nizak društveni status, kao što se svojevrijedno podala mužjaku koji nikad neće biti njen.

Iskorištavao sam te i jedina osoba koja je imala koristi od toga si bila ti – ja nisam nigdje dospio. Dobra je vijest da će ti cijela ova stvar biti samo još jedan dobar izgovor za još malo produženog mučenja...

Poriv da napadne neku vrstu nečistoće, da riba svojim dlanovima dok joj čelo ne orosi znoj, da radi dok ju ne zabole leđa i dok joj noga ne zavrišti od napora, uspjela je suspregnuti tek kad je šćepala rukohvat na stolici, da se ne pomakne s mjesta.

»Mamen?«

Okrenula se i pokušala izvući iz spirale. »Kćeri moja, kako se osjećaš?«

»Žao mi je što sam ovako kasno došla kući. Danas sam imala puno... posla.«

»Oh, nema veze. Mogu li ti donijeti nešto...« Prekinula je samu sebe. »Ja...«

Sila navike je bila tako jaka i shvatila je da se ponovno uhvatila za naslon stolice.

»U redu je, *mamen*«, promrmljala je Xhex. »Ne moraš me dvoriti. Zapravo, ja to ne želim.«

Autumn je drhtavom rukom primila kraj svoje pletenice. »Večeras se osjećam tako uništenom.«

»Mogu to i osjetiti.« Xhex je došla naprijed, a njeno tijelo umotano u kožu bilo je snažno i sigurno. »I znam zašto, stoga mi ne moraš objašnjavati. Dobro je pustiti stvari. Moraš to učiniti ako želiš nastaviti sa svojim životom.«

Autumn se fokusirala na mračne prozore, zamišljajući rijeku iza njih. »Ne znam što ću sa sobom ako ne budem sluškinja.«

»To moraš doznati – što ti se sviđa, kamo želiš ići, kako želiš ispuniti svoje noći. To je život! Naravno, ako imaš sreće.«

»Umjesto mogućnosti, ja vidim samo prazinu.«

Osobito bez...

Ne, neće misliti na njega. Tohrment joj je i više nego jasno dao do znanja kakav je bio njihov odnos.

»Nešto bi vjerojatno trebala znati«, rekla je njena kći. »O njemu...«

»Jesam li spomenula njegovo ime?«

»I ne moraš. Slušaj, on je...«

»Ne, nemoj mi reći. Među nama nema ničega.« Najdraža Čuwardjevo, zaboljelo ju je kad je to rekla. »Nikada nije ni bilo – i stoga, ne moram ništa znati o njemu.«

»On zatvara svoju kuću – onu u kojoj je živio s Wellsie. Cijelu je noć proveo pakirajući stvari, darovao je njenu odjeću i ostalo, pripremio je namještaj da ga presele – prodaje to imanje.«

»Pa... dobro za njega.«

»On će te doći posjetiti.«

Autumn je poskočila sa stolice i otišla do prozora, a srce joj se uzlupalo u prsima. »Kako to znaš?«

»Rekao mi je to maločas, kad sam išla izvijestiti kralja. Rekao je da će ti se ispričati.«

Autumn je položila ruke na staklo, a površina njenih prstiju brzo je obamrla. »Pitam se za koji dio... Njegov uvid u pravo stanje stvari? Ili za iskrenost kojom mi je rekao da ne osjeća ništa za mene – da sam ja bila samo sredstvo kojim je on želio osloboditi svoju voljenu? I jedno i drugo je istina, i prema tome, osim za ton svoga glasa, ne treba se ispričati.«

»Povrijedio te.«

»Ništa više nego ranije.« Spustila je ruke i trljala ih jednu o drugu da ih ugrije. »Moj i njegov put dvostruko se ukrštavaju u našim životima – i ne mogu reći da želim nastaviti tu vezu. Iako je njegova procjena mog karaktera i mojih grešaka točna, ne treba mi to opet pojasniti, čak i ako bude ublaženo riječima: *Žao mi je*. Takve stvari ostanu sasvim dojmive i nakon prvog puta.«

Poduža tišina.

»Kao što već znaš«, rekla je Xhex tiho, »John i ja imamo problema. Velikih problema, takvih s kojima mi se teško nositi. Volim ga. Stvarno sam mislila da je sve gotovo – ono što me uvjerilo u suprotno nisu bile njegove riječi, već njegova djela.«

Tohrmentov glas se vratio: *I prokleta dobro znaš da sam s tobom jedino stoga što želim osloboditi Wellsie iz Međusvijeta.*

»Međutim, postoji jedna razlika, moja kćeri. Tvoj je mužjak zaljubljen u tebe – i na kraju dana, to znači sve. Čak i da Tohrment pusti svoju *šelán*, on nikad neće voljeti mene.«

Dobra je vijest da će ti cijela ova stvar biti samo još jedan dobar izgovor za još malo produženog mučenja.

Ne, pomislila je.

Vrijeme je za nov početak. Završila je s tim.

Iako Autumn sada nije znala svoj put, prokleta je sigurna da će ga otkriti.

»Slušaj, moram gibati«, rekla je Xhex. »Ali nadam se da ovo neće dugo potrajati – vratit ću se što prije.«

Autumn je pogledala preko svog ramena. »Nemoj se zbog mene žuriti. Moram se naviknuti na samoću – i mogu s tim početi odmah večeras.«

Dok je Xhex napuštala kolibu, pazila je da zaključa za sobom – i poželjela da je mogla učiniti više za svoju majku: Autumnina emocionalna preusmjerenost bila je ekstremna, ženkinu unutarnja rešetka okrenula se naopako – na samu sebe.

A opet, to se događalo ljudima kada bi spoznali pravu sliku o sebi nakon eona sublimacije.

I nije bilo baš sretno mjesto. Teško je tome svjedočiti, a još je teže sve ostaviti za sobom – ali Autumn je bila u pravu. U svačijem životu postojao je trenutak kad osoba shvati da, bez obzira koliko se jako trudila pobjeći od same sebe, uvijek dolazi na staro: ovisnosti i kompulzivno ponašanje nisu bili ništa više nego limeni orkestar ometanja i prekrivanja istina koje su bile neugodne, ali i posve nepobitne.

Ženka je doista trebala vremena za sebe. Vremena da razmisli. Vremena da otkrije. Vremena da oprost... i zatim krene dalje.

A što se tiče Tohrmenta? Jednim svojim dijelom Xhex je doista željela batinama izvući iz njega sve ono što je rekao njenoj majci. Samo, bila je u njegovoj blizini, a razbijena vilica se teško mogla mjeriti s njegovom neizmjernom patnjom. Nemoguće je bilo reći koliko je toga povezano s Autumn, a koliko s Wellsie – međutim, njeni instinkti su joj rekli da će sve to uskoro doznati: Brat je tek započeo rastavljati onu kuće i darivati Wellsienu odjeću.

Njegov krajnji cilj bio je prokleta očit.

Onda će vidjeti koliko mu je zapravo bilo stalo do Autumn.

S tim mislima, Xhex se dematerijalizirala i krenula na istok. Cijeli je dan provela na Xcorom domaćem terenu, ostavši neprestano na udaljenosti od petsto metara: čim je stupila u doseg, sasvim je jasno osjetila mužjakovu rešetku, te je pažljivo naciljala i rešetke ostalih mužjaka prije nego se uputila na sjever, natrag do palače da izvijesti kralja.

A sada, vratila se pod okriljem noći, polako se kretala kroz šumu i pružila svoja *simpatska* ticala.

Dok se približavala području na kojem su rešetke bile na okupu tijekom dana, dematerijalizirala se svakih stotinu metara, uživala u ovoj slatkoj sporosti, sakrivala se ispod borovih grana. Čovječe, od ovakvog sranja najednom je bila zahvalna na zimzelenom drveću – njihove pahuljaste grane ne samo da su joj nudile skrovište, već su i sakrivala njene tragove na tlu dok se šuljala od debla do debla.

Prazna seoska kuća na koju je naposljetku nabasala bila je točno ono što je i očekivala. Sagrađena od grubog kamena, bila je neprobojna i nije imala puno prozora – savršeni bunker. I naravno, ironija svega ovoga bila je da je izgledala poput božićne razglednice sa svojim krovom pokrivenim snijegom i veselim dimnjacima.

Ho-ho-ho, sretni blagdani.

Dok je pretraživala okolicu, kombi parkiran sasvim sa strane doimao se kao da pripada drugdje, tek jedna nepoželjna nijansa suvremenosti na ovoj namjerno

zastarjeloj slici. Isto je vrijedilo i za strujne kablove koji su se spuštali prema kući i bili učvršćeni na njenom drugom kraju.

Xhex se raspršila do tog crnog stupa. Nije bilo moguće utvrditi je li struja bila uključena: nisu ostavili nikakva svjetla u kući, bila je mračna poput unutrašnjosti lubanje.

Posljednja stvar koju je željela bila je da pokrene alarm.

Samo brzi pogled na staklo prozora i namrštila se. Nije bilo žaluzina – osim ako nisu bile s unutarnje strane? Još važnije, na njima nisu bile ni čelične rešetke. A opet, podrum bi bio važniji, zar ne?

Obišavši okolicu, pogledala je u svaki prozor, a zatim se dematerijalizirala na krov da provjeri spavaće sobe na trećem katu.

Potpuno prazna i nimalo zaštićena kuća, pomislila je nabravši obrve.

U prizemlju je isukala oba pištolja, duboko udahнула i...

Materijalizirala se unutar kuće, u punoj spremi za napad; leđa je okrenula prema kutu prazne i prašnjave dnevne sobe, dok je automatske pištolje uperila ravno ispred sebe.

Prvo što je zamijetila bio je jednako hladan zrak kao i vani. Zar nisu imali grijanje?

Drugo, nije se oglasio zvuk alarma.

I treće, nitko se nije niotkuda pojavio spreman da brani teritorij.

Međutim, to nije značilo da će ovo biti kratkotrajna situacija. Vjerojatnost je bila da oni nisu marili ni pet posto za ovaj kat ili one iznad.

Oprezno se dematerijalizirala do ulaza u sljedeću sobu, i onu iza nje. Logičan položaj podrumskih stepenica bio bi u kuhinji – i tko bi rekao, pronašla ih je točno ondje gdje je očekivala da će biti.

I gle čuda, vrata koja su joj priječila silazak imala su novu bravu od bakra.

Trebalo joj je dobrih pet minuta da provali prokletu stvar, a do tada su joj živci počeli titrati. Prekidala je posao svakih šezdeset sekundi i pomno osluškivala, iako je njena *simpatska* strana cijelo vrijeme bila napregnuta do maksimuma, jer je ostavila bodljikavu žicu u kolibi.

Kad je napokon razbila bravu, neznatno je odškrinula vrata – i morala se suho nasmijati: šarke su tako jako zacičale da bi probudile i mrtve.

Bio je to pouzdan, staromodni trik – i mogla se okladiti da su sva vrata i svaki prozor bili jednako nepodmazani; stepenice su vjerojatno cviljele poput kakve rahitične starice. Da, baš kao što su ljudi radili prije nego je izumljena struja – dobro uho i nedostatak WD-40 bio je alarm kojem nikada nisi trebao zamijeniti bateriju ili ga priključiti na struju.

Umetnuvši tanku svjetiljku među zube kako bi mogla držati pištolje u obje ruke, pretraživala je grube, drvene stepenice. Dolje u podnožju bio je zemljani pod, te se brzo tamo dematerijalizirala, hitro zauzevši borbeni stav.

Mnogo ležaja: tri kreveta na kat i jedan obični sasvim sa strane.
Odjeća velikih veličina. Svijeće za rasvjetu. Šibice. Papiri za čitanje.
Punjači za mobitele. Jedan za laptop.

I to je bilo to.

Nema oružja. Nema elektronike. Ničega za identifikaciju.

A opet, četa nitkova je od svog samog početka bila nomadska, stoga je bilo očekivano da su imali malo i lako prenosivih osobnih stvari – i to je bio djelomičan razlog zbog kojeg su bili tako opasni. Mogli su se preseliti u tren oka i za sobom ne ostaviti nikakav smisleni trag.

Ovo je definitivno bio njihov privatni kutak, lokacija na kojoj su bili relativno ranjivi tijekom dana – i doista su se odgovarajuće zaštitili: zidovi, strop i stražnji dio vrata bili su prekriveni čeličnim mrežama. Nema ulaska ovdje dolje, ni izlaska gore – osim kroz onaj otvor visoko iznad.

Polako je kružila uokolo, tražila podna, skrivena vrata, ulaz u tunel, bilo što.

Morali su negdje unutra imati skladište za municiju: usprkos svojoj mobilnosti, nema šanse da su se noćima borili kupujući dovoljno metaka da im izdrže do svitanja.

Morali su imati skrovište za oružje.

Fokusirajući se na obični krevet, nagađala je da je pripadao Xcoru, kao njihovom vođi, i nisi morao biti genij da zaključiš kako bi u njegovom području trebalo biti skrovište – on je upravo imao takav sumnjičavi um da nije čak ni svojim vojnicima u potpunosti vjerovao.

Pretražujući krevet svjetiljkom, tragala je za mehanizmom za otvaranje koji će pokrenuti alarm, bombu ili skrivena podna vrata. Na trenutak je spremila pištolje u futrole i podigla metalni okvir, te ga makla ustranu. Izvadivši minijaturni, ručni detektor metala, skenirala je površinu zemljanog poda i...

»Zdravo, dečki«, promrmljala je.

Njen priručni komad opreme očitavao je savršeno četvrtasti oblik veličine 120 puta 80 centimetara. Kleknuvši dolje, nožem je otkopala zemlju oko vanjskih rubova. Što god to bilo, duboko je zakopano.

Xhex se sledila kad ju je oštri sluh obavijestio o dolasku automobila pred kuću.

Međutim, nije to bio ijedan od nitkova ili njihovih druškana. Mentalna rešetka je bila odveć prejednostavna.

Sluganka je dovezla namirnice?

Brzinom munje dematerijalizirala se na vrh stepenica, te zatvorila vrata koliko god je mogla, a da ih ponovno ne zaključa. Vratila se dolje do zakopane kutije. Krećući se trostruko brže, jednim uhom je pratila odjeke koraka na prvom katu.

Dužom stranom ocrtanog pravokutnika i tražeći nekakvu ručku, nožem je ubadala utabanu zemlju. Nastavila je pretragu na kraćoj strani.

Bingo. Otkopavši zemlju, ruku je provukla kroz okrugli prsten, ponovno umetnula svjetiljku među zube i povukla svom snagom. Poklopac je težio koliko i automobil, i morala je progutati svoje stenjanje.

Gle! Kad već govorimo o arsenalu...

U velikoj kutiji ispod nalazili su se pištolji, puške, noževi, municija, sredstva za čišćenje oružja... sve uredno posloženo u očigledno vodonepropusnom spremniku.

Među njima se nalazio i dugi, crni kovčeg za puške od tvrde plastike.

Izvadila je kovčeg i položila ga na zemljani pod pored sebe. Jedan pogled na bravu i morala je opsovati. Senzor za otisak prsta.

Prokleta je stvar bila dovoljno velika da udomi jednu ili možda dvije dugonose. Stoga ju je morala ponijeti sa sobom.

Brzim i sigurnim rukama zatvorila je poklopac, bacila zemlju ponovno na mjesto, pa nogama poravnala površinu da je vrati u prvotno stanje. Prekrivanje tragova oduzelo joj je manje vremena nego je predvidjela, i prije nego je znala, već je vraćala ležaj natrag na mjesto.

Podigavši kovčeg lijevom rukom, oslušivala je. *Sluganka* je iznad nje uokolo hodala, a ženkin rešetka bila je beznačajna kao i onda kad je tek stigla: nije čula ništa, nije ništa znala.

Ogledavši se uokolo, Xhex je pomislila da nema šanse da je sluškinja imala ključ za ovaj podrum. Xcor bi bio previše oprezan da to učini. Ali ipak, nije bilo sigurno samo visjeti ovdje. Čak da su i zadužili *sluganku* samo za gornje katove, jedan od nitkova je mogao svakog časa nastradati i biti smješten ovdje, a iako ne bi oklijevala ni sekunde da se sukobi s bilo kim od njih, ukoliko se puška doista nalazila u ovom kovčegu... morala ga je odmah iznijeti odavde.

Vrijeme je za susret i pozdrave.

Kad se dematerijalizirala na vrhu stepenica, od njene je težine drvo krenulo.

S druge strane, *sluganka* je zazvala: »Gospodaru?« Muk. »Čekajte da zauzmem položaj.«

Koji vrag?

»Spremna sam.«

Xhex je dlanom obuhvatila kvaku, otvorila vrata i koraknula van, očekujući da će naletjeti na neko sranje iz Kama Sutre.

Umjesto toga, starija ženka je stajala u kutu kuhinje okrenuta licem prema zidovima, a oči je prekrila rukama.

Nisu željeli da ih ona može identificirati, pomislila je Xhex. Mudro. Jako mudro.

I pravovremeno, jer bi inače morala gubiti dragocjeno vrijeme i kopati po ženkinom mozgu. Štoviše, taj »položaj« će spasiti *slugankin* život kad Xcor naposljetku otkrije da mu je netko provalio u brlog dok su bili odsutni.

Ako nikad ne vidiš nikoga, nema šanse da možeš štititi uljeza.

Xhex je zatvorila vrata i brava se zaključala sama od sebe. A onda se dematerijalizirala s kovčegom za puške prislonjenim na prsima.

Dobra je stvar da nije bio toliko težak.

I dao Bog da Vishous večeras nije bio na dužnosti.

Šezdeset i osmo poglavlje

U palači Bratstva, Tohr je pridržavao podrumska vrata i odmaknuo se da John može proći, a zatim ga je slijedio.

Spustivši se za drugim mužjacom, Tohrovo tijelo bilo je ukočeno, osobito njegova leđa i ramena. Ipak, noćne smjene u selidbi namještaja su završile. Nakon posljednjeg, trosatnog nošenja, njegova i Wellsiena kuća je službeno bila prazna i na putu da se upiše na internetsku listu nekretnina za prodaju u Caldwellu. Fritz se sastao s agentom tijekom dana, i cijena koju su odredili bila je agresivna, ali ne i luda. Ako Tohr bude morao snositi troškove održavanja kuće nekoliko sljedećih mjeseci, ili čak sve do ljeta, to je u redu.

U međuvremenu, namještaj i sagovi bili su preseljeni u garažu palače; slike, bakropisi i crteži bili su smješteni na tavanu, u dijelu s kontroliranom temperaturom; a kutija s nakitom završila je u Tohrovom ormaru, na polici iznad njene crvene haljine.

Dakle, bilo je završeno.

Pri dnu stepnica, on i John uputili su se čvrstog koraka koji ih je odveo kroz prostoriju nalik na špilju i pokraj ogromnog bojlera koji ne samo da je davao dovoljno topline da održava glavni dio kuće toplim, već je i zaprijetio da će mu spržiti lice i tijelo ako uđe u njegovu orbitu.

Nastavili su dalje, njihovi su koraci gromoglasno odjekivali, a čim se izašli iz dosega bojlera i krenuli prema drugoj polovini podruma, zrak se brzo ohladio. Ovaj je dio bio rascjepkan na manja skladišta, a u jednom od njih uskoro će se naći njegov i Wellsien namještaj – u drugom se već nalazio V.-ev privatni, radni prostor.

Ne, ne za *takvu* vrstu rada.

Za to sranje je koristio svoj *penthouse*.

Ovdje je bilo Vishousovo kovačko ognjište.

Zvukove Bratovog čudovišta koje je rigalo vatru osluhnuli su kao tiho zujanje; a kad su skrenuli za posljednji ugao, potmulo vikanje postalo je tako glasno da je nadjačalo topot njihovih čizama. Zapravo, jedina stvar koja je prekidalala riku bilo je udaranje Vishousovog čekića po užarenom metalu.

Stali su na dovratku skučene, kamene prostorije, a V. je bio zadubljen u svoj posao. Njegova gola prsa i ramena sjala su od narančastog plamena, a mišićava ruka se podizala da zada novi udarac. Njegova je koncentracija bila strašna – kao što je i trebala biti. Oštrica u koju se taj komad metala pretvarao bit će odgovorna za život svog vlasnika, kao i za smrt njegovog neprijatelja.

Brat je podigao pogled kad su se pojavila njih dvojica i kimnuo. Nakon još dva udarca, odložio je svoj čekić i ugasio dovod kisika vatrenoj jami.

»Pa, što ima?« rekao je nakon što se jaka rika pretvorila u obično predenje.

Tohr je nakratko pogledao u Johna Matthewa. Dečko je bio zvijezda tijekom cijelog procesa, nijednom nije posustao suočen s rastavljanjem suvenira, uspomena i zbirki koje su značile život.

Obojici je bilo teško.

Nakon jednog trenutka, Tohr je pogledao u svog brata... i shvatio da nema riječi – V. je već kimao i ustajao na noge. Uklonivši teške, kožne rukavice koje su mu sezale do lakta, odmakao se od radne stanice.

»Da, imam ga«, rekao je brat. »Tamo u Rupi. Hajdemo.«

Tohr je kimnuo i to je bilo jedino što je mogao. Ipak, kad su njih trojica zajedno izašli i krenuli natrag prema stepenicama u tužnoj tišini, položio je ruku na Johnov potiljak i ostavio je tamo.

Taj ih je dodir tješio obojicu.

Kad su stupili u kuhinju, nitko ih nije ni zamijetio jer je u njoj vladao kaos od pripremanja za Posljednji obrok – nije bilo ispitivanja, ljubaznih pitanja, nikakvih nagađanja o tome zašto su izgledali tako ozbiljno.

Izašli su kroz batlerovu smočnicu, sve do skrivenih vrata ispod glavnog stubišta. Krenuli su u tunel da izbjegnu zimsku hladnoću.

Kad su skrenuli udesno i u smjeru suprotnom od centra za obuku, na određenoj razini još nije mogao povjerovati da se ovo događalo. Njegove su čizme čak nekoliko puta zateturala, kao da su ga možda pokušavale odgovoriti od ovog posljednjeg komada puta.

Međutim, on je bio odlučan.

Pred ulaznim vratima u Rupu, V. je utipkao šifru i pokazao im rukom da oni prvi uđu.

Mjesto u kojem su Butch i V. boravili zajedno sa svojim *šelanama* izgledalo je isto kao i uvijek – osim što je sada bilo urednije, budući da su s njima živjele ženke: na stoliću u dnevnoj sobi ležala je hrpa uredno složenih časopisa *Sports Illustrated*; u kuhinji po pultevima nisu bile razbacane prazne boce *Laga* i *Goosea*; a nije više bilo ni sportskih torba i jakni koje su nekada visjele uokolo.

Međutim, četiri igračke V.-a i dalje su zauzimale cijeli jedan kut, a ogromni plazma-televizor ostao je najveća stvar u Rupi.

Neke stvari se nikad neće promijeniti.

»Ona je u mojoj sobi.«

Tohr inače ne bi slijedio brata u njegov privatni prostor, ali ovo nije bilo uobičajeno.

V.-eva i Janeina soba bila je mala, s više knjiga za čitanje nego prostora za spavanje, pa gotovo nisi imao gdje stupiti nogom na sag od visokih hrpa knjiga iz fizike i kemije. Dobra se doktorica, međutim, ipak pobrinula da soba ne nalikuje na svinjac – pokrivač na krevetu bio je namješten i zategnut, a jastuci pažljivo naslonjeni na uzglavlje.

U kutu sobe, Vishous je otvorio ormar i rukama posegnuo na gornju policu, istegnuvši se čak i onako visok da nešto uzme...

Zavežljaj crnog baršuna koji je izvadio bio je dovoljno velik i dovoljno težak da mu uposli obje ruke, te je zastenjao kad ga je uspio skinuti i odnio ga do kreveta.

Kad je odložio zavežljaj, Tohr se morao prisiliti da udahne.

Ondje je bila njegova Wellsie. Sve što je preostalo od nje na zemlji.

Spustivši se na koljena pred nju, pružio je ruke i odvezao satensku vrpcu na vrhu zavežljaja. Drhtavim rukama rastvorio je vrećicu od baršuna i gurnuo tkaninu dolje, razotkrivši srebrnu urnu koja je na sve četiri strane imala ukrasne rezbarije.

»Gdje si ovo nabavio?« rekao je, prelazeći kažiprstom dolje po svijetlom, sjajnom metalu.

»Darius ju je držao u stražnjoj sobi. Mislim da je Tiffany, iz tridesetih. Fritz ju je ulaštio.«

Urna nije bila dijelom njihove tradicije.

Nisu zadržavali pepeo.

Pepeo se morao pustiti na slobodu.

»Predivna je.« Pogledao je gore u Johna. Lice tog tipa bilo je blijedo, usne stisnute... i brzim, munjevitim potezom obrisao se ispod lijevog oka. »Mi smo spremni izvesti obred njenog prelaska u Sjenosvijet, zar ne, sine?«

John je kimnuo.

»Kada?« upitao je V.

»Sutra navečer, bar tako mislim.« Nakon što je John ponovno kimnuo, Tohr je rekao: »Da, sutra.«

»Želiš li da ja razgovaram s Fritzom i sve dogovorim?« upitao je V.

»Hvala, ali ja ću se pobrinuti za to. John i ja ćemo se pobrinuti za sve.« Tohr se ponovno usredotočio na ljupku urnu. »On i ja ćemo je pustiti... zajedno.«

Zastavši nad Tohrom, John je imao poteškoća da ostane pribran. Teško je bilo reći što ga je više pogađalo: činjenica da je Wellsie zapravo opet bila s njima u sobi, ili to što je Tohr klečao pred urnom kao da mu noge nisu radile.

Posljednjih nekoliko noći bile su brutalna vježba u reorijentaciji. On je svakako znao da nje nema; rastavljanje svega u toj kući učinilo je tu činjenicu preglasnom, pa mu je u glavi odzvanjalo neprekidno vrištanje.

Prokletstvo, ona nikad neće znati da je preživio svoj prijelaz, ili da je bio napola častan ratnik, ili da se združio. Ako ikad bude imao svoje dijete, nikad ga neće držati u svom naručju ili vidjeti prvi rođendan, ili biti svjedokinjom prvih riječi ili koraka.

Njena je odsutnost činila njegov život manje punim, i imao je grozan osjećaj da će tako ostati zauvijek.

Kad je Tohr pognuo glavu, John mu je prišao i položio dlan na mužjakova teška ramena, podsjećajući samog sebe da je Tohr proživljavao tisuću puta gore muke. Sranje, a Brat je bio jak i donosio sve te odluke – od traperica do tava i lonaca, neumorno je radio usprkos činjenici da je sigurno bio sirov iznutra.

Da John nije poštovao Brata otprije, sada bi ga itekako poštovao.

»Vishouse?« niz hodnik je odjeknuo ženski glas.

John se naglo okrenuo. Xhex je bila ovdje?

Tohr je pročistio grlo i podigao vrećicu od baršuna natrag na mjesto. »Hvala ti što si se tako dobro brinuo o njoj, V.«

»Imaš minutu?« zazvala je Xhex. »Trebaš mi, V... Oh, sranje.«

Prekinuvši se usred rečenice, kao da ju je uštipnula vibra koja je doprla iz spavaće u dnevnu sobu, Tohr se podigao na noge i kimnuo prema Johnu s osmijehom koji je bio odveć velikodušan da bi ga shvatio. »Bolje da odeš do svoje ženke, sine.«

John je oklijevao, ali zatim se V. umiješao i zagrlio svog brata, tiho šapćući.

Ostavivši mužjake nasamo, John je otišao do dnevne sobe.

Xhex je bila iznenađena kad ga je ugledala. »Oprosti, nisam vas htjela smetati.«

U redu je. Oči su mu poletjele na kovčeg u njenoj ruci. *Što je to?*

Iako je znao... Sveca mu, je li se dokopala *onoga*?

»To tek moramo doznati.«

Obuzela ga je silna panika, te ju je pažljivo odmjerio, tražeći znakove ozljeda. Ipak, nije pronašao ništa. Ušla je unutra i izašla u jednom komadu.

John nije namjeravao, ali poletio je naprijed, čvrsto je zgrabio i pritisnuo o svoje tijelo. Kad je uzvratila zagrljaj, osjetio je kako ga kovčeg za pušku bode u leđa, i bilo mu je jednostavno proketo drago što je živa.

Sranje, zaplakat će.

»Psst, Johne, dobro je. Ja sam na sigurnom. Dobro sam...«

Kad je slegnuo ramenima, ona ga je grlila snagom svoga tijela, sprečavala da se izgubi, umotavala ga u istu vrstu ljubavi koju je Tohr nekoć imao.

Zašto su neki ljudi imali sreće, a drugi nisu? To se doimalo najokrutnijom vrstom lutrije.

Kad se napokon odvojio od nje, obrisao je lice i zatim pokazao: *Hoćeš li doći na Wellsien obred prelaska u Sjenosvijet?*

Nije oklijevala. »Apsolutno.«

Tohr želi da nas dvojica to učinimo zajedno.

»Dobro. To je dobro.«

U tom su trenutku Vishous i Tohr izašli iz spavaće sobe, i oba su Brata odmah svrnula pogled na kovčeg za puške.

»Ti si jebeno fantastična«, rekao je V. s nekom vrstom divljenja.

»Nemoj me ljubiti u dupe – nisam ga još otvorila.« Pružila mu je kutiju. »Senzor za otisak prsta. Treba mi tvoja pomoć.«

V. se zločesto osmjehnuo. »Daleko od toga da neću priskočiti dami u nevolji. Daj da to riješimo.«

Kad su njih dvoje odnijeli kovčeg do kuhinjskog pulta, John je povukao Tohra ustranu. Kimnuvši prema urni u baršunu, pokazao je rukama: *Trebaš li me još večeras?*

»Ne, sine, ostani sa svojom ženkom – zapravo, i ja moram malo izaći van.« Tohr je milovao baršun. »Ipak, stavit ću je prvo u svoju sobu.«

Da, OK

Tohr ga je na brzinu jako zagrlio, a zatim izašao kroz vrata koja su vodila u tunel.

Iz obližnje kuhinje oglasio se Xhexin glas: »Kako ćeš ti... Da, to će upaliti.«

Miris goruće plastike natjerao je Johna da se okrene. V. je skinuo rukavicu i stavio plamteći kažiprst na mehanizam za zaključavanje, a otrovni dim uzdizao se od njegovog dodira u gadnim, tamnosivim vijugama.

»Moji otisci upale gotovo na svemu«, rekao je Brat.

»Očigledno«, promrmljala je Xhex. Ruke je stavila na bokove, a njeno napeto tijelo nagnulo se naprijed. »Roštiljaš li ti ikada s tom stvarčicom?«

»Samo *degrade* – a oni nisu baš ukusni.«

Ostavši postrani, John se zapiljio u njihovom smjeru i jednostavno... Pa, toliko je bio zadivljen svojom ženkom. Dovraga, tko je radio ovakva sranja? Otišla je u osigurano skrovište čete nitkova. Provalila unutra i pronašla pušku. Vratila se natrag u palaču kao da nije učinila ništa više doli naručila kavu u Starbucksu.

Kao da je osjetila njegove oči na sebi, pogledala je prijeko.

Otvorio je potpuno svoju dušu i emocije, uklonio sve moguće prepreke, te joj razotkrio sve što je osjećao.

»Uspio sam«, objavio je V. i povukao plamteću ruku, vrativši je natrag u rukavicu.

Okrenuvši kovčeg s oružjem prema Xhex, Brat je rekao: »Želiš li da tebi pripadne čast otvaranja?«

Xhex se ponovno usredotočila i otvorila ono što je donijela kući, a unakažena brava se raspala na komadiće.

Unutra, na crnoj podlozi s utorima, ležale su dvije puške – zajedno s ciljnicima dugog dometa.

»Bingo«, odahnula je.

Učinila je to, pomislio je John. Bio se voljan okladiti o svoje lijevo jaje da će dokazati kako je jednom od tih pušaka izvršen atentat na Wrathu.

Vraški je to učinila.

Iz dubine njegove utrobe uzdiglo se masivno uzbuđenje i ponos, grijalo mu cijelo tijelo, razvuklo mu usne u tako širok osmijeh da su ga obrazi zaboljeli. Dok je gledao u svoju ženu i kritični dokaz koji je donijela kući, mogao se okladiti da je bacao sjene; tolika je sreća sjala iz njega.

Bio je nevjerojatno ponosan.

»Prilično prokleta obećavajuće.« V. je zatvorio kovčeg. »Dolje u klinici imam potrebnu opremu – zajedno s onim metkom. Idemo ovo završiti.«

»Daj mi minutu.«

Xhex se okrenula prema Johnu i prišla mu. Rukama je obujmila njegovo lice. Dok je piljila u njega, znao je da može iščitati svaki dio onoga što je imao u sebi.

Podigavši se na prste, utisnula mu je poljubac na usne i rekla dvije riječi koje nije očekivao da će tako skoro čuti.

»Volim te.« Ponovno ga je poljubila. »Jako te volim, moj *helrene*.«

Šezdeset i deveto poglavlje

Na suprotnoj obali Hudsona, južno od palače Bratstva, Autumn je sjedila u tamnoj kolibi, i dalje na istoj stolici – kao i pri početku noći. Već je odavno mislima ugasila svjetla, i nedostatak osvjetljenja oko nje naglasio je snijegom prekriveni krajolik koji se doimao svijetlim poput dana pod mjesečinom.

S ovog mjesta, rijeka je bila tek široko i nepomično prostranstvo, iako je zaleđena pri obali.

S ovog mjesta, malo je vidjela od pogleda pred sobom, jer je umjesto toga prebiralala po fazama svog života.

Mnogi su sati prošli otkada se Xhex došla javiti, mjesec je mijenjao svoj položaj, crne sjene od stabala rotirale su se uokolo po bijelom tlu. Na mnogo načina, vrijeme nije imalo značenja, ali imalo je učinka: što je duže razmišljala o stvarima, sve je jasnije vidjela samu sebe, a njena ranija spoznaja nije više bila šok, već prije ono u što se zadubila...

Nešto čime je počela samu sebe mijenjati.

Isprva se tamni rez koji je rasporio zimski vidik doimao poput još jedne sjene od debla na rubu imanja. I onda se pomaknuo.

Bilo je živo.

Nije to bila životinja – već mužjak!

Iznenadan nalet straha natjerao ju je da poskoči na stolici, ali njeni su instinkti ispružili svoje ruke i odmah joj rekli tko je to bio. Tohrment.

Tohrment je bio ovdje.

Njena prva misao bila je da siđe u podzemno utočište i pretvara se da ga nije vidjela – i uzevši u obzir kako je on čekao na travnjaku, i to uz dosta vremena da ga identificira, doimalo se da joj nudi takav izlaz iz situacije.

Međutim, ona neće bježati. Učinila je to dovoljno puta i na različite načine, čak i za nekoliko života.

Ustavši sa stolice, otišla je prema vratima koja su se otvarala prema rijeci i rastvorila ih. Prekriživši ruke na prsima da ublaži hladnoću, podigla je bradu i čekala da dođe naprijed.

I došao je. S izrazom melankolične svrhe na licu, Brat je polako prilazio, a njegove teške čizme krčkale su kroz krutu površinu snijega. I dalje je izgledao isto, i dalje visok i plećat, guste kose s bijelom prugom, te privlačnog, ozbiljnog lica istaknutih crta.

Kako čudno što ga je odmjeravala očekujući neku vrstu metamorfoze.

Očigledno je baš svakome pripisivala vlastitu transformaciju.

Kad je stao ispred nje, pročistila je grlo da odagna trnce gorko-ledenog zraka. Međutim, nije prva progovorila. On je bio na redu.

»Hvala ti što si izašla«, rekao je.

Samo je kimnula, nevoljna mu olakšati površnu ispriku kakvu joj je mogao ponuditi. Ne, nema više olakšavanja ni njemu – ni ostalima.

»Želio bih s tobom malo porazgovarati... ako imaš vremena?«

S obzirom na način kojim je vjetar šibao njenu odjeću, kimnula je i vratila se unutra. Unutrašnjost kolibe ranije nije bila pretjerano topla; sada je bila tropska i skućena.

Posjevši se natrag na stolicu, prepustila je njemu odluku hoće li stajati ili ne. Odlučio se za prvo i stao ravno ispred nje.

Nakon dubokog, ohrabrujućeg udaha, progovorio je jasno i čisto, kao da je možda prethodno uvježbao svoje riječi: »Ne mogu se dovoljno ispričati za ono što sam ti rekao. Bilo je to posve nepošteno i neoprostivo. Nemam izgovora za to, stoga se neću ni truditi pojašnjavati. Ja sam tek...«

»Znaš što?« jednakim ga je glasom prekinula. »Postoji dio mene koji ti želi reći da ideš kvragu... da sa sobom poneseš svoje isprike, i svoje umorne oči, i svoje teško srce, pa da mi se nikad više ne približiš.«

Nakon duge stanke, on je kimnuo. »OK. Razumijem te i mogu to poštovati...«

»Ali«, opet ga je prekinula, »cijelu sam noć provela sjedeći u ovoj stolici i razmišljala o onom tvom iskrenom monologu. Zapravo, o tome sam jedino i razmišljala otkad sam otišla od tebe.« Najednom je pogledala prema rijeci. »Znaš, one noći kad si me pokopao... bilo je ovakvo vrijeme, nije li?«

»Da, jest. Samo što je sniježilo.«

»Mora da je bilo teško probiti smrznutu zemlju.«

»Da, bilo je.«

»Žuljevima si to doista mogao dokazati.« Usredotočila se na njega. »Da budem iskrena, bila sam prilično uništena kad si izašao iz one sobe za oporavak u centru za obuku. Važno mi je da to shvatiš. Nakon što si otišao, nisam mogla ni misliti ni osjećati, samo disati, i jedino stoga jer je moje tijelo to samovoljno činilo.«

Načinio je zvuk u stražnjem dijelu grla, kao da zbog žaljenja nije mogao pronaći svoj glas.

»Uvijek sam znala da ti voliš samo Wellsie, i ne zbog toga jer si mi to sam rekao na početku – već je to bilo očito cijelo vrijeme. I u pravu si: jesam se zaljubila u tebe, i jesam to pokušala skriti od tebe – barem svjesno – jer sam znala da će te to povrijediti na nepodnošljiv način, a sama pomisao kako si dopustio da ti se neka ženka tako približi...« Odmahnula je glavom kao da je

zamišljala kako bi to djelovalo na njega. »Doista sam te željela poštediti još patnji i iskreno sam željela da Wellsie bude slobodna. Njeno duševno stanje bilo mi je važno koliko i tebi – i ne zbog mog samokažnjavanja, već jer sam te iskreno voljela.«

Najdraža Čuvardjevo, bio je tako miran. Jedva da je disao.

»Čula sam da prodaješ dom koji si imao s njom«, rekla je. »Kao i da si darovao njene stvari. Nagadam da to činiš jer želiš pokušati novi način da je oslobodiš iz Međusvijeta, i nadam se da će ti uspjeti. Zbog tebe i nje, nadam se da ćeš uspjeti.«

»Došao sam ovdje da razgovaram o tebi, ne o njoj«, rekao je blago.

»To je lijepo od tebe, i znaj da ja ne skrećem ovaj razgovor na tebe samo stoga jer se osjećam žrtvom neke neuzvraćene romanse koja je loše završila, već stoga jer je naš odnos u ovoj eri uvijek bio baziran na tebi. To i jest moja krivica, ali i narav ciklusa koji smo završili.«

»Ciklusa?«

Ustala je u želji da budu jednaki. »Kao što godišnja doba imaju pune cikluse, tako smo ih i mi imali. Kad su nam se putevi prvi put susreli, sve je bilo o meni, mojoj sebičnosti, mom fokusu na tragediju koju sam preživjela. Ovaj je put sve bilo o tebi, tvojoj sebičnosti, tragediji koju si preživio.«

»Oh, Isuse, Autumn...«

»Kao što si i sam ranije istaknuo, ne možemo zaniijekati istinu i ne bismo trebali ni pokušavati. Prema tome, predlažem da se nijedno od nas ne bori protiv toga. Mi smo sada suglasni, uvrede nanese među nama izbrisane su djelima i riječima koje nijedno od nas ne može povući. Uvijek ću žaliti što sam te nekada davno dovela u onakav položaj ukraivši ti bodež, i ne trebaš mi ni reći da osjećaš duboku tugu dok stojiš ovdje preda mnom – piše ti na cijelom licu. Ti i ja... to je puni ciklus koji je završio.«

Trepnuo je, ali nije skidao pogleda s nje. Zatim je podigao palac nad obrvu i protrljao svoje čelo kao da ga je boljelo. »Nisi u pravu što se tiče tog zadnjeg dijela.«

»Ne vidim kako možeš pobiti tu logiku.«

»I ja sam također mnogo razmišljao. Neću se s tobom svađati, ali želim da znaš kako nisam s tobom bio samo zbog Wellsie. Nisam to shvaćao u ono vrijeme – ili se nisam mogao prepustiti... prokleta ne znam. Ali čvrsto sam uvjeren da je to bilo uvelike zbog tebe, i nakon što si otišla, to mi je postalo jasno.«

»Ne moraš mi se ispričavati.«

»Ovo nije isprika. Ovo je buđenje kad posegnem za tobom i poželim da si kraj mene. Kad naručim dodatnu porciju hrane za tebe i onda se sjetim da te ne mogu nahraniti jer te nema. Ovo je o činjenici da si mi ti bila u mislima čak i dok sam spremao stvari moje pokojne. Nije u pitanju bila samo Wellsie,

Autumn, i mislim da sam to shvatio nakon tvoje potrebe i zbog toga sam pukao. Proveo sam dan i pol sjedeći u samoći, zureći u tamu i pokušavajući sve ovo shvatiti – i ne znam... izgleda da sam napokon smogao dovoljno hrabrosti da budem iskren prema samom sebi. Znaš, teško je kad si volio jednu osobu svime što si imao, i nje više nema, a netko drugi se pojavi i svojim nitima prekrije njezin teritorij u tvom srcu.« Podigao je ruku na prsa i udario se po prsnom košu. »Ovo je bilo njeno i samo njeno. Zauvijek. Ili sam barem ja tako mislio... ali nije mi to uspjelo, a onda si došla ti... i proklet bio taj krug, ali ja ne želim svršiti s tobom.«

Sad je bio njen red da joj se odsjeku noge, a njeno tijelo otupjelo je dok se borila da shvati što joj je on to govorio.

»Autumn, ja sam zaljubljen u tebe – zbog toga sam noćas došao ovdje. I mi ne moramo biti zajedno i ti ne moraš prijeći preko svega što sam ti rekao, ali želio sam da ovo čuješ od mene. I također ti želim reći da sam se ja pomirio s tim, jer...« Duboko je udahnuo. »Želiš li znati zašto je Wellsie zatrudnjela? Ne zato jer sam ja želio mlado. Već stoga jer je ona znala da mogu poginuti svake večeri kad sam bio na terenu, i kao što mi je sama rekla, željela je imati razlog da nastavi živjeti. Da sam ja umro? Ona bi stvorila život za sebe, i... najčudnija stvar, ja bih želio da to učini. Čak i ako je to uključivalo nekog drugog. Izgleda kako sam shvatio da... ona ne bi željela da vječno plačem za njom. Ona bi željela da ja nastavim sa svojim životom... i to činim.«

Autumn je otvorila usta da progovori, ali ništa nije izašlo.

Je li doista čula sve to što je rekao?

»Aleluja! Jebemti!«

Kad je ona ciknula od straha, a Tohr isukao crni bodež, Lassiter se pojavio u sredini sobe.

Anđeo je nekoliko puta zapljeskao, a zatim podigao dlanove kao da je evanđelist. »Napokon!«

»Isuse«, siknuo je Tohr spremivši oružje natrag. »Mislio sam da si dao otkaz!«

»OK, još uvijek nisam onaj tip koji se rodio u štalici. I vjeruj mi, pokušao sam predati ostavku, ali Stvoritelja nije zanimalo što mu imam reći. Kao i obično.«

»Zazvao sam te nekoliko puta i nisi došao.«

»Pa, prvo sam bio ljut do bola na tebe. A onda ti nisam želio stati na put. Znao sam da spremaš nešto veliko.« Anđeo im je prišao i položio ruku na Autumnino rame. »Jesi li OK?«

Kimnula je i uspjela izbaciti iz sebe neki *aha* zvuk.

»Onda, ovo je dobro, ne?« upitao je Lassiter.

Tohr je odmahnuo glavom. »Nemoj je siliti na ništa. Ona sama može odabrati svoj put, kao i uvijek.«

Rekavši to, okrenuo se i zaputio prema vratima. Časak prije nego je otvorio vrata, osvrnuo se preko ramena, a njegove plave oči gledale su ravno u njene. »Wellsien obred prelaska u Sjenosvijet je sutra navečer. Volio bih da budeš tamo, ali ću potpuno razumjeti ako ne budeš htjela doći. I, Lassitere, ako već namjeravaš ostati s njom, a nadam se da hoćeš, budi koristan i pripravi joj šalicu čaja i tost. Voli tost prepečen s obje strane, sa slatkim maslacem, po mogućnosti onim tučenim, s malo džema od jagoda. I voli Earl Grey s jednom žlicom šećera.«

»Što?! Sličim li ti ja na batiera?«

Tohrment ju je samo netremice gledao, kao da joj pruža priliku da vidi koliko je on bio siguran, miran i prizeman – čvrst na način koji nije imao nikakve veze s njegovom težinom, već s njegovom dušom.

On i jest bio transformiran.

Kimnuvši posljednji put, stupio je van u ledeni krajolik... i dematerijalizirao se u zrak.

»Imate li televizor ovdje?« čula je Lassiterove riječi iz kuhinje dok je otvarao i zatvarao ormariće.

»Ti ne moraš ostati«, promrmljala je, i dalje u šoku od glave do pete.

»Samo mi reci da imate televizor i ja sam sretan momak.«

»Imamo.«

»Pa, tko bi rekao, ovo je moj sretan dan – i ne brini. Ja ću nas zabaviti. Kladim se da bih mogao pronaći maraton *Kućanica*.«

»Što?«

»Nadam se da će biti New Jersey. Ali zadovoljio bih se i Atlantom. Ili Beverly Hillsom.«

Pribravši se, okrenula se prema njemu da ga pogleda, ali mogla je jedino treptati jer je bila zaslijepljena svim svjetlima koja je upalio.

Oh, čekaj, to je bio samo on – i blještao je.

»Pobogu, o čemu to govoriš?« upitala je, ne mogavši povjerovati da je u ovakvom trenutku anđeo govorio o ljudskoj televiziji.

Anđeo se kraj štednjaka mračno nasmiješio i namignuo joj. »Samo pomisli – ako si dopustiš da vjeruješ Tohru i otvoriš mu svoje srce, mogla bi se zauvijek riješiti *mene*. Jedino mu se moraš predati svojim umom, tijelom i dušom, djevojčice, i mene nema – stoga se nećeš morati pitati što su *Kućanice*.«

Sedamdeseto poglavlje

Čim je pala noć, Assail, sin Assailov, šuljao se svojom staklenom kućom na putu prema garaži. Dok je prolazio pored stražnjih vrata palače, bacio je oko na staklo koje je dao popraviti još ove jeseni.

Popravak je bio čist kao suza, čak do te mjere da nitko ne bi mogao ni naslutiti da se tu nešto nasilno uopće dogodilo.

Isto se, pak, ne bi moglo reći za događaje koji su uslijedili nakon te grozne noći. Iako su kalendarski dani protutnjali, godišnja doba se izmijenila, a Mjesec je izlazio i zalazio, nije bilo načina da se popravi ono što se dogodilo – nikakva zakrpa nije to mogla prekriti.

Makar, Xcor to i nije želio.

Doista, ove noći će zapravo vidjeti kolika je stvarna nanesena šteta.

Glimera je bila tako prokleta i smiješno spora.

Uključivši alarm otiskom svog palca, ušao je u garažu, zaključao vrata i zaobišao Jaguara. Range Rover na drugom kraju je imao ogromne gume s utorima poput pandži – njegov novokupljeni automobil napokon je stigao prošlog tjedna: iako je volio svoj XKR, dojadilo mu se osjećati kao namašćena svinja na ledu.

Smjestivši se u modificirani terenac, pokrenuo je garažna vrata i čekao; zatim je krenuo unatrag, okrenuo se i ponovno čekao dok se vrata nisu spustila na mjesto.

Elan, sin Larexov, bio je pravo malo govno, ona vrsta aristokrata koji su Assailu zaista bili trn u oku: suviše endogamije i suviše novca sasvim su ga izolirali od životne stvarnosti. Mužjak je bio nesposoban išta učiniti bez društvenih veza, baš kao što se ni beba nije sama mogla pomaknuti iz kolijevke.

A ipak, mužjak je voljom sudbine bio na utjecajnom položaju kojeg nikako nije bio vrijedan: nakon napada, postao je najviše pozicionirani ne-Brat u Vijeću, osim Rehvengea – koji je pak, bio toliko povezan s Bratstvom da je mogao i sam nositi crni bodež na prsima.

Prema tome, Elan je bio onaj koji je sazvaio večerašnji »neformalni« sastanak.

Taj susret opet neće uključivati Rehvengea. I tamo će sasvim vjerojatno raspravljati o otvorenoj pobuni.

Pa i nije da bi netko obrazovan poput Elana upotrijebio taj izraz. Ne, izdajnici koji su nosili kravate i svilene čarape imali su običaj oblačiti svoju stvarnost u mnogo otmjenije nazive – iako izbor riječi neće ništa promijeniti...

Dok je Assail ubrzavao, put do Elanove kuće trajao je dobrih četrdeset i pet minuta, iako su autoceste bile posute solju, a ulice očišćene. Naravno, mogao si je uštedjeti vrijeme dematerijalizacijom – međutim, ako stvari izmaknu kontroli, ako bude ranjen i nesposoban raštrkati svoje molekule, morao se pobrinuti da ima učinkovit zaklon i mogućnost bijega.

Sigurnost je uzeo zdravo za gotovo samo jednom i to jako davno. Nikad više. I, doista, Bratstvo je bilo iznimno inteligentno. Stoga nije mogao znati hoće li večeras napasti ovo novorođeno tajno udruženje – posebice ako se Xcor udostoji pojaviti.

Elan je boravio u ljupkoj, ciglenoj kući viktorijanskog izgleda, s drvenim, čipkanim ukrasima koji su se isticali na svakom tornjiću i uglu. Smještena u uspavanoj kaci od samo trideset tisuća ljudskih duša, bila je pomaknuta prilično daleko od ulice u kojoj se nalazila, a jednom stranom imanja vijugala je rijeka.

Kad je izašao iz automobila, nije zakopčao dugmad od kornjačevine na svom kaputu od devinog krzna, niti je navukao rukavice. Također nije zakopčao ni dvostruki red dugmadi na sakou.

Pištolji su mu stajali blizu srca, i želio je lak pristup.

Dok se približavao ulaznim vratima, njegove otmjene i crne čizme udarale očišćeni prilazom, dah mu je izlazio iz usta u obliku bijelog dima. Nad glavom, mjesec je svijetlio poput halogenke i bio velik poput tanjura, a nedostatak oblaka i vlage dozvoljavao je da se njegova istinska snaga slična kiši spusti s nebesa.

Zastori su na svim prozorima bili navučeni, stoga nije mogao vidjeti koliko je ostalih gostiju pristiglo, ali ne bi bio iznenađen da su se svi već okupili dematerijalizacijom.

Imbecili.

Golom je rukom pritisnuo zvonce, te su se vrata smjesta otvorila – batler odjeven u uniformu naklonio se u bokovima.

»Gospodaru, dobrodošli – smijem li uzeti vaš kaput?«

»Ne, ne smijete.«

Batler je oklijevao – barem dok Assail nije na slugu podigao obrvu. »Ah, ali naravno, moj gospodaru – molim, slijedite me.«

Muški glasovi nahrupili su mu u uho dok je nosom omirisao cimet iz kuhane jabukovače. Lagano zastavši iza batlera, prepustio se svom vodiču da ga odvede u glavnu dnevnu sobu koja je bila pretrpana viktorijanskim namještajem od mahagonija. Među antikvitetima je ugledao desetak mužjaka o kojima se domaćin brinuo – njihove vitke figure bile su odjevene u odijela s kravatama ili maramom oko vrata.

Kad se pojavio, nastao je zamjetan zastoj u razgovoru, sugerirajući da ih barem nekoliko nije vjerovalo Assailu.

Domaćin se odvojio od skupine i prišao mu samodopadno se smiješeći. »Kako lijepo što si došao, Assaile.«

»Hvala na pozivu.«

Elan se namrštio. »Gdje je moj *slugan*? Trebao je uzeti tvoj kaput...«

»Radije bih da ostane na meni. I zauzet ću onu stolicu ondje.« Kimnuo je prema jedinom kutu koji je nudio potpuni pregled sobe. »Vjerujem da ćemo uskoro započeti.«

»Doista. S tvojim dolaskom, čekamo samo još jednoga gosta.«

Assail je suzio oči na nevidljivu liniju znoja koja se oblikovala između mužjakovog nosa i gornje usne. Xcor je izabrao pravog pijuna, pomislio je kad se uputio prijeko i smjestio na stolicu.

Oštar propuh najavio je dolazak posljednjega gosta.

Kad je Xcor stupio u sobu, u razgovoru je bilo vraški puno više od samih zastoja. Svaki pojedini aristokrat je ušutio, a jedva zamjetna preraspodjela u skupini dogodila se kad su svi koraknuli unatrag.

A opet – iznenađenje! Xcor je sa sobom imao i više od jednoga.

Cjelokupna četa nitkova bila mu je za leđima, raspoređena oko svog vođe u polukrugu.

Uživo i izbliza, Xcor je izgledao točno kao i oduvijek: okrutan i ružan, ona vrsta mužjaka čiji je pogled i držanje sugeriralo kako je njegova sklonost nasilju bila utemeljena na stvarnosti, a ne na nagađanjima. Zaista, dok je stajao usred ovih slabića, u njihovom luksuznom i civiliziranom okolišu, bio je spreman i savršeno sposoban sasjeći sve što je disalo u sobi – a jednaki su bili i mužjaci njemu za leđima, svaki u punoj ratnoj spremi, i pripravnici upotrijebiti je na samo mali znak svoga gospodara.

Pregledavajući tu skupinu, čak je i Assail morao priznati da su bili impresivni.

Koja je budala bio Elan – on i njegove *glimerske* dangube nisu imale pojma kakvu su Pandorinu kutiju otvorili!

Lagano se zakašljavši, Elan je istupio naprijed i obratio se svima i svakome kao onaj koji je bio glavni, iako je bio poput patuljka – ne samo zbog visine vojnika, već i same njihove prisutnosti.

»Vjerujem da ne postoji potreba za međusobnim upoznavanjem, i ne trebam ni reći da ako itko od vas« – u tom je trenutku prostrijelio pogledom svoje suvijećnike – »progovori o ovom sastanku, slijede takve posljedice da će poželjeti povratak napada *degrada*.«

Dok je govorio, nakupio je određeni zamah i kao da preuzima žezlo moći, svojevrsna masturbacija za njegov ego.

»Smatrao sam važnim da se svi okupimo večeras.« Započeo je hodati, prekriživši ruke na leđima i nagnuvši se naprijed da se obrati svojim ulaštenim

cipelama. »S vremena na vrijeme, uvaženi članovi Vijeća obraćali su mi se i izvještavali me, ne samo o katastrofalnim gubicima, već i o svojoj frustraciji što trenutni vladajući režim nije učinio ništa u smislu oporavka.«

Assail je podigao obrve na riječ *trenutni*: ako se razbacuje takvim izrazima, čini se da je ovaj ustanak otišao korak dalje nego je on pretpostavljao.

»Te su rasprave bile održavane tijekom više mjeseci, i u njima sam zamijetio ustrajnu konzistentnost što se tiče pritužbi i razočaranja. Kao rezultat, i nakon mnogo savjesnog promišljanja, prvi put u životu našao sam se u položaju da izbjegavam trenutnog vođu naše vrste do te mjere da sam prisiljen poduzeti određene korake. Ovi džentlmeni« – na taj apsurdni naziv, otvorenom je rukom mahnuo prema zbirci vojnika – »izrazili su sličnu zabrinutost, kao i određenu volju da – kako da se izrazim – provedu promjenu. Budući da već znam da smo istog mišljenja, smatrao sam kako bismo mogli razmotriti naše sljedeće korake.«

U tom trenutku su okupljeni kicoši zaboravili na pravila konverzacije, uporno ponavljajući beskonačnim nizom vlastitih riječi upravo ono što je Elan maločas ustvrdio.

Očigledno su osjećali da je ovo bila njihova prilika da dokažu četi nitkova koliko su zapravo bili ozbiljni, ali sumnjao je da je Xcor bio imalo dirnut njihovim vrućim zrakom. Ovi članovi aristokracije bili su krhki, potrošni alat, svaki pojedinačno ograničene uporabe i lako lomljivi – a Xcor je to znao. Nesumnjivo će raditi s njima dok mu više ne budu trebali, a zatim će im preko koljena slomiti drvene drške i odbaciti ih ustranu.

Dok je Assail sjedio i slušao, nije osjećao posebnu ljubav prema monarhiji. Ipak, imao je čvrsti stav da je Wrath bio mužjak koji je držao do svoje riječi – isto se ne bi moglo reći za ove *glimerine* zvijeri: ova cijela skupina, izuzevši Xcora i njegove mužjake, ljubila bi kraljevo dupe dok im usne ne bi utrnule – i zatim bi ga hladnokrvno ubili. A nakon toga? Xcor će se pobrinuti jedino za sebe – a ostali neka idu kvragu.

Wrath je izjavio da će dopustiti slobodnu trgovinu s ljudima.

Xcor je tip mužjaka koji neće dopustiti da se uz njegov tron uzdigne još jedan simbol moći – i sa svim novcem koji se može zaraditi u trgovanju drogom, prije ili kasnije, Assail će dobiti metu na leđima.

Ako je već nije imao.

»... i moje obiteljsko imanje leži zapušteno u Caldwellu...«

Kad je Assail ustao sa stolice, sve oči ratnika poletjele su prema njemu.

Proguravši se naprijed kroz gomilu, pazio je da im pokaže svoj ruke, iz straha da ne pomisle kako je izvadio oružje.

»Molim vas, oprostite mi što vas prekidam«, izrekao je laž. »Ali moram vas napustiti.«

Elan je počeo prigovarati, a Xcor je spustio kapke.

Obrativši se pravom vođi u prostoriji, Assail je jasno progovorio. »Neću spomenuti ovaj sastanak, niti ikome prisutnome u ovoj sobi, niti kome drugome, niti ću govoriti o izjavama koje su ovdje podnesene ili o tome tko je prisustvovao sastanku. Ja nisam političar, niti imam pretenzije na ičiji tron – ja sam poslovni čovjek koji samo želi napredovati u trgovačkim krugovima. U skladu s tim, napuštam ovaj sastanak i dajem ostavku na mjesto u Vijeću, bez namjere da promoviram ili opstruiram bilo koji dio vaše agende.«

Xcor se ledeno osmjehnuo, a njegove oči bile su nepomične i ispunjene smrtnim namjerama. »Onoga tko napusti ovaj sastanak, smatrat ću svojim neprijateljem.«

Assail je kimnuo. »Neka bude tako. I znaj da ću ja braniti svoje interese prikladnim sredstvima protiv nametljivaca svake vrste.«

»Kako želiš.«

Assail se nije žurio pri izlasku – barem dok nije sjeo u Range Rover. Čim je sjeo za upravljač, spretnim je rukama zaključao vrata, upalio motor i odvezao se.

Tijekom vožnje bio je na oprezu, ali ne i paranoičan. Vjerovao je da je Xcor uistinu mislio svaku riječ kojom ga je deklarirao svojim neprijateljem, ali također je bio svjestan da će mužjak imati pune ruke posla. Između Bratstva, koji su nesumnjivo bili impresivni protivnici, i *glimere*, što će biti poput tjeranja mačaka da se okupe u stado, odveć je toga što će mu zaokupiti pažnju.

Prije ili kasnije, taj će se mužjak usredotočiti na Assaila.

Nasreću, već je sad bio spreman, a takav će i ostati.

Čekanje mu nikada nije bilo teško.

Sedamdeset i prvo poglavlje

Kad je Tohr iz kupaonice izašao gol i još uvijek moker, kucanje na vratima njegove sobe bilo je glasno i malčice prigušeno, kao da je taj netko udario dlanom umjesto stisnutim člancima – i nakon toliko godina bratske karijere, znao je da je to mogao biti samo jedan mužjak.

»Rhage?« Omotao je ručnik oko pojasa i krenuo otvoriti vrata. »Moj brate, kako si?«

Momak je stajao vani u hodniku – njegovo čudesno i prelijepo lice bilo je dostojanstveno, a tijelo zaogruto bijelim, svilenim ogrtačem koji je padao s njegovih širokih ramena i u struku bio povezan jednostavnim, bijelim pojasom. Na njegovim su prsima crni bodeži bili umetnuti u futrolu od bijele kože.

»Hej, moj brate... ja...«

U neugodnom trenutku koji je uslijedio, Tohr je bio onaj koji je dokrajčio napetost. »Izgledaš kao krafna, Hollywoode.«

»Hvala.« Brat je piljio dolje u sag. »Slušaj, donio sam ti nešto. To je od Mary i mene.«

Otvorivši svoj veliki dlan, pružio mu je teški, zlatni Rolex – onaj koji je Mary nosila, a brat joj ga je darovao one noći kad su se združili. Bio je to simbol njihove ljubavi... i njihove potpore.

Tohr je uzeo sat, osjetivši toplinu koja se zadržala na metalu. »Moj brate...«

»Gledaj, samo ti želimo reći da smo uz tebe – vratio sam nekoliko karika natrag da pristaje tvom zapešću.«

Tohr ga je stavio na ruku; savršeno mu je pristajao. »Hvala ti. Vratit ću ga...«

Rhage je najednom bacio ruke prema njemu i ščepao ga u medvjedi zagrljaj po kojem je bio poznat – ona vrsta koja ti toliko napregne kralježnicu da poslije moraš ponovno napuhati prsni koš i provjeriti je li ti možda probijeno plućno krilo.

»Ja nemam riječi, moj brate«, rekao je Hollywood.

Kad ga je Tohr potapšao po leđima, osjetio je vrelinu tetoviranog zmaja, kao da je i on nudio svoju sućut. »U redu. Znam da je teško.«

Nakon što je Rhage otišao i tek što je zatvorio vrata, ponovno se oglasilo kucanje.

Provirivši iza dovratka, ugledao je Phuryja i Z.-a, stajali su uz bok jedan drugome. Blizanci su bili odjeveni u isti ogrtač i pojas kao i Rhage, i njihove su oči bile identične Hollywoodovim plavim: tužne, tako prokleta tužne.

»Moj brate«, rekao je Phury, stupivši naprijed i zagrlivši ga. Nakon što se Primužjak odmaknuo, pružio mu je nešto dugo i zakučasto. »Za tebe.«

U njegovoj ruci nalazila se uska i duga bijela vrpca na kojoj je pažljivim i predivnim zlatnim vezom bila utkana molitva za snagu.

»Odabranice, Cormia i ja, svi smo uz tebe.«

Tohr je uzeo trenutak da je rasplete i zatim pregledavao simbole Starog jezika, u svojoj glavi recitirajući prastare riječi. Za ovo je sigurno trebalo mnogo sati, pomislio je. I mnogo, mnogo ruku. »Moj Bože, predivna je...«

Prisilivši se da ne zaplače, pomislio je kako je to stvarno fantastično. No, ako ga je ovoliko pogađalo ovo zagrijavanje pred obred? Raspast će se na komadiće kada uistinu i započne!

Zsadi se pročistio grlo. A onda se brat koji je mrzio dodirivati druge nagnuo naprijed i stavio ruku oko Tohra. Zagrljaj je bio tako nježan da se Tohr morao zapitati je li možda uzrok tome nedostatak prakse. Ili to ili je Tohr izgledao krhko, baš kako se i osjećao.

»Ovo je dar tvojoj obitelji od moje«, čule su se blage riječi.

Brat mu je pružio mali komad pergamentnog papira, a Tohru su prsti zadrhtali dok ga je rastvarao. »Oh, sranje...«

Na sredini se nalazio sićušni otisak ruke. Dječje. Nalline...

Jednom mužjaku ništa nije bilo važnije ili dragocjenije od njegovih potomaka – osobito ako je to bila ženka. Stoga je otisak dlana bio simbol svega onoga što je Z. posjedovao i svega što je on bio, sada i u budućnosti, te zalog potpore njegovom bratu.

»Jebem ti«, rekao je Tohr kad je slegnuvši ramenima udahnuo.

»Vidjet ćemo se dolje«, ustvrdio je Phury.

Oni su morali zatvoriti vrata.

Tohr se povukao unutra i sjeo na madrac, i položivši vrpcu preko bedara, zapiljio se u dječji dlan.

Kad se oglasilo još jedno kucanje, nije podigao pogled. »Da?«

Bio je to V.

Brat se doimao ukočenim i čudnim; on je vjerojatno bio najgori od svih njih kad je u pitanju bilo pokazivanje osjećaja.

Nije ništa rekao. Nije ni pokušao nikakav usrani zagrljaj, što je bilo dobro.

Umjesto toga, položio je drveni kovčežić na krevet pokraj Tohra, ispuhnuo malo turskog dima i krenuo ponovno natrag prema izlazu, kao da nije mogao dočekati da se izgubi odavde.

Zastao je prije nego je izišao. »Tu sam, moj brate«, rekao je prema vratima.

»Znam, V. Uvijek si bio.«

Nakon što je mužjak kimnuvši izašao, Tohr se okrenuo prema kovčegu od mahagonija. Otkopčavši crnu, čeličnu kopču i podigavši poklopac, morao je opsovati ispod glasa.

Par crnih bodeža... ostavio ga je bez daha. Izvadivši jednog, divio se kako mu je dobro ležao u ruci, a zatim zamijetio da su u dršci bili ugravirani simboli.

Još molitava, četiri, po jedna sa svake strane noževa.

Sve za snagu.

Ovi bodeži zapravo nisu za borbu – bili su odviše vrijedni. Kriste, V. je sigurno godinu dana radio na njima, možda i duže... iako, naravno, kao i sve što bi brat načinio dolje u onoj svojoj kovačnici, bodeži su bili smrtno opasni.

Sljedeći je pokucao Butch. Morao je biti on.

»Da...« Tohr je morao pročistiti grlo. »Da?«

Eto, bio je to murjak odjeven u identičnu odjeću, u onaj bijeli ogrtač s bijelim pojasom.

Dok je brat prilazio preko sobe, u rukama nije imao ništa. Svejedno, nije došao praznih ruku.

»U ovakvim noćima«, rekao je momak promuklo, »jedino me drži moja vjera. To je sve što imam – jer nijedan smrtnik nema riječi koje bi ti olakšale položaj – znam to predobro iz vlastitog iskustva.«

Podigao je ruke na potiljak i nešto čeprkao. Kad ih je ponovno spustio pred sebe, u njima je držao teški zlatni lanac i još teži zlatni križ koji nikad nije skidao.

»Ja znam da moj Bog nije i tvoj, ali smijem li ti staviti ovo?«

Tohr je kimnuo i pognuo glavu. Nakon što mu je oko vrata bio obješen kamen temeljac momkove zavidne katoličke vjere, podigao je ruku i dotaknuo križ.

Butch se nagnuo i stisnuo Tohrovo rame. »Vidjet ćemo se dolje.«

Jebote. Ostao je bez riječi.

Neko vrijeme je samo sjedio ondje, pokušavajući zadržati prisebnost. I tako je ostao sve dok nije čuo nešto pokraj vrata. Grebanje, baš kao da...

»Moj gospodar?« rekao je Tohr prisilivši se da ustane i prešao prijeko.

Moraš otvoriti vrata za kralja – bez obzira u kakvom si stanju bio.

Wrath i George su ušli zajedno, i njegov je brat bio sebi svojstvenog bezizražajnog lica. »Neću te pitati kako se držiš.«

»Cijenim to, moj gospodar. Jer sam prilično proketo raskliman.«

»Ne čudi me.«

»Gotovo mi je teže kad su ljudi ljubazni.«

»Da. Pa... izgleda da ćeš morati podnijeti još malo takvog sranja.« Kralj je nešto radio sa svojim prstom. A onda mu je pružio jednu stvar...

»Oh, prokletstvo, ne.« Tohr je odmahnuo rukama i maknuo se izvan dosega, iako je mužjak bio slijep. »Ah, ne. Nema šanse. Nema proklete šanse.«

»Zapovijedam ti da ga uzmeš.«

Tohr je opsovao i čekao da vidi hoće li se kralj možda predomisлити.

I nije stigao nikamo s tim mislima.

Dok je Wrath samo piljio ravno ispred sebe, Tohr je znao da je izgubio ovu bitku.

S osjećajem maglovite nestvarnosti, pružio je ruku i uzeo prsten sa crnim dijamantom koji je jedino bio nošen na kraljevskoj ruci.

»Moja *šelan* i ja smo tu za tebe. Nosi ga tijekom obreda da bi znao kako je moja krv, moje tijelo, moje kucajuće srce i tvoje.«

George je puhnuo i mahnuo repom kao da podupire svoga gospodara.

»Pakla mu.« Ovog puta, Tohr je bio onaj koji je brata obgrlio rukama, te je uzvraćeni stisak bio oštar i moćan.

Nakon što je Wrath otišao sa svojim psom, Tohr se okrenuo i leđima prislonio na vrata.

Posljednje je kucanje bilo jedva čujno.

Očeličivši se da barem ostavi dojam mužjaka, iako se iznutra osjećao slomljeno, na hodniku je pronašao Johna Matthewa.

Dečko se nije trudio ništa govoriti rukama.

Samo je primio Tohrovu ruku i utisnuo Dariusov pečatnjak u njegov dlan.

On bi želio biti ovdje s tobom, pokazao je John. *I taj prsten je jedino što imam od njega. Znam da bi on želio da ga nosiš tijekom obreda.*

Tohr se zapiljio u pečat koji je bio urezan u dragocjeni metal i pomislio na svog prijatelja, svog mentora, jedinog pravog oca kojeg je imao. »Ovo mi znači... više nego ti možeš zamisliti.«

Bit ću odmah pokraj tebe, pokazao je John. *Cijelo vrijeme.*

»I ja sam uz tebe, sine.«

Zagrlili su se, a onda je Tohr tiho zatvorio vrata. Vrativši se natrag do kreveta, spustio je pogled na sve simbole njegove Braće... i znao je ovo: kad se suoči s ovim križnim putem, to će biti uz njihovu potporu – naravno, to nije nikada bilo upitno.

Nešto je, ipak, nedostajalo u svemu ovome.

Autumn.

Trebao je svoju braću. Trebao je svog sina. Ali je također trebao i nju.

Nadao se da će ono što joj je rekao biti dovoljno, ali postojale su neke stvari preko kojih nisi mogao prijeći, neke stvari koje nisu mogle zacijeliti.

I možda je bila u pravu u vezi s onim ciklusom.

Međutim, molio se da je tu ipak bilo nečega više. Iskreno se molio.

Dok je Lassiter stajao u kutu Tohrove sobe, ostao je nevidljiv. Dobra odluka. Teško je bilo promatrati dolaske i odlaske mužjaka. Kako je Tohr uspio to sve proživjeti i ostati u jednom komadu – eh, to je bilo jebeno čudo.

Ali ovo se napokon završavalo. Napokon, nakon toliko vremena, nakon svih ovih sranja, stvari su krenule u dobrom smjeru.

Nakon što je proveo prethodnu noć i dan s neobično šutljivom Autumn, ostavio ju je u zoru da se kuha u vlastitim mislima, uzdajući se u činjenicu da je u svom umu iznova vrtjela Tohrov posjet i da tamo nije vidjela ništa drugo doli iskrenosti u onome što joj je rekao.

Ako se pojavi večeras, on je slobodan i može otići kući. Uspio je. OK, *oni* su uspjeli. Ruku na srce, bio je pozadinski igrač u svemu ovome... naravno, osim činjenice da mu je na neki jebeni način bilo stalo do tog para. I do Wellsie također.

Na drugom kraju sobe, Tohr je otišao do ormara i naizgled se pripremao.

Izvadiвши bijeli ogrtač, Brat ga je odjenuo, a zatim se vratio do kreveta i oko pojasa zavezao veličanstvenu vrpču koju mu je darovao Phury. Nakon toga, podigao je presavijeni pergament koji mu je dao Z., zataknuo ga za čvor i navukao bijelu futrolu u koju je smjestio dva V.-eva spektakularna bodeža. Pečatnjak je završio na srednjem prstu lijeve ruke, a crni dijamant na palcu ruke kojom se borio.

S nepoznatim osjećajem dobro obavljenog posla, Lassiter je razmišljao o svim ovim mjesecima na zemlji. Prisjećao se kako su on, Tohr i Autumn zajedničkim snagama radili da spase ženu koja će zauzvrat... pa, na različite načine osloboditi njih troje.

Da, Stvoritelj je znao što je činio kad mu je dodijelio ovaj zadatak: Tohr nije više bio isti. Autumn nije bila ista.

I sam Lassiter nije više bio isti: bilo mu je jednostavno nemoguće ostati nepovezan sa svim ovim, biti ravnodušan, ponašati se kao da mu ništa nije bilo važno – i smiješno je bilo da se zapravo prokleta nije želio izvući.

Čovječe, večeras će se mnoga čistilišta uništiti, pomislio je skrušeno, i stvarna i figurativna: kad Wellsie napokon prijeđe u Sjenosvijet, on će izaći iz svog zatvora. Ona će sa sobom odnijeti i Tohrov teret, stoga će oboje biti slobodni.

A što se tiče Autumn? Pa, s malo sreće, dopustit će sama sebi da voli plemenitog mužjaka – i zauzvrat biti voljena – pa će stoga, nakon toliko godina svojih patnji, napokon početi živjeti: bit će ponovno rođena, uskrsnuti, vratit će se iz mrtvih...

Lassiter se namrštio, u glavi mu je zazvonio upozoravajući alarm.

Ogledavši se uokolo, napola je očekivao da se *degradi* po konopima spuštaju niz bokove palače ili skaču iz helikoptera vani u vrtu. Ali ne...

Ponovno rođena... vratit će se iz mrtvih.

Čistilište. Međusvijet.

Da, rekao je za sebe. Gdje je bila Wellsie. Halo?

Kad ga je čudna, izvantjelesna panika šćepala svojim raljama, zapitao se što je bio njegov problem...

Tohr se sledio i pogledao prijeko u kut. »Lassitere?«

Slegnuvši ramenima, anđeo je zaključio da se svejedno može pokazati. Nema razloga da se skriva – iako, kad je poprimio svoj oblik, zadržao je i strah za goli život. Bože... dovraga, što nije bilo u redu s njim? Stigli su na ciljnu liniju. Autumn se jedino morala pojaviti na obrednoj ceremoniji – i, prema načinu na koji je vadila svoju odjeću kad je krenuo ovamo, bilo je prilično jasno da se nije pripremala za cjelonoćno ribanje podova u onoj kolibi.

»Hej«, rekao je brat. »Izgleda da je to konačna stvar.«

»Da.« Lassiter se prisilno osmjehnuo. »Da, sasvim sigurno jest. Usput, ponosan sam na tebe. Dobro si učinio.«

»Puno pohvala.« Tohr je zavrtio prste i pogledao prstenja. »Ali... znaš što? Doista i jesam spreman za ovo. Nisam mislio da ću to ikad reći.«

Lassiter je kimnuo kad se Brat okrenuo i uputio prema vratima. Nadomak vrata, zaustavio se pokraj ormara, gurnuo ruku u tamu i izvukao onu crvenu haljinu.

Dok je između palca i kažiprsta trljao osjetljivu tkaninu, usta su mu se micala kao da govori satenu... ili svojoj pokojnoj družici... ili, sranje, možda je govorio sam sa sobom.

Zatim je pustio suknju da padne natrag u tihu rupu u kojoj je visjela.

Zajedno su izašli, a Lassiter je zastao da mu pruži posljednju rundu podrške prije nego su se uputili niz hodnik kipova.

Približavajući se stubištu, zvono alarma svakim je korakom postajalo glasnije, dok njegov odjek nije zavibrirao kroz anđelovo tijelo, uzrokujući mu mučninu u trbuhu i saplićući mu noge.

Dovraga, što je bio njegov problem?

Ovo je bio dobar završetak, nešto kao: *i zauvijek su živjeli sretno.*

Zašto mu je instinkt govorio da je propast vrebala iza kulisa?

Sedamdeset i drugo poglavlje

Stupivši u mračni hodnik ispred svoje sobe, Tohr je prihvatio anđelov brzi zagrljaj, a zatim promatrao momka dok je ovaj odlazio prema svjetlosti na balkonu drugog kata.

Prokletstvo, disanje mu je glasno odjekivalo u ušima, a jednako je bilo i s otkucajima njegovog srca.

Ironično, osjećao se isto kao i one noći kad su se on i Wellsie združili, a njegov živčani sustav bio je sav na iglama. I smiješno, činjenica da je u ovom kontekstu fiziološka reakcija bila identična samo dokazuje da tijelo jednako reagira na stres; nadbubrežne žlijezde lučile su adrenalin bez obzira bio povod dobar ili loš.

Nakon jednog trenutka, krenuo se spuštati niz hodnik prema glavnom stubištu, i bilo je dobro osjetiti sve one simbole njegove braće na sebi. U združivanje se upuštaš sasvim sam: prilaziš svojoj ženki sa srcem u grlu i s ljubavlju u očima, i nije ti bio potreban nitko drugi ni išta drugo, jer je to sve bilo samo zbog nje.

S druge strane, kad izvodiš obred prelaska u Sjenosvijet, moraš imati svoju Braću uza sebe, i ne samo u istoj prostoriji, već koliko je god moguće bliže: osjećaj težine na njegovim rukama i oko vrata te zatezanje oko struka, to će mu sve pomoći da ostane na nogama. Osobito kad dođe bol.

Stigavši na vrh stubišta, osjetio je gibanje tla pod svojim stopalima, a veliki valovi rušili su ga baš u trenutku kad mu je bilo prijeko potrebno da ostane na mjestu.

Predvorje pod njim bilo je presvučeno beskrajnim prostranstvima bijele svile koja se spuštala s urešenih stropova, i sve je bilo prekriveno – od arhitektonskih karakteristika stupova do stropnih svjetiljki i podova. U cijeloj je palači strujna rasvjeta bila ugašena, a njezin manjak su nadomjestili masivnim svijećama na svijećnjacima i upaljenim vatrama u kaminima.

Svaki član kućanstva stajao je pri rubu velikog prostora, *slugani*, *šelane*, gosti, svi odjeveni u bijelo – kao što je i nalagala tradicija. Bratstvo se poredalo u ravnoj liniji od središta na čijem je čelu bio Phury koji će voditi obred, a tu je i John – on će sudjelovati u obredu. Sljedeći je bio Wrath. Zatim V., Zsadist, Butch, i na samom kraju, Rhage.

Wellsie se nalazila u središtu svega, u njenoj predivnoj srebrenoj kutiji, na malom stolu koji je bio prekriven svilom.

Toliko mnogo bjeline, pomislio je. Kao da se snijeg izvana ušuljao unutra i odbijao se otopiti.

Imalo je smisla: boje su bile za obred združivanja. Za obred prelaska u Sjenosvijet naglašavalo se suprotno, a monokromatska paleta ujedno je simbolizirala vječno svjetlo kojem će se pokojnik predati, kao i namjeru zajednice da se jednog dana pridruži pokojnicima na tom svetom mjestu.

Tohr je jedanput koraknuo, a zatim ponovno, pa i treći put...

Dok je silazio, promatrao je lica okrenuta prema njemu. Oni su bili njegov narod, kao što su bili i Wellsien. Ovo je bila zajednica s kojom će on nastaviti, i ona koju je ona napustila.

Čak i u tuzi, teško je bilo ne osjetiti se blagoslovljenim.

Tako ih je mnogo bilo s njim ove noći – čak i Rehvenge, koji je sad postao važnim dijelom kućanstva.

A ipak, Autumn nije bila među njima; barem koliko je on mogao vidjeti.

Na dnu stubišta, stao je ispred urne u skrušenom položaju, prekrizao ruke na bokovima i pognuo glavu. Kad se smirio, John mu se pridružio zauzevši isti položaj, iako je bio blijed, a ruke mu se nikako nisu mogle umiriti.

Tohr je pružio ruku i dotaknuo Johnovu podlakticu. »U redu je, sine. Zajedno ćemo ovo proći.«

Trenutno trzanje je prestalo i dečko je kimnuo kao da se malo opustio.

Dok su sljedeći trenuci otkucavali, Tohr je ošamućeno pomislio: kako ovolika gomila može biti tako tiha? Jedino je čuo pucketanje vatre u kaminima na obje strane predvorja.

Lijevo od njih, Phury je pročistio grlo i sagnuo se nad stolom koji je bio prekriven velikim komadom bijele svile. Pažljivim pokretom podigao je tkaninu i razotkrio ogromnu posudu sa solju, srebrni vrč s vodom i prastaru knjigu.

Uzevši svezak, otvorio ga je i svima se obratio na Starom jeziku: »*Noćas se ovdje okupismo da obilježimo prelasak Wellesandre, združene žene Tohrmenta, Brata crnog bodeža; krvne kćeri Relixove; posvojne mahmen vojnika Tehrrora, sina Dariusova. Noćas se ovdje okupismo da obilježimo novo rođenje Tohrmenta, sina Tohrentova, Brata crnog bodeža, sina Hharmova; krvnog sina voljene i pokojne Wellesandre; posvojenog brata vojnika Tehrrora, sina Dariusova.*«

Phury je okrenuo stranicu, a teški pergament tiho je šušкао. »*Kako tradicija nalaže, i u nadi da ćemo udobrovoljiti Majku naše vrste, a ujedno i utješiti ožalošćenom obitelji, pozivam sve prisutne da zajedno molimo za sigurni prijelaz naših pokojnika u Sjenosvijet...*«

Mnogi su se glasovi spojili dok je Phury izgovarao rečenice i ponavljao ih zajedno s njima; ženski i muški tonovi međusobno su se ispreplitali i Tohr nije raspoznavao riječi, već samo čuo odjek uzvišenoga govora.

Pogledao je u Johna. Dosta je treptao, ali dečko je suspregnuo suze kao plemenit mužjak, što je i bio.

Tohr je spustio pogled na urnu i otpustio uzde svoga uma da se slobodno poigrava prizorima iz svih različitih dijelova njihovog zajedničkog života.

Prisjećanje je završilo s posljednjom stvari koju je učinio za nju prije njenog ubojstva: stavljanje lanaca na kotače onog terenca kako ne bi proklizavala po snijegu.

OK, sada je i on treptao...

U tom se trenutku obred zamaglio pred njegovim očima; izgovarao je riječi kad je to od njega bilo zatraženo, a ostatak vremena je šutio. Shvatio je da mu je bilo drago što je čekao ovako dugo s obredom. U bilo kojem drugom trenutku, ne bi mogao ovo proživjeti.

Pomislivši na to, okrenuo se prema Lassiteru. Anđeo je sjao od glave do pete, njegov zlatni nakit hvatao je svjetlost oko njega i deseterostruko je pojačavao.

Iz nekog razloga, momak nije bio sretan. Skupio je obrve kao da je u svojoj glavi zbrajao brojeve i nikako nije bio zadovoljan konačnim zbrojem.

»Sad bih zamolio Bratstvo da daju zalog svoje sućuti ožalošćenom, počevši s Njegovim Veličanstvom Wrathom, sinom Wrathovim.«

Tohr je zaključio da mu se priviđa i ponovno se usredotočio na Braću. Kad se Phury odmaknuo od stola, V. je diskretno poveo Wratha naprijed da ga dovede iznad posude sa solju. Zasukavši rukav svog ogrtača, kralj je isukao jedan od crnih bodeža i njime zarezao svoju podlakticu. Kad je svjetlocrvena krv navrla na površinu reza, mužjak je ispružio ruku i pustio kapljice da padnu.

Svaki je Brat postupio jednako; netremice su gledali u Tohru i bez riječi ponovno potvrđivali svoje zajedničko žaljenje zbog svega što je izgubio.

Phury je bio posljednji, a Z. je pridržao knjigu dok je ovaj vršio ritual. Zatim je Primužjak podigao vrč i izgovarajući svete riječi iz njega izljevao vodu, pretvarajući ružičasto obojenu sol u rasol.

»Sad bih zamolio Wellesandrinog helrena da se razodjene.«

Tohr je pomno pazio da izvadi otisak Nallinog dlana prije nego je odvezao vrpce Odabranica, a nakon što je skinuo ogrtač, složio je sve na njega.

»Sad bih zamolio Wellesandrinog helrena da klekne pred njom ovaj posljednji put.«

Tohr je učinio kako mu je bilo naređeno i pao na koljena pred urnom. Perifernim vidom mogao je zamijetiti Phuryja kako odlazi desno do mramornog kamina. Brat je iz plamena izvukao prastari metalni žig, onaj koji je donesen jako davno iz Stare zemlje, onaj koji su izradile nepoznate ruke, i to davno prije nego je vrsta imala kolektivno sjećanje.

Završni dio bio je dug petnaest centimetara i širok barem pet centimetara, a nizovi simbola Starog jezika bili su tako vrući da su se umjesto crvenom sjali žutom bojom.

Tohr se pravilno namjestio, stisnuo šake i nagnuo se naprijed da se može člancima osloniti na tvrdi bijeli prekrivač pri podu. Na djelić sekunde, jedino je mogao misliti na jabukovo stablo izrađeno u mozaiku koje se nalazilo pod njim, taj simbol ponovnog rađanja koji ga je asocirao samo na smrt.

Pokopao je Autumn ispod jabukovog stabla.

A sad se opraštao od Wellsie iznad jednog od njih.

Kad je Phury stao pokraj njega, Tohrovo disanje pretvorilo se u zračne udarce, a rebra su mu se naglo stiskala i opet otvarala.

Prilikom obreda združivanja, kad ti urezuju ženkinu ime u leđa, moraš trpjeti bol bez glasa – time dokazuješ kako si vrijedan njene ljubavi i združivanja.

Diši. Diši. Diši...

Naravno, tako nije bilo s obredom prelaska na Sjenosvijet.

Diši, samo diši...

Tijekom obreda prelaska na Sjenosvijet, moraš učiniti nešto drugo.

»Koje je ime tvoje pokojne?« zahtijevao je Phury.

Na taj znak, Torh je snažno uvukao zrak.

Kad je žig bio položen na kožu gdje je njeno ime bilo urezano tako davno, Tohr je vriskom zazvao družicu, a svaki djelić boli u njegovom srcu, umu i duši izašao je u predvorje odjednom.

Ovaj je vrisak bio njegovo posljednje zbogom, njegovo obećanje da će se sastati na drugoj strani, posljednje očitovanje njegove ljubavi.

Trajao je cijelu vječnost.

A zatim je, potpuno iznemogao, prislonio čelo na pod, dok ga je preko ramena koža pekla kao da je gorjela.

Ali ovo je bio tek početak.

Pokušao se podići, ali sin mu je morao pomoći, jer su mu mišići izgubili svu snagu: uz Johnovu pomoć, ponovno se namjestio.

To ritmično, plitko dahtanje podizalo ga je i obnavljalo njegovu energiju.

Phuryjev je glas bio duboko promukao. »*Koje je ime tvog pokojnika?*«

Tohr je udahnuo još jednom i pripremio se da to opet učini.

Ovaj put, ime koje je vrisnuo bilo je njegovo vlastito, a bol zbog gubitka njegovog nerođenog sina tako se duboko urezala da je osjećao kako mu prsa iznutra krvare.

Drugi je vrisak potrajao još duže.

A zatim se srušio na vlastite ruke, tijela sasvim iscrpljenog – iako sve još nije bilo gotovo.

Hvala Bogu na Johnu, pomislio je, osjetivši da ga ponovno podiže.

Iznad njega, Phury je izgovarao: »*Da zauvijek ovo zapečatimo pod tvoju kožu i da povežemo našu krv s tvojom, sad ćemo dovršiti obred za tvoje pokojne.*«

Ovaj put nije dahtao. Nije imao snage.

Sol je tako silno zapekla da mu je pao mrak na oči i tijelo mu se gušilo u trzajima, a udovi se nekontrolirano tresli dok se nije srušio, iako se John upirao da ga zadrži na mjestu.

Doista, jedino je mogao ležati pred očima svih ovih ljudi, od kojih su mnogi otvoreno plakali, proživljavajući njegovu bol kao svoju. Tragajući za njihovim licima, želio ih je na neki način utješiti, poštedjeti ih ovoga kroz što je on prolazio, olakšati njihovu tugu...

Autumn je bila na samom kraju reda, pokraj nadsvođenih vrata sobe za bilijar, prisutna dušom i tijelom.

Bila je odjevena u bijelo, kosu je zavrnila dalje od lica, a njene sićušne ruke prekrivale su joj usta. Oči su joj bile širom rastvorene u sredini crvenih kolobara, njeni obrazi mokri, a njen izraz – prepun ljubavi i suosjećanja – trenutno je ublažio njegovu bol.

Došla je.

Došla je zbog njega.

Još je uvijek imala ljubavi... za njega.

Tohr je započeo propisno plakati, jecaji su mu eksplozivno izbijali iz prsa. Pruživši ruku naprijed prema Autumn – dozivao ju je.

Nakon ovog naizgled beskrajnog i mučnog putovanja, tijekom kojeg mu je ona i jedino ona bila sputnicom, nikad se nije osjećao tako blizak s nekim...

Čak ni s Wellsie.

Ponovno rođena, uskrsnuta... vratit će se iz mrtvih.

Gledajući Tohra dok se presavijao u bolovima od pranja solju, Lassiter je škrgutao zubima ne stoga jer ga je žalio, već jer ga je izluđivala vlastita glava.

Ponovno rođena, uskrsnuta... vratit će se iz mrtvih.

Tohr je počeo jecati, njegova teška ruka se ispružila, šaka mu se otvorila... i dozivala Autumn.

Ah, da... pomislio je Lassiter – veliko finale. Sudbina je zahtijevala krv, znoj... i suze, ali ne za Wellsie, već za drugu. Za Autumn.

Ovo je bio završni dio, ove mužjakove suze prolivene za ženu kad je dopustio samom sebi da je voli.

Lassiter je pogledao gore u strop, prema oslikanim ratnicima i žustrim pastusima, u tamnoplavu pozadinu.

Sunčeva zraka izbila je niotkuda, probijala se kroz kamen i žbuku onog što se nalazilo iznad svih njih – žarka svjetlost tako jaka da je i Lassiter morao trepnuti dok je došla osloboditi plemenitu ženku iz pakla za koji nije bila kriva.

Da, gore u središtu kupole, s djetetom u naručju, Wellsie se doimala blještavom i živom poput duge, osvijetljena iznutra i izvana. Boja joj se vratila u lice, život je ponovno obnovljen jer je bila spašena i slobodna – kao i njen sin.

I prije nego ju je svjetlost progutala, ona je pogledala u Tohra, pogledala u Autumn, iako je nijedno nije moglo vidjeti, kao ni okupljena gomila. Njen izraz lica bio je prepun ljubavi za taj par, za *helrena* kojeg je morala ostaviti za sobom, za ženku koja bi se žrtvovala samo da Tohr ne pati, za budućnost koju će njih dvoje imati.

A onda je spokojnog lica podigla ruku i pozdravila Lassitera. Zatim je nestala; svjetlost je upila nju i njenog sina i odnijela ih na mjesto gdje su mrtvi imali svoj dom i vječni počinak.

Nakon što je svjetlost izbljedjela, Lassiter je čekao vlastito spasenje, vlastito sunce koje će ga prisvojiti k sebi, taj posljednji povratak Stvoritelju.

Samo... on je i dalje bio na istome mjestu.

Ponovno rođena, uskrsnuta... vratit će se iz mrtvih.

Nešto mu je promaknulo. Wellsie je bila slobodna, ali...

U tom se trenutku usredotočio na Autumn koja je zadigla rub ogrtača i krenula prema Tohru.

Drugi bljesak svjetlosti prolomio se iz svoda, ali nije došao po njega. Došao je... po *nju*.

Lassiterov um povezao je točkice brzinom i šokirajućim učinkom munje: ona je davno umrla. Oduzela je vlastiti život samoj sebi.

Međusvijet. Drugačiji za svakoga. Skrojen po mjeri.

Sve je postalo usporena snimka kad se druga istina razotkrila: Autumn je cijelo ovo vrijeme bila u vlastitom Međusvijetu, otputovala u Utočište i služila Odabranice svih tih godina, a zatim stigla ovdje na zemlju da dovrši ciklus s Tohromentom koji je otpočeo davno u Staroj zemlji.

A sad, nakon što je njemu pomogla da spasi svoju *šelan*... kad se prepustila svojim osjećajima i otpustila tugu zbog vlastite tragedije...

Bila je oslobođena. Baš kao i Wellsie.

Pakla mu! Tohr će izgubiti još jednu ženku.

»Ne!« vrisnuo je Lassiter. »Neeee!«

Kad je stupio iz reda i skočio naprijed u pokušaju da zaustavi njihov dodir, ljudi su počeli vikati, i netko ga je ščepao, kao da ga pokušava zaustaviti da im se ispriječi na putu. Ali... to nije ni bilo važno.

Bilo je prekasno.

Njih dvoje se nisu morali ni dotaknuti. Ljubav je bila tamo, kao i oprost prošlih i sadašnjih djela, kao i predanost u njihovim srcima.

Lassiter je i dalje jurio naprijed, odrazio se uvis, a kad je posljednja zraka došla po njega i uhvatila ga u letu, iščupala ga je iz sadašnjosti i povukla gore, a on je vrištao zbog okrutnosti sudbine.

Njegova cijela svrha kulminirala je osudom Tohrmenta na još jednu rundu tragedije.

Sedamdeset i treće poglavlje

Istinu govoreći, Autumn nije bila sigurna hoće li doći u palaču, sve dok se nije našla tamo. I nije bila sigurna što će osjećati prema Tohrmentu, barem tako dugo dok ga nije ugledala kako prebire očima po gomili i traži nju. I nije potpuno otvorila svoje srce za njega, a sve dok nije pružio ruku prema njoj, prikovavši svoj pogled na njen.

Voljela ga je i prije – ili je barem mislila da jest.

Ali nije se u potpunosti bila predala. Kritičan dio koji je nedostajao bilo je samouvjerenje da je bila osoba koja je imala što za ponuditi i život koji se nije svodio samo na tragediju koja ju je određivala tako dugo, a sve to umjesto vjerovanja da je bila bezvrijedna ženka koja je zasluživala kaznu.

Koraknuvši naprijed, nije se osjećala kao sluškinja ili sobarica, već kao plemenita ženka... ona koja će otići svom mužjaku, zagrliti ga i biti sjedinjena s njim koliko Čuvarđeva bude odredila.

Samo, nije uspjela.

Nije bila ni na pola predvorja kad joj je tijelo zahvatila neka čudna sila. Nije mogla shvatiti što ju je nadvladalo: u jednom je trenu hodala prema Tohru, ispunjavala njegovu tihiu molbu da mu dođe, a prelazeći preko poda, oči nije spuštala sa svoga cilja...

Već u sljedećem, obasjala ju je jarka svjetlost iz nepoznatog izvora, zaustavljajući je u napredovanju.

Zapovijedala je svom tijelu da nastavi prema Tohru, ali jača sila položila je pravo na nju, i odnijela je sa sobom: stiskom koji je bio nepobitan koliko i gravitacija, povučena je sa zemlje u središte svjetlosti. I dok ju je podizala gore, mogla je čuti Lassiterovo vrištanje, i ugledala ga je kad je poletio naprijed, baš kao da želi spriječiti njen odlazak.

To joj je dalo energije da se usprotivi jakoj struji. Borila se svime što je imala, ali nije se uspijevala osloboditi iz ovog zatočeništva: bez obzira koliko se trudila, nije mogla promijeniti svoje uznesenje.

Ispod njih vladao je kaos, ljudi su pohitali naprijed kad se Tohr s mukom podigao s poda. Dok ju je gledao, na njegovom se licu ogledala zbunjenost i nevjerica – a onda je počeo poskakivati kao je pokušava dohvatiti, kao da je ona balon čiji konopac želi uhvatiti dlanom. Netko ga je zgrabio kad je izgubio ravnotežu – John. I Primužjak je pohitao u pomoć. I njegova Braća...

Posljednje što je vidjela nije bio nijedan od njih, čak ni Tohrment – već Lassiter.

Anđeo je bio pokraj nje, također se uzdizao, a svjetlost ih je progutala oboje, i tako sve dok nisu nestali, dok više ničega nije bilo, čak ni svijesti...

Ponovno došavši k sebi, Autumn se nalazila usred beskrajnog i bijelog krajolika, tako dugog i širokog da se obzor nije ni nazirao.

Pred njom su se nalazila vrata. Bijela vrata s bijelom kvakom i sjajem koji ih je okruživao te ocrtao jarku svjetlost.

Ovakvo nešto nije ju pozdravilo kad je prvi put umrla.

Toliko godina prije, povrativši svijest nakon što si je zarila bodež u vlastiti trbuh, našla se u drugačijem bijelom krajoliku, u kojem su se nalazila stabla, hramovi i valoviti travnjaci, gdje su prebivale Čuvardevine Odabrane ženke. Tamo je nastavila živjeti ne postavivši ikakvo pitanje, pa je prihvatila nametnutu sudbinu kao neizbježnu posljedicu svojih odluka dolje na zemlji.

Ovo, međutim, nije bilo Utočište. Ovo je bio ulaz u Sjenosvijet.

Što se dogodilo?

Zašto je ona tamo?

Spoznavši da je napokon prošlost ostavila iza sebe i otvorila svoje srce da primi sve što joj je život nudio, ubrzo joj se ukazalo objašnjenje i oslobodila se iz vlastitog Međusvijeta – iako uopće nije bila svjesna da se tamo nalazila.

Izašla je iz svog Međusvijeta. Bila je... slobodna.

A Tohrment je ostao dolje, ispod nje.

Tijelo joj se počelo tresti, bijes je kolao njome, ljutnja tako duboka i prožimajuća da je poželjela rastrgati vrata i reći koju riječ Čuvardevi, Lassiterovom Stvoritelju, ili bolesnom gadu koji je upravljao njihovim sudbinama.

Uputila se s početne točke preko ove ogromne udaljenosti i uspješno prešla to područje, samo da bi spoznala kako je nagrada bila još jedno žrtvovanje. To ju je razbjesnilo do točke nasilja.

Ne suzdržavajući se ni najmanje, prepustila se osjećaju – bacivši se na portal, udarala je šakama, grebla noktima, udarala nogama. Izgovarala je opake psovke i svete sile nazivala zlim imenima.

Kad su je oko struka zgrabile ruke i počele je vući unatrag, okomila se na njih. Iskesivši očaj, ugrizla je debelu nadlatkicu.

»Pakla mu! Jao!«

Lassiterov ljuti glas urezao se u njen bijes, umirivši joj tijelo toliko da je jedina kretnja bila hvatanje daha.

Prokleta su vrata bila potpuno neoštećena. Hladna. Bezosjećajna.

»Nitkovi jedni«, povikala je. »Nitkovi jedni!«

Anđeo ju je okrenuo i protresao. »Slušaj me – ovo ti ne pomaže. *Jebote*, moraš se smiriti.«

Pribrala se snagom vlastite volje, a zatim smjesta zaplakala. »Zašto? Zašto su nam ovo učinili?«

Ponovno ju je protresao. »*Slušaj* me. Ne želim da otvoriš ta vrata – samo ostani ovdje. Vidjet ću što mogu napraviti, OK? Nisam baš utjecajan – ali prokleta ću pokušati. Ostani upravo ovdje, i za ljubav Božju, *ne otvaraj* ta vrata. Cim to napraviš, moraš prijeći u Sjenosvijet – ja onda ne mogu ništa. Je li ti jasno?«

»Što ćeš učiniti?«

Dugo ju je gledao. »Možda ću napokon večeras postati anđeo.«

»Što? Ne razumijem...«

Lassiter je pružio ruku i obuhvatio joj lice. »On i ti toliko ste toga učinili za mene – pakla mu, svi smo bili u vlastitim Međusvjetovima, barem na neki način. Stoga ću ponuditi sve što imam da vas spasim – vidjet ćemo hoće li to biti dovoljno.«

Položila je svoju ruku preko njegove. »Lassitere...«

On je koraknuo unatrag i kimnuo joj. »Ti ostani ovdje i nemoj se previše nadati. Stvoritelj i ja nismo imali najbolji odnos – i možda me spali na licu mjesta. U tom slučaju, bez uvrede, ali nagrabusila si.«

Lassiter se okrenuo od nje i otišao prema izvoru svjetlosti, a njegovo veliko tijelo je isparilo.

Zatvorivši oči, Autumn se obgrlila rukama i molila da anđeo uspije izvesti čudo.

Molila se svime što je imala...

Sedamdeset i četvrto poglavlje

Dolje, na zemlji, Tohr se osjećao kao da će potpuno skrenuti s uma. Lassiter je nestao. Autumn je nestala.

I grozan osjećaj razuma tjerao ga je da se zapita zašto i ranije nije vidio pod kakvim su mehanizmima radili proteklih godinu dana.

Wellsie je bila zarobljena u Međusvijetu zbog njega.

I Autumn... ona je bila zarobljena u Međusvijetu zbog sebe same.

A onda se zaljubila u njega, i oprostivši ne samo njemu – već i samoj sebi, oslobodila se. Baš kao i Lassiteru, udijeljeno joj je ono što ni sama nije znala da je tražila: dopušten joj je ulazak u Sjenosvijet, koji su joj zanijekali kad si je sama oduzela život pod utjecajem užasa i agonije.

Sad je bila slobodna.

»Oh, Isuse!« rekao je, pustivši se da padne u Johnovo čvrsto naručje. »Oh, prokletstvo...«

Kao i njegova Wellsie, više mu se neće vratiti.

Podigavši ruku do lica, protrljao ga je, pitajući se postoji li mogućnost buđenja iz ovoga... kao da je u pitanju najgora noćna mora što ju je njegova podsvijest mogla stvoriti... Treba se svakog trena probuditi i izvući iz kreveta da započne pripreme za obred prelaska u Sjenosvijet, dok u stvarnom svijetu ovo ne bi bio krajnji ishod.

Samo je jedan problem bio u toj teoriji: leđa su ga i dalje pekla od soli i žigosanja. A njegova braća su i dalje lutala uokolo, panično razgovarala jedan s drugim. Netko je negdje vikao. Svuda uokolo, sjaj svijeća davao je dovoljno svjetlosti da može vidjeti tko je ostao u predvorju, a koga više nije bilo...

»Oh, prokletstvo!« ponovno je rekao, osjetivši toliku prazninu u prsima da se zapitao nije li mu netko izvadio srce bez njegovog znanja.

Vrijeme je prolazilo, i dojmovi su se slegnuli, i bio je odveden u sobu za bilijar. Ugurali su mu piće u ruke, ali samo ga je spustio dolje na bedro; glava mu je pala natrag dok je John tješio Xhex, a Phury razgovarao s Wrathom i kovao neki plan da se Wrath ode suočiti s Čuvarđevom.

U tom se trenutku V. dobrovoljno javio da ode porazgovarati s majkom.

To je bilo odbijeno. Samo ako bi prihvatili ponudu Payne da prati kralja.

Bla, bla, bla...

Nije imao srca reći svima da je to bila prekasno donesena odluka. I osim toga, već je jednom prošao kroz proces žalovanja – stoga je imao potrebne vještine da se oporavi, zar ne?

Jupi.

Za Boga miloga, što je on to učinio u prethodnom životu da je zaslužio sve ovo? Dovraga, što je učinio?

Odjek zvona na vratima bio je poput prigušene buke daleko od njega. Bez obzira na to, svi su se sledili.

Svi koji su znali za palaču već su bili ovdje.

Ljudi ih nisu mogli pronaći.

Degradi nisu imali potrebne sposobnosti.

A posljednje je bilo točno i za Xcora.

Zvono je opet ponovilo svoj grleni zahtjev.

U isti mah, sva su Braća – kao i Payne, Xhex, Qhuinn, John i Blay – isukala oružje.

Fritza su tijelima spriječili da ode do vestibula; Vishous i Butch preuzeli su na sebe čast da provjere zaslon.

A iako nije mario ni pet posto hoće li sama Čuwardjeva biti s druge strane, Tohr se ipak usredotočio na predvorje.

Odjeknuo je povik, uzbuđeni povik s bostonskim naglaskom. A onda su povici bili skupni – cijela legija povika, odveć da ih raspozna.

Zajedno s V.-em i njegovim dečkom, u sobu je ušao netko u bijelom ogrtaču.

Koga briga!

Tohr je poskočio na noge kao da ga je netko priključio na automobilski akumulator.

Autumn je stajala ispod nadsvođa sobe, zbunjenog pogleda i raščupane kose, koja kao da je prošla kroz zračni tunel.

Tohr je zaorao kroz masu velikih muških tijela, odgurivao ljude oko sebe da dođe do nje. Zatim se zaustavio i zgrabio je za ramena te pregledao od glave do pete. Jako ju je protresao da dobije dojam koliko je zapravo bila tjelesna.

»Jesi li to stvarno ti?«

Umjesto odgovora, bacila je svoje ruke oko njega i čvrsto ga stisnula, tako da nije mogao disati – to je značilo da je bila stvarna, zar ne? Morala je biti!

»Lassiter... Lassiter je to učinio... Lassiter me spasio...«

Pokušao je pratiti njene riječi. »Što si ti? Ne razumijem ništa od ovoga!«

Prepričavala je priču nekoliko puta, a njegov um jednostavno ništa nije pratio. Dakle, ona je dospjela gore u Sjenosvijet, anđeo je tada prišao i rekao joj...

»Rekao je kako će dati sve što ima da spasi svakoga od nas.«

Tohr je spustio ruke i dodirnuo Autumnino lice, njeno grlo, njena ramena. Bila je stvarna poput njega. Bila je živa poput njega. Bila je... spašena zbog toga anđela?

Samo, Lassiter je rekao da će biti slobodan ako ovo uspije.

Jedino moguće objašnjenje bilo je da je on ponudio svoju budućnost u zamjenu... za njihovu.

»Taj anđeo«, šapnuo je. »Taj jadni anđeo...«

Tohr se nagnuo i utisnuo duboki i dugi poljubac na Autumnine usne. I dok je to činio, donio je odluku da će poštivati tog anđela, kao i sebe i svoju ženu, najbolje što je znao za boravka među živima.

»Volim te«, rekao joj je. »I kao što je Lassiter to učinio, i ja ću nama dati sve što imam.«

Kad je Autumn kimnula i uzvratila poljubac, više je osjetio nego što je čuo njene riječi: »I ja volim tebe.«

Obujmivši je rukama, čvrsto ju je prislonio na sebe i zatvorio oči; tijelo mu je neopisivo drhtalo. Eto, znao je krajnji rezultat – i bilo mu je drago.

Život je bio kratak, bez obzira koliko ti dana bilo darovano. I ljudi su bili dragocjeni, svaki pojedinačno, bez obzira koliko ih je bilo dijelom tvog života. I ljubav... za ljubav je vrijedilo umrijeti.

I živjeti, također.

Sedamdeset i peto poglavlje

Xcor je napustio središte Caldwellla dolaskom zore na kraju mračne noći, a mjesec je na nebu nisko potonuo. Nakon onog smiješnog sastanka s *glimerom*, on i njegovi nitkovi ponovno su se sastali na vrhu nebodera, ali nikako nije uspijevaao probaviti strategiju ili priču tih aristokrata.

Naredivši svojim vojnicima da se vrate u njihovu nanovo utvrđenu bazu, sasvim je sam pobjegao u hladni, noćni zrak – točno znajući gdje će završiti.

Na livadi, mjesečinom obasjanoj livadi s velikim stablom.

Kad se materijalizirao u krajolik, pred njegovim očima nije titrala priroda zaogrnutu snijegom, već živim i jesenjim bojama – grane hrasta nisu bile gole, već nabujale od crvenog i zlatnog lišća.

Kroz snijeg je marširao prijeko, sve dok nije došao do onog mjesta gdje je prvi put ugledao Odabranicu... i uzeo njenu krv.

Sjećao se i najmanjeg detalja na njoj – njenog lica, mirisa i kose. Načina na koji se kretala i zvuka njenog glasa. Krhke strukture njenog tijela i zastrašujuće ranjivosti njene glatke kože.

Žudio je za njom, a njegovo hladno srce plakalo je u molitvi za nečim što je znao da mu sudbina nikad neće udijeliti.

Zatvorivši oči, stavio je ruke na bokove i pognuo glavu.

Bratstvo ih je pronašlo u onoj seoskoj kući.

Kovčeg za puške koji je Syphoon upotrijebio da sakrije alate svog ubojitog zanata je nestao.

Onaj koji ga je uzeo, prethodne je noći provalio unutra i nestao. To je pak značilo da su novim zalaskom sunca spakirali ono malo stvari i raspršili se u potrazi za idućom lokacijom.

Znao je da je Odabranica bila uzrokom toga. Nije mogao smisliti nijedan drugi način na koji bi oni locirali njihov brlog. I još je jedna stvar bila jasna: Bratstvo će upotrijebiti tu pušku da bez sumnje dokaže kako je metak ispaljen u Wratha mjesecima ranije došao iz njihovog oružja.

Kako temeljito od njih.

Doista, Wrath je bio takva dobrica. Brižno je pazio da se ne ponaša nepromišljeno i neopravdano – a opet, očito je bio sposoban upotrijebiti bilo kakvo oružje koje mu je bilo na raspolaganju.

Nije baš da bi Xcor u Odabranici tražio krivca – ni slučajno. Ipak, morao je doznati je li ona bila na sigurnom. Jednostavno se morao uvjeriti, iako su se njome okoristili, ali se nisu loše ophodili.

Oh, kako se njegovo zločesto srce zapjenilo na samu pomisao da su je možda na neki način povrijedili...

Dok je razmatrao svoje mogućnosti, oko njega je puhao hladni sjeverac, pokušavajući oštrim rezom doprijeti do njegove srži. Bilo je prekasno – srce mu je već bilo zarezano.

Ta ga je ženka rasporila kako nijedna rana zadobivena u ratu nije uspjela, jer se od toga nikad neće oporaviti.

Dobro što nije dopuštao svojim osjećajima da isplivaju na površinu, jer bilo je najbolje da nitko ne sazna da ga je, nakon ovolikih godina, njegova Ahilova peta pronašla.

I sad on nju mora također potražiti i ponovno vidjeti, a samo da svoju savjest – ako ju je uopće imao – umiri.

Sedamdeset i šesto poglavlje

Quinn nije znao koji se vrug događa. Ljudi su nestajali u predvorju i zatim se vraćali, a zatim se sve preselilo na jug... Autumn se nije vratila.

Ako je ikad bilo vrijeme da padne bomba, bilo je to večeras.

Eto, barem je sve dobro svršilo, svi su se oporavili, i obred je gotov: Autumn je stajala pokraj Tohra, Johna su dva puta žigosali, jednom za Wellsie, drugi put za brata kojeg nikada nije upoznao. A onda, nakon što je sol zapečatila te rane, svi su se popeli na najviši dio kuće gdje su otvorili Wellsienu urnu i otkrili je zraku, a njen je pepeo s ljubavlju poletio gore, visoko prema nebesima, nošen strujom istočnog vjetrova koji je rijetko puhao.

Svi su se slijevali natrag u blagovaonicu da jedu i napune baterije; zatim će se nedvojbeno onesvijestiti u svojim prokletim sobama, i to čim bude pristojno da pobjegnu.

Svi su bili gotovi, uključujući i njega, ali ga je uvjerenje nagnalo da se okrene prema Layli kad su došli do predvorja. »Kako si?«

Čovječe, ova posljednja tri dana neprestano ju je to pitao, i svaki put odgovorila bi mu da je dobro i da nije počela krvariti.

Ona ni neće krvariti. Bio je siguran u to, iako se ona sama još morala uvjeriti.

»Dobro sam«, rekla je osmjehnuvši se, kao da je cijenila njegovu obazrivost.

Dobra je vijest bila da su se sasvim dobro slagali. Bio je zabrinut da će nakon njene potrebe stvari postati neugodne ili neko slično sranje, ali bili su poput tima koji je istrčao maraton, došao do cilja i spremao se na sljedeći izazov.

»Hoćeš da ti donesem nešto za jelo?«

»Znaš da sam gladna...«

»Onda, hajde gore i lezi, a ja ću ti nešto donijeti.«

»To bi bilo divno – hvala ti.«

Da, bilo je lijepo gledati je kako mu se smiješi svojim toplim osmijehom, zbog kojeg ju je i zavolio kao obitelj. A dok ju je pratio do dna stubišta, bilo je dobro uzvratiti istom gestom.

Sve to nestalo je kad se okrenuo od nje. U knjižnici, čija su vrata bila otvorena, Blay i Saxton su razgovarali. A onda je njegov rođak ustao i privukao Blaya u zagrljaj. Dok su njih dvojica stajali ondje, tijelo uz tijelo, Quinn je duboko udahnuo i osjetio da je po njega došla njegova vlastita, mala smrt.

Izgleda kako će stvari među njima ovako završiti.

Odvojeni životi, odvojene budućnosti.

Teško je bilo i zamisliti da su sve započeli nerazdvojni.

Najednom su se Blayeve oči susrele s njegovima.

I ono što se u njima ogledalo, pokolebalo je Qhuinna: na tom se licu sjala ljubav, čista ljubav, neukaljana stidljivošću koja je bila velikim dijelom njegove rezerviranosti.

Blay nije svrnuo pogled.

I prvi put... nije ni Qhuinn.

Nije znao je li prikazani osjećaj bio ovdje radi njegovog rođaka. Zopiljio se ravno u Blaya i pustio da mu se na licu prikažu svi osjećaji koje je skrivao u srcu.

Jednostavno je pustio da sve to sranje izleti na površinu.

Da, naučio je lekciju iz večerašnjeg obreda: u treptaju oka možeš izgubiti one koje voliš – i mogao se okladiti kako ti onda u mislima sigurno nisu bili razlozi koji su vas možda razdvajali. Mislio si o svim razlozima zbog kojih ste bili zajedno.

I, bez sumnje, poželio bi da ste imali više vremena. Čak i da ste skupa proveli stoljeća...

Kad si mlad, vrijeme ti je teret, ono što želiš skinuti s leđa da čim prije odrasteš. Međutim, to je bila iluzija – kad odrasteš, shvatiš da su sati i minute jedina dragocjenost koju možeš imati.

Nitko nije živio vječno. I bio je prokleti zločin vrijeme uzaludno potrošiti.

Dosta, pomislio je Qhuinn. Dosta izgovora i izbjegavanja, dosta pretvaranja da si netko drugi, bilo tko drugi.

Čak i ako ga odbije, ako se njegov dragocjeni mali ego i njegovo blesavo srce rasprsnu na milijun komadića, došlo je vrijeme da prekine ovo sranje.

Bilo je vrijeme da bude mužjak.

Kad se Blay uspravio, kao da je primio poruku. Qhuinn je u tom trenutku nešto pomislio.

Tako je, prijatelju. Naša je budućnost došla.

Epilog

S ljedeće večeri, Tohrment se prevrnuo na ležaju i pronašao Autumnino tijelo među plahtama. Bila je topla i voljna kad ju je zajahao, njena bedra razdvojila su se za njega, njena srž poželjela mu je dobrodošlicu kad je duboko potonuo i počeo se gibati unutar nje.

Zajedno su zaspali, utonuli u onu vrstu sna kakva dolazi nakon što završiš putovanje i dom se napokon ukaže na horizontu.

»Daj mi svoja usta, moja ženko«, rekao je nježnim glasom u mraku.

Kad mu je predala svoje usne, pustio je svojem tijelu da preuzme igru – orgazam nije bio poput potresa ili eksplozija zvijezda, već sličniji valu i olakšanju napetosti. I kad ju je nastavio jahati u tom laganom ritmu, vodio ljubav sa svojom Autumn, a iznova se uvjeravao da je ona bila stvarna – da su njih dvoje bili stvarni.

Kad je sve svršilo, snagom volje upalio je jednu svjetiljku na noćnom omariću i vrhovima prstiju prelazio preko njenog lica. Način na koji mu se smiješila totalno ga je uvjerio da je njihov Stvoritelj bio dobronamjieran.

Oni će se združiti, i dodat će njeno ime – ono koje joj je on dao – na svoja leđa, odmah ispod Wellsiena. I ona će propisno postati i biti njegova *šelan* za cijelu vječnost.

»Želiš li nešto pojesti?« šapnuo je.

Još malo njenih osmijeha. »Da, molim.«

»Onda... vraćam se odmah.«

»Čekaj, želim poći s tobom. Ne znam što želim jesti.«

»Pa, idemo dolje zajedno.«

Trebalo im je vremena da se stvarno izvuku iz kreveta, odjenu pidžame i spuste se niz hodnik s kipovima prema stubištu.

Autumn je zastala na vrhu, kao da se prisjećala prethodne večeri i oklijevala pristupiti igdje blizu toga mjesta – kao da bi je Sjenosvijet opet mogao usisati.

Kimnuvši joj s razumijevanjem, podigao ju je u svoje naručje. »Ja ću te nositi.«

Pogledala je u njegovo lice, položila mu ruku na obraz i nije morala ništa reći. On je točno znao o čemu je razmišljala.

»Ni ja također ne mogu vjerovati da nas je Lassiter spasio«, rekao je.

»Ne bih željela da pati.«

»Ni ja. Bio je dobar momak. Pravi anđeo, kako se ispostavilo.«

Tohr se uputio stubištem, pažljivo koračajući pri nošenju dragocjenog tereta. Pri dnu je zastao da pogleda u jabukovo stablo na podu. Pustio je dvije ženke u podnožju takvog stabla... a sad je bio u položaju da jednu od njih nosi preko stabla natrag – zahvaljujući onom anđelu koji je nekako uspio izvesti pravo čudo.

Nedostajat će mu taj kurvin sin; doista hoće. I osjećao je vječnu zahvalnost.

Na vratima se glasno i jasno oglasilo zvono.

Namrštivši se, Tohr je pogledao u samostojeći starinski sat pokraj vrata batlerove smočnice. Dva sata poslijepodne? Dovraga, tko bi mogao biti?

Zvonjava se opet oglasila.

Prešavši mozaik, pripravan pozvati svoju Braću ako bude trebao, provirio je na zaslون.

»Sveca mu...«

»Tko je?«

Tohr je spustio Autumn, oslobodio mehanizam za zaključavanje na unutarnjim vratima i gurnuo ženku iza sebe u slučaju da dnevna svjetlost uđe unutra.

Lassiter je ušetao unutra kao da posjeduje mjesto – šepirio se cijelim tijelom, osmijeh mu je bio širok i zločest, a njegova tamnoplava kosa puna snježnih pahulja.

Dok su Tohr i Autumn piljili u njega razjapljenih usta, podigao je dvije velike vrećice iz McDonald'sa.

»Donio sam nam Big Macove«, rekao je veselo. »Znam da ti se sviđaju, zar ne?«

»Koji vrag...« Tohr je jače stisnuo svoju ženku – kako su se stvari odvijale u posljednje vrijeme, svašta se moglo dogoditi. »Što ti radiš ovdje?«

»Ovo je tvoj sretan dan, pizdunu.« Anđeo je izveo mali okret. Nakit mu je blještao, a papirnate vrećice su poletjele u zrak. »Ispostavilo se da je ovo test za troje, i ja sam ga također položio. Istog trenutka kad sam sebe dao u zalog za vas dvoje, bio sam slobodan – i razmislivši malo o svemu, odlučio sam da bih radije bio na zemlji i činio dobra djela, nego boravio gore među oblacima. Baš mi je krenulo, a ovo suosjećanje mi dobro pristaje. Osim toga, u raj u nema *Maury*.«

»Zbog toga to i jest raj, a ne pakao«, naglasio je Tohr.

»Upravo tako.« Anđeo je mahnuo vrećicom punom kalorija i masnoća. »Onda, što kažete? Također sam donio i pržene krumpiriće. Ovdje sam bez sladoleda. Nisam znao koliko dugo će trebati da mi netko otvori vrata, a nisam želio da se otopi.«

Tohr je pogledao u Autumn, a onda su njih dvoje pogledali u anđela.

Kao jedno, istovremeno su mu prišli i zagrlili ga, a on im je uzvratilo zagrljaj. Tko bi to rekao!

»Stvarno mi je drago što je ovo dobro ispalo«, šapnuo je anđeo sasvim ozbiljno. »Posebice za vas dvoje.«

»Hvala ti, stari«, rekao je Tohr zauzvrat. »Dužan sam ti uslugu... Sranje, dugujem ti sve.«

»Ti si sam učinio puno toga.«

»Osim onog posljednjeg dijela«, naglasila je Autumn. »Za to si samo ti zaslužan, Lassitere.«

»Ma daj, tko to uopće broji! Mi smo prijatelji, znaš.«

Troje prijatelja su se međusobno odmaknula i nakon neugodnog trenutka krenula prema blagovaonici. Kad su sjeli za jedan kraj stola, Lassiter im je počeo dijeliti hranu, a Tohr se morao nasmijati. On i ovaj anđeo započeli su s tim zlatnim polumjesecima... i evo ih opet tu.

»Mnogo je bolje od one špilje, zar ne?« promrmljao je Lassiter kad im je predao krumpiriće.

Tohr je bacio pogled na Autumn i jednostavno nije mogao povjerovati koliko su daleko stigli. »Da. Mnogo bolje.«

»Plus, ovo mjesto ima kablsku.«

Nakon što im je Lassiter namignuo, Tohr i Autumn su se nacerili od zadovoljstva.

»Ima, anđele. Itekako ima... Molim te, uzmi daljinski uvijek kad ti odgovara.«

Lassiter se ugušio od smijeha. »Prokletstvo, doista *jesi* zahvalan.«

Tohr je gledao u Autumn i shvatio da potvrdno kima glavom. »Možeš se kladiti da jesam. Vječno sam ti zahvalan.«

Rekavši to, poljubio je svoju ženu... i zagrizao u svoj Big Mac.